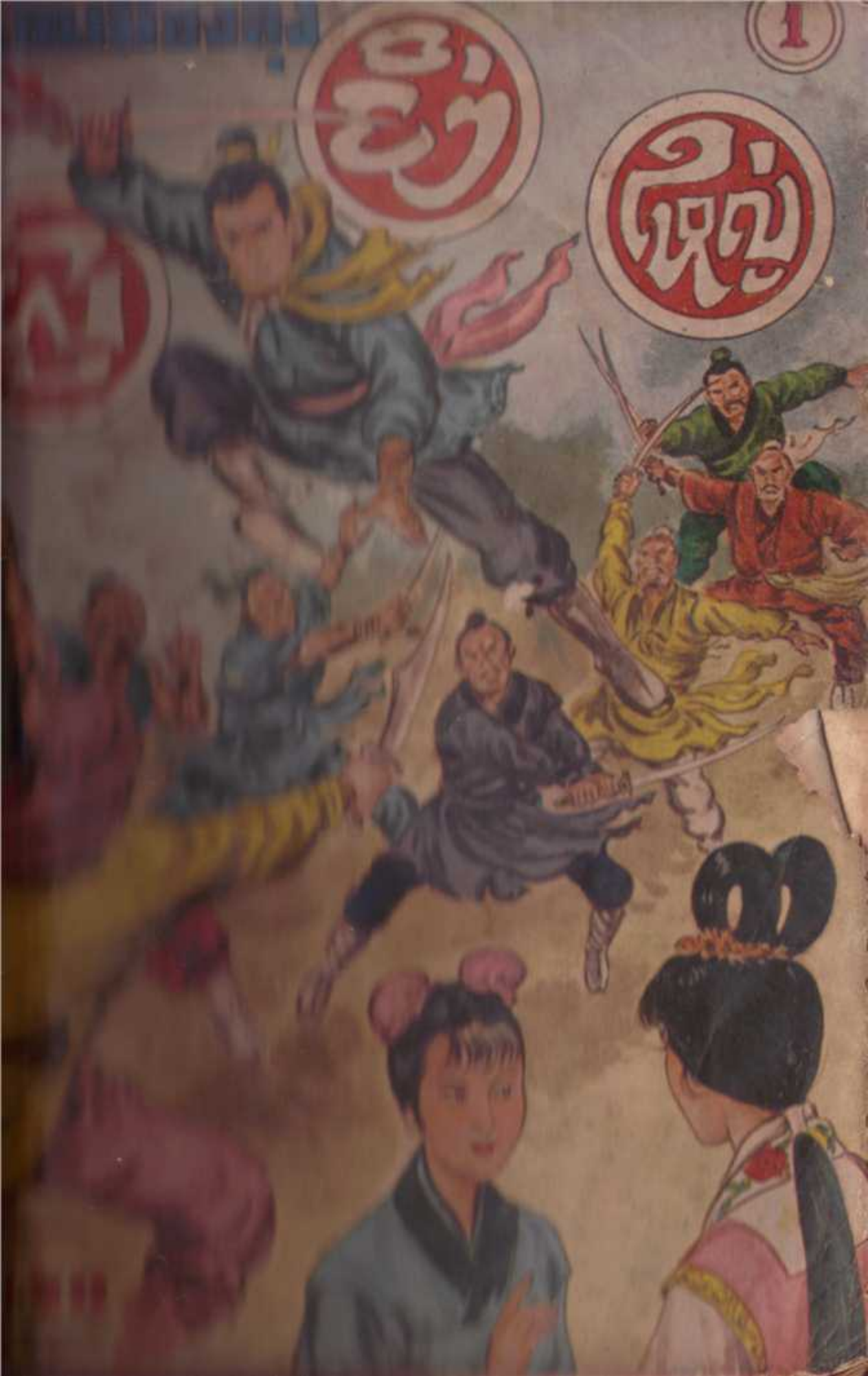

หนังสือเรื่องจีน ของ ว. ณ เมืองคุง

ที่ลดราคาพิเศษ

องชัยในบู๊ลิ้ม	22 เล่มจบ	ขายพิเศษ	[illegible] บาท
ฤทธิ์มีดสั้น	28 „	„	[illegible] „
วีระบุรุษหุ่น	19 „	„	[illegible] „
ใต้เงามังกุราช	19 „	„	[illegible] „
ดาบพญายม	20 „	„	[illegible] „
เพชฌฆาตสายฟ้า	24 „	„	[illegible] „
วีรกรรมอมตะ	27 „	„	[illegible] „
จอมมารมือโลหิต	23 „	„	[illegible] „
จุมทองแดนหมิง	25 „	„	[illegible] „

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง [illegible] ตามแต่ระยะทาง

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ [illegible]

230 นครเขษม [illegible]

โทร. [illegible]

เรื่อง "ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "เซียวฮื้อ" "ฤทธิมีดสั้น" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเขษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องบุ๋สยดสยองที่ดีเด่นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๒ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๒ ออกวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเทียง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

อิทธิพลแพรแดง

มือของบุรุษหนุ่มกำด้ามดาบคมกริบ แพรบนด้ามดาบพลิ้วไสวอยู่ในสายลม

ผ้าแพรแดง แดงคล้ายอรุโณทัยที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า

คมดาบเป็นประกายแววว้บอยู่ในอาทิตย์ที่

แผดกล้า บุรุษหนุ่มใต้แสงอาทิตย์ร้อนแรง มีเหงื่อซึมออกโทรมกาย จนชุ่มโชกเสื้อกางเกงที่เป็นต่วนดำขลับ

บุรุษหนุ่มถูกล้อมไว้แล้ว ผู้ที่ล้อมแม้มีเพียงสี่คน แต่บุรุษหนุ่มกลับทราบความน่ากลัวของสี่คนนี้ มีหลายครั้งที่คิดทิ้งดาบ ทอดทิ้งการต่อต้าน ทอดทิ้งทุกสรรพสิ่ง

แต่บุรุษหนุ่มมิได้ทำดังนั้น

เนื่องเพราะไม่อาจหยามแพรแดงที่ผูกอยู่บนด้ามดาบ ไม่อาจหยามแพรแดงที่เป็นสัญญลักษณ์ของคนผู้นั้น

ผูกแพรแดงนี้ไว้แล้ว แสดงว่าท่านตกลงใจต่อสู้ถึงที่สุด แม้ตายก็มิอาจแสดงความอ่อนแอต่อหน้าผู้ใดเป็นอันขาด

ผืนแพรแดงนี้ คล้ายดังสามารถกระตุ้นความ

แล้วหาญให้แก่ผู้คนจนยืนหยัดอยู่ได้ ไม่สยบยอมต่อคิทถิพลใด ๆ

บุรุษหนุ่มตวัดดาบ ตวาดก้อง โถมเข้าไป

แพรแดงฉานพลิ้วไสว ยังสะดุดตายิ่งกว่าประกายดาบเสียอีก

บุรุษหนุ่มพลันได้ยินเสียงคมดาบพันเข้าไปในกระดูกของฝ่ายตรงข้ามทันที

คนผู้นั้นล้มลงแล้ว ดวงตาถลนออกนอกเบ้า เลิ่งจ้องแพรแดงฉานปานโลหิตจนเหลือกค้าง

มันมิใช่ตายอยู่ในดาบเล่มนั้น และมิใช่ตายอยู่ในมือบุรุษหนุ่มผู้นั้นด้วย

ที่ปลิดชีวิตมันคือแพรแดงผืนนั้น เนื่องเพราะมันได้ถูกสัญญลักษณ์อันกล้าหาญของแพรแดง ข่มขวัญจนกระเจิดกระเจิงไปก่อนแล้ว

ดรุณีน้อยเอนกายพิงปากประตูห้องเก็บฟืน ประกายตานุ่มนวลยิ่งกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า

นางกุมมือมันไว้แนบแน่น นางเสียดายจนไม่อาจปล่อยมันไป

แพรแดงที่ผูกบนข้อมือของมัน ส่ายไปมาในสายลมยามค่ำ

แพรแดง แดงคล้ายหัวใจของคนรัก

วิกาลดึกสงัดแล้ว มันสมควรไปแล้วจริง ๆ สมควรไปเสียแต่นานแล้ว

มันมิได้ไป

เนื่องเพราะมันไม่อาจหยามแพรแดงที่ผูกบนข้อมือ ท่านเพียงผูกแพรแดงนี้ไว้เมื่อใด ก็ไม่อาจปล่อยให้ดรุณีนางใดต้องผิดหวัง

แพรแดงนี้ ไม่เพียงเป็นสัญญลักษณ์ของความกล้าหาญเท่านั้น ยังเป็นสัญญลักษณ์ของน้ำใจอันร้อน

แรง ร้อนแรงดังอัคคี

ในที่สุด มันชะโงกหน้าเข้าไป กระซิบเบา ๆ ข้างหูนาง

คำพร่ำพรอดอันดีมดำของมัน ยังชื่นใจยิ่งกว่าสายลมชุ่นเทียน (ใบไม้ผลิ)

แต่ทว่า ดวงตานางกลับยังคงเหม่อมองดูแพรแดงที่ข้อมือมันจนขึมเขา

น้ำใจอันร้อนแรงของมันพลันเสื่อมคลาย เนื่องเพราะมันพลันพบเห็น ที่นางรัก อาจบางทีมิใช่เป็นตัวมัน แต่เป็นแพรแดงที่ข้อมือของมัน

ยามนางกุมมือมันไว้ ที่ในใจนางคิดอยู่ อาจบางทีมิใช่ตัวมัน แต่เป็นคนที่เป็นสัญญลักษณ์ของแพรแดง

มิทราบมีตรุณีน้อยมากมายเพียงใดที่เพ้อผันถึงคนผู้นั้น

คนผู้นั้นมีนามฉินกอ

มันอาบน้ำแล้ว เกล้ามวยสลวยมั่นคง บรรจงแต่งเลี่ยบจนสะอาดเรียบร้อย จากนั้น กรีดนิ้วหยิบเสื้อกางเกงต่วนดำที่ตัดใหม่ขึ้นสวมใส่ ผูกแพรแดงฉานไว้กับเอวด้วยความระมัดระวัง

มันไม่ชมชอบสวมอาภรณ์ต่วนดำ และไม่ชมชอบผูกแพรสีแดง

แต่ทว่า มันมิอาจไม่ทำดังนั้น

เนื่องเพราะหากมันไม่ทำดังนั้น แสดงว่ามันไม่มีความกล้าหาญ ไม่มีน้ำใจร้อนแรง

หลังจากการต่อสู้ที่โย้วคิว (เนินพยัคฆ์) แล้ว โรงย้อมในกังหน่ำ (ดินแดนแถบใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) ก็มิอาจไม่ย้อมแพรสีต่าง ๆ เป็นแดงจนหมดสิ้น เนื่องเพราะบุรุษหนุ่มทั้งหลาย ต่างต้องผูกแพรแดงในตัวผืนหนึ่ง

บุรุษหนุ่มใดหากไม่มีแพรแดงอยู่ในตัวสักผืน นับว่าไม่กล้าเดินออกจากประตูบ้านเลย

มีบ้างแม้มิใช่บุรุษหนุ่มแล้ว หากคิดจะเลียนเทียมบุรุษหนุ่ม ปรับตัวให้ทันสมัย จำต้องผูกแพรแดงคู่ในร่างผืนหนึ่ง แสดงว่ามันมิใช่ชราเกินไป มิได้ถูกกาลสมัยทอดทิ้ง

บุรุษหนุ่มที่กรุ้มกริ่ม จะผูกแพรแดงไว้ที่ข้อมือที่เดียว บุรุษหนุ่มที่กล้าหาญ จะผูกแพรแดงไว้ที่ด้ามดาบด้ามกระบี่ ส่วนบุรุษหนุ่มสำรวยในตัวเมือง กระทั่งยังผูกแพรแดงไว้บนมวยผม

แต่กลับไม่เคยมีผู้ใดผูกแพรแดงไว้ที่คอ

ไม่มีคนกล้า!

เนื่องเพราะฉิ่นกอผูกแพรแดงไว้ที่คอ!

หากท่านก็กล้าผูกแพรแดงที่คอ ฉิ่นกอเองอาจแกล้งทำทีไม่แยแสสนใจ แต่ผู้อื่นอาจจะพันแพรแดงของท่าน

ให้ขาดไป....ขาดพร้อมกับคอของท่าน !

ท่านเลียนเยี่ยงฉิ่นกอได้ เคารพเทิดทูนฉิ่นกอได้ แต่ไม่อาจมีที่ท่าหยามก้าวร้าวได้แม้สักน้อยนิด หากฉิ่นกอพอใจยืนชมจันทร์บนสะพาน ท่านคิดจะชมจันทร์ก็ต้องไปยืนอยู่ที่ใต้สะพาน

ฉิ่นกอก็คือฉิ่นกอ ไม่มีบุคคลที่สองตลอดกาลนาน ไม่เคยมีมาก่อน และไม่มีภายภาคหน้าด้วย !

หลังจากการต่อสู้ที่โย้วคิวแล้ว ฉิ่นกอก็กลายเป็นวีรบุรุษในสายตาของบุรุษหนุ่มทั้งดินแดนกังหนำ เป็นเทพบุตรในดวงใจของดรุณีน้อยทุกนาง

ฉิ่นกอก็ย่อมเป็น “ผู้ยิ่งใหญ่” ในความรู้สึกนึกคิดของชั้งซือซือ

แผลจาก ๑๐๙ ดาบ

ชั้งซือซือเอนกายอยู่บนเก้าอี้ไม้ไผ่ปูด้วย เบาะแพรหนานุ่ม นอกหน้าต่างเป็นหมู่ไม้ใบหนา ร่มเย็น

ในสายลมมีกลิ่นหอมของดอกบัว ในมือนาง ประคองขามหยกเขียวลดใส ในขามเป็นน้ำลูกบัวที่แช่น้ำแข็งมาแล้ว

น้ำแข็งที่ใช้ม้าเร็วลำเลียงมาจากกวนวัวที่อยู่ห่างไกลกว่าแปดร้อยลี้ มาตรว่าในตีกกิ๊มซิ่วขัวจึง (แพรบัก....หมายถึงสวยงาม) มีห้องเก็บหิมะน้ำแข็งเช่นกัน แต่ขังขือขือกลับพอใจน้ำแข็งที่ลำเลียงมาจากกวนวัว (ภาคเหนือของนอกกำแพงใหญ่ เป็นดินแดนหนาวจัด)

ไม่มีเหตุผลอื่นใด เพียงเนื่องเพราะนางมีความเห็นว่า น้ำแข็งที่มาจากกวนวัวเย็นจัดกว่า

หากนางมีความเห็นดวงจันทร์เป็นสี่เหลี่ยม ก็ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ขอเพียงขังขัวเสียวเจียะพอใจ มิว่านางต้องการทำเรื่องราวใด ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้าน

นี่มิเพียงนางเป็นทายาทของเชื้อสายเจ้าครองนคร เป็นอิดาโทนคนเดียวของขังแป๊ะเจียะยี่เอ๋ย ที่ได้รับฉายา "ตงงวนเม่งเชี่ย" เท่านั้น ยังเนื่องเพราะนางเป็นดรุณีที่หวานดีมต่ำด้วย(ขังขือขือในเสียงภาษากลาง

พังเบื่นหวานดีมต่ำได้)

นางมิเพียงมีรูปร่างหน้าตาหวานเท่านั้น วาจาก็หวาน รอยยิ้มยิ่งหวาน หวานจนไม่มีผู้ใดปรารถนาและไม่อาจหักใจปฏิเสธความต้องการของนาง

ที่เสียใจเพียงหนึ่งเดียวของผู้คนทั้งหลายคือ โอกาสได้เห็นโฉมสะคราญที่หวานดีมต่ำนั้นน้อยครั้งยิ่ง

มีแต่ในสารทงวนเชียว (หลังตรุษสิบห้าวัน) ขั้งแป๊ะเจียะยี่เอียจัดงานประทีปโคมไฟ นางจึงปรากฏหน้าต่อผู้คนทั้งหลายครั้งหนึ่ง นอกจากนั้นแล้ว เก็บตัวอยู่แต่ในห้องหอชั้นาตาบี๊ มิเคยย่างเท้าออกเลยสักก้าวเดียว มิว่าผู้ใดก็อย่าหมายได้เห็นโฉมหน้านางสักครา

ขั้งแป๊ะเจียะยี่เอียได้รับฉายาเบื่นตงงวนเม่งเชียย่อมมิใช่เบื่นคนใจแคบแน่ มาตรว่าสลัดมือทิ้งเงินทองครั้งละพัน ๆ โดยไม่ขมวดคิ้วหน้า แต่กลับไม่ยอมให้ผู้ใดมีโอกาสได้ใกล้ชิดติดตาของท่านเบื่นอันขาด

ชั้งยี่เอียะได้ถืออิดาน้อยสุดรัก มีคุณค่าสูงส่งกว่าอัญมณีทั้งหลายในใต้หล้ามากมายนัก

(ตงงัวน เป็นดินแดนใจกลางประเทศ เม่งเชี้ย เป็นนามคนในสมัยเลียดก๊ก มีจิตใจโอบอ้อมอารีย์ ช่วยเหลือจุนเจือต่อผู้ไปพึ่งพาโดยไม่เคยปฏิเสธ หลังจากนั้น หากผู้ใดมีจิตใจกว้างขวางโอบอ้อมอารีย์ จะได้รับฉายานี้เป็นเกียรติ)

น้ำลูกนัวไม่เย็นซาบซ่าจับใจอีกแล้ว ชั้งซือซือเพียงจิบเบา ๆ ก็ยื่นให้กับชั้งซิมที่เป็นเอียเท้าประจำตัวของนาง

ชั้งซิมไม่เพียงเป็นเอียเท้าประจำตัวของนางเท่านั้น ยังเป็นสหายรักที่สุดของนางอีกด้วย....สหายเพียงหนึ่งเดียวของนาง

หากไม่มีชั้งซิม นางยิ่งมิทราบจะเงียบเหงาว้าเหว่อีกมากเพียงไร

บัดนี้ ชั้งซิมนั่งอยู่บนม้าเตี้ย ๆ ที่เบื้องหน้านาง กัมศีรษะบักสะดึงอยู่ กายานที่ลอยอยู่ในกระถางทอง

คำใบน้อยจางไปมากแล้ว ลมโชยใบไม้ไหวเบา ๆ ราว เป็นคำคร่ำครวญของดวิญณีน้อยที่เริ่มมีรัก

ชั้งชือชือพลันชิงเข็มบักมาจากมือชั้งชิม สะบัดเสียงอย่างแง่งอน

"เจ้าอย่าได้ก่นแต่ก้มหน้าบักสะดึงเบิ่นไร ไม่เห็นมีผู้ใดรอคอยหมอนบักของเจ้าเบิ่นแก้จึงเลย"

(แก้จึง.....เครื่องแต่งงานของเจ้าสาว ตามประเพณีโบราณเจ้าสาวจะถูกส่งตัวไปที่บ้านเจ้าบ่าว พร้อมกับเครื่องอุปโภคทุกชนิด มิว่าเครื่องแต่งตัว เครื่องใช้ เครื่องเรือน หากเป็นลูกสาวเศรษฐีผังมีโลงศพไปให้ด้วย โดยความหมาย บิดาเจ้าสาวมั่งมีจริง ๆ จะต้องมีทุกสิ่งทุกอย่างให้ลูกสาวใช้ตลอดชีวิต กระทั่งโลงใส่ศพของลูกสาว)

ชั้งชิมหัวร่อเบา ๆ ยกมือน้อย ๆ ที่ขาวผ่องทุบเอวนางเบา ๆ พลางกล่าว

"ไม่บักสะดึงแล้วทำอะไร ?"

"เบิ่นเพื่อนสนทนากับเรา"

ชั้งชิมเชิดปากน้อย ๆ ของนางขึ้นกล่าว

"สนทนากันทั้งวันโดยไม่เคยหยุด ยังจะมีเรื่องใดน่าสนทนาอีก?"

ขังขือขอกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"เล่านิทานให้เราฟังสักเรื่อง"

ก็มีขัวขังจึงมีผู้มาเยี่ยมเยียนขังนาตาบี อาคันตุกะจากทิศทางต่าง ๆ มากมายก่ายกอง ขังขิมได้ฟังเรื่องที่ทั้งน่ากลัว น่าฟัง จากปากคำของพวกเหล่านั้น แล้วกลับมาเล่าให้เสียวเจียะของนางฟังอีกต่อหนึ่ง

ขังขิมกล่าวว่า

"ในหลายวันนี้ อาคันตุกะที่มาล้วนโง่ขึมเขา กระทั่งนิทานก็ไม่เล่า มีแต่กรอกสุรากันไม่คิดชีวิต คล้ายดังกลัวดีมน้อยไปแล้วจะไม่คุ้มทุนก็ปาน"

ดวงตาขังขือขือเบิ่นประกายทันที แต่แสร้งบึ้นหน้าเบิ่นเย็นชากระด้าง ส่งเสียงราบเรียบกล่าว

"อย่างนั้น เล่านิทานการต่อสู้ที่โอ้อวดให้เราฟังอีกครั้งก็แล้วกัน"

"นิทานนั้นลืมไปแล้ว"

"ลืมแล้ว? นิทานนั้นเจ้าเล่ามาเจ็ดแปดครั้งไหนเลยจะพลันลืมไปได้?"

ปากของขังซิมเชิดสูงกว่าเดิมทันที บันหน้ากล่าว

"ในเมื่อข้าพเจ้าเล่านิทานนั้นเจ็ดแปดครั้งแล้ว ท่านก็ต้องไม่ลืม ในเมื่อไม่ลืม ไฉนยังจะพังอีก?"

หน้าผุดผ่องของขังซือขือแดงเปล่งปลั่งทันที กระโดดขึ้นใช้เข็มไปแทงปากเอียเท้าอันร้ายกาจ

ขังซิมหัวร่อคิกคักพลางหลบหนีไปมา หอบหายใจขอความกรุณาว่า

"เสียวเจี๊ยะประเสริฐ ท่านจะพังข้าพเจ้าก็เล่า ขอเพียงเสียวเจี๊ยะท่านพอใจพังข้าพเจ้าเล่าอีกร้อยครั้งพันครั้งก็มิเป็นไร"

ขังขือขือจึงยอมอภัยให้นาง ถลึงตากล่าว

"รีบเล่า! ไม่เช่นนั้นระวัง เราจะแทงปากเชิดของเจ้าให้เป็นแผล

ขังขิมทรุดกายนั่งบนม้าเตี้ยอีกครั้ง แสร้งกระแอมหลายต่อหลายครั้ง จึงได้ส่งเสียงเนิบนาบเล่าขึ้น

"การต่อสู้ที่โย้วคิว นับเป็นการต่อสู้ที่สร้างชื่อเสียงให้แก่ฉินกอเซียวเฮียบกระเดื่องเกรียงไกร ตลอดเจ็ดสิบปีที่ผ่าน ไม่เคยมีการต่อสู้ครั้งใดในวงพวกนักเลงจะกระเดื่องดังเท่าครั้งนั้น และไม่มีการต่อสู้ครั้งใด จะหลั่งโลหิตมากกว่าครั้งนั้นด้วย"

นิทานนี้นางได้เล่ามาหลายครั้งจริง ๆ ยามเล่าขึ้นแล้ว คล่องแคล่วราวกับบัณฑิตชราท่องตำราว่ากล่าว แม้อยู่ในยามหลับไหล ยังคงสามารถบ่งบอกไม่ตกหล่นสักตัวหนึ่ง

แต่ขังขือขือกลับคล้ายดังเพิ่งได้ยินนิทานนี้เป็น

ครั้งแรกที่มาถึง ดวงตาเป็นประกายแวววับยิ่งกว่าเดิม

ชายชราใช้เสียงเนิบนาบเล่าต่อไป

"วันนั้นเป็นสารทตวนโหงว (ขึ้นห้าค่ำเดือนห้า ....กินขนมเจ้าง) ในวันนี้ของทุกปีกังหน่ำชิกโย้ว (เจ็ดพยัคฆ์เก้าหน่ำ) จะต้องขึ้นชุมนุมกันบนโย้วคิวซัว พยัคฆ์ห้าเจ็ดตัวนี้มิใช่เป็นพยัคฆ์ดี ไม่เพียงกินคนเท่านั้น ยังไม่เล่มกระดูกอีกด้วย (หมายถึงขั้วร้ายเลือดเย็น)"

"เช่นนี้หมายความ ผู้อื่นต่างต้องมีความหวาดแค้นพวกมันอย่างยิ่ง?"

"แน่นอน และยังกลัวจนจับจิตใจอีกด้วย ดังนั้น มาตรแม้นคนทั้งปวงต่างปรารถนาได้เป็นวีรบุรุษปราบพยัคฆ์อย่างยิ่ง และต่างทราบ วันนั้นพวกมันชุมนุมบนโย้วคิว แต่ไม่เคยมีผู้ใดกล้าไปหาพวกมัน จวบจนเมื่อวันนั้นของห้าปีก่อน...."

"วันนั้นเป็นไร?"

ขั้งขือขือย่อมเคยฟังนิทานนี้จนคุ้นมานานแล้ว นางย่อมทราบ สมควรสอดแทรกถามในตอนใด จึงเบิดทางให้ขั้งขิมได้เล่าสืบไปโดยไม่ติดขัด

ขั้งขิมเล่าสืบไป

"วันนั้น ตอนเจ็ดพยัคฆ์จะขึ้นไปชุมนุมบนโขัวคิว บังเอิญพบดรุณีที่สวยงามในกลางทางก่อน เจ็ดพยัคฆ์พอเห็นดรุณีที่สวยงาม ก็คล้ายสุนัขอดโซพบกระดูกมีเนื้อติด ไม่เกี่ยวข้องสนใจใดๆ คว่าตัวดรุณีน้อยขึ้นเขาไปทันที"

"พวกมันไม่รู้จักดรุณีน้อยนางนั้นเป็นผู้ใดกระมัง ?"

"ตอนนั้นพวกมันย่อมไม่ทราบ ดรุณีน้อยคนนั้นคือคนรักของฉื่นกอ แม้นับว่าทราบพวกมันก็ไม่กลัว พวกมันไม่กลัวผู้ใดทั้งสิ้น เนื่องเพราะไม่เคยมีผู้ใดกล้าไปตอแยพวกมันมาเลย"

"แต่ครั้งนั้น พวกมันกลับพบเข้าคนหนึ่งแล้ว?"

"ตอนนั้นฉันกอยังไม่มีชื่อ มิว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึงฉันกอจะมีขวัญกล้าแข็งปานนั้น ตอนฉันกอบอกจะขึ้นไปปราบพยัคฆ์บนเขา ผู้อื่นต่างเข้าใจว่าฉันกอโอ่ประโคม มิคาด ฉันกอถึงกับขึ้นไปจริง ๆ"

"ท่านขึ้นไปเพียงลำพัง?"

"ย่อมเพียงลำพังเท่านั้น ท่านบุกเดี่ยวขึ้นไปบนโอ้วคิว หาพยัคฆ์ร้ายทั้งเจ็ดตัวนั้น มาตรแม้นจะแทงพยัคฆ์ร้ายบาดเจ็บไปสองคน แต่ตัวเองกลับถูกพยัคฆ์ร้ายแทงหนึ่งร้อยแปดดาบ"

"หนึ่งร้อยแปดดาบ?"

"ไม่มากไม่น้อย หนึ่งร้อยแปดดาบพอดี เนื่องเพราะนั้นเป็นกฎของเจ็ดพยัคฆ์ เมื่อพวกมันจับเป็นผู้ใดได้แล้ว ต้องไม่ยอมฆ่าให้ตายโดยสะดวกสบายในดาบเดียวเด็ดขาด จะต้องแทงใส่ตัวหนึ่งร้อยแปดดาบให้มัน

ตายข้า ๆ จึงสาสมใจ"

ขัดจังหวะถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"ในโลกน่ากลัวมีน้อยคนที่จะทนหนึ่งร้อยแปด-ดาบได้"

"ไม่เพียงน้อยเท่านั้น ยังนับว่าไม่เคยมีผู้ใดทนทานได้ด้วย แต่ฉื่นกอของพวกเรากลับกัดฟันทนได้อย่างเข้มแข็ง เนื่องเพราะท่านยังไม่คิดจะตาย ท่านยังต้องการล้างแค้น"

"ท่านยังกล้าล้างแค้น?"

"ท่านไม่เพียงมีร่างหลอมจากเหล็กเท่านั้น ขวัญก็คล้ายหลอมจากเหล็กเช่นกัน คนทั้งปวงต่างเข้าใจหลังจากท่านรอดชีวิตอย่างโชคช่วยในครั้งนั้นแล้ว คราหลังพอเอ่ยถึงพยัคฆ์เป็นต้องหน้าเผือดขาวทันทีแน่"

หยุดถอนหายใจบ้างแล้วจึงได้เล่าต่อ

"ไม่มีผู้ใดคาด บีที่สองท่านขึ้นโอ้วคิวอีก หา

พยัคฆ์ร้ายทั้งเจ็ดตัวอีกครา ครั้งนั้น ท่านทำอันตราย พยัคฆ์ร้ายบาดเจ็บสาหัสไปสี่ตัว"

"แล้วตัวท่านเอง?"

"ท่านถูกอีกหนึ่งร้อยแปดดาบ ในครั้งนี้ พยัคฆ์ร้ายลงมือหนักกว่าเดิม แต่ท่านยังคงทนทานได้ จากปากคำของคนที่เคยพบท่านในตอนนั้นบอกเล่า หลังจากท่านถูกหนึ่งร้อยแปดดาบนั้นแล้ว ในตัวไม่มีผิวกายสมบูรณ์สักส่วนหนึ่ง โลหิตที่หลั่งไหลออกมา พอจะทัดมก้อนหินบนยอดเขาโฮ้วคิวให้แดงฉานไปหมดสิ้น"

ชั้งชือชือขบริมผีปากแล้วกล่าว

"พยัคฆ์เหล่านั้นไฉนไม่พาลฆ่าท่านเสียเลย?"

"เนื่องเพราะเป็นกฎของพวกมัน หากพวกมันจะแทงผู้ใดหนึ่งร้อยแปดดาบ ก็ต้องไม่อาจแทงน้อยสักดาบหนึ่ง และดาบที่หนึ่งร้อยแปดก็ต้องหนักเบาเทียบเท่ากับดาบแรกด้วย พวกมันคิดไม่ถึงเด็ดขาด จะมีคน

ทนทานหนึ่งร้อยแปดดาบแล้วยังรอดชีวิตอยู่ได้ ยังมีขวัญดีกล้าไปหาพวกมันล้างแค้นอีก"

"แต่ฉันกอกลับถูกไปแล้วสองร้อยสิบหกดาบ?"

"มิได้ ท่านถูกสามร้อยยี่สิบสี่ดาบ!"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะบีที่สามท่านไปอีก และถูกอีกหนึ่งร้อยแปดดาบ เพียงแต่ว่า ครั้งนั้นท่านทำอันตรายพยัคฆ์ร้ายไปถึงห้าในเจ็ด"

"เผชิญกับคนเช่นนี้ หรือพวกมันไม่หวาดกลัวสักน้อยนิด ไฉนยังกล้าปล่อยให้ท่านรอดชีวิตอยู่?"

"เนื่องเพราะพวกมันตอนนั้นก็คล้ายขี้เลื่อยากจะลง เนื่องเพราะตอนนั้นเรื่องราวได้เล่าลือจนสะเทือนแผ่นดิน มีคนมากหลายที่จงใจเดินทางขึ้นไปดูความครึกครื้นบนโอ้วคิวแล้ว"

"ดังนั้น พวกมันจึงไม่อาจแทงฉันกอให้ตาย

ก่อนดาบที่หนึ่งร้อยเจ็ดเป็นอันขาด เมื่อตอนแทงถึงดาบหนึ่งร้อยแปด ก็ต้องไม่อาจหนักหน่วงกว่าดาบแรกเด็ดขาด?"

"ใช่แล้ว คนเยี่ยงพวกมัน มิว่าอย่างไรก็ไม่อาจฉีกหน้าพวกมันต่อชนชาวนักเลงจำนวนมากหลายหากมิเช่นนั้น ยังมีผู้ใดจะหวาดกลัวพวกมันดุจดังในกาลก่อน ๆ อีก?"

"แต่ในเมื่อพวกมันมีห้าคนบาดเจ็บสาหัสไปแล้ว ผู้อื่นไฉนไม่พาลกำจัดพวกมันไปเสียเลย?"

"เนื่องเพราะคนทั้งปวงต่างทราบ ฉินกอทนทุกข์ทรมานใหญ่หลวงปานนั้น อดกลั้นความเจ็บปวดรุนแรงปานนั้นแล้ว คนทั้งปวงจึงต่างไม่อาจหักใจอำมหิตเห็นท่านล้มเหลวกลางคัน ต่างหวังจะได้เห็นฉินกอลงมือสังหารพยัคฆ์ร้ายทั้งเจ็ดตัวเอง และคนทั้งปวงก็ทราบดาบที่สามร้อยยี่สิบสี่นั้น เป็นดาบสุดท้ายแล้ว!"

ดวงตาของนางพลอยเป็นประกายขึ้นบ้าง เล่าสืบต่อไป

"ดังนั้น ยามตาบสุดท้ายแทงลงไป ฉิ่นกอยังมิได้ขาดใจตาย คนทั้งปวงต่างพากันโห่ร้องด้วยความลิงโลดยินดีโดยไม่รู้ตัว"

ขั้งขือขอกล่าวอีก

"หรือพยัคฆ์ทั้งเจ็ดตัวนั้น ไม่ทราบว่านั่นเป็นดาบครั้งสุดท้ายของพวกมันแล้ว?"

"พวกมันย่อมรู้อยู่แก่ใจ ดังนั้น พอบีที่สาม พวกมันได้หาผู้ช่วยเหลือไปไม่น้อย ซึ่งนี่ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ไม่มีผู้ใดลงมือต่อพวกมัน"

"บีที่สี่เล่า?"

"บีที่สี่ พวกมันเชิญชวนผู้ช่วยไปมากกว่าเดิม แต่กระทั่งมิตรสหายของพวกมันเอง ก็ต้องมีความเคารพนับถือฉิ่นกอ ตอนฉิ่นกอลงมือใส่พวกพยัคฆ์ทั้งเจ็ด ถึง

กับไม่มีผู้ใดลงมือช่วยเหลือพวกมัน รอฉิ่นกอสังหาร พยัคฆ์ตัวสุดท้ายตายไปแล้วนั้น เสียงโห่ร้องบนเนินโย้วคิวดังสะเทือนเลื่อนลั่นปานอสนีบาต พ่งว่า แม้เป็นระยะไกลสิบกว่าลีกยังได้ยิน"

ขังขือขือเหม่อมองดูควันกำยานที่ลอยคว้างจนขึมเขา คล้ายดั่งได้เห็นบุรุษหนุ่มในเสื้อกางเกงต่วนดำผูกคอด้วยแพรแดงคนหนึ่ง ปรากฏขึ้นในควันอย่างเขื่องช้า แย้มยิ้มต้อนรับการโห่ร้องของฝูงชนอยู่

ขังขิมกล่าวต่อไป

"จวบจนตอนนั้น ใบหน้าฉิ่นกอจึงมีรอยยิ้มเป็นคราแรก ท่านยิ้มด้วยความทระนงเพียงใด แต่ก็เจ็บช้าเพียงใด เนื่องเพราะตอนนั้นคนรักของท่านตายไปแล้ว ไม่อาจได้เห็นวันอันมีเกียรตินี้ด้วย"

นางถอนหายใจเบา ๆ แล้วเล่าต่อ

"หลังจากวันนั้นมา นามของทินึ่ง (มนุษย์

เหล็ก) ฉันกอ ก็กระเดืองเลืองลือไปทั่วทั้งวงพวกนักเลงกว้างใหญ่ "

ชั้งชือชือถอนหายใจเบา ๆ บ้าง กล่าวช้า ๆ

" นับเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ใหญ่ยิ่งจริง ๆ"

" บุคคลที่กล้าหาญปานนั้น รักหนักแน่นปานนั้น ในโลกนับว่ายากจะหาคนที่สองมาได้จริง ๆ"

ชั้งชือชือพลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้ความือชั้งชิมไว้แล้วกล่าว

" ดังนั้น เราจะต้องแต่งกับท่านให้ได้ ! "

ใบหน้าของนางแดงเปล่งปลั่ง ดูแล้วทั้งหนักแน่น ทั้งบีบิ ทั้งสวยสะคราญ

แต่ชั้งชิมกลับหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

" ท่านคิดจะแต่งให้ฉันกออีก ? ท่านคิดจะแต่งให้คนมากน้อยเท่าใดกันแน่ ? "

นางกางมืองอนวนับพลางกล่าวสืบไป

"ตอนแรกสุด ท่านว่าจะต้องแต่งให้งักย้วงขัว ตอนหลังบอกจะแต่งให้ลิ่วฮวงกุกอีกตอนนี้กลับคิดแต่งให้ฉิ่นกอแล้ว ท่านจะแต่งให้กับผู้ใดกันแน่?"

"ผู้ใดดีที่สุด เราก็แต่งให้ผู้นั้น"

นางกลอกตาไปมาแล้วกล่าวต่อด้วยสีหน้าแดงฉาน

"ในความเห็นของเจ้า สามคนนี้ ผู้ใดประเสริฐกว่า?"

ชั้งชิมหัวร่อคิกคักพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าหาทราบไม่ สามท่านนั้นแม้ต่างเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ใหญ่ยิ่ง แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เคยพบเห็นเลยสักคนเดียว

นางครุ่นคิดแล้ว ใบหน้าตัวเองพลอยแดงไปบ้าง กล่าวต่อด้วยเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ฉิ่นกอทั้งรักหนักแน่นทั้ง

กล้าหาญ ฉลาดรอบรู้กลับเป็นผู้ทรงบัญญาเปรื่องปราดที่สุดในแผ่นดิน มิว่าเป็นปัญหายุ่งยากเยี่ยงไร ท่านต่างมีวิธีคลี่คลายแก้ไขและมักจะเป็นที่เลื่อมใสนับถือของผู้คน หากสตรีนางใดได้วิวาห์กับท่าน ชาตินี้นับว่าไม่เสียทีที่เกิดมา"

"จักอ้างชื่อเล่า? หรือวิวาห์กับมันไม่ประเสริฐ?"

ชั้งชิมเม้มริมผีปากแล้วกล่าว

"มันใช้ไม่ได้! พ่งว่ามีวัยไม่ด้อยกว่าเล่าเอ๋ยแล้ว"

ชั้งชือชือพลอยเม้มริมผีปากบ้างแล้วกล่าว

"ชราจะเป็นไร? ขอเพียงมันประเสริฐสุด แม้นับว่ามีวัยเจ็ดสิบแปดสิบปี เรายังคงต้องวิวาห์กับมัน"

ชั้งชิมกลั้นหัวร่อกล่าว

"หากแม้นมันมีภรรยาแล้ว?"

"มีภรรยาแล้วก็มิเป็นไร เรายินยอนเป็นภรรยาน้อยของมัน"

ในที่สุด ขังชิมอดกลั้นหัวร่อมิได้แล้ว ต้องหัวร่อคิกคักพลางกล่าว

"หากมันทั้งสามต่างประเสริฐเลิศดี หรือท่านวิวาห์กับมันทั้งสามในเวลาเดียวกันได้?"

ขังขือขือคล้ายพลันไม่ได้ยินวาจานางแล้ว เหม่อซึมเซาเป็นครึ่งค่อนวัน พลันคว้ามือนางแล้วกล่าวเบา ๆ

"เจ้าลอบหลบออกไป ขือเสือผ้าบุรุษมาให้เราสักหลายชุดได้หรือไม่?"

ขังชิมงุนงงงวยหนึ่งจึงกล่าว

"เสียวเจียะ ท่านต้องการเสือผ้าบุรุษมาด้วยเรื่องอันใด?"

ขังขือขือเคลิมเคลิ้มจนซึมเซาอีกครึ่งวัน จึงกล่าวเบา ๆ

"เจ้าเคยได้ยินนิทานเรื่องเนี่ยชัวแปะกับจีกเอ็ง-ไท้หรือไม่?"

(เหลียงซันเป๋อะ จู๋อิงไถ นิยายรักอันหดของสตรีนามจู๋อิงไถที่อยู่แต่ในกรอบประเพณี เคยปลอมเป็นบุรุษไปร่วมสำนักเรียนกับเหลียงซันเป๋อะ ภายหลังผิดหวังตายไปทั้งสองคน)

"คิก คิก หนังสือเล่มนั้นก็เป็นข้าพเจ้าขโมยมาให้เสียวเจี๊ยะดูเอง ข้าพเจ้าไหนเลยไม่เคยได้ยิน"

"พ่งว่า ตรุณีนางใดจะออกจากบ้าน ต้องปลอมเป็นบุรุษจึงไม่ถูกผู้คนข่มแหงรังแก"

ชั้งชิมเบิ่งตาจนกลมกว้าง โพล่งด้วยความตระหนก

"เสียวเจี๊ยะ ท่านคิดจะออกจากบ้าน?"

ชั้งชือชือผงกศีรษะ เม้มริมผีปากแล้วกล่าว

"เราต้องออกไปดูเอง พวกทั้งสามผู้ใดเหนือกว่ากันแน่"

ชั้งชิมหัวร่อไม่ออกอีกแล้ว ตะกุกตะกักขึ้น

"เสียวเจียะท่านต้องล้อเล่นแน่?"

"ผู้ใดล้อเล่นกับเจ้า รีบไปจัดการหาเสื้อผ้ามาให้เราด่วน"

ขั้งซิมมิเพียงหัวร่อไม่ออกเท่านั้น ยังนับว่าแทบร่ำไห้แล้ว ประนมมือกล่าวด้วยสีหน้าวิ่วควขมวด

"เสียวเจียะประเสริฐ ท่านปล่อยข้าพเจ้าเถิด หากเล่าเอียทราบ ไม่ฟาดขาข้าพเจ้าหักก็ประหลาดยิ่ง"

ขั้งซือขือถลึงตาจนกลมกว้างเช่นกัน กล่าวข้าๆ

"หากเจ้าไม่ไป เราฟาดขาเจ้าหักในตอนนี้เลย"

นางกลอกตาไปมาแล้ว พลันหัวร่อขึ้นอีกคราหยิกแกมผ่องของขั้งซิมเบา ๆ หัวร่อคิกคิกกล่าว

"อย่าว่าแต่เจ้าก็มีอายุไม่น้อยแล้ว หรือไม่คิดไปหาสามีที่ดีทางภายนอกสักคนหนึ่ง?"

ขังขิมไม่คำนึงถึงความกระดากอายใด ๆ อีก กระโดดขึ้นคว้ามือเสียวเจียะของนางไว้พลางละล่ำละลัก

"ท่านยอมข้าพเจ้าไปด้วยกัน"

ขังขือขอยมพลางกล่าว

"แน่นอน เราไหนเลยจะอำมหิต ทิ้งเจ้าให้เงียบเหงาว้าเหว่อยู่กับบ้านเพียงลำพังได้"

ใบหน้าที่ตระหนกจนซีดขาวของขังขิมเริ่มแดงขึ้นทีละน้อยจนเปล่งปลั่ง ดวงตาก็มีประกายขึ้นมาทีละน้อย เหม่อมองดูนอกหน้าต่างจนเคลิบเคลิ้มขึมเขาบ้างแล้ว

ขังขือขือกล่าวเสียงนุ่มนวล

"โลกภายนอกสวยงามกระไรปานนั้น กว้างขวางกระไรปานนั้น โดยเฉพาะกังหนำ ตอนนี้เป็นฤดูบุปผาเบ่งบานสะพรั่ง หมู่ไม้ใบหญ้าสวยงามราวกำมะหยี่ เกิดมาทั้งชาติ หากไม่ไปเบิดหูเบิดตาที่กังหนำ

สักครั้ง นับว่าเสียชาติเกิดจริง ๆ แล้ว"

ขังขิมคล้ายตังอยู่ในความฝันอันดื่มด่ำ เดินช้าๆ มาที่หน้าต่าง วิญญาณของนางคล้ายโนยบินไปที่กังหน้าแล้ว....ที่ริมน้ำอันอบอุ่นไหลเรื่อยริน ใต้หลิวอ่อนช้อยนุ่มนิ่ม กำลังมีบุรุษหนุ่มที่มากรักรอคอยนางอยู่ก็ปาน

ดรุณีน้อยวัยสิบห้าสิบหก มีนางใดไม่พอใจวาดวิมานในฝัน ?

ขังขือขือกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"รีบไปเถิด ขอเพียงเจ้าไม่บอก เราไม่บอก เล่าเอียต้องไม่ทราบเด็ดขาดรอพวกเราพาเขยที่ดีงามสมใจกลับมา ท่านผู้เฒ่าจะต้องบีบีบินดีอย่างยิ่งเป็นแน่แท้"

แม้ในใจขังขิมจะร้อยยอมพันยอมอยู่นานแล้ว แต่ปากยังมิอาจไม่ปฏิเสธได้ นางสั่นศีรษะไม่คิดชีวิตพลางกล่าว

"ไม่ได้ ! ข้าพเจ้ายังคงไม่กล้า"

ขังขือขือบันหน้าเคร่งเครียดทันที

"ก็ได้ ! บีศาจน้อย หากเจ้ากล้าไม่เชื่อฟังวาจา เราจะยกเจ้าให้เป็นภรรยาของเบี้ไต้กวงที่คอกม้า"

ใช้คำไต้กวง (เกลียงเกลา) มาเปรียบเทียบใบหน้าของเบี้ไต้กวงผู้นี้แม้ไม่เหมาะสมอยู่บ้าง แต่หากเปรียบกับศีรษะมัน กลับไม่มีคำใดเหมาะสมกว่านี้แล้ว

ศีรษะของมันไม่ผิดกับไข่ไก่ต้มที่ปอกเปลือกแล้ว ไม่มีขนเลยแม้สักเส้นเดียว

แต่เสียดายที่หน้าของมันกลับมิใคร่เกลียงนัก แต่ละซีกหน้าอย่างน้อยมีรอยผีสีดำไม่ต่ำกว่าสองสามร้อยจุด ยังลายพร้อยยิ่งกว่าเปลือกส้มตากแห้งอีกหลายเท่านัก

พอได้คิดถึงคนผู้นี้ ขังขิมต้องสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน นึกถึงการเป็นภรรยาของคนเช่นนั้น ขาของ

นางอ่อนระทวยจนแทบคุกเข่าลงกราบกรานทันที

ขังขือขือเปล่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

"วาจาที่เราลั่นปากเป็นต้องนับ ไปหรือไม่ก็แล้วแต่เจ้า"

ขังขิมลนลานร้องขึ้น

"ไปไปไป ไปในบัดนี้เลย แต่มิทราบ เสียวเจียะท่านคิดจะเป็นบุรุษที่องอาจสง่าดุจดังฮั่วมูลัน หรือเป็นนักศึกษาที่กรุ่มกริ่มนิ่มนวลดังจีกเอ็งไท้?"

เสื้อยาวสีฟ้าใส โพกผ้าสีฟ้าใสดุจนักศึกษา เมื่อชั่งขือซือสวมใส่แล้ว ยืนพินิจพิจารณาอยู่หน้ากระจกด้วยความภาคภูมิ นางนับว่ามีความพอใจในตัวนางเองเป็นอย่างยิ่ง

นางคิดจะบึ้นหน้าให้เคร่งเครียดสำรวม ดุจผู้คงแก่เรียนที่สง่าภาคภูมิ แต่อดมิได้ต้องหัวร่อแล้วกล่าว

"ตัวปากเปิด เจ้าดูเราตอนนี้คล้ายเป็นกงจีอรูป

งามในโลกโสมมหรือไม่?"

ขังขิมหัวร่อแล้วเชิดปากกล่าว

"นับว่ากรุ้มกริ่มนิ่มนวล งามสง่าเปี่ยมราศีจริงๆ แม้นับว่าพัวอันกลับชาติเกิดมาพบกับท่าน ก็จำต้องคลานกลับไปในโลงแต่โดยดีเท่านั้น"

(พัวอันเป็นบัณฑิตในสมัยแผ่นดินจิ้น และถูกยกเบนชายงามในยุคนั้น ตามตำนานชีวะประวัติมีว่า ยามใดนั่งรถออกถนนหนทาง เหล่าสตรีจะขว้างผลไม้ตามประตูหน้าต่างเพื่อเรียกความสนใจจากพัวอันให้เหลียวไปมอง จนเมื่อกลับจะมีผลไม้เต็มรถทุกครั้งไป)

ขังขือขือพลันขมวดคิ้วหน้ากล่าว

"ตอนนี้เรากลับกังวลเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"บุรุษที่คล้ายดังเราเมื่อออกไปทางภายนอก จะต้องถูกโกวเนี้ยมากหลายลุ่มหลงมาพัวพัน เรายังหาสามีไม่พบ แต่กลับมีโกวเนี้ยฝูงใหญ่ติดตามจะมาแต่งให้เรา นั้นควรทำอย่างไรกัน?"

ขั้งขิมก็ขมวดคิ้วกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"นี่กลับเป็นปัญหาใหญ่จริง ๆ หากข้าพเจ้ามิทราบเสียวเจี๊ยะก็เป็นสตรี จะต้องแต่งให้ท่านอย่างแน่นอนเด็ดขาด"

"ตกลง! เรารับเจ้าไว้"

นางพลันหันกายมา กางแขนอ้าพลันแยกเข้ยวกล่าว

"มา! ดวงใจของเรา ให้เรากอดจูบเจ้าสักครั้ง"

ขั้งขิมตระหนกจนกรีดร้อง สะบัดหน้าได้ก็วิ่งหนีทันที

ขั้งขือขือไล่ตามไปรวบเอวนางไว้ได้ กล่าวว่า

"เจ้าเกิดไม่ยินยอมอีกแล้วใช่หรือไม่! ไม่ยอมก็ไม่ได้!"

ขั้งขิมหอบหายใจกล่าว

"แม้นับว่าจะจูบ ก็ไม่ใช่มีทีท่าดุจดั่งท่าน"

"ทีท่านมีทีใดไม่ถูกต้อง?"

"ทีท่านดุร้ายจนสาหัสเกินไปแล้ว ดรุณีที่ขวัญอ่อน ไม่ถูกท่านชู่จนผ่อตายทั้งเป็นก็ประหลาดยิ่ง"

ชังซือซือเองก็อดหัวร่อไม่ได้ กล่าวถามว่า

"คิกคิก อย่างนั้นต้องทีท่าใดจึงถูกต้อง?"

"ต้องนุ่มนวลกว่านี้บ้าง เอาใจกว่านี้บ้าง โดยกุมมือผู้อื่นไว้ก่อน กล่าววาจาระรื่นหูน่าฟัง ที่มีแต่ความรักลึกซึ้งตราตรึง โยกคลอนหัวใจของผู้อื่นให้หวั่นไหว ให้ผู้อื่นโถมเข้ามาในอ้อมอกเอง"

"กล่าวเรื่องราวใดบ้าง?"

"สมมุติเช่น บอกว่าท่านเงียบเหงาว้าเหว่อย่างยิ่งบ้าง มิเคยพบดรุณีใดมีความสวยสะคราญดุจดั่งนางบ้าง หลังจากพบเห็นนางแล้วท่านจึงพลันรู้สึก ชีวิตกลับกลายเป็นมีความหมายอีกมากมาย หากไม่มีนาง

ท่านจะต้องไม่อาจรอดชีวิตต่อไปได้แน่นอน"

ขั้งซิมยังกล่าวไม่จบความ ขั้งซือซือก็ได้หัวร่อจนตัวงอ ส่งเสียงกระท่อนกระแท่นกล่าว

"วาจาเหล่านั้นน่าขนลุกขนพองยิ่ง บุรุษใดกล่าวออกมาได้?"

"นี่ท่านก็ไม่เข้าใจแล้ว ที่โกวเนี่ยน้อยพอใจฟังก็เป็นวาจาน่าขนลุกเหล่านี้ ยิ่งขนลุกยิ่งประเสริฐ"

ขั้งซือซือหัวร่อคิกคิกกล่าว

"นึกไม่ถึงว่าเจ้ากลับมีความชำนาญสาหัสมาก จะต้องเคยได้ยินผู้อื่นกล่าวมาไม่น้อยครั้งแล้ว"

ขั้งซิมหน้าแดงฉาน เชิดปากกล่าวสวนคำ

"ผู้อื่นบ่งบอกเรื่องสำคัญ ท่านกลับมาหยอกล้อผู้อื่นเสียแล้ว"

"เอาเถิด เราก็ถามเรื่องสำคัญกับเจ้า"

"ถามเรื่องอันใด?"

ขังซือซือกะพริบตากล่าว

"เราถามเจ้า ปากเชิดของเจ้าเคยถูกผู้อื่นจูบมาหรือไม่"

ขังซิมโถมขึ้นไปบนเตียง มุดศีรษะเข้าในผ้าห่ม และยังยกสองมืออุดหูไว้แนบแน่น ร้องเสียงแหลมเล็ก

"ไม่ต้องการฟัง ไม่ต้องการฟัง วาจาที่น่าละอายแทบตาย ท่านไฉนอุตส่าห์กล่าวออกมาได้"

ใบหน้าขังซือซือก็แดงระเรื่อกว่าเดิม ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ผู้อื่นที่มีวัยเดียวกับเรา มิทราบกระทำเรื่องเช่นนี้มากน้อยเท่าใดครั้งแล้ว เราเพียงกล่าวจะเป็นไร?"

"ฟังคำพูดของท่าน ผู้อื่นยากยิ่งจะยอมเชื่อถือว่าท่านเป็นคนมิเคยย่างกรายออกจากประตู เป็นโกวเนี่ยใหญ่ที่เฝ้าแต่ห้องหอ"

นางถอนหายใจแล้วสั้นศีรษะกล่าวสืบไป

"นี่มีแต่ต้องตำหนิเล่าเอียไม่ดี ไฉนไม่หาคู่วิวาห์กับท่าน หากมีครอบครัวแต่แรก ท่านก็ต้องไม่พุ้งซ่านจนเหลวไหลตลอดวันเช่นนี้แล้ว"

ขังขือขือสลัดแขนสะบัดศีรษะ บันหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"บีศาจน้อย คำพูดยิ่งนานยิ่งไม่มีมารยาทแล้ว"

เมื่อเห็นเสียวเจียะมีทีท่าขุ่นเคืองขึ้นจริงๆ ขังชิมก็อ่อนระทวยไป นางเดินช้าๆมาหา แย้มยิ้มกล่าวอย่างกระดากกระเดื่อง

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพิ่งได้ยินข่าวมา เสียวเจียะท่านต้องการพังหรือไม่?"

"ไม่ต้องการพัง"

ขังชิมถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"ความจริง นั่นนับเป็นข่าวใหญ่อย่างยิ่ง แต่เมื่อเสียวเจียะไม่ต้องการพัง ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าบอกแล้ว"

ขังซือขือขบริมผีปากแน่น กลั้นอยู่เบ็นครึ่งวัน ยังคงไม่อาจกลั้นอยู่ได้ กระชากเสียงกล่าว

"ไฉนไม่กล้าบอก ขวัญของเจ้าเล่า?"

"คนที่เบ็นเอียเท้า ไหนเลยยังมีขวัญเหลืออยู่"

เมื่อเห็นเอียเท้ารูปงามมีที่ท่าเสียใจอยู่บ้างจริงๆ หัวใจของผู้เบ็นเสียวเจียะก็อ่อนลงเช่นกัน หันหน้าไปโอบร่างนางไว้แล้วกล่าว

"เจ้าไม่บอก? ก็ได้! เราจะจูบเจ้าจริงๆ จูบปากเชิดๆ ของเจ้าให้จงได้"

ขังซิมหัวร่อจนหายใจไม่ออกอยู่นานแล้ว ละล่ำละลักขึ้น

"เสียวเจียะประเสริฐ วิงวอนท่านปล่อยมือเถิด ข้าพเจ้าบอก....ข้าพเจ้า.....

นางหอบหายใจอยู่เบ็นครู่หนึ่ง จึงได้ลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"พ่งว่า เล่าเอียมีเจตนายกท่านให้กับต้วกงจอ
ของเอียขาเอียแล้ว"

ขังขือขือตื่นเต้นขึ้นทันที ร้องโพล่งว่า

"เอียขาเอียคนใด?"

"ย่อมเป็นเอียขาเอียที่อยู่เมืองได้เม้งฮู้ท่านนั้น"

ขังขือขืองุนงงเป็นครู่ใหญ่ พลันร้องขึ้น

"รีบเก็บเสื้อผ้า พวกเราต้องไปในคืนวันนี้เลย"

"รุ่มร้อนไปไย?"

"พ่งว่า บุตรของเอียขาเจ็กคนนั้นเป็นตัวประ-
หลาด อยู่ที่วัดหลวงจีนมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย กระทั่ง
หลวงจีนชราในวัดยังว่ามันเป็นตัวประหลาดบนฟ้ามาจุติ
คนเยี่ยงนี้เราไหนเลยจะทนทานได้"

นางพลันส่งเสียงขึ้นอีกครั้ง

"เราเห็นว่ายังคงเป็นเราเก็บเสื้อผ้าเหมาะสมกว่า
เจ้าออกไปว่าจ้างรถม้าใหญ่สักคัน ให้รออยู่ที่นอกประตู

เล็กทางสวนหลังบ้าน"

"ว่าจ้างรถม้าไปไย? ขี่ม้ามิใช่เร็วกว่าบ้าง?"

"พวกเราอย่างน้อยต้องนำหีบติดตัวไปด้วย เจ็ด-แปดใบ ไม่จ้างรถจะไปได้อย่างไร?"

ขันทิมเบิ่งตากลมกว้างร้องขึ้น

"หีบเจ็ดแปดใบ? เสียวเจียะท่านคิดจะนำข้าวของใดไปแน่?"

"ของที่จะนำไปมีมากเหลือเกิน สมมุติเช่น หีบเครื่องประทินผิว ขามอ่างล้างหน้า กระจก ของเหล่านี้ต้องบรรจุหีบหนึ่งแล้ว พวกเราแม้แต่งตัวเป็นบุรุษ แต่ย่อมมิอาจไม่ล้างหน้าหวีผมได้"

นางกลอกตาไปมาแล้วกล่าวต่อไป

"ยังมีผ้าห่ม หมอน ก็ต้องบรรจุอีกหีบหนึ่ง เจ้าก็ทราบ เราไม่เคยใช้ของผู้อื่นมาเลย....ถูกแล้ว เจ้ายังคงไปจัดการเก็บถ้วยชามตะเกียบประจำตัวของเรา ใช้

ผ้ากำมะยี่ห่อไว้....ยังมีกระถางกำยาน กระดานหมาก รุกก็ต้องห่อด้วย"

ขังขิมพึ่งจนตาเหลือกค้างไปแล้ว นางร้องขึ้น

"เสียวเจียะ ท่านจัด "แก้จึง" หรือไร ยังหาสามีไม่ได้ ก็จะจัดแก้จึงก่อน ไม่รู้สึกเร็วเกินไปบ้างหรือไร?"

คีรีบูนกับแมว

ชั้งซือซือเห็นที่ท่าแตกตื่นตกใจของชั้งซิม เป็นถึงดั่งนั้น นางต้องบีบหน้ากล่าว

"ไม่นำข้าวของเหล่านี้ไป หรือเจ้าต้องการให้เราใช้ผ้าห่มที่เหล่าบุรุษโสโครกเคยห่ม ใช้ถ้วยชามที่บุรุษโสโครกเคยกินมากิน?"

ชั้งซิมกลั้นหัวร่อกล่าว

" แม้นับว่าเสียวเจียะไม่ต้องการใช้ของผู้ที่อื่นเคยใช้ พวกเรายังพอซื้อหาใหม่ในรายทางได้ "

" ซื้อมาก็สกปรก "

" หรือของท่านเหล่านั้นมิใช่ซื้อมาเช่นกัน "

ชั้งซือซือเชิดปากกล่าว

" เราไม่สนใจ เราจะต้องนำของเหล่านี้ไปด้วยให้ได้ ไม่อาจขาดแม้สักชิ้นเดียวมิเช่นนั้น....

ชั้งชิมถอนหายใจเฮือกใหญ่ ช่วยกล่าวสืบต่อให้นาง

" มิเช่นนั้น ก็ยกข้าพเจ้าให้กับเบี้ใต้กวง ใช่หรือไม่ ? "

นางกลอกตาไปมาแล้วพลันหัวร่อคิกคิกกล่าว

" มีคนผู้หนึ่งมักว่า ผู้อื่นเบ็นปากเชิด ความจริงปากน้อย ๆ ของนางเชิดกว่าข้าพเจ้าเสียอีก....

ของที่นางบ่งบอกต้องการ ก็ต้องการให้ได้ แม้นับว่าท่านมีเหตุผลยิ่งใหญ่เทียมฟ้า นางก็ถือว่าท่านผายลม

นางอาจจะระเบิดโทสะใส่ท่านในชั่วพริบตาหนึ่ง แต่เมื่อท่านกะพริบตาอีกครั้ง ไม่แน่ว่านางลืมเรื่องที่บันดาลโทสะไปแล้วก็ได้ ไม่แน่ว่าจะกุมมือขออภัยจากท่าน นี่คือนิสัยเสียวเจียะของชังตัวเสียวเจียะ

ดังนั้น ชังตัวเสียวเจียะของพวกเรา ก็ได้นำชามอ่างล้างหน้า หีบเครื่องแต่งตัว กระจก ผ้าห่ม หมอน กระถางกำยาน กระดานหมากรุกของนาง....และยังมีอีกหลายสิบอย่างที่ท่านแม้กระทั่งคาดฝันก็ยังนึกไม่ถึง ย่างก้าวออกสู่โลกภายนอกอันกว้างไกลของนาง

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิต ที่นางออกจากประตูบ้าน

จุดหมายปลายทางของนางคือกังหนำ

เนื่องเพราะบุรุษสามคนที่นางเห็นเป็นผู้ยิ่งใหญ่

ต่างอยู่กังหน้าทั้งสิ้น

แต่กังหน้าเป็นสถานที่เยี่ยงไรกันแน่? ห่างจากบ้านนางไกลเท่าใดกันแน่?

ตลอดทางสายนั้น จะเกิดเรื่องราวใดบ้าง? จะพบพานกับผู้คนเยี่ยงไรกันบ้าง?

เหล่านั้นเป็นคนดี? หรือเป็นคนเลว? จะทำอย่างไรต่อนางบ้าง?

พวกนางจะเผชิญกับอันตรายที่คาดหมายไม่ถึงอย่างไรบ้าง? สามารถถึงกังหน้าโดยราบรื่นหรือไม่?

แม้นับว่าพวกนางสามารถถึงกังหน้า จะสามารถหาสามผู้ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกนึกคิดของนางพบจริงหรือไม่?

ทั้งสามจะมีท่าทีท่าเยี่ยงไรต่อนาง?

เรื่องราวเหล่านี้ ยังตัวเสียวเจียะต่างไม่เกี่ยวข้องสนใจ คล้ายดังกับว่า พอย่างขึ้นรถ หลับตาลง

ลืมตาเมื่อใด ก็ถึงกังหน้าโดยปลอดภัย. ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสามคนนั้น กำลังตั้งแถวต้อนรับนางอยู่

นางเข้าใจ วงพวกนักเลงมีความปลอดภัยเช่นกับสวนหลังบ้านของนาง นางเข้าใจ ชนชาวนักเลงคล้ายผู้คนในบ้านของนาง นอบน้อมเอาใจ ปรนนิบัติรับใช้นางด้วยความภักดี

ดรุณีเยี่ยงนี้ ย่างเข้าสู่วงพวกนักเลงอันกว้างใหญ่ ท่านว่ามีอันตรายหวาดเสียวหรือไม่ ?

หากนางสามารถถึงกังหน้าโดยราบรื่น ปลอดภัยนั้นจึงเป็นเรื่องพิสดารยิ่งใหญ่ทีเดียว

เรื่องที่นางเผชิญมาในตลอดทาง นับว่าผู้อื่นกระทั่งคาดฝันก็ยังไม่ถึง หากยกขึ้นเล่าทีละเรื่อง อาจบางทีต้องเล่าเป็นเวลาถึงสองสามปี

ดวงดาวแพรวพราวเต็มท้องฟ้า จันทรากระจ่างแจ่มใส ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิวชุ่มฉ่ำใจ

นับเป็นดินฟ้าอากาศมาตรฐานของแผ่นดินตงง้วน

หน้าต่างรถเปิดอ้า ต้นไม้ใบหญ้าข้างทางถอยหลังไปเป็นทิวแถว รถม้าวิ่งเร็วอย่างยิ่ง

ชั้งชือชือคล้ายดังเป็นกิมชีเฉียบ (นกคีรีบูน)ที่ถูกกักขังมาสิบกว่าปี เพิ่งมีโอกาสโบยบินออกจากกรงบินไกลจากกรงเท่าใดยิ่งประเสริฐเท่านั้น ยิ่งเร็วเท่าใดยิ่งวิเศษเท่านั้น

ลมโชยเข้ามาจากหน้าต่าง ลูบไล้สู่ร่างของนาง นางบีติยินดีจนขนลุกเกรียว ชะโงกออกจากหน้าต่างมองดูดวงจันทร์กระจ่างบนท้องฟ้า ลิงโลดยินดีจนร้องสุดเสียง คล้ายดังเพิ่งเคยเห็นดวงจันทร์เป็นครั้งแรกของชีวิตก็ปาน ร้องอยู่ไม่หยุดยั้ง

"เจ้าดู เจ้าดู ดูดวงจันทร์นั่นสวยหรือไม่?"

ชั้งชิมสนับสนุน

"สวย! นับว่าสวยงามที่สุดจริง ๆ"

ขังซือซือร้องต่อไป

"ดวงจันทร์ของกังหน่ำจะต้องสวยงามกว่านี้ ไม่แน่ว่ายังกลมกว่านี้อีกมากนัก"

ขังซมกระพริบตากล่าว

หรือดวงจันทร์ที่กังหน่ำมิใช่เป็นดวงเดียวกับที่นี่?"

ขังซือซือถอนหายใจยาว ส่ายหน้ากล่าว

"เจ้านับเป็นคนที่ไม่มีอารมณ์กวีแม้สักน้อยนิดจริง ๆ"

ขังซือซือเพ่งตามองทิวทัศน์วาตรีที่นอกหน้าต่างพลางกล่าวช้า ๆ

"ข้าพเจ้ากลับไม่มีความตั้งใจเป็นกวี แต่คิดจะเขียนหนังสือสักเล่ม"

"เขียนหนังสือ? หนังสือใด?"

"หนังสือการท่องเที่ยวตุจดั้งไซอิ๋ว (ท่องบ้จฉิม) กระทั้งชื่อเรื่องข้าพเจ้าก็ยังคิดไว้แล้ว"

"ฮา นึกไม่ถึงว่าตัวปากเปิดของพวกเรายังเป็นอัจฉริยะสตรี เจ้าคิดชื่อเรื่องว่าอย่างไร รีบบอกกับเรา?"

"ตั้วเสียวเจียะน่าอิ๋ว (ตั้วเสียวเจียะท่องทักษิณ)"

"ตั้วเสียวเจียะท่องทักษิณ....หรือเจ้าคิดจะเขียนเรื่องของเรา?"

"ใช่แล้ว ตั้วเสียวเจียะก็คือท่าน ท่องเที่ยวทักษิณคือบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในรายทางของพวกเรา"

นางลิงโลดยินดีจนใบหน้าแดงเปล่งปลั่ง กล่าวสืบต่อไป

"ข้าพเจ้าคิดว่า ตลอดทางสายนี้ พวกเราจะต้องพบคนที่น่าสนใจมากหลาย เกิดเรื่องราวที่ตื่นเต้น

สนใจมากมาย หากข้าพเจ้าบันทึกไว้ได้หมดสิ้น ให้ผู้อื่นได้ดูประสบการณ์ของพวกเรา นั่นยิ่งต้องน่าสนใจน่าสนุกสนาน"

อารมณ์ของชั้งซือซือพลอยถูกกระตุ้นจนคึกคักขึ้นมาบ้าง ปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ความคิดประเสริฐ ขอเพียงเจ้าสามารถเขียนได้ เขียนได้ดี หนังสือเล่มนี้วันหน้าไม่แน่จะกระเดื่องดังยิ่งกว่าไซอิ๋วก็ได้"

นางพลันกล่าวต่อด้วยสีหน้าชื่นชัง

"แต่เจ้าไม่อาจใช้ชื่อจริงของพวกเราเด็ดขาด มิให้เตียเตียดูแล้วจะมีโทสะ"

ชั้งซิมกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าใช้นามใด....ตัวเอกในไซอิ๋วคือทั้งเจ็ง (พระถังซำจั๋ง) ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจบ่งบอกเสียวเจียะเบ็นนางชีไปได้"

ขังขือขือหัวร่อพลางตวาด

"หากเราเป็นทังเจ็ง เจ้าก็ต้องเป็นขุนง่อคง (เหังเจีย) หากเราเป็นนางขี เจ้าก็เป็นวานรตัวเมีย"

นางหัวร่อคิกคิกแล้วกล่าวต่อไป

"ปากของวานรไยมิใช่เชิดสูงเช่นเดียวกับเจ้า?"

ปากของขังขิมเชิดสูงขึ้นมาจริง ๆ นางกล่าวว่า

"เป็นวานรยังมิกระไร แต่ทังเจ็งกลับต้องระวังตัวไว้"

"ระวังเรื่องอันใด?"

"ระวังถูกคนกินเนื้อทังเจ็งของท่าน"

ขังขือขือกระโดดขึ้นไปหยิกปากนาง แต่พลันกระแทกนั่งอีกครั้ง ขมวดคิ้วกล่าว

"แย่แล้ว! แย่ที่สุดแล้ว"

ขังขิมพลอยตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง รีบถาม

"เรื่องอันใด?"

ขั้งขือขือหน้าแดงฉาน กัมกระซิบที่ข้างหูนาง

"เราเมื่อครู่ดื่มชามากไปชามหนึ่ง ตอนนี้ตดจนแทบตายแล้ว"

ขั้งชิมขบขันอย่างยิ่ง แต่ไม่อาจหัวร่อได้ นางขบริมผีปากแล้วกล่าว

"จะทำอย่างไรกัน? ย่อมไม่อาจปล่อยบนรถ.....

"เรายังลืมเรื่องสำคัญที่สุดไป พวกเราสมควรนำถังม้า (ถังอุจจาระ) มาด้วยสักใบ"

ขั้งชิมไม่อาจอดกลั้นได้อีกแล้ว หัวร่อจนตัวงอไปงอมา

ขั้งขือขือกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"นี่มีที่ใดน่าหัวร่อ? หรือเจ้าไม่เคยปวดมาเลย?"

ขั้งชิมย่อมมีเวลาปวดเช่นกัน ย่อมทราบรสชาติ

น้ยากจะทนทานเพียงใด

นางก็ไม่อาจอำมหิตไปหัวร่อได้อีกแล้ว กระซิบเบา ๆ

"ในเมื่อตามทางไม่มีผู้คน และยังมืดดั่งนี้ มิสู้สั่งให้รถหยุดเข้าไปที่บ่าข้างทาง.....

ชั้งขือขือตบนางเบา ๆ ไปฉาดหนึ่งแล้วกล่าว

"บีศาจน้อย หากแม้นเกิดมีคนบุกเข้ามา....

"นั้นมิเบ็นไร ข้าพเจ้าดูต้นทางให้ท่าน"

ชั้งขือขือสั่นศีรษะไม่คิดชีวิตพลางกล่าว

"ไม่ได้! ไม่ได้หนึ่งหมื่นหนึ่งพันครั้ง จะว่าอย่างไรก็ไม่ได้"

ชั้งขิมถอนหายในเฮือกหนึ่งแล้วกล่าว

"เมื่อไม่ได้ก็ไม่มีบัญญาแล้ว จำต้องกลั้นเอาไว้ต่อไป"

ชั้งซือซือได้กลั้นความหน้าแดงฉานแล้วจริง ๆ

เรื่องเช่นนี้ ท่านไม่ไปคิดถึงมันยังพอทำเนา ยิ่งคิดยิ่งปวด ยิ่งคิดยิ่งทารุณจนแทบตาย"

ขังขือขือพลันร้องสุดเสียง

"สารถี! หยุดสักครู่"

ขังขิมบีดปากหัวร่อแล้วกล่าว

"ที่แท้ตัวเสียวเจียะของพวกเราก็มีเวลาเปลี่ยนความคิดเช่นกัน"

ขังขือขือถลึงจ้องนางอย่างดุดันแวบหนึ่งแล้วจึงกล่าว

"เราพอดีมีวาจาต้องการสั่งสารถี"

"วาจาใด?"

ขังขือขือส่ายหน้าบ่นพึมพำ

"อย่างไรก็เป็นเด็กทารก ไม่มีความรอบคอบเทียบเท่าผู้ใหญ่จริง ๆ"

เมื่อรถหยุดนางกระโดดลงไป ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"สารถี เจ้าเข้ามา เรามีวาจาว่ากล่าว"

สารถีกระโดดลงจากรถอย่างเชื่องช้า ก้าวเนิบนาบเข้ามาด้วยทีท่าโง่เขลาจนซึมเซา

ขัตติยะรู้สึกพอใจอย่างยิ่ง การดำเนินของนางครานี้เร้นลับอย่างยิ่ง ย่อมหวังจะให้สารถียิ่งโง่เขลายิ่งประเสริฐ โง่เขลาจนไม่พบเห็นความลับของผู้อื่น

แต่นางยังคงมิใคร่วางใจ ยังคงต้องถามให้ชัดเจน เนื่องเพราะนางเป็นคนที่มีสมองเปรื่องปราดอย่างยิ่ง และยังรอบคอบสุขุมอย่างยิ่งด้วย

ดังนั้นนุนางจึงถาม

"เจ้ารู้จักพวกเราหรือไม่? ทราบว่าพวกเราเป็นผู้ใดหรือไม่?"

สารถีสั่นศีรษะเบิ่งตากล่าว

"ไม่รู้จัก ไม่ทราบ"

ขัตติยะถอกล่าวอีกครา

"เจ้าทราบพวกเรามาจากสถานที่ใดหรือไม่?"

สารถีตอบช้า ๆ

"เรามิใช่คนโง่เขลาเบาบัญญา ไฉนไม่ทราบได้"

ขัตติยะนั่งเต้นชันบ้างแล้ว รีบกล่าว

"เจ้าทราบ?"

"ย่อมออกมาจากประตูบ้านแน่นอน"

ขัตติยะถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวต่อไป

"เจ้าทราบว่าเป็นประตูบ้านของผู้ใด?"

"ไม่ทราบ"

"เจ้าทราบว่าพวกเราจะไปสถานที่ใด?"

"ไม่ทราบ"

ขัตติยะกลอกตาไปมาแล้ว พลันถามอีกครา

"เจ้าดูพวกเราเป็นบุรุษหรือสตรี?"

สารถีหัวร่อจนเห็นฟันเหลืองอร่ามทั้งปากแล้วกล่าว

"หากสองท่านเป็นสตรี เราไยมิใช่ต้องกลายเป็นตัวเมียแล้ว?"

ขังขือขือก็หัวร่อเช่นกัน รู้สึกยิ่งพอใจกว่าเดิม แย้มยิ้มกล่าว

"พวกเราจะไปเที่ยวในละแวกนี้ เจ้ารอคอยเราอยู่ที่นี่ ไม่อาจหนีไปเป็นอันขาด"

สารถีกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สองท่านยังไม่ชำระค่ารถ แม้ฆ่าเราเราก็ไม่ยอมไป"

ขังขือขือผงกศีรษะกล่าว

"ถูกต้อง หนีไปก็ไม่มีค่ารถ ไม่ไปจะมีรางวัล"

สารถีชักกล้องยาออกจากสายรัดเอว พาลทรุด

กายนั่งกับพื้น ดูดยาของมันอย่างสบายอารมณ์

ชั่งชื่อชื่อตอนนี้จึงรู้สึกวางใจได้สนิทเชิง เมื่อนางวางใจ พลันนึกถึงเรื่องนั้นอีกครา

เมื่อนึกถึงเรื่องนั้น ยิ่งไม่อาจอดกลั้นอีกเลยสักขั้วครู่ขั้วยาม ความชื่อชั่งชิมได้ก็เดินอย่างเร่งร้อนเข้าไปในบ่า

บ่าข้างทางไม่มืดเท่าใด แต่ไม่มีเงาปีศาจใด ๆ อยู่เลยจริง ๆ

ชั่งชิมกระซิบขึ้น

"ตรงนี้เถิด ไม่มีผู้คนดูรถ พวกเราไม่อาจไปไกลนักได้"

"ไม่ได้! ที่นี้ไม่ได้ สารถีเป็นคนโง่บัดซบไม่ต้องวิตกกังวลมัน"

แต่ละคนต่างมีความเห็น สถานที่ยิ่งมืดยิ่งปลอดภัย นี่คือจุดอ่อนของจิตใจมนุษย์เราทั้งหลาย

ขังซือซือหาสถานที่มืดที่สุดได้แล้ว กระซิบขึ้น

"เจ้าดูลาดเลาให้รัดกุมไว้ มีคนมารีบส่งเสียงร้องทันที"

ขังซิมมิกล่าวกระไร แต่หัวร่อคิกคิกตลอดเวลา

ขังซือซือถลึงตากล่าว

"บีศาจน้อย หัวร่อเรื่องอันใด? ไม่เคยเห็นคนบัสสาวะหรือไร?"

ขังซิมหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่หัวร่อเรื่องนั้น เพียงแต่กำลังคิดที่แม้ไม่มีคนเข้ามา แต่หากแมนมีงูสักตัว....."

ขังซือซือสะดุ้งตัวลอย ตระหนกจนหน้าเผือดขาว กระโดดเข้าไปหมายจะยัดของใดใส่ปากนาง

ขังซิมขอความกรุณา ขังซือซือไม่ยอมถ่ายเดียว ทั้งสองจึงหยอกล้อกันอย่างครึกครื้น กระทั่งเสียงม้าร้อง

เสียงรถที่ดังทางนอกบ้า พวกนางต่างมิได้ยินสักน้อยนิด

รอจนพวกนางหยอกล้อกันเสร็จสิ้น เดินออกจากบ้า สารถีที่โง่บัดซบผู้นั้นได้พาทั้งม้าทั้งรถไปจนไม่มีเงาให้เห็นเลย

ชั้งขือขือตะลึงลานกับที่

ชั้งชิมก็ตะลึงลานเช่นกัน

ทั้งสองมองตากันไปมา ตะลึงลานอยู่เนิ่นนาน ชั้งชิมจึงถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

“พวกเราถือผู้อื่นเป็นตัวโง่บัดซบ แต่มิทราบผู้อื่นก็ถือพวกเราเป็นตัวโง่บัดซบ พวกเราเป็นคนโง่บัดซบจริง ๆ ผู้อื่นเป็นโง่บัดซบปลอม”

ชั้งขือขือซบเซียวเคยวพั้น ขุ่นเคืองจนกระทั่งวาจายังเปล่งไม่ออก

ชั้งชิมกล่าวต่อไป

“ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?”

"มิว่าอย่างไร เราไม่ยอมกลับบ้านเด็ดขาด"

หยุดเล็กน้อยแล้วพลันถาม

"เจ้านำเครื่องประดับของเรามาด้วยหรือไม่?"

ชั่งชิมผงกศีรษะ

ชั่งชือชือชยีเท้ากล่าว

"หากพวกเราเมื่อครู่ถือห่อผ้าเล็ก ๆ นั้นลงจากรถด้วยก็ประเสริฐยิ่ง"

ชั่งชิมพลันดึงห่อผ้าออกจากหลังมากล่าว

"ท่านดู นี่เป็นของใด?"

ชั่งชุอชือลิงโดดจนกระโดดขึ้นทันที ร้องว่า

"เรารู้แต่แรกแล้วว่า ปากเชิดน้อยมีไหวพริบกลอกกลิ้งยิ่งนัก"

ชั่งชิมกลับพลันถอนหายใจแล้วพึมพำ

"อย่างไรก็เป็นเด็กทารก ไม่รอบคอบสุขุมเยี่ยงผู้ใหญ่ได้"

บนทางไม่มืดนัก มีแสงจันทร์ มีแสงดาว ทั้งสองเดินทอดน่องกันอย่างปลอดโปร่งอารมณ์ คล้ายดั่งท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ก็ปาน ความเดือดดาลของเมื่อครู่ ถูกลืมไปจนหมดสิ้นเสียนานแล้ว

ชั้งชือชือกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

"ของสูญหายไปแล้ว กลับรู้สึกสะดวกสบายกว่าเดิม"

ชั้งชิมกะพริบตากล่าว

"ท่านไม่กลัวผ้าห่มที่เหล่าบุรุษโสโครกห่มนอนอีกแล้ว"

ชั้งชือชือตอบ

"กลัวไปไย? อย่างมากชื้อใหม่เท่านั้น ผ้าห่มของเราอย่างไรก็ชื้อมาเช่นเดียวกัน"

ขังชิมกลั้นหัวร่อถาม

"แม้อารมณ์ของตัวเสียวเจียะพวกเราจะพิกลอยู่บ้าง แต่ย่อมนับว่าปลงตกยิ่ง เพียงออกจะลืมง่ายไปเท่านั้น วาจาที่ตัวเองกล่าว พอหันหลังก็ลืมกันทันที"

ขังขือขือถลึงจ้องนางแวบหนึ่งแล้วพลันขมวดคิ้วกล่าวบ้าง

"มีเรื่องหนึ่งที่เรารู้สึกประหลาดใจเสมอมา"

"เรื่องอันใด?"

"สารถีผู้นั้นยังไม่ได้ค่าเช่ารถ ไหนเลยยอมไปได้?"

ขังชิมงุนงงอึกเนื่นนาน เป็นเวลาครึ่งวันจึงผงกศีรษะกล่าว

"ใช่แล้ว. ข้าพเจ้าไฉนมิได้นึกถึงเรื่องนี้เลย"

ขังขือขือพลันตบใส่นางเบา ๆ ฉาดหนึ่ง กล่าวว่า

"ตัวโง่เขลา มันย่อมทราบข้าวของในรถมีราคาอย่างยิ่ง แม้นับว่าซื้อรถใหม่ก็ยังมากมายเกินพอ"

"โอ้โฮ เสียวเจียะท่านนับเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์จริง ๆ ถึงกับกระทั่งปัญหาที่ซับซ้อนปานนี้ยังคิดออกมาได้ ข้าพเจ้านับถือท่านจริง ๆ"

ตั้วเสียวเจียะอย่างไรก็เป็นตั้วเสียวเจียะ

ความคิดของตั้วเสียวเจียะ บางครั้งไม่เพียงให้ผู้อื่นหัวร่อไม่ออกร้องไห้มิได้เท่านั้น ยังต้องหลั่งน้ำมูกอีกด้วย

สว่างแล้ว ไก่ส่งเสียงขันอยู่ ท้องของพวกนางก็ส่งเสียงร้อง

ขิงขือขือพึมพำเบา ๆ

"ประหลาดแท้ ไฉนในท้องคนจึงมีเสียงโครกๆ ได้ด้วย?"

ขังขิมกล่าว

"ท้องเมื่อหิวจัดก็จะมีเสียงดัง"

"ไฉนท้องเมื่อหิวแล้วมีเสียงดังได้?"

ขังขิมไม่มีปัญญาตอบแล้ว คำถามของตัวเสียวเสียะมักจะทำให้ผู้อื่นไม่มีปัญญาตอบได้

ขังขือขือถอนหายใจแล้วกล่าว

"นึกไม่ถึง คนเราเมื่อท้องหิวแล้วจะทรมานปานนั้น"

"ท่านไม่เคยหิวมาก่อนเลย?"

"มีหลายครั้งที่เราไม่กินข้าวเที่ยง แต่พอถึงบ่ายก็รู้สึกหิวจนแทบคลุ้มคลั่ง ตอนนี้เราจึงได้ทราบ ตอนนั้นความจริงไม่มีความหมายใด ๆ เลย"

"ฮา ฮา ท่านมิใช่มักกล่าวว่า คนเรายังชีวิตในโลกกว้าง ต่างควรลิ้มรสชาติใด ๆ ให้ครบถ้วนไว้"

"แต่รสชาติของการหิว เราได้ชิมมาเกินพอแล้ว

ตอนนี้เราเพียงแต่คิดจะได้เนื้อย่างไฟแดงชิ้นสี่เหลี่ยมย่างจนแดงเป็นประกาย และใช้ไฟอ่อนตุ๋นจนนุ่ม"

"นั่นมีแต่ต้องกลับไปรับทานที่บ้าน"

"หรือทางภายนอกไม่มีเนื้อย่างไฟแดงขาย?"

"อย่างน้อยตอนนี้ไม่มี ตอนนี้ร้านอาหารต่างยังมิได้เปิดประตู"

นางครุ่นคิดแล้วกล่าวต่อไป

"พึ่งว่า มีร้านอาหารประเภทหนึ่งเปิดตั้งเช้าตรู่ และมีของกินขาย ร้านอาหารเยี่ยงนั้น ส่วนมากเปิดอยู่ในละแวกใกล้เคียงตลาดเช้า"

ชิงชือชือปรบมือหัวร่อกล่าว

"วิเศษมาก เราต้องการไปเที่ยวตลาดเช้ามานานแล้ว ยังมีร้านน้ำชาด้วย พึ่งว่าในวงพวกนักเลงมีเรื่องราวมากหลาย ที่มักเกิดขึ้นในร้านน้ำชา....

ชิงชิมโพล่งขึ้น

"ใช่แล้ว สถานที่เยี่ยงนั้นมีบุคคลทุกชั้นทุกวัย โดยเฉพาะ_นักต้มที่ตลบแตลงยิ่งมาก"

ชั่งซื่อซื่อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขอเพียงพวกเราระวังตัวไว้สักเล็กน้อย มีผู้ใดสามารถหลอกลวงพวกเราได้ พวกเราไม่ไปหลอกผู้อื่นนับว่าไม่เลวยิ่งอยู่แล้ว"

ในเมืองนี้ย่อมมีตลาดเช้า ข้างตลาดย่อมมีร้านน้ำชา ร้านน้ำชาย่อมมีคนประเภทต่าง ๆ อันธพาลและนักต้มย่อมมีไม่น้อย

หมี่เนื้อที่อยู่ในชามโคมใบใหญ่ เนื้อแต่ละชิ้นทั้งหนาทั้งหนัก น้ำหมี่ยังมีน้ำมันลอยเป็นชั้นหนาอีกด้วย

รับทานอาหารในสถานที่เยี่ยงนี้ จุดสำคัญอยู่ที่ราคาถูกและปริมาณมาก รสจะดีหรือไม่ ไม่มีผู้ใดไปสนใจเอาความ

หมีเยียงนี้ ปกติตัวเสียวเจียะกระทั่งเหลือบแลก็ยังมิยอมแยแส แต่วันนี้นางถึงกับรับทานไปครึ่งชามใหญ่ กระทั่งเนื้อชิ้นมหึมายังจัดการจนเรียบร้อยไม่เหลือหรอ

ขั้งซิมจ้องมองนางพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ชามกับตะเกียบนี้ก็เป็นพวกบุรุษโสโครกเคยใช้มา ท่านก็กล้าใช้?"

ขั้งขือขืองุนงงงุบจึงหัวร่อพลางกล่าว

"เราลืมแล้ว ที่แท้คนเราพอหิวจัด มิว่าเรื่องราวใดต่างลืมได้หมดสิ้น"

เมื่อนางวางตะเกียบ จึงพบเห็นทุกผู้คนในร้านต่างเบิ่งตาจ้องมองพวกนางแน่วนิ่ง คล้ายดั่งมองตัวประหลาดก็ปาน นางจึงลูบหน้าแล้วถาม

"หน้าเราสกปรกอย่างยิ่งหรือไร?"

"ไม่สกปรกแม้สักน้อยนิด"

"แล้วไฉนพวกนั้นจึงเบิ่งจ้องเราเช่นนี้?"

"อาจบางทีพวกมันคิดจะหาเขยให้กับบุตรีกระมัง"

มือนางกำห่อผ้าอยู่แน่นเสมอมา กระทั่งตอนกินหมี่ก็มิยอมคลาย

ข้งขือขือพลันกล่าว

"คลายมือออก วางห่อไว้บนโต๊ะก็ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"ออกคลุกคลีนอกบ้าน ต้องจำคำ "ทรัพย์สินไม่อาจสะดุดตา" ไว้ให้มั่น เจ้ากำจนแนบแน่นเยี่ยงนี้ผู้อื่นมองปราดเดียวก็ทราบ ในห่อผ้าต้องเป็นของมีค่าสูงยิ่ง จะต้องมีอุกุศลจิตมาคิดได้มัน หากเจ้าแสร้งทำเป็นไม่แยแสสนใจ ผู้อื่นก็ต้องไม่สนใจเช่นกัน"

ข้งขิมเม้มริมผีปากกลั้นหัวร่อแล้วกล่าว

"นึกมิถึง เสียวเจี๋ยะถึงกับเป็นนักเลงเก่าอีกด้วย"

"เพ้ย ผู้ใดเป็นเสียวเจียะ?"

"อ้อ เป็นเขียวเอ๊ย"

นางเพิ่งวางห่อผ้ากับโต๊ะ ก็เห็นคนผู้หนึ่งเดินเข้าบา ประสานมือแก่พวกนางพลางกล่าว

"สองท่านเข้า?"

คนผู้นี้มีสารรูปไม่เยี่ยมยอดอย่างไรเลย กระทั่งยังรู้สึกหลุกหลิกไม่น้อย มองปราดเดียวก็ทราบมิใช่เป็นตัวดีที่ใด

ความจริงขั้งขือขือคิดจะไม่สนใจมัน แต่เพื่อแสดงให้เห็นบุคลิกของ "นักเลงเก่า" จึงพลอยลุกขึ้นประสานมือกล่าว

"เข้า"

คนผู้นั้นถึงกับนั่งลงไปยิ้มพลางกล่าว

"ดูท่าสองท่านเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก?

ขั้งขือขือส่งเสียงราบเรียบ

"มาหลายครั้งแล้ว มิว่าที่ใดในเมืองนี้เราต่างคุ้นเคยอย่างยิ่ง"

"ในเมื่อพี่ท่านก็คลุกคลีอยู่ทางภายนอก คิดว่าต้องรู้จักเตียเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่) ของเมืองนี้"

พังน้ำเสียงของมัน เตียเล่าตั๋วผู้นี้ต้องเป็นบุคคลกระเดื่องดังของเมืองเป็นแน่แท้ หากไม่รู้จักคนเยี่ยงนี้ก็มิใช่นักเลงเก่าแล้ว

ชั่งขือขือจึงกล่าว

"ไม่อาจบอกว่าสนิทมากนัก เพียงเคยร่วมโต๊ะรับทานอาหารมาหลายครั้งเท่านั้น"

คนผู้นั้นรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มทันที

"เช่นนี้เป็นว่า เราต่างเป็นคนกันเองแล้ว ข้าพเจ้าทิพักลก (แซ่นเหล็ก) ก็เป็นเฮียตี๋ของเตียเล่าตั๋ว (หมายถึงลูกน้อง)"

มันพลันลดเสียงแผ่วเบา กล่าวต่อไป

"ในเมื่อเป็นคนกันเอง ข้าพเจ้าก็มิอาจไม่เรียนต่อพวกท่านได้"

"บอกมาเถิด"

"สถานที่นี้สับสนอย่างยิ่ง คนเลวร้ายเยี่ยงไรต่างมีครบครัน หากในห่อของสองท่านมีของล้ำค่า ยังคงระมัดระวังให้มากประเสริฐกว่า"

ชั่งชิมเพิ่งคิดจะยื่นมือไปคว้าห่อผ้า ชั่งชือชือก็ได้ถลึงจ้องนางแวบหนึ่งแล้วส่งเสียงวาบเรียบ

"ในห่อผ้านี้มีเพียงเสื้อผ้าที่ไว้ผลัดเปลี่ยนไม่กี่ชิ้นเท่านั้น มิต้องระวัง"

ทิพักลกหัวร่อเบา ๆ ลุกขึ้นช้า ๆ กล่าว

"เป็นความหวังดีของข้าพเจ้า สองท่าน....

มันพลันคว้าห่อผ้าและสะบัดหน้าวิ่งออกไปทันที

ชั่งชือชือแค่นหัวร่อเบา ๆ ดูจากผีเท้าของผู้คนนี้แม้นับว่าต่อให้มันวิ่งไปก่อนห้าสิบเชียะ นางยังคงสามารถ

ตามไปลากคอมันกลับมาได้แน่

ตัวเสียวเจียะมิใช่สตรีที่อ่อนแอจนไม่อาจต้านลมแรง มีครั้งหนึ่งนางเคยประลองมือกับเปียเท้า (ผู้คุ้มกันสินค้า) ที่มีชื่อย่างยิ่งของเมืองหลวงในลานผึกผีมือที่กัมขี่วขัวจึง เพียงสามสี่กระบวนท่าก็จู่โจมเปียเท้าผู้นั้นนอนลงกับพื้น

จากคำบอกเล่าของเปียเท้าผู้นั้น . วิชาผีมือของตัวเสียวเจียะ นับเป็นอันดับหนึ่งของยอดผีมือในวงพวกนักเลงได้ กระทั่งเก็กลั้งฮวยที่เป็นนั่งเฮียบมีชื่อกระเดื่องดังที่สุดของกังหนำ ยังมิแน่จะทัดเทียมนางได้

แต่เสียดายที่ครั้งนตัวเสียวเจียะไม่มีโอกาสแสดงผีมือ ทิพักลกมิทันหนีออกจากประตูก็ถูกชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ที่ท่าเหี้ยมหาญ ใบหน้ามีแผลเป็นยาวสกัดขวางไว้ ตบหน้ามันสองฉาดแล้วตวาดขึ้น

"ตัวอุบาทว์ที่ไม่รักดี ยังไม่รีบคืนของแก่ผู้อื่น"

ทิพกลกมิเพียงไม่กล้ารับมือเท่านั้น กระทั่งควญคราง ก็ยังมิกล้าส่งเสียง เดินก้มหน้ามือลูบแก้มส่งห่อผ้ากลับมาให้โดยดีมิกล้าขัดขืน

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ผู้นั้นเดินเข้ามา ประสานมือกล่าวว่า

"เราแซ่เตีย น้องของเราผู้นี้ในสองวันนี้ยากเข็ญจนคลุ้มคลั่ง จึงได้กระทำเรื่องอัปยศเยี่ยงนี้ สองท่านจะตบตีลงโทษเยี่ยงไร แล้วแต่ความพอใจ"

ชั้งซือซือรู้สึก คนผู้นี้ไม่เพียงมีคุณธรรมของนักเลงอย่างยิ่งเท่านั้น ยังมีบุคลิกไม่เลว จึงแย้มยิ้มกล่าว

"ขอบคุณสหายที่ช่วยเหลือ ในเมื่อของมิได้สูญหายก็แล้วกัน พี่ท่านไยต้องรอพบอีก"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่จึงได้ถลึงจ้องทิพกลกแล้วตวาด

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ยังไม่รีบขอบคุณความการุณย์

อันสูงส่งของกงจ๊อท่านน้ีด่วน"

ขันทีขี้ขลาดพลันกล่าว

"ในเม่ือพี่ท่านแข่เตีย หรือเป็นเตียตัวกอของเมืองน้ี?"

"มิกล้า"

"เลือมใสขี้อย่ิงใหญ่มานาน โปรดรีบเชิญนั่ง"

เตียเล่าตัวโบกมือกล่าว

"บัญชีบนโต๊ะน้ีเราชำระแล้ว"

"นั่นจะได้อย่างไร? ครั้งน้ีขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้เลียงเอง"

นางคว้าห่อผ้าเข้ามา คิดจะล้วงเงินออกชำระสักแท่งหน่ึง แต่ที่ดึงออกจากห่อผ้า กลับเป็นผีเสื้อที่ร้อยจากไข่มุกน้ำดี....ในห่อผ้าน้ี ความจริงไม่มีเงินเลยแม้สักแท่งเดียว

ดวงตาเตียเล่าตั๋วเหลือกค้างทันที พลันลดเสียงกล่าว

"ของเยี่ยงนี้ไม่อาจนำออกขำระบัญชี หากน้องท่านต้องการเงินทองไว้ใช้สอย ตั๋วกอเราพอจะพาท่านไปแลก ประกันว่าต้องให้ราคายุติธรรมแน่นอน"

มันตบอกฉาดฉาดแล้วกล่าวต่อไป

"มิใช่เราโอ่ประโคม ทุกผู้คนในเมืองนี้ ต่างไม่มีผู้ใดกล้าให้สหายของเตียเล่าตั๋วเสียเปรียบแน่"

ขังซือซือลังเลเล็กน้อย ขณะจะกล่าวคำ "ตกลง" อยู่นั้น พลันมีชายกลางคนสวมเสื้อยาวสะพายกระบี่เดินเข้ามา ถลึงจ้องเตียเล่าตั๋วแล้วตวาดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"ตอปาเล่าลัก (หน้าบาก) กำลังแบกยี่ห้อของเราออกมาหลอกลวงผู้คนทางภายนอกอีกแล้วกระมัง?"

เตียเล่าตั๋วผู้นั้นพลันผลุดลุกขึ้น คารวะพลาง

กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้ต่ำต้อยไม่กล้า เตยตัวเอยท่านสบาย....

มิทันจบคำ ถลันออกจากโต๊ะแล้ววิ่งจนไม่มีร่องรอยทันที

ชั้งชื่อชื่อเหม่อมองจนตาเหลือกค้าง ขณะยังสะสางไม่เข้าใจเป็นเรื่องราวใดอยู่นั้น ชายกลางคนเสียงยาวสะพายกระบี่ก็ได้ประสานมือให้นางพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่เตยนามเล่าตึก ได้รับความรักจากสหายในเมืองนี้เรียกเป็นเล่าตั๋ว ความจริงข้าพเจ้าไม่อาจรับไว้เลย"

ชั้งชื่อชื่อเพิ่งเข้าใจ ที่แท้ผู้นี้จึงเป็นเตยเล่าตั๋วตัวจริง คนเมื่อครู่เป็นตัวปลอมแอบอ้างมา

เตยเล่าตั๋วกล่าวอีก

"ตอปาเล่าลักเป็นนักต้มที่มีชื่อของเมืองนี้ มักแอบอ้างนามข้าพเจ้าออกมาหลอกลวงผู้คนทางภายนอก

ท่านทั้งสองเมื่อครู่น่ากลัวแทบจะหลงกลมันแล้ว"

ขั้งขือขือหน้าแดงระเรื่อ รีบกล่าวว่า

"เมื่อครู่ห่อผ้าของข้าพเจ้าถูกคนชิงไป เป็นมันชิงกลับมาให้จริง ๆ"

เตียเล่าตั้วหัวร่อพลางกล่าว

"ความจริง พิทักลกได้คบคิดกับมันไว้เรียบร้อยก่อนแล้ว แสร้งมาแสดงตบตา เพื่อให้ท่านทั้งสองเชื่อถือมัน มันจะได้ลงมือหลวกลวงท่านทั้งสองโดยสะดวกยิ่งขึ้น"

หยุดหัวร่ออีกครา จึงกล่าว

"ความจริงมิว่าผู้ใดต่างดูออก สองท่านมีประกายตาคมกล้า พลังฝีมือต้องไม่ต่ำทรามเป็นแน่ อาศัยความสามารถระดับทิพักลก ไหนเลยจะหนีรอดจากเงื้อมมือของสองท่านได้"

ขั้งขือขือลอบถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วคำนึง

"ผ่านเรื่องราวมาครั้ง เพิ่มความฉลาดขึ้นอีกครา"

แต่นางอดบังเกิดความปีติยินดีมิได้ จนต้องเอ่ยถามไป

"ท่านสามารถสังเกตออกว่าข้าพเจ้ามีวิชาบู๊จริงๆ?"

เตียเล่าตั๋วหัวร่อพลางกล่าว

"มิเพียงมีวิชาบู๊เท่านั้น ยังต้องเป็นยอดฝีมืออีกด้วย ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมีเจตนาคบหาท่านทั้งสองไว้เป็นมิตรสหาย มิเช่นนั้น ก็ต้องไม่เกี่ยวข้องเรื่องไร้สาระนั่นออก"

ยังซือซือรู้สึกอิ่มเอิบยินดีจนสุดเปรียบประมาณนึกมิถึง นางพาออกจากประตูบ้านมาก็คบหาชายชาตรีอันเข้มแข็งของวงพวกนักเลงเยี่ยงนี้ได้ รีบประสานมือกล่าว

"เชิญ เชิญนั่ง เชิญนั่งลงสนทนากัน"

เตียเล่าตั๋วกล่าว

"ที่นี่วุ่นวายเกินไป มิใช่สถานที่สนทนากัน หากสองท่านไม่รังเกียจ โปรดไปสนทนาที่กระท่อมข้าพเจ้าเป็นไร?"

บ้านของเตียเล่าตั๋วไม่ใหญ่โตเลย เป็นสองห้องเล็ก ๆ ที่อยู่ภายในลานติกซึ่งมีห้องแถวเรียงรายทั้งสี่ด้าน เครื่องประดับในห้องก็ซอมซ่ออย่างยิ่ง ขัดกับเสื้อผ้าอาภรณ์ของมันไม่น้อย

ชั่งซื่อซือมิเพียงไม่รู้สึกประหลาด ยังรู้สึกว่าควรเป็นเช่นนี้จึงถูกต้อง

ชายชาตรีอันเข้มแข็งของพวกนักเลงเช่นเตียเล่าตั๋ว แม้นับว่ามีเงินทองก็ต้องนำออกคบหามิตรสหายหมดสิ้น ย่อมไม่ยอมเก็บไว้เสพย์สุขเองเป็นอันขาด

และบุคคลเยี่ยงนี้ ย่อมไม่มีครอบครัวแน่นอน

เตียเล่าตัวกล่าวขึ้น

"หากสองท่านไม่มีเรื่องสำคัญใด อย่างไรก็ต้องพักอยู่สักวันสองวัน ให้ข้าพเจ้าเชิญชวนมิตรสหายในเมืองมาแนะนำรู้จักกับท่านทั้งสองไว้"

ชังชอชื่อร้องด้วยความยินดี

"วิเศษมาก ที่ผู้น้องออกมาในครานี้ ก็เพื่อคบมิตรสหายในที่ทางต่าง ๆ"

ชังชิมอดมิได้ต้องกล่าวขึ้นบ้าง

"แต่เยี่ยงนี้ ไยมิใช่รบกวนเตียตัวเอียมากเกินไป?"

ชังชอชื่อถลึงจ้องนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"อยู่ต่อหน้าบุคคลเช่นเตียตัวกอ หากพวกเราเกรงใจเกินไป กลับแสดงว่าไม่น่าคบ.....

เตียเล่าตัวปรบมือหัวร่อกล่าว

"ถูกแล้ว พี่ท่านเป็นบุรุษอันเปิดเผยห้าวหาญ

จริง ๆ ต้องเยี่ยงนี้จึงนับเป็นเยี่ยตีประเสริฐของข้าพเจ้า"

คำ "บุรุษเบิดเผยห้าวหาญ" "เยี่ยตีประเสริฐ" ทั้งสองประโยคนี้ นับว่ากล่าวจนจิตใจขั้งขือขือเบิกบานถึงขีดสุดจริง ๆ

กระทั่งบุคคลเช่นเตียเล่าตั้ว ยังดูไม่ออกว่านางเป็นสตรีปลอมมา ยังมีผู้ใดดูออกได้?

นางอดมิได้ต้องรู้สึกนับถือตัวเอง คล้ายดั่งสวรรค์จงใจสร้างสรรให้นางเกิดมา เพื่อออกคลุกคลีในวงพวกนักเลงจริง ๆ ปลอมเป็นบุรุษในครั้งแรก ก็สามารถแนบเนียนจนไร้พิรุธปานนี้

เตียเล่าตั้วกล่าวขึ้นอีกครั้ง

"น้องเรา หากท่านมีความต้องการอันใด บอกกับตั้วกอได้เต็มที่ .... ถูกแล้ว ข้าพเจ้ายังต้องไปนำเงินทองมาให้น้องเราไว้ติดตัวบ้างเล็กน้อย จะได้สะดวกต่อการใช้สอยบ้าง"

"มิต้องแล้ว ที่นี่ของข้าพเจ้ายังมีเครื่องประดับอยู่บ้าง....

ใบหน้านางแดงฉานขึ้นวูบหนึ่ง รีบกล่าวสืบต่อไป

"เป็นเครื่องประดับของม่วยม่วยข้าพเจ้า ยังพอจะแลกเปลี่ยนเงินทองได้เล็กน้อย"

เตียเล่าตั๊วกล่าวด้วยสีหน้าขึงขัง

"น้องท่านเยียงนี้ไม่ถูกแล้ว เมื่อครู่เพิ่งว่าไม่เกรงใจ ไฉนตอนนี้เกิดเกรงใจแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปแลกเงินทอง และขอสุราอาหารกลับมาร่วมดื่มกับน้องท่านให้เป็นที่สาสมใจ"

โดยไม่รอให้ขั้งขือขือว่ากระไร สาวเท้าเดินออกไปทันที แต่แล้วพลันย้อนกลับมาล้วงลูกกุญแจออกจากอกเสื้อดอกหนึ่ง เปิดลิ้นชักที่ข้างเตียงแล้วกล่าว

"ของที่มีค่าสูงปานนี้ นำติดตัวตลอดเวลาออกจะไม่สะดวกยิ่ง เก็บไว้ในลิ้นชักนี่เถิด พวกเราแม้ไม่กลัวผู้อื่นมีอกุศลจิตคิดและเล็ม แต่ระมัดระวังไว้

บ้างย่อมประเสริฐกว่า”

มันมีความสุขุมรอบคอบในทุกเรื่องราวจริง ๆ เมื่อวางห่อผ้าลงในลันชักแล้ว มอบลูกกุญแจแก่ชังชิม พลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“น้องเราผู้นี้มีความรอบคอบสุขุมยิ่ง มอบให้ท่านเป็นผู้เก็บลูกกุญแจก็แล้วกัน”

ชังชีอีกลับเป็นฝ่ายรู้สึกกระตากใจ มิทันว่ากระไร ชังชิมก็รีบชุกลูกกุญแจไว้โดยเร็ว รอจนเตี๋ยเล่าตั้วออกจากประตูไป ชังชิมจึงได้ต้องกล่าวเบา ๆ

“ข้าพเจ้าสังเกต เตี๋ยเล่าตั้วก็มิใช่เป็นตัวดี มิทราบมีอกุศลจิตต่อพวกเราเยี่ยงไรแน่”

ชังชีอีกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“บีศาจน้อยเจ้าระแวงรุนแรงมาก ผู้อื่นยกบ้านให้เราอยู่ และยังไปหาเงินมาให้เราใช้ คนดีเยี่ยงนี้จะหาที่ใดได้?”

"แต่ห่อผ้าของพวกเรา...."

"ห่อผ้าก็อยู่ในลันขักนี้ ลูกกุญแจอยู่ที่ตัวเจ้า หรือเจ้ายังไม่วางใจ?"

ขั้งซิมเขิดปากสูงมิส่งเสียงอีกแล้ว

ขั้งขือขือก็ไม่สนใจด้วย ไพล่มือเดินออกไป ตอนนี้จึงพบเห็น รอบลานตึกนี้มีอยู่กันสิบกว่าครอบครัว บนราวมีผ้าลีสรรต่าง ๆ ตากไว้จนลายพร้อย แต่ไม่มีใหม่เลยแม้สักตัวเดียว

คนที่อยู่ในสถานที่นี้ ต้องมิใช่คนมีฐานะดีเท่าใดนัก

ตอนนี้ยังไม่ถึงเที่ยง มีหลายคนกำลังผึกยกแท่งหิน ตีลังกาอยู่ในลานตึก ในจำนวนนั้น มีโกวเน้ยใหญ่ถักเบียยาวอยู่สองนาง

ขั้งขือขือทราบ พวกประดานี้ต้องเป็นพวกเล่นปาหี่ที่เร่ร่อนทั่วทุกที่ทาง

ด้านนั้น ยังมีชายขวาตาบอดอีกผู้หนึ่ง กำลังสีซออู้อยู่ โกวเนี้ยใหญ่นางหนึ่งยืนกัมศีรษะอยู่ข้างกาย

ขังซือซือทราบ ชายขวานี้เป็นวณิพกที่บรรเลงเพลงหาเงินตามเหลาสุราร้านอาหาร

ในลานตึก ยังมีทารกน้ำมูกเกรอะกรังอีกหลายคน กำลังกอบดินสร้างกำแพงเมืองอยู่

หญิงครรภ์แก่นางหนึ่งกำลังก่อไฟ ดวงตาถูกควันไฟรมจนแดงฉาน น้ำตาไหลไม่ขาดสาย ดูท้องของนาง อย่างน้อยต้องแปดเก้าเดือนแล้ว ทารกพร้อมที่จะกำเนิดออกมาทุกเวลา

พั่วพั่ว (แม่ผัว) ของนางยังคงพร่ำบ่นอยู่ที่ด้านข้าง กล่าวหาว่านางเกียจคร้าน แต่กลับล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตาให้นาง

ขังซือซือรู้สึกอบอุ่นใจเป็นอย่างยิ่ง

นางรู้สึก นี่จึงเป็นชีวิตที่แท้จริง นางไม่เคย

ได้ใกล้ชิดกับชีวิตเช่นนี้มาก่อนเลย

นางพลันมีความเลื่อมใสศรัทธาแก่นางนั้นเป็นอย่างยิ่ง.....นางแม้ไม่มีอัญมณี ไม่มีเครื่องประดับ ไม่มีเครื่องประทินผิวที่ซื้อหามาจากเมืองหลวง ไม่มีเสื้อกระโปรงผ้าต่วนที่เชียระละตำลึง แต่นางมีชีวิตของนาง มีรักของนาง ในชีวิตของนาง ได้มีชีวิตใหม่ที่ก่อเกิดขึ้นอีกหนึ่งแล้ว

คนเราหากจับเจ่าอยู่แต่สวนหลังบ้าน ดูเซมน้อยลอยไปลอยมา ดูบุปผาเบ่งบานและโรยรา นางมาตรแม้นได้รับการปรนนิบัติดีที่สุด มีความเป็นอยู่เยี่ยมที่สุด แต่จะผิดแปลกใดกับกิมชีเฉียบ (นกคีรีบูน) ที่ถูกขังอยู่ในกรง?

ขั้งชือชือถอนหายใจ รู้สึกแค้นตัวเองที่ไฉนไม่มีความกล้าหาญหนีออกจากกรงมาเสียแต่แรก

นางตกลงใจ จะกุมโอกาสนี้ไว้ให้มั่น เสพย์

ความสุขของชีวิตให้สาสมใจ

ไฟติดแล้ว บนเตามีหม้อข้าวอยู่

เสียงซออู้หยุดแล้ว ชายชราที่สีซอกำลังดูดกล้องยาของท่าน ตั๊วโกวเนี้ยนางนั้นทุบหลังไหล่ให้ท่านเบา ๆ

ชั้งชิมพลันเดินออกมากระซิบ

"ไฉนเตี่ยเล่าตั๊วจนบัดนี้ยังไม่กลับมา?"

ชั้งชือชือตอบ

"อาจบางทีมันก็เกิดขัดสน ยังต้องไปหยิบยืมจากที่อื่น ๆ ก็ได้"

"ข้าพเจ้ากลัวว่ามันเตลิดหนีไปแล้ว"

ชั้งชือชือหันมาถลึงตากล่าว

"ผู้อื่นมิได้หลอกลวงพวกเราแม้สักอีแปะเดียว เหตุใดต้องเตลิดหนี?"

ขังขิมเขิดปากขันอีกครั้ง สะบัดหน้าเดินกลับเข้าไปในห้อง

ข้าวในหม้อเริ่มเดือด กลิ่นหอมของข้าวได้ดึงดูดบุรุษหนุ่มดำคล้ำผู้หนึ่งกลับมา

ตลอดตัวของมันมีแต่เหงื่อ แสดงว่าได้ตรากตรำงานหนักมาตลอดครึ่งวันนี้แล้ว

สตรีครรภ์แก่นางนั้นรีบปราดเข้ารับหน้า เช็ดเหงื่อให้ด้วยที่ท่านุ่มนวล บุรุษหนุ่มดำคล้ำตบครรภ์นางเบา ๆ กระซิบที่ข้างหูนางหลายคำ สตรีครรภ์แก่ค้อนควักให้แล้วสองสามีภรรยาวัยเยาว์ ต่างหัวร่อด้วยความสุข

สุนัขสองตัวกำลังแย่งอุจจาระกันที่ทางมุมลาน

ทารกชิงเล่นดินจนเปื้อนมอมแมม ได้ถูกมารดาพวกมันเรียกกลับไปตีกันแล้ว

เตียเล่าตัวยังไม่กลับมา!

ขณะนั้นนี้เริ่มรู้สึกร่ำคาญ นั้งนิมพลันโถม ออกจากห้องจนสุดแรง

ดูท่าทางของนาง คล้ายดั่งมีไฟไหม้หางอยู่ก็ปาน ละล่ำละลักร้อง

"แย่แล้ว .... แย่แล้ว ....

นั้งนี้นิ้วชมวดคิ้วกล่าว

"แตกตื่นลนลานในเรื่องใดกัน ? หรือเจ้าก็ปวด แล้ว ทนมห้องสวมอยู่ดอก"

"ไม่ใช่ .... ไม่ใช่ .... ห่อผ้าพวกเรา ....

"ห่อผ้ามิใช่อยู่ในลิ้นชักที่ใส่กุญแจ ?"

นั้งนิมสันศีรษะไม่คิดชีวิตพลางร้อง

"ไม่มี ! ในลิ้นชักว่างเปล่า ไม่มีข้าวของใด ทั้งสิ้น

"เหลวไหล เราเป็นคนวางห่อผ้ากับมือชัด ๆ"

"แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว ข้าพเจ้าเมื่อครู่รู้สึกไม่

วางใจ เปิดลิ้นชักดูจึงได้ทราบ....

ชั่งซือซือก็กระวนกระวายบ้างแล้ว โถมเข้าไปในห้อง ในลิ้นชักมีแต่ความว่างเปล่าจริง ๆ

ห่อผ้าหายไปที่ใด ? หรือมันรู้จักงอกบีกโบยบินออกจากลิ้นชักที่ใส่กุญแจไปเองได้ ?

ชั่งซือซือหอบหายใจกล่าว

"ลิ้นชักนี้มีสามข้างเท่านั้น ที่ผนังมีอิฐอยู่โพรงหนึ่ง เดียเล่าตัวจะต้องขโมยห่อผ้าจากโพรงทางข้างผนังนี้เป็นแน่ ข้าพเจ้าดูออกแต่แรกแล้วว่ามันมิใช่ตัวดี"

ชั่งซือซือชี้เท้าโถมออกจากห้องไป

ผู้อื่นต่างกลับห้องรับทานอาหารเที่ยง มีแต่บุรุษหนุ่มหลายคนที่ออกกำลังยกแท่งหินเมื่อครู่ตักน้ำจากบ่อขึ้นมาล้างหน้าอยู่

ขังซือซือโถมเข้าไปกล่าว

"เตียเล่าตัวเล่า? พวกท่านทราบว่ามันไปที่ใดหรือไม่"

บุรุษหนุ่มเหลียวมองกันไปมาแล้วมีผู้หนึ่งกล่าว

"เตียเล่าตัวคือผู้ใด? พวกเราไม่รู้จักมัน?"

ขังซือซือร้องขึ้นอีกครั้ง

"มันก็คือคนที่อยู่ห้องนั้น เป็นเพื่อนบ้านของพวกท่าน พวกท่านไฉนไม่รู้จักมัน?"

บุรุษหนุ่มผู้นั้นตอบ

"สองห้องนั้นว่างมากว่าครึ่งเดือนแล้ว เช้าวันนี้จึงมีคนย้ายเข้ามา แต่ข้าระค่าห้องเพียงครึ่งเดือนเท่านั้น พวกเราไหนเลยจะรู้จักมันเป็นตัวที่เท่าใด?"

ตั๊วเน๊ยที่นุ่มนวล

เมื่อได้ฟังคำตอบเยี่ยงนั้น ชั้งซือซือตะลึงลานจนงุนงง ชั้งซิมงุนงงไปเช่นกัน

พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"เมื่อครู่คล้ายมีคนถามถึงเต๊ยตั๊วกอ เบ็นท่านใด?"

คนผู้นั้นเพิ่งเข้ามาจากทางนอก ในมือยังถือแส้

ม้าอยู่ คล้ายดังเป็นสารถีขับรถ

ชั่วขณะรีบปราดเข้าไปกล่าว

"เป็นเราถามเอง ท่านรู้จักมัน?"

คนผู้นั้นผงกศีรษะกล่าว

"ย่อมรู้จัก ผู้คนในเมืองนี้ ขอเพียงเคยออกมาเดินทางภายนอก ผู้ใดไม่รู้จักเตียเล่าตั๋ว?"

ชั่วขณะร้องด้วยความปีติ

"ท่านสามารถพาพวกเราไปหามันได้หรือไม่?"

คนผู้นั้นกวาดตามองทั้งสองนางขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วกล่าว

"พวกท่านคือ...."

"พวกเราเป็นสหายรักของมัน"

คนผู้นั้นรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้มทันที

"ในเมื่อเป็นสหายรักของเตียตั๋วกอ ยังจะมีวาจาใดบ่ายเบี่ยงได้ โปรดรีบขึ้นรถข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพาพวกท่านไป"

รถม้ามาหยุดที่ชายคาบ้านเก่าคร่ำคร่าหลังหนึ่ง สารถีผู้นั้นกล่าว

"เตียตัวกอกำลังร่วมดื่มสุรากับเยียตีที่มาจากเมืองอื่นอยู่ในห้องนี่เอง ข้าพเจ้ายังมีเรื่อง ไม่เบื่นเพื่อนพวกท่านแล้ว"

ยังขอขอบกระทั่งคำ "ขอบคุณ" ยังมิทันกล่าวก็ได้โถมเข้าไปแล้ว นางกลัวจะถูกเตียเล่าตัวเตลิดหนีไปอีก

ตัวเสียวเจียะผู้นี้ไม่เคยมีโทสะเดือดดาลเช่นครั้งนี้มาก่อนเลย นางสาบาน พบเตียเล่าตัวเมื่อใด อย่างน้อยต้องตบหน้ามันสิบเจ็ดสิบแปดฉาดจึงยินยอมเลิกรา

ในห้องมีสองคนนั่งดื่มสุรากันอยู่จริง ๆ คนหนึ่งหน้าทั้งขีดทั้งผอม คล้ายดังป่วยหนักยังไม่ทุเลา อีกคนหนึ่งกลับมีสีหน้าคึกคักแจ่มใส เคราครึ้มเต็มสองฟากแก้ม รูปกายสูงใหญ่ล่ำสัน

ชั้งชือชือส่งเสียงดัง ๆ

"เตียเล่าตัวอยู่ที่ใด ? รีบเรียกมันออกมาพบเรา"

คนหน้าอมโรคชำเลืองมองนางแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านหาเตียเล่าตัวด้วยเรื่องอันใด ?"

"ย่อมมีเรื่อง เรื่องสำคัญอย่างยิ่งด้วย"

คนผู้นั้นหยิบจอกสุราขึ้นจิบแล้วส่งเสียงเย็นชา

"มีเรื่องใดก็บอกกับเรามา เราคือเตียเล่าตัว"

ชั้งชิมจึงโพล่งด้วยความงุนงง

"ท่านคือเตียเล่าตัว ? ที่เรามาหามิใช่ท่าน !"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราคร้ามหัวร่อพลางกล่าว

"เตียเล่าตัวมีเพียงผู้เดียวเท่านั้น ในรัศมีแปดร้อยลี้ของดินแดนนี้ หาไม่พบท่านที่สองดอก"

ชั้งชือชือตระหนกจนหน้าซีดขาว หรือเตียเล่าตัว

ที่สวมเสื้อยาวสะพายกระบี่ก็เป็นตัวปลอมแอบอ้างเช่นกัน ?!

คนหน้าอมโรคดื่มสุราอีกอึกหนึ่งแล้วส่งเสียงราบเรียบ

"ดูท่าที สหายจะต้องพบเห็นจิ๋นเจ็กเถ่า (ขุดเดียวแซ่จี๋) เป็นแน่ เมื่อสองเดือนก่อนเราก็เคยทราบข่าวมันมักแอบอ้างนามของเราไปอวดโอ่ เราคิดจะสั่งสอนมันให้รู้ตัวอยู่นานแล้ว แต่เสียดายไม่เคยพบเห็นมันมาเลย"

ขังซือขืออดมิได้ต้องถาม

"จิ๋นเจ็กเถ่าเป็นผู้ใด ?"

"คนที่ท่านพบนั้นสวมเสื้อด่วนยาว เอวสะพายกระบี่ แต่งกายภาคภูมิอย่างยิ่ง มีวัยประมาณสี่สิบเศษใช่หรือไม่ ?"

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มยิ้มพลางกล่าวบ้าง

"นั่นก็คือจีเจกเถ่าแล้ว สมบัติทั้งตัวของมันมีเสื้อผ้าที่สวมมาปล้นปล้อนหลอกลวงผู้อื่นอยู่ชุดเดียวเท่านั้น ดังนั้น จึงเรียกมันจีเจกเถ่า

เตยเล่าตวกล่าวขึ้นบ้าง

"เสื้อผ้ามันแม้มีเพียงชุดเดียว แต่ลวดลายหลอกลวงผู้คนกลับไม่มีเพียงชุดเดียวเท่านั้น เราคิดว่า สหายท่านคงต้องถูกมันหลอกลวง?"

ขงขอขอขบเขยวเคยวพันกล่าว

"มิทราบท่านทั้งสองสามารถหาผู้แข่จีมาให้ข้าพเจ้าหรือไม่?"

เตยเล่าตวกล่าว

"คนผู้นี้กลอกกลิ้งยิ่งนัก และในสองสามวันนี้จะต้องซ่อนตัวหลบการไล่ล่าเป็นแน่ คิดจะหามัน ยังต้องอีกสองสามวันจึงจะได้"

พลันแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อ

"สัมภาระที่พวกท่านติดตามมา ถูกมันหลอกลวงไปหมดสิ้นกระมัง ?"

ข้องื้อขอหน้าแดงฉาน พยายามฝืนใจผงกศีรษะรับ

เตี้ยงเล่าตั๊วกล่าวอีก

"พวกท่านเพิ่งมาถึงเป็นครั้งแรก ?"

ข้องื้อขอจำต้องผงกศีรษะอีกครั้ง

เตี้ยเล่าตั๊วกล่าวต่อไป

"อย่างนั้นมิเป็นไร เราพอจะจัดการที่อยู่อาศัยให้กับพวกท่านสักชั่วคราว เพื่อจะได้สงบใจรอคอยไปในหกเจ็ดวันนี้ เรารับผิดชอบหาจี้เจ็กเถ่ามามอบแก่พวกท่านแน่นอน"

ข้องื้อขอกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

"นั่น....จะได้อย่างไรกัน ?"

เตียเล่าตัวกล่าวอย่างอาจหาญ

"ไม่มีที่ใดต้องกระดากตอก โบราณว่าไว้ "อยู่บ้านพึ่งพาบิดามารดา ออกจากบ้านพึ่งพามิตรสหาย" พวกท่านยินยอมมาหาเรา นับว่าให้เกียรติเรามากแล้ว"

คนผู้นี้แม้มีสารรูปคล้ายป่วยหนักจนร่อแร่ แต่นับเป็นชายชาตรีที่มีคุณธรรมอันเลิศล้ำของวงพวกนักเลงได้

ขังขือขือทังละอายทังตันตัน พาลบันทีท่าเป็นโอ่อ่ากล่าวข้า ๆ ว่า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้น้องแม้เคารพก็มิสู้เชื่อฟังคำสั่งแล้ว"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึมกวาดตามองนางขันๆ ลง ๆ อีกครา จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเห็นว่า มิสู้พาท่านทั้งสองไปอยู่ที่บ้านเฮ้งตัวเนีย (น้าหญิงแซ่เฮ้ง) ที่นั่นล้วนเป็นสตรี จึงออกจะสะดวกกว่าบ้าง"

ขังขือขืองุนงงงุบจึงโพล่งขึ้น

"ลวนเป็นสตรี? นั่นจะได้อย่างไร พวกเรา.... พวกเรา....

ชายฉกรรจ์หนวดเคราคร้ามกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หรือพวกท่านมิใช่สตรี?"

ใบหน้าขังขือขือแดงฉานกว่าเดิม เหลียวไปมองขังขิม

ขังขิมมีสีหน้าอับจนบัญญา ขังขือขือจึงจำต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ ผินยิ้มกล่าว

"นึกมิถึงว่าสายตาพวกท่านจะคมกล้าปานนี้"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราคร้ามกล่าว

"กลับมิใช่สายตาพวกเราคม....

มันหัวร่อเบา ๆ แล้วสงวนปากคำมิกล่าวต่อไป แต่ขังขือขือกลับรีบถาม

"มิใช่สายตาพวกท่านคมกล้าจะเป็นไร? หรือ

พวกเราแต่งไม่คล้ายคลึง ?"

เด็ยเล่าต้วอดมิได้ต้องหัวร่อแล้วกล่าว

"สตรีที่ปลอมเป็นบุรุษดุจท่านทั้งสอง หากยังไม่มีผู้ใดดูออกว่าท่านเป็นสตรี คิดว่าคนผู้นั้นต้องเป็นคนตาบอด"

ชั้งซือซืองุนงงอีกวูบหนึ่งจึงกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า หรือผู้แซ่จีกดูออกแล้ว ?"

"จีเจ็กเถ่าไม่ใช่คนตาบอด"

ชั้งซือซืองุนงงอีกครู่หนึ่ง พลันกระชากผ้าโพกศีรษะออกมาเหวี่ยงกับพื้นสุดแรง แค่นหัวร่อกล่าว

"สตรีก็สตรี จะเร็วจะช้าเราก็ต้องให้ผู้แซ่จีได้ทราบ สตรีมิใช่รังแกได้ง่ายดาย"

ดังนั้นเอง ชั้งตั้วเสียวเจียะของพวกเรา จึงคืนกลับสู่โฉมหน้าของสตรีอีกครั้ง

ดังนั้น เรื่องยุ่งยากของนางก็ยิ่งมากกว่าเดิมแล้ว

เฮ้งตัวเนียกเป็นสตรี

สตรีมีหลายประเภท ตัวเนียอาจบางทีเป็นประเภทพิเศษที่สุด

นางพิเศษจนกระทั่งคาดผั้นไม่ถึง

บ้านของเฮ้งตัวเนียอยู่ในตรอกที่สงบเงียบอย่างยิ่ง สองฟากข้างมีกำแพงสูงบดบังแสงอาทิตย์ กิ่งไม้ยื่นยาวออกจากกำแพงมา

ผ่านเที่ยงไปแล้ว แต่ประตูสีแดงฉานทั้งสองบานยังบีดสนิทแน่น ในประตูไม่มีเสียงผู้คนใด ๆ

เพียงเห็นประตูนั้น มิว่าผู้ใดต่างดูออก เฮ้งตัวเนียต้องภาคภูมิมิใช่น้อย

ขังขือขือคล้ายดังมีความบีติยินดีผิดคาดหมายอดมิได้ต้องถาม

"ท่านคิดว่า เฮ้งตั๊วเนี่ยจะยอมให้พวกเราอยู่ในที่นี้?"

เตี่ยเล่าตั๊วผงกศีรษะกล่าว

"ท่านวางใจ เฮ้งตั๊วเนี่ยมิเพียงเป็นสหายเก่าของเราเท่านั้น ยังเป็นสหายรักของเราอีกด้วย"

"นาง....เป็นคนเยี่ยงไร?"

"นางย่อมมีอัธยาศัยใจคอดีงาม เพียงแต่นิสัยพิกลเล็กน้อย"

"พิกลเยี่ยงไร?"

"ขอเพียงท่านยอมเชื่อฟังวาจานาง นางพอจะรับปากท่านในทุกเรื่องราวได้ ท่านอยู่ในที่นี้จะต้องสุขสบายยิ่งกว่าบ้านท่านเสียอีก แต่ทว่า หากท่านคิดก่อกวนกับนาง ท่านต้องสำนึกเสียใจอย่างยิ่งมีเดียว"

ตอนมันกล่าววาจานี้ มีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังคล้ายดังจะขู่ขังขืนขืนหวาดหวั่นไว้

ชั่งชื่อชื่อกลับแย้มยิ้มกล่าว

"ความจริงนิสัยเยี่ยงนี้ไม่อาจนับว่าพิกลได้ เราก็ไม่พอใจให้ผู้อื่นมาก่อกวนกับเราเช่นกัน"

เตี่ยเล่าตั่วหัวร่อพลางกล่าว

"เยี่ยงนี้ประเสริฐสุด ดูท่าพวกท่านจะต้องอยู่กันด้วยความกลมเกลียวที่เดียว"

มันเดินเข้าไปเคาะประตูแล้วกล่าวอีกครั้ง

"เราเข้าไปบอกกล่าวสักคำ พวกท่านรอที่ด้านนอกก่อน"

ถึงกับมีคนให้ชั่งตั่วเสี่ยวเจี๋ยะมารอที่ปากประตูนี่นับเป็นการสบประมาทที่รุนแรงยิ่ง

ชั่งชิมเข้าใจว่าตั่วเสี่ยวเจี๋ยะจะต้องอาละวาดด้วยโทสะเป็นแน่ มิคาด นางถึงกับอดกลั้นอยู่ได้ นางเพิ่งออกจากบ้านมายังไม่ถึงหนึ่งวัน คล้ายดั่งแปรเปลี่ยนไปไม่น้อยที่เดียว

เคาะประตูอยู่เป็นครึ่งวัน จึงมีเสียงมาจากด้านใน

คนผู้หนึ่งกระชากเสียงด้วยความรำคาญออกมา

"ยังเข้าตรู่ปานนี้ มาที่นี่ด้วยเรื่องอันใด? หรือทรนทรายจนไม่อาจรอให้ถึงค่ำคืนก่อน"

เตียเล่าต้วถึงกับแย้มยิ้มกล่าวไป

"ข้าพเจ้าเอง เตียเล่าต้ว"

ประตูจึงได้ถูกแง้มออกช่องหนึ่ง

โกวเนี่ยน้อยที่ผมยุ่งเป็นกระเชิง ชะโงกหน้าออกมาถลึงตามิทันส่งเสียง เตียเล่าต้วรีบชะโงกหน้าไปกระซิบข้างหูนางสองสามคำ

โกวเนี่ยน้อยนางนั้นกลอกตามากวาดมองซ้ายขวาขึ้นๆ ลงๆ หลายครา จึงผงกศีรษะกล่าว

"ก็ได้ ท่านเข้ามาเถิด ลดเสียงฝีเท้าให้เบาไว้ พวกโกวเนี่ยต่างยังไม่ตื่นนอน หากท่านก่อกวนพวกนาง

ให้ตื่น ระวังเฮ้งตัวเน้ยถลกหนังท่าน....

รอจนมันเข้าประตูไปแล้ว ขั้งซือซืออดมิได้ต้องหันบอกกับขั้งซิมอย่างยิ้มแย้ม

"ดูท่าพวกโกวเน้ยในที้นยังเกียจคร้านกว่าเจ้าเสียอีก ตะวันส่องจนถึงส้นเท้าแล้ว พวกนางถึงกับยังมิได้ตื่นนอน"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มไม่เพียงมีสายตาคมกล้าเท่านั้น หูยังปราดเปรียวอย่างยิ่ง รีบกล่าวขึ้นทันที

"จากนี้เบื้นที่เห็น เฮ้งตัวเน้ยรักถนอมพวกนางปานใด พวกท่านมีโอกาสได้อยู่ในที้น นับเบื้นบุญวาสนาจริง ๆ"

ขั้งซิมกะพริบตาพลางซิงถามขึ้น

"ที่อยู่ในบ้านนี้ มิทราบเบื้นอะไรของเฮ้งตัวเน้ย"

ชายฉกรรจ์หนวดเคราครึมลูบเคราพลางกล่าว

"ส่วนมากเป็นอิตาบุญธรรมของเฮ้งตัวเน้ย..... มิว่าอิตาบุญธรรมของเฮ้งตัวเน้ยไปถึงที่ได้ ต่างไม่มีคนกล้ารังแกนางได้"

ขังขือขือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เรากลับไม่ต้องการเป็นอิตาบุญธรรมของนาง เพียงแต่ว่า สหายเยี่ยงนี้เรากลับพอใจจะคบหาไว้"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นรีบกล่าว

"ใช่ใช่ใช่ เฮ้งตัวเน้ยก็เป็นคนชมชอบคบมิตรสหายยิ่ง นับว่าคล้ายขังแป๊ะเจียะยี่เอยไม่ผิดเพี้ยน เป็นเม่งเซียสตรีที่น่ายกย่อง"

ขังขือขือกับขังชิมเหลียวมองกันแวบหนึ่ง ต่างเม้มริมผีปากกลั้นหัวร่อ และมิว่ากระไรอีกแล้ว

ตอนนั้น เตียเล่าตั๋วได้ออกมาด้วยที่ท่าลิงโลดยินดี ใบหน้าระรื่นแจ่มใส

"เฮ้งตัวเนียรับปากแล้ว เชิญท่านทั้งสองเข้าไปพบเถิด"

สตรีงามกลางคนผู้หนึ่งมายืนที่ปากประตู ใบหน้าแม้มีรอยยิ้มอยู่ แต่ตาทั้งสองยังมีอำนาจยิ่งกว่าเหยี่ยวร้าย พิจารณาชั่งชื่อหลายครั้งแล้วจึงกล่าว

"ม่วยม่วยทั้งสองท่านนี่เอง?"

เตียเล่าตัวรีบตอบ

"พวกนางนี่เอง"

หญิงงามกลางคนผงกศีรษะกล่าว

"ดูท่ายังแจ่มใสบริสุทธิ์อยู่ คิดว่าต้องเป็นธิดาของคนดี ตัวเนียต้องสบใจเป็นแน่"

เตียเล่าตัวหัวร่อพลางกล่าว

"หากเป็นเอียเท้าที่โสโครกรุงรัง ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าพามาที่นี่"

หญิงงามกลางคนกล่าว

"เอาเถิด เราพาพวกนางเข้าไป ที่นี่ไม่มีภาระของท่านแล้ว ท่านกลับไปโดยไว้วางใจเถิด"

เตียเล่าตี๋ยิ่งแย้มยิ้มจนแก่มใสกว่าเดิม ค่อยกล่าว

"ทราบแล้ว ข้าพเจ้าย่อมวางใจอย่างยิ่ง วางใจอย่างยิ่ง"

ขงซือชือโพล่งด้วยความสงสัย

"ท่านไม่เบื่อเพื่อนพวกเราเข้าไป"

เตียเล่าตี๋กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราบอกกับเฮ่งตี๋เนี่ยแล้ว พวกท่านสงบใจอยู่ในที่นี่เถิด มีข่าวเมื่อใด เราต้องมาบอกให้ทราบทันที"

หันไปโบกมือบอกกับขายฉกรรจ์หนวดเคราครึ้มแล้ว มิกล่าวว่าจาใดอีกสักคำ ขงซือชือยังคิดจะถามไถ่ให้ชัดเจนกว่านี้ มันสองก็พากันไปจนไกลโขแล้ว

หญิงงามกลางคนกำลังกวักมือเรียกนางอยู่ ขั้งขืออีกครู่นึกแล้ว ในที่สุด ฉุดแขนขั้งขิมเดินเข้าไป

ประตูปิดลงทันที คล้ายดั่งเมื่อเข้ามาแล้วก็ยากจะออกไปได้!

หญิงงามกลางคนยิ้มจนนุ่มนวลกว่าเดิมแล้วกล่าว

"พวกท่านเพิ่งมาถึงที่นี่ อาจบางทีรู้สึกมิใคร่คุ้นเคยนัก แต่เมื่ออยู่นานไป จะต้องยิ่งอยู่ยิ่งพอใจสถานที่นี่แน่นอน"

ขั้งขิมกล่าวขึ้นอีก

"พวกเราน่ากลัวไม่อาจอยู่ได้นานนัก อย่างมากเพียงห้าหกวันเท่านั้น"

หญิงงามกลางคนคล้ายดั่งไม่ได้ยิน นางกล่าวกระไรเลยก็ปาน คงส่งเสียงต่อไป

"ในที่นี่มีโกวเนี่ยอยู่ยี่สิบกว่านาง เราทั้งหลาย

ต่างคลายเป็นเจ็บป่วยกัน เราแช่บ่วยโกวเน่ยทั้งปวงเรียก เราเป็นบ่วยเจ็ บ พวกท่านมิว่ามีเรื่องใหญ่ ๆ เล็ก ๆ ใด ต่างพอมาหาเราจัดการให้ได้ ”

ขั้งชิมคิดจะชิงส่งเสียงอีกครา แต่ขั้งชือชือถลึงตาห้ามไว้ ตัวเองชิงกล่าวอย่างอ้อมแอ้ม

“ สถานที่นี้ประเสริฐยิ่ง และสงบร่มเย็นอย่างยิ่ง พวกเราจะต้องพอใจอยู่สถานที่เช่นนี้แน่ ไม่ต้องให้บ่วยเจ็ ท่านรำคาญใจด้วย ”

สถานที่นี้นับว่าทั้งสวยงามทั้งสงบสุขจริง ๆ เดินผ่านลานดินกว้างใหญ่ ข้ามระเบียงอิกสายหนึ่งก็เป็นสวนกว้างใหญ่อย่างยิ่ง บุปผานานาพันธ์เบ่งบานสะพรั่ง นกน้อยผีเสื้อโบยบินอยู่ไปมา มิด้อยกว่าอุธยานของกิมซิ่วซังจิงเลยจริง ๆ

ในสวนกว้างใหญ่ มีหอเล็ก ๆ อยู่มากหลาย ระเบียงแดงกระเบื้องเขียว ม่านไข่มุกถูกแหวกออกสอง

ฟากข้าง มีโกวเน้ยที่ท่าเกียจคร้านหลายนางกำลังยืนอยู่ที่หน้าต่าง มือกุมปลายผมยาวไว้ เหม่อมองดูดอกไม้ที่สะพรั่งเต็มสวนด้วยที่ท่าเกียจคร้านชมเชา ดรุณีเหล่านี้ต่างสวยงามยิ่ง อาภรณ์ที่สวมใส่ก็มีค่าสูง เพียงแต่ว่า สีหน้าของทุกคนดูแล้วคล้ายละเหี่ยท้อแท้ ดุจดั่งไม่เคยมีเวลาหลับนอนเต็มตาเลยก็ปาน

ผีเสื้อสีสวยงามหลายตัวโบยบินไปมาอยู่ในพุ่มบุปผา แมวลายพร้อยอ้วนพีนอนขดอยู่ที่มุมหอ ในกรงนกใต้ชายคามีนกกิมซีเฉียบ (คีรีบูน) สองตัวกำลังส่งเสียงสดใสไพเราะ

พวกนางเดินเข้ามาในสวนกว้างใหญ่ ผู้คนไม่สนใจ แมวก็ไม่สนใจ ผีเสื้อก็ไม่สนใจ กิมซีเฉียบก็ไม่สนใจ ภายในสวนดอกไม้กว้างใหญ่นี้ คล้ายดั่งผู้ใดต่างไม่สนใจผู้อื่นเลยก็ปาน

ชั่วขณะนี้อดมิได้ต้องนึกถึงชีวิตที่ในบ้าน อดมิ

ได้ต้องส่งเสียงขึ้น

"สถานที่นี้ดีงามทุกประการ เพียงแต่ออกจะสงบเงียบเกินไปบ้าง"

บ๋วยเจ๊กล่าว

"ท่านพอใจความครึกครื้น?"

"สงบเงียบเกินไป จะเกิดความคิดพุ้งซ่านเหลวไหลได้ ข้าพเจ้าไม่พอใจให้ความคิดพุ้งซ่าน"

"นั่นยิ่งประเสริฐ ที่แม้สงบเงียบ แต่พอถึงราตรีจะครึกครื้นขึ้นทันที มิว่าท่านพอใจสงบเงียบก็ดี พอใจครึกครื้นก็ดี อยู่ในที่ต่างมีความรู้สึก เป็นวันเวลาที่ผ่านรวดเร็วยิ่ง"

ขงจื๊อขยายตามองไปบนหอน้อยแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"โกวเนี่ยเหล่านั้นคล้ายดังต่างไม่พอใจความครึกครื้น?"

บ๋วยเจ๊กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกนางล้วนเป็นแมววิกาล ตอนนี้แม้จะท้อแท้ขี้มเขา แต่พอถึงราตรี นางจะกลับกลายเป็นคล้ายเสือร้ายมังกรคะนองทันที มีบางครั้งยังก่อกวนจนผู้คนแทบทนไม่ได้อีกด้วย"

ขงจื๊อยิ้มแย้มบ้าง

"ข้าพเจ้าไม่กลัวการก่อกวน บางครั้งข้าพเจ้าก็ก่อกวนเก่งกาจ ก่อกวนจนผู้คนศีรษะโตใหญ่ ท่านไม่เชื่อพอจะถามนางได้"

ขงจื๊อเปิดปากกล่าว

"ถามข้าพเจ้าไปไย ? ในเมื่อข้าพเจ้าอย่างไรก็ไม่รู้จักทุกเรื่องราว ไม่ทราบทุกเรื่องราว"

บ๋วยเจี๋ยมพลางกล่าว

"ม่วยม่วยน้อยนางนี้คล้ายดังมิใคร่ขอบพอสถานที่นี้ แต่เราประกันได้ วันหน้านางจะต้องค่อย ๆ รู้สึกพอใจ"

ใบหน้าที่แย้มยิ้มของนาง แม้นุ่มนวลดุจดั่งลมอบอุ่นในขุนเทียน แต่ดวงตาทั้งสองกลับกระด้างเย็นชาราวหิมะในฤดูหนาว

ความจริงชั้งซิมยังคิดจะกล่าวกระไร แต่เมื่อบังเอิญสบสายตานาง บังเกิดความหนาวเย็นขึ้นในใจวูบหนึ่ง กระทั่งวาจาก็ไม่อาจเปล่งออกไปได้อีกแล้ว

พวกนางเดินข้ามสะพานเล็ก ๆ

ทันใดนั้น ในหอเล็ก ๆ หลังภูเขาจำลองข้างสะพานน้อย มีเสียงกรีดร้องออกมา

"เขาทนไม่ได้แล้ว ทนไม่ได้จริง ๆ....เราไม่คิดจะอยู่ พวกท่านให้เราตายเสียเถิด"

ดรุณีที่ผมยุ่งสยายใบหน้าเปรอะนองด้วยน้ำตากรีดร้องพลางวิ่งออกมาจากหอหลังน้อย เสื้อยาวสีแดงที่สวมใส่ถูกฉีกขาดไปหลายแห่งแล้ว

ไม่มีผู้ใดแยแสนาง บรรดาโกวเน้ยที่ยืนริมหน้า

ต่างเหล่านั้น กระทั่งหางตายังไม่ชำเลืองลงมาดูว่าเป็นเรื่องราวใดด้วย

มีแต่บ่วยเจ๊เดินเข้าไป โยนเอวนางไว้เบา ๆ กระซิบที่ข้างหูนางสองสามคำ

ครุณีน้อยนางนั้นความจริงทั้งกรีดร้องทั้งกระโดดอยู่ แต่พลันสงบเสงี่ยมดุจดั่งเป็นลูกแมวตัวน้อย ก้มศีรษะกลับเข้าไปในหอนางอย่างเชื่องช้า

รอยยิ้มของบ่วยเจ๊ยังคงนุ่มนวลดั่งเดิม คล้ายไม่เคยเกิดเรื่องราวใดมาเลยก็ปาน

ชั้งขือขือกลับอดมิได้ต้องถาม

"โกวเน้ยนางนั้นเป็นไรแล้ว?"

บ่วยเจ๊ถอนใจกล่าว

"ก่อนหน้านางยังมิได้มาที่นี้ เคยได้รับการกระทบกระเทือนใจรุนแรงยิ่ง ดังนั้นมักจะคลุ้มคลั่งจนลืมตัว พวกเราได้เห็นจนชาชินแล้ว"

หากมิใช่เห็นจนชาชิน ไหนเลยไม่มีคนไปแยแสสนใจ?

ชั้งซือซือถามอีกครั้ง

"มิทราบนางเมื่อกาลก่อนกระทบกระเทือนใจในเรื่องราวใด?"

บ๊วยเจ๋ตอบอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเราต่างมิใคร่ขัดเจนนัก และไม่อาจหักใจไปถามนาง เพื่อไม่ต้องกระตุ้นแผลในหัวใจนางให้กำเริบ เพียงแต่ว่า นางเมื่อก่อนคล้ายดั่งถูกทารกชายผู้หนึ่งหลอกลวง และหลอกลวงจนน่าอนาถอย่างยิ่งด้วย"

ชั้งซือซือกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"บุรุษล้วนมิใช่ตัวดีจริง ๆ"

บ๊วยเจ๋กล่าวเสียงนุ่มนวล

"ในหมู่บุรุษมีคนดีงามอยู่น้อยเกินไปจริง ๆ ขอเพียงท่านจำคำพูดนี้ไว้ วันหน้าย่อมต้องไม่พลาดท่าเสียทีแล้ว"

พวกนางเดินอ้อมภูเขาจำลอง เข้าไปในบ่าบุปผาหย่อมหนึ่ง

ดอกไม้ในบริเวณนี้แม้ปลูกไม่เป็นระเบียบ แต่เบ่งบานตระการตายิ่งกว่าเมื่อครู่มากนัก

ในส่วนลึกของบ่าดอกไม้ มีหอสีแดงปรากฏอยู่มุมหนึ่ง

บ๋วยเจ๊กล่าวว่า

"เฮ้งตั้วเนี่ยอยู่ในหอนี่เอง ตอนนี้อาจบางทีเพิ่งตื่นนอน เราจะไปบอกกับนางว่าพวกท่านมาแล้ว"

นางแหวกกิ่งดอกไม้เดินเข้าไปด้วยท่วงท่าที่ชดช้อยสวยงาม ดูแล้วคล้ายเป็นเทพอิตาในมวลหมู่บุปผาจริง ๆ

ขั้งซือซือจับตามองนางไปจนไกล ถอนใจเบา ๆ กล่าว

"วันหน้าเมื่อเรามีวัยเทียบเท่านาง หากยังสวย

งามดุจนางในตอนนี้ก็เป็นที่พอแก่ใจแล้ว"

ชั้งชิมชบริมผีปากอย่างแรงแล้วพลันกล่าวขึ้น

"เสียวเจี๊ยะ พวกเราไปกันดีหรือไม่?"

ชั้งชือชือถามด้วยความสงสัย

"ไป? ไปที่ใด?"

"แล้วแต่จะไปที่ใดก็ได้ เพียงอย่าอยู่ในที่นี้แล้วกัน"

"เพราะเหตุใด?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ..... ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกสังหรณ์ที่นี่คล้ายดังมิใคร่ถูกต้องนัก"

"ไม่ถูกต้องเยี่ยงไร?"

"ทุกแห่งต่างไม่ถูกต้อง ทุกผู้คนต่างคล้ายมิใคร่เป็นปกติ ชีวิตที่ใช้ก็ต้องไม่ถูกต้อง ข้าพเจ้าเดาไม่ออกจริง ๆ มันเป็นสถานที่เยี่ยงไรกันแน่?"

ชั้งชือชือกลับหัวร่อ สั่นศีรษะกล่าว

"โรคหวาดระแวงของบีศาจน้อยเจ้ากลับสาหัสไม่น้อย แม้นับว่ามีคนหลอกลวงพวกเรา พวกเราก็ไม่อาจถือทุกผู้คนต่างเป็นนักต้มไปได้"

นางลองดูมุมหอสีแดงอีกแวบหนึ่ง กล่าวช้า ๆ สืบไป

"อย่าว่าแต่ เรามีความต้องการได้เห็นเฮ้งตั๊วเนี้ยผู้นั้นอย่างยิ่ง เราคิดว่านางต้องเป็นสตรีเหนือธรรมดาแน่นอน

มิว่าผู้ใดได้เห็นเฮ้งตั๊วเนี้ย ต่างต้องไม่ถือนางเป็นนักต้มแน่นอน

หากมีคนว่าบีวยเจ๊เป็นสตรีงามนุ่มนวลอย่างยิ่งอย่างนั้น หากผู้นั้นได้เห็นเฮ้งตั๊วเนี้ย น่ากลัวกลับไม่อาจสรรหาวาจามากล่าวเลยแม้แต่ประโยคเดียว

เนื่องเพราะในโลกนี้ไม่มีคำพูดวลีใด พอจะมาเปรียบเทียบกับบุคลิกและความงามของนางเลย

นั่นต้องมิใช่คำ“งามนุ่มนวล”จะสามารถเปรียบเทียบได้

หากแม้นฝืนใจหาคำเปรียบเทียบที่ออกจะใกล้เคียงกว่าได้สักประโยคหนึ่ง นั่นก็คือ

งามสรรพ

เป็นความงามพร้อมสมบูรณ์ที่ไม่มีจุดบกพร่องพอจะตำหนิได้

ตอนขั้งขือขือเข้ามา นางกำลังเสพย์สุขกับอาหารเข้าของนาง

ยามสตรีรับทานอาหาร ส่วนมากไม่พอใจให้ผู้คนได้เห็น เนื่องเพราะมิรู้ว่าผู้ใดรับทานอาหาร ต่างมิใคร่น่าดูนัก

เนื่องเพราะผู้ใดขณะรับทานอาหารอยู่ มีคนนั่งดูที่ด้านข้าง จะต้องรู้สึกเขินจนตะขิดตะขวง

แต่เยั้งตัวเนยกลับนอกเหนือกฎ

นางมิว่าอยู่ในระหว่างทำเรื่องอันใด ทุกอากัปกิริยาบทต่างงามพร้อมสมบูรณ์ไม่มีที่ติ

นางรับทานไม่น้อย เนื่องเพราะนางทราบ หากผู้ใดต้องการรักษาวัยให้ยืนยงและพละกำลังเอาไว้ จำต้องตักตวงจากอาหารที่อุดมสมบูรณ์ เฉกเช่นบุปผาที่คิดจะเบ่งบานสวยงาม ก็ต้องมีแสงอาทิตย์กับน้ำที่อุดมสมบูรณ์

มาตรว่านางรับทานไม่น้อย แต่มิได้กระทบกระเทือนต่อรูปกายของนางสักน้อยนิด

ทุกส่วนสัดของร่างนาง ต่างงามพร้อมสมบูรณ์

ใบหน้าของนาง ดวงตาของนาง จมูก ปาก กระทั่งอวัยวะน้อย ๆ ของนาง ต่างงามพร้อมสมบูรณ์ราวเทพนิยาย....อาจบางทีมีแต่เทพนิยายเท่านั้น จึงจะมีสตรีเยี่ยงดังนางได้

นับแต่ปราดแรกที่ชังชือชือแลเห็นนาง ก็ถูกนางดึงดูดจนเคลิบเคลิ้ม

แสดงว่านางก็ชื่นชมชังชือชืออย่างยิ่ง ดังนั้นเมื่อเห็นชังชือชือรอยยิ้มของนางยิ่งนิ่มนวลยิ่งสนิทสนม

นางเพ่งชังชือชือพลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านเข้ามา มานั่งที่ข้างกายเรา ให้เราพิจารณาท่านโดยละเอียด"

ประกายตากับรอยยิ้มของนาง ต่างมีพลานุภาพที่ผู้คนไม่อาจต่อต้านขัดขืน มิว่าเป็นบุรุษหรือสตรี จะไม่อาจขัดขืนนางได้ตลอดกาลนาน

ชังชือชือเดินเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ว่างที่ข้างกายนาง

สายตาเฮ้งตั้วเนี้ยไม่เคยเบือนห่างจากนางเลย เลื่อนชามรังนกนางแอ่นที่รับทานเหลือมาที่เบื้องหน้านาง พลางกล่าวเสียงนุ่มนวล

"รังนกนางแอ่นนี้ยังร้อนอยู่ ท่านรับทานสักเล็กน้อย"

ข้าวตอกเสียวเจียะไม่เคยรับทานของที่ผู้อื่นเหลือมาก่อนเลย หากจะให้นางรับทานของที่ผู้อื่นเหลือ นับว่าเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าปาฏิหาริย์

แต่บัดนี้ นางกลับประคองชามนกนางแอ่นที่ผู้อื่นรับทานเหลือขึ้นมา ก้มศีรษะดื่มอย่างเชื่องช้า

ข้าวตอกเบิ่งมองดูด้วยความตื่นตกใจ แทบไม่กล้าเชื่อสายตาของตัวเองแล้ว

รอยยิ้มเย้ยตัวเนียยิ่งอยู่อุ่นนุ่มนวลกว่าเดิมกล่าวเสียงสดใส

"ท่านไม่รังเกียจเราสกปรก ?"

ข้าวตอกส่ายศีรษะปฏิเสธ

เย้ยตัวเนียกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ขอเพียงท่านไม่รังเกียจเราสกปรก ของๆ เราท่านต่างใช้ได้ เสื้อผ้าของเราท่านก็สวมได้ มิว่าเรามีของใด ท่านต่างแบ่งได้ครึ่งหนึ่ง"

ชั่งชื่อชื่อกัมศิรษะตอบ

"ขอบคุณ"

หากผู้อื่นมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้านาง อารมณ์ตัวเสียวเจียะของนางจะต้องระเบิดขึ้นทันที แต่บัดนี้ในใจนางกลับมีแต่ความขอบคุณ ตื้นตันจนน้ำตาแทบหลั่งไหลออกมา

เฮ้งตัวเนียพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านดู กระทั่งนามของท่านยังไม่ทราบ เราก็ได้ถือท่านเป็นสหายรักแล้ว"

"ข้าพเจ้าแซ่ชั่งนามชื่อชื่อ"

ความจริงที่นางหนีออกมาในครานี้ ตกลงใจก่อนแล้วว่าจะไม่ยอมบอกชื่อแซ่แท้จริงแก่ผู้ใด เพื่อมิต้องถูกเตียเตียของนางสืบทราบร่องรอย แต่มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด เมื่ออยู่ต่อหน้าเฮ้งตัวเนีย นางถึงกับไม่อาจหักใจกล่าวโป้ปดแม้สักครึ่งคำ

เฮ้งตัวเนียแย้มยิ้มกล่าว

"ขิ้งขือขือ....ไม่เพียงคนหวาน นามก็หวาน นับเป็นม่วยม่วยที่หวานดีมีค่าจริง ๆ

ใบหน้าขิ้งขือขือแดงฉานแล้ว

เฮ้งตัวเนียกล่าวต่อไป

"ม่วยม่วยน้อย บีนี้ท่านอายุเท่าใดแล้ว ?"

"สิบแปด"

"โกวเนี้ยวัยสิบแปดคล้ายบุปผาเบ่งบาน แต่ในโลกมีบุปผาใดสามารถเปรียบกับท่านได้ ?"

นางพลันถามขึ้น

"ท่านดูเราบีนี้อายุเท่าใดแล้ว ?"

"ข้าพเจ้าดูไม่ออก"

"ท่านลองเดาดูก็ได้"

ขิ้งขือขือชำเลืองมองนางอีกแวบหนึ่ง ใบหน้าของนางผุดผาดสะคราญปานบุบผาแย้มบาน ยังสดใส

ละลานตายิ่งกว่าบุปผาในฤดูขุนเทียน

ขันทีขันทีอีกคนกล่าว

"ยี่สิบ....ยี่สิบสอง....ยี่สิบสาม"

เขยิ้มตัวเบี้ยหัวร่อเสียงสดใสปานระฆังเงิน

"ที่แท้วาจาของท่านก็หวานปานนี้ เราก็ย่อมเคยอยู่ในวัยยี่สิบสามมา แต่เสียดาย นั่นเป็นเหตุการณ์ของเมื่อยี่สิบปีก่อนนั้นแล้ว"

ขันทีขันทีต้องตระหนกจนเบิ่งตากลมกว้าง ร้องโพล่งขึ้น

"เป็นความจริง? ข้าพเจ้าไม่เชื่อ"

"เราไหนเลยหลอกลวงท่าน เราไหนเลยจะอำมหิตไปหลอกลวงท่านได้"

หยุดถอนใจเบา ๆ แล้วกล่าวต่อไป

"เราเป็นสี่สิบสามแล้ว อย่างน้อยพอจะเป็นตัวเจียวจของท่านได้ ท่านยินดีหรือไม่?"

ยังขือขือผงกศีรษะ นางยินดี

นางมิเพียงยินดีเป็นม่วยม่วยของนางเท่านั้น กระทั่งยังยินยอมเป็นบุตรีนางอีกด้วย

แต่นางพลันหันศีรษะกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าจะอย่างไรก็มิยอมเชื่อว่าท่านอายุสี่สิบสามแล้ว ข้าพเจ้าคิด ต้องไม่มีผู้ใดเชื่อถือแน่"

เย้งตัวเนียส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"อาจบางทีผู้อื่นไม่เชื่อ แต่ตัวเองกลับมิอาจไม่เชื่อ เราอาจบางทีพอจะหลอกลวงท่านได้ หลอกลวงผู้คนใด ๆ ในโลกได้ แต่ไม่มีบัญญาหลอกลวงตัวเอง"

ยังขือขือก้มศีรษะต่ำ อดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ

เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกเศร้าเสียใจต่อวัยซึ่งล่วงลับไป เป็นครั้งแรกที่รู้สึกวัยสาวมีคุณค่าเลิศล้ำน่าถนอมปานใด

นางรู้สึก นางกับเย้งตัวเนียคล้ายดังได้ใกล้ชิด

กว่าเดิมอีกช่วงหนึ่งแล้ว

เย้งตัวเนียกล่าว

"ม่วยม่วยน้อยท่านนั้นเล่า? เป็นผู้ใดของท่าน?"

"นางเติบใหญ่กับข้าพเจ้ามาตั้งแต่เยาว์วัย คล้ายดังเป็นม่วยม่วยร่วมสายโลหิตของข้าพเจ้า"

เย้งตัวเนียแย้มยิ้มกล่าว

"แต่บัดนี้ เรากลับชิงท่านมาจากข้างกายนางแล้ว....ม่วยม่วยน้อย ท่านขุ่นเคืองหรือไม่?"

ชั้งชิมเชิดปากสูง ถึงกับสงบงันไปไม่ยอมตอบ

ชั้งชือชือถลึงจ้องนางแวบหนึ่งแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นางยังนับเป็นทารกน้อยจริง ๆ ยังไม่รู้ความจริง ๆ"

เย้งตัวเนียถอนใจกล่าว

"มีบางครั้ง ไม่รู้ความจะประเสริฐกว่า ตอน

นี้หากเรายังสามารถเบ็นทารกไม่รู้ความ เรายินดีใช้ทุกสรรพสิ่งของเราไปแลกเปลี่ยนมัน"

นางพลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"วันนี้พวกเราสมควรเบิกบานจึงถูกต้อง ไม่ควรกล่าววาจาเหล่านั้น....ท่านว่า ใช่หรือไม่?"

ขณะขังซือซือคิดจะตอบ แต่พลันพบเห็นตอนเยังตัวเนียถามคำพูดนี้ ดวงตามิได้มองมาที่นาง

พร้อมกันในเวลานั้น นางได้ยินคนที่ด้านหลังส่งเสียงเย็นชา

"ไม่ใช่!"

เบ็นคำตอบที่รวบรัดและแหลมคม คล้ายดังกระบี่สั้นเล่มหนึ่ง!

เสียงของมันยิ่งแหลมคม คล้ายดังสามารถกรีดแก้วหูผู้คนให้แตก กรีดหัวใจผู้คนให้ขาดก็ปาน

ขังซือซือมิได้ต้องเหลียวหน้าไป

"จวบจนตอนนี้จึงพบเห็น ที่แท้ทางมุมห้องยังมีคนนั่งอยู่อีกผู้หนึ่ง!

เป็นคนที่ไม่คล้ายคน

ตอนมันนั่งในที่นั้น มันคล้ายเป็นเก้าอี้ตัวหนึ่ง โต๊ะตัวหนึ่ง เครื่องใช้ชิ้นหนึ่ง ทั้งไม่เคลื่อนไหวและมิส่งเสียง มิว่าผู้ใดต่างไม่ไปสนใจสังเกตถึงมัน

แต่เมื่อท่านมองมันแวบหนึ่งแล้ว จะไม่มีบัญญาลืมได้ตลอดกาลนาน

ขังขือขือมองมันแวบหนึ่งก็ไม่คิดจะมองเป็นครั้งที่สอง

ตอนนางแลเห็นมัน คล้ายแลเห็นตายที่แม้มีลมหายใจแล้วแต่ยังพอฆ่าคนได้ คล้ายดังเห็นน้ำแข็งพันปีที่ยังไม่ละลายจนกลายเป็นสีดำ!

ตอนนางไม่ได้ดูมัน แต่พอคิดถึงมันก็คล้ายตัง คิดถึงผืนร้ายที่น่าสะพรึงกลัว คล้ายตังเห็นบีศาจขัวข้าในผืนร้ายที่อาจจะปรากฏตัวออกมาได้ก็ปาน

มิว่าผู้ใดต่างไม่ต้องการ นึกไม่ถึง จะมีคนเช่นนั้นมานั่งอยู่ในห้องของคนเช่นเฮังตัวเนียได้

แต่มันนั่งอยู่ในที่นั้นจริงแท้แน่นอน

มิว่าผู้ใดต่างนึกไม่ถึง คนผู้นั้นก็รู้จักเอ่ยปากกล่าววาจา

แต่มันได้เอ่ยปากกล่าวมาแล้วจริง ๆ

มันบอกว่า

"ไม่ใช่!"

เฮังตัวเนียกลับแย้มยิ้มกล่าว

"ไม่ใช่? ไฉนไม่ใช่?"

คนผู้นั้นส่งเสียงยะเยียบแหลมเล็ก

"เนื่องเพราะท่านหากคิดเบิกบานใจจริง มิว่า

กล่าววาจาใจ ยังคงเบิกบานใจเช่นกัน"

เย้งตัวเนียแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม พลางกล่าว

"มีเหตุผล วาจาของกั๊วะชิงแซ คล้ายดังมีเหตุผลอยู่ตลอดกาลนาน"

"ไม่ใช่!"

"ไม่ใช่? ไฉนไม่ใช่อีก?"

"วาจาของเราเป็น "มี" เหตุผล มิใช่ "คล้ายดัง" มีเหตุผล"

เย้งตัวเนียหัวร่อเสียงสดใส ปานระฆังเงินพลางกล่าว

"ม่วยม่วยน้อย ท่านดูกั๊วะชิงแซผู้นี้น่าสนใจอย่างยิ่งหรือไม่?"

ชั้งซือซือเม้มปากสนิทแน่น แต่ปากของชั้งซิมเชิดยิ่งสูงกว่าเดิม

พวกนางนับว่าไม่มีบัญญายอมรับ ก็วะชิงแซ ผู้นี้น่าสนใจจริง ๆ

ท่านอาจบางทีพอจะใช้วลีต่าง ๆ มาเปรียบเทียบคนผู้นี้ แต่ต้องไม่อาจบอกว่ามันเป็นคนน่าสนใจเด็ดขาด

แต่ความเห็นของเฮ้งตัวเนี้ยกลับผิดแปลก นางยิ้มแย้มกล่าว

"ตอนท่านเพิ่งเห็นคนผู้นี้ อาจบางทีรู้สึกมันน่ากลัวอย่างยิ่ง แต่ขอเพียงอยู่กับมันเป็นเวลานาน ก็จะเริ่มรู้สึก มันเป็นคนที่มีความหมายอย่างยิ่ง"

ในใจข้องือมีคำพูดประโยคหนึ่งที่มิได้เปล่งออกมา

นางความจริงคิดจะถาม

"คนที่คล้ายมันเยี่ยงนี้ มีผู้ใดสามารถอยู่กับมันได้เนิ่นนาน?"

หากต้องการให้นางอยู่กับคนเช่นนี้ ต่อให้เป็นเวลาเพียงวันเดียวนางก็ไม่มีบัญญารอดอยู่ได้ ต้องฆ่าตัวตายเสียก่อนเป็นแน่

แสงอาทิตย์นอกหน้าต่างได้คล้อยต่ำไปมากแล้ว แต่สำหรับกับเฮ้งตั๊วเนี้ย เพิ่งเริ่มต้นของวันเท่านั้นเอง

ขั้งซือซือรู้สึก โชคของวันนี้ไม่เลวทีเดียว

ในที่สุด นางก็หลบหลีกจากบรรดานักต้มตุ๋นที่ตั้งอกตั้งใจหมายกลืนกินนางจนได้ ในที่สุด มาพบคนดีงามเช่นเตียเล่าตั๋วกับเฮ้งตั๊วเนี้ย

คนเหล่านั้น คล้ายดั่งเป็นแมวฝูงใหญ่ แมวที่ตระกรามอย่างยิ่ง

แต่เฮ้งตั๊วเนี้ยกลับคล้ายเป็นพญาหงส์

ตอนนี้ กิมซีเฉียบได้บินขึ้นสู่หมู่เมฆแล้ว บรรดาแมวขั้วร้ายเหล่านั้นอย่าหมายทำอันตรายต่อนางได้อีก

ขั้งซือซือพลันรู้สึกอ่อนเพลียอย่างยิ่ง จวบจนบัดนี้จึงนึกได้ มิเคยนอนมาเป็นเวลานานแล้ว นางจึงเหลือบตาไปยังเตียงที่ทั้งกว้างใหญ่ทั้งหนานุ่มของเฮ้งตั๊วเนี้ยโดยไม่รู้ตัวแวบหนึ่ง....

โฉมหน้าที่แท้จริง

ม่านราตรีคลี่คลุมลงแล้ว

ในห้องจุดโคมไฟสว่างไสว แสงที่ลอดออกมาจากแพรสีแดงระเรื่อรอบโคมไฟ นุ่มนวลดุจดั่งแสงจันทร์ผ่องอำไพ

คนที่จุดโคมไม่อยู่แล้ว ในห้องที่เงียบวังเวง ซึ่งขื่อขื่อได้ยินแต่เสียงหัวใจเต้นเบา ๆ เต้นสม่ำเสมอ

อย่างยิ่ง

นางรู้สึกตลอดร่างอ่อนระทวย กระทั่งเคลื่อนไหวยังเกียจคร้าน แต่ทว่า กระหายน้ำเป็นอย่างยิ่ง นางอดนึกถึงน้ำลูกบัวที่แช่น้ำแข็งจนเย็นเฉียบในบ้านนางมิได้

ขังซิมเล่า ?

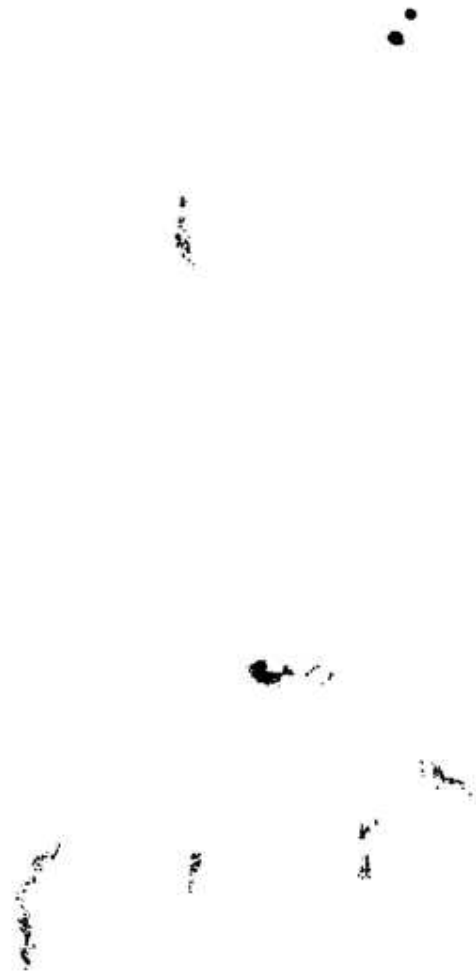
"บีศาจน้อยมิทราบไปซุกซนในที่ใดแล้ว ?"

ขังซือซือต้องถอนใจเบา ๆ ลงจากเตียงเบา ๆ วองเท้าที่ถอดทิ้งเมื่อครู่มิทราบหายไปที่ใด

นางหาจนได้วองเท้าแตะ เป็นกำมะหยี่บักลายทองคู่หนึ่ง

วองเท้าเบาอย่างยิ่ง ยามเดินแล้วมีเสียง "เตาะแตะ เตาะแตะ" คล้ายดังเป็นเสียงฝนพรมใส่ใบไผ่ก็ปาน

นางชื่นชมเสียงนี้เป็นอย่างยิ่ง เดิน ๆ หยุด ๆ หยุดดูเท้าของตัวเอง ถุงเท้าขาวที่สวมอยู่สกปรกแล้ว

ผู้ยิ่งพิษ 2

วายุเมฆาสูง

หนังสือเรื่องเงิน ของ ว. ณ เมืองลุง

ขอสงวนลิขสิทธิ์

ลุงทองแดง	28	เล่มจบ	ราคาพิเศษ	28.00 บาท
วีระบุรุษหุ่น	19	"	"	19.00 "
ไต้เงาเมืองจีน	19	"	"	19.00 "
พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม	39	"	"	39.00 "
ศ มหัญญาณ	20	"	"	20.00 "
เพชฌฆาตสายฟ้า	24	"	"	24.00 "
วีรกรรมชมตะ	27	"	"	27.00 "
จอมมารมือไสหิต	23	"	"	23.00 "
จุมทองแดงทมิฬ	25	"	"	25.00 "

ผู้สั่งซื้อต่างจังหวัดต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครชยม พระนคร ก.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น
230 นครเชษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องบู๊สุยคสยองที่ดีนเด้นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่มหนึ่งจำหน่ายในราคาพิเศษ

เล่มละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์ เล่มสองจำหน่ายในราคา ๓.๐๐ บาท แต่ละเล่มหนาเป็นพิเศษ

เล่ม ๓ ออกวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ ไพธิสามดันการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "**เซียวฮื้อ**" "**ฤทธิมคลั่น**" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

นางถอดออกมา เท้าเรียวทั้งสองขาวผุดผ่องเป็นยองใย

นางต้องแย้มยิ้มขึ้นขมกับเท้างามทั้งสองของนาง โดยไม่อาจข่มกลั้น หากมีดนตรีนางคิดจะกรีดกรายร่าย รำให้สมกับความเบิกบานใจของนางจริง ๆ

ผลักหน้าต่างเปิดออก ลมยามค่ำที่นอกหน้าต่าง หอบเสียงดนตรีแผ่วเบามาอยู่ด้วยจริง ๆ

ในสวนดอกไม้จุดโคมไฟเป็นจุดแต้ม สาดแสงสอดส่องจนบุปผายิ่งสะคราญตากว่าเดิม

ค่ำคืนในที่นี้ครึกครื้นอย่างยิ่งจริง ๆ เช้งค้วเนียจะต้องเป็นประมุขที่ชมชอบคบมิตรสหายจริง ๆ

ข้งซือจือปรารถนาจะออกไปอย่างยิ่ง ไปรู้จักบรรดาอาคันตุกะเหล่านั้น ไปแบ่งปันความสุขสนั่นหรรษาจากพวกนั้นบ้าง

หากฉินกงก็มาจากกังหน้า และเป็นอาคันตุกะ

ในที่นี้ด้วย นั่นประเสริฐเลิศดีเพียงใด ?

เมื่อนึกถึงบุรุษที่ทิ้งเข็มแข็งทิ้งมากรักผู้นั้น นึกถึงแพรแดงที่พลิ้วไสว ใบหน้าขึ้งขื่อขื่อแดงระเรื่อขึ้นทันทีในที่สุด แดงฉานราวกับแพรแดงผืนนั้น

ในวิกาลฤดูร้อนที่อบอุ่นเยี่ยงนี้ ควรณีฉางใดไม่เคลิบเคลิ้มถึงความรักอันซึ้งใจ ?"

นางมิได้ยินเสียงผีเท้าของเย้งตัวเนย

ตอนนางได้ยินเสียงสดใสของเย้งตัวเนย เย้งตัวเนยได้มาถึงข้างกายนางแล้ว

มือเย้งตัวเนยได้วางบนไหล่นางเบาๆ กล่าวอย่างนิ่มนวล

"ท่านถึงกับครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม คิดเรื่องอันใด ?"

ขึ้งขื่อขื่อแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ากำลังคิด บีศาจน้อยขึ้งขิมไปที่ใด ไฉน

กระทั่งเงาก็ไม่ปรากฏให้เห็น ?"

นางไม่เคยกล่าววาจาโป้ปดมาเลย

นางมิเคยนึกว่าตัวเองจะโป้ปดเป็น และนึกไม่ถึงเลยว่า วาจาโป้ปดจะพร่างพรูออกจากปากนางโดยไม่ต้องใช้สมองขบคิดสักน้อยนิด แค่ล่วงล่องเจนจัดวาวกับน้ำในลำธารที่ไหลลงมาก็ปาน

นางย่อมไม่ทราบ ความจริงการพูดปดเป็นความสามารถของสตรีที่มีแต่กำเนิดทุกนาง นับแต่สตรีที่เริ่มพูดได้ ก็รู้จักใช้คำโป้ปดมาป้องกันตัวเองแล้ว

จุดมุ่งหมายของการโป้ปด เพียงแต่ใช้ปกป้องตัวเองเท่านั้น คนเราเมื่อกล่าวโป้ปดมากครั้ง จึงรู้จักใช้คำโป้ปดไปหลอกลวงผู้อื่น

เย้งตั้วเนียกุมมือนางเดินไปยังโต๊ะกลมตัวน้อย ประคองให้นั่งแล้วกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ท่านหลับสนิทหรือไม่ ?"

ขันธ์ยังยืดกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าหลับจนคล้ายเป็นทารกที่เพิ่งกำเนิดมาก็ปาน"

เฮ้งตวนยิ้มยิ้มกล่าว

"หลับสนทมาตื่นหนึ่ง จะต้องหิวอย่างยิ่ง ท่านต้องการรับทานอาหารใด?"

"ข้าพเจ้าไม่คิดจะรับทานอาหารใดทั้งสิ้น เพียงคิดจะ....."

นางกลอกตาไปมาแล้วกล่าวช้า ๆ ตอบไป

"อาคันตุกะที่มาในวันนี้คล้ายไม่น้อย?"

"ก็ไม่มาก ยังมิถึงยี่สิบคน"

"แต่ละวันท่านมีอาคันตุกะมากมายเท่านี้เสมอ?"

"ฮา หากไม่มีอาคันตุกะมากมายปานนั้น เราจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?"

ขันธ์ยังยืดเบิ่งตาด้วยความตื่นเต้นสงสัยพลางโพล่งขึ้น

"เช่นนี้เป็นว่า อาคันตุกะที่มาต่างต้องกำนัลของขวัญ?"

"พวกมันจะกำนัล เราไม่อาจปฏิเสธได้ ท่านว่าใช่หรือไม่?"

"พวกนั้นมาจากแห่งหนใดกัน?"

"มีทั่วทุกแห่งหน....."

นางพลันกะพริบตาแล้วกล่าวสืบไป

"วันนี้ยังมีอาคันตุกะที่มีชื่อพิเศษมาอีกท่านหนึ่ง"

ดวงตาขั้งชือชือเป็นประกายวาวทันที รีบถามต่ำ

"ผู้ใด? ฉิ่นกอใช่หรือไม่? ลิ่วฮวงกุกใช่หรือไม่?"

"ไช้! ท่านรู้จักพวกมัน?"

ขั้งชือชือกัมศีรษะต่ำ ขบริมฝีมือปากแล้วตอบ

"มิรู้จัก แต่มีความต้องการได้พบพวกนั้น พ้ง ว่าพวกนั้นต่างเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ใหญ่ยิ่งจริง ๆ"

เย้งตั๊วเนยหัวร่อคิกคิก หยิกแก้มนางเบา ๆ แล้ว กล่าว

"มิว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ใหญ่ยิ่งเพียงใด เมื่อเห็น ดรุณีที่สวยสะคราญตั้งท่าน ต่างต้องกลายเป็นตัวขม เขาราวตอไม้ ท่านเพียงจำคำพูดของเราไว้ วันหน้าจะ ต้องเสพย์สุขชั่วชีวิตเป็นแน่แท้"

ชั้งชื่อชื่อชมชอบหยิกแก้มชั้งชิม แต่ไม่พอใจให้ ผู้อื่นหยิกแก้มนางเป็นอย่างยิ่ง

และไม่เคยมีผู้ใดกล้าหยิกแก้มนางมาด้วย

แต่บัดนี้ นางกลับไม่มีโทสะ กลับรู้สึกมีความ อบอุ่นที่ซาบซึ้งใจเกิดขึ้นแทน

นัวเรียวของเย้งตั๊วเนยนุ่มนิ่มราวไม่มีกระดูก

มีคนเคาะประตูอยู่

ผู้เคราะประตูก็เป็นโกวเนี้ยน้อยที่สวยงามอย่างยิ่ง ส่งสุราอาหารที่สวยงามน่ารับทานมาหลายจาน

เย้งตัวเนียกล่าว

" พวกเรารับทานอาหารด้วยกันในที่นี้เป็นไร? เราสองพอจะรับทานกัน โดยสงบไม่มีผู้อื่นมารบกวนพวกเรา "

ชั้งซือซือกลอกตาไปมากล่าว

" พวกเราไฉนไม่ออกไปร่วมรับทานกับบรรดาอาคันตุกะเหล่านั้น ? "

" ท่านไม่กลัวพวกเหล่านั้นน่าชิงชังรังเกียจ "

ชั้งซือซือกัมศีรษะอีกครา ขบริมฝีปากแล้วตอบ

" ข้าพเจ้ารู้จักคนไม่มาก ข้าพเจ้ามักเคยได้ยินผู้คนกล่าวขาน สหายยิ่งมากยิ่งประเสริฐ "

เย้งตัวเนียแย้มยิ้มอีกคราจึงกล่าว

"ท่านคิดจะรู้จักไว้อีกหลายคน จะได้เลือกขายในดวงใจตามความต้องการ ?"

นางหัวร่อเสียงใสพลางหยิกแก้มชั้งขื่อขื่อครั้ง

ใบหน้าชั้งขื่อขื่อร้อนผะผ่าวจนลวกมือ

เธ้งตัวเนียพลันแนบหน้าของนางไป แย้มยิ้มกล่าว

"ที่นี่ของเรา แต่ละวันมีมิตรสหายมามากหลาย มิว่าท่านต้องการรู้จักมากน้อยเท่าใดก็ได้ แต่ค่ำคืนนี้ท่านกลับเป็นของเรา"

ใบหน้าของนางเรียบลื่นนุ่มนิ่ม และเย็นยะเยียบด้วย

ชั้งขื่อขื่อแม้รู้สึกท่วงท่าของนางออกจะไม่ใคร่เหมาะสมนัก แต่ยังไม่อาจหักใจไปผลักนางได้

ในเมื่ออย่างไรต่างเป็นสตรี แนบแก้มกันเช่นนี้จะเป็นไร ?

แต่มิทราบเป็นเพราะเหตุใด ? หัวใจนางพลันเต้นดีเร็วกว่าเดิม

ไม่เคยมีผู้ใดแนบแก้มกับนางมาก่อนเลย และไม่เคยมีผู้ใดเคลียคลอกับนางจนสนิทสนมปานนี้ด้วย

ขังขิมก็ไม่เคย !

ขังขือขือพลันกล่าว

"ขังขิมเล่า ? ไฉนจนบัดนี้ยังไม่เห็นเงาร่างนาง ?"

เอ้งตัวเนียตอบ

"นางยังหลับอยู่"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"นอกจากท่านแล้ว ยังไม่เคยมีผู้ใดมานอนในห้องเรา ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้านอนบนเตียงเราด้วย"

ขังขือขือรู้สึกยิ่งอบอุ่นกว่าเดิม ตื้นตันกว่าเดิม

แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด ใบหน้านางยิ่งร้อนผะผ่าวกว่าเดิม

เธอจ้องเขม็งเขยกล่าว

"ท่านร้อนอย่างยิ่งกระมัง? เราช่วยท่านถอดเสื้อยาวตัวนี้ดีไหม"

"ไม่....ไม่ร้อนจริง ๆ"

"คิก คิก ไม่ร้อนก็ต้องถอด มิเช่นนั้น ผู้อื่นเห็นท่านสวมอาภรณ์บุรุษ คงเข้าใจมีบุรุษเถื่อนมาอยู่ในห้องของเรา นั่นจะได้อย่างไรกัน?"

ปากนางว่ากล่าวมือของนางยื่นไปแกะกระดุมเสื้อชั้นในของนางแล้ว

มือนางคล้ายอสรพิษ ไถลลงไปที่เอวชั้นในเสียยืนมาที่ทรวงอก....

ชั้นในมิอาจไม่เคลื่อนไหวแล้ว

นางรู้สึกคันอย่างยิ่ง จักจ๋อยอย่างยิ่ง

นางหอบหายใจไปหัวร่อไป ยกมือผลักพลางกล่าว

"ท่านไม่อาจถอด ข้าพเจ้ามิได้ใส่ชุดชั้นใน"

เย้งตัวเนียหัวร่อจนพิกลอย่างยิ่ง

"นั่นจะเป็นไร ? หรือท่านยังกลัวเรา?"

"มิใช่กลัว แต่ทว่า...."

มือของนางพลันผลักถูกทรวงอกเย้งตัวเนีย

รอยยิ้มของนางพลันชาค้าง ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยนคล้ายดังสัมผัสถูกอสรพิษตัวหนึ่งจริง ๆ !

นางกระโดดปราดจากเก้าอี้ ตัวสั่นงันงกจนขนลุกเกรียวทั้งร่าง เบิกตาจ้องมองเย้งตัวเนียพลางร้องเสียงสะท้าน

"ท่าน....เป็นสตรีหรือบุรุษกันแน่ ?"

เย้งตัวเนียส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านดูเล่า ?"

" ท่าน....ท่าน....ท่าน...."

นางกล่าวไม่ออกแล้ว เนื่องเพราะนางก็สังเกตไม่ออก เย้งตัวเนียเป็นบุรุษหรือสตรีกันแน่ ?!

มิว่าผู้ใดเห็นเย้งตัวเนีย ต่างต้องไม่คิดว่านางเป็นบุรุษเด็ดขาด

กระทั่งคนบัญญาอ่อนก็ต้องไม่เห็นว่านางเป็นบุรุษไปได้

แต่ทรวงอกของนาง....

ทรวงอกของนางราบเรียบจนคล้ายเป็นกระจกบานหนึ่ง !

เย้งตัวเนียแย้มยิ้มกล่าว

" ท่านดูไม่ออก ?"

" ข้าพเจ้า....ข้าพเจ้า...."

เย้งตัวเนียหัวร่อจนพิกลกว่าเดิมกล่าวขัด ๆ

" ท่านดูไม่ออกก็มิเป็นไร เพราะอย่างไร เขา

นั่นพรุ่งท่านย่อมทราบเอง"

ขังขือขือถอยไปทีละก้าวตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้าไม่คิดต้องการทราบ ข้าพเจ้าจะไปแล้ว"

นางพลันสะบัดหน้าคิดจะโถมออกจากห้องไป

แต่ด้านหลังไม่มีประตู

เมื่อนางโถมกลับมาอีกครั้ง เขังตัวเนียได้ขวางทางนางไว้แล้วกล่าวช้า ๆ

"ท่านตอนนี้จะไปได้อย่างไร ?"

ขังขือขือกระวนกระวายจนร้องเสียงแหลมเล็ก

"ไฉนไม่อาจไป ? ข้าพเจ้ามิได้ขายตัวให้ท่าน ?"

"ผู้ใดว่าท่านมิได้ขายให้เรา ?"

"ไฮ้ ! ผู้ใดว่าข้าพเจ้าขายให้ท่าน ?"

"เราบอกเอง เนื่องเพราะเราได้ให้เงินเขียเล่าตัวไปเจ็ดร้อยตำลึงแล้ว"

หยุดหัวร่อเบา ๆ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งลับไป

"ท่านย่อมมีค่าไม่เพียงเจ็ดร้อยตำลึง เสียดายที่มันกล้ารับเพียงนี้เท่านั้น ความจริงแม้มันต้องการเจ็ดพันตำลึง เราก็ขอไว้เช่นเดียวกัน"

ใบหน้าชั่งซือซือเผือดขาวไปแล้ว กรีดร้องขึ้น

"ท่านว่าเคยเล่าตัวขายข้าพเจ้าแก่ท่าน?"

"ใช่ ตั้งแต่ทรงผมจนถึงปลายเท้า ต่างขายให้เราหมดสิ้น"

ชั่งซือซือขุ่นเคืองจนตัวสั่นระริก ร้องโพล่งไป

"มันนับเป็นตัวอะไร ถือดีอย่างไรถึงขายข้าพเจ้าแก่ท่านได้?"

"ฮา มันก็ไม่ถือดีอย่างไร เป็นเพราะท่านเป็นคนที่โง่เขลาจนถูกผู้อื่นขายแล้วยังไม่รู้ตัว ท่านพอย่างเหยียบเข้ามาในเมืองนี้ พวกมันก็สนใจท่านแล้ว"

"พวกมัน?"

"ไข่ พวกมันก็คือทิพกลก ตอปาเล่าลัก จิเจ็ก เต่า หมวดเคราครีม และเตียเล่าตัว"

"พวกมันต่างสมคบกันอยู่ก่อน ?"

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย ผู้เป็นคนวางแผนคือเตียเล่าตัวที่ท่านคิดว่ามันเป็นคนดี มันไม่เพียงต้องการเงินของท่านเท่านั้น ยังต้องการตัวท่านด้วย !"

หยุดหัวร่อแล้วเยาะเย้ยกล่าวต่อไป

"โชคดีที่ท่านพบกับเรา ยังนับว่ามีบุญวาสนาอยู่ ขอเพียงท่านยอมอยู่ในโอวาทเราโดยดี เราต้องไม่ทารุณต่อท่านเด็ดขาด กระทั่งยังไม่ต้องให้ท่านตอบรับอาคันตุกะ"

"รับอาคันตุกะ? หมายความว่าอย่างไร ?"

นางขุ่นเคืองจนอกแทบระเบิดแล้ว แต่ยังคงพยายามข่มกลั้นไว้ เนื่องเพราะนางยังมีเรื่องไม่เข้าใจอยู่อีกมากหลาย

เอียงตัวเนยหัวร่อคิกคิกกล่าว

"นับเป็นตัวโง่เขลาจริง ๆ กระทั่งรับอาคันตุกะก็มิเข้าใจ แต่เราพอจะสอนให้ท่านได้ ค่ำนี้จะเริ่มสอนเลย"

นางเดินช้า ๆ เข้ามา

ตอนนางเคลื่อนไหว ที่เสื้อท่อนล่างของนางมีส่วนหนึ่งนูนออกมาผิดปกติ!

ใบหน้าอันขาวที่ขาวขึดแดงฉานอีกครา ร้องสุดเสียง

"ท่าน....ท่านเป็นบุรุษ?"

เอียงตัวเนยหัวร่อพลางกล่าว

"มีบางครั้งเป็นบุรุษ มีบางครั้งเปลี่ยนเป็นสตรีได้ ดังนั้น ท่านมีโอกาสพบคนเช่นเรา นับว่ามีบุญวาสนาที่สะสมมาหลายชาติที่เดียว"

อันขาวขึดพลันสะอึดสะเอียนแทบอาเจียนออกมา

นี่แน่ะส่วนสัดที่เอ็งตัวเนยลูบคลำเมื่อครู่ นาง แค้นจนใคร่เตือนเนื้อส่วนนั้นทั้งนั้น

เอ็งตัวเนยยังคงแย้มยิ้มกล่าว

"มา พวกเรามาดื่มกันสักจอกก่อน ค่อยจัดการ....."

ข้องื้อพลันร้องสุดเสียง

นางร้องสุดเสียงพร้อมกับโถมเข้าไป สะบัดสองมือพร้อมเพรียงกัน

ตัวเสียวเจียะบางครั้งนุ่มนวลราวกิมขี้เฉียบ บางครั้งดุร้ายราวพยัคฆ์ตัวใหญ่

มือทั้งสองของนางยามปกติคล้ายนุ่มนวลไม่มีกระดูก ผุดผ่องราวสลักจากหยกเนื้อดี แต่บัดนี้กลับคล้ายเป็นกรงเล็บพยัคฆ์ร้าย คล้ายตะปบใส่ลำคอของเอ็งตัวเนยในบัดดล

นางลงมือโดยไม่เพียงดุร้ายเท่านั้น ยังรวดเร็ว

อย่างยิ่ง ไม่เพียงรวดเร็วเท่านั้น ยังซ่อนกระบวนท่าแปรเปลี่ยนอยู่อีก

ยอดฝีมือในกังฉีวชั่วจึงมีมากมาย แต่ละคนต่างว่าวิชาบู๊ของตั๋วเสี่ยวเจี๋ยะนับเป็นอันดับหนึ่งแห่งยุคได้แล้ว

เปี่ยซือยิ่งใหญ่ที่มาจากเมืองหลวงผู้นั้น ถูกนางจู่โจมเพียงกระบวนท่าเดียวก็นอนแน่นิ่ง หลังจากนอนลงเป็นเวลาเนิ่นนานก็ยังไม่อาจคลานขึ้นมาได้

กระบวนท่านี้ คือไม้ตายที่ซ่งตั๋วเสี่ยวเจี๋ยะภาคภูมิใจยิ่ง

นางเคยดแคันเฮ้งตั๋วเนี่ยที่เป็นกระเทยชั่วร้ายจับจิตใจอยู่แล้ว กระบวนท่านี้จึงย่อมหนักหน่วงยิ่งกว่าใช้จู่โจมเปี่ยซือผู้นั้นเสียอีก หากเฮ้งตั๋วเนี่ยถูกฟาดล้มลงอาจบางทีคลานขึ้นไม่ได้ตลอดกาลนาน

เฮ้งตั๋วเนี่ยมิได้นอนลงไป

ที่นอนลงไปกลับเป็นชั่งตั้วเสียวเจียะ !

นางไม่เคยถูกผู้ใดพิชิตให้นอนลงมาเลย !

คนที่ไม่เคยถูกพิชิตนอนลง ยากยิ่งที่จะทราบรสชาติการถูกฟาดให้ล้มลงนอนเป็นเช่นไร

ความรู้สึกในตอนแรกของนางคือ มือที่ฟาดผู้อื่นกลับถูกผู้อื่นคว้าไว้ ร่างพลันสูญเสียน้ำหนัก พลันแผ่วเบาคล้ายลอยตามลม

จากนั้น ได้ยินเสียงร่างตัวเองฟาดกับพื้นดังสนั่น

จากนั้น นางไม่รู้สึกใดๆ อีก ตลอดร่างคล้ายดั่งกลวงเปล่า โลหิตทั้งร่างคล้ายดั่งพุ่งขึ้นสู่ศีรษะหมดสิ้น อัดเข้าไปในห้วงสมองจนคล้ายเป็นตอไม้ไร้ความรู้สึกโดยสิ้นเชิง

จวบจนเมื่อนางมีความรู้สึกอีกครา ได้พบเห็นเย้งตั้วเนียกำลังจ้องมองนางด้วยสีหน้าระรื่นแจ่มใส รอยยิ้มยังคงนุ่มนวลกระไรปานนั้น สนิทสนมกระไรปานนั้น ถามเสียงนุ่มนวล

"เจ็บหรือไม่?"

ย่อมเจ็บแน่นอน!"

จวบจนบัดนี้นางจึงรู้สึกเจ็บปวด เจ็บปวดจนคล้ายกระดูกทั่วร่างกระจัดกระจายจากกัน เจ็บปวดจนดาวทองขึ้นพร่างพรายเต็มหน้า เจ็บปวดจนน้ำตาแทบต้องหลั่งไหลออกมา

เย้งตัวเนียสายหน้ากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วิชาบู๊ระดับท่าน ก็กล้าลงมือตีผู้คน กลับนับว่าพิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ"

ชั่งซือซือโพล่งขึ้น

"วิชาบู๊ของเราเลวอย่างยิ่ง?"

ในสถานการณ์เยี่ยงนี้ นางถึงกับยังถามวาจาเช่นนี้มาได้ นั่นยิ่งพิสดารจนมิอาจบ่งบอกจริง ๆ

เย้งตัวเนียคล้ายตังตระหนกเป็นอย่างยิ่ง โพล่งขึ้นว่า

" ตัวท่านเองก็มิทราบวิชาบู๊ของท่านเลยปานใด ?"

ยังขืออีกไม่ทราบจริง ๆ

นางความจริงมีความเห็น วิชาบู๊ของนางพอจะนับเป็นอันดับหนึ่งในหมู่อันดับหนึ่งของบู๊ลิ้มได้แล้ว

จนบัดนี้นางจึงทราบ ที่ผู้อื่นยกย่องฝีมือนางสูงเพียงเพราะนางเป็นธิดาของยังยี่เอี่ยต่างหาก

ความรู้สึกเช่นนี้ เฉกเช่นพลันร่วงหล่นลงมาจากหอสูง เป็นการร่วงที่ยังหนักหน่วงกว่าถูกเหวี่ยงเมื่อครู่มากนัก

เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึก มิได้ชาญฉลาดดังที่นางคิดหมายไว้ ไม่มีความสามารถยิ่งใหญ่ดังที่นางเคยทะนงตัวมา

นางแทบอดมิได้ต้องตบหน้าตัวเองสักหลายฉาด

เย้งตัวเนียกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครา

"ท่านคิดเรื่องอันใด ?"

ชั้งชือชือชบกรามแนบแน่นไม่ส่งเสียงแล้ว เย้งตัวเนียกล่าวต่อไป

"ท่านทราบหรือไม่ ? เราจะช่วยชืนท่านได้ในทุกเวลา หรือท่านไม่กลัว ?"

ร่างชั้งชือชือพลันชดเบ็นก้อนกลม และสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

จวบจนบัดนี้ นางยังมิได้ไปคิดถึงเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวหนักหนาสาหัสนั้นเลย เนื่องเพราะสมองนางไม่เคยรู้เรื่องราวนั้น เบ็นความรู้เพียงเลือนรางเท่านั้น

กระทั่งนางยังนิทราบความสะพรึงกลัวคือเรื่องราวใด ?

แต่คำ "ช่วยชืน" นี้ กลับคล้ายเบ็นดาบคมกริบทะลวงความรู้สึกที่เลือนรางของนางให้ขาดกระจายความสะพรึงกลัวพลันบันดาลจับจิตใจทันที

ข่มขืน !

สองคำนี้นับว่าน่ากลัวอย่างยิ่ง แหลมคมอย่างยิ่ง นางไม่เคยได้ยินสองคำนี้มาเลย กระทั่งคิดก็ยังไม่เคย

นางเพียงรู้สึกขนทั้งตัวลุกเกรียว และทุกขุมขนต่างมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา ทั้งร่างร้อนวูบวาบราวมีไฟเผาผลาญอยู่

นางอดมิได้ต้องกรีดเสียงแหลมเล็ก

"เราคืนเงินเจ็ดร้อยตำลึงนั้นแก่ท่าน และเพิ่มให้ท่านอีกสิบเท่าด้วย"

"ท่านมี ?"

"ตอนนี้แม้ไม่มี แต่เพียงท่านปล่อยเราไป เพียงสองวันเราต้องส่งมาให้ท่านแน่"

เย้งตัวเนียแย้มยิ้มพลางส่ายศีรษะไปมา ยังซือซือร้องขึ้นอีกครา

"ท่านไม่เชื่อ ? เรากล้าประกัน หากท่านทราบว่าเราเป็นบุตรีของผู้ใด...."

เยี่ยงตัวเนียสอดคำอย่างยั่วยั่ว

"เราไม่คิดจะทราบ และไม่คิดต้องการให้ท่านใช้เงิน ยิ่งไม่คิดต้องการให้ท่านไปหาคนมาแก้แค้น"

"เราไม่แก้แค้น ! ไม่อย่างเด็ดขาด ขอเพียงท่านปล่อยเราไป เราต้องขอบคุณท่านตลอดทั้งชาติ"

"เราก็ไม่ต้องการให้ท่านขอบคุณ เพียงต้องการ.."

นางชะงักคำลงกลางคันมิได้กล่าวสืบต่อไป แต่ไม่กล่าวเสียยังน่ากลัวเสียยิ่งกว่า ร่างยั่วยวนบิดจนเป็นก้อนกลมแล้วละล่ำละลักขึ้น

"ท่าน....ท่าน....จะต้องชดชืนเราให้ได้ ?"

นางกาฬผันไม่ถึง นางถึงกับเปล่งสองคำนี้ออกจากปากได้ พอกล่าวไปแล้ว ใบหน้านางพลันแดงฉานจนร้อนผะผ่าว

เย้งตัวเนียหัวร่อพลางกล่าวอีกครา

"เราก็ไม่คิดจะข่มขืนท่าน"

"แล้ว....แล้วท่านคิดจะทำอย่างไร ?"

"เราจะให้ท่านยินยอมตามใจเราเอง และเรา ทราบ ท่านต้องยินยอมคล้อยตามเราด้วย"

ชั้งชือชือกวีตวัดร้องสุดเสียง

"เราไม่เด็ดขาด แม้ตายก็ไม่ยอม"

"ท่านเข้าใจตายง่ายดาย ? อย่างนั้น ท่านเข้าใจผิดสิ้นเชิงแล้ว"

บนโต๊ะยังมีกระดิ่งทองคำเล็ก ๆ อยู่ใบหนึ่ง นางพลันหยิบกระดิ่งขึ้นมาเขย่าเบา ๆ เสียงกระดิ่งสดใสเพิ่งดัง ก็มีสองคนเดินเข้ามาในห้อง

ความจริงสองคนนี้ไม่อาจนับเป็นคนเลย ผู้หนึ่งคล้ายหมีหมา ผู้หนึ่งคล้ายลิงอุรังอุตัง

เย้งตัวเนยยมพลางกล่าว

"ท่านดูสองคนนี้เป็นอย่างไร ?"

ขังขือขือหลับตาสนิทแน่น กระทั่งดูก็ยังมิกล้าดู

เย้งตัวเนยส่งเสียงราบเรียบ

"หากท่านไม่คล้อยตามเรา เราจะเรียกสองคนนี้ขึ้นท่าน"

ขังขือขือร้องสุดเสียงอีกครั้ง

คราวนี้ นางใช้พละกำลังทั้งร่างจนหมดสิ้น จึงสามารถส่งเสียงจากปากได้

รอจนเมื่อนางร้องแล้ว สติโบยบินจากร่างทันที

คนที่สามารถสลบในเวลาคับขัน นับเป็นเรื่องที่ไม่เลวอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่เสียดาย คนที่สลบย่อมต้องฟื้นมาได้อีก

ตอนขังขือขือฟื้นในคราวนี้ ความรู้สึกไม่สุขสบายดุจดังครั้งก่อนแล้ว

ที่ขึ้นมาจนคนอยู่ มิใช่เป็นเตียงที่ทั้งหอม ทั้งนุ่ม ทั้งเย็น แต่เป็นพื้นหินที่ทั้งเหม็น ทั้งเย็น ทั้งกระด้าง

นางก็มิได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้น ทั้งไม่ได้ยินเสียงเดนตรีที่บรรเลง

ที่นางได้ยิน เป็นเสียงครวญครางซึ่งยังโหยหวนยิ่งกว่าเสียงร่ำไห้

ที่มุมห้องมีคนนอนขดอยู่ผู้หนึ่ง แสงไฟเลือนรางสาดส่องอยู่บนร่างของนาง

เสื้อสีแดงที่นางสวมอยู่ขาดจนกระรุ่งกระริ่งทั้งตัว เผยเห็นผิวเนื้อที่ถูกโบยตีจนทั้งเขียวช้ำทั้งบวมแดง ยังมีหลายที่ซึ่งเริ่มมีโลหิตซึมออกมาอีกด้วย

ยิ่งขอขอเพิ่งรู้สึกเสียวสีแดงตัวนี้คุ้นตายิ่ง ก็นึกถึงครุฑที่เคย "กระทบกระเทือนใจรุนแรง" อย่างยิ่ง นางนั้นทันที ครุฑที่ถูกบ่วงเจ็บปลอบเตือนให้กลับไปในหลุมพักของนาง

ขณะนั้งนึกนึกคิดจะลุกขึ้นมา จึงได้รู้ตัว นางกระทั่งลุกยืนก็ยังไม่มีบัญญา กระทั่งยังไม่รู้สึกเจ็บปวดสักน้อยนิด ตลอดร่างคล้ายดั่งขาด้านไปแล้วก็ปาน

นางมีแต่พยายามตะเกียกตะกาย....คลานเข้าไป

ตอนนางพบศรุณีน้อยในเวลากลางวัน ใบหน้านั้นยังงามสดใส แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นบิดเบี้ยว เปลี่ยนจากเค้าเดิมโดยสิ้นเชิง จมูกถูกตีจนเบนจากที่ไปสองนิ้ว หางตากับมุมปากยังมีโลหิตหลั่งไหล ใบหน้านั้นดูไปคล้ายเป็นแตงที่ถูกขว้างจนเละแล้ว

นั้งนึกนึกคิดจะร่ำไห้ และก็ใคร่จะอาเจียน

นางคิดจะกลั้นไว้ แต่อวัยวะภายในบั้นบ่วนวุ่นวาย ในที่สุด ยังคงต้องอาเจียนออกมาโดยมิอาจข่มกลั้น

ที่อาเจียนออกมามีแต่น้ำขมฝาด

ศรุณีนางนั้นกลับจับตามองนางอย่างเย็นชา ดวงตาพลันกลับกลายเป็นเว้งว้างเย็นชาจนบอกไม่ถูก ไม่มี

คนอื่นเงียบเชียบ และไม่มีความหวาดหวั่นอีกแล้ว

รอจนนางสาวเงียบจนหมดสิ้น ครุฑีนางนั้นพลันกล่าวขึ้น

" เห็นทีนี้ท่านต้องการให้เราถามท่านคำหนึ่ง "

" นางต้องการให้ท่าน....ถามเรา ? "

" นางให้เราถามท่าน.....ท่านต้องการมีสภาพคล้ายเราเหรือไม่ ? "

เสียงของนางนี้ไม่มีความรู้สึกโดยสิ้นเชิง เป็นเสียงที่คล้ายมิใช่เปล่งออกจากปากนางชัด ๆ

มิว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง นางจะถามคำพูดเช่นนี้มาได้ แต่นางกำลังถามอยู่จริง ๆ !

คำถามนี้เปล่งออกจากปากนาง นับว่าน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าออกจากปากเฮ้งตัวเนียมากมายนัก

ข้าจึงจิลโพล่งขึ้น

" ท่าน....ฉันกลายเป็นสภาพเช่นนั้น ? "

"เนื่องเพราะเราไม่เชื่อฟังเย้งตัวเนีย หากท่านเลียนเยี่ยงเรา ท่านก็ต้องกลายเป็นสภาพเช่นเรา"

เสียงของนางกระต่างเย็นชา คล้ายดังกำลังบอกเล่าเรื่องราวของผู้อื่นอยู่

นางคล้ายดังกลายเป็นเครื่องมือสำหรับกล่าวคำพูดไปแล้ว

คนเรามีแต่ถึงระดับเจ็บปวดจนขีดสุด หวาดกลัวจนขีดสุด มีแต่อยู่ในระหว่างหมดหวังโดยสิ้นเชิงจึงกลายเป็นสภาพเช่นนี้ได้

ข้งซือซือแลเห็นนางจึงได้เข้าใจ ความ"หวาดกลัว" เป็นเรื่องราวใดแน่

นางพลันฟุบลงกับพื้น ร่ำไห้ขึ้นสุดเสียง

นางแทบจะหมดหวังโดยสิ้นเชิงเช่นกันแล้ว

ตรุณีนางนั้นยังคงจ้องมองนางอย่างเย็นชา ส่งเสียงเย็นชา

"ท่านยินยอมรับปากแล้วกระมัง ?"

ขังขือขือทั้งผมตัวเองอย่างแรงพลางร้องสุดเสียง

"เราไม่ทราบ .... เราไม่ทราบ ....."

ตรุณีนางนั้นส่งเสียงราบเรียบ

"ไม่ทราบก็เบื่นรับปาก ท่านความจริงสมควรรับปากอยู่"

นางหันกายไปฟุบกับพื้น แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวและไม่ส่งเสียงอีกสักคำหนึ่งด้วย

ขังขือขือพลันโถมเข้าไปบนร่างนางพลางร้อง

"ท่านไฉนไม่กล่าววาจาแล้ว ?"

ตรุณีนางนั้นตอบมา

"วาจาเรากล่าวหมดสิ้นแล้ว"

"ท่านไฉนไม่คิดหาวิธีหลบหนี ?"

"ไม่มีวิธี"

ชั้งชือชือกระชากผมนางอย่างแรงพลางร้องสุดเสียง

"ต้องมีวิธีอยู่แน่ ท่านไม่อาจรอความตายในสภาพเช่นนี้"

ศรุณีนางนั้นถูกจิกผมจนเงยหน้าขึ้น จ้องมองชั้งชือชือแล้ว พลันมีรอยยิ้มขึ้นอย่างพิกลกล่าวช้า ๆ

"เราไฉนไม่อาจรอความตาย? เราตายได้นับว่ามีโชคมากกว่าท่าน ท่านจะเร็วจะช้าย่อมได้ทราบ ตายมิใช่น่าหวาดกลัว ที่น่ากลัวคือ กระทั่งตายยังตายไม่ได้"

มือของชั้งชือชือคลายออกช้า ๆ

มือของนางเย็นเฉียบราวน้ำแข็งแล้ว

เมื่อมือของนางคลาย ศีรษะศรุณีนางนั้นฟุบลงไปอีกครั้ง คล้ายดั่งไม่ต้องการพบเห็นผู้คนใดในโลก

เรื่องราวใดในโลกก็ปาน !

หรือชีวิตจะขีดขาไร้ความหมายเช่นนี้จริง ๆ ?

ขังขืนขืนขบกรามแล้วผลุดลุกขึ้น

นางสาบานต้องอยู่ต่อไป มิว่าอย่างไรก็ต้องดำรงชีวิตอยู่ต่อไป

นางไม่ยอมตายแน่นอน !

.....

ที่ผนังมืดคบซึ่งมัดขึ้นจากกิ่งสน

คบไฟเผาไหม้ใกล้หมดสิ้นแล้ว แสงไฟจึงเลือนรางลงลิบลับ

แสงไฟเลือนรางสาดส่องอยู่บนผนังด้านมะเมื่อม ผนังนี้ซ้อนขึ้นจากหินก้อนใหญ่ แต่ละก้อนอย่างน้อยต้องกว่าสองสามร้อยชั่ง

ประตูเล่า ?

ไม่เห็นมีประตู

มีแต่หน้าต่างบานเล็ก ๆ

หน้าต่างสูงจากพื้นอย่างน้อยร่วมสิบวา กว้างไม่ถึงสองเมตร

ห้องสูงอย่างยิ่ง หน้าต่างเล็กอย่างยิ่ง

ขังขื่อขื่อทราบ นางไม่มีทางกระโดดขึ้นไปได้เด็ดขาด แต่นางยังตกลงใจขอทดลอง

นางรวมกำลังทั้งมวลกระโดดขึ้นไป

นางร่วงลงมา ดังนั้น นางบีนบ่าย

ในรอยต่อของหินแต่ละก้อนมีร่องอยู่ นางใช้ปลายนิ้วเกาะร่องหิน เหนี่ยวร่างบีนขึ้นช้า ๆ

นิ้วของนางแตกมีโลหิตไหล เพราะทางริมของหินหยาบนักคมราวมีด

โลหิตไหลจากปลายนิ้วนาง เจ็บปวดจนแปลบเข้าในหัวใจ

นางร่วงลงมาอีก ร่วงหนักหน่วงกว่าเดิม

แต่นางไม่หลั่งน้ำตาอีกแล้ว

นับเป็นเรื่องพิสดารอย่างยิ่งจริง ๆ ....คนเราเมื่อตอนหลั่งโลหิต มักจะไม่หลั่งน้ำตาอีก

นางตกลงใจทดลองอีก ทดลองจนถึงตายจึงยุติ!

ขณะเวลานั้นเอง นางพลันพบเห็นมีเชือกเส้นหนึ่งหย่อนลงมาจากหน้าต่าง

มีคนช่วยนาง?

เป็นผู้ใดช่วยนาง? ไฉนต้องช่วยนาง?

นางกระทั่งคิดก็มิได้คิด เนื่องเพราะนางไม่มีเวลาขบคิด

นางใช้กำลังผลักดรุณีนางนั้น ต้องการให้นางดูเชือกเส้นนี้

ดรุณีนางนั้นเงยหน้ามองแวบหนึ่งแล้ว ส่งเสียงราบเรียบกล่าว

"เราไม่คิดจะหนี เรายอมตายอยู่ที่นี่"

เพียงมองแวบเดียว กล่าวคำพูดประโยคเดียว เท่านั้น

ขังขือขือยืนเท้าแล้วใช้กำลังทั้งมวลคว้าเชือกเส้นนั้นไว้ บีนบ่ายขึ้นไปข้างบน

ร่างอ้อนแอ้นของนางพอดีมุดออกจากหน้าต่างแคบได้

นอกหน้าต่างไม่มีคน ปลายเชือกผูกอยู่บนต้นไม้ที่อยู่ตรงข้ามกับหน้าต่าง

ลมพัดใบไม้ไหวซู่ซ่า บนต้นไม้ไม่มีคน แสงโคมไฟก็อยู่ไกลอย่างยิ่ง

ขังขือขือคลานเข้าไป ไต่ตามคาคบลำต้นจนถึงพื้นได้

รอบข้างมืดเลือนรางเช่นกัน จะหนีออกไปในเส้นทางสายใด ?

นางไม่ทราบ และไม่มีบัญญาเลือกเฟ้น

ที่ตรงข้ามนางเป็นน้ำตกไม้ นางไม่ทราบเบื้นตกไปไหน เพียงรู้สึกเมื่อกลิ่นหอมอย่างยิ่ง ดังนั้น นางจึงมุดเข้าไป

นางได้ยินเสียงดนตรีที่แว่วมาตามสายลม จากนั้น จึงเห็นแสงโคมไฟที่เบื้องหน้า

แสงโคมไฟที่นุ่มนวลสาดส่องออกมาจากหน้าต่าง กรอบหน้าต่างขาวสะอาด กรอบหน้าต่างสลักลวดลายสวยงาม เสียงดนตรีนุ่มนวลยิ่งกว่าแสงโคมไฟ ในเสียงมีหวีปี่กลอง ยังมีเสียงหัวร่อที่เพราะยิ่งกว่าระฆังเงินตกกระทบกัน

เป็นตอยหลัง ? หรือออมหอหลังนั้นไป ?

ข้างกิดขือซ่อนอยู่หลังต้นไม้ ขณะมิทราบจะเดินแต่นทางสายใดอยู่นั้น เสียงมโหรีพลันหยุดลง มีสตรีนเดินออกจากหออย่างเชื่องช้า

เมื่อเห็นสองคนนั้น ลมหายใจขั้งขือขือคล้ายขาดห้วงไปทันที

ผู้อยู่ด้านซ้ายมีท่วงท่าอ่อนช้อยสวยงาม เสียงสดใสไพเราะ นางคือเย้งตัวเนย

ผู้อยู่ขวาเบ็นชายชราร่างสูงโปร่ง บุคลิกสง่าหน้าตาคมคายมีราศี ถึงกับเบ็นผู้บูชาคุณธรรมยิ่งชาทรัพย์สิน เห็นน้ำใจมีค่ามากกว่าน้ำเงิน....ตงงันเม่งเชียงแปะเจยะยเอย!

อาคันตุกะพิเศษที่มีขืออย่างยิ่ง ที่เย้งตัวเนยกล่าวถึง ที่แท้คือท่านนี่เอง

ขั้งขือขือคาดผันไม่ถึง จะมาพบเตียเตียนางในสถานที่เช่นนั้น เวลาเช่นนั้นได้

นางบีติยินดีจนแทบต้องส่งเสียงโห่ร้องออกไป

.....

นางมิได้ร้องเรียก เนื่องเพราะตอนนั้นมือก

เธองคนเดินตามหลังเตี้ยเตี้ยนางออกจากหอสูง

สองคนนี้เป็นหนึ่งขราหนึ่งฉกรรจ์

ผู้ขราทั้งอ้วนทั้งเตี้ย ใบหน้ากลมเกลี้ยง ผมน้อยอย่างยิ่ง หนวดเคราก็น้อยอย่างยิ่ง ที่เอวแขวนกระบี่ยาวเล่มหนึ่ง คล้ายยังยาวกว่าขาของท่านอีกเท่าตัว จนสารรูปน่าขบขันอย่างยิ่ง

ส่วนผู้ฉกรรจ์ดูแล้วยังเตี้ยกว่าผู้ขรา อ้วนกว่าผู้ขรา ดังนั้น สารรูปจึงยิ่งน่าหัวร่อ

บุรุษวัยฉกรรจ์มาอ้วนฉุเยี่ยงนี้ ย่อมน่าหัวร่อมากกว่า หากมันมิใช่ตะกรามเกินไป ก็เบื่อเกียจคร้านเกินไป มิใช่เกียจคร้านเกินไป ก็เบื่อโง่เขลาเกินไป มิใช่นอนมากเกินไป ก็เบื่อคิดน้อยเกินไป หรือบางทีมันอาจจะรวมหลายประการนี้ไว้อย่างละเล็กละน้อยก็ได้

ข้างขอขอจำได้ ขายขรานี้คือสหายรักของเตี้ยเตี้ยนาง....เอยขาเอยแห่งใดเมืองฮู้

แล้วบุรุษหนุ่มผู้นี้เล่า ?

หรือเป็นเอยฮ้วมบุตรโทนอันพิกลของเอยซาเอย ?

" เคียเคียถึงกับต้องการให้เราแต่งกับมัน ? "

ขังขือขือขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน นางยินยอมแต่งกับเบี้ใต้กวง ก็ไม่ยอมแต่งให้สุกรตัวนี้

นางตกลงใจไม่ออกไปพบเคียเคียนาง

" เราจึงออกไปในสภาพเช่นนี้ ไยมิใช่ให้ผู้คนต้องหัวร่อตาย ? "

นางยินยอมอัปยศต่อหน้าผู้ใดก็ได้ แต่ไม่อาจ, อัปยศต่อหน้าสุกรตัวนี้เด็ดขาด !

เย้งตัวเนยกำลังกล่าวอย่างยืมแย้ม

" ค่ำปานนี้แล้ว ขังยเอยไยต้องไป มิสู้พักอยู่ที่นี่ก่อนเถิด "

ขังยเอยตอบ

" ไม่ได้ เรามีเรื่องเร่งร้อนต้องออกไปหาคนผู้หนึ่ง "

"มิทราบเช้งยี่เอียหาผู้ใด? ข้าพเจ้าอาจบางที พอช่วยเหลือได้....ที่นี่มีผู้คนไปๆ มาๆ มากหลาย หูตาก็กว้างขวาง....."

"แต่คนนี้ท่านต้องหาไม่พบแน่ นางต้องไม่มาสถานที่เช่นนี้เด็ดขาด"

พลันถอนหายใจยาวแล้วกล่าวต่อไป

"ความจริงเราก็มิทราบ ต้องไปสถานที่ใดจึงสามารถหานางพบ แต่เราแม้ต้นต้นค้นหาทุกรอบพ้า ก็ต้องหานางให้พบจึงยอมเลิกรา"

ผู้ที่ช้งยเอียต้องการหา ย่อมเป็นอิตาโทนที่ท่านรักยิ่งกว่าดวงใจ

ช้งยอยอดนต้นจนขอบตาแดงระเรื่อ

จนบัดนี้นางจึงทราบ ในโลกมีแต่เตียเตียนาง เท่านั้น ที่กังวลวิตกต่อนาง รักนางโดยจริงใจ

เพียงประการนี้นับว่าเกินพอแล้ว นางไม่แยแส

สนใจเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น

ขณะคิดจะโถมออกไป โถมไปโดยไม่คำนึงถึงเรื่องราวใด โถมเข้าในอ้อมอกเตียเตียนาง

เพียงนางสามารถโถมเข้าในอ้อมอกเตียเตียนาง เรื่องราวที่มีทั้งมวลก็จะคลี่คลายลงได้ทันที เตียเตียนางจะต้องล้างแค้นแทนนาง ระบายโทสะแทนนางแน่นอน

แต่เสียดายนางไม่มีโอกาสโถมออกไป

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีมือข้างหนึ่งยื่นมาทางด้านหลังนาง บีบปากนางไว้ มือข้างนี้หยาบอย่างยิ่ง ใหญ่อย่างยิ่ง กำลังรุนแรงอย่างยิ่ง

ขังขือขือถูกมือข้างนี้บีบปากไว้ มิเพียงส่งเสียงไม่ออกเท่านั้น กระทั่งลมหายใจยังแทบระบายไม่ออกด้วย

ผู้นี้ย่อมมีมืออยู่สองข้าง มืออีกข้างหนึ่งของมันรวบเอาขังขือขือ นางแม้คิดจะเคลื่อนไหวก็ไม่อาจ นาง

จึงมีแต่ถีบเท้าไปที่ด้านหลัง ถีบถูกเท้าของมันผู้นั้นคล่ำหงายถีบใส่ก้อนหินใหญ่ก็ปาน

นางยิ่งถีบแรงเท่าใด เท้ายิ่งเจ็บมากเท่านั้น

คนผู้นั้นหวีร่างนางดุจดังหวีลูกไก่ ถอยหลังไปช้า ๆ

ขังขือขือมีแต่เบิ่งตาถ่ายเดียวเท่านั้น ระยะได้ห่างจากเตียเตียนางไกลไปทุกขณะ ในที่สุด กระทั่งยังไม่เห็นแล้ว....อาจบางทีไม่เห็นตลอดกาลนานก็ได้

ตอนน้ำตานางหลั่งไหล คนผู้นั้นได้หันกายวิ่งออกไป แต่ละก้าวของมันยาวอย่างยิ่ง อย่างน้อยต้องสี่ห้าเมตร ขังพริบตาออกจากบ้านออกไม้ไปได้

นอกบ้านก็มืดอย่างยิ่ง คนผู้นั้นไม่ยอมหยุดเท้าวิ่งตามเชิงกำแพงไป รอบวนหลายเลี้ยวพลันมาหยุดที่หน้าบ้านศิลาหลังหนึ่ง

บ้านศิลาหลังนี้สูงอย่างยิ่ง โตอย่างยิ่ง ภาย

ในมีแต่เตียงตัวเดียว เก้าอี้ตัวเดียว โต๊ะตัวเดียว

เตียงใหญ่จนน่าตกใจยิ่ง โต๊ะก็ใหญ่น่าตื่นตกใจ เก้าอี้แทบจะโตเท่ากับโต๊ะธรรมดา โต๊ะนั้นแทบจะโตเท่าเตียงธรรมดา!

คนผู้นั้นผลักประตูปิดไว้แล้ว วางร่างขังขือขือลงบนเตียง

จนบัดนี้ ขังขือขือจึงได้เห็นหน้ามัน

นางแทบต้องสลบไปด้วยความตระหนกตกใจทันที

สาเหตุที่ต้องฆ่า

ผู้นี้นับว่ามิใช่คน เป็นสิ่งอุรังอุตังชัด ๆ.... มันคือสิ่งอุรังอุตังตัวที่เฮ้งตั้งเนียเรียกให้มาข่มขืนนาง !

ใบหน้ามันแม้ยังมีเค้าของคน แต่มีขนขึ้นเต็มขนแม้ไม่ยาวเกินไป แต่ทุกเส้นต่างคล้ายหลายน้ำ ตอนไม่เห็นร่องยังพอทำเนา เมื่อเห็นร่อง ขนทั้งใบหน้าต่างสั้นไหวไป

สารรูปเยี่ยงนี้ แม้นับว่าอยู่ในฝันร้ายก็ยังไม่อาจพบเห็นได้

มันตอนนี้กำลังหัวร่อ หัวร่อให้ชั้งชือชือ!

ชั้งชือชือเย็นเฉียบจับจิตใจ รวมกำลังทั้งมวลกระโดดขึ้น ต่อยฉาดเข้าไปใส่ดั้งจมูกของมัน

นางพึ่งว่า จุดอ่อนที่สุดในตัวลิงอุรังอุตังคือจมูก นางต่อยไม่ถูก

คนผู้นั้นเพียงสะบัดมือ ก็คล้ายปัดยุงหรือแมลงวัน ชั้งชือชือถูกปัดล้มลงไป

นางยินดีถูกฟาดตายเสีย แต่พาลยังคงมีชีวิตเป็นปกติอยู่

นางมีชีวิตอยู่ก็ต้องเห็นคนผู้นี้ มาตรแม้นไม่คิดจะดู ไม่กล้าจะดู แต่มิอาจไม่ดูได้

คนผู้นั้นยังคงหัวร่ออยู่ พลันกล่าวขึ้น

"ท่านไม่ต้องกลัวเรา เราช่วยท่านออกมาเอง"

มันถึงกับกล่าวภาษาคนมาได้ เพียงแต่ว่า เสียงไม่คล้ายเปล่งออกจากปากคนเท่าใด

ขังขือขือขบเขี้ยวเคี้ยวพันกล่าว

"เจ้า....เจ้าช่วยเรา?"

คนผู้นั้นหัวร่อออกดวา ล้วงของออกจากอกเสื้อมาชิ้นหนึ่ง

ที่มันล้วงมาถึงกับเป็นเชือกขดหนึ่ง ถึงกับเป็นเชือกที่หย่อนลงในหน้าต่างให้ขังขือขือขึ้นออกมา

ขังขือขือโพล่งด้วยความตระหนก

"เชือกเส้นนั้น เป็นเจ้าหย่อนลงไป?"

คนผู้นั้นผงกศีรษะกล่าว

"นอกจากเราแล้วยังมีผู้ใด?"

ขังขือขือยิ่งตระหนกกว่าเดิม จนโพล่งสุดเสียง

"เจ้าเหตุใดต้องช่วยเรา?"

"เนื่องเพราะท่านน่ารัก เราชมชอบท่านอย่างยิ่ง"

ร่างยั้งยือยือขดเบ็นก้อนกลมทันที หวาดหวั่นจนตัวสั่นระริกอีกแล้ว

นางแลเห็นมือที่มีขนปุกปุยของมันยื่นเข้ามาคล้ายตั้งคิดจะลูบใบหน้านาง

นางรีบใช้กำลังทั้งมวลร้องสุดเสียงไปทันที

"ไป! ไสหัวออกไปห่าง ๆ เพียงเจ้ากระทบเราสักครั้ง เราจะตายทันที"

มือของคนผู้นั้นถึงกับหดกลับไปได้ แต่กล่าวว่า

"ท่านกลัวเรา? เหตุใดต้องกลัวเรา?"

ดวงตาที่ซ่อนอยู่ในขนยาวปุกปุยของมัน ถึงกับมีประกายเจ็บปวดขึ้นมาได้

นี่ทำให้มันดูแล้วพลันคล้ายมนุษย์อยู่บ้าง

แต่ยั้งยือยือกลับยิ่งหวาดกลัว กลัวจนคิดจะอาเจียนออกมา

คนผู้นั้นยิ่งตีต่อนาง ยิ่งกระตุ้นให้นางสะอึดสะเอียนแทบอาเจียน นางนับว่าแค้นจนใคร่จะตายเสียให้สิ้นเรื่องราว

คนผู้นั้นกล่าวอีกครา

"เราแม้มีรูปลักษณะทุเรศตา แต่มิใช่เป็นคนเลวทราม และไม่มีเจตนาร้ายต่อท่านจริง ๆ เพียงแต่คิดจะ....."

ขังขือขือกรีดร้องเสียงแหบแห้ง

"คิดจะกระไร ?"

คนผู้นั้นกัมศีรษะต่ำ อ้อมแอ้มเบา ๆ

"ก็ไม่คิดจะกระไร เพียงมีโอกาสได้เห็นท่าน เราก็บีดิอย่างยิ่งแล้ว"

หากความจริงมันเป็นสัตว์บ้าที่น่าหวาดกลัว คนนั้นกลับกลายเป็นเดียรัจฉานที่น่าเวทนาไปแล้ว

ขังขือขือเบิ่งตาจ้องมันเขม็งนิ่ง

นางไม่รู้สึกคนผู้นี้น่ากลัวอีกแล้ว เพียงรู้สึกสะอิดสะเอียนเท่านั้น สะอิดสะเอียนจนแทบตาย

นางพลันกะพริบตากล่าว

"เจ้ามีนามใด?"

นางถามคำพูดนี้ไป แสดงว่านางได้ถือมันเป็นคนเช่นกัน

ดวงตาคนผู้นั้นพลันมีประกายลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง ละล่ำละลักว่า

"ฅิฅ (พิกล) เรามีนามฅิฅ"

ฅิฅ? นี่นับเป็นนามใดกัน?

มิว่ามนุษย์ตนใด ต่างต้องไม่ตั้งนามเช่นนี้แน่

ข้างขือขือเลียบเคียงถามขึ้น

"เจ้าเป็นมนุษย์หรือไม่กันแน่?"

เมื่อนางถามคำนี้ไป ตัวนางก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างยิ่ง มิทราบคนผู้นั้นจะถูกกระตุ้นให้เดือดดาลหรือไม่

ดวงตาคู่พลันมีประกายขุ่นเคืองขึ้นทันที แต่ข้าคร่ำให้หลัง ก้มศีรษะลงอีกครั้ง กล่าวเสียงเครือ

"เราย่อมเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์เช่นเดียวกับท่าน เท่าที่เราถลายเป็นสารรูปเช่นนี้ ก็เพราะเข็งตัวเนยทำร้าย"

หากคนใดยินยอมตอบคำพูดเยี่ยงนี้แต่โดยดี มันก็ต้องไม่ใช่คนมีอันตรายเด็ดขาด

ชั่วขณะยิ่งมั่นใจกว่าเดิม ถามขึ้นอีกครา

"มันทำร้ายเจ้าเยี่ยงไร ?"

มือใหญ่โตของคู่ก่ำแนบแน่น จนกระดูกลั่นอยู่กรอบ ๆ อีกเนิ่นนานจึงร้องเสียงแหบแห้ง

"โลหิต ยาพิษ โลหิต.....มันแต่ละวันกรอกโลหิตที่มีพิษแก่เรา มันตั้งอกตั้งใจจะแปลงเราให้กลายเป็นสัตว์บ้า จะได้ไปชู้ชวัญผู้คนแก่นาง"

มันเงยหน้าขึ้นจ้องมองชั่วขณะ ดวงตามีประ

กายวิงวอนจนน่าเวทนาอีกครั้ง กล่าวข้า ๆ

"แต่เรายังเป็นมนุษย์จริง ๆ .... นางพอจะกลับกลายรูปลักษณะเราได้ แต่ไม่อาจกลับกลายหัวใจของเรา"

"เจ้าแค้นนางหรือไม่?"

คมิได้ตอบ และไม่ต้องตอบด้วย

มือของมันกำแนบแน่นกว่าเดิม คล้ายดั่งกำลังกำลำคอเย้งตัวเนียอยู่ก็ปาน

ขังขือขือกล่าวต่อไป

"ในเมื่อท่านแค้นมัน ไฉนไม่หาวิธีฆ่ามันเสีย?"

ทั้งร่างคมพลันสั่นสยิว กระทั่งหมัดที่กำแนบแน่นยังพลอยสั่นด้วย

ขังขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"ที่แท้เจ้ากลัวมัน?"

ศศิขบเขี้ยวเคี้ยวพันกล่าว

"มันมิใช่คน .... มันจึงเป็นสัตว์ร้ายที่แท้จริง"

"ในเมื่อเจ้ากลัวมันถึงปานนี้ ไฉนยังกล้าช่วยเรา?"

"เนื่องเพราะ .... เนื่องเพราะเราพอใจท่าน"

ชังชือชือขบริมผีปากแล้วกล่าว

"หากเจ้าดีต่อเราโดยจริงใจ ก็ควรไปฆ่ามันแทนเราเสีย"

ศศินศรีษะ ลันศรีษะไม่คิดชีวิต

ชังชือชือกล่าว

"แม้นับว่าเจ้าไม่กล้าไปฆ่ามัน อย่างน้อยก็ควรปล่อยเราไป"

ศศินศรีษะอีกครั้งจึงกล่าว

"ไม่ได้ ท่านเพียงลำพังตัว มิว่าอย่างไรก็อย่าหมายหนีพ้นไปได้"

ชั่วขณะแล้วหันกลับมากล่าว

"แม้นับว่าเจ้าเป็นคน ก็เป็นคนไม่รักดี คนเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดก็ต้องไม่ชมชอบแน่"

ใบหน้าคมสันระริก พลันเงยขึ้นร้องเสียงก้อง

"แต่เราพอจะช่วยท่านหนีออกไปได้"

"เป็นความจริง?"

"เราแม้เป็นคน แต่ไม่คล้ายคนอื่น ๆ ที่รู้จักกล่าววาจาโป้ปด"

"แต่เราไม่อาจหนีเพียงลำพัง"

"เพราะเหตุใด?"

"เรายังมีม่วยม่วยอยู่นางหนึ่ง เราไม่อาจทอดทิ้งนางอยู่ที่นี่"

พลันกะพริบตากล่าวต่อไป

"หากเจ้าสามารถช่วยนางออกมาได้ด้วย เราไม่แน่ว่าจะดีต่อเจ้ามากกว่านี้"

ดวงตาคู่นั้นเป็นประกายลิงโลดยินดียิ่งกว่า ร้องขึ้นว่า

"นางเป็นคนเยี่ยงไร ?"

"นางเป็นทารกหญิงที่น่าดูอย่างยิ่ง ปากเล็กอย่างยิ่ง มักจะเงิดจนสูงส่งอย่างยิ่ง นางมีนามชื่อชิม"

"ตกลง ! เราไปหานาง....เราจะต้องช่วยนางออกมาได้แน่"

คำพูดนั้นกล่าวมิทันจบ รีบปราดไปที่ปากประตูพลันหันมามองชื่อชื่อแล้วตะกุกตะกักขึ้น

"ท่าน....จะหนีไปหรือไม่ ?"

"ไม่เด็ดขาด เรารอเจ้า"

คู่พลันโถมกลับมาคุกเข่าที่แทบเท้านาง จูบปลายเท้านางแล้วจึงได้โถมออกไปด้วยความลิงโลดยินดี พอร่างมันโถมออกไป ชื่อชื่อก็ตัวอ่อนระทวย

มองดูปลายเท้าข้างที่ถูกมันจูบเมื่อครู่ รู้สึกแค้นจนใคร่ตัดทิ้งไปเสียเลย

กระทั่งนางเองก็มิทราบ ไฉนเมื่อครู่จึงกล่าวว่าเขาเยี่ยงนั้นออกไปได้

นางตอนนี้คิดแล้วยิ่งสะอิดสะเอียนแทบต้องอาเจียน

พลันมีคนผู้หนึ่งแค่นหัวร่อกล่าว

"นึกไม่ถึงว่าชังตัวเสียวเจียะที่เลือกร้อยเลือกพัน ถึงกับเลือกคนเช่นนี้ได้ กลับนับว่ามีสายตาแหลมคมแจ่มใส เลือกได้ไม่เลวจริง ๆ"

ชังชือชือเงยหน้ามองไป จึงพบเห็นกั๋วชิงแขมิทราบมานั่งที่กรอบหน้าต่างตั้งแต่เมื่อใด

มันนั่งแน่วนิ่งในที่นั้น จนร่างมันคล้ายเป็นส่วนหนึ่งของหน้าต่าง

คล้ายดั้งหน้าต่างยังสร้างไม่เสร็จ มันก็ได้นั่งอยู่ในที่นี่แล้ว

ขงจื๊อขมวดหน้าแดงฉานด้วยโทสะ ร้องสุดเสียง

"ท่านว่ากระไร ?"

กวีจิงแซ่ส่งเสียงราบเรียบ

"เราว่ามันพอใจท่านอย่างยิ่ง ท่านก็คล้ายดั้งดีต่อมันไม่น้อย ท่านทั้งสองกลับนับเป็นผู้ที่พ้องใจสร้างสรรมาจริง ๆ"

บนโต๊ะมีบ้านน้ำชาใหญ่อย่างยิ่งอยู่

ขงจื๊อขมวดพลันกระโดดขึ้น คว้าบ้านน้ำชานั้นเหวี่ยงไปจนสุดแรง

กวีจิงแซ่คล้ายดั้งไม่เห็นเลย รอจนบ้านน้ำชาถึงใบหน้า จึงได้เบ่าเบา ๆ ออกมา

บ้านน้ำชาพลันหันกลับ ลอยช้า ๆ บรรจงลงบน

โต๊ะอย่างมนคง พอดีอยู่ในที่เดิมเมื่อครู่มิเคลื่อนแม้สักน้อยนิด

ขังขือขือตาเหลือกล้างไปแล้ว

หรือคนผู้นี้มีคาถาอาคม ?!

หากเยี่ยงนั้นนับเป็นวิชาบู๊ นางมิเพียงไม่เคยเห็นเท่านั้น กระทั่งยังไม่เคยได้ยินด้วย!

ใบหน้าก๊ะซิงแซยังคงซาด้าน ไม่มีความรู้สึกกล่าวช้า ๆ

"เราเป็นคนที่พอใจส่งเสริมความรักของผู้อื่นเสมอมา ในเมื่อพวกท่านเป็นคู่ที่พ้องใจสร้างสรร เราจะต้องไปบอกให้เฮ้งตั๊วเนี้ยยกท่านแก่มัน"

หยุดเล็กน้อยแล้ว ส่งเสียงราบเรียบกล่าวต่อ

"ท่านย่อมควรทราบ เฮ้งตั๊วเนี้ยเชื่อฟังคำพูดเราเสมอมา"

ขังขือขือถึงได้ตื่นร้องสุดเสียง

"ท่านไม่อาจทำดังนี้!"

กีวะชิงแขกล่าวเสียงเย็นชา

"เราพาลจะทำดังนี้ ท่านมีวิธีใดขัดขวางเรา?"

ชิงชีชีเพิ่งผลุดลุกขึ้นยืนก็ต้องกระแทกนั่งลงอีกครา ร่างเริ่มสั่นระริกไม่หยุดยั้ง

นางทราบ คนเช่นกีวะชิงแขขอเพียงลั่นปาก ก็ต้องกระทำได้แน่

นางพลันพุ่งศีรษะเข้าใส่ผนังห้อง

ผนังก่อขึ้นจากหินใหญ่ หากกระแทกใส่ไป- มิเพียงศีรษะแตกโลหิตโทรมเท่านั้น ยังต้องกระจายออกเป็นหลายเสี่ยงอีกด้วย

นางยินยอมชนผนังให้ศีรษะแตกตายไปเสียเลย

นางมิได้ชนผนังตายดั่งต้องการ

รอจนเมื่อนางพุ่งชน ผนังที่ก่อจากหินใหญ่ถึงกับพลันกลายเป็นอ่อนนุ่มนิ่มได้!

นางล้มหงายลงไป ตอนนี้จึงพบเห็น ที่ศีรษะนางพุ่งขน ถึงกับเป็นท้องก๊ะซิงแซ !

ก๊ะซิงแซยืนแนบร่างกับผนังห้อง จนร่างของมันคล้ายเป็นส่วนหนึ่งของผนังไป

คล้ายตอนผนังยังสร้างไม่แล้วเสร็จ มันก็ได้ยืนอยู่ที่นี่ก่อนก็ปาน

มันยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวในที่นั้น ใบหน้าซีดขาวไร้ความรู้สึกใด ๆ กล่าวขึ้นว่า

"แม้นับว่าท่านไม่ยินยอม ก็มิต้องฆ่าตัวตาย"

ขิงข็อข็อขบกรามแน่นแน่น แต่น้ำตาหลั่งไหลลงมา

ก๊ะซิงแซกล่าวต่อไป

"หากท่านไม่ยินยอมแต่งงานกับมันจริง อย่างนั้น เรากลับมีวิธีอยู่"

ขิงข็อข็อดมิได้ต้องโพล่งถาม

"วิธีใด ?"

"ฆ่ามันเสีย"

"ไฮ้ ! ฆ่ามันเสีย ?"

"ใช่ ผู้ใดก็ไม่อาจบังคับให้ท่านแต่งงานกับคนตาย ใช่หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้า.....สามารถฆ่ามันได้ ?"

"ท่านย่อมสามารถ เนื่องเพราะมันพอใจท่าน ดังนั้น ท่านจึงสามารถฆ่ามัน"

"วาจาของมันมีความหมายอย่างยิ่งจริง ๆ"

ท่านมีแต่เมื่อรักสตรี นางใดจริงใจ นางจึงสามารถทำอันตรายท่านได้

สตรีส่วนมากต่างสามารถทำอันตรายบุรุษที่รักนางโดยจริงใจ

ข้อมือของกัมศรษะต่ำ เหม่อมองดูมือของนาง

ข้างมือของนางพลันมีมีดขนอกเล่มหนึ่ง

มีดที่หลุดออกจากฝักแล้ว !

.....

สีของมีดนี้พิกลยิ่ง ถึงกับเป็นสีชมพู คล้ายดั่งแก้มของดรุณีน้อย !

ก๊วะซิงแซกล่าว

"นี่เป็นมีดที่เยี่ยมอย่างยิ่ง ไม่เพียงคมกริบเท่านั้น ยังพอเห็นเลือดก็ขาดใจตาย"

มันกล่าวช้า ๆ ลับไป

"มีดที่ดีเยี่ยมแต่ละด้ามต่างมีนามของมัน มีดเล่มนี้มีนาม "สตรี" (นั่งยัน)"

ชื่อของมีดเรียกว่าสตรี ? นับเป็นที่พิกลอย่างยิ่งจริง ๆ

ขั้งซือซืออดมิได้ต้องโพล่งถาม

"มันไฉนมีนามสตรี ?"

"เนื่องเพราะมันคมดุจดั่งปากสตรี มีพิษร้ายดุจดั่งใจสตรี ใช้ตาบเล่มนี้ไปฆ่าบุรุษที่พอใจท่าน นับว่าไม่มีวิธีอื่นใดประเสริฐกว่านี้แล้ว"

ข้งขือขือยื่นมือไป คิดจะหยิบมีดเล่มนั้นมา แต่ต้องหดกลับอีกครั้ง

ก๊ะขิงแขกล่าว

"มันตอนนี้ใกล้จะกลับมาแล้ว ท่านแต่งกับมันหรือฆ่ามันก็แล้วแต่ท่าน เราต้องไม่บังคับเด็ดขาด...."

กล่าวถึงประโยคหลัง เสียงคล้ายดังห่างไกลอย่างยิ่ง

ข้งขือขือเงยหน้าขึ้นจึงพบเห็น มันที่คล้ายมีศาจร้าย มิทราบหายไปแห่งหนใดแล้ว

มันนับว่าคล้ายมีศาจร้ายจริง ๆ

เนื่องเพราะมันมีแต่กระตุ้นเย้ายวน ไม่เคยเข็ญบังคับ

กับสตรีแล้ว กระตุ้นเย้ายวนมีประสิทธิภาพเหนือกว่าเคยเข็ญบังคับตลอดกาลนาน

ชั้งซือซือยื่นมือไปอีก แต่ต้องหดกลับอีก

จวบจนมีเสียงผีเท้าดังขึ้นที่หน้าประตู นางจึงกุมต้ามมีดนั้นซ่อนที่หลัง

ผีโถมเข้ามาแล้ว

มันกลับมาเพียงลำพัง เมื่อเห็นชั้งซือซือดวงตาพลันมีประกายลิงโลดยินดี วิ่งโห่ร้องเข้ามา

"ท่านมิได้หนีไปจริงๆ รอเราอยู่จริงๆ"

ชั้งซือซือหลบสายตามันแล้วถาม

"ชั้งชิมเล่า?"

"เราหานางไม่พบ เนื่องเพราะ...."

ชั้งซือซือมิได้ปล่อยให้มันกล่าวจบคำ

มีดในมือนางแทงเข้าใส่ทรวงอกของมันแล้วแทงใส่หัวใจของมัน!

ผีผงุนงงงวยพลันเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง ตวัดมือ

ขึ้นด้วยความโกรธแค้น เค้นคอชั้งชือชือไว้พลางคำราม
สุดเสียง

"ท่านเหตุใดต้องฆ่าเรา ?.....เรากระทำความผิด
ใด ?"

ชั้งชือชือไม่อาจตอบ และไม่อาจดันรนด้วย
เพียงคลำใช้กำลังมือที่เล็กน้อย ลำคอนางก็ต้อง
ถูกหักไปคล้ายเด็ดต้นหญ้า

นางแตกดื่นจนตะลึงลานแล้ว

นางทราบ ที่คนร้ายต้องไม่ยอมปล่อยนางเด็ด
ขาด มิว่าผู้ใดต้องไม่ยอมปล่อยนาง

มิคาด มือของที่คนกลับค่อย ๆ คลายออก

ประกายเดือดดาลในดวงตามันสลายไปช้า ๆ
เหลือแต่ความปวดร้าวรันทด เจ็บแค้นสั้นหวัง

มันเพ่งมองชั้งชือชือพลางพึมพำ

"ท่านสมควรฆ่าเราจริง ๆ เราไม่ตำหนิท่าน....

เราไม่ตำหนิท่าน....”

มันย้ำคำ “เราไม่ตำหนิท่าน” อยู่สี่ครั้ง เสียงค่อย ๆ แผ่วเบาลงทีละน้อย ใบหน้าเริ่มบิดเบี้ยวผิดเค้า ดวงตาทั้งคู่เริ่มกลายเป็นสีเทาซีด

มันล้มลงอย่างเชื่องช้า

ตอนมันล้มลงไป ดวงตายังคงจ้องมองชั่งซือซือแน่วนิ่ง ตะเกียกตะกายเน้นทีละคำ

“เราหาสหายท่านไม่พบ เนื่องเพราะนางหนีออกไปแล้ว ...แต่เราเคยไปหามาจริง ๆ เรามิได้หลอกลวงท่านเด็ดขาด”

จบวาจานั้นแล้ว มันจึงขาดใจตาย

มันตายสงบอย่างยิ่ง เนื่องเพราะมันมิได้หลอกลวงผู้อื่น และมิได้กระทำเรื่องทรยศต่อผู้อื่น มันตายโดยไม่ละอายใจตัวเอง

ชั่งซือซือจึงตะลึงงันอยู่ในที่นั้น พลันรู้สึกเสีย

ผ้าห้อร่างชุ่มโชกด้วยเหงื่อเย็นยะเยียบ

"เราไม่ตำหนิท่าน....เรามิได้หลอกลวงท่าน ....."

มันมิได้จริง ๆ

แต่นางกลับหลอกลวงมัน หลอกใช้มัน และยังฆ่ามันด้วย!

มันกระทำความผิดใดกัน?

"ตัง" มีดร่วงหล่นแล้ว? ร่วงหล่นลงกับพื้นน้ำตาเล่า?

น้ำตาไฉนยังไม่ร่วงหล่น? หรือเนื่องเพราะไม่มีน้ำตาพอจะหลั่งไหลออก?

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"ท่านทราบหรือไม่? เมื่อครู่มันสามารถฆ่าท่านได้ทุกเวลา"

มิทราบก็จะชิงแขกลับมาตั้งแต่เมื่อใด?

ข้างข้อยังมิได้เหลียวมองมัน ส่งเสียงเลื่อนลอย

"เราทราบ"

ซีซะชิงแซกล่าวต่อไป

"มันมิได้ฆ่าท่าน เนื่องเพราะมันรักท่านด้วยใจจริง ท่านสามารถฆ่ามัน ก็เนื่องเพราะมันรักท่านจริงๆ"

เสียงของมันคล้ายไกลอย่างยิ่ง กล่าวช้าๆ มาอีกครั้ง

"มันรักท่าน นี่คือความผิดเพียงหนึ่งเดียวของมัน"

มันผิดจริงหรือไร ?

คนเราหากไปรักผู้ที่ไม่สมควรรัก นับเป็นความผิดที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งจริง

เป็นความผิดที่ไม่อาจอโหสิให้ได้เด็ดขาด

แต่น้ำตาขังขือขือกลับพลันหลั่งไหลลงมา

นางคิดไม่ถึงเด็ดขาด นางจะหลั่งน้ำตาให้กับคนเช่นนี้ แต่ทว่า น้ำตานางหลั่งไหลออกมาแล้วจริงๆ

จากนั้น นางพลับได้ยินเสียงที่นุ่มนวลเอาใจของบ่วยเจ็ดังขึ้นอีกครา

"กลับกันเถิด อาคันตุกะไปหมดสิ้นแล้ว เย้งตัวเนียก็กำลังรอคอยท่าน รีบกลับไปเถิด"

พอได้ยินคำ "เย้งตัวเนีย" ขึ้งขื่อขื่อพลับคล้ายถูกคนโบยไปแส้หนึ่ง

ร่างนางถดถอยไปด้านหลังทันที ร้องเสียงดังสะท้าน

"เราไม่กลับไป"

วอยย้มของบ่วยเจียยังคงนุ่มนวลน่าสนิทสนมเช่นเดิม กล่าวเบา ๆ

"ไม่กลับจะได้อย่างไร ? หรือท่านยังต้องให้เราอุ้มท่านกลับไป ?"

"วิงวอนท่าน ให้ข้าพเจ้าไปเถิด ...."

"ท่านไปไม่รอดดอก ในเมื่อมาถึงที่นี่แล้ว มิ

ว่าผู้ใดต่างไปไม่ได้ทั้งสิ้น"

ก๊วะชิงแซพลันกล่าว

"หากท่านคิดจะไปจริง ๆ อย่างนั้น เรากลับมีวิธีอยู่"

ขงซือขอลิงโลดยินดีแทบคลุ้มคลั่ง รีบร้องถาม

"วิธีใด?"

นางแน่ใจ วิธีของก๊วะชิงแซจะต้องมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

ก๊วะชิงแซกล่าวมา

"ขอเพียงท่านรับปากเราเรื่องหนึ่ง เราก็ปล่อยให้ท่านไป"

"รับปากท่านเรื่องอันใด?"

"รับปากแต่งให้เรา"

บัวยเจ๋หัวร่อคิกคิกแล้วกล่าว

"ก๊วะชิงแซจะต้องล้อเล่นเป็นแน่"

ก๊ะซิงแซ่ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านแน่ใจว่าเรากำลังต่อเล่นจริง ๆ ?"

รอยยิ้มของบ๊วยเจ๊ยอกระผืนจนเห็นชัด นางกล่าวว่า

"แม้นับว่าก๊ะซิงแซ่รับปาก นางก็ไม่อาจรับปากด้วย"

"อย่างนั้น เรามีแต่ต้องฆ่าท่านแล้ว"

บ๊วยเจ๊ยังหัวร่ออยู่ แต่หัวร่อด้วยสีหน้าผืนกว่าเดิม

"แต่เฮ้งตั๊วเนี่ย ...."

พอได้ยินคำ "เฮ้งตั๊วเนี่ย" อีก ชั้งซือซือพลันขบกรามแล้วส่งเสียงดัง

"เรารับปากท่าน"

สี่คำนี้เพิ่งเปล่งจากปาก บ๊วยเจ๊ก็ได้ล้มลงแล้ว

นางยังยิ้มอยู่

ตอนนางยิ้ม หางตาและแก้มมีรอยย่นเล็กน้อย

โลหิตสด ๆ ได้ไหลตามรอยย่นบนใบหน้านางอย่างเชื่องช้า

รอยยิ้มที่สนิทสนมนุ่มนวลของนาง พลันแปรเปลี่ยนเป็นน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าบีศาจร้าย

ชั่วขณะพันสั่นกระทบกันถี่เร็ว เบือนหน้าออกไปช้า ๆ

กัวะซิงแชหายตัวไปอีกแล้ว

นางไม่คำนึงถึงเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น ไม่เหลือบแลดูเป็นครั้งที่สองก็โถมออกจากประตูห้องไป

เบื้องหน้าเป็นมุมกำแพง

มุมกำแพงถึงกับยังมีประตูเล็ก ๆ อีกบานหนึ่ง

ประตูถึงกับเปิดอยู่

ขั้งขือขือโถมออกไปทันที

นางไม่ดูเรื่องราวใดทั้งสิ้น กระทั่งยังไม่ยอมขบคิด มีแต่วิ่งไปทางเบื้องหน้าจนสุดฝีเท้าไม่หยุดยั้ง

วิกาลคีกสงัด

รอบข้างมืดมนอนธกาล

นางความจริงไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น

แต่นางเพียงหยุดลงมา ในความมืดก็คล้ายมีเงาร่างก๊ะขิงแขปรากฏขึ้น ใบหน้าที่เย็นชาไร้ความรู้สึกของมัน หลอกหลอนนางอยู่ตลอดเวลามิยอมห่าง

ดังนั้น นางมีแต่วิ่งโดยไม่หยุดเท้า ทั้งไม่จดจำทิศทาง ทั้งไม่เลือกเส้นทางที่วิ่ง

นางวิ่งโดยไม่หยุดยั้ง จวบจนสิ้นแรงล้มลงจึงยุติ

ในที่สุด นางล้มลงแล้วจริง ๆ

ที่ซึ่งนางล้มลง คล้ายดังมีหลักหินอยู่แห่งหนึ่ง

นางเพิ่งล้มลงไป ก็ได้ยินเสียงกระด้างเย็นชาของคนผู้หนึ่งกล่าว

"ท่านมาแล้ว? เรากำลังรอท่านอยู่ทีเดียว"

ถึงกับเป็นเสียงของก๊ะซิงแซ!

มิทราบก๊ะซิงแซมานั่งบนหลักหินตั้งแต่เมื่อใด ร่างของมันคล้ายตั้งเป็นส่วนหนึ่งของหลักหินก็ปาน

ตั้งแต่หลักหินนี้ยังมิได้ตั้งขึ้น มันก็คล้ายมานั่งอยู่ในที่นี้ก่อนแล้ว

มันนั่งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว ใบหน้ายังคงเฉยชาไร้ความรู้สึกใด ๆ

นี่มิใช่ภาพมายา เป็นก๊ะซิงแซที่จริงแท้แน่นอน!

ข้งขือขือดระหนกจนแทบคลุ้มคลั่ง กรีดสุดเสียง

"ท่านรอเรา? รอเราด้วยเหตุอันใด?"

"มีวาจาบอกกับท่านประโยคหนึ่ง"

"วาจา.....ใด ?"

"ท่านคิดจะแต่งให้เราในเวลาใด ?"

"เพ้ย! ผู้ใดว่าเราจะแต่งให้ท่าน ?"

"เมื่อท่านบอกกับปากเอง ท่านรับปากเรา แล้ว"

"เรามิได้บอก เรามิได้รับปาก....."

ขังขือขือกรีดร้องสุดเสียง วิ่งอย่างคลุ้มคลั่งไปอีกครา

ความหวาดกลัวกระตุ้นพลังลับที่อยู่ในร่างนางออกมาจนหมดสิ้น....พลังขุมสุดท้ายของนาง

นางวิ่งในอัตใจนั้นไปเป็นระยะไกลอย่างยิ่ง จึงกล้าเหลียวหน้ามาอีกครา

ด้านหลังมืดมิด ก็จะชิงแขถึงกับมิได้ไล่ตามมา

ขังขือขือระบายลมจากปากยาว ๆ พลันรู้สึกไม่อาจทนทานต่อไปได้ ต้องล้มลงอีกครั้งแล้ว

ดวาน ซึ่งที่นางลงไปเบื้องเนินลาดเทไม่สูงนัก ร่างของนางต้องกลิ้งหลุน ๆ ลงโดยไม่อาจเหนี่ยวรั้ง กลิ้งเข้าไปในโพลงที่ไม่ลึกเท่าใด

เป็นโพรงกระต่าย ? เป็นโพรงจิ้งจอก ?

หรือเป็นโพรงอสรพิษ ?

ข้อนี้ข้อไม่เกี่ยวข้องสนใจแล้ว มิว่าเป็นโพรงจิ้งจอก โพรงอสรพิษ ต่างไม่น่าสะพึงกลัวเทียบเท่ากระซิงแซ

มันนับว่ายังกลอกกลิ้งยิ่งกว่าจิ้งจอก น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าอสรพิษ

ข้อนี้ข้อออธิษฐานโดยตั้งอกตั้งใจ ขอเพียงกระซิงแซอย่าได้ปรากฏตัวมาอีก มิว่าต้องการให้นางทำเยี่ยงไร นางต่างยินยอมพร้อมใจ ไม่ตัดพ้อต่อหนิเด็ดขาด

คำอธิษฐานของนางคล้ายดังสัมฤทธิ์ผล

อีกเดี๋ยวนานให้หลัง ก็จะชิงแชมป์ได้ปรากฏตัวมาจริง ๆ

ดวงดาวได้จางหายไปจากท้องฟ้ามากแล้ว

วิกาลอันยาวนานใกล้สุดสิ้น วันนี้นับว่าผ่านพ้นแล้ว

ชั่งอื้อซือระบายลมจากปากยาว ๆ พลันรู้สึกตัวอ่อนระทวย ไม่มีเรี่ยวแรงหลงเหลือสักน้อยนิด

นางอดมิได้ต้องถามตัวเองในใจ

"วันนี้เรากระทำเรื่องราวใดกันแน่ ?"

ในวันนี้ คล้ายดังยาวนานกว่าวันเวลาที่นางผ่านมาทั้งสิบแปดปีเสียอีก

วันนี้นางเคยหลอกลวงคน และเคยถูกคนหลอกลวง

นางกระทั่งยังฆ่าคนด้วย

คนที่หลอกลวงนาง ล้วนเป็นคนที่นางเชื่อถือ

คนที่นางเชื่อถือ ต่างหลอกลวงนางทุกคน

หนึ่งเดียวที่มิได้หลอกลวงนาง หนึ่งเดียวที่ดีต่อนาง กลับถูกนางฆ่าแล้ว นางตอนนี้จึงเข้าใจ ความดีร้ายของคนเรา ไม่อาจที่จะประเมินจากเปลือกนอกเด็ดขาด

เราทำเรื่องราวใดกันแน่ ?

เรายังสามารถนับเป็นคนเช่นไรกันแน่ ?

ชั่วขณะนี้นางรู้สึกปวดแปลบจับใจ ปวดแปลบไปทั่วทุกขุมขน คล้ายดั่งมีแส้ที่มองไม่เห็นกำลังโบยใส่นางอยู่ไม่หยุดยั้ง

หรือนี่คือชีวิต ? หรือนี่จึงเป็นชีวิตที่แท้จริง ?

หรือคนเราจะต้องดำรงชีวิตในสภาพเช่นนี้ ?

นางสงสัย นางไม่เข้าใจ

นางไม่เข้าใจ ความจริงในชีวิตจะมีเรื่องอยุติธรรมจำนวนมากหลาย มีความทุกข์ทรมานที่อยุติธรรมอยู่มากมาย

ท่านสามารถทนรับไว้ จึงนับเป็นคนที่แท้จริง ได้

คนมีชีวิตอยู่ก็ต้องอดทน- อดกลั้น

ความหมายอีกหนึ่งของอดทน.... คือต้นรนต่อสู้

อดกลั้นทนทานโดยไม่หยุดยั้ง ก็คือต้นรนต่อสู้ โดยไม่หยุดยั้ง มิเช่นนั้น ชีวิตของท่านจะไร้ความหมาย โดยสิ้นเชิง

เนื่องเพราะความจริงชีวิตเติบใหญ่ขึ้นจากห้วงทุกข์ทรมาน

.....

ดวงดาวจางหายแทบหมดท้องฟ้า ทิศบูรพาคล้ายมีสีขาวรำไร

ชั่งซื่อซื่อพลันรู้สึก นางคล้ายดั่งเติบใหญ่กว่าเดิมอีกมากหลาย

มิว่านางเคยกระทำเรื่องอันใด ? มิว่านางถูก

ต้องหรือผิดพลาด นางย่อมนับว่าได้เข้าใจแก่นแท้ของชีวิตแล้ว

แม้นับว่านางกระทำผิดแล้ว ก็ควรค่าให้อภัย เนื่องเพราะเรื่องที่นางกระทำความจริงนางไม่ปรารถนากระทำเลย

วันที่ผ่านไปนั้น นางนับว่ามิได้ปล่อยให้ผ่านไปเปล่า

นางนับว่าเติบใหญ่กว่าเดิมมากหลายจริง ๆ ไม่เป็นทารกดุจดังครั้งก่อนอีกแล้ว

นางเป็นสตรีแล้ว เป็นสตรีที่แน่แท้จริงจัง เป็นสตรีที่โลกไม่อาจขาดหายไปได้

นางมีชีวิตถึงสิบแปดปี จวบจนวันนี้จึงได้รู้สึกว่านางมีตัวตนอยู่จริง ๆ

ความรื่นเริงสุขสันต์และปวดร้าวขมขื่นในโลกนี้ นางต่างมีส่วนเข้าร่วมเสพย์ด้วยผู้หนึ่ง

มิว่าเป็นว่าเริงสุขสันต์ เป็นปวดร้าวขมขื่น นางต่างต้องไปรับไว้ ต้องรับไว้แน่นอน

เสียวเจี๊ยะกับตือโป๊ยก่าย

อาทิตย์อุทัยเริ่มไขแสง

ชั่งชอชอรู้สึกตาพร่าจนเลือนราง พยายามใช้กำลังลืมขึ้น แต่แล้วต้องพริ้มลงอย่างเชื่องช้า

นางเหน็ดเหนื่อยเกินไป อ่อนล้าเกินไปจริงๆ

มาตรแม้นนางทราบ ไม่อาจนอนอยู่ในที่นี้เด็ดขาด แต่นางไม่มีบัญญาทรงกายขึ้นได้

ในยามเคลิบเคลิ้มเลือนราง คล้ายดังได้ยินคนร้อง

"ตัวเสียวเจียะ ซังตัวเสียวเจียะ"

เป็นผู้ใดร้องเรียก ?

เสียงนี้คล้ายคุ้นหูอย่างยิ่ง

ซังซือซือลืมตา เสียงร้องยิ่งใกล้เข้ามา นางลุกขึ้นยืน ชะโงกหน้าออกไป

มีสี่คนกำลังเดินแถวเข้ามา ผู้หนึ่งคือทิพักลัก ผู้หนึ่งคือตอปาเล่าลัก ผู้หนึ่งคือจีเกเถ่า อีกผู้หนึ่งถึงกับเป็นเตียเล่าตัว

เมื่อเห็นสี่คนนี้ เพลิงโทสะซังซือซือพลุ่งขึ้นทันที

หากมิใช่ตัวสารเลวทั้งสี่ นางไหนเลยจะตกมาอยู่ในสภาพเช่นนี้ ?

แต่พวกมันไฉนมาหานางอีก หรือรู้สึกยังหลอกลวงไม่เพียงพอ คิดจะมาหลอกลวงอีกครั้ง ?

ยังยืนอยู่กระโดดออกจากโพรง ยืนท้าวสะเอวถลึงตาใส่พวกมันแน่วนิ่ง

นางอาจบางทีกลัวเยังตัวเนีย กลัวกระชิงแชแต่นักต้มที่ตลบแตลงทั้งสี่คนนั้น ยังตัวเสียวเจียะกลับมาเคยแยแสในสายตาจริง ๆ

นางจะอย่างไรก็เป็นอิตาของยังยี่เอีย จะอย่างไรก็เคยพิชิตตัวเบียเท้าในเมืองหลวงจนล้มลงไป

วิชาผีมือของนาง อาจบางทีไม่สูงส่งดังที่นางเคยคาดหมาย แต่อย่างไรยังพอมีอยู่สองสามท่า

สี่คนนั้นเมื่อเห็นนาง ถึงกับยังไม่วิ่งหนี กลับแย้มยิ้มประจบแล้วเดินตรงเข้ามา

ยังยืนถลึงตาดวาด

"พวกเจ้าคิดจะมาทำอะไร?"

รอยยิ้มของจีเจ็กเถ่ายังคงระรื่นเป็นปกติกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าตั้งใจมาหาข้องตัวเสียวเจียะ"

ข้องขอขอแก่นหัวร่อกล่าว

"พวกเจ้ายังกล้ามาหาเรา? นับว่ามีขวัญดีไม่น้อย"

จิเจ็กเถ่าพลันคุกเข่าลงไป

"พวกผู้ต่ำต้อยมิทราบความเป็นมาของตัวเสียว-เจียะ อุกอาจก้าวร้าวไปมากหลาย ยังหวังให้ตัวเสียว-เจียะอโหสิโทษทัณฑ์ด้วย"

เมื่อมันคุกเข่าลง อีกสามคนก็คุกเข่าเคียงไหล่กันเป็นแถว

เตียเล่าตัววางห่อผ้าสองห่อที่เบื้องหน้าแล้วกล่าว

"ห่อนี้เป็นเครื่องประดับของตัวเสียวเจียะ ห่อนี้เป็นเงินเจ็ดร้อยตำลึง หวังว่าตัวเสียวเจียะโปรดได้อโหสิอย่าถือโทษทัณฑ์ ยอมรับห่อผ้าไว้ พวกผู้ต่ำต้อยก็จะตื้นตันพระคุณจนวันตาย"

พวกเหล่านี้ถึงกับละอายต่อมโนธรรมประจำใจ ถึงกับยินยอมมากราบไหว้ขอขมาต่อนาง

ขันธ์ขอออกลับรู้สึกกระดากใจเล็กน้อย ในความกระดากใจ ยังอดเกิดกระหยิ่มภาคภูมิมิได้ บันหน้ากล่าวเสียงกระด้าง

"พวกเจ้ารู้สำนึกผิดแล้ว ?"

ทั้งสี่คนต่างแย้มยิ้มประจบแล้วต่างเสียง

"พวกผู้ต่ำต้อยรู้ตัว พวกผู้ต่ำต้อยสมควรตาย....."

ขันธ์ขอใจอ่อนอยู่นานแล้ว ขณะจะเรียกให้พวกมันลุกขึ้น เพราะบุรุษโตใหญ่เบื้องพวกมันมาคุกเข่าอยู่ที่แทบเท้านางเบื้องนี้ จะอย่างไรก็มิใคร่น่าดูนัก มิคาด ทั้งสี่เพิ่งกล่าวถึงคำ"ตาย" หน้าผากพลันมีโพรงเพิ่มขึ้นอย่างไม่คาดหมาย

โลหิตสด ๆ ทะลักออกจากโพรงทันที ไหลลง

ตามรอยย่นจากการยิ้มบนใบหน้าพวกมันอย่างเชื่องช้า

ทั้งสี่ต่างตาเหลือกค้าง ใบหน้ากระด้าง ทั้งไม่มีเสียงร้อง และไม่มีการดิ้นรน

ตาทั้งแปดเบิ่งจ้องขึ้งขือขือจนเหลือกค้าง พลันหงายหลังลงไปโดยพร้อมกัน

ขึ้งขือขือตะลึงลานนงงันอีกครา

นางความจริงดูไม่ออก หน้าผากของทั้งสี่ไฉนพลันมีโพรงเกิดขึ้น นางเพียงเห็นใบหน้าที่แย้มยิ้มของทั้งสี่พลันกลับกลายเป็นใบหน้าบิดเบี้ยวของภูตผี

เป็นผู้ใดฆ่าพวกมัน ? ใช้ผีมือเยี่ยงไร ?

ขึ้งขือขือพลันนึกถึงสภาพการตายของบ่วยเจ๊อีกครา มือเท้าเย็นยะเยียบไปทันที

กั๊วะซิงแซ !

ขึ้งขือขือร้องสุดเสียง เหลียวขวับกลับไป

ด้านหลังไม่มีคน ต้นเสียงที่ด้านหลัง กำลังสั่น

ไหวอยู่ในสายลมอรุณที่เย็นเฉียบ

เมื่อนางเหลียวกลับมาอีกครั้ง ก๊ะซิงแซถึงกับยืนตัวตรงอยู่ด้านหลังศพทั้งสี่ซาก จับตาเย็นชาจ้องมองนางแน่วนิ่ง เสื้อสีน้ำตาลอ่อนของมัน มองดูในยามอรุณที่เลือนราง คล้ายเป็นเสื้อปอของทายาทคนตายในพิธี

ใบหน้ามันยังคงกระด้างเย็นชาไร้ความรู้สึก ร่างยังคงตรงดุจพู่กัน ยืนแน่วนิ่งโดยไม่เคลื่อนไหวในที่นั้น

มันคล้ายตั้งเป็นคนตายไปแล้วก็ปาน

ตอนทั้งสี่ยังไม่ตาย มันคล้ายตั้งได้ยืนอยู่ในที่นี้ก่อนแล้ว

ขั้งขือขือตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ ร้องโพล่งไป

"ท่าน....ท่านมาทำอะไร ?"

ก๊ะซิงแซกล่าวเสียงราบเรียบ

"มาถามท่านคำหนึ่ง"

"ถามคำใด ?"

"ท่านคิดจะแต่งให้เราในเวลาใด ?"

คำถามเดียวกัน คำตอบเดียวกัน กระทั่งน้ำเสียงก็คล้ายมิได้เปลี่ยนแปรเลย

ขั้งซือซือเองก็มิทราบ นางไฉนจึงได้กล่าวคำพูดที่โง่เขลาเยี่ยงนั้นไป

นางถามโดยเคลิบเคลิ้มไม่รู้ตัว

เนื่องเพราะนางหวาดกลัวเกินไป ตื่นเต้นเกินไป จริง ๆ จึงไม่มีบัญญาข่มสติตัวเองให้อยู่ได้

ก๊ะจิงแซกล่าว

"สี่คนนี้เป็นเราเรียกให้พวกมันมา"

ขั้งซือซือผงกศีรษะไม่คิดชีวิตพลางกล่าว

"เรา.....ทราบ"

"ในเมื่อพวกมันได้คืนของแก่ท่านแล้ว ท่านไฉนไม่รับไว้ ?"

ขังขือขือยังคงผงกศีรษะไม่คิดชีวิตพลางกล่าว

"เราไม่ต้องการ เราไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น"

นางผงกศีรษะไปพลาง กล่าวไม่ต้องการไป พลาง นับเป็นสภาพที่ทั้งน่าเวทนา ทั้งน่าขบขันจริง ๆ แต่ดวงตาก็ระยิบแวไม่มีประกายเวทนา ยิ่งไม่มีประกายขบขัน ส่งเสียงวาบเรียบกล่าว

"ท่านไม่ต้องการ เราต้องการ"

มันเก็บหอบนพันธุ์นั้นแล้วกล่าวช้า ๆ สืบไป

"นี่นับเป็นส่วนหนึ่งของ "แก้จน" ท่านก็แล้วกัน"

ขังขือขือส่งเสียงร้องขึ้นอีกครา

"มิว่าท่านต้องการของใด เราต่างให้ท่านได้.... เรายังมีเครื่องประดับที่ล้ำค่ากว่าในห่อนี้อีกมากหลาย เราต่างมอบให้ท่านหมดสิ้น เพียงวิงวอนท่าน อย่าได้บังคับให้เราแต่งงานกับท่านเท่านั้น"

ก็ระชิงแขยังคงแค่นเสียงกระด้างเย็นชา

" ท่านจะต้องแต่งกับเรา ท่านรับปากเรามาแล้ว "

ชั้งซือซือต้องขยับตามองมันไปโดยไม่รู้ตัวแวบหนึ่ง

นางไม่เคยจ้องมองดูมันโดยตรงมาก่อนเลย

นางไม่มองยังพอทำเนา การมองครานี้ คล้ายดังถูกเหวี่ยงเข้าไปในหล่มน้ำแข็งก็ปาน

ใบหน้ามันไม่มีรอยยิ้ม ยิ่งไม่มีโลหิต

แต่ใบหน้ามันยังน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าหน้าชุ่มโชกโลหิตของสี่คนที่ตายไปมากนัก

ชั้งซือซือร้องสุดเสียง

" เรามิได้รับปากท่าน.....เรามิได้รับปากท่านจริง ๆ "

นางร้องพลันหันกายวิ่งออกไปจนสุดผืเท้า

นางความจริงเข้าใจ นางสั่นเรี่ยวแรงจนไม่อาจสาวเท้าแม้สักก้าวเดียว แต่ตอนนี้พลันคล้ายดังขอยืมพละกำลังมาจากภูตผีปีศาจ สามารถวิ่งออกไปไกลอย่างยิ่งในอึดใจเดียว

เสียงลมที่ด้านหลังยังคงดังอยู่ไม่หยุดยั้ง

นางเบือนหน้าไป ลอบมองดูแวบหนึ่ง

ลมโชยพัดอยู่ ไม่มีคน

ก็จะยิ่งแขยงนางนักถึงกับมิได้ไล่ตามมาอีก

มันคล้ายดังไม่รุ่มร้อนลนลาน คล้ายดังคำนวณแน่ว่า ยังยือยือจะอย่างไรก็หนีไม่พ้น

มิว่ามันไล่ตามมาหรือไม่? มิว่ามันอยู่ที่ใด? เงาของมันคล้ายดังเป็นหัตถ์ปีศาจ เกาะกุมจิตใจยังยือไว้แนบแน่น

ยังยือยือล้มลงอีกแล้ว

ครั้งนี้ นางล้มลงที่ข้างทางหลวงใหญ่

.....

หมอกบางยามเช้าขาวสล้างอยู่ในทุกทิศทาง แผ่กระจายในบริเวณกว้างขวาง

ในหมอกบางที่เลือนราง มีเสียงล้อรถดังแว่วมาจากทิศทางห่างไกล และยังมีเสียงม้าร้องเบา ๆ อยู่อีกด้วย

ยังมีคนผู้หนึ่งเอื้อนเพลงเบา ๆ อยู่

ขังขือขือคักคักขันทันที ตะเกียกตะกายคลานขึ้นก็เห็นรถม้าประทุนดำคันใหญ่ ฝ่าหมอกเข้ามาในทิศทางนั้น

สารถีที่ขับรถ เป็นชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง

ขังขือขือยิ่งวางใจกว่าเดิม

ชายชราย่อมเชื่อถือได้กว่าบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์

ขังขือขือกวักมือร้องไป

"เล่าเอี๋ยจ๋อ ให้ความสะดวกสักครั้ง บรรทุก

ข้าพเจ้าไปสักช่วงทางหนึ่ง ข้าพเจ้าจะต้องให้รางวัลท่านอย่างงามที่สุด"

ขายขวาส่งเสียงร้องแล้วรั้งบังเหียนม้าไว้ กวาดตาพิจารณาชั่งชั่งชั่นๆ ลงๆ หลายครั้ง จึงส่งเสียงเนิบนาบถามว่า

"มิทราบโกวเน้ยจะไปที่ใด?"

จะไปที่ใด?

เป็นคำถามที่ชั่งตัวเสียวเจี๋ยจนคำตอบจริงๆ

กลับบ้าน?

สารรูปเยี่ยงนี้ไหนเลยกลับบ้านได้ แม้นับว่าไม่ถูกเตียดตำ คนอื่นไยไม่หัวร่อจนฟันร่วง?

เพิ่งออกจากบ้านเพียงวันเดียว ก็กลายเป็นสารรูปคล้ายบีสาจ มิเพียงข้าวของที่ติดมาจะสูญหายหมดสิ้นเท่านั้น ตัวยังแทบเสียไปอีกด้วย

"มิทราบนางบีสาจน้อยชั่งชิมหนีรอดไปจริงหรือไม่? นับว่านางมีความสามารถกว่าเราอยู่บ้างจริงๆ"

ไปหาขิ่งขิม

ไปหาในที่ใด ? นางจะหนีไปที่ใดกัน ?

หากไม่กลับบ้าน และไม่หาขิ่งขิม มีแต่ไปกังหน้า !

ที่นางออกมาในครานี้ เพื่อต้องการไปกังหน้า

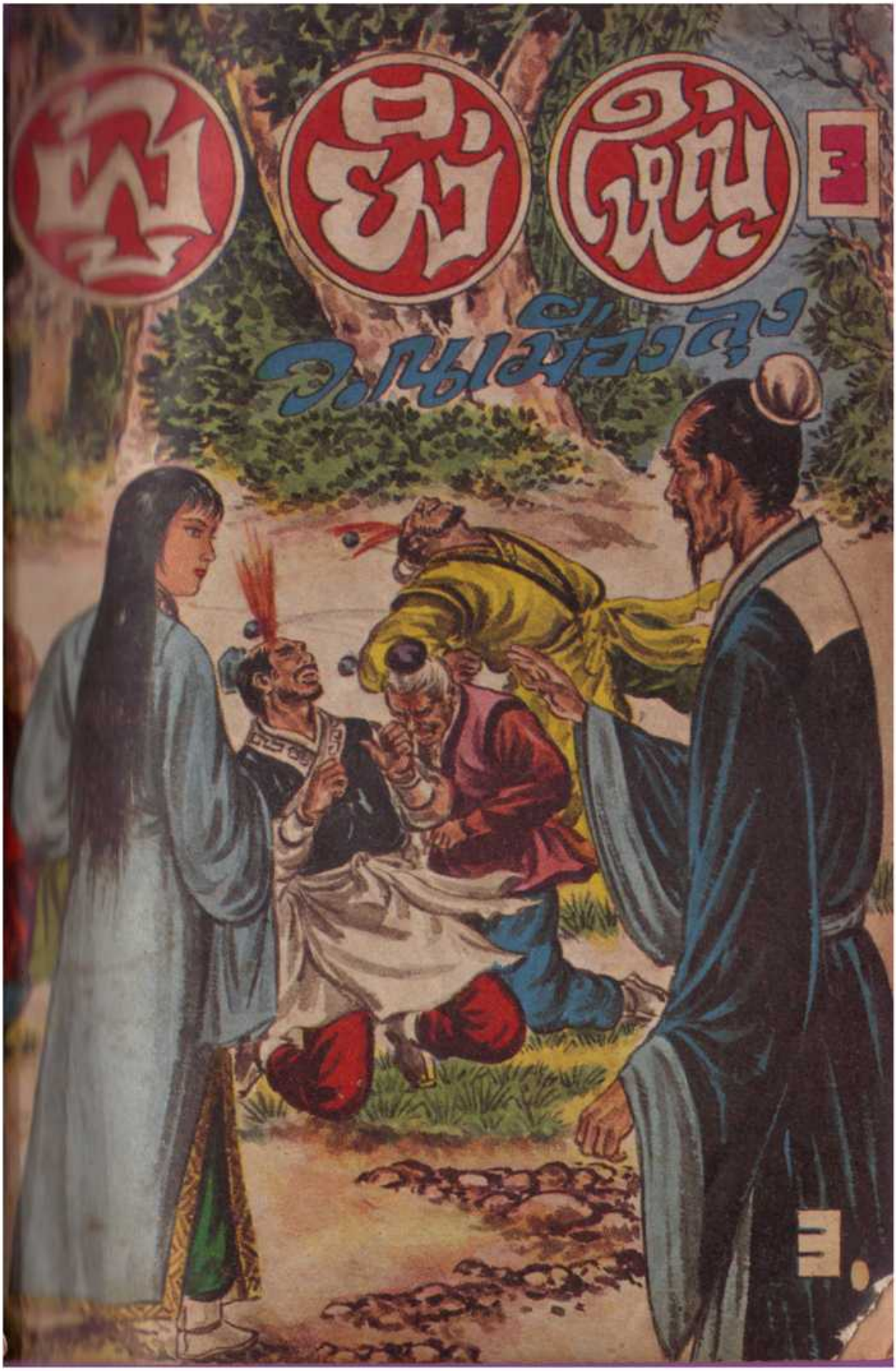
แต่นางเพิ่งเดินทางยังไม่ถึงสองร้อยลี้ ก็กลายเป็นสภาพเช่นนี้แล้ว บัดนี้ ในตัวเว้งว้างว่างเปล่าไม่มีสักอีแปะหนึ่ง ด้วยนางที่โดดเดี่ยวลำพัง จะสามารถไปถึงกังหน้าได้ ?

ขิ่งขือขือยืนตะลึงลานอยู่ที่ข้างทาง น้ำตาแทบประดังออกมาอีกแล้ว

ขายชรากวาดตาพิจารณานางอีกครั้ง พลันกล่าวขึ้น

" หรือโกวเนี้ยถูกโจรปล้น ? "

ขิ่งขือขือผงกศีรษะ คนที่นางเผชิญด้วย มิทราบ

পূর্ণ
চন্দ্র
গ্রহণ
3
অমিতাভ

หนังสือเรื่องจีน ของ [illegible]

ชื่อและราคาพิเศษ

ฤทธิมหัศจรรย์	28	เล่มเดียว
วีระบุรุษหุ่น	19	"
โค้เจ้าเมืองจีนราช	19	"
พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม	39	"
ดาบพญายม	20	"
เพชฌฆาตสายฟ้า	24	"
วีรกรรมอมตะ	27	"
จอมมารมือโลหิต	23	"
จุมทองแดนทมิฬ	25	"

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. [illegible]

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเขษม พระนคร กท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องบู๊สยดสยองที่ดีนเด้นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑ บาท ๔๐ สตางค์

เล่ม ๓ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๔ ออกวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "**เซียวฮื้อ**" "**ฤทธิมีดสั้น**" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

ร้ายกาจกว่าโจรเท่าใด น่าสะพรึงกลัวกว่าโจรเท่าใด

ชายชราถอนหายใจแล้วส่ายหน้ากล่าว

"โกวเน้ยใหญ่เพียงลำพัง ความจริงไม่สมควรออกเกลือกกลั้วทางภายนอกเลย สมัยนี้จิตใจคนแปรเปลี่ยนไปมากหลาย มิว่าเลวร้ายเช่นไรต่างมีครบถ้วน ....โอ ....."

ถอนหายใจอีกครั้ง จึงได้กล่าวต่อ

"ขึ้นรถมาเถิด เราจะดีขึ้นก็ต้องส่งท่านกลับบ้าน"

ชั้งชือชือกัมศีรษะตะกุกตะกัก

"บ้านข้าพเจ้าไกลอย่างยิ่ง"

"ไกลอย่างยิ่ง? ไกลเท่าใด?"

"อยู่กังหนำ"

ชายชรางุนงงงวยจึงผินหน้ามกล่าว

"กังหน่า นั่นก็ไม่มีบัญญาแล้ว จะทำอย่างไรกัน?"

ชั้งขือขือกะพริบตาถามไป

"แต่มิทราบเล่าเอียจอตั้งใจไปที่ใด?"

ใบหน้าเหี่ยวย่นของชายชราพลันมีรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย ตอบช้า ๆ

"เรามีญาติอยู่ผู้หนึ่ง วันนี้มันประกอบพิธีมงคล เราเร่งเดินทางไปดื่มสุรามงคลของมัน ดังนั้น จึงมิได้คิดจะรับผู้โดยสาร"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าเยี่ยงนี้เถิด มิว่าเล่าเอียจอต้องการไปที่ใด ข้าพเจ้าติดตามไปสักช่วงทางหนึ่งจึงว่ากล่าว เมื่อเล่าเอียจอถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ข้าพเจ้าก็ลงรถ"

นางเพียงตั้งใจออกจากสถานที่บีศาจนี้โดยด่วน ไปยิ่งไกลยิ่งประเสริฐ

ชายชราครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ตกลง ในเมื่อโกวเน้ยตกยาก ค่ารถเที่ยวนี้เรามิเพียงไม่ต้องการเท่านั้น เมื่อถึงจุดหมาย เรายังพอจะให้ค่าเดินทางโกวเน้ยอีกสักเล็กน้อย"

ชั้งซือซือตื่นตันใจจนไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

"ในโลกนี้อย่างไรยังคงมีคนดีงามอยู่ เราอย่างไรยังคงพบเข้าหนึ่งคนแล้ว"

.....

รถแล่นไปนานอย่างยิ่ง สายโคลงเคลงตลอดเวลา ชายชรายังคงเอื้อนเพลงเบา ๆ อยู่เช่นเดิม

ชั้งซือซือเคลิบเคลิ้มจนใกล้หลับไหล ในความฝัน คล้ายตั้งได้ย้อนกลับสู่ครั้งยังเยาว์วัย นอนอยู่ในเปลหนานุ่ม แม่นมของนางกำลังไกวเปลเห่กล่อมให้นางนอน

ความผิดนี้สวยงามเพียงใด? ชิงใจเพียงใด?

แต่เสียดาย มิว่าความผิดที่สวยงามชิงใจเพียงใด ยังย่อมต้องมีเวลาตกใจตื่นมาจนได้

ชั่งซื่อซื่อพลันถูกเสียงประทัดก่อกวนจนสะดุ้งตื่น นางจึงพบเห็นรถม้าหยุดลงแล้ว

ชายชรากำลังจ้องมองนางที่ช่องประตูรถ จนเมื่อเห็นนางลืมตาจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ถึงบ้านญาติเราแล้ว โกวเนี่ยลงรถเถิด"

ชั่งซื่อซื่อขยี้ตาเบา ๆ มองจากประตูรถไป

ด้านนอกเป็นบ้านก่อด้วยอิฐหลังไม่ใหญ่นัก เบื้องหน้าเป็นลานตากข้าวกว้างใหญ่ รอบข้างเป็นนาข้าวสาลีที่กำลังออกรวงสวยงาม ในแสงอาทิตย์ที่ลับไล้ เป็นประกายสีทองตระการตา

ไก่หลายตัวยังคงกระโดดร่ำร้องอยู่ในลานตากข้าว แสดงว่าถูกเสียงประทัดเมื่อครู่ก่อกวนจนตื่นตกใจ

นอก ๆ ใน ๆ ของบ้านมีกระดาษแดงตัดเป็นตัวซังฮี้ติดอยู่มากหลาย มิว่าเป็นผู้ชราหรือเยาว์วัย ต่างสวมเสื้อผ้าใหม่ มีบรรยากาศของงานมงคลอยู่ทั่วทุกแห่งหน

ซังซือซือบังเกิดความรันทดขึ้นวูบใหญ่ นางพลนรู้สึก แต่ละคนคล้ายดั่งมีความสุขกว่านางมากหลาย มีบุญวาสนากว่านางมากมาย

โดยเฉพาะเจ้าสาวผู้นั้น วันนี้จะต้องมีดิยินดีจนหัวใจพองโต

"เจาเล่า ? เราต้องถึงเวลาใดจึงมีวันเช่นนี้ ?"

ซังซือซือขบริมฝีปากแน่น กระโดดลงจากรถแล้วก้มศีรษะกล่าว

"ขอบคุณเล่าเอียจือ ค่าเดินทางข้าพเจ้าไม่กล้าต้องการแล้ว เล่าเอียจือส่งข้าพเจ้าข่วงทางหนึ่ง ข้าพเจ้า.....รู้สึกขอบคุณสุดซึ้งแล้ว"

กล่าวถึงตอนหลัง ๆ เสียงของนางแหบเครือจนแทบไม่อาจกล่าวสืบต่อไปได้

ชายชราจ้องมองนางด้วยสีหน้าเห็นใจ กล่าวข้า ๆ

"โกวเนี่ยท่านคิดจะไปที่ใดแน่ ?"

ยังซือขอถ้อยคำต่ำกว่าเดิม

"ข้าพเจ้า.....ข้าพเจ้ามิที่ไป เล่าเอี๋ยจอท่านมิต้องกังวลแทนข้าพเจ้า"

ชายชราถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"เราเห็นว่าอย่างนี้เถิด หากโกวเนี่ยไม่มีเรื่องเร่งร้อนสำคัญ มิสู้ดื่มสุรามงคลสักจอกก่อยไป

วาจาชายชราไม่ทันขาดคำ ก็มีคนที่ด้านข้างส่งเสียงขึ้น

"ใช่แล้ว ในเมื่อโกวเนี่ยมาถึงที่นี่ ไม่ดื่มสุรามงคลสักจอก ก็เป็นการดูแคลนพวกเราคนชนบท"

มีอีกคนหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่าว่าแต่พวกเรวกำลังวิตกที่มีอาคันตุกะน้อยเกินไป ยังนั่งไม่เต็มสองโต๊ะเลย หากโกวเนี่ยยินยอมให้เกียรติ นับเป็นเรื่องประเสริฐเลิศสุดแล้ว โปรดรีบเชิญเข้าไปเถิด"

ขังซือซือตอนนี้จึงพบเห็น มีผู้คนเดินออกจากบ้านมา ยังมีสตรีวัยกลางคนสองนางสวมเสื้อผ้าใหม่เอี่ยม ศีรษะมีเครื่องประดับกระทบกันติงตัง เดินออกมาจูงมือขังซือซือไว้

ยังมีทารกที่ถักแกละอีกหลายคนห้อมล้อมเข้ามาฉุดๆ ดันๆ ความกระตือรือร้นต่อการต้อนรับของคนชนบทได้ปรากฏอยู่บนสีหน้าหลายคนนั้นจนหมดสิ้น

ขังซือซือพลันบังเกิดความอบอุ่นขึ้นวูบหนึ่ง ปากแม้ยังกล่าว "จะได้อย่างไร" แต่เท้าติดตามพวกทั้งปวงเข้าไปในบ้านแล้ว

ที่นอกบ้านมีเสียงประทัดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครา

เทียนหงส์มังกรคู่ใหญ่ลามไหม้กำลังดี เปลวเทียนวูบวาบหวั่นไหวคล้ายดั่งรอยยิ้มของทารกทั้งหลาย

บนโต๊ะสี่เหลี่ยมสองตัวมีเบ็ดไก่เนื้อปลาขามใหญ่ ๆ จานใหญ่ ๆ วางอยู่เต็มแล้ว อาหารอันอุดมสมบูรณ์ เป็นสัญญลักษณ์ของความเบิกบานและสุขสมบูรณ์ของคนเรา

ในช่วงชีวิตหนึ่ง อย่างไรก็มีเรื่องเบิกบานแซมใสอยู่หลากหลาย ผู้ใดแม้จะพบพานเรื่องโชคร้าย เผชิญกับความทุกข์ยากลำเค็ญอยู่บ้าง ก็มีคุณค่าให้อดกลั้นทนทานอยู่

ขอเพียงสามารถอดกลั้นทนทาน ก็ต้องได้รับคุณค่าตอบสนองแน่นอน

ขังขือขือพลันรู้สึกเบิกบานใจเช่นกัน ประสบการณ์ที่เคราะห์ร้ายเหล่านั้น คล้ายดั้งไปจากนางจนห่างไกลยิ่ง

นางถูกผลักไปนั่งบนที่อาคันตุกะทางโต๊ะซ้ายมือชายชราผู้นั้นนั่งอยู่ข้างกายนางนี่เอง

โต๊ะตัวนั้นมีผู้นั่งอยู่เพียงห้าคน นางตอนนี้จึงพบเห็น พวกที่มาดื่มสุรามงคลมีไม่มากจริงๆ นอกจากนางแล้ว ต่างคล้ายดั่งเป็นญาติสนิทมิตรสหายที่คุ้นเคยกันยิ่ง

แต่ละคนต่างใช้สายตาตื่นเต้นสงสัยจ้องมองนางจนนางอดรู้สึกกระอักกระอ่วนมิได้ ต้องหันไปถามชายชราเบาๆ

"ข้าพเจ้าไม่มีของขวัญแม้สักน้อยนิด ไหนเลยไม่รู้สึกกระดาก?"

"ไม่ต้อง ท่านไม่ต้องให้ของขวัญ"

"ไฉนข้าพเจ้าไม่ต้องให้ของขวัญ?"

ชายชราหัวร่ออีกครั้งจึงกล่าว

"ความจริงเรื่องมงคลนี้ตกลงจัดขึ้นในยามกะทันหัน คนทั้งหลายต่างมิได้เตรียมของขวัญกัน"

"ตกลงในยามกะทันหัน? ข้าพเจ้าพึ่งว่า คนชนบทจะประกอบพิธีวิวาห์ ต่างต้องตระเตรียมมาเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง ไฉน...."

"คนธรรมดาจะวิวาห์ย่อมต้องตระเตรียมเป็นเวลาเนิ่นนานยิ่ง แต่พิธีวิวาห์ครานี้กลับไม่เป็นเช่นเดียวกัน"

"ผิดกันในที่ใด?"

"เนื่องเพราะเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวต่างมีความพิเศษผิดธรรมดา"

ชั้งซือซือยิ่งพึงยิ่งตื่นเต้นสนใจ อดมิได้ต้องถาม

"พิเศษเยี่ยงไร? แล้วทั้งสองเป็นผู้ใดของเล่า เอ๋ยจ๊อ?"

"เจ้าบ่าวใกล้จะออกมาแล้ว ท่านจะเห็นมันได ในบัดดล"

"เจ้าบ่าวใกล้จะออกมาแล้ว? อย่างนั้นเจ้าสาว เล่า?"

ขายขราหัวร่ออย่างมีเลศนัยลึกลับพลางกล่าว

"เจ้าสาวอยู่ในห้องนี้แล้ว"

"ไฮ้! อยู่ในห้องนี้แล้ว? อยู่ที่ใด?"

นางกลอกตาไปมารอบข้าง รู้สึกในห้องนี้นอก จากนางกับขายขราแล้ว ยังมีอีกเพียงหกเจ็ดคนเท่านั้น

หญิงกลางคนที่ฉุดมือนางเข้ามาเมื่อครู่ นั่งอยู่ ที่เบื้องหน้านางนี่เอง กำลังจ้องมองนางด้วยสีหน้ายิ้ม แย้มแจ่มใส ยิ้มจนแป้งที่พอกไว้แทบร่วงหล่นลงมา

แบ้งที่พอกหน้าของทั้งสองนั้น ต้องมีน้ำหนักกว่าห้าตำลึงเป็นแน่แท้

"คนที่ยิ่งอัปลักษณ์ยิ่งพอกแป้งหนา" ดูท่าเป็นวาจาที่ไม่ผิดความจริงทีเดียว

ชั่งซื่อซื่อลอบหัวร่อในใจ นางยิ่งดูยิ่งรู้สึก ทั้งสองอัปลักษณ์อย่างยิ่ง อัปลักษณ์จนทุเรศตา

คนที่มีวัยเยาว์กว่า ยิ่งอัปลักษณ์กว่าคนสูงวัยเสียอีก

ชั่งซื่อซื่อกระซิบขึ้น

"หรือท่านใดที่อยู่ตรงข้ามนี้คือเจ้าสาว?"

ชายชราสั่นศีรษะกระซิบอย่างยิ้มแย้ม

"ไหนเลยมีเจ้าสาวอัปลักษณ์เยี่ยงนี้?"

ชั่งซื่อซื่อต้องลอบถอนใจแทนเจ้าบ่าวเฮือกหนึ่ง มิว่าผู้ใดได้เจ้าสาวเยี่ยงนี้ จะต้องทนทรมานไปทั้งชาติทีเดียว

ในความรู้สึกนึกคิดของนาง เจ้าสาวมักจะต้องสวยงาม อย่างน้อยย่อมสวยงามกว่าผู้อื่นอยู่บ้าง

แต่ผู้สวยงามที่สุดของห้องนี้ ก็เป็นหญิงกลางคนนี้เท่านั้น อื่น ๆ แม้ยังมีอีกผู้หนึ่งที่ไม่ขัดตานัก แต่วัยของนางอย่างน้อยต้องเป็นมารดาหารกจำนวนหลายคนแน่นอน

ข้งขือขือครุ่นคิดในใจ แต่ยังอดมิได้ต้องถาม

"เจ้าสาวย่อมมิใช่นางกระมัง?"

"ฮา นางใกล้จะเป็นโจ้วไหนไน่ (ย่าหรือยาย) ของเจ้าสาวได้แล้ว ไหนเลยจะเป็นนาง"

"หากมิใช่พวกนาง เป็นผู้ใด?"

"นางแม้ไม่กล้ากวาดตามองรอบข้างโดยตรง แต่หางตาได้ลอบชำเลืองดูรอบข้างไปแล้ว ในห้องนี้นอกจากหญิงกลางคนสองนาง คล้ายดั่งล้วนเป็นบุรุษเพศทั้งสิ้น

นางยิ่งประหลาดใจจนต้องถาม

"เจ้าสาวอยู่ที่ใดแน่? ข้าพเจ้าไฉนไม่เห็น?"

"ฮา เมื่อถึงเวลาท่านต้องได้เห็นแน่ ตอนนี้กระทั่งเจ้าบ่าวยังไม่กระวนกระวาย ท่านกระวนกระวายไปไย?"

ใบหน้าขั้งขือขือแดงฉานทันที กลั้นอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังคงไม่อาจกลั้นอยู่ได้ ต้องถามอีกครั้ง

"เจ้าสาวสวยงามหรือไม่?"

ชายชราแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยกว่าเดิมพลางกล่าว

"ย่อมสวยงาม และยังเป็นคนสวยงามที่สุดของห้องนี้ด้วย"

สายตาของชายชรากวาดพิจารณาขั้งขือขือขึ้นๆ ลงๆ อีกครา

ใบหน้าขั้งขือขือแดงฉานกว่าเดิม กัมศิรษะต่ำ

ลงไป จึงได้เห็นรองเท้าใหม่คู่หนึ่งกำลังเดินออกมาจากห้องชั้นใน เหนือรองเท้าเป็นเสื้อยาวหลวมกว้างสีแดงฉาน

ในที่สุด เจ้าบ่าวก็ได้ออกมาแล้ว!

เจ้าบ่าวเป็นคนรูปลักษณะใดกัน? อัปลักษณ์หรือหล่อเหลา? มีวัยฉกรรจ์หรือแก่ชรา

ขังขือขือคิดจะเงยหน้าไปมอง แต่ยังรู้สึกกระดากอยู่บ้าง

นางจะอย่างไรก็เป็นโกวเนี่ยพรหมจารีย์ และยังไม่คุ้นกับผู้อื่นอีกด้วย

มิคาด เท้าของเจ้าบ่าวกลับเดินเข้ามาหานาง และหยุดอยู่ที่เบื้องหน้านางด้วย.

ขังขือขือเพิ่งรู้สึกสงสัย พลันได้ยินผู้คนภายในห้องต่างปรบมือขึ้น

มีบ้างยังหัวร่อแล้วกล่าว

"สองท่านกลับนับว่างามเหมาะสม เป็นผู้ที่พ้า สร้างสรรจริง ๆ"

มีบ้างหัวร่อพลางกล่าว

"เจ้าสาวทั้งสวยสะคราญทั้งมีบุญวาสนา วันหน้าจะต้องมีทายาทที่เปี่ยมบุญวาสนาจำนวนมากหลาย"

ชั้งชือชือใช้หางตาไปชำเลือง แต่เห็นเพียงรองเท้าใหม่ของเจ้าบ่าวเท่านั้น โดยไม่เห็นของเจ้าสาวด้วย

นางอดมิได้ต้องลอบกระตุกชายเสื้อชายชราแล้วกระซิบขึ้น

"เจ้าสาวเล่า ?"

ชายชราหัวร่อพลางตอบ

"เจ้าสาวก็คือท่าน"

.....

"**เจ้าสาวก็คือข้าพเจ้า ?**"

ชั้งชือชือหัวร่อแล้ว นางรู้สึกชายชราล้อ

เล่นได้เก่งกาจยิ่ง แต่เสียงหัวร่อเพิ่งดัง พลันรู้สึกมิค่อยถูกต้องอีกครั้ง การล้อเล่นเยี่ยงนี้ คล้ายออกจะเกินเลยไปมาก

ผู้คนในห้องยังคงปรบมืออยู่ หัวร่อแล้วกล่าว

"เจ้าสาวยังไม่รีบลุกขึ้นมากราบไหว้พ่อดิน เจ้าบ่าวได้รอเข้าห้องหอจนกระวนกระวายแล้ว"

เท้าทั้งสองของเจ้าบ่าวคล้ายมีตะปูตอกตรึงติดกับที่ก็ปาน แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ในที่สุด ขังขือขืออดมิได้ต้องเงยหน้ามองแวบหนึ่ง

เพียงมองแวบเดียว นางพลันตัวชาแข็ง ชาแข็งจนคล้ายไม้ท่อนหนึ่ง!

วิญญาณนางได้โบยบินออกจากร่างไปแล้ว!

.....

เจ้าบ่าวสวมเสื้อจอหงวนสีแดงฉาน สวมรองเท้าขาวใหม่เอี่ยม ศีรษะสวมหมวกบ่านดำปีกนก แต่งกายในเครื่องแบบที่ไม่ผิดกับเจ้าบ่าวอื่นใดสักน้อยนิด

แต่ทว่า ใบหน้ามัน.....ในโลกต้องไม่มีใบหน้าผู้ใดมาคล้ายคลึงกับมันเด็ดขาด!

นับว่าเป็นใบหน้าไม่คล้ายคนเลยจริง ๆ!

กระด้างเย็นชา เย็นชาจนไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด ตาทั้งคู่ที่คล้ายปลาตาย ยิ่งไม่มีประกายให้จับความรู้สึกได้

มันยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น จับตามองข้างขือขือโดยไม่กะพริบ

คล้ายดั่งว่า มันได้มายืนอยู่ที่นี่ตั้งแต่ข้างขือขือยังมิได้เกิดมา!

กวะชิงแซ

เจ้าบ่าวผู้นั้นถึงกับเป็นกวะชิงแซได้ ! !

ชั่วขณะรู้สึก ร่างลื่นไถลลงจากม้านั่งไป กระทั่งยังไม่อาจนั่งอยู่ได้อีกแล้ว พันสันกระทบกันกึกกักตลอดเวลา

นางรู้สึก คล้ายเป็นสุกรที่ถูกส่งเข้าไปในโรงฆ่าให้ผู้อื่นสังหารตามความพอใจ

ผู้อื่นตระเตรียมทุกเรื่องราวพร้อมสรรพ กระทั่งเทียนหงส์มังกรในห้องหอ กระทั่งอาคันตุกะและเจ้าบ่าวต่างเตรียมพร้อมแล้ว รอคอยแต่นางส่งตัวเองมาชั่นเชียงเท่านั้น !

นางคิดจะร่ำไห้ ร่ำไห้ไม่ออก คิดจะร้องก็ร้องไม่ออก

กวะชิงแซจ้องมองนางแน่วนิ่ง กล่าวช้า ๆ

“เราได้ถามท่านมาสามครั้งแล้ว คิดจะแต่งให้

เราในเวลาใด ? ในเมื่อท่านไม่อาจตกลงใจ ก็มีแต่ให้เราเป็นผู้ตกลงแทนเท่านั้น"

ชั้งชื่อชื่อกรีดสุดเสียง

"เรา.....เราไม่....."

เสียงที่นางกรีดจนสุดแรง ดังอยู่แต่ในลำคอเท่านั้น พาลไม่อาจเปล่งออกจากปากมาเสียได้

ก็วะชิงแซกล่าวต่อไป

"พิธีวิวาห์ของเราสองครั้งนี้ ไม่เพียงถูกต้องตามทำนองคลองธรรมและประเพณีเท่านั้น ยังมีสักขีพยานอีกด้วย"

ชายชราผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใช่ เราคือพ่อสื่อ"

สตรีสองนางนั้นหัวร่อคิกคิกกล่าว

"พวกเราเป็นผู้พาเจ้าสาว"

ก็วะชิงแซกล่าวอีก

"ที่มาร่วมโต๊ะครานี้ล้วนเป็นสักขีพยาน พิธีวิวาห์เยี่ยงนี้มิว่าผู้ใดต่างไม่อาจคัดค้านได้

ขั้งขือขือตัวอ่อนระทวยไปแล้ว กระทั่งเรี่ยวแรงจะหลบหนีก็คล้ายปลาสนากการหมดสิ้น

แม้นับว่าหนีได้ จะมีประโยชน์ใด?

เพราะนางอย่างไรก็หนีไม่พ้นอุ้งมือกว๊ะชิงแซไปได้

"แต่หรือเราจะถูกส่งเข้าหอกับมันเยี่ยงนี้?"

เสียงติงดังเบา ๆ ร่างนางร่วงหล่นลงจากม้านั่งไปกองกับพื้นแล้ว

พลันมีคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"พิธีวิวาห์ครานี้ ผู้อื่นแม้มิได้กล่าวกระไร แต่ข้าพเจ้ากลับมีวาจาว่ากล่าว"

ผู้ส่งเสียง เป็นบุรุษหนุ่มร่างอ้วน ๆ เตี้ย ๆ ใบหน้ากลม ๆ ตาทั้งสองกลับทั้งเรี่ยวทั้งยาว หน้าผากทั้ง

สูงทั้งกว้าง ขนคิ้วทั้งสองแทบจะกว้างกว่าผู้อื่นอีกเท่าตัว

ปากของมันกว้างอย่างยิ่ง หัวยิ่งโตใหญ่กว่า ดู แล้วนับเป็นลักษณะที่พิกลจนพิสดารทีเดียว

แต่ท่าทีของมันกลับหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่ง กระทั่งพอจะกล่าวว่าสง่าภาคภูมิได้ นั่งเพียงลำพังอยู่บนเก้าอี้ทางขวามือ มือซ้ายถือจอก มือขวาถือบ้าน จอกสุราก็ใหญ่อย่างยิ่ง

แต่มันกรอกจอกละอึกเดียว ดื่มลงรวดเร็วอย่างยิ่ง โดยมิทราบดื่มไปกี่จอกแล้ว

ประหลาดที่ว่า ผู้อื่นเมื่อครู่ต่างไม่มีใครเห็น ในห้องมีคนลักษณะเช่นนี้อยู่ผู้หนึ่ง

มิว่าผู้ใดก็ไม่เห็น คนผู้นี้เข้ามาตั้งแต่เมื่อใด? นั่งลงตั้งแต่เมื่อใด?

เมื่อพลันเห็นในห้องมีคนเยี่ยงนี้เพิ่มมาอีกผู้หนึ่ง ทุกผู้คนต่างตระหนกเอือกใหญ่

มีแต่กวีชิงแซเท่านั้นที่ยังเฉยชาไร้ความรู้สึก กล่าวเสียงราบเรียบ

"ท่านมีคำว่ากล่าวในพิธีวิวาห์นี้?"

บุรุษหนุ่มถอนใจกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้ามิคิดจะกล่าวเลย แต่จำเป็นต้องบอกกล่าว"

"บอกว่ากระไร?"

"พิธีนี้นับว่าสมบูรณ์ได้จริงๆ แต่มีไม่ถูกต้องเพียงประการเดียว"

"ประการใด?"

"หากเจ้าสาวในพิธีเป็นนาง เจ้าบ่าวก็ควรมิใช่ท่าน"

"ควรมิใช่ข้าพเจ้า? สมควรเป็นผู้ใด?"

บุรุษหนุ่มใช้จงอยปากบ้านสุราชี้จมูกตัวเอง ยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้า!"

"เจ้าบ่าวควรเป็นมัน? มันเป็นผู้ใด?!"

ชั่งซื่อซื่อที่ความจริงอ่อนระทวยกับพื้น เมื่อได้ยินคำพูดนี้ นางจึงเงยหน้าขึ้น

บุรุษหนุ่มที่อ้วนๆ เตี้ยๆ กำลังมองนางอยู่เช่นกัน

ความจริงชั่งซื่อซื่อไม่รู้จักบุรุษหนุ่มผู้นี้ แต่พาลรู้สึกคุ้นหน้าอยู่บ้าง

ตอนนั้น บุรุษหนุ่มกล่าวช้าๆ ลิบไป

"ข้าพเจ้าแซ่เอี่ย นามฮ้วม"

นามนี้สร้างความตระหนกแก่ชั่งซื่อซื่อจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ นางพลันนึกถึงคนผู้หนึ่งมาได้!

เมื่อค่ำวานตอนนางซ่อนอยู่ในบ่อดอกไม้ บุรุษ

หนุ่มอ้วน ๆ เตี้ย ๆ ที่ติดตามหลังบิดานางก็คือมัน !

มันคือบุตรของเอียซาเอียแห่งไต้เมียฮู้ คือคนที่ชั้งชือชือมักได้ยินว่ามันเป็นตัวประหลาดผิดมนุษย์ !

พ้งว่า ในสิบวันมันยากจะมีสติแจ่มใสสักวันหนึ่ง ยามสติแจ่มใสมันอยู่ในวัดหลวงจีน ยามเมามายมันอยู่ในซ่องคณิกา !

มันอยู่ในสถานที่ใดก็ได้ มีแต่บ้านเท่านั้นที่อยู่ไม่ได้ พ้งว่า นับแต่มันเดินได้ เอียซาเอียก็ยากจะได้พบมัน

พ้งว่า เรื่องประหลาดพิกลใด ๆ มันต่างเคยกระทำ มีแต่ไม่เคยกระทำเรื่องจริงจังเลยสักครั้ง !

ชั้งชือชือคิดไม่ออกเสมอมา เตียเตียนางไฉนยอมยกนางให้กับตัวประหลาดนั้นได้ !

นางยิ่งนึกไม่ถึง ตัวประหลาดไฉนพลันมาปรากฏในสถานที่นั้นได้ !

แสดงว่าก็จะชิงแซก็เห็นมันเป็นตัวประหลาดเช่นกัน เพ่งพิจารณามันโดยละเอียดแล้ว พลันหัวร่อออกมา

เป็นครั้งแรกที่ชังชือชือเห็นมันหัวร่อ

นางนึกไม่ออกเสมอมา ยามคนผู้นี้หัวร่อจะเป็นสารรูปใด กระทั่งยังเข้าใจ มันหัวร่อไม่เป็นเลย

แต่บัดนี้ นางได้เห็นมันหัวร่อแล้วจริง ๆ

ใบหน้าที่ยะเยียบเย็นชา กระด้างจนตายด้านของมันพลันมีรอยยิ้ม ดูแล้วนับว่าพิกลจนน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูกจริง ๆ

ชังชือชือถึงกับอดมิได้ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ คล้ายดังได้เห็นใบหน้าคนตายพลันมีรอยยิ้มขึ้นก็ปาน

ได้ยินมันแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ที่แท้ท่านก็เป็นคนที่คิดจะมาเป็นเจ้าบ่าว ?"

เอี้ยฮ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้ากลับไม่คิดจะมาเป็นเจ้าบ่าว เพียงแต่ว่า จำเป็นต้องมาให้ได้เท่านั้น"

"จำเป็นต้องมาให้ได้ หรือมีคนใช้มีดคุกคามทางด้านหลังท่าน?"

เอี้ยฮ้วมถอนหายใจอีกคราจึงกล่าว

"คนเราย่อมไม่อาจเบิ่งตาดูภรรยาตัวเอง ไปเป็นภรรยาหรือเจ้าสาวของผู้อื่นได้กระมัง?"

"นางเป็นภรรยาของท่าน?"

"มาตรแม้นตอนนี้ยังไม่ใช่ แต่ก็ใกล้มากแล้ว"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ นางรับปากต่อข้าพเจ้าจะแต่งให้ข้าพเจ้า"

"แม้นับว่านางรับปากท่านจริง ก็ไม่มีประโยชน์"

"ไม่มีประโยชน์?"

"ไม่มีประโยชน์สักน้อยนิด เนื่องเพราะเตียเตียนางได้ยกนางแก่ข้าพเจ้านานแล้ว ไม่เพียงมีคำมั่นสัญญาของบิดามารดาเท่านั้น ยังมีสื่อมีพยาน นั่นจึงถูกตามทำนองครองธรรม มิว่าผู้ใดไม่อาจว่ากล่าวได้เด็ดขาด"

กั๊วะชิงแช้องอยู่เนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"หากท่านไม่แต่งกับนาง ดูท่ามีเพียงวิธีเดียวเท่านั้น"

"ไม่มีเลยแม้สักวิธีหนึ่ง"

"ต้องมี คนตายไม่อาจแต่งภรรยาได้!"

เอี้ยอ้วมหัวร่อแล้ว

นกเป็นครั้งแรกที่ชิงชอชอแลเห็นมันหัวร่อ

ความจริงใบหน้ามันก็พิเศษอยู่บ้างเล็กน้อย มีความพิกลอยู่บ้างเล็กน้อย โดยเฉพาะดวงตาที่ทั้งเรียวทั้งยาว คล้ายดังมีประกายอำนาจข่มขู่ขวัญคนจนบอกไม่ถูก ทำให้ร่างที่อ้วน ๆ เตี้ย ๆ ธรรมดาจนสามัญของ

มัน ดูแล้วมีความภาคภูมิที่เหนือธรรมดาอยู่บ้าง จนผู้คนไม่กล้าหยามดูแคลนมัน

เนื่องเพราะสาเหตุนี้เอง ดังนั้น ไม่มีผู้ใดในห้องลงมืออัปเปหิออกไป

แต่ยามมันแย้มยิ้มกลับแปรเปลี่ยนโดยสิ้นเชิง แปรเปลี่ยนเป็นนอบน้อมนุ่มนวล มีอัธยาศัยน่าคบหา กระทั่งใบหน้าที่อ้วน ๆ กลม ๆ ของมัน ดูแล้วคล้ายกลายเป็นน่าดูอีกมากมาย

แม้นับว่าเป็นคนชิงชังรังเกียจมันอยู่ก่อน เมื่อเห็นการแย้มยิ้มของมัน ต้องรู้สึกคนผู้นี้ไม่น่ารังเกียจดังคาดหมายแล้ว กระทั่งยังอดมิได้ต้องคิดไปสนิทสนมกับมันกว่าเดิม

ขั้งขือขือพลันต้องการให้มันรีบหนี หนีได้เร็วเท่าใดยิ่งประเสริฐ หนีได้ไกลเท่าใดยิ่งประเสริฐเท่านั้น

นางพลันไม่ต้องการเห็นคนผู้นั้นมาตายในกั๊วะ-ชิงแซ

เนื่องเพราะนางทราบวิชาบู๊ของกั๊วะชิงแซน่ากลัวอย่างยิ่ง เด็กอ้วนเตี้ยยามยิ้มแล้วน่ารักกระไรปานนั้น นางไม่ปรารถนาเห็นโลหิตสดๆหลั่งไหลออกมาจากในรอยยิ้มนั้น ย้อมรอยยิ้มของมันให้กลายเป็นใบหน้าบี-ศาจไป

ที่น่าสะพรึงกลัวสุดคือ นางเคยเห็นมีคนตายกับมือกั๊วะชิงแซมาห้าคนแล้ว ห้าคนนั้นต่างตายโดยฉับพลันทันที หน้าผากมีโพรงเพิ่มขึ้นโดยฉับพลัน แต่กั๊วะชิงแซถึงกับใช้วิธีใดไปสังหารคนทั้งห้า นางกลับไม่เห็นแม้แต่เงา

หน้าผากของเจ้าเด็กอ้วนนั้นสูงเป็นพิเศษ กั๊วะชิง-แซย่อมลงมือสะดวกกว่ามากหลาย ขังขือขือแทบจะหลับตามองเห็นภาพหน้าผากมันมีโลหิตหลั่งไหลลงมาแล้ว

"โชคดีที่ก๊วะชิงแซยังมิได้ลงมือ ยังคงยืนตัวตรงอยู่ในที่นั้น แน่นิ่งมิเคลื่อนไหว

เอียอ้วมเทสุราจอกหนึ่ง เพิ่งดื่มลงไป พลันยกจอกสุราขึ้นวางบนหน้าผากอย่างไม่คาดหมาย

จากนั้น มีเสียงจอกสุราดังติงขึ้น

สีหน้าก๊วะชิงแซแปรเปลี่ยนไปทันที!

เอียอ้วมวางจอกสุราลงช้า ๆ พิจารณาโดยละเอียดหลายคราแล้ว ส่ายหน้าช้า ๆ ถอนหายใจยาวพลางพึมพำ

"อาวุธลับที่อำมหิตยิ่ง ร้ายกาจยิ่ง"

ขั้งขือขือจ้องมองจนเลยละเลือนไม่เข้าใจจริง ๆ

หรือก๊วะชิงแซกระทั่งมือยังไม่เคลื่อนไหว ก็สามารถชัดอาวุธลับไปโดยไม่มีวี่แววร่องรอยได้?!

หรือเจ้าเด็กอ้วนเพียงยกมือ ก็สามารถใช้จอกสุราใบเล็ก ๆ รับอาวุธลับของมันไว้ได้?!

อาวุธลับของก๊วะชิงแซที่สามารถฆ่าคนในพริบตา สามารถทะลวงหน้าผากคนให้เป็นโพรงในพริบตา ครานี้ไฉนกระทั่งจอกสุราใบน้อยก็ยังไม่อาจขัดแตกได้ ?!

ชั่งขือขือคิดไม่ออก และมิยอมเชื่อ เด็กอ้วนผู้นี้จะมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนั้น

แต่สีหน้าก๊วะชิงแซแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวบันยาก

ได้ยินเอ้ยฮ้วมถอนหายใจอีกคราแล้วกล่าว

"ผู้ที่ใช้อาวุธลับเยี่ยงนี้ไปทำอันตรายคน อย่างน้อยต้องเป็นบาปลดทอนอายุขัยไปสิบปี หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ต้องไม่ยอมใช้มันเด็ดขาด"

ก๊วะชิงแซอึ้งอยู่เนิ่นนาน พลันกล่าวขึ้น

"ก่อน ๆ ท่านเคยเห็นอาวุธลับนี้หรือไม่?"

เอ้ยฮ้วมส่ายหน้ากล่าว

"นี่เป็นครั้งแรกของข้าพเจ้า"

"ท่านก็เป็นคนแรกที่สามารถรับอาวุธลับนี้ของข้าพเจ้า"

"มีคนแรกแล้วย่อมต้องมีคนที่สอง เมื่อมีคนที่สองย่อมต้องมีคนที่สาม ดังนั้น อาวุธลับนี้ไม่นับว่ายอดเยี่ยมอย่างไร ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยังคงไม่ใช้มันก็ได้"

กัวะชิงแซ่องอีกเนื่องนานพลันถามอีกครั้ง

"ซ่งจับเนี่ยเป็นผู้ใดของท่าน?"

ซ่งจับเนี่ยเป็นสุดยอดผีมืออาวุธลับในแผ่นดินยุคนี้ ไม่เพียงรับอาวุธลับ ขัดอาวุธลับเป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดินเท่านั้น ผีมือสร้างอาวุธลับก็เป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดินเช่นกัน

"ในความรู้สึกนึกคิดของชนชาวนักเลง ซ่งจับเนี่ยย่อมเป็นบุคคลผู้ยิ่งใหญ่อันดับหนึ่งของหมู่อันดับหนึ่ง

นามนี้กระทั่งชั่งซือซือก็มักเคยได้ยินคนกล่าวขวัญถึงบ่อยครั้ง

หากมิใช่เนื่องเพราะนางเป็นสตรี ชั่งซือซือไม่อาจมิยกนามนางอยู่ในบัญชีรายชื่อที่นางจะต้องวิวาห์ด้วย ต้องคิดหาวิธีไปดูนาง เป็นคู่ที่เหมาะสมต่อนางหรือไม่ ?

แต่เอ๋ยอ้วมกลับสั่นศีรษะกล่าว

"นามนี้ข้าพเจ้าก็เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรกในชีวิต"

"ท่านไม่เคยได้ยินนามนี้มาเลย ? และไม่เคยเห็นอาวุธลับนี้มาเลย ?"

"ตอบถูกแล้ว"

"แต่ท่านกลับสามารถรับอาวุธลับนี้ได้ ?"

เอ๋ยอ้วมหัวร่อพลางกล่าว

"หากรับไม่อยู่ หน้าผากข้าพเจ้าไยมิใช่มีโพรงใหญ่ขึ้นเสียนานแล้ว ?"

ก๊ะชิงแซเบิ่งตาถลึงจ้องมัน พลันถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"ท่านบอกกับข้าพเจ้าได้หรือไม่? ท่านไฉนสามารถรับมือมันอยู่"

"ไม่ได้"

"ท่านจะยอมคืนอาวุธลับนั้นแก่ข้าพเจ้าหรือไม่?"

"ไม่ได้"

ก๊ะชิงแซพลันถอนหายใจยาวอีกครั้ง กล่าวว่า

"ท่านยอมปล่อยให้ข้าพเจ้าไปหรือไม่?"

"ไม่ได้"

มันพลันหัวร่อแล้วกล่าวอ้อยอิ่งต่อไป

"แต่หากท่านจะคลานออกไป ข้าพเจ้ากลับไม่คัดค้าน"

ก๊ะชิงแซมิได้เอ่ยคำที่สอง

ก๊ะชิงแซถึงกับคลานออกไปจริง ๆ!!

.....

ชั่วขณะจ้องมองจนตะลึงลานแล้ว

มิว่าผู้ใดเห็นก็วะซิงแซ ต้องรู้สึกมันมีความแข็งกระด้างยิ่งกว่าเหล็กศิลา เย็นชายิ่งกว่าน้ำแข็ง มันนับเป็นคนที่ไม่คล้ายคนเป็น ๆ เลย

ใบหน้าของมันไม่เคยมีความรู้สึกใด ๆ เลยตลอดกาลนาน

แต่เมื่อเห็นเด็กอ้วนนั้น สีหน้าต่าง ๆ พากันเกิดขึ้นครบถ้วน ไม่เพียงหัวร่อเท่านั้น ยังแทบจะร่ำไห้ออกมา ไม่เพียงใบหน้าขึงตลดเท่านั้น ยังถึงกับคลานออกไปด้วย!

เด็กอ้วนนั้นนับว่ามีความสามารถอยู่บ้างจริง ๆ!

แต่ชั่วขณะมองซ้ายมองขวาก็ยังสรรหาไม่ออกมันมีความสามารถพิเศษพิสดารใดกัน

ดูแล้ว มันคล้ายไม่ฉลาดมากกว่าคนบัญญาอ่อนสักเท่าใด

ขังขือขือดูไม่ออก ผู้อื่นก็ดูไม่ออก!

แต่ละคนต่างเบิ่งตาจนแทบถลนออกนอกเบ้า ปากอ้ากว้างจนพอจะยัดไข่ไก่เข้าไปพร้อมกันถึงสองฟอง

เอ้ยฮ้วมเทสุราอีกจอกหนึ่ง พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกท่านนั่งลงเถิด เวลาที่นั่งได้ไยต้องยืนอยู่? อย่าว่าแต่ สุราอาหารล้วนครบครันอยู่ต่อหน้า ไม่ดื่มไม่กินก็เป็นการเสียเปล่า ไยต้องเกรงใจด้วย"

ความจริงตอนแรกมิว่ามันกล่าวกระไร ผู้อื่นอาจบางทีจะถือว่ามันผายลมก็ได้ แต่ตอนนี้ มิว่ามันกล่าวกระไร พลันกลายเป็นคำสั่งไปทันที

วาจาของมันพอจบคำ ไม่มีผู้ใดในห้องพอจะยืนอยู่เลยแม้สักคนเดียว

ขังขือขือความจริงนั่งอยู่กับพื้น นางพลันผลุดลุกขึ้นยืน ก้าวยาว ๆ ออกจากห้องไป

เอียอ้วมมิได้เหลือบแลนางแม้สักแวบเดียว ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"กว๊ะชิงแซ่ต้องยังไปไม่ไกลนัก ไปหามันตอนนี้ยังทันอยู่"

เท้าของชั้งซือซือพลันคล้ายถูกตะปูตอกตรึงกับพื้นไปทันที เบือนหน้ากลับมาถลึงจ้องเจ้าเด็กอ้วนอย่างดุร้าย

เอียอ้วมยังคงไม่เหลือบแลนางสักแวบหนึ่ง ยกจอกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าไม่พอใจดื่มสุราคนเดียวเป็นที่สุด พวกท่านใฉนไม่ร่วมดื่มกับข้าพเจ้าสักหลายจอก"

มันเพียงเงยหน้าขึ้น สุราในจอกก็หายไปไม่เหลือแม้สักหยดเดียว

ชั้งซือซือพลันก้าวเข้าไปเบื้องหน้ามัน ส่งเสียงดัง ๆ

"หนอนสุรา ใฉนไม่ใช้ดื่มจากบ้านเสียเลย?"

เอ๊ยอ้วมส่งเสียงราบเรียบ

"ปากข้าพเจ้าใหญ่เกินไป แต่จงอยปากบ้านสุรากลับเล็กเกินไป"

มันชำเลืองมาที่ปากน้อย ๆ ของชั้งชือชือดุจดังไม่ตั้งใจ พลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"หนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก จะเคียงคู่ก็ไม่เหมาะสมดอก"

ใบหน้าชั้งชือชือแดงฉานทันที กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ท่านไม่ต้องลำพองไป แม้นับว่าท่านช่วยเหลือข้าพเจ้ามา ก็ไม่เห็นมีที่ใดเลิศวิเศษ"

"ท่านยอมรับข้าพเจ้าช่วยเหลือท่าน?"

"เฮอะ"

"อย่างนั้น ท่านไฉนไม่ขอบคุณข้าพเจ้า?"

"นั่นเป็นการยินยอมของท่านเอง ข้าพเจ้าไยต้องขอบคุณท่าน?"

"ฮา ถูกต้องถูกต้อง ไม่ผิดไม่ผิด ข้าพเจ้าความจริงกินอิ่มหนำแล้วไม่มีงานทำจริง ๆ"

ชั้งซือซือขบริมฝีปากแล้วพลันส่งเสียงดัง ๆ

"มิว่าอย่างไร ท่านอย่าหมายให้ข้าพเจ้ายอมแต่งกับท่าน"

"ท่านไม่ยอมแต่งจริง ๆ?"

"ไม่แต่งเด็ดขาด"

"ตกลงใจแน่แล้ว?"

"ใช่! ไม่แต่งเด็ดขาด"

"ท่านไม่เปลี่ยนใจ?"

ชั้งซือซือพลันตะเบ็งเสียงดังกว่าเดิม

"บอกไม่แต่งเป็นไม่แต่ง แม้ตายก็ไม่แต่ง!"

เอียอวมพลันผลุดลุกขึ้น คารวะให้นางอย่างนอบน้อมพลางกล่าว

"ขอบคุณขอบคุณ ขอขอบคุณสุดซึ้งใจ"

ขังขือขืองุนงงงวยจึงโพล่งขึ้น

"ท่านขอบคุณข้าพเจ้าไปไย?"

"ข้าพเจ้ามิเพียงต้องขอบคุณท่านเท่านั้น ยังต้องขอบคุณพ้าดินอีกด้วย"

"ท่านมีโรคใดกัน?"

"ข้าพเจ้าไม่มีโรคใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่มีโรคระแวงอยู่เล็กน้อย"

"ระแวงเรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้ามักระแวงว่าท่านจะแต่งให้ข้าพเจ้า ดังนั้น จึงหวาดกลัวจนแทบตายอยู่เสมอมา"

ขังขือขือตะเบ็งสุดเสียงอีกครา

"ข้าพเจ้าจะแต่งให้ท่าน? ท่านคลุ้มคลั่งแล้วหรือไร?"

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่คลุ้มคลั่ง และไม่หวาดกลัวแล้ว ขอเพียงท่านไม่ยอมแต่งให้ข้าพเจ้า เรื่องอื่นๆ ต่างพอจะปรึกษาได้ทั้งสิ้น"

ชั่งซื่อซื่อแค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไม่มีเรื่องใดต้องการปรึกษากับท่าน"

เอี่ยอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากชั่งเล่าแปะยืนกรานบังคับให้ท่านแต่งกับข้าพเจ้าให้ได้?"

ชั่งซื่อซื่อครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ไม่กลับไป"

"แต่ท่านอย่างไรยังคงต้องกลับไป"

ชั่งซื่อซื่อครุ่นคิดอีกครั้งจึงกล่าว

"รอข้าพเจ้าแต่งกับผู้อื่นแล้วค่อยกลับบ้าน"

เอี่ยอ้วมตบมือร้องอย่างยิ้มแย้ม

"ความคิดอันยอดเยี่ยม นับว่าวิเศษจริงๆ"

แต่พลันขมวดคิ้วแล้วถาม

"แต่ท่านเตรียมจะแต่งให้กับผู้ใด ?"

"นั่นท่านไม่ต้องเกี่ยวข้อง"

เอียงอ้วมถอนใจอีกครากล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่ต้องการเกี่ยวข้อง เพียงแต่วิตกว่าท่านไม่มีผู้ใดต้องการ"

ชิงชิงร้องสุดเสียงขึ้นอีกครั้ง

"ข้าพเจ้าจะมีคนไม่ต้องการ ? ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าขาดอัปลักษณ์ ?"

เอียงอ้วมผินยิ้มกล่าว

"ท่านย่อมไม่อัปลักษณ์ แต่อารมณ์ตัวเสียวเจียะเยียงท่าน มีผู้ใดทนทานได้ ?"

ชิงชิงกระชากเสียงด้วยความขุ่นเคือง

"นั่นก็มิต้องให้ท่านวิตก ย่อมมีคนทนทานได้อยู่"

"คนที่ทนทานท่านได้ ท่านไม่แน่จะทนมันได้ สมมุติเช่นก๊วะชิงแซผู้นั้น....."

พอได้ยินนามก๊วะชิงแซ ใบหน้าขงซือชือชีดขาวทันที

เอี๋ยฮ้วมกล่าวต่อไปด้วยเสียงอ่อยอิ่ง

"ความจริงมันมิแน่จะแต่งกับท่านโดยบริสุทธิ์ใจอาจบางทีมีจุดมุ่งหมายอื่นก็ได้"

ขงซือชือมิได้ต้องรีบถาม

มุ่งหมายอื่น ? มันมีมุ่งหมายอื่น ๆ เยี่ยงไร ?"

เอี๋ยฮ้วมสั้นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าก็มิทราบมันมุ่งหมายเยี่ยงไรอีก กลัวแต่เมื่อมันสมประสงค์แล้วอัปเปหิท่านไป ตอนนั้น ท่านมาแต่งให้กับข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าไยมิใช่ยิ่งเอ็นจอนาถกว่าเดิม"

ขงซือชือขุ่นเคืองจนหน้าแดงฉาน กรีดสุดเสียง

"ท่านวางใจ ข้าพเจ้าแม้นับว่าต้องเป็นนางชี ก็ไม่ยอมแต่งกับท่านเด็ดขาด"

เอี้ยอ้วมยังคงสั่นศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่วางใจ เรื่องราวในโลกความจริง ก็ยากจะระบุอย่างยิ่ง มิว่าเรื่องราวใดต่างเกิดขึ้นได้ทั้งสิ้น"

ชั้งซือซือขุ่นเคืองเป็นยิ่งนัก แค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเข้าใจท่านเป็นคนเช่นไร? ชายงามกระมัง? ท่านถือดีในที่ใดจึงเข้าใจข้าพเจ้าต้องแต่งให้ท่าน?"

เอี้ยอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าเป็นชายงามก็ดี เป็นตือโป๋ยก่ายก็ดี ล้วนมิเป็นที่สำคัญ ข้าพเจ้าเพียงแต่คิดจะรอจนท่านแต่งกับผู้อื่นจริง ๆ แล้ว จึงจะวางใจได้"

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้าต้องรีบแต่งกับผู้คนโดย

เร็วที่สุด เมื่อแต่งแล้วจะต้องรีบส่งข่าวให้ท่านทราบโดยเร็วที่สุด"

นางนับว่าขุ่นเคืองจนแทบคลุ้มคลั่งแล้วจริง ๆ ที่ไม่วางใจควรเป็นนางจึงถูกต้อง มิคาด ตือโป๋ย ก่ายตัวนักกลับเป็นฝ่ายวางก้ามเสียได้!

นางเพียงเห็นหน้าคนผู้นี้อีกแวบเดียวก็รู้สึกโทสะพลุ่งขึ้น เมื่อจบคำพูดนี้แล้ว สะบัดหน้าเดินออกไปทันที

มิคาด เอ้ยอ้วมส่งเสียงขึ้นอีกครั้ง

"รอก่อน"

ขั้งขือขือหันขวับมา

"รอไปไย? หรือท่านยังไม่วางใจ?"

"ข้าพเจ้ายังมิใคร่วางใจจริง ๆ หากแม้นท่านเกิดตายเสียก่อนที่จะได้วิวาห์"

ขั้งขือขือแผดสุดเสียง

"ข้าพเจ้าตายหรือเป็นจะเกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

"ย่อมเกี่ยวข้องอยู่ ตอนนี้ท่านมีนามเป็นคนของตระกูลเอียเราแล้ว หากท่านมีเรื่องยุ่งยากใด ข้าพเจ้าก็ต้องช่วยคลี่คลายแทนท่าน หากท่านถูกประทุษร้ายตายไป ข้าพเจ้ายังต้องล้างแค้นแทนท่าน นั่นไยมิใช่ยุ่งยากมากหลาย? ข้าพเจ้าเป็นคนกลัวเรื่องยุ่งยากที่สุดเสมอมา ท่านจะให้ข้าพเจ้าวางใจได้อย่างไรกัน?"

ชั้งชือชือชุ่นเคืองจนอกแทบระเบิดจริง ๆ แค่นหัวร่อกล่าว

ข้าพเจ้าไม่ตายได้ดอก"

"นั่นกลับไม่แน่นัก คนที่มีอารมณ์ขันเสียวเจียะตั้งท่าน แม้ถูกคนขายไปแล้วก็ยังมิรู้ตัว อย่าว่าแต่...."

หยุดถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าวต่อไป

"ยังมิทราบว่าต้องถึงเวลาใดท่านจึงแต่งออกไปได แต่ชั้งเล่าแปะกลับสามารถจับตัวท่านกลับไปทุกเวลา หากเป็นเช่นนั้น ท่านไยมิใช่ต้องแต่งงานให้ข้าพเจ้าแน่นอน?"

ชั้งชือชือร้องสุดเสียงทันที

"ต้องอย่างไรท่านจึงไว้วางใจได้? ท่านบอกมาเถิด"

"ข้าพเจ้ากลับมีวิธีอยู่จริง ๆ"

"วิธีใด?"

"ท่านต้องการแต่งให้ผู้ใด? ข้าพเจ้าจะส่งท่านไปถึงบ้านคนผู้นั้น รอเมื่อท่านวิวาห์กับมันแล้ว ก็ไม่มีพันธะเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าอีก เยี่ยงนั้น ข้าพเจ้าจึงวางใจได้"

ชั้งชือชือแค่นหัวร่อกล่าว

"นึกมิถึง คนเช่นท่านยังกระทำเรื่องราวได้รอบคอบสาหัสมาก"

"ยกย่องเกินไปยกย่องเกินไป ความจริงข้าพเจ้าเป็นคนสะเพร่าอย่างยิ่งเสมอมา แต่เมื่อเผชิญกับเรื่องเช่นนี้ ก็มิอาจไม่ระมัดระวังเป็นพิเศษ หากได้ภรรยาผิด นั่นก็มิใช่เรื่องล้อเล่นกันได้จริง ๆ"

ขั้งขือขือแค่นหัวร่อไม่หยุดยั้ง นางนับว่าขุ่นเคืองจนกระทั่งวาจาก็กล่าวไม่ออกจริง ๆ

เอ้ยอ้วมเอื้อนเอ่ยเสียงเนิบนาบต่อไป

"ดังนั้น มิว่าท่านต้องการแต่งให้ผู้ใด เพียงท่านบอกออกมา ข้าพเจ้าต้องสามารถส่งท่านไปจนถึงได้"

ขั้งขือขือขบเขี้ยวเคี้ยวพ้นกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการแต่งให้ฉิ่นกอ"

เอ้ยอ้วมขมวดคิ้วกล่าว

"เข้งกอ (ชายคนรัก) ผู้ใดเป็นชายคนรักของท่าน? ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไร?"

ขั้งขือขือแค้นจนใคร่ตบหน้ามันสักหลาย ๆ ฉาดจริง ๆ นางกรีดสุดเสียง

"ที่ข้าพเจ้าว่าคือฉันกอ หรือท่านกระทั่งนามคนผู้นี้ก็ยังไม่เคยได้ยิน ?"

"ใช่ ไม่เคยได้ยิน"

ขังขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"ถุงสวะจริง ๆ นอกจากกินข้าวแล้วท่านยังรู้จักเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้ายังรู้จักดื่มสุรา"

มันยกสุราขึ้นดื่มไปจริง ๆ แล้วจึงกล่าวต่อ

"ได้ ฉันกอก็ฉันกอ ข้าพเจ้าต้องช่วยท่านหามันจนพบ แต่มันจะยอมแต่งกับท่านหรือไม่ ข้าพเจ้าก็ไม่กล้าประกันแล้ว"

ขังขือขือขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"นั่นเป็นเรื่องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีของข้าพเจ้าอยู่"

"ข้าพเจ้าแม้พอจะเป็นเพื่อนท่านไปหามัน แต่

พวกเรายังต้องสัญญากันสามข้อก่อน"

"สัญญาสามข้อ?"

"ใช่ ข้อแรก เราต้องตกลงกันไว้ก่อน ข้าพเจ้าไม่แต่งท่านเด็ดขาด ท่านก็ไม่อาจมาแต่งกับข้าพเจ้าเด็ดขาด"

"วิเศษมาก"

"ข้อที่สอง เราแม้จะเดินร่วมทางกัน แต่ท่านเดินของท่าน ข้าพเจ้าเดินของข้าพเจ้า มิว่าท่านกระทำเรื่องราวใด ข้าพเจ้าต่างไม่บังคับท่าน ท่านก็ไม่อาจบังคับข้าพเจ้า"

"เฮอะ วิเศษมาก"

"ข้อที่สาม เพียงท่านพบคนที่ท่านพอใจ พร้อมจะแต่งเมื่อใดก็ได้ ข้าพเจ้าพบคนที่ข้าพเจ้าพอใจก็แต่งได้ในทุกเวลา เราสองต่างไม่อาจเกี่ยวข้องขัดขวางชีวิตส่วนตัวของกันและกัน"

"วิเศษมาก"

นางขุ่นเคืองจนหน้ามืดตาลายอยู่แล้ว นอกจากคำ "วิเศษมาก" นางมิทราบควรกล่าวกระไรเลยจริงๆ

เงื่อนไขเหล่านี้ ความจริงควรเป็นนางเสนอออกมิคาด ตีอโปียก่ายตัวนี้กลับชิงก่อนนางเสียได้!

.....

คนในห้องมิทราบต่างออกไปจนหมดสิ้นตั้งแต่เมื่อใด

เอี้ยฮ้วมกรอกสุราสามจอกซ้อน ๆ แล้วจึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ายังนับว่าอาศัยบารมีของท่านจึงได้ดื่มสุรามงคลนี้ ข้าพเจ้ากลับควรขอบคุณท่านจึงถูกต้อง"

ชั้งชีอชีออดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนหามาถึงที่นี่? เตียเตียข้าพเจ้าเล่า?"

เอียอ้วมหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"มีเรื่องบางประการที่ข้าพเจ้าไม่คิดจะบอกให้ท่าน ท่านก็ไม่อาจบังคับข้าพเจ้า"

ขังขือขือขบเขี้ยวเคี้ยวพันกล่าว

"ไม่แน่ว่าท่านเป็นเช่นดังผู้อื่น สุมหัวคบคิดกับกวะชิงแซก่อนแล้วก็ได้"

"นั่นก็ไม่แน่นัก ความจริงเรื่องราวในโลกไม่มีที่แน่นอนจริง ๆ อยู่"

ขังขือขือกวาดตามองรอบข้าง อดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

"พวกมันเล่า?"

"ไปแล้ว"

"ท่านไฉนปล่อยพวกมันไป?"

"กระทั่งกวะชิงแซข้าพเจ้ายังปล่อยไป ไฉนไม่ยอมปล่อยพวกเหล่านี้?"

"ท่านไฉนต้องปล่อยก๊ะชิงแซหนีไป ?"

"มันเพียงแต่ต้องการวิวาห์กับท่านเท่านั้น มาตรว่าเรื่องนี้กระทำด้วยความโง่เขลา แต่มิอาจนับเป็นเรื่องเลวร้ายอย่างไร อย่าว่าแต่ มันยังนับว่าเชิญข้าพเจ้าดื่มสุราด้วย"

"แต่มันเคยฆ่าคน"

"หรือท่านไม่เคยฆ่าคน ? มีคนมากหลายที่ความจริงสมควรตายนานแล้ว"

ใบหน้าขั้วขือขือแดงขึ้นอีกครา ร้องเสียงดัง ๆ

"ก็ได้ เพราะจะอย่างไร ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีหามันมาสะสางบัญชีจนได้ดอก"

นางกลั้นโทสะอยู่เป็นครึ่งวันจึงพลันถาม

"อาวุธลับของมัน ท่านยอมให้ข้าพเจ้าดูหรือไม่ ?"

"ไม่ยอม"

"ไฉนไม่ยอม ?"

"ไม่ยอมคือไม่ยอม เราตกลงกันแล้ว มิว่าผู้ใดก็ไม่บังคับผู้ใด"

ชั่งซื่อซื่อขยี้เท้าร้องขึ้น

"ก็ได้ ไม่บังคับเป็นไม่บังคับ ไปเถิด"

"ท่านรุ่มร้อนไปไย?"

"ข้าพเจ้ารุ่มร้อนไปไย? ย่อมรุ่มร้อนจะแต่งให้ผู้คน"

เอ๋ยอ้วมเทสุราอีกจอกหนึ่งแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านรุ่มร้อน ข้าพเจ้าไม่รุ่มร้อน ท่านจะไปก็ล่วงหน้าไปก่อน เพราะในเมื่อเราสองต่างเดินทางของกัน ข้าพเจ้าอย่างไรต้องไม่ปล่อยท่านถูกผู้อื่นชายก็แล้วกัน"

ชั่งซื่อซื่อพลันคว้าบ้านสุราขึ้นขว้างจนแหลกละเอียด เดินอาด ๆ ออกไปโดยไม่เหลียวหน้ามาอีกเลย

เอ๋ยอ้วมถอนหายใจพึมพำขึ้น

"โชคดีที่บ้านซึ่งมีสุรา ในทางนั้นไม่ถูกนางพบเห็น....."

ชั้งซือซือพลันโถมกลับมาอีกครั้ง คว้าบ้านด้านนั้นซึ่งยังมีสุราขว้างจนแหลกละเอียดเช่นกัน

นางนับว่าระบายโทสะออกได้บ้างแล้ว เมื่อเหลียวหน้าไป กลับเห็นเอ้ยอ้วมประคองไหสุรากรอกอย่างเบิกบานสำราญใจอยู่ แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บ้านสุราท่านขว้างได้เต็มที่ แต่ไหสุรานี้กลับเป็นของข้าพเจ้า ปากไหมีขนาดใหญ่ทัดเทียมกับปากข้าพเจ้าพอดี"

.....

ชั้งซือซือเดินไปพลาง ขุ่นเคืองไปพลาง ก่นด่าไปพลาง

"สุกรอุบาทว์ หนอนสุราชั่วร้าย ตือโป๊ยก่าย....."

นางด่าไปด่าไป พลันหัวร่อขึ้นเสียได้

ขั้งซิมเคยตั้งใจจะเขียนบันทึก "ตั๊วเสียวเจี๊ยะท่องใต้" สักเล่ม ความจริงมีทั้งเจ็ง ซุนง่อคงอยู่แล้ว ตอนนี้บวกตือโป๊ยก่ายไปอีกคน นับว่ามีตัวสำคัญแทบครบถ้วนแล้ว

บันทึกเล่มนี้หากเขียนสำเร็จจริง จะต้องยิ่งตื่นเต้นเร้าใจ หากขั้งซิมได้ทราบ จะต้องหัวร่อจนปากเขิดไม่ขึ้นเป็นแน่แท้

"แต่เจ้าตัวปากเขิดหนีไปที่ใดกันแน่?"

หัวร่อไปหัวร่อไป ขั้งตั๊วเสียวเจี๊ยะอดมิได้ต้องถอนหายใจยาว แต่ทว่า เสียงถอนหายใจนี้กลับมิใช่สะทกสะท้อนรันทด.....มิว่าอย่างไร เมื่อทราบว่ามีคนคอยคุ้มกันอยู่ทางด้านหลัง ยังนับว่าไม่เลวอย่างยิ่งจริงๆ

เปลือกนอกของตือโป๊ยก่ายแม้จะโง่เขลาอยู่บ้าง

แต่ผีมือคราดหลายกระบวนท่าของมัน บางครั้งยังชู่ขวัญผู้คนได้ไม่น้อย

(อาวุธของตือโป๊ยก่ายในไซอิ๋วคือคราด)

หากไม่มีตือโป๊ยก่าย ทั้งเจ็งไม่แน่จะไปถึงไซที (ชมพูทวีป) ได้

.....

ตือโป๊ยก่ายโง่เขลาจริงหรือไร ?

ในสายตาของสุกร สัตว์โลกโง่เขลาที่สุดอาจบางทีเป็นมนุษย์ก็ได้ !

บทเส้นทางวิบาก

เที่ยงตรง

ดวงอาทิตย์อยู่กึ่งกลางท้องฟ้าพอดี

หากท่านนั่งอยู่ใต้ร่มไม้ นั่งอยู่ชายหาดริมทะเล นั่งอยู่ในศาลากลางน้ำ ลมเย็นโชยเฉื่อยฉิวลูบไล้ร่างท่าน ในมือยังมีน้ำบ๊วยเปรี้ยวที่แช่น้ำแข็งจนเย็นเฉียบอยู่สักถ้วยหนึ่ง

ในตอนนั้นหัวใจท่านต้องอิ่มเอิบยินดี รู้สึกว่าโลกสวยงามตระการตา แสงอาทิตย์สดใสแจ่มจ้า โชติช่วงชัชวาลย์น่าภิรมย์

แต่หากท่านเดินอยู่ใต้แสงอาทิตย์ร้อนแรงเพียงลำพัง เดินอยู่บนถนนศิลาละเอียดที่ถูกแสงอาทิตย์แผดเผาจนร้อนระอุ รสชาตินั้นก็มิใคร่น่าทนทานนักแล้ว

ตอนเมื่อขัดข้อขัดคลายโทสะ นางจึงได้รู้สึกว่าเหน็ดเหนื่อยเพียงใด ร้อนระอุเพียงใด กระหายเพียงใด สกปรกเพียงใด!

นางรู้สึกตัวเองนับว่าตกอยู่ในผืนร้ายจริง ๆ กระทั่งลมหายใจก็ยากจะระบายมาได้

ทางสายนี้เป็นเส้นตรงไปเบื้องหน้า ดุจดั่งไม่มีวันสุดสิ้นก็ปาน หินเล็ก ๆ ที่ถูกแดดแผดเผา เป็นประกายแวววาวชอนไชตา ร้อนระอุดุจดั่งไข่ไก่ที่ต้มสุกแล้ว

ใต้ร่มไม้เบื้องหน้ามีหาบสุราอาหารว่างวางอยู่ มี

หลายคนนั่งใต้ร่มไม้ มือซ้ายถือขามสุรา มือขวาโบก หมวกบีกกว้าง พลางพึมพำตำหนิสุราสยิดเกินไป

แต่ในสายตาขั้งขือขือ หลายคนนี้นับว่ามีความสุขสันต์หรรษาดั่งเทพยดาแล้ว

"คนอยู่ในความสุขไม่รู้จักความสุข"

จวบจนบัดนี้ ขั้งขือขือจึงเข้าใจความหมายของวลีนี้กระจ่างใจ

หากเป็นเมื่อสองวันก่อน สุราอาหารว่างเช่นนี้นางเพียงเห็นว่าเหมาะต่อการเลียงสุนัขเท่านั้น แต่บัดนี้หากมีคนยื่นสุราเยี่ยงนี้ให้นางดื่มสักขาม นางไม่แน่ใจว่าจะต้องดันดันใจจนน้ำตาหลั่งไหลก็ได้

นางปรารถนาใคร่จะเข้าไปดื่มสักสองสามขามจริง ๆ นางกระหายจนริมผีปากแทบจะแตกปริแล้ว

แต่สุราต้องใช้เงินทองซื้อมา

ขังตัวเสียวเจียะแม้ไม่เคยออกจากบ้าน แต่นางก็เข้าใจเหตุผลนี้อยู่

ตอนนี้ ในตัวนางไม่มีเลยแม้สักอีแปะเดียว

มิว่าขังตัวเสียวเจียะต้องการข้าวของใด ขอเพียงอ้าปากเท่านั้นก็ต้องมีคนส่งมาให้

ทั้งชาติของนางไม่เคยทราบว่าเงินเบี้นของมีคุณค่าสูงส่งถึงเพียงนี้

"ในตัวเจ้าคือโป๊ยก่ายผู้นั้นต้องมีเงิน ไม่ทราบจะยอมให้เรายืมบ้างหรือไม่ ?"

เมื่อนึกถึงไปยืมเงินผู้อื่น หน้าของนางพลันแดงฉานทันที หากต้องการให้นางเอ่ยปากยืมผู้อื่น น่ากลัวฆ่านางเสียนางก็ไม่มีปัญญาเอ่ยปากได้

คนที่ใต้ร่มไม้ต่างเบิ่งตาจ้องมองนางแน่วนิ่ง

นางก้มศีรษะต่ำ ขบกรามแนบแน่น ก้าวยาวๆ ผ่านไป

"คือโป๊ยก่ายตัวนั้นไฉนยังไม่ตามมา ? หรือเมามายจนสลบไสลไปแล้ว ?"

นางรู้สึกแค้นตัวเองที่เมื่อครู่ตอนอยู่ที่นั้น ไม่ดื่มกินรองท้องสักเล็กน้อย "ไม่กินก็เสียเปล่า" เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกว่าจาของเอียอ้วมจะมากจะน้อยยังมีเหตุผลอยู่บ้าง

ที่ด้านหลังนางมีเสียงล้อรถเสียงม้าร้อง นางเหลียวหน้ามองไป พบเห็นรถม้าประทุนดำแล่นมาแต่ไกล คนผู้หนึ่งนั่งเอนกายอย่างเกียจคร้านอยู่ที่แคร่หน้ารถ กุมบังเหียนไว้ด้วยที่ท่าเกียจคร้าน สองตาที่ทั้งเรียวทั้งยาวคล้ายหลับคล้ายลืม มุมปากยังมีรอยยิ้มอย่างเหนื่อยหน่ายอยู่เล็กน้อย

หนอนสุราตัวนี้ถึงกับยังไม่เมา ถึงกับไล่ตามมาดูท่าสุขสบายของมันเปรียบกับชั้งขอขอแล้ว นับว่าคนหนึ่งอยู่บนสวรรค์ชั้นฟ้า คนหนึ่งอยู่ในห้วงอเวจีจริง ๆ

ชั้งขอขอขุ่นเคืองจนคันพันทั้งปาก ต้องขบจนมีเสียงดังกรอด ๆ

"รถม้าคันนี้เมื่อครู่จอดอยู่ที่ปากประตูขัด ๆ เราไฉนไม่รู้จักขึ้นไปนั่ง? เป็นเราออกจากประตูมาก่อนขัด ๆ ไฉนกลับปล่อยให้ตือโป๊ยก่ายฉกฉวยเอาเปรียบไปได้?"

บัดนี้ นางเพียงสามารถมุ่งหวังให้ตือโป๊ยก่ายส่งเสียงขัดขวนนางสักคำ..... เชิญให้นางขึ้นนั่งในตัวรถ

เอี๊ยฮ้วมกลับพาลไม่แยแสนาง คล้ายดั่งไม่ได้เห็นนางเลยก็ปาน รถม้าวิ่ง ๆ หยุด ๆ แต่พาลไม่ห่างจากซ้ายขวาหน้าหลังของนาง

ไม่เห็นสารรูปที่ร่อแร่ปางตายของมันยังพอทำเนา เมื่อเห็นยิ่งกระตุ้นโทสะให้คุโพลงไม่อาจระงับ

ชั้งขอขออดมิได้ต้องตะเบ็งสุดเสียง

"นี่!"

เอี๊ยฮ้วมลืมตาขึ้นแล้วหลับลงอีกครา

ชั้งขอขอจึงจำต้องเดินเข้าไปร้องดัง ๆ

"นี่! หรือท่านเป็นคนหูหนวก?"

เอียอ้วมจึงได้ลืมตากว้างกว่าเดิม กล่าวอย่างเกียจคร้าน

"ท่านกล่าวกับผู้ใด?"

"ย่อมกล่าวกับท่าน หรือข้าพเจ้ายังจะว่ากล่าวกับม้าตัวนี้ได้?"

เอียอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าทั้งมิใช่แซ่นี้ และมิใช่มีนามว่านี้ ข้าพเจ้าไหนเลยจะทราบว่าท่านกล่าววาจากับข้าพเจ้า?"

ขังขือขือขบเขียวเคี้ยวพ้น

"นี่! ผู้แซ่เอีย"

เอียอ้วมพริ้มตาลงอีกครา

ขังขือขือเดือดดาลราวมีไฟเผาผลาญ กรีดสุดเสียงไป

"ข้าพเจ้าเรียกผู้แซ่เอีย หรือท่านมิใช่แซ่เอีย?"

"ผู้แข่เอียมีมากมายยิ่ง ข้าพเจ้าไหนเลยจะทราบท่านเรียกผู้ใดกัน ?"

ขังขือขือตะเบ็งด้วยโทสะ

"หรือทีนยังมีผู้แข่เอียคนที่สอง ? หรือม้าสองตัวนกแข่เอย ?"

"อาจบางทีแข่เอย อาจบางทีแข่ขัง ท่านไฉนไม่ถามมันเอง ?"

อ้าปากหาวแล้วจึงกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากท่านต้องการกล่าววาจากับข้าพเจ้า ต้องเรียกข้าพเจ้าเบ็นเอยตัวกอ"

ขังขือขือยิ่งเดือดดาลกว่าเดิม ถลึงตาตวาด

"ถือดีอย่างไรให้ข้าพเจ้าเรียกท่านเบ็นเอยตัวกอ ?"

"ประการแรก เนื่องเพราะข้าพเจ้าแข่เอย ประการสอง เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีวัยสูงกว่าท่าน ประการ

สาม เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นบุรุษ ท่านย่อมไม่อาจเรียกข้าพเจ้าเป็นเอยตัวเจ๊กกระมัง ?"

แย้มยิ้มอย่างเกียจคร้านแล้วกล่าวต่อไป

"หากท่านจะเรียกข้าพเจ้าเป็นเอยตัวเจ๊ก (อา) ข้าพเจ้ากลับมิใคร่กล้ารับไว้"

"สุกรขั้วร้าย! สุกรอุบาทว์! ตือโป๊ยก่าย!"

"มีแต่สุกรจึงไปหาสุกรสนทนา ข้าพเจ้าเห็นท่านไม่คล้ายสุกรเท่าใดนัก"

"ขั้งซือซือขบกรามแนบแน่น สะบัดหน้าได้ก็เดินออกไปทันที สาบานไม่สนใจมันอีกแล้ว ได้ยินเสียงเบ้าปากดัง ๆ เอยฮ่วมพลันสะบัดบังเหียนม้า รถม้าจึงพุ่งเฉียดข้างกายนางออกไป

ทางเบื้องหน้ายาวไกลคล้ายไม่มีวันเดินสุดสิ้นก็ปาน อาทิตย์ยังคงร้อนแรงราวเปลวไฟ หากเดินเยียงนี้ต่อไปจริง ๆ แม้นับว่าสามารถทนทานอยู่ แต่คงต้องร่อแร่ปางตายเป็นแน่แท้

ขังขือขือพอกระวนกระวายก็ร้องสุดเสียงไป

"เอ้ยตัวเท้า (หัวโต) รอก่อน!"

นางแสร้งตะเบ็งคำ "ตัว" ดังอย่างยิ่ง แต่คำ "เท้า" กับอ้อมแอ้มฟังไม่ชัดเจน ฟังแต่ไกลคล้ายดังกำลังเรียก "เอ้ยตัวกอ" อยู่จริง ๆ

เอยอ้วมร้องบังเหียนม้าไว้จริง ๆ เหลียวมากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ขังเขียวม่วยมีเรื่องอันใด?"

ขังขือขือหัวร่อคิกคักโดยไม่อาจข่มไว้ นางนับว่าหาโอกาสยากลำบากอย่างยิ่งจึงได้เปรียบเล็กน้อย จึงย่อมแย้มยิ้มจนหวานเป็นพิเศษ เบิกบานเป็นพิเศษ

ในโลกมีตรุณีนางใดไม่ชมชอบเอาเปรียบผู้คนอยู่?

ขังขือขือกะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อรถคันนี้ของท่านไม่มีคนนั่ง มิทราบพอ

จะให้ความสะดวก ส่งข้าพเจ้าสักระยะหนึ่งหรือไม่ ?"

เอี้ยอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมได้แน่นอน"

"ในเมื่อท่านรับปากข้าพเจ้า ก็ไม่อาจขับไล่ข้าพเจ้าลงมาอีก ?"

"แน่นอน"

ปากของเอี้ยอ้วมยังมิทันหุบ ขั้งซือซือก็ได้กระโดดขึ้นไปบนรถม้าแล้ว และยังชะโงกออกจากหน้าต่างหัวร่อคิกคิกกล่าว

"ท่านเมื่อครู่อาจบางทีได้ยินไม่ชัดหู ข้าพเจ้ามิใช่เรียกท่านเป็นเอี้ยตั้วกอ เรียกท่านเป็นเอี้ยตั้วเท้า ศีรษะของท่านนั้นนับว่ายังโตใหญ่กว่าคนธรรมดาสามศีรษะรวมกันอีกสองเท่า"

นางจงใจจะกระตุ้นโทสะบีศาจหัวโตนั้นให้เดือดดาล

มิคาด เอ้ยฮ้วมกลับไม่ขุ่นเคืองสักน้อยนิด ยังแย้มยิ้มกล่าว

"ศรีษะโตแสดงว่าฉลาดปราดเปรื่อง ข้าพเจ้ารู้แต่แรกว่าข้าพเจ้าเปรื่องปราดอย่างยิ่ง ไม่ต้องให้ท่านมาเตือนสติดอก"

ชั้งชือชือเชิดปากสูงขัน บีดหน้าต่างรถดังโคมใหญ่

เอ้ยฮ้วมหัวร่อฮาฮา สะบัดบังเหียนเร่งม้าวิ่งเร็วกว่าเดิมแล้ว กล่าวอย่างแย้มยิ้มแจ่มใส

"ตั๋วเท้าตั๋วเท้า คุณประโยชน์ของตั๋วเท้ามากมายนักดอก ท่านวันหน้าจะต้องค่อย ๆ ทราบเบื้นแน่"

....

มีบ้างบางคนคล้ายดั่งมีบุญวาสนามาแต่กำเนิด ดังนั้น เบิกบานสำราญใจตลอดกาลนาน

เอ้ยฮ้วมเบื้นคนเช่นนั้น มิว่าผู้ใดคิดจะกระตุ้นคน

เช่นนั้นให้มีโทสะ ต่างเป็นเรื่องยากอย่างยิ่ง

เมื่อเวลาเที่ยงผ่านพ้น ผู้คนที่สัญจรบนถนนก็เริ่มมากขึ้น มีบ้างนั่งรถมีบ้างขี่ม้า มีบ้างวัยขรามีบ้างวัยฉกรรจ์....

ขังขือขือพลันพบเห็นบุรุษหนุ่มที่ขี่บนม้าขาว มีแพรแดงผืนหนึ่งพลิ้วไสวอยู่

แพรแดงของมันผูกอยู่ที่ต้นแขน

คนผู้นี้ย่อมมิใช่ฉินกอ แต่คิดว่าต้องมาจากกังหนำแน่

มิหราบมันรู้จักฉินกอหรือไม่? ทราบข่าวฉินกอหรือไม่?

ขังขือขือเกยคางกับกรอบหน้าต่างรถ เหม่อมองจนขึมเขา ครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม

นางหวังให้นางสามารถรวมสมาธิจิตใจไปคิดถึงฉินกอ ลืมเรื่องอื่นใดให้หมดสิ้น

แต่นางไม่สามารถ!

นางหวแทบตาย หิวจนกระทั่งนอนแล้วยังไม่อาจข่มตาหลับได้

คนเราเมื่อท้องเว้งว้างว่างเปล่า ในใจไหนเลยจะมีความรู้สึกดีมีดำเคลิบเคลิ้มได้

ขังขือขือไม่อาจอดกลั้นอีกแล้ว นางชะโงกหน้าออกไปส่งเสียงดัง ๆ

"ท่านทราบว่าเบื้องหน้าเป็นสถานที่ใดหรือไม่?"

เอียอ้วมตอบมา

"ไม่ทราบ แต่อย่างไรยังห่างจากกังหนำอีกไกลนัก"

"ข้าพเจ้าคิดว่าหาสถานที่ใดหยุดรถก่อน ข้าพเจ้า.....รู้สึกหิวเล็กน้อย"

"ท่านคิดจะกินอาหาร?"

ขังขือขือกลืนน้ำลายอีกหนึ่งแล้วกล่าว

"กินสักเล็กน้อยก็มิเป็นไร.....กินบ้างก็ดีอยู่"

"ในเมื่อมิเป็นไร ไยต้องกินด้วย?"

หยุดถอนหายใจแล้วพึมพำขึ้น

"อย่างไรสตรีก็มีความสามารถกว่า ไม่ได้กินอาหารทั้งวันยังมิเป็นไร หากเปลี่ยนเป็นเรา หิวโหยจนคลุ้มคลั่งเสียนานแล้ว"

ชั้งซือซือพลันร้องสุดเสียง

"เราก็หิวแทบคลุ้มคลั่งแล้ว"

"ฮา อย่างนั้นก็กินเถิด เพียงแต่ว่ากินอาหารต้องมีเงิน ท่จนมีเงินหรือไม่?"

"ข้าพเจ้า.....ข้าพเจ้า....."

"กินอาหารโดยไม่มีเงินเรียกว่ากินเปล่า คนที่กินเปล่าต้องถูกโบยด้วยไม้พาย ไม้พายที่หนากว่าหนึ่งนิ้วฟาดกันนั้น เป็นรสชาติที่ยากจะทนกว่าหิวเสียอีก"

ชั้งซือซือหน้าแดงฉาน ขบริมฝีปากอยู่เป็นเวลา

เนิ่นนาน จึงปลุกใจให้กล้าหาญได้ ตะกุกตะกักขึ้น

"ท่าน.....มีเงินหรือไม่?"

"มีเล็กน้อย แต่ทว่า เงินเป็นของข้าพเจ้า ท่านมิใช่ภรรยาข้าพเจ้า ย่อมไม่อาจให้ข้าพเจ้าเลี้ยงท่าน"

ชั่วขณะขบกรามร้องไป

"ผู้ใดต้องการให้ท่านเลี้ยง?"

"ในเมื่อไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเลี้ยงท่าน และยังไม่มีเงิน หรือคิดจะห้วท้องไปจนถึงกังหน้า?"

ชั่วขณะของนางอีกครู่หนึ่งจึงตะกุกตะกัก

"ข้าพเจ้า.....พอจะคิดหาวิธีไปหาเงิน"

"นั่นวิเศษยิ่ง ท่านคิดไปหาเงินเยี่ยงไร?"

ชั่วขณะต้องนางไปอีกครั้ง

ชั่วชาตินี้ของนางยังไม่เคยได้เงินมาเลยสักอีแปะหนึ่ง ยิ่งมิทราบ ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถหาได้เงินมา

อีกครู่หนึ่ง นางจึงเลียบเคียงถามขึ้น

"แล้วเงินของท่านได้มาจากที่ใด ?"

"ย่อมได้มาจากการแสวงหา"

"หาเยี่ยงไร ?"

"วิธีหาเงินมีมากมายนัก อาทิเล่นปาหี่ สอนหมัดมวย คุ้มกันสินค้า คุ้มกันคฤหาสน์ใหญ่ ล่าสัตว์หาสมุนไพร รับจ้าง ทำการค้าขาย ซึ่งข้าพเจ้ากระทำมาแล้วทั้งสิ้น"

หยุดหัวร่อเบา ๆ กล่าวสืบต่อไป

"คนเราหากคิดจะไม่อดอยาก ก็ต้องมีความสามารถหรืออาศัยกำลังตัวเองไปหาเงินมาเลี้ยงชีพ ขอเพียงหาเงินในสัมมาอาชีวะ มิว่ากระทำเยี่ยงไรก็ไม่เป็นที่อัปยศ แต่มิทราบท่านมีความสามารถใด ?"

ชั่งซื่อซื่อส่งเสียงไม่ออกอีกแล้ว

นางไม่มีความสามารถใดทั้งสิ้น วิชาที่นางเป็นไม่มีประการใดสามารถไปหาเงินมาได้เลย

เอี้ยอ้วมส่งเสียงอ้อยอิ่งอีกครั้ง

"มีบางคนรู้จักแต่ใช้เงิน ไม่รู้จักหาเงิน คนเยี่ยงนั้นแม้นับว่าอดตายก็ไม่มีผู้ใดเวทนามัน"

ชั้งซือซือตวาดด้วยโทสะ

"ผู้ใดต้องการให้ท่านเวทนา?"

"ประเสริฐมาก มีความเข้มแข็งเพียงพอ แต่คนมีความเข้มแข็งเมื่อหิวโหยมากแล้วก็ยากจะทนทานเช่นกัน ท่านสามารถทนหิวจนถึงเมื่อใด?"

ชั้งซือซือขบกรามแนบแน่น น้ำตาแทบจะทะลักออกจากเบ้าแล้ว

เอี้ยอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าคิดวิธีหาเงินแทนท่านได้แล้ว"

ชั้งซือซือออดมิได้ต้องถามไป"

"วิธีใด?"

"ท่านมาขับรถแทนข้าพเจ้า ครบหนึ่งขวบยาม

ข้าพเจ้าให้เงินท่านเบี้ยหนึ่ง"

"เบี้ยเดียวเท่านั้น?"

หนึ่งเบี้ยท่านยังติว่าน้อย? หากท่านไปขับรถให้ผู้อื่น อย่างมากได้เพียงห้าหุน"

"ตกลง! หนึ่งเบี้ยก็หนึ่งเบี้ย แต่ทว่า..... แต่ทว่า....."

"แต่ทว่ากระไร?"

ชั้งซือซือกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

"ข้าพเจ้าไม่เคยขับรถมาเลย"

"ฮา นั่นมิเป็นไร ขอเพียงเป็นมนุษย์ก็ต้องขับรถได หากผู้ใดกระทั่งม้ายังไม่มีปัญญาบงการ ไยมิใช่ยิ่งกว่าเป็นลาโง่"

.....

ในที่สุด ชั้งซือซือหาเงินได้ด้วยความสามารถของตัวเองเป็นครั้งแรกในชีวิตแล้ว

เงินเบี้ยน นับว่าหาด้วยความยากลำบากจริง ๆ

ขับรถมาหนึ่งชั่วยาม เอวของนางปวดเมื่อย หลังก็ปวดเมื่อย สองแขนขาจนแทบหมดความรู้สึก ผ่ามือที่รังบังเหียนถูกเสียดสีจนแทบมีโลหิตออกมา

ตอนรับเงินเบี้ยหนึ่งจากมือเอี้ยอ้วมนั้น น้ำตานางแทบหลั่งไหลออกมาอีก

นั่นกลับมิใช่เป็นน้ำตาของความคับแค้น แต่เป็นน้ำตาของความปีติ

เป็นครั้งแรกที่นางได้รับความอิ่มเอิบยินดีของคุณค่าที่ใช้กำลังไปแลกได้มา

เอี้ยอ้วมจับมองนางแล้ว ดวงตาเป็นประกายขึ้นเช่นกัน ยิ้มพลางกล่าว

"ตอนนี้ท่านมีเงินแล้ว ไปกินอาหารได้แล้ว"

ชั่วขณะยิ้มออกเชิดหน้ากล่าวเสียงดังก้อง

"ข้าพเจ้ารู้จักไปกินเอง ไม่ต้องให้ท่านมาสอน"

นางกำเศษเงินเบี้ยนั้นแนบแน่น รู้สึกว่าเศษเงินเล็ก ๆ ชิ้นนี้ยังมีคุณค่าสูงกว่าอัญมณีเครื่องประดับที่นางเคยมีเสียอีก

นางยังทราบ ในโลกต้องไม่มีผู้ใดสามารถหลอกลวงเงินเบี้ยนี้จากมือนางไปได้อีกแล้ว

ไม่มีเด็ดขาด!

เมืองนี้ไม่ใหญ่นัก

ชั่งซื้อซื้อหาร้านอาหารใกล้ที่สุดได้แล้วเดินเข้าไป....ยืดอกเชิดหน้าเดินอย่าสง่า

มาตรแม้นในมือนางมีเศษเงินเพียงเบี้ยเดียว แต่นางรู้สึก ตัวเองคล้ายมหาเศรษฐีเงินร้อยหมื่น รู้สึกไม่เคยร่ำรวยระดับนี้มาก่อนเลย

ผู้รับใช้ในร้านอาหาร แม้ใช้สายตาคลางแคลง

สงสัยพิจารณา ยังคงเทน้ำชามาให้นางชามหนึ่งแล้ว ถาม

"โกวเนี่ยต้องการรับทานอาหารใด ?"

ชั้งซือซือจัดการดื่มน้ำชาชามนั้นลงไปในรวดเดียวก่อนแล้ว จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ที่นี่ของเจ้ามีเห็ดหอมหรือไม่?"

มิว่าเป็นเวลาใด มิว่าในสถานที่ใด เห็ดหอมเป็นอาหารของคนที่มีเงินจึงจะกินได้

ผู้รับใช้กวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วกล่าว

"เห็ดหอมย่อมต้องมี และยังขนส่งมาจากที่อันสุดแสนไกล ราคาออกจะแพงเกินไปบ้างเท่านั้น"

ชั้งซือซือวางเศษเงินบนโต๊ะแล้วกล่าว

"มิเป็นไร ใช้เห็ดหอมกับหมูแฮมตุ๋นไก่ให้เราตัวหนึ่งก่อน"

นางตกลงใจจะรับทานให้สมอยากสักมื้อหนึ่ง

ผู้รับใช้ชำเลืองมองเศษเงินนั้นแวบหนึ่งแล้วส่งเสียงเย็นชา

"เห็ดหอมกับหมูแฮมตุ๋นไก่ตัวหนึ่งต้องห้าเบี้ยโกวเนี้ยต้องการจริง ๆ ?"

ชั่งชื่อชื่อตะลึงลานไปแล้ว

ตะลึงอยู่จนครึ่งวัน จึงยื่นมือช้า ๆ ลอบปิดเศษเงินบนโต๊ะไว้

สมองของนางไม่เคยมีความคิดเรื่องราคามาก่อนเลย ไม่เคยทราบว่าเงินเบี้ยหนึ่งจะมีค่ามากน้อยเพียงใด

ตอนนี้นางทราบแล้ว !

ผู้รับใช้กล่าวขึ้นอีก

"ที่นี่ของเรามีอาหารชุดละหนึ่งเบี้ยอยู่ ในชุดเป็นหนึ่งกับหนึ่งแกง ข้าวเปล่ารับทานได้ตามพอใจ"

ที่แท้เงินหนึ่งเบี้ยเพียงสามารถกินอาหารชุดเดียวเท่านั้น

เป็นกรรมกรด้วยความลำบากยากเข็ญมาหนึ่งช่วยาม ที่แท้มีคุณค่าเพียงเท่านี้เอง!

ชั่งชื่อชอกลนนาตากล่าว

"ก็ได้! อาหารชุดก็อาหารชุด"

พลนได้ยินคนผู้หนึ่งสั่งขึ้น

"จัดการตุ๋นไก่กับเห็ดหอมและหมูแฮมให้เราตัวหนึ่ง และอาหารดีที่สุดมาอีกสามสี่จาน พร้อมกับสุราดอกไม้อีกสามต่ำลึง"

มิทราบเอ๋ยอ้วมเข้ามาเมื่อใด และยังนั่งอยู่ข้างโต๊ะข้างนางอีกด้วย

ชั่งชื่อชื่อชบริมผีปากแน่น ไม่ไปสนใจมัน ไม่ไปพังวาจามัน และไม่ไปเหลือบแลมันด้วย

อาหารชุดนั้นมาแล้ว นางก็ก้มหน้ารับทาน

แต่กลิ่นหอมของไก่ตุ๋นเห็ดหอมหมูแฮม กลับขอนไชเข้าในนาสิกนางตลอดเวลา

คนเราย่อมไม่อาจกลั้นลมหายใจไว้ตลอดเวลาได้

ชั้งชือชือกล่าวอย่างขุ่นแค้น

"อ้วนจนคล้ายสุกรแล้วยังตะกรามเพียงนี้ หรือต้องการรีดขุนตัวเองให้อ้วนพี เพื่อวันตรุษจะได้มีราคาดียิ่งขึ้น?"

เอียอ้วมยังคงไม่มีโสทะ แย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ความสามารถของข้าพเจ้าสูงกว่าท่าน รู้จักหาเงินมากกว่าท่าน ดังนั้น ข้าพเจ้ากินดีกินมากกว่าท่าน นี่เป็นความยุติธรรมอันเที่ยงตรง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีโทสะได้"

เมืองนี้แม้ไม่ใหญ่ แต่ร้านอาหารนี้กลับไม่เล็ก และยังมีห้องพิเศษอีกด้วย

พลันมีสตรีที่พอกเครื่องประทินผิวจนหนาเดินออกมาจากห้องพิเศษนางหนึ่ง บิดตะโพกไปที่โต๊ะเก็บเงิน ยื่นมือกล่าว

"งูตัวเอ้ยต้องการให้เรามารับเงินที่นี่สิบตำลึง"

ผู้จัดการรีบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าทราบ งูตัวเอ้ได้สั่งไว้แล้ว โกวเน้ยที่มาในวันนี้ เพียงนั่งชั่วครู่ก็จะมีรางวัลสิบตำลึง"

มันล้วงเงินแท่งหนักสิบตำลึงออกมายื่นให้แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตัวโกวเน้ยหาเงินได้คล่องอย่างยิ่งจริง ๆ"

สตรีนางนั้นรับเงินมาแล้วเดินบิดตะโพกออกไป แต่พลันหันมาแย้มยิ้มให้แล้วกล่าว

"หากท่านรู้สึกพวกเราหาเงินคล่อง ไฉนไม่เรียกภรรยากับบุตรีท่านก็มาหาเงินกัน ?"

สีหน้าผู้จัดการร้านแปรเปลี่ยนไปทันที คล้ายดั่ง

พลันถูกยัดไข่เน่าเข้าไปในปากก็ปาน

ขณะนั้นนั่งอยู่ตั้งอกตั้งใจฟังอยู่ เอี่ยมพลันกล่าวขึ้น

"ท่านรู้สึกว่านางหาเงินได้สะดวกกว่าท่านกระมัง?"

ขับรถด้วยความเหนื่อยยากหนึ่งชั่วยาม ได้เงินมาเพียงเบี้ยเดียวเท่านั้น แต่นั่งชั่วครู่กลับมีเงินถึงสิบตำลึง!

ดูท่า นับเป็นความยุติธรรมที่ต้องประท้วงจริงๆ

เอี่ยมกล่าวต่อไป

"พวกนางหาเงินทองได้คล่องอย่างยิ่งก็จริง เนื่องเพราะที่พวกนางขายคือวัยสาวกับยางอาย มิว่าผู้ใดขอเพียงยอมขายเหล่านี้ ย่อมหาเงินทองได้คล่องยิ่ง แต่ทว่า....."

ถอนหายใจแล้วกล่าวสืบต่อไป

"การหาเงินวิธีนี้แม้คล่องแต่ขมขื่นยิ่ง มีเพียง

เงินทองที่หามาด้วยน้ำพักน้ำแรงและความสามารถของตัวเองเท่านั้น ยามสุรุ่ยสุร่ายใช้จึงไม่ละอายใจ”

ขั้งขือขือดมิได้ต้องผงกศีรษะเห็นพ้อง นางพลันรู้สึก วาจาตือโป๋ยก่ายนี้มีเหตุผลสมจริงยิ่ง

เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึก ตือโป๋ยก่ายมิได้โง่เขลาดังที่นางคิดหมายไว้

“ อาจบางทีคนหัวโตใหญ่จะมีความคิดลึกซึ้งกว่าผู้อื่นบ้างจริง ๆ”

นางพลันรู้สึก แม้นับว่ามันจะกินมากกว่าผู้อื่นบ้าง ก็เป็นที่น่าอโหสิให้

โฉมงามที่น่าสนใจ

ในความรู้สึกนึกคิดของผู้รับใช้ร้านอาหาร ผู้มาดื่มกินในที่นี้พอจะแบ่งเป็นสองประเภท

ดุจดังชั้งซุอซือ กินอาหารชุดเท่านั้น ย่อมเป็นประเภทต่ำที่สุด คนประเภทนี้มีเพียงไม่กี่คน ต้อนรับเป็นพิเศษเท่านั้น กระทั่งสีหน้ายังแย้มไม่ต้องให้แก่นาง

บุคคลเช่นดังเอยอ้วมพอมา ทั้งสังสุราทั้งสังอาหาร นับเป็นประเภทสูงกว่ามากหลายแล้ว

เนื่องเพราะเมื่อดื่มสุรามากจะต้องมือเติบกว่าต้องให้รางวัลพวกมันไม่น้อยเป็นแน่แท้

อย่าว่าแต่ คนเดียวสั่งอาหารสี่ห้าจานต้องกินไม่หมดแน่ อาหารที่กินเหลือ พวกผู้รับใช้พอจะเก็บไว้เป็นอาหารว่างในคืนนั้น หากแม้นยังเหลือสุราไว้บ้างนั้นยิ่งประเสริฐเลิศดี

ในสายตาผู้รับใช้ คนสองประเภทนี้ความจริงเป็นสัตว์สองพันธุ์ที่ผิดแปลกกันโดยสิ้นเชิง แต่สองคนที่มาในวันนี้ กลับคล้ายพิกลจนผิดธรรมดาอยู่บ้าง

สองคนนี้ความจริงรู้สึกกันขัด ๆ แต่พาลแยกนั่งคนละโต๊ะ

สองคนว่ากล่าวกันขัด ๆ แต่นัยน์ตามิได้เหลือบแลกันสักแวบเดียว ตอนกล่าววาจา ต่างคล้ายรำพึงกับตัวเอง

ไม่แน่ว่า ทั้งสองเป็นสามีภรรยาที่เพิ่งทุ่มเถียงกันมา?

ผู้รับใช้ตกลงใจจะประจบสตรีนางนี้บ้าง หากสายตามันไม่ผิดพลาด วันนี้ไม่แน่จะมีรางวัลอย่างงาม เนื่องเพราะสตรีที่ทุ่มเถียงกับสามี มักจะมีโอกาสให้ฉกฉวยได้ง่ายดายกว่า อย่าว่าแต่ สตรีนางนี้ดูเปลือกนอกแล้วมิใคร่ฉลาดเฉลียวเท่าใด

ขณะมันคิดจะเดินเข้าไป พลันมีเสียงกระพรวนดังสดใส ลาสีเขียวสองตัวห้อมาหยุดที่หน้าประตู มีสองคนพลิ้วลงจากหลังลา เดินยืดอกเชิดหน้าเข้ามาที่แท้เป็นทารกสองคน

ลาทั้งสองตัวนี้ ดูแล้วยังคึกคักกว่าม้ามากนัก ขนตลอดตัวเป็นประกายแวววาว ไม่มีสีอื่นแซมแม้สักเส้นเดียว บวกกับอานใหม่ขัดเป็นมัน บังเหียนสีแดงฉาน

ทารกทั้งสองดูแล้วยังวางก้ามภาคภูมิกว่าคนใหญ่

เสียอีก ทั้งสองต่างมีอายุสิบสามสิบสี่ ถักเปียข้าสวมเสื้อผ้าบ๊กดอกดวง ตากลมใหญ่ทั้งคู่กลอกไปมาไม่หยุดยั้ง ตอนไม่ยิ้มแย้มสองแก้มยังมีลักยิ้มอยู่

ทารกคนข้ายยกแส้ม้าขึ้นปลายจมูกผู้รับใช้พลางถลึงตากล่าว

"ที่นี่ของพวกเจ้า เป็นร้านอาหารใหญ่ที่สุดในเมืองนี้?"

ผู้รับใช้แย้มยิ้มประจบ มิทันเอ่ยปากผู้จัดการก็ชิงกล่าวขึ้นก่อน

"ร้านอาหารใหญ่ที่สุดในเมืองนี้ก็คือร้านเราแล้ว มิว่าสองท่านต้องการรับทานอาหารใด ร้านเราต่างพอตระเตรียมไว้ไม่มากก็น้อย"

ทารกผู้นั้นขมวดคิ้วแล้วหันไปกล่าวกับอีกผู้หนึ่ง

"เราบอกแต่แรกแล้วว่า ที่นี่เป็นสถานที่ยากไร้กระทั่งร้านอาหารที่พอจะสมที่ท่าก็ต้องไม่มี"

ทารกอีกผู้หนึ่งกลอกตามองหน้าขึ้งขือขือหลายตลบ ส่งเสียงตอบโดยไม่ตั้งใจ

"ในเมื่อไม่มีกว่านี้ ก็อดออมตามมีตามเกิดสักครั้งเถิด"

ทารกที่ถือแส้ม้าชิงกล่าว

"สถานที่สกปรกเยี่ยงนี้ โกวเนี่ยไหนเลยจะกลืนอาหารลงคอ"

ทารกอีกผู้หนึ่งกล่าว

"ท่านสั่งพวกมัน ให้สะอาดสะอ้านเป็นพิเศษก็แล้วกัน"

ผู้จัดการรีบชิงกล่าว

"ทราบแล้วทราบแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องสั่งคนครัวให้ระวังเป็นพิเศษ ถ้วยชามตะเกียบล้วนใช้ใหม่เอี่ยม"

ทารกที่ถือแส้ม้ากล่าวอีก

"โต๊ะดีที่สุดของพวกท่านราคาเท่าใด ?"

โต๊ะหูฉลามรังนกนางแอ่นดีที่สุดต้องห้าตำลึง....

ยังไม่ทันจบความ ทารกผู้นั้นขมวดคิ้วกล่าวอีกครั้ง

"โต๊ะตัวละห้าตำลึงจะรับทานได้อย่างไร ? ท่านเข้าใจพวกเราเป็นผู้ใด ? เป็นคนชนบทที่ไม่เคยขึ้นเหลาหรือไร ?"

ผู้จัดการรีบแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

"ขอเพียงท่านสั่งมา โต๊ะละสิบตำลึงยี่สิบตำลึง พวกเราต่างเคยจัดทำมาแล้ว"

ทารกผู้นั้นผืนใจผงกศีรษะกล่าว

"เอาเถิด ท่านตระเตรียมอาหารโต๊ะละยี่สิบตำลึงแก่พวกเราสองโต๊ะ"

พร้อมกันนั้น โยนเงินไปบนโต๊ะเก็บเงินแท่งหนึ่งแล้วกล่าว

"นี่เป็นเงินมัดจำ พวกเราอีกสักครู่จะมา"

จับตามองขังขืออีกสองแวบ จึงลากทารกอีกผู้หนึ่งออกไป ทั้งสองซุบซิบกันอยู่หลายคำ พลันหัวร่อขึ้นมา หันหน้าเพ่งมองขังขืออย่างยิ้มแย้มอีกครั้งจึงกระโดดขึ้นอาน

ลาทั้งสองตัวห้อออกไปจนไกลโขในเวลาพริบตาเดียวเท่านั้น

ได้ยินคนผู้หนึ่งโห่ร้องขมเขย

"ลาพ่วงพีเยี่ยม นับแต่เราเข้าด่านมา กลับเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรกจริง ๆ"

คนผู้นั้นมีเคราเต็มหน้า แบะอกเสือกว้างมือถือจอกสุรา เพิ่งเดินออกมาจากห้องพิเศษ มีสีหน้าท่าทีคล้ายผู้ทรงอิทธิพลในชนบท

อีกผู้หนึ่งรีบแย้มยิ้มประจบแล้วกล่าว

"หากกระทั่งงูตัวเอียบอกประเสริฐ คิดว่าลาตัวนี้ต้องไม่เลวแน่"

คนผู้นหน้าเขียวซีด ตาแดงระเรื่อ ดูวัยยังไม่ถึงสี่สิบปีก็หลังงอเอวโค้ง หากมิใช่ขาดการบำรุงรักษาก็ต้องมัวเมาในสุรานารีเกินไป

ด้านข้างยังอีกสองคน ผู้หนึ่งรูปกายผอม ๆ สูงๆ เอวสะพายกระบี่ผักดำ ใบหน้ายังไม่เลวนัก เพียงแต่สองตาเหลือกข้อน มุมปากมีรอยยิ้มเย็นชา คล้ายดังมีความเห็น ในโลกต้องไม่มีผู้ใดงามสง่ากว่ามันอีกแล้ว

ผู้เดินออกมาคนสุดท้ายมีวัยสูงที่สุด พันเหลืองทั้งปากได้ร่วงหลุดมากกว่าครึ่งแล้ว รอยย่นบนใบหน้ามัน กระทั่งเตารีดก็ไม่มีทางรีดให้เรียบได้ แต่ร่างกลับสวมเสื้อยาวสีฟ้าใส มือโบกพัดจีบก้านทองเบา ๆ เพิ่งเดินออกจากประตูมาก็ถ่มเสลดลงบนพื้นดังฤุย จับตาที่หนึ่กระหายมายังใบหน้าชังชือชือแวบหนึ่ง

ชังชือชือสะอิดสะเอียนจนแทบอาเจียน

หลายคนนี้ไม่มีผู้ใดกระตุ้นให้นางสะอิดสะเอียน

ใคร่จะอาเจียนเลย เมื่อเปรียบกับหลายคนนั้นแล้ว ตือ-โปยก่ายที่หัวโตใหญ่มหึมา ยังสบายตากว่ามากมายนัก

งูตัวเอยดื่มสุราในจอกหมดแล้วกล่าวอีกคราว

"ดูที่ท่าทางทั้งสองนี้แล้ว คิดว่าโกวเนี่ยของพวกต้องมีความเบื่นมายิ่งใหญ่ไม่น้อย"

บีศาจผอมแห้งผู้นั้นรีบแย้มยิ้มประจบอีกครั้ง

"มิว่านางมีความเบื่นมายิ่งใหญ่เพียงใด ในเมื่อถึงที่นี้ก็ควรมากราบคารวะงูตัวเอยก่อนจึงถูกต้อง"

งูตัวเอยสั่นศีรษะกล่าวอย่างจริงจัง

"จือชิ่ว ท่านไฉนกล่าววาจาโอหังปานนี้ได้? ไม่กลัวมุ้ยกงกับคุยกงจือหัวเราะเยาะควรทราบว่า ในวงพวกนักเลงมีผู้เก่งกาจสามารถมากมายยิ่ง คนยี่ห้อเช่นดั่งเรา ความจริงไม่อาจนับเบื่นการกระไรได้เลย"

ที่แท้ชายชรานั้นตามีแววหื่นกระหายผู้นี้ถึงกับนามมุ้ยกง (ผู้สวยงาม) มันโบกพัดจิบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เป็นการถ่อมตัวจนเกินไปของงู้เฮีย เกียรติภูมิของงู้มีอ๋อง (จ้าวบีศาจวัว) ของกวนวั้วหากยังไม่นับเป็นกระไร นามอาวเอี๋ยงมุ้ยของข้าพเจ้า ไยมิใช่ยิ่งไม่มีค่าแม้แต่อีแปะเดียว ?"

แม้งู้ตัวเอี๋ยยังคิดจะมารยาเป็นไม่แยแสสนใจ แต่มิอาจอดกลั้นความปลื้มปีติได้ ต้องหัวร่อแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าแม้พอมีชื่อเสียงที่กวนวั้วอยู่บ้าง แต่เมื่อเข้าด่านมาแล้ว ก็กลายเป็นคนชนบทไป ดังนั้น จึงกล้าอยู่แต่ในสถานที่เยี่ยงนี้ ไม่กล้าไปในเมืองใหญ่ไหนเลยจะเปรียบกับมุ้ยกงได้"

อาวเอี๋ยงมุ้ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"งู้เฮียอย่าลืมเสีย พวกเราก็เป็นผู้เร่งรุดมาจากเมืองใหญ่เพื่อกราบเยี่ยมงู้เฮีย ขอเพียงมีอัจฉริยะสูงส่งดินแดนใดก็ศักดิ์สิทธิ์ได้"

ดังนั้นเอง งู้ตัวเอี๋ยหัวร่อฮาฮาเสียงก้อง แต่ยัง

ปฐมบท

4

ว.ณ เมืองลุง

หนังสือเรื่องจีน ของ ว. ณ เมืองลุง

ที่ลดราคาพิเศษ

ฤทธิมดชั้น	28 เล่มจบ	รายพิเศษ	28.00 บาท
วีระบุรุษทุ่น	19 „	„	19.00 „
ใต้เงามัจจุราช	19 „	„	19.00 „
พยัคฆ์ร้ายบู๊ลิ้ม	39 „	„	39.00 „
ดาบพญายม	20 „	„	20.00 „
เพชฌฆาตสายฟ้า	24 „	„	24.00 „
วีรกรรมอมตะ	27 „	„	27.00 „
จอมมารมือโลหิต	23 „	„	23.00 „
จุมทองแดนทมิฬ	25 „	„	25.00 „

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก อีกรูปละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเขษม พระนคร ก.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องบู๊สยดสยองที่ดันเค้นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๔ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๕ ออกวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "**เซียวฮื้อยี้**" "**ฤทธิ์มีดสั้น**" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

ซือซือกลับยิ่งสะอิดสะเอียนแทบอาเจียนกว่าเดิม เมื่อนางนึกถึงนาม "งู้มีอ๋อง" แล้วต้องลอบหัวร่อในใจด้วยความขบขัน

ตั้วเสียวเจียะออกท่องทักษิณในคราน้ำ นับว่าพบพานกับภูตผีปีศาจมากมายไม่น้อยจริง ๆ บันทึกท่องทักษิณเล่มนั้นของชั้งซิม หากสามารถเขียนสำเร็จจริง คิดว่าต้องตื่นเต้นเร้าใจอย่างยิ่ง

งู้ตั้วเอียหัวร่อจนพอใจแล้วจึงกล่าว

"มุ้ยกงมีความรู้เห็นกว้างขวางสูงส่ง มิทราบดูความเป็นมาของทารกทั้งสองออกหรือไม่ ?"

อาวเอียงมุ้ยโบกพัดกล่าวอย่างครุ่นคิด

"ดูที่ท่าอันภาคภูมิของพวกมัน มิใช่เป็นบุตรหลานของขุนนางสูงศักดิ์ ย่อมต้องเป็นทายาทตระกูล

ใหญ่ในบู๊ลิ้ม แม้นับว่าพวกมันเป็นเชื้อพระวงศ์ใด ข้าพเจ้าก็ต้องไม่รู้สึกประหลาดใจ”

งู้ตั๊วเอียผงกศีรษะกล่าว

“อย่างไรก็เป็นมุ้ยกงมีความเห็นสูงส่ง ในความคิดอันต่ำต้อยของข้าพเจ้า โกวเนี้ยของทารกทั้งสองนั้นไม่แน่ว่าเป็นครอบครัวของเชื้อพระวงศ์ท่านใด ถือโอกาสดินฟ้าอากาศแจ่มใส กลับไปเยี่ยมญาติที่บ้านเดิม”

คุ้ยกงจื๊อที่กุมด้ามกระบี่ ข้อนตามองเพดานอยู่เสมอมา ตอนนี้พลันแค่นหัวร่อกล่าว

“คราน่ากลัวสองท่านดูผิดแล้ว”

อาวเอียงมุ้ยขมวดคิ้วเล็กน้อย ผินหน้ากล่าว

“ฟังน้ำเสียงของคุ้ยกงจื๊อ หรือรู้จักความเป็นมาของนางแล้ว?”

คุ้ยกงจื๊อเพียงร้องอืมม์เบา ๆ

งู้ตัวเอียรีบกล่าว

"นางเป็นบุคคลใด ?"

คุ้ยกงจ้อส่งเสียงเย็นชา

"นางก็ไม่นับเป็นบุคคลใดได้ เป็นเพียงคณิกาเท่านั้น"

งู้ตัวเอียงุนงงงวยจึงโพล่งขึ้น

"คณิกา ?"

"คณิกาเป็นเช่นไรนั้น หรืองู้เฮียยังไม่ทราบ ?"

งู้ตัวเอียหัวร่อพลางกล่าว

"แต่คณิกาไฉนจึงมีความภาคภูมิจนยิ่งใหญ่ปานนี้ น่ากลัวคุ้ยกงจ้อก็ดูผิดแล้ว ?"

"ข้าพเจ้าดูไม่ผิดเด็ดขาด นางไม่เพียงเป็นคณิกาเท่านั้น ยังเป็นคณิกาที่พิเศษอย่างยิ่งด้วย"

งู้ตัวเอียตื่นเต้นสนใจขึ้นกว่าเดิม รีบถาม

"พิเศษในที่ใด ?"

"คณิกาอื่น ๆ ต้องเป็นคนอื่นเลือก แต่นางเป็นคณิกาที่เลือกคน ไม่เพียงคนไม่ถูกนางมิยอมขึ้นเตียงเด็ดขาดเท่านั้น เงินไม่ถูกก็ไม่ได้ สถานที่ไม่ถูกก็ไม่ได้ด้วย"

งู้ตัวเอียหัวร่อพลางกล่าว

"หรือที่นั้นของนางมีดอกไม้งอกอยู่?"

"ที่นั้นของนางมิเพียงไม่มีดอกไม้เท่านั้น กระทั่งหญ้ายังไม่มีสักเส้น!"

งู้ตัวเอียหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว หัวร่อจนสุราหยดสุดท้ายในจอกยังกระฉอกออกมา

อาวเอียงมุ้ยหัวร่อพลางชายตาไปที่ชั้งซือซือพลาง

แต่ชั้งซือซือกลับงุนงงไม่เข้าใจ วาจาทั้งหลายนั้นนางไม่เข้าใจเลยแม้สักประโยคเดียว นางตกลงใจ โอกาสหน้าต้องถามบีศาจหัวโตให้ได้ คณิกาเป็นเช่นใดกันแน่?

งู้ตั๊วเอียกล่าวอย่างยิ้มแย้มขึ้นอีก

"ในเมื่อเช่นนั้น นางถือดีอย่างไรจึงวางก้ามยิ่งใหญ่กว่าผู้อื่น?"

"เนื่องเพราะเหล่าบุรุษต่างมีสันชาติต่ำทราม นางยิ่งวางก้ามโตใหญ่ บุรุษยิ่งต้องการขึ้นเตียงกับนาง"

งู้ตั๊วเอียผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นางนับว่าศึกษาสัญชาตญาณของบุรุษได้ซึ้งถึงแก่นจริงๆ กระทั่งใจข้าพเจ้าก็คล้ายถูกนางโยกจนหวั่นไหวไม่น้อย สักครู่มิแน่ว่าจะต้องทดลองดู"

อาวเอียงมุ้ยฟลันปรบมือกล่าว

"ข้าพเจ้านึกได้แล้ว"

"มุ้ยกงนึกเรื่องอันใดได้"

"ที่คุ้ยกงจอบ่งบอก หรือหมายถึงเตียเฮ่ย (คนดีแซ่เตีย)?"

"นางนั่นเอง"

"เตียเฮ่ย! นางดีในที่ใด? ดีในส่วนใด?"

อาวเอียงมุ้ยกล่าว

"พ้งว่า เตียเฮ่ยไม่เพียงเป็นคณิกาอันดับหนึ่งของวงพวกนักเลงเท่านั้น ยังเป็นคณิกาทรงคุณธรรมอีกด้วย ไม่เพียงความสามารถบนเตียงเหนือผู้อื่นขั้นหนึ่งเท่านั้น วิชาฝีมือของนางก็ไม่ด้อยกว่าผู้อื่นอีกด้วย"

งู้ตั๊วเอียขำเลืองตาไปมาแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เช่นนี้เป็นว่า มุ้ยกงมีความหวั่นไหวเช่นกัน แต่มิทราบเตียเฮ่ยคนนี้จะเลือกผู้ใด?"

ทั้งสองจ้องมองกันพลางหัวร่อเสียงก้อง แต่เป็นการหัวร่อที่ฝืนขันเล็กน้อย

พอเกี่ยวข้องกับ"เงินทอง"และสตรี" มีสหายรักมากหลายที่ต้องกลายเป็นคู่อาฆาตกันไป

อย่าว่าแต่ พวกมันความจริงมิใช่เป็นสหายรักใดเลย

งูตัวเอียชายหางตาไปที่ใบหน้าคุยกงจืออีกครั้ง พลางกล่าว

"ในเมื่อคุยกงจือรู้กระทั่งที่นั่นของนางไม่มีต้นหญ้า หรือเคยประกบกับนางมา?"

คุยกงจือมีแต่แค่นหัวร่อ

มิว่าผู้ใดเห็นการแค่นหัวร่อนั้นของมัน แทบอดใจใคร่จะฟาดใส่หน้ามันสักฉาดหนึ่งมิได้

มันแค่นหัวร่อกล่าว

"ประหลาดที่ว่า เตียเฮ่ายี่ไฉนเยี่องกรายมาในสถานที่เช่นนี้? หรือนางทราบที่นี่มีลูกค้าใหญ่เช่นงูเฮียอยู่?"

รอยยิ้มของงูตัวเอียก็คล้ายกลายเป็นแค่นยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าได้ตั้งใจให้ราคานางห้าร้อยตำลึง คิดว่าย่อมสมควรพอกระมัง?"

คุยกงจือยังคงหัวร่อแค่น ๆ พาลไม่ส่งเสียงกล่าวอีกด้วย

"จือชิ่ว" ผู้นั้นไม่ได้เอ่ยปากมาเป็นเวลานานแล้ว ตอนนี้ต้องแย้มยิ้มประจบ

"แม้นับว่าที่นั้นของนางดีขึ้นจากทองคำ เงินห้าร้อยตำลึงก็พอจะหาได้แล้ว ข้าพเจ้าจะไปจัดห้องหอให้งูตัวเอียท่านทันที"

ขอเพียงมีโอกาสได้ประจบ คนเยี่ยงนี้ต้องไม่ยอมปล่อยให้ผ่านมือแน่

แต่งูตัวเอียกลับสั่นศีรษะกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าไว้ แม้นับว่านางยินยอมขาย เรายังมิแน่จะยอมซื้อ เงินห้าร้อยตำลึงอย่างไรก็มิใช่ไปขโมยมาได้"

อาวเอียงมุ้ยหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ท่านไปเตรียมได้เต็มที่ ขอเพียงมีเจ้าสาว ยัง

กลัวหาเจ้าบ่าวไม่ได้หรือไร ?"

ขังขือขือไม่อาจอดกลั้นได้อีกแล้วจริง ๆ รอจน เมื่อสามคนกลับเข้าไปในห้องพิเศษ นางจึงถามเบา ๆ

"คณิกาเป็นอาชีพใด ? หรือเป็นเจ้าสาว ?"

เอียอวมกลั้นหัวร่อตอบ

"มีบางครั้งใช่"

"เป็นเจ้าสาวของผู้ใด ?"

"ผู้คนมากหลาย"

"คนหนึ่งไฉนเป็นเจ้าสาวของผู้คนมากหลายได้ ?"

เอียอวมกวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วกล่าว

"ท่านไม่เข้าใจจริง ๆ ?"

ขังขือขือเชิดปากกระชากเสียง

"หากเข้าใจไยต้องถามท่าน ?"

เอียอวมถอนหายใจกล่าว

"นางย่อมเป็นเจ้าสาวของผู้คนมากหลายได้เนื่องเพราะนางต้องเปลี่ยนเจ้าบ่าววันละคน...."

ผู้ที่เปิดร้านขายอาหาร ส่วนมากเคารพในหลักการหนึ่ง....มีเงินก็คือตั๋วเอย

มิว่าจะเป็นคณิกาก็ดี เป็นตัวบัดซบก็ดี ขอเพียงมีปัญญากินสุราอาหารโต๊ะละยี่สิบตำลึงได้ พวกมันก็ต้องปรนนิบัติรับใช้ท่านดุจดั่งเป็นบรรพบุรุษของพวกมัน

ผู้คนทั้งสูง ๆ ต่ำ ๆ ของร้าน พากันวุ่นวายเป็นชุลมุน บ้างจัดถ้วยชามตะเกียบ บ้างเช็ดถูโต๊ะเก้าอี้

ถ้วยชามตะเกียบล้วนใหม่จริง ๆ ยังมีคุณค่ากว่าที่ชั้งซือซือใช้รับทานชุดนั้นไม่ต่ำกว่าห้าเท่า กระทั่งผ้าปูโต๊ะยังใช้ผ้าแดงที่ใช้เฉพาะงานมงคล

ใบหน้าของชั้งซือซือแดงยิ่งกว่าผ้าปูโต๊ะ

นางนับว่าเข้าใจคณิกาคืออาชีพใดแล้ว

คำพูดที่พวกเหล่านั้นสนทนาเมื่อครู่ จนบัดนางจึงเข้าใจได้

แต่นางกลับหวังให้นางยังคงไม่เข้าใจ แค้นที่เอ็ยฮ้วมไฉนต้องอธิบายจนกระจ่างปานนี้

คิดว่าตือโป๋ยก่ายตัวนี้ต้องไม่ใช่เป็นตัวดี ไม่แน่ว่าเคยเป็นเจ้าบ่าวของผู้อื่นมาคืนหนึ่งเช่นกัน

ตือโป๋ยก่ายตัวนี้เป็นคนดีหรือไม่ ความจริงมิได้เกี่ยวข้องกับนางสักน้อยนิด แต่มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด นางพอได้คิดเช่นนั้น พลันมีโทสะขึ้นมา ปากน้อย ๆ นับว่าเชิดจนสูงพอจะแขวนขวดน้ำมันได้ทีเดียว

เตียเฮ่ายผู้นี้เป็นคนเช่นไรกันแน่ ?

มีความดีในที่ใดแน่ ?

นางอดเกิดความสนใจขึ้นบ้างมิได้

ยืดคอรอคอยจนกระวนกระวาย ในที่สุด เตียเฮ่ายนับว่าย่างกรายมาอย่างเชื่องช้าแล้ว

รถเทียมม้าสี่คันงามมาหยุดที่หน้าประตูร้าน หลายคนที่กลับไปในห้องพิเศษ ต่างโถมออกมาโดยพร้อมเพรียงกันทันที

ผู้จัดการกับคนรับใช้ต่างงอเอวต้อนรับอยู่ที่ปากประตูอย่างเคารพนบน้อม เอวแม้งอจนต่ำอย่างยิ่ง แต่หางตายังอดลอบข้อนขันชำเลืองไม่ได้

บุรุษเรียบร้อยที่สุด เมื่อพบกับสตรีที่ไม่เรียบร้อยที่สุด ยังต้องอดลอบดูนางสักสองสามแวบไม่ได้

อีกเนิ่นนานให้หลัง ประตูรถจึงเบิดออก และอีกเนิ่นนาน ในประตูรถจึงมีเท้ายื่นออกมาสองข้าง

เท้าทั้งสองนั้นผอม ๆ เรียว ๆ สวมรองเท้ากำมะหยี่บักลวดลายสวยงาม ถึงกับมิได้สวมถุงเท้า

เมื่อเห็นเท้าทั้งคู่นั้น วิญญาณของบุรุษพากันกระเจิดกระเจิงจากร่างมากกว่าครึ่งแล้ว

เท้าพอสัมผัสพื้น หดกลับไปอีกครา

พลันมีคนปราดเข้ามาปูพรมแดงฉานไว้ที่หน้าประตูรถผืนหนึ่ง ที่ติดตามรถม้ามานอกจากทารกชายทั้งสองคนแล้ว คล้ายดังยังมีอีกเจ็ดแปดคน

แต่พวกเหล่านั้นเป็นบุรุษหรือสตรี? มีสารรูปเยี่ยงไรกันแน่? ไม่มีผู้ใดไปสนใจเหลือบมอง

ดวงตาของทุกคนต่างจ้องอยู่บนเท้าทั้งคู่นั้นแน่วนิ่ง

ในที่สุด นับว่าเท้าสัมผัสพื้นแล้ว

ข้างเท้าคู่นี้ยังมีเท้าอีกสองคู่

โกวเนี่ยวัยแรกรุ่นสองนางประคองเตียเฮ่าย้ลงจากรถม้า เดินช้า ๆ เข้ามา

นางมือหนึ่งประคองทรวงอก มือหนึ่งเกาะไหล่โกวเนี่ยน้อยไว้เบา ๆ คิ้วเรียวทั้งสองขมวดเล็กน้อย ปากน้อย ๆ สีแดงฉานยังมีเสียงหอบหายใจอยู่ด้วย

เตียเฮ่าย้นับว่าดีอย่างยิ่งจริง ๆ

แต่นางดีในที่ใด? มิว่าผู้ใดก็ไม่ใคร่ชัดเจนนัก

เพียงรู้สึก นางเยี่ยงนี้จะต้องดีแน่ ไม่มีเหตุผลไม่ดี ต้องดีเด็ดขาด !

นางนับว่างามอย่างยิ่งจริง ๆ ท่วงท่าก็อ่อนช้อยสวยงามอย่างยิ่ง

แต่ขั้งขือขือดูซ้ายดูขวา ยิ่งดูยิ่งรู้สึกนางไม่คล้ายเป็นคนจริง ๆ

ใบหน้านางแม้สวยงาม แต่คล้ายวาดขึ้น ท่วงท่านางแม้สวยงาม กลับคล้ายเสแสร้งแกล้งดัด

นางอาจบางทีแกล้งดัดเป็นบทบาทของไซซี แต่ขั้งขือขือกลับรู้สึกไม่คล้ายแม้สักน้อยนิด

ตลอดร่างของนาง นับว่าเป็นร่างจำลองที่ไม่ใช่จริงเด็ดขาด

ประหลาดที่ว่า สายตาของบุรุษทั้งหลายในร้านต่างจับมองจนเหม่อค้าง กระทั่งในตาเล็ก ๆ ยาว ๆ ของตือโป๋ยก่าย ยังคล้ายเป็นมีแววหื่นกระหายอยู่เล็กน้อย

ชั้งชื่อชื่อใคร่จะควักนัยน์ตาทั้งสองข้างนั้นออกมาจริง ๆ

ท่วงท่าการเดินของเตียเฮ่าย้ก็พิเศษอย่างยิ่ง คล้ายดั่งกลัวจะเหยียบมดแมลงตายก็ปาน เดินเบื่นชั่วเวลาน้ำเดือดเต็ม ๆ จึงเยื้องกรายจากปากประตูมาถึงโต๊ะที่ผู้จัดการร้านเตรียมให้นาง

รอจนเมื่อนางนั่งลง ทุกคนจึงระบายลมจากปากยาว ๆ ออกมาเฮือกหนึ่งมิได้ หัวใจที่แขวนสูง ตอนนั้นจึงลอยลงในที่เดิมอีกครั้ง

แต่นัยน์ตาเตียเฮ่าย้คล้ายดั่งอกอยู่บนกลางขม่อมมิได้เหลือบแลผู้ใดเลยแม้สักแวบเดียว

นางเพิ่งทรุดกายนั่ง อาหารเลิศรสก็ทะยอยกันส่งขึ้นโต๊ะทันที

ทั้งโต๊ะมีนางนั่งอยู่ผู้เดียวเท่านั้น

แต่ทว่า นางเพียงใช้ตะเกียบเขี่ยอาหารไปมา สองคราก็วางตะเกียบลง คล้ายดังพบเห็นในอาหารมีแมลงวันหัวเขียวอยู่ก็ปาน

อาหารทุกจานถูกยกกลับไปโดยไม่พร่องสักชิ้น คล้ายดังทุกจานต่างมีแมลงวันอยู่

ในที่สุด นางเพียงดื่มข้าวต้มครึ่งชาม ผักดองไม่กี่ชิ้น

ผักดองยังเป็นนางนำมาเองด้วย

"ในเมื่อไม่กิน ไฉนต้องสั่งโต๊ะใหญ่ถึงปานนี้?"

"โกวเนี่ยของพวกเรา เพียงสั่งอาหารมาดูเล่นเท่านั้น"

นี่ก็คือความภาคภูมิ!

บุรุษทั้งหลายนับว่าใกล้จะคลุ้มคลั่งแล้วจริง ๆ

สตรีพอใจบุรุษที่ภาคภูมิ บุรุษไหนเลยไม่พอใจสตรีที่ภาคภูมิ?

มีโอกาสคลอเคลียกับสตรีภาคภูมิเช่นนี้ นับว่าไม่เสียชาติเกิดจริง ๆ

งู้ตั๋วเอ๋ยรู้สึกหัวใจคันยุบยิบไม่อาจทนทาน ต้องก้าวอาด ๆ เข้ามา ประสานมือด้วยท่วงท่าอาจหาญที่สุดแล้วกล่าว

"เตียโกวเน้ยกระมัง?"

เตียเฮ่ายิ้มได้ชั่วนตามองสักแวบเดียว กล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าแซ่เตีย"

"ข้าพเจ้าแซ่งู้"

"ที่แท้งู้ตั๋วเอ๋ย เชิญนั่ง"

วาจานางก็คล้ายปลอม....คล้ายดังร้องเพลงอยู่

วิญญาณของงู้ตั๋วเอ๋ยกระเจิงออกจากร่างจนหมดสิ้น ขณะคิดจะทรุดกายนั่ง

เตียเฮ่ายิ้มพลันกล่าวอีกครั้ง

"งู้ตัวเอย ท่านรู้จักข้าพเจ้า?"

งู้ตัวเอยงุนงงงวบ จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"วันนี้เพิ่งมีวาสนาได้พบ นับว่ายังไม่สาย".

"เช่นนี้หมายความ ท่านไม่รู้จักข้าพเจ้ามาก่อน?"

งู้ตัวเอยจำต้องผงกศีรษะ

เตียเฮ่ายกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าก็คล้ายไม่รู้จักท่าน"

งู้ตัวเอยจำต้องผงกศีรษะอีกครั้ง เตียเฮ่ายกล่าวต่อไป

"ในเมื่อท่านไม่รู้จักข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักท่าน ท่านไฉนนั่งลงมาได้?"

ใบหน้างู้ตัวเอยแดงฉานทันที ผืนยิ้มกล่าว

"เป็นท่านเรียกให้ข้าพเจ้านั่งเอง"

"เตียเฮ่าส่งเสียงราบเรียบ

"นั่นเป็นเพียงคำพูดตามมารยาทเท่านั้น อย่าว่าแต่...."

นางพลันหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อไป

"หากข้าพเจ้าเรียกงู้ตัวเอียคุกเข่า หรืองู้ตัวเอียก็จะยอมคุกเข่าลงได้?"

ใบหน้าของงู้ตัวเอียคล้ายลูกพลับสุกแล้ว แต่พาลไม่อาจบันดาลโทสะมาได้

สตรีที่มีความภาคภูมิปานนั้น พลันมาแย้มยิ้มให้ท่าน ท่านไหนเลยยังจะมีโทสะอาละวาดได้?

เมื่อเห็นที่ท่างุนงงราวกับเป็นวัวใหญ่ของงู้ตัวเอียเช่นนั้น ดวงตาอาวเอียงมุ้ยเบ็นประกายวาวทันที โบกพัดจีบก้านทองในมือไปมา กระทั่งร่างก็ยังส่ายโงนเงน เดินส่ายอาด ๆ เข้ามา กระดูกทั้งร่างคล้ายดั่งเบาจนไม่ถึงสี่ตำลึง

งู้ตัวเอียเบิ่งตาจ้องมัน ต้องการดูมันจะกล่าวกระไร

มันมิได้กล่าวกระไรทั้งสิ้น เพียงล้วงทองคำเหลืองอร่ามแท่งใหญ่ออกมาวางไปบนโต๊ะ

อาวเอียงมุ้ยมีวัยห้าหกสิบปีแล้ว ย่อมนับว่ามิใช่เสียเวลาไปเปล่า

มันเข้าใจ อยู่ต่อหน้าสตรีประเภทนี้ ไม่ต้องกล่าววาจาใดเลย

มันได้รู้จักใช้ทองคำมาพูดแทน

บางครั้งทองคำก็สามารถพูดได้ และยังโยกคลอนจิตใจสตรีได้มากกว่าถ้อยร้อยคารมที่รื่นหูทั้งมวลในโลกนี้ โดยเฉพาะอยู่ต่อหน้าสตรีประเภทนี้ มีแต่วาจาของทองคำเท่านั้น นางจึงพอจะฟังเข้าใจ

มันงอนิ้วดีดบนแท่งทองคำเบา ๆ เตียเฮ่ายิ้ได้เบือนสายตามาจริงดั่งคาด

อาวเอียงมุ้ยแย้มยิ้มแล้ว รู้สึกภูมิใจในการเลือกวิธีของตัวเองเป็นอย่างยิ่ง

วิธีที่มันเลือก นับเป็นวิธีถูกต้องที่สุดจริง ๆ

มิคาด เตียเฮ่ายังเพียงเหลือบมองแวบเดียวแล้วเชิดหน้าขึ้นอีกครา

อาวเอียงมุ้ยกล่าวว่า

"หรือเตียโกวเนี้ยไม่ได้ยินวาจาที่ทองคำแท่งนั้นกล่าวเลย ?"

"มันว่ากระไร ?"

อาวเอียงมุ้ยโบกพัดจิบกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มันบอกว่า ขอเพียงเตียโกวเนี้ยผงกศีรษะมันก็เป็นของเตียโกวเนี้ย"

เตียเฮ่ายักกะพริบตากล่าว

"มันกล่าววาจาอยู่จริง ๆ ? ข้าพเจ้าไฉนไม่ได้ยิน ?"

อาวเอียงมุ้ยงุนงงงวย จึงกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครั้ง

"อาจบางทีเสียงของมันออกจะเบาเกินไปบ้างก็ได้"

ในโลกนี้ หากมีเสียงใดที่ดังกว่าเสียงทองคำแท่งหนึ่ง นั่นก็เป็นทองคำสองแท่ง

อาวเอียงมุ้ยล้วงทองคำออกมาวางบนโต๊ะอีกแท่งหนึ่ง งอนัวดีดแล้วกล่าว

"บัดนี้ เตียโกวเนี้ยย่อมควรได้ยินแล้ว"

"ไม่ได้ยิน"

คิ้วของอาวเอียงมุ้ยต้องขมวดเข้าหากัน ขบกรามตัดสินใจ ล้วงทองคำออกมาอีกสองแท่ง

ในเมื่อล้วงออกมาแล้ว ก็ต้องพาลแสดงความใจกว้างให้เต็มที่ได้

อาวเอียงมุ้ยนับว่าแย้มยิ้มอย่างกว้างขวางยิ่งนัก กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"บัดนี้ คิดว่าเตียโกวเนี้ยคงได้ยินแล้ว?"

"ไม่ได้ยิน"

นางตอบรวบรัดและชัดเจนอย่างยิ่ง

ที่ท่าของอาวเอียงมุ้ยคล้ายดังถูกเข็มทิ่มแทงไปร้องโพล่งขึ้น

"ยังไม่ได้ยิน? ทองคำสี่แท่งนี้ กระทั่งคนหูหนวกยังควรได้ยิน"

เตียเฮ่ายี้พลันโบกมือเบา ๆ โกวเนียน้อยที่ยืนอยู่ด้านหลังของนาง ล้วงทองคำออกวางบนโต๊ะสี่แท่งบ้าง

ทองคำสี่แท่งนี้ ยังใหญ่กว่าสี่แท่งของอาวเอียงมุ้ยมากนัก

เตียเฮ่ายี้กล่าว

"ท่านหูหนวกหรือไม่?"

อาวเอียงมุ้ยสั่นศีรษะ

มันยังสะสางไม่เข้าใจ วาจาของเตียเฮ่ายหมายความกระไร ?

เตียเฮ่ายส่งเสียงราบเรียบ

"ในเมื่อท่านหูไม่หนวก ไฉนจึงไม่ได้ยินวาจาของทองคำสีแท่งนั้น ?"

"มันว่ากระไร ?"

"มันบอกว่า ขอเพียงท่านรีบไสหัวออกไป ไสออกไปให้ไกล ๆ มันก็เป็นของท่าน"

สีหน้าท่าทีของอาวเอียงมุ้ย ดูแล้วไม่คล้ายถูกเข็มแทงอีก

สีหน้าของมันคล้ายมีเข็มห้าร้อยเล่มแทงเข้าใส่โดยพร้อมกัน ยังมีอีกสามร้อยเล่มแทงอยู่ที่กันของมัน

งู้ตัวเอียพลันหัวร่อเสียงก้อง หัวร่อจนตัวงอไป

กระทั่งขั้งขือขือก็ยังอดลอบหัวร่อมิได้ นางรู้สึกเตียเฮ่ายไม่เพียงพอมีฝีมือเท่านั้น ยังเป็นคนที่น่าสนใจอย่างยิ่งอีกด้วย

หากสตรีได้เห็นสตรีทรมานบุรุษ ย่อมรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง แต่หากได้เห็นสตรีอื่นถูกบุรุษทรมาน นางจะต้องขุ่นเคืองจนแทบตายทีเดียว

แต่บุรุษกลับผิดกันเป็นตรงกันข้าม

บุรุษเมื่อเห็นบุรุษอื่นถูกสตรีทรมาน มิเพียงไม่เห็นใจเวทนา มีโทสะแทนมันเท่านั้น ยังกลับลอบอิ่มเอิบยินดี กระทั่งยังเบิกบานใจอย่างยิ่งด้วย

งู้ตัวเอียตอนนี้เบิกบานใจอย่างยิ่งอยู่

เปรียบกับอาวเอียงมุ้ยแล้ว นับว่าเตียเฮ่ายังเกรงใจต่อมันมากมาย ไม่แน่ว่ามีความหมายต่อมันก่อนแล้ว เพียงตำหนิที่มันใช้วิธีผิดไปเท่านั้น

โชคดีที่ตอนนี้จะเสริมความผิดพลาดยังไม่นับว่าสายเกินไปนัก

ขอเพียงมีเงิน ยังกลัวจะทับสตรีเยียงนี้ให้ตายไปไม่ได้ ?

ความภาคภูมิของงู้ตั๊วเอียปรากฏออกมาอีกครา ยืดอกเชิดหน้ากระแอมสองเสียงแล้วกล่าว

"คนเช่นเตียโกวเน้ย ย่อมไม่เห็นทองคำอันน้อยนิดน้อยอยู่ในสายตา"

ตบอกฉาดฉาดแล้วกล่าวสืบต่อไป

"มิว่าเตียโกวเน้ยต้องการมากน้อยเท่าใด ขอให้เอ่ยปากมาก็แล้วกัน ขอเพียงเตียโกวเน้ยผงกศีรษะ มิว่ามากน้อยเท่าใดต่างไม่เป็นไร"

วาจาเหล่านี้เมื่อกล่าวแล้ว กระทั่งมันเองก็รู้สึกมีความห้าวหาญจนทะยานฟ้าได้ทีเดียว

ดวงตาเตียเฮ่ายได้เหลือบมาที่มันแวบหนึ่งจริง ๆ กวาดขึ้น ๆ ลง ๆ จนกระดูกทั้งตัวของงู้ตั๊วเอียอ่อนระทวย แค้นที่มันเมื่อครู่ไฉนไม่วางก้ามของตั๊วเอียออกมา ให้สตรีนางนี้ได้ทราบว่างู้ตั๊วเอียมิเพียงไม่ตระหนี่มิยอมใช้เงินเท่านั้น ยังใช้ได้จำนวนมากหลายอีกด้วย

เตียเฮ่ายพลันถาม

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าผงกศีรษะด้วยความมุ่งหมายใดกันแน่?

สตรีนางนั้นนับว่ามารยาเบ็นโง่เขลาได้เก่งกาจยิ่ง งู้ตัวเอยหัวร่อเสียงก้อง ชะม้ายตามองพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการเยี่ยงไร หรือท่านยังไม่เข้าใจ?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้านอนกับท่านใช่หรือไม่?"

"ฮ่า ฮา เตียโกวเนี่ยกล่าวรวบรัดขัดเจนยิ่ง"

เตียเฮ่ายพลันกวักมือไปที่ด้านนอกแล้วกล่าว

"จุงกิมฮวย (ดอกไม้ทอง) เข้ามา"

กิมฮวยเบ็นสุนัขตัวเมีย สุนัขตัวเมียที่ทั้งอ้วนทั้งแข็งแรง

เตียเฮ่ายกล่าวเสียงนุ่มนวล

"มิว่างู้ตัวเอียต้องการมากน้อยเท่าใด เพียงเอ่ยปากมาก็แล้วกัน ขอเพียงงู้ตัวเอียยินยอมนอนกับกิมฮวยของข้าพเจ้าสักครั้ง มิว่าต้องการมากน้อยเท่าใดต่างมิเป็นไร"

อาวเอียงมุ้ยพลันแผดหัวร่อสุดเสียง หัวร่อด้วยความเบิกบานใจยิ่งกว่างู้ตัวเอียเมื่อครู่เสียอีก

ใบหน้างู้ตัวเอียบัดเดี๋ยวเขียวบัดเดี๋ยวแดง กระทั่งเส้นเลือดยังขึ้นโปนจนคล้ายไส้เดือน

คุ้ยกงจือที่ยืนมือไพล่หลัง จับตาเย็นชามองอยู่ด้านข้างเสมอมา ยามนี้จึงได้ก้าวอย่างอุกอาจเข้าหา ส่งเสียงราบเรียบว่า

"ความจริงสองท่านก็มิต้องมีโทสะ ในเมื่อเตียโกวเนี่ยเห็นข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ย่อมต้องรอข้าพเจ้าก่อน

มันวางก้ามเบื่องอาจสง่าที่สุด กวักมือเรียกให้เตียเฮ่ายแล้วกล่าว

"ท่านยังรอเรื่องอันใด จะมาก็มาเถิด"

ตัวเสียวเจี๊ยะที่ว้าเหว่

เตี่ยเฮ่ายี้พลันไม่ส่งเสียงอีกแล้ว

เนื่องเพราะนางทราบ มิว่ากล่าววาจาไม่น่าฟังเพียงใด ก็ไม่ดุร้ายเท่ามิกล่าวเสียเลย

นับเป็นการกระตุ้นโทสะคนให้เดือดดาลปางตายเดือดดาลแทบคลุ้มคลั่งจริง ๆ

คุ้ยกงจื่อมิเพียงหน้าแดงฉานเท่านั้น กระทั่งลำ

คอยังคล้ายพองใหญ่กว่าปกติอีกสองเท่า ที่ท่าของ "กงจ้อ" ที่มันบั๊นมาเป็นเวลาครึ่งค่อนวันของเมื่อครู่ ตอนนี้ไม่เหลือเลยแม้สักน้อยนิด

ที่น่าคลั่งใจสุดคือ เตียเฮ่ายแม้ไม่ส่งเสียง แต่คุยกงจ้อกลับทราบ เตียเฮ่ยคิดจะกล่าวกระไร

ที่ยิ่งขุ่นแค้นสุดแสนสาหัส คือก็ทราบว่าผู้อื่นต่างทราบเช่นกัน

เตียเฮ่ยมองดูกิมฮวยที่อ้วนพีแล้วเหลียวมองหน้ามันอีกครา ใบหน้าของนางมีรอยยิ้มเอิบยินดี คล้ายดั่งว่ามันสองนับเป็นผู้ที่พ้าจงใจสร้างสรรจริง ๆ

ในที่สุด คุยกงจ้อไม่อาจอดกลั้นอีกแล้ว กระโดดขึ้นร้องสุดเสียงด้วยโทสะ

"ท่านยังมีวาจาใดว่ากล่าว? บอกมา!"

เตียเฮ่ยพาลไม่ตอบ

แต่กิมฮวยกลับเห่าดังโฮ่งแล้วพุ่งเข้าหามัน ยังกระดิกหางอยู่ที่เบื้องหน้ามันไม่หยุดยั้ง

คุ้ยกงจือตวาดด้วยโทสะ

"เดียรัจฉาน ไสหัวไป!"

กิมฮวยเห่าโฮ้ง โฮ้ง โฮ้งสามครั้ง

คุ้ยกงจือเตะฉาดพร้อมกับตวาดไป

"ไสหัว!"

กิมฮวยเห่าโฮ้งอีกครั้ง

งู้ตั้วเอียต้องแผดหัวร่อสุดเสียงแล้วกล่าว

"คนผู้นั้นนับว่าหาคู่สนทนาได้แล้ว"

มีอีกผู้หนึ่งส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ดูพวกมันยังสนทนากันถูกคออย่างยิ่งอีกด้วย"

คุ้ยกงจือขุ่นเคืองจนตาแดงฉาน กระทั่งผู้ใดเป็นคนส่งเสียงมันก็มิยอมเหลือบแล กระชากกระบี่ออกจากผักแล้วแทงสวบไปทันที

พลันมีตะเกียบคู่หนึ่งพุ่งมาใส่หลังมือมันดุจสายฟ้า

ตอนกระบี่มันร่วงลง กิมฮวยได้งับใส่มือของมันอย่างรุนแรงไปครั้งหนึ่ง

คุ้ยกงจือเปียกชุ่มโชกไปทั้งตัวแล้ว คล้ายดั่งเพิ่งถูกงมขึ้นจากน้ำก็ปาน .... ล้วนเป็นเหงื่อเย็นยะเยียบทั้งสิ้น

มันดูออกแล้วว่า ตะเกียบคู่นี้พุ่งมาจากที่ใด

กิมฮวยคาบตะเกียบขึ้น วิ่งกระดิกหางส่งคืนกลับไป มันก็คล้ายดั่งทราบตะเกียบคู่นี้เป็นของผู้ใด

แต่ละคนต่างทราบ แต่กลับแทบมิกล้าเชื่อถือ

กระบี่ของคุ้ยกงจือมิได้เชื่องช้า มิว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึง เตียเฮ่ายถึงกับมีฝีมือที่รวดเร็วกว่ามือกระบี่เลื่องชื่อเช่นคุ้ยกงจือได้

เตียเฮ่ายเพียงแต่ขมวดคิ้ว โกวเนี่ยน้อยที่ยืนอยู่

ด้านหลังนาง ก็ได้ยื่นมือรับตะเกียบแล้วกล่าว

"ตะเกียบคู่นี้ไม่อาจใช้อีกแล้ว"

ในที่สุด เตียเฮ่ายิ้มส่งเสียงขึ้นบ้าง นางตบหัวกิมฮวยเบา ๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ตัวว่าง่าย ไม่ต้องโกรธเคือง เรามิใช่รังเกียจปากเจ้าสกปรก แต่รังเกียจมือคนผู้นั้นสกปรก"

.....

นี่อาจบางทีเป็นจุดเด่นที่เตียเฮ่ายิ้มค่าเหนือกว่าสตรีนางอื่น ๆ

นางมิเพียงรู้จักเวลาใดควรกล่าววาจาใดเท่านั้น ยังรู้จักควรกล่าววาจาใดกับบุคคลเช่นไรอีกด้วย

ที่สำคัญสุดคือ นางยังรู้จักเวลาใดไม่กล่าววาจาด้วย!

ชั่งซือซือรู้สึก นางนับว่าน่าสนใจอย่างยิ่ง

นางหัวร่อตลอดเวลา จนเมื่อกลับห้องพักแล้ว ยังคงไม่อาจจดกลั้นต้องหัวร่อต่อไป

ห้องเป็นเอี่ยมอ้วมเช่าให้นาง แม้มิสวยงามนัก มิใหญ่โตนัก แต่ย่อมนับเป็นห้องพักเช่นกัน

ความจริงชั้งซือซือวิตกตลอดเวลา ค่ำคืนมิทราบจะนอนในสถานที่ใด ตอนนี้นางได้พบเห็นแล้ว ไม่เพียงการกินเป็นปัญหาเท่านั้น กระทั่งการนอนยังเป็นปัญหาอีกด้วย

มิคาด เอี่ยอ้วมคล้ายพลันเกิดเมตตาการุณย์ ถึงกับยอมเช่าห้องพักให้นาง และยังกังวลต่อนาง เตือนนางหลับพักผ่อนแต่หัวค่ำ

"ต๊อโป๊ยก่ายตัวนี้ อย่างไรยังไม่นับว่าเป็นคนเลวเกินไป"

ชั้งซือซือขบริมผีปาก ลอบหัวร่ออยู่เพียงลำพัง คล้ายดังนึกถึงเรื่องสนุกสนานอีกประการ นางหัวร่อจนตัวงอไป

"ยกชั้งชิมแต่งให้มันกลับไม่เลวนัก คนหนึ่งปากน้อย ๆ เชิดสูงชัน คนหนึ่งหัวโต ๆ ร่างอ้วนเตี้ย กลับนับเป็นคู่ที่พ้าสร้างสรรจริง ๆ"

สำหรับตัวนางเองนั้น ย่อมไม่อาจแต่งกับคนเช่นนั้น

คนเช่นชั้งตั้วเสียวเจียะ ย่อมต้องเป็นผู้ยิ่งใหญ่เช่นฉิ่นกอจึงจะคู่ควร

นึกถึงฉิ่นกอ นึกถึงแพรแดงที่พลิ้วไสว ใบหน้านางร้อนผะผ่าวจนแดงระเรื่ออีกครา

ในห้องเงียบจนวังเวง ไม่มีลมแม้สักน้อยนิด

อากาศชั่วร้ายของเดือนหกนั้น นับว่าอบอ้าวจนผู้คนอึดอัดจนแทบขาดใจ

ชั้งชือชือแค้นจนใคร่เปลื้องเสื้อผ้าให้เปลือยเปล่า แต่ยังไม่มีความกล้าหาญถึงระดับนั้น

คิดจะนอน นอนไม่หลับ

นางเอนกายลงไปแล้ว คลานขึ้นมาอีกครา

"พื้นคงต้องเย็นอย่างยิ่ง เปลือยเท้าเดินไปมาต้องไม่เลว"

นางถอดรองเท้าและถุงออก ดูเท้าน้อย ๆ ที่ขาวผ่องแล้ว ถึงกับลืมลุกขึ้นเดินไปมา

นางคล้ายตั้งเพ่งมองจนเคลิบเคลิ้ม

สตรีเมื่อมองเท้าตัวเองมักจะมีความคิดฟุ้งซ่าน โดยเฉพาะสตรีที่มีเท้างามอย่างยิ่ง

เท้างามมักจะมีความรู้สึกลึกลับเกี่ยวพันไปถึงเรื่องลึกลับ

เท้าขุ้งขือขือสวยงามน่าดูยิ่ง อย่างน้อยที่สุดนางขื่มชมต่อเท้านางเสมอมา

แต่ผู้อื่นชื่นชมด้วยหรือไม่ ?

นางไม่ทราบ น้อยคนนักที่จะได้เห็นเท้าของนาง นางย่อมไม่เปิดโอกาสเยี่ยงนี้แก่ผู้อื่น แต่มีบางครั้งนางกลับเคยลอบคิดจะให้โอกาสแก่ผู้อื่นได้เห็นสักครา

พลันมียุงตัวหนึ่งบินออกจากใต้เตียง กัดที่เท้าของนาง

อย่างน้อยที่สุด ยุงตัวนี้ก็ได้ชื่นชมเท้านางอย่างยิ่ง

ดังนั้น นางมิได้ตียุงตัวนี้ให้ตาย เพียงแต่โบกมือไล่มันเท่านั้น

ยุงกัดที่ผ้าเท้าของนาง นางย่อมรู้สึนคันอย่างยิ่ง คิดจะเกา ผ้าเท้ายิ่งเกาไม่ได้ เพราะยิ่งเกายิ่งคันไม่เกาก็ไม่ได้

ยุงอุบาทว์ ที่อื่นใดไม่ไปกัด พาลมากัดผ้าเท้านางเสียได

นางคิดจะฟาดยุงตัวนี้ให้ตายนั้น ยุงมิทราบบินไปที่ใดเสียนานแล้ว

นางขบริมผีปากแนบแน่น สวมถุงเท้ากลับอีกครา

ยังคันอยู่ คล้ายดั่งคันจนถึงหัวใจก็ปาน

นางขบริมผีปากอีกครั้ง ถอดถุงเท้าออกอีกครา หลับตาเกาอย่างแรง จึงระบายลมจากปากยาว ๆ พลันรู้สึก เสือผ้าบนร่างเบียกชุ่มไปตั้งแต่เมื่อใดมิทราบ

ตอนนี้ หากมีโอกาสกระโดดลงแช่ในน้ำเย็น มิทราบจะสบายเพียงใด

ยังซื้อซื้อใช้มือบีบเท้าข้างที่ถูกยุงกัดไว้ ใช้เท้าข้างเดียวกระโดดมาที่หน้าต่าง ใช้มืออีกข้างหนึ่งผลักหน้าต่างเบา ๆ

นอกหน้าต่างมีต้นไม้ มีกำแพง มีเงาคน มีแมลงวันที่บินไปบินมา มีสุนัขกับแมวที่ไล่ไปไล่มา.... แทบจะมีครบทุกสรรพสิ่ง เพียงแต่ไม่มีน้ำเท่านั้น

แห่งเดียวที่นางสามารถหาน้ำเย็นได้ นั่นคือถ้วยบนโต๊ะ

นางกรอกลงหมดถ้วยทันที

เสียงเกราะเคาะบอกโมงยามแว่วมา....ยามสองแล้ว

นางสะดุ้งตัวลอย แทบจะกลืนถ้วยใบน้อยลงไปด้วย

ยามสอง! เพิ่งยามสองเท่านั้น นางยังเข้าใจว่าใกล้จะสว่างแล้วเสียอีก มิคาด มันเพิ่งเป็นเวลาเริ่มต้นของวิกาลฤดูร้อนที่ทั้งยาว ทั้งร้อน ทั้งอึดอัด

ในห้องพลันร้อนรุ่มยิ่งกว่าเดิม วิกาลยิ่งยาวนาน จะทนทานให้ผ่านได้อย่างไรกัน

มีคนมาสนทนาฆ่าเวลา อาจบางทีจะรู้สึกดีกว่าบ้าง

นางพลันหวังให้เอียอ้วมมาเป็นเพื่อนร่วมสนทนากับนาง แต่ทว่า บีศาจหัวโตตัวนั้นพอกินอิ่มก็หนีกลับห้องพัก บีดประตูลงกลอนไว้ ตอนนี้ไม่แน่ว่าหลับจนคล้ายสุกรตายแล้วก็ได้

"กินแล้วก็นอน ไม่คล้ายสุกรจะเป็นไร?"

"เราพาลไม่ให้มันนอนโดยสบาย พาลไปก่อกวนมันให้ตื่นมา"

ช่างตัวเสียวเจียะคิดจะทำเรื่องอันใด หากมีคนห้ามนางไม่อาจกระทำได้ นับเป็นปรากฏการณ์พิสดารจริง ๆ

ปรากฏการณ์พิสดารน้อยครั้งนักที่จะปรากฏขึ้น นางผลักประตูเบา ๆ ด้านนอกถึงกับไม่มีคน

อากาศอันอบอ้าวเยี่ยงนี้ กระทั่งในลานตึกยังไม่มีลม ถึงกับมีคนปิดประตูนอนอยู่กับห้อง นับเป็นความสามารถจริง ๆ

ประตูห้องของเอียอ้วมอยู่ตรงข้ามนี่เอง ประตูยังคงปิดสนิทแน่น แต่ที่หน้าต่างมีแสงไฟลอดมา

ถึงกับจุดโคมไฟโดยไม่ทันดับก็หลับไหลไปได้ ไม่กลัวเกิดไฟไหม้ในยามดึกดื่น คลอกเจ้าจนกลายเป็นสุกรย่างหรือไร ?

ขั้งขือขือทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน เดินผ่าลานตึกไปเบา ๆ

พื้นเย็นอย่างยิ่ง

นางพลันรู้สึก มิเพียงลืมสวมรองเท้าเท่านั้น กระทั่งถุงเท้ายังคงถืออยู่ในมือ

นางเหม่อมองดูเท้าตัวเองจนซึมเซาไปเนิ่นนาน มุมปากพลันปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

รอยยิ้มคล้ายดังจางจอกน้อยที่เพิ่งกินน้ำตาลไปสามชั้น หวานหยาดเยิ้ม แต่มิใคร่มีเจตนาดี

นางม้วนถุงเท้าเป็นก้อนกลมแล้วยัดเข้าในเสื้อเดินเท้าเปล่าไปเยี่ยงนั้นเอง

"ไฉนเท้าเปล่าไม่อาจพบเห็นผู้คน ผู้ใดเกิดมาก็สวมรองเท้าเลย ?"

เรื่องที่ชั่งตัวเสียวเจียะกระทำ ย่อมมีคำอธิบายที่ดียิ่งอยู่

ประตูปิดสนิทแน่น ไม่มีช่องแม้สักน้อยนิด

นางคิดจะเคาะประตู แต่หดมือกลับอีกครั้ง

"หากเราเคาะประตู มันไม่แน่ว่ามิยอมแยแสเรา ขอเพียงตื่อโป๊ยก่ายได้นอน กระทั่งฟ้าถล่มลงมามันก็ไม่สนใจ"

ชั่งชื่อชื่อกลอกตาไปมา

"เราไฉนไม่บุกเข้าไปขู่ขวัญมันให้สะดุ้งตัวลอยสักครั้ง ?"

นึกถึงคนเช่นเอียฮ้วมก็มีเวลาถูกผู้อื่นขู่จนสะดุ้งตัวลอย นางยิ่งไม่นึกถึงเรื่องใด ๆ อีกแล้ว

นางกระแทกประตูเบิดออกแล้วโถมเข้าไป....โรงเตี๊ยมมิใช่คลังเก็บเงินทอง ประตูย่อมไม่แน่นหนาเท่าใดนัก

นางเพียงหวังให้เอี๊ยฮ้วมมีจิตใจหนักแน่น อย่าได้ถูกขู่ขวัญจนผ่อตายทั้งเป็น

.....

เอี๊ยฮ้วมมิได้ถูกนางขู่จนขวัญผ่อตาย กระทั่งสีหน้ายังไม่มีแววตื่นตกใจสักน้อยนิด ยังคงนั่งแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น คล้ายเป็นเก้าอี้ตัวหนึ่ง....มันเป็นเก้าอี้จริง ๆ เนื่องเพราะบนร่างมัน ยังมีคนนั่งอยู่อีกผู้หนึ่ง

คนที่น่าดูอย่างยิ่งผู้หนึ่ง !

สตรีนางหนึ่ง !

.....

เตี๊ยเฮ่ายี่ก็มิถูกขู่ขวัญจนสะดุ้งตัวลอย

ยิ้มของนางยังคงหวานอย่างยิ่ง ทีท่ายังคงน่ม

นวลอย่างยิ่ง มาตรว่าสตรีนางอื่นนั่งอยู่ในเก้าอี้ในห้องต้อนรับ ทีท่าก็ต้องไม่สง่านุ่มนวลเยี่ยงนางในตอนนี้

นางมิเพียงนั่งอยู่บนตัวเอยฮ้วมเท่านั้น ยังโอบคอเอยฮ้วมไว้ด้วย

ผู้ที่ถูกขู่ขวัญจนสะดุ้งตัวลอย คือชั้งซือซือเอง!

นางอ้าปากจนกว้าง เบิกตาจนกลม ทีท่าคล้ายดั่งเพิ่งกลืนไข่ไก่ทั้งฟองลงไปก็ปาน

ตาที่หยาดเยิ้มของเตียเฮ่ยกวาดมองทั่วร่างนางแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"พวกท่านรู้จักกัน?"

เอยฮ้วมหัวร่อเบา ๆ ผงกศีรษะน้อย ๆ

เตียเฮ่ยถามอีกครั้ง

"นางเป็นผู้ใด?"

เอยฮ้วมตอบ

"ข้าพเจ้าแนะนำให้พวกท่านได้รู้จักกัน ท่านผู้

นี่คือเตียโกวเนี่ย ผู้นี้เป็นภรรยาที่ข้าพเจ้าเพิ่งหมั้นหมาย แต่ยังมิได้วิวาห์...."

ขณะมันแนะนำคณิกาที่นั่งอยู่บนตักให้รู้จักกับภรรยาในอนาคต ถึงกับยังนั่งอย่างสง่าผ่าเผย หนักแน่นเยือกเย็นในที่เดิม ถึงกับไม่มีท่ากระดากอายหรือเสียใจสักน้อยนิด และคล้ายไม่มีเจตนาผลักเตียเฮ่ยออกจากตักเลยสักน้อยนิดด้วย

หากชั้งซือซือมีความต้องการแต่งกับมันจริง ไม่ถูกมันกระตุ้นจนคลั่งใจตายทั้งเป็นก็ประหลาดยิ่ง.....แม้นับว่าไม่คิดจะแต่งกับมัน ยังคงถูกกระตุ้นจนเดือดดาลปางตาย

บีศาจหัวโตตัวนี้ ไม่ให้เกียรติแก่นางเกินไปแล้ว ที่ยิ่งขุ่นแค้นคือ เตียเฮ่ยถึงกับไม่มีท่าลุกขึ้นมาสักน้อยนิดด้วย

นางเพียงแต่กะพริบตาให้ชั้งซือซือแล้วกล่าว

"ท่านเป็นเอ้ยฮูหยินในอนาคตจริง ๆ ?"

ที่ยิ่งคลั่งใจคือ ชั้งซือซือคิดจะไม่ยอมรับก็ไม่ได้ นางขุ่นเคืองจนกระทั่งวาจายังมิอาจเปล่งจากปาก ไม่กล่าววาจาก็เป็นยอมรับโดยดุษฎี!

เตียเอ่ยหัวร่อคิกคิกกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนแรกยังเข้าใจเป็นโจรปล้นสวาทหญิงนางใด ดึกดื่นค่อนคืนบุกเข้าประตูมาในลักษณะเยี่ยงนี้ นึกมิถึงว่าเป็นเอ้ยฮูหยินในอนาคตจริง ๆ เสียมารยาทยิ่ง เชิญนั่งเชิญนั่ง"

นางตบเข่าเอ้ยฮ้วมเบา ๆ แล้วกล่าวต่ออย่างยิ้มแย้ม

"ต้องการให้ข้าพเจ้ายกที่นั่งนี้แก่ท่านหรือไม่?"

ชั้งซือซือพลันรู้สึก คนผู้นี้ไม่น่าสนใจสักน้อยนิดแล้ว นางแค้นจนใคร่ตบเสียหลายฉาด

แต่เมื่อเห็นที่ท่าเยี่ยงนั้นของเอ้ยฮ้วม นางพลันรู้

สึก นางต้องไม่อาจมีโทสะเป็นอันขาด

" เรายิ่งมีโทสะ พวกมันยิ่งปีติลำพอง "

อย่างไรขั้งตั๊วเสียวเจียะก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่องเมื่อได้คิดถึงความนี้ สีหน้าพลันปรากฏรอยยิ้มมาได้

มาตรว่าเป็นการยิ้มที่ออกจะขัดเขินอยู่บ้าง แต่ย่อมนับเป็นรอยยิ้ม

ประกายตาของเตียเฮ่ายิ้กลับกลายเป็นแปรงจุ่มน้ำตาลไปอีกครา กวาดอยู่บนร่างขั้งซือซือไป ๆ มา ๆ

ขั้งซือซือพาลเสแสร้งเป็นโอ่อ่ากว่าเดิม ถึงกับหาเก้าอี้ทรุดกายนั่งลงไปจริง ๆ ยิ้มพลางกล่าว

" พวกท่านไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า และไม่ต้องสำรวม เพราะข้าพเจ้าอย่างไรเพียงนั่งชั่วขณะก็จะไปแล้ว "

เตียเฮ่ายิ้มพลางกล่าว

" ท่านมีจิตใจโอ่อ่ากว้างขวางจริง ๆ หากสตรีในโลกต่างมีจิตใจเช่นท่าน บุรุษจะต้องมีชีวิตยืนยาวแน่นอน "

นางถึงกับได้ทียิ่งรุกไล่ โดยโอบคอเอียงอ้วมไว้อีกครั้ง แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มแล้วกล่าว

" วันหน้าท่านมีโอกาสได้ฮูหยินที่เปรื่องปราดดีงามเยี่ยงนี้ นับเป็นบุญวาสนาของท่านจริง ๆ "

ชังซือซือก็เลียนเยี่ยงของนาง โดยเอียงคอแย้มยิ้มหยาดเยิ้มกล่าว

" ความจริงท่านก็ไม่ต้องยกย่องข้าพเจ้าเกินไป หากข้าพเจ้ามีความต้องการแต่งให้มันจริง ตอนนี้จะต้องกระชากผมท่านจนเกลี้ยงทั่วศีรษะเสียนานแล้ว "

เตียเฮ่าก้มกะพริบตากล่าว

" ท่านไม่ต้องการแต่งกับมัน ? "

ชังซือซือแย้มยิ้มตอบ

" แม้นับว่าบุรุษในแผ่นดินตายหมดตายสิ้น ข้าพเจ้าก็ต้องไม่แต่งกับมัน "

นางพลันถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วพึมพำขึ้น

"ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจในเรื่องเดียว คือ ไฉนมีสตรีมาพอใจต่อโปยก่ายเช่นนี้ได้?"

นางคล้ายดังรำพึงกับตัวเอง เสียงจึงเบาอย่างยิ่ง แต่พอดีให้ผู้อื่นได้ยินไปด้วย

เตียเฮ่ายแย้มยิ้มกล่าว

"นี่เรียกว่านานาจิตตัง"

นางถอนหายใจเช่นกันแล้วพึมพำบ้าง

"มีเอียเท้าบางจำพวก กระทั่งบุรุษยังไม่เคยเห็นสักกี่คน ไม่มีความสามารถดูออกว่าผู้ใดเป็นคนดี ผู้ใดเป็นคนเลว ก็คิดจะวิจารณ์บุรุษ นั่นจึงเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง"

นางก็คล้ายรำพึงกับตัวเอง แต่เสียงก็พอดีให้ผู้อื่นสามารถได้ยินด้วย

ชั่งซือซือกระพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเคยพบบุรุษมามากอย่างยิ่ง?"

"ก็ไม่นับว่ามากนัก แต่ย่อมมีไม่ต่ำกว่าแปดร้อยถึงหนึ่งพัน"

ชั้งซือซือแสร้งทำเป็นตระหนกอย่างยิ่ง ร้องโพล่งขึ้น

"นั่นนับว่าไม่น้อยจริง ๆ ดูท่ามีคุณสมบัติถูกเรียกเป็นผู้เชี่ยวชาญบุรุษเพศได้จริง ๆ แล้ว"

นางยิ้มแย้มแล้วกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าเคยฟังว่า ในโลกมีสตรีอาชีพเดียวเท่านั้น ที่สามารถพบเห็นบุรุษมากปานนี้ แต่มิทราบเตียโกวเนี่ยท่านมีอาชีพใด?"

พอคำพูดนี้เปล่งไป นางเองก็รู้สึกกระหยิ่มอย่างยิ่ง

"ครานี้ขอดูเจ้าตอบเยี่ยงไร เราดูเจ้ายังจะลำพองได้อีกหรือไม่?"

มิว่าอย่างไร อาชีพของเตียเฮ่ายี่ย่อมมิใช่เป็นอาชีพมีเกียรติ

เตียเฮ่ายี่กลับแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม แย้มยิ้มกล่าว

" กล่าวแล้วเป็นที่น่าหัวร่อยิ่ง ข้าพเจ้าเป็นเพียงนักบุญเล็ก ๆ เท่านั้น "

(นามของนักบุญนี้ ยุคนั้นยังไม่แพร่หลายเท่าใดมิคล้ายในบัจจุบัน มีคนมากหลายที่เรียกตัวเองเป็นนักบุญที่มีใจบุญสุนทาน)

ขงจื๊อขยุนงงงวยจึงโพล่งขึ้น

" นักบุญเป็นอาชีพใดกัน ? "

" นักบุญมีหลายประเภท ข้าพเจ้าเป็นประเภทที่เจาะจงช่วยเหลือบุรุษ "

ขงจื๊อขอหัวร่ออีกคราจึงกล่าว

" นั่นกลับมีความหมายอย่างยิ่ง แต่มิทราบ

ท่านช่วยเหลือบุรุษในเรื่องราวใดบ้าง ?"

"หากมิใช่ข้าพเจ้า ต้องมีบุรุษมากหลายไม่เคยสัมผัสกับสตรีที่แท้จริงไปตลอดทั้งชาติ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพยายามปลอบประโลมมัน พยายามให้พวกมันเบิกบานใจเต็มที่"

แย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มแล้วกล่าวต่อไป

"ท่านก็ทราบ บุรุษหากมิได้รับการปลอบประโลมจากสตรีที่แท้จริง น่าเวทนาอย่างยิ่ง แต่สตรีที่แท้จริงกลับมีไม่กี่คนเท่านั้น"

คนผู้นี้กลับรู้จักบีบทองใส่หน้าตัวเองอย่างยิ่ง

ชั่งชื่อชื่อกลอกตาไปมาแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากมิใช่ท่าน น่ากลัวมีบุรุษมากหลายที่มิทราบจะสุรุ่ยสุร่ายเงินทองในสถานที่ใด ?"

"ใช่แล้ว ข้าพเจ้าไม่นิยมเห็นบุรุษกลายเป็นทาสเงินทองนอนเผ้าทุกวันเวลา ดังนั้นพยายามให้พวก

มันผลักให้มีจิตใจกว้างขวางบ้าง"

นางกวาดตามองชั้งซือซือแล้วกล่าวอย่างยิ้ม-แย้มอีก

"ท่านพอใจเห็นบุรุษต่างเบ็นทาสเผ้าเงินทอง?"

คำพูดของทั้งสองต่างมีหนามแหลมคมซ่อนอยู่คล้ายดั่งแค้นจนใคร่แทงฝ่ายตรงข้ามให้ตายทั้งเบ็นในคราเดียว

แต่ใบหน้าของทั้งสอง กลับยังคงแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม

เอี๋ยฮั่วมมองเตียเฮ่ายิ้แล้วมองดูชั้งซือซือ ใบหน้ามีรอยอิ่มเอิบยินดี คล้ายดั่งรู้สึกชื่นชมต่อการโต้ความมคมคายเบ็นที่สุด

"ตือโป๊ยก่ายตัวนี้มีสารรูปคล้ายดั่งเพิ่งกินโสมมาจริง ๆ"

ชั้งซือซือคิดหาวาจามากระตุ้นโทสะฝ่ายตรงข้ามไม่ได้อีกแล้ว

เตียเฮ่าย้ีพลันถอนหายใจอีกครา พึมพำเบา ๆ

"เวลาดึกมากแล้ว สมควรกลับไปนอนได้แล้ว

ปวกนางแม่ว่าเช่นนั้น แต่ตัวเองกลับไม่มีทีท่าจะกลับไปนอนสักน้อยนิด

ชั้งชือชีอย่อมเข้าใจ นางต้องการให้ผู้ใดกลับไปนอน?

"เราจะไปเราไปเอง แต่เราพาลไม่ไป ดูพวกเจ้ายังจะสามารถทำอย่างไรกับเราได้?"

ความจริงนางไม่ไปเพราะสาเหตุใดกันแน่นั้น ตัวนางเองก็ไม่แน่จะทราบ

ในใจนางแม้จะขื่นด้วยอารมณ์หึงหวงอยู่บ้าง แต่ฆ่านางเสียนางก็ไม่ยอมรับ

เตียเฮ่าย้ีกล่าวคำพูดนี้แล้ว ไม่ได้รับปฏิกิริยาใดมา นางจึงต้องกล่าวซ้ำอีกครั้ง

นางแสร้งมองหน้าต่างแล้วลั่นเสียง

"ตอนนี้มิทราบเป็นเวลาใด ? ว่ากลัวดึกมากแล้วกระมัง ?"

ขันทีอีกคนกระพริบตากล่าว

"เตียโกวเนี่ยจะกลับแล้ว ?"

เตียเฮ่าไม่ยอมตอบ

"ในเมื่ออย่างไรก็ไม่มีเรื่องสำคัญ สนทนากันอีกสักครู่ก็มิเป็นไร ท่านเล่า ?"

ขันทีอีกคนไม่ยอมตอบ

"ข้าพเจ้าก็ไม่มีเรื่องและไม่เร่งร้อน"

ทั้งสองคลายตั้งตกลงใจแน่วแน่.... "เจ้าไม่ไป เราก็ไม่ไป"

แต่เมื่อกล่าวกันถึงตอนนี้ คลายตั้งไม่มีเรื่องใดจะกล่าวอีกแล้ว มีแต่จับเจ่ามองกันเท่านั้น

เอี้ยอ้วมพลันผลักเตียเฮ่าจากตักเบา ๆ กล่าวอย่างไม่ยอม

"พวกท่านอยู่สนทนากันก่อน ข้าพเจ้าจะออกไปเตร็ดเตร่ ในสตรีสองนางมามีบุรุษอีกผู้หนึ่ง กลับกลายเป็นไม่มีที่น่าสนทนาอีกแล้ว"

มันถึงกับผลุดลุกขึ้นยืน เดินอ้อยอิ่งออกไปเสียได้

"พวกท่านไม่ไป เราไป"

วีธีรับมือสตรี นับว่าไม่มีวิธีใดประเสริฐกว่านี้อีกแล้วจริง ๆ

"นึกไม่ถึง ตือโป๊ยก่ายยังเป็นคนกลอกกลิ้งปานนี้!"

ขิ้งซือซือขุ่นเคืองจนคันพ้นทั้งปาก คิดจะไป ก็ไม่อาจหักความละอายติดตามมันไปในตอนนี้

ไม่ไป นับว่าไม่มีวาจากล่าวกับเตียเฮ่าย้อีกจริง ๆ

อากาศคล้ายดั่งยิ่งอบอ้าว อบอ้าวจนอึดอัดยิ่ง กระทั่งลมหายใจยังแทบระบายไม่ออก

เตียเฮ่าย้พลันกล่าวขึ้น

"ที่ชั้งโกวเนียออกมาในครานี้ คิดจะไปสถานที่ใด?"

"กังหนำ"

"กังหนำนับเป็นสถานที่ดีงามยิ่ง แต่มิทราบชั้งโกวเนียคิดจะไปท่องเที่ยวชมทิวทัศน์ หรือไปหาคน?"

"ไปคนหา"

ตอนนี้เอียอ้วมไปแล้ว นางไม่มีอารมณ์จะบั้นหน้ายิ้มแย้มมารับมือเตียเฮ่ายอก

แต่เตียเฮ่ายังคงแย้มยิ้มดังเดิม

"ข้าพเจ้าก็มีคนคุ้นเคยอยู่ที่กังหนำจำนวนมากหลาย บรรดาผู้ที่พอมีชื่อเสียงอยู่บ้างข้าพเจ้าต่างรู้จักหมดสิ้น"

นับว่าวาจาที่กระตุ้นชั้งซือซือให้สนใจได้จริง ๆ

ชั้งซือซือจึงส่งเสียง

"ท่านรู้จักคนมากอย่างยิ่ง ? รู้จักฉิ่นกอหรือไม่ ?"

เตียเฮ่ยแย้มยิ้มกล่าว

"ผู้ที่ออกมาคลุกคลีทางภายนอก น่ากลัวน้อยคนนักที่ไม่รู้จักฉิ่นกอ"

ชั้งซือซือตาลุกใสทันที รีบกล่าวว่า

"พ้งว่า มันเป็นคนเที่ยวเพ่นพ่านทุกวันเวลา ยากยิ่งจะหาพบ ?"

"ที่ท่านไปกังหนำ ก็เพื่อหาตัวฉิ่นกอ ?"

"อืมม์"

"อย่างนั้น ท่านโชคดีที่มาพบข้าพเจ้า มิเช่นนั้นท่านก็ต้องเสียเที่ยวเปล่าแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"มันมิอยู่กังหนำ มาที่ตงงวนแล้ว"

"ท่าน....ท่านทราบมันอยู่ที่ใด ?"

เต้ยเฮ่ายังผงกศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพิ่งพบมันเมื่อวันก่อนนี้เอง"

ดูทีท่าที่เฉื่อยเฉยไม่สนใจของนาง คล้ายดั่งมักพบกับฉี่นกออยู่บ่อยครั้งก็ปาน

ชั่งซือซือทั้งเลื่อมใสทั้งริษยา ขบริมผีปากแล้วกล่าวว่า

"มันอยู่ในละแวกนี้?"

"ไม่ไกล"

ชั่งซือซือครุ่นคิดอีกครู่หนึ่ง ในที่สุด อดมิได้ต้องอ้อมแอ้มขึ้น

"ท่านพอจะบอกข้าพเจ้าว่ามันอยู่ที่ใดหรือไม่?"

"ไม่ได้"

แผนของเตียเฮ่าฮี้

ชั้งซุ๊อซือองุนงงไปแล้ว งุนงงอยู่ครู่หนึ่งจึงลุกขึ้นหมายจะเดินออกจากห้อง

แต่เตียเฮ่าฮี้พลันหัวร่อกล่าว

"แต่ข้าพเจ้ากลับพอจะพาท่านไปหามันได้"

ชั้งซือซือชะงักเท้าไว้ทันที บีติจนแทบโห่ร้องก้องตะโกน รีบกล่าวว่า

"เป็นความจริง? ท่านไม่หลอกลวงข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าไยต้องหลอกลวงท่าน?"

ชั่งชื่อชื่อพลันรู้สึก เตียเฮ่ายี่เป็นคนดีที่น่าสนใจอีกแล้ว

ในใจชั่งตั้วเสียวเจียะนึกถึงเรื่องอันใด หากไม่ให้นางบอกมา นับเป็นเรื่องลำบากอย่างยิ่ง นางหันควับมาที่เบื้องหน้าเตียเฮ่ายี่ ค้วำมือเตียเฮ่ายี่ไว้แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านเป็นคนดีจริง ๆ"

"ข้าพเจ้าก็เห็นท่านพอตาข้าพเจ้าอย่างยิ่งเสมอมา"

"ท่าน....เมื่อใดท่านจึงจะยอมพาข้าพเจ้าไปหามัน?"

"แล้วแต่เมื่อใดก็ได้ เพียงกลัว....มีคนไม่ยอมให้ท่านไป"

"ผู้ใดไม่ยอมให้ข้าพเจ้าไป?"

เตียเฮ่ายี่ประตูแล้วกระซิบ

"ตือโป๋ยก่าย"

ซังซือซือก็หัวร่อแล้วเชิดปากกล่าว

"มันถือดีอย่างไรไม่ยอมให้ข้าพเจ้าไป? มันไม่มีศักดิ์ศรีมาเกี่ยวข้องเรื่องของข้าพเจ้าเลย"

"ท่านไม่กลัวจริง ๆ?"

"กลัวไปไย? เฮอะ ผู้ใดกลัวบีศาจหัวโต?"

"หากท่านกล้าไปในตอนนี้ ข้าพเจ้าจะพาท่านไปเลย อาจุบางที วันพรุ่งท่านก็จะได้พบฉิ่นกอ"

ซังซือซือร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"อย่างนั้น พวกเราไปกันในตอนนี้เลย ผู้ใดไม่กล้าไปผู้นั้นเป็นลูกสุนัข"

เตียเฮ่ายี่กะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างนั้น พวกเราหนีออกทางหน้าต่าง ให้

บีศาจหัวโตเมื่อกลับมาหาพวกเราไม่พบ กระวนกระวาย จนงุ่นง่าน ท่านว่าดีหรือไม่?"

"วิเศษมาก คิกคิก"

เรื่องที่สามารถกระตุ้นให้เอ๊ยฮ้วมกระวนกระวาย นางรู้สึกวิเศษอย่างยิ่งจริง ๆ

ดังนั้นเอง ชั้งตั้วเสียวเจี๊ยะจึงได้เริ่มสู่เส้นทางสายใหม่ของนาง

บนถนนไม่เพียงเย็นสบายกว่าในห้องเท่านั้น ยังเย็นสบายกว่าในลานติ๊กอิ๊กด้วย

ลมโชยพัดมาจากปากตรอก โชยจนถึงก้นตรอก

ชั้งซือซือสูดลมหายใจลึก ๆ พลันรู้สึกฝ่าเท้าเย็นเฉียบจึงได้รู้ตัว นางยังเปลือยเท้าอยู่

ตือโป๊ยก่ายตัวนั้น ถึงกับมิเคยมองเท้านางเลยตั้งแต่ต้นจนบัดนี้

ชั้งซือซือลอบขบกรามแล้วกล่าว

"พวกเรา....กลับไปสักครู่ดีหรือไม่?"

"ยังกลับไปด้วยสาเหตุใด?"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วเตียเฮ่ยกล่าวต่อ

"ท่านไม่ต้องวิตกมันจะกระวนกระวายจริง ๆ พวกที่ติดตามข้าพเจ้าต่างทราบว่าข้าพเจ้าไปที่ใด วันพรุ่งจะต้องบอกกับมันแน่นอน"

ชั้งซือซือเชิดปากแค่นหัวร่อกล่าว

"มันกระวนกระวายตายไปข้าพเจ้าก็ไม่เกี่ยวข้อง ข้าพเจ้าเพียงแต่จะคิดกลับไปสวมรองเท้าเท่านั้น"

"ที่บ้านข้าพเจ้ามีรองเท้า รองเท้าทุกแบบทุกชนิดต่างมีครบถ้วน"

"แต่ทว่า...หรือข้าพเจ้าต้องเดินเท้าเปล่าเช่นนั้น?"

"ข้าพเจ้ารู้จักสถานที่หนึ่ง ต่อให้ลึกกว่านี้ยังว่าจ้างรถม้าได้"

ชั้งซือซือถอนหายใจกล่าว

"ท่านสามารถอย่างยิ่ง คล้ายดั่งทราบทุกเรื่องราวก็ปาน"

เตียเย่าอันถอนหายใจเช่นกัน กล่าวขึ้นว่า

"นั่นก็เป็นเรื่องไม่มีบัญญา สตรีที่ออกร่อนเร่ทางภายนอก หากไม่คิดหาวิธีดูแลตัวเอง ต้องถูกบุรุษข่มเหงแน่นอน"

"บุรุษล้วนมิใช่เป็นตัวดี"

"ฮา ที่ดีคล้ายดั่งมีไม่มาก"

ชั้งซือซือพลันถามอีกครั้ง

"แต่ท่านไฉนทราบข้าพเจ้าแซ่ชั้ง หรือบีศาจหัวโตบอกกับท่าน?"

"อืมม์"

"มันยังบอกเรื่องราวใดแก่ท่านอีก?"

"คิกคิก วาจาที่บุรุษกล่าวลับหลัง ท่านควร

อย่าพึ่งจะประเสริฐสุด"

"ข้าพเจ้าพึ่งดูจะเป็นไร ? เพราะอย่างไรมันกล่าววาจาใดมา ข้าพเจ้าต่างถือว่ามันผายลมทั้งสิ้น"

"ความจริงมันก็มิได้กล่าวกระไร เพียงบอกว่าท่านมีอารมณ์เสียวเจียะรุนแรงเกินไป หากไม่สั่งสอนให้ดี วันหน้ายิ่งร้ายกาจจนไม่อาจทนทาน"

ชั้งชือชือร้องสุดเสียงแล้วกล่าว

"เห็นบีศาจหัวโตของมัน มันสั่งสอนข้าพเจ้า ? มันถือดีอย่างไร ?"

"มันยังว่า ท่านจะเร็วจะช้าก็ต้องแต่งกับมัน ดังนั้น มันจึงมิอาจไม่อบรมสั่งสอนท่าน"

ชั้งชือชือขบเขี้ยวเคี้ยวพันกล่าว

"ท่านอย่าพึ่งมันผายลม ท่านคิดดู ข้าพเจ้าจะแต่งกับคนเช่นมันได้ ?"

"ย่อมไม่ได้ มันมีที่ใดคู่ควรกับท่าน ?"

ขึ้งขือขือชะม้ายตามองมันแวบหนึ่ง พลันหัวร่อแล้วกล่าว

"แต่ท่านคล้ายดีต่อมันไม่น้อย"

เตียเฮ่ายิ้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าต่างดีต่อบุรุษเพศแทบทุกคน"

"แต่กับมัน คล้ายดั่งพิเศษอยู่บ้าง ใช่หรือไม่?"

"นั่นเนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นสหายเก่าของมันแล้ว"

"ท่านรู้จักมันมานานอย่างยิ่ง?"

"อืมม์"

อีกครู่หนึ่ง นางพลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"ท่านอย่าได้เข้าใจมันเป็นคนเรียบร้อยเด็ดขาด มันมีทีท่าที่แม้เรียบร้อย แต่ความจริงลวดลายกลับมากกว่าผู้อื่นใดทั้งสิ้น วาจาที่มันกล่าว ไม่อาจเชื่อถือได้เลยแม้สักคำเดียว"

ชั้งชือชือกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว มิว่ามันกล่าวกระไร ข้าพเจ้าต่างถือว่ามันผายลม"

ปากนางแม้กล่าวเยี่ยงนั้น แต่ใจกลับมิใคร่สบอารมณ์นัก นางต่าเองเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ผู้อื่นด่ามันกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

"มิว่าอย่างไร ปีศาจหัวโตย่อมเคยช่วยเหลือเรามา"

ชั้งตัวเสียวเจียะมิใช่เป็นคนทรยศต่อน้ำใจไมตรี นางตกลงใจ วันหน้าเพียงมีโอกาส นางจะต้องทดแทนมันอย่างดีสักครั้ง

ในใจนางคล้ายดังมีภาพ.....ตือโป๊ยก่ายกำลังถูกถูกคนทุบตีจนเกลือกกลิ้งกับพื้น ชั้งตัวเสียวเจียะพลันห้อม้าขาวออกมา ในมือมีแส้ยาว กระหน่ำโบยเหล่าภูตผีปีศาจจนเตลิดหนีไปหมดสิ้น

ภาพต่อไปคือ .....

"ตือโปยก่ายคุกเข่าอยู่ที่เบื้องหน้าม้าขาวของชั้งตัวเสียวเจียะ วิงวอนชั้งตัวเสียวเจียะแต่งกับมัน ชั้งตัวเสียวเจียะมีแต่แค่นหัวร่อ สะบัดแส้ม้าให้มันควับหนึ่ง แล้วห้อม้าตะบึงออกไป มีบุรุษหนุ่มรูปงามในอาภรณ์ต่วนดำแพรแดงผูกคอ กำลังรอคอยนางจนซึมเซาอยู่ใต้แสงสีสนธยาที่แพรวพราวตา....."

เมื่อนึกถึงตอนนั้น ใบหน้าชั้งตัวเสียวเจียะต้องปรากฏรอยยิ้มที่น่ารักอย่างยิ่ง

" อาจบางทีเราไม่ควรโบยมันรุนแรงเกินไป เพียงเคาะใส่ศีรษะโตใหญ่ของมันเบา ๆ สักครั้งก็แล้วกันไป "

ตอนนั้น มีเสียงม้าร้องดังที่ข้างทางจริง ๆ

เตียเฮ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ดูท่าโชคของพวกเรายังไม่เลวนัก มิต้องไปหารถม้าก็ได้มาหาพวกเราเอง"

มีบ้างบางคน คล้ายดั่งโชคดีแต่กำเนิด

รถม้าที่มาไม่เพียงว่างเท่านั้น ยังเป็นรถม้าที่สวยงามอย่างยิ่ง เบาะหนานุ่มสบายอย่างยิ่ง และใหม่อย่างยิ่งด้วย

สารถีที่ขับรถก็เป็นบุรุษหนุ่มที่นอบน้อมนุ่มนวล และยังโพกแพรแดงบนศีรษะอีกผืนหนึ่ง

แพรแดงพลิ้วไสวอยู่ในลมวิกาล

ชั่งชื่อชื่อเหม่อมองจนซึมเซาไป

เมื่อเห็นแพรแดงที่พริ้วไสว นางคล้ายได้เห็นฉิ่นกอดด้วย

สารถีถูกนางเหม่อมองจนรู้สึกกระดาก ตะกุกตะกักอย่างยิ้มแย้ม

"โกวเนี่ยยังไม่ขึ้นรถ?"

ชั่งชื่อชื่อหน้าร้อนผะผ่าว อดมิได้ต้องกล่าวขึ้น

"ท่านก็โพกแพรแดงอยู่ผืนหนึ่ง เป็นเพราะนับ

ถือฉิ่นกออย่างยิ่งใช่หรือไม่ ?"

สารถีรับคำอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมนับถือ ชนชาวนักเล่งใดไม่นับถือฉิ่นได้เฮียบ ?"

"ท่านเคยพบ ?"

สารถีถอนหายใจกล่าว

"คนที่ต่ำทรามดุจดั่งพวกเรา ไหนเลยมีโชคดีถึงปานนั้น ?"

"ท่านปรารถนาจะได้พบมันอย่างยิ่ง ?"

"ขอเพียงมีโอกาสได้พบฉิ่นได้เฮียบสักครั้ง ข้าพเจ้ายินดีไม่กินข้าวสามวัน"

ขั้งขือขือหัวร่อแล้ว

ได้ยินผู้อื่นยกย่องฉิ่นกอ นับว่าสร้างความปีติยินดีแก่นางยิ่งกว่าผู้อื่นยกย่องนางเสียอีก

นางเม้มปากกลั้นยิ้มแล้วกล่าว

"วันพรุ่งเราก็ได้พบกับมันแล้ว มันเป็น..... สหายรักของเรา"

นางมิได้รู้สึกว่านางกำลังโป้ปด เนื่องเพราะในจิตใจของนาง ฉิ่นกอมิเพียงเป็นสหายรักของนางเท่านั้น ยังนับว่าเป็นคนรักของนาง เป็นสามีในอนาคตของนางแล้วด้วย

ดวงตาของสารถีมีประกายเลื่อมใสขึ้นทันที ถอนหายใจกล่าว

"โกวเน้ยมีบุญวาสนาอย่างยิ่งจริง ๆ...."

ร่างขังขือขือเบาจนแทบลอยตามลมไปได้แล้ว

นางก็รู้สึก นางมีโชควาสนาอย่างยิ่งจริง ๆ เลือกไปเลือกมา นับว่ามิได้เลือกผิด

ฉิ่นกอเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่ใหญ่ยิ่งจริง ๆ

รถม้าหยุดแล้ว

ตอนรถม้าหยุด ขอบฟ้ามีแสงรำไรของอรุโณทัย

ชั้งซือซือกำลังอยู่ในความฝันที่ทั้งอบอุ่นทั้งหวานดีมดำ

ในความฝันย่อมไม่อาจขาดฉิ่นกอไปได้

นางไม่ปรารถนาตื่นจากความฝันนี้จริง ๆ แต่เตี้ยเฮ่ายักลับโยกไหล่นางตลอดเวลา

ชั้งซือซือขยี้ตาแล้วมองออกจากหน้าต่างรถ

ประตูสีแดงฉานใหญ่มหึมา เป็นประกายอยู่ในแสงอุทัยของอรุณรุ่ง สองฟากข้างประตูใหญ่ เป็นสิงโตหินหมอบอย่างสง่า

ชั้งซือซือกระพริบตาถามขึ้น

"ถึงแล้ว? นี่เป็นสถานที่ใด?"

"ที่นี่คือกระท่อมข้าพเจ้า"

ชั้งซือซือหัวร่อทันที

"คำกระท่อม" มาเปล่งออกจากปากคนเช่นเตียเฮ่ายนั้นว่าทั้งขบขันทั้งน่าสนใจจริง ๆ

อาจบางที ตอนนี้มิว่าเป็นเรื่องราวใด ชั้งซือซือต่างรู้สึกขบขันน่าสนใจทั้งสิ้น

เตียเฮ่ายถามขึ้น

"ท่านหัวร่อเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าหัวร่อท่านเกรงใจเกินไป ถ่อมตัวเกินไป หากสถานที่เยี่ยงนี้ยังนับเป็นกระท่อม ต้องเป็นคฤหาสน์เยี่ยงไรจึงมิใช่กระท่อม ?"

เตียเฮ่ายก็หัวร่อแล้ว หัวร่อด้วยความเบิกบานอย่างยิ่ง

ได้ยินผู้อื่นยกย่องบ้านของตัวเอง ย่อมเป็นเรื่องที่เบิกบานอย่างยิ่งอยู่

แต่ชั้งซือซือกลับหน้าแดงระเรื่อ นางพลันรู้สึกนางก็รู้จักมารยาเป็นมีมารยาทบ้างแล้ว.....

ความจริง มิว่าผู้ใดเมื่อเห็นสถานที่เยี่ยงนั้น ต่างอดมิได้ต้องยกย่องชมเชยสักหลายคำ

ห่วงทองเหลืองที่ประตูแดงฉานขัดไว้จนเป็นประกายคล้ายทองคำ หลังกำแพงใหญ่เป็นลานกว้างขวาง เสาสลักลวดลายสวยงาม กระดาษหน้าต่างขาวสะอาดราวหิมะ แต่ถูกร่มใบครึ้มในลานตีกสะท้อนจนกลายเป็นสีเขียวสดใส

ในลานตีกปลูกบุปผานานาพันธุ์เบ่งบานสะพรั่ง เสียงนกร้องดังไพเราะ ที่ชายคาบ้านหน้ามีนางแอ่นสองตัวกำลังทำรังอยู่

ชั้งซือซือกล่าวขึ้น

"บ้านนี้เป็นของท่านเอง?"

"อืมม์"

"ท่านซื้อไว้เอง?"

"เพิ่งซื้อเมื่อสองปีก่อน เจ้าของเดิมเป็นขุนนาง

ใหญ่ พังว่ามีความรู้สูงอย่างยิ่ง แต่กลับเป็นหนอนตำรา ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงซื้อมาด้วยราคาถูกอย่างยิ่ง"

ชั้งซือซือถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่งแล้วกล่าวอย่างย้มแย้ม

"ดูท่า อาชีพของนักบุญนี้ไม่เลวจริง ๆ อย่างน้อย ยังประเสริฐกว่าหนอนตำรามากนัก"

ใบหน้าเตียเฮ่ยคล้ายดังแดงระเรื่อ เบือนออกไปกระแอมเบา ๆ

ชั้งซือซือก็รู้ตัวว่ากล่าวผิดไป นางผินยิ้มด้วยความกระดาก.

"วันนี้ฉินกอจะมาที่นี่?"

"ข้าพเจ้าพาท่านไปพักผ่อนที่ด้านหลังก่อน แม้มันไม่มา ข้าพเจ้าก็ต้องหามันพบจนได้"

อุทยานหลังยังสวยตระการกว่าด้านหน้ามากนัก

หอน้อยฉาบสีแดงกระเบื้องเขียว มองจากด้านนอกไป งามตาดั่งภาพวาดมองจากด้านในออกมา ก็เป็นภาพวาดเช่นกัน

ชั้งซือซือถอนหายใจกล่าว

"สถานที่สวยงามยิ่งนัก"

"ตอนอากาศร้อนจัด ข้าพเจ้ามักคร้านจะออกไป เป็นต้องอยู่พักในที่นี่เสมอ"

"ท่านกลับรู้จักเสพย์สุขอย่างยิ่ง"

ความจริงที่อยู่ของชั้งซือซือมิได้ด้อยกว่าที่นี่เด็ดขาด แต่นางกลับมีสุขพาลไม่รู้จักเสพย์ พาลจะออกมาทรมานทางภายนอกเสียได้

เตียเอ่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากท่านชอบสถานที่นี่ ข้าพเจ้ายินดียกให้ท่าน วันหน้าเมื่อท่านวิวาห์กับฉินกง จะถือหอนี่เป็นห้องหอก็ได้"

ขังซือซือต้นต้นจนขอบตาแดงระเรื่อ ต้องคว้ามือนางกุมโดยไม่อาจข่มกลั้นแล้ว

"ท่านไฉนดีต่อข้าพเจ้าถึงปานนี้?"

เตียเฮ่ายกล่าวเสียงนุ่มนวล

"ข้าพเจ้าบอกก่อนแล้ว เพียงเห็นท่านปราดแรกก็รู้สึกพอตาพอใจ นี่เรียกว่ามีวาสนาร่วมกัน"

นางตบหลังมือขังซือซือเบา ๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้ท่านย่อมควรอาบน้ำให้สบายตัว แล้วหลับให้สบายสักตื่น ตอนฉื่นกอมา ข้าพเจ้าย่อมจะปลุกท่าน แต่ท่านต้องแต่งตัวให้สวยงามเป็นพิเศษไว้"

ขังซือซือก้มหน้าไปมองเสื้อผ้าที่ทิ้งสกปรกทิ้งขาดวิ่น มองเท้าเปลือยเปล่าทั้งสองของนางแล้ว อดมิได้ต้องถอนใจเบา ๆ

เตียเฮ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รูปกายของท่านใกล้เคียงกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไปหาเสื้อผ้าสวยงามให้ท่านสักหลายชุด แล้วสั่งเซี่ยวลั่งนำมาให้ท่าน"

"เซี่ยวลั่ง?"

"เซี่ยวลั่งเป็นเอียเท้าที่ข้าพเจ้าเพิ่งซื้อมา ยังปราดเปรียวเฉลียวฉลาดไม่น้อย หากท่านชมชอบข้าพเจ้าก็ยกให้ท่านได้เป็นกัน"

ชั้งซือซือจับตามองนางแน่วนิ่ง ตื้นตันบุญคุณของนางจนส่งเสียงไม่ออก

มิว่าผู้คนในอาชีพใดต่างมีคนดีอยู่ นางย่อมนับว่าพบคนดีที่แท้จริงผู้หนึ่งแล้ว

.....

บนผนังมีภาพวาดอยู่ภาพหนึ่ง

ในเมฆขาวที่ลอยฟ่อง มีชายคาสีแดงปรากฏอยู่มุมหนึ่ง คล้ายดั่งเป็นวิมานของเซียน

เชิงเขาสวรรค์มีลำธารคดเคี้ยว พันหญ้าเขียวชอุ่มราวกับพรม บุรุษสตรีวัยฉกรรจ์ผู้หนึ่ง นั่งอิงแอบแนบชิดอยู่ที่ริมธารน้ำ คล้ายดั่งลืมวันเวลา ลืมว่าอยู่โลกใดไปสิ้น

บนภาพวาดยังมีอักษรอยู่อีกแถวหนึ่ง

"เพียงอิจฉาอวงเอียไม่อิจฉาเซียน"

(อวงเอียเป็นสัตว์ปีกคล้ายเป็ด สีสรรสวยงามยิ่ง จะต้องคลอคู่อยู่ตลอดเวลา มิว่าตัวเมียหรือตัวผู้ตายไปก่อน อีกตัวหนึ่งจะตายตามในเวลารวดเร็วยิ่ง ดังนั้น จึงยกเปรียบเทียบกับคนรักที่มีใจหนักแน่นไม่คลอนคลาย)

เป็นภาพวาดที่งามซึ้งใจ เป็นคำบรรยายที่งามซึ้งใจ

"หากภายภาคหน้าเรามีวันใดได้ตกอยู่ใน สภาพนี้กับฉินกอ เราก็ต้องไม่ปรารถนาเป็นเซียนเด็ดขาด"

ชั่งชื่อชื่อเหม่อมองจนชื่มเชา ครุ่นคิดจนเคลิบ

เคล้ม พลันมีคนมาเคาะประตูเบา ๆ

ประตูบีดแง้มไว้

ชั้งซือซือส่งเสียงไป

"เซี่ยวลั้งหรือไร....เข้ามา ?"

เอียเท้าหน้าตาคมคายสวมอาภรณ์เขียวนางหนึ่งหอบอาภรณ์สีสดใสตั้งใหญ่เดินเข้ามา กัมศีรษะกล่าว

"เซี่ยวลั้งมารับคำสั่งจากโกวเนี่ย"

ดวงตาของนางกลมใหญ่ ปากน้อย ๆ ของนางยามไม่มีโทสะก็คล้ายตั้งเชิดอยู่ตลอดเวลา"

ชั้งซือซือแทบอดมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"ชั้งซิม"

เอียเท้ารูปงามนี้ถึงกับเป็นชั้งซิม !

ชั้งซือซือโถมเข้าไปกอดนางไว้ กระแทกจนอาภรณ์ตั้งใหญ่ในมือนางกระจายกับพื้นหมดสิ้น

"เอียเท้าชั่วร้าย บีศาจน้อยที่น่าตาย เจ้าไฉน

ตะกายมาทีนี่ ? มาตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เอียเท้ารูปงามเบิ่งตาจนกลมกว้าง คล้ายตั๋ง ตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ตะกุกตะกุกขึ้น

"ข้าพเจ้ามาสองปีแล้ว"

ขั้งขือขือด่าอย่างยิ่งแย้ม

"ปีศาจน้อย ยังคิดหลอกลวงเรา ? เข้าใจว่าเราจำเจ้าไม่ได้ ?"

เอียเท้ารูปงามกะพริบตากล่าว

โกวเนี้ยเคยเห็นข้าพเจ้ามา ?"

"หรือเจ้าไม่เคยพบเห็นเรา ?"

"ไม่เคย"

ขั้งขือขือตะลึงลานไปวูบหนึ่งแล้วโพล่งขึ้น

"เจ้าจำเราไม่ได้แล้ว ?"

"จำไม่ได้"

ชั้งซือซือเริ่มตระหนกขึ้นบ้างแล้ว นางขยับตาพลางกล่าว

"เจ้า....หรือเจ้ามิใช่ชั้งชิม ?"

"ข้าพเจ้าเรียกว่าเซี่ยวลิ้ง"

นางมีทีท่าจริงจังไม่มารยา มิคล้ายโป้ปด และไม่คล้ายล้อเล่นอีกด้วย

ชั้งซือซือโพล่งขึ้นอีกครั้ง

"เจ้า....เจ้าถูกภูตผีสิงใจหรือไร ?"

เซี่ยวลิ้งเบิ่งตาจ้องมองชั้งซือซือราวกับดูคนวิกลจริตก็ปาน ไม่สนทนากับนางอีกแล้ว ก้มศีรษะกล่าว

"หากโกวเนี้ยไม่มีคำสั่งอื่นใด ข้าพเจ้าจะไปเตรียมน้ำให้โกวเนี้ยอาบ"

นางมิรอให้คำพูดจบความ ก็ปราดออกไปอย่างรวดเร็วทันที

ชั้งซือซือตะลึงลานไปแล้ว

หรือนางมิใช่ชั้งซิมจริง ๆ ?

หากมิใช่ชั้งซิม ไฉนจึงละม้ายเหมือนชั้งซิมไม่ผิดเพี้ยน กระทั่งปากน้อย ๆ ที่เชิดสูงของนาง ยิ่งคล้ายพิมพ์ออกมาจากแบบเดียวกันไม่ผิดเพี้ยน

ในโลกมีคนที่คล้ายคลึงกันจนถึงปานนี้จริง ๆ ?

ชั้งซือซือมิยอมเชื่อ แต่มิอาจไม่เชื่อได้

หญิงชราแข็งแรงสองนาง หามถังอาบน้ำที่น่าดูอย่างยิ่งเข้ามาใบหนึ่ง

น้ำในถังใสสะอาดและมีกลิ่นหอม ยังร้อนอีกด้วย

ในมือเชียวลั่งประคองสบู่อยู่ก้อนหนึ่ง ยังมีแพรขาวสะอาดอีกผืนหนึ่ง ติดตามหลังมากล่าว

"ต้องการให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติโกวเนี้ยอาบน้ำหรือไม่ ?"

ขั้งซือซือถลึงจ้องนาง แต่สั่นศีรษะแล้วพลันส่งเสียงดัง ๆ"

"เจ้ามิใช่ขั้งชิมจริง ๆ ?"

เชี่ยวลั้งสะดุ้งเฮือกใหญ่ สลัดศีรษะแรง ๆ คล้ายดั่งพบภูตผีปีศาจก็ปาน เตลิดหนีออกไปอีกแล้ว

ขั้งซือซือถอนหายใจยาว ผืนยิ้มพลางพึมพำ

"เราจึงพบภูตผีจริง ๆ.....ในโลกมีเรื่องบังเอิญจนประจวบเหมาะถึงปานนี้จริง ๆ....."

นางแม้คลางแคลงสงสัยจับใจ แต่อานุภาพของน้ำร้อนถังใหญ่ ดึงดูดความสนใจของนางมากกว่า

ไม่มีสตรีที่มิได้อาบน้ำสามวันนางใด ยังจะต่อต้านอานุภาพเย้ายวนที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ได้

"จะอย่างไรก็ตาม อาบน้ำเสียก่อนค่อยว่ากล่าวเถิด"

ขังซือซือถอนหายใจยาว เริ่มเปลื้องเสื้อผ้าอย่างเชื่องช้า

ที่เบื้องหน้าเป็นกระจกบานใหญ่อย่างยิ่ง สะท้อนร่างอ้อนแอ้นเปี่ยมเสน่ห์ของนาง

ร่างของนางอาจบางที่ไม่อวบอัดเต็มสาวเช่นเตียเฮ่าย้ แต่ผิวของนางผุดผ่องเป็นยองใยกว่า กล้ามเนื้อยิ่งแน่นกว่า และยังมีความเต่งตึงของวัยสาวพรหมจารีอีกด้วย

เท้าของนางเรียวตรง ข้อเท้ากลมกลึง ส่วนโค้งสวยงาม

ร่างนางยังไม่เคยถูกบุรุษโอบกอดมา

นางรอคอย รอคอยบุรุษที่มีคุณค่าให้นางรอคอย มิว่ารอจะนานปานใดนางต่างยินยอม

อาจบางทีฉินกงคือบุรุษผู้นั้น ใบหน้านางแดงฉานอีกครั้ง คล้ายดั่งยังร้อนกว่าน้ำในถังเสียอีก

เสื้อผ้าถูกเหงื่อชื้มจนแนบเนื้อ ส่วนคอดส่วนโค้งที่ละลานตาของนาง ต่างปรากฏมาหมดสิ้น

นางแกะอกเสื้อออกช้าๆ ร่างพลันขาแข็งไปทันที

.....

ในห้องมีเตียงที่ทั้งใหญ่ทั้งหนานุ่มอยู่

บนเตียงมีมุ้งบางเบาแขวนไว้สูง

ขอบมุ้งมีระบายสีแดงบั๊กลายทอง

ชั้งชื้อชื้อพลันเห็นจากในกระจก บนระบายมีรูเล็ก ๆ สองรู

ในรูเล็ก ๆ ยังมีประกาย

ประกายของดวงตา!

มีคนซ่อนอยู่ในมุ้ง กำลังลอบมองนางออกจากระบาย

ชั้งชื้อชื้อทั้งตระหนกทั้งขุ่นเคือง ขุ่นเคืองจนตัวขาตลอดร่าง

นางขบริมฝีปากอย่างแรง พยายามข่มกลั้นอารมณ์ตัวเองไว้เต็มที่ ปลดกระดุมเม็ดแรกของอกเสื้อช้า ๆ แล้วเริ่มปลดเม็ดที่สองช้า ๆ อีก

ทันใด นางหันกายพุ่งขวับออกไป กระชากมุ้งสุดแรง

มุ้งถูกกระชากขาดออกมา ปรากฏคนซ่อนอยู่ในมุ้งจริง ๆ !

คนที่แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว !

คนที่ลอบดูตั้วโกวเนี้ยอาบน้ำ หากพลันถูกคนพบเห็นโดยไม่คาดหมาย จะต้องตระหนกเอือกใหญ่โดยไม่อาจข่มกลั้นเป็นแน่แท้

แต่คนผู้นี้มิเพียงแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวเท่านั้น สีหน้ายังไม่มีแววถูกชู่ขวัญจนตระหนกอีกด้วย

หรือมันผู้นี้มิใช่คน ? เป็นเพียงร่างที่สลักขึ้นจากศิลาแลงเท่านั้น ?

อสูรร้ายกับคนรัก

ชั่งซือซือทราบว่ามันเป็นมนุษย์มีชีวิต มิเพียงทราบมันเป็นมนุษน์เท่านั้น ยังรู้จักมันด้วย !

กั๊วะชิงแซ ! !

กั๊วะชิงแซที่คล้ายภูตผีปีศาจ พัวพันโดยไม่ยอมไปผุดเกิด ถึงกับมาปรากฏตัวในที่นี้ !

ชั้งซือซือตระหนกจนลำคอตีบตัน กระทั่งเสียงยังไม่อาจกรีดร้องมาได้ แน่วนิ่งมิเคลื่อนไหวเช่นกัน

มันมิเพียงมือไม่เคลื่อนไหว เท้าไม่เคลื่อนไหวเท่านั้น กระทั่งดวงตายังไม่เคลื่อนไหวด้วย

ตาที่คล้ายบีศาจร้ายทั้งสองของมัน เบิ่งจ้องชั้งซือซือแน่วนิ่ง ในดวงตาไม่มีประกายความรู้สึกสักน้อยนิด

แต่ไม่มีความรู้สึก กลับน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่ามีความรู้สึกใด ๆ เสียอีก

เป็นเวลาเนิ่นนาน ชั้งซือซือจึงสามารถยกเท้าด้วยความลำบาก หันกายวิ่งปราดออกไปทันที

นางวิ่งถึงปากประตู ก็ว่ะชิงแซยังคงไม่เคลื่อนไหว

มันไฉนไม่ไล่มา?

หรือมันทราบว่าชั้งซือซือหนีไม่รอด?

ชั้งซือซือซ่อนอยู่ที่ปากประตู ลอบมองเข้าไปโดยไม่กล้าส่งเสียง พลันพบเห็นตาเบื้นสีเทาซีดของก๊วะชิงแซ ยังคงเบิ่งมองดูที่ซึ่งนางยืนอยู่เมื่อครู่ดั่งเดิม

"หรือคนผู้นั้นพลันถูกคุณไสย?"

ชั้งซือซือแม้ไม่กล้าเชื่อว่านางจะมีโชคดีปานนั้น ในใจแม้ยังหวาดกลัวอย่างยิ่ง แต่หากอสูรร้ายตัวนั้นถูกคุณไสยไปจริง ไยมิใช่เบื้นโอกาสแก้แค้นของนาง?

การเย้ายวนนั้ยิ่งมีพลานุภาพรุนแรงกว่า รุนแรงจนไม่อาจต่อต้าน

ชั้งซือซือชบริมฝีปากแนบแน่น ก้าวเข้าไปอย่างเชื่องช้า

ก๊วะชิงแซยังคงแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว นัยน์ตายังคงเบิ่งมองในที่เดิม

ชั้งซือซือก้มตัวลงช้า ๆ หยิบกล่องสบู่ที่วางบนม้านั่งข้างถังอาบน้ำขึ้นมา

กล่องสบู่แข็งอย่างยิ่ง คล้ายดั่งสร้างจากเงิน

มิว่าศีรษะผู้ใดถูกกล่องที่แข็งแกร่งเยี่ยงนี้ฟาดใส่สักครั้ง ต่างต้องเจ็บปวดจนกระโดดขึ้นมา

ขั้งซือซือใช้กำลังทั้งตัวขว้างกล่องสบู่ออกไป

เสียงปึกดังหนัก ๆ เมื่อกล่องสบู่กระทบหน้าผากก๊ะซิงแซ

ก๊ะซิงแซยังคงไม่เคลื่อนไหว กระทั่งหนังตายังไม่กะพริบ คล้ายดั่งไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

แต่หน้าผากของมันถูกขว้างแตกไปแล้ว

หากหน้าผากผู้คนถูกขว้างแตกแล้วยังคงไม่มีความรู้สึกใด ๆ อย่างนั้น มันแม้ไม่เป็นคนตาย ก็ใกล้เคียงมากแล้ว

ขั้งซือซือจึงพาลยกม้านั่งตัวน้อยทุ่มเข้าไป

ครานี้ ก๊ะซิงแซถูกทุ่มจนอนาถกว่าเดิม แผล

เล็ก ๆ ที่หน้าผากกลายเป็นแผลใหญ่ มีโลหิตหลั่งไหลออกมาแล้ว

แต่มันคงยังแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ชั่งชื่อชื่อระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ พลันถลันเข้าไปตบใส่หน้ามันด้วยความแค้น

มันยังคงไม่เคลื่อนไหว

ชั่งชื่อชื่อแค่นหัวร่อพลางคำรามขึ้น

"ผู้แช่กั๊วะ นึกไม่ถึงว่าเจ้าก็มีวันนี้"

ชั่งตัวเสียวเจี๊ยะมิใช่เป็นคนดุร้ายอย่างยิ่ง ทั้งใจไม่ดำ มือไม่อำมหิต

แต่นางมีความแค้นในตัวกั๊วะชิงแซถึงขีดสุดจริง ๆ แค้นจนจับจิตจับใจ

นางจิกผมกั๊วะชิงแซไว้ หัวมันขึ้นมาแล้วสะบัดมือตบซ้าย ๆ ขวา ๆ สิบเจ็ดสิบแปดครั้ง ยังคงระบายโทสะไม่หมดสิ้น

น้ำอาบยังคงร้อนอยู่ ร้อนจนมีควันกรุ่น

—หากศีรษะของคนใดถูกกดลงไปในน้ำอาบที่ร้อนปานนี้ ต้องเบื่อรสชาติไม่น่าทนทานแน่นอน

ชั้งชือชือจึงจิกผมกระชิงแซลากเข้าไป

ในน้ำไม่มีพรายพลุ่งขึ้น!

หรือกระทั่งลมหายใจของมันก็ไม่มี? กลายเป็นคนตายไปแล้ว?

ชั้งชือชือรู้สึกมืออ่อนไปบ้าง จิกผมมันขึ้นมา

นัยน์ตามันยังคงเบิ่งตรงไปเบื้องหน้า ยังคงไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

ชั้งชือชือลนลานบ้างแล้ว นางร้องสุดเสียง

"นี่! ได้ยินคำพูดของเราหรือไม่....? เจ้าตายแล้วหรือไม่?"

พลันมีคนผู้หนึ่งหัวร่อคักคักแล้วกล่าว

"มันยังไม่ตาย แต่ไม่อาจได้ยินคำพูดของท่านแล้ว"

.....

เสียงหัวร่อสดใสปานระฆังเงิน

ความจริง น้อยคนนักที่จะสามารถหัวร่อเสียงไพเราะปานนั้น เสียงหัวร่อของคนส่วนมากอย่างมากก็เพียงคล้ายระฆังทองเหลือง มีบางคนกระทั่งยังคล้ายเสียงระฆังที่แตกไปแล้ว

ซังซือซือมิต้องเหลียวหน้าก็ทราบ เบ็นเตียเฮ่าย้ายมาแล้ว

เสียงหัวร่อก็เบ็นเงื่อนไขสำคัญที่สุดประการหนึ่งของผู้มีอาชีพเบ็น "นักบุญ"

เตียเฮ่าย้ายย่อมเบ็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาชีพนั้น ดังนั้นนางมิเพียงรู้จักหัวร่อน่าฟังเท่านั้น ยังน่าดูอย่างยิ่งด้วย

ซังซือซือกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

ว.ณ เมืองลุง

ปู่ยิ่งยง

5

หนังสือเรื่องจีน ของ ว. ณ เมืองลุง

ที่ลดราคาพิเศษ

องชัยในบู๊ลิ้ม	22 เล่มจบ	ขายพิเศษ	22.00 บาท
ฤทธิ์มีดสั้น	28 „	„	28.00 „
วีระบุรุษหุ่น	19 „	„	19.00 „
ใต้เงามัจจุราช	19 „	„	19.00 „
ดาบพญายม	20 „	„	20.00 „
เพชฌฆาตสายฟ้า	24 „	„	24.00 „
วีรกรรมอมตะ	27 „	„	27.00 „
จอมมารมือโลหิต	23 „	„	23.00 „
ขุมทองแดนทมิฬ	25 „	„	25.00 „

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร ก.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องบู๊สยดสยองที่ตื่นเต้นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๕ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๖ ออกวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "**เซียวฮื้อยี้**" "**ฤทธิ์มีดสั้น**" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

"ท่านรู้จักคนผู้นี้ ?"

เตียเฮ่ายี่สั่นศีรษะแค่นหัวร่อกล่าว

"คนเยี่ยงนี้ยังไม่มีคุณสมบัติมารู้จักข้าพเจ้า"

ชั้งซือซือแค่นหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้น มันไฉนมาเบ็นอาคันตุกะชั้นในของที่นี่ ?"

เตียเฮ่ายี่กะพริบตาถาม

"ท่านมิทราบมันมาได้อย่างไรจริง ๆ ?"

"ข้าพเจ้าย่อมไม่ทราบ"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ"

นางหยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"แต่ข้าพเจ้ากลับทราบ มันไฉนพลันกลายเบ็นสารรูปเช่นนี้"

"รีบบอก"

"หรือท่านดูไม่ออก มันถูกผู้อื่นจับไว้"

จาบจนบัดนี้ซังซือซือจึงได้พบเห็น ก๊วะซิงแซถูกคนจับไว้จริง ๆ และจุดที่ถูกจับต้องมิเพียงแห่งเดียวเด็ดขาด

แต่วิชาผีมือก๊วะซิงแซมิได้อ่อนด้อย นางรู้กระจ่างอยู่เสมอมา หากว่ามีคนสามารถจับจุดมันถึงเจ็ดแปดแห่งโดยมันไม่รู้ตัว คนเยี่ยงนี้นับว่าเก่งกาจจนยากจะเชื่อถือจริง ๆ

ซังซือซือจึงมิได้ต้องกล่าว

"เป็นท่านจับจุดมันไว้?"

"ฮา ไฉนเป็นข้าพเจ้าได ข้าพเจ้าไหนเลยมีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้?"

"มิใช่ท่านเป็นผู้ใด?"

เตียเฮ่าย่งส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ท่านลองเดาดู หากเดาไม่ออก ข้าพเจ้าค่อย

บอกกับท่าน"

"ข้าพเจ้าเดาไม่ออก"

ปากนางว่าเดาไม่ออก แต่ใจนางเดาออกแล้ว พลันกระโดดขึ้นร้อง

"หรือเป็นฉันกอ?"

"เดาถูกแล้ว"

ขังขือขืออ้าปากกว้างตาเหลือกค้าง คล้ายตั้งพร้อมที่จะสลบได้ทุกเวลา

อึกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงระบายลมจากปากยาว ๆ มาได้ พึมพำขึ้น

"ท่าน....ท่านมาแล้ว?"

"มาเป็นเวลาครึ่งวันแล้ว"

หยุดเล็กน้อย เตียเฮ่ายังอธิบายต่อไป

"ตอนมันมา เห็นคนผู้นั้นลับ ๆ ล่อ ๆ แล้วลอบขึ้นมาบนหอน้อย จึงลอบสะกดรอยตามมา ตอนคนผู้นั้น

เจาะรูบนม่าน มันก็จุดเอาไว้"

ที่หลังมุ้งมีหน้าต่างเล็ก ๆ อยู่บานหนึ่งจริง ๆ คิดว่าทั้งสองจะต้องเข้ามาทางหน้าต่างบานนี้แน่นอน

เตียเซ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้มสืบไป

"ประหลาดที่ว่า หลังมุ้งเกิดเรื่องราวมากหลายปานนั้น ท่านถึงกับไม่รู้ตัวสักน้อยนิด....หรือท่านอยู่ในความฝัน?"

ขงซือซืออยู่ในความฝันจริง ๆ เป็นความฝันที่ไม่อาจบอกกับผู้อื่นเด็ดขาด

นางจึงหน้าแดงด้วยความละอาย ก้มศีรษะกล่าว

"แล้วตัวท่านเล่า?"

"เมื่อมันจุดคนผู้นี้แล้ว จึงไปหาข้าพเจ้า"

ขงซือซือพลันสอดคำขึ้น

"อย่างนั้น ท่านไฉนไม่บอกกับข้าพเจ้าสักคำ เพื่อจะได้มิต้องถูกคนผู้นี้,...ถูกคนผู้นี้...."

คำ "ลอบ" ของนางไม่อาจเปล่งออกไปได้จริงๆ เตียเฮ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มันแม้มิใช่วิญญูชน แต่เมื่อเห็นทารกหญิงกำลังเปลื้องเสื้อผ้า ยังคงมิอาจหักห้ามความละอายออกมาพบได้"

ใบหน้าชั่งซือซือยิ่งผะผ่าวกว่าเดิม กัมศีรษะกล่าว

"ท่าน....ท่านเมื่อครู่ก็เห็นแล้ว?"

"หากบนม่านมีอยู่สองรู แม้นับเป็นวิญญูชนก็อดเหลือบมองสักครั้งสองครั้งมิได้"

ใบหน้าชั่งซือซือไม่เพียงร้อนผะผ่าวเท่านั้น หัวใจยังคล้ายร้อนอยู่ด้วย อ้อมแอ้มขึ้นว่า

"ท่านว่าข้าพเจ้ากระไร?"

"มันว่าท่านไม่เพียงมีหน้าตาสวยสะคราญเท่านั้น เท้าก็สวยอย่างยิ่ง"

"เป็นความจริง?"

"เฮอะ ไฉนไม่เป็นความจริง? หากข้าพเจ้าเป็นบุรุษ ข้าพเจ้าก็ต้องกล่าวเช่นนั้น"

ชั้งซือซือก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม มาตรว่าไม่อาจหักความละอายไปหัวร่อ แต่อดมิได้ต้องลอบแย้มยิ้มอยู่ในใจ

กับตรุณีนางใดก็ตาม ในโลกไม่มีเรื่องใดสวยชั้งตรึงใจยิ่งกว่าถูกคนรักชม

เตียเฮ่ายกล่าวอีกครั้ง

"ข้าพเจ้าเพียงถามท่าน ท่านตอนนี้คิดจะพบมันหรือไม่?"

"ท่านอยู่ที่ใด?"

"อยู่ที่ชั้นล่างของหอ ข้าพเจ้าได้พามันมาแล้ว"

วาจานี้ไม่ทันจบคำ ชั้งซือซือก็หันกายวิ่งออกไปแล้ว

เตียเฮ่ายื่นรั้งแขนนางไว้ บุ้ยปากใส่ร่างนาง แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านจะออกไปพบคนในสารรูปเช่นนี้?"

ใบหน้าชั้งซือซือแดงฉานทันที ต้องแย้มยิ้มด้วยความละอาย

เตียเฮ่ายกล่าว

"แม้นับว่าท่านรุ่มร้อนจนไม่ยอมอาบน้ำ แต่ล้างเท้าก่อนคงมิเป็นไร"

.....

น้ำยังร้อนอยู่

กั๊วะซิงแซถูกยัดเข้าไปใต้เตียงแล้ว

เตียเฮ่ายกล่าว

"เชิญมันนอนที่ใต้เตียงสักชั่วคราว รอสักครู่ค่อยคิดหาวิธีจัดการมันให้ถนัดมือ"

ชั้งซือซืออาบน้ำด้วยความเร็วที่สุดในชีวิต แต่

ตอนสวมเสื้อผ้า กลับเชื่องช้าลงแล้ว

เสื้อผ้ามีหลายชุด แต่ละชุดต่างสวยงามยิ่ง

ชั่งชื่อชื่อเลือกไปเลือกมา อดมิได้ต้องหันไปขอความเห็นจากเตียเฮ่ย

บุรุษเพศชอบสิ่งไร เตียเฮ่ยย่อมทราบกระจ่างกว่าสตรีอีกมากหลาย

ชั่งชื่อชื่อกล่าว

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าควรสวมชุดใด?"

เตียเฮ่ยกวาดตาพิจารณาพลางกล่าวอย่างยั้มแยั้ม

"ในความเห็นของข้าพเจ้า ตอนท่านไม่สวมเสื้อผ้ายิ่งงามที่สุด"

นางนับว่าเข้าใจบุรุษกระจ่างจริง ๆ นางกล่าวไม่ผิด

ตอนชั่งชื่อชื่อลงจากบันได หัวใจนางเต้น

ถี่เร็วแทบกระดอนจากปาก

ฉิ่นกอมีรูปลักษณะใดกันแน่? หล่อเหลาสง่าภาคภูมิดั่งที่นางคิดหมายไว้หรือไม่?

ชั่งชื่อชื่อเพียงทราบ ในตัวฉิ่นกอมีแผลเป็นมากหลายแน่นอน

แต่ในร่างบุรุษมีแผลเป็นจากอาวุธ มิเพียงไม่ทุเรศตาเท่านั้น ยังกลับเน้นให้เห็นเป็นความห้าวหาญแกล้วกล้า

มิว่าอย่างไร นางย่อมนับว่ามีโอกาสได้พบกับผู้ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกนึกคิดของนางแล้ว

ชั่งชื่อชื่อพร้มตาลง ก้าวจากบันไดขั้นสุดท้ายแล้วจึงลืมตาขึ้น

นางก็ได้เห็นฉิ่นกอ!

ฉิ่นกอแทบจะมีรูปลักษณะดั่งที่นางเพ้อฝันไว้ไม่ผิดเพี้ยน.....นับเป็นบุรุษเพศที่เหล่าดรุณีน้อยวาดไว้ใน

ความผิดจริง ๆ

รูปร่างของมันสูงกว่าคนธรรมดาเล็กน้อย แต่ไม่นับว่าสูงเกินไป

ไหล่ของมันกว้างอย่างยิ่ง เอวคอดอย่างยิ่ง ดูแล้วคึกคักเข้มแข็งอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอาภรณ์ต่วนดำที่สวมใส่อยู่

ตาของมันใหญ่และสุกใส มีประกายรักร้อนแรง

แพรแดงสดใสผูกหลวม ๆ อยู่ที่คอ

ขั้งขือขือพลันพับเห็น ผูกแพรแดงไว้ที่คอ นับว่าน่าดูกว่าผูกอยู่ในส่วนใด ๆ ทั้งสิ้น

ตอนฉิ่นกอจ้องมองนาง ดวงตามีประกายแย้มยิ้มอันนุ่มนวล มิว่าผู้ใดเห็นดวงตาคู่นี้ ต่างต้องไม่ไปสนใจรอยแผลเป็นบนใบหน้ามันแน่นอน

ตอนเมื่อมันเห็นขั้งขือขือลงบันได รีบผลุดลุกขึ้นทันที ไม่เพียงดวงตามีประกายแย้มยิ้มเท่านั้น ใบ

หน้ายังปรากฏรอยยิ้มอันสง่านุ่มนวล

แสดงว่ามันพอใจดูชั้งชื่อชื่ออย่างยิ่ง และยังแสดงออกมาโดยไม่กลบเกลื่อนอำพรางอีกด้วย

หัวใจชั้งชื่อชื่อยิ่งเต้นดีเร็วกว่าเดิม

นางความจริงสมควรเดินเข้าไปอย่างสง่า แต่พลันตะลึงลานอยู่ที่เชิงบันได

นางพลันรู้สึก นางลืมไปเรื่องหนึ่ง

ตั้งแต่แรกเริ่มที่นางได้ยินนามฉิ่นกอ นางก็เคยเพ้อผันจำนวนมากมายก่ายกอง

นางย่อมได้คิดถึงเมื่อนางพบกับฉิ่นกอ และก็เคยวาดภาพ เมื่อนางล้มลงไปในอ้อมอกมันนั้น มีความอบอุ่นซึ้งใจเพียงใด ดื่มด่ำจนวาบหวามเพียงไหน

นางกระทั่งยังวาดวิมานในฝัน เป็นอนาคตภาย ภาคหน้าที่ร่วมชีวิตกับมัน นางจะเป็นเพื่อนดื่มสุรา เดินหมากรุก ขี่ม้า และยังร่วมออกพ้นผ่าในวงพวก

นักเลง นางจะต้องปรนนิบัติมันให้ดี ทุกตอนเช้านางจะผูกแพรแดงที่ซักสะอาดไว้ที่ลำคอผืนหนึ่ง จากนั้นปรุงอาหารที่โอชะให้มันอีกมื้อหนึ่ง

นางเพ้อฝันถึงทุกเรื่องราว และมิทราบเพ้อฝันมามากเท่าใดครั้งแล้ว

แต่นางกลับลืมไปเรื่องหนึ่ง

นางลืมว่า ยามพบหน้าฉิ่นกอสมควรกล่าววาจาใด ?

ในวิมานที่วาดไว้ นางพอเห็นฉิ่นกอก็ล้มลงไปในอ้อมอกมัน

บัดนี้ นางย่อมไม่อาจทำดังนั้น ย่อมทราบว่านางสมควรสนทนากับมันให้สนิทสนมกันก่อน แต่พาลนึกไม่ออก สมควรกล่าวเรื่องราวใดบ้าง ?

ฉิ่นกอคล้ายดังมิทราบกล่าวเรื่องราวใดเช่นกัน เพียงแต่แย้มยิ้มอย่างนุ่มนวลแล้วกล่าว

"เชิญนั่ง"

ชั่งซื่อซื่อเดินก้มศีรษะเข้าไปนั่งแล้วยังคงนึกไม่ออก ควรกล่าวกระไรบ้าง?

นี่เป็นโอกาสที่นางทุ่มเทคุณค่ามหาศาลจึงแลกได้มา นางอย่างน้อยสมควรแสดงความองอาจกว่านี้ ฉลาดปราดเปรื่องกว่านี้ แต่พอถึงวาระสำคัญ นางกลับพลันแปรเปลี่ยนเป็นตัวซึมเซาที่ลิ้นคล้ายหดสั้นกว่าเดิมอีกหลายนิ้ว

นางรู้สึกแค้นจนใคร่ตัดลิ้นตัวเองออกมา นำไปให้ผู้อื่นช่อมแซมสักครั้ง

เตียเฮ่ายี่พาลไม่ส่งเสียงเช่นกัน เพียงยืนเกาะราวบันไดอยู่แต่ไกล จ้องมองทั้งสองด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

โชคดีที่เอียเท้าคมคายนามเซี่ยวลิ่งได้ประคองน้ำชาเข้ามาสองถ้วย วางไว้บนโต๊ะเล็ก ๆ ที่ข้างกายนาง

นางยังคงก้มศีรษะต่ำ เมื่อเดินมาถึงเบื้องหน้าชั่ง

ซือซือ คล้ายตั้งใจกล่าวเบา ๆ ขึ้นสองคำ

แต่ชั้งซือซือเคลิบเคลิ้มจนเลอะเลือน มิได้ฟัง นางกล่าวกระไรเลย

เซียวลั่งมีแต่ต้องออกไป

ตอนนางเดินออกไป ปากเชิดจนสูงขึ้น คล้ายตั้งใจกระวนกระวายทั้งขุ่นเคืองอยู่

ในที่สุด เตียเฮ่ยก้าวชดช้อยเข้ามากล่าว

"หรือที่นี่เป็นร้านน้ำเต้า?"

ฉินกองุนงงงวยจึงทวนคำ

"ร้านน้ำเต้า?"

เตียเฮ่ยหัวร่อคิกคิกกล่าว

"หากมิใช่ร้านน้ำเต้า ไฉนมีคนโตใหญ่นั่งประจันหน้ากันแล้วต่างปิดปากเป็นน้ำเต้า?"

(คนที่ปิดปากมิยอมกล่าววาจา ภาษาจีนด่าว่าน้ำเต้า)

ฉินกอหัวร่อเบา ๆ ข้อนตามองนอกหน้าต่างแล้วกล่าว

"อากาศวันนี้ไม่เลวทีเดียว"

"ฮาฮาฮา"

"ฮา ฮา ฮาหมายความกระไร?"

"ไม่มีความหมายสักน้อยนิด คล้ายดั่งคำพูดประโยคนั้นของท่าน กล่าวแล้วคล้ายกับมิได้กล่าว"

ฉิ่นกอหัวร่ออีกครั้งจึงกล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้ากล่าวกระไร?"

เตียเฮ่ายักคิ้วถาม

"อย่างน้อยท่านสมควรถามนางแซ่ไร? นามใด? ภูมิลำเนาที่ไหน?.....หรือกระทั่งวาจาเหล่านี้ยังต้องให้ข้าพเจ้าสอนท่าน?"

ฉิ่นกอกระแอมเบา ๆ แล้วจึงถาม

"โกวเนี่ยแซ่ไร?"

"ข้าพเจ้าแซ่ชั้งนามซือซือ"

เตียเฮ่ายขมวดคิ้วสอดคำ

"นี่เป็นคนกล่าววาจาหรือเป็นยุงร้อง?"

ชั้งซือซือหัวร่อบ้างแล้ว บรรยากาศในห้องคลายตั้งผ่อนคลายจนปลอดโปร่งกว่าเดิมบ้าง

ฉิ่นกอเพิ่งนึกจะกล่าวกระไร เอียเท้ารูปงามนามเซียวลังพลันก้มหน้าเข้ามา เมื่อถึงเบื้องหน้าชั้งซือซือประคองถ้วยชาบนโต๊ะขึ้น มิทราบเป็นอย่างไร พลันมือสั่นสะท้าน ชาทั้งถ้วยหกราดชั้งซือซือหมดสิ้น

เซียวลังรีบปราดเข้าไปเช็ดจนมือไม้เปะปะ

ชั้งซือซือรู้สึกมือเซียวลังคล้ายตั้งฉวยโอกาสนั้นลูบไปที่อกเสื้อของนาง ดูเปลือกนอกนางมิใช่เป็นคนเก้งก้างเลย ชั้งซือซือเพิ่งรู้สึกประหลาดใจ เตียเฮ่ายก็ได้ตวาดขึ้น

"เจ้าวิ่งไปวิ่งมาด้วยสาเหตุใด?"

สีหน้าเซียวลังซีดขาวกว่าเดิม ตอบเบา ๆ

"ข้าพเจ้า....กลัวขาขั้งโกวเนี้ยจะเย็นไป คิดจะมาเปลี่ยนให้ท่านสักถ้วย"

เตียเฮ่าตีตวาดอีกครั้ง

"ผู้ใดเรียกให้เจ้าแส่มากเรื่อง? ออกไป! ไม่เรียกเจ้าอย่าได้เข้ามา"

"ทราบแล้ว"

เซียวลั่งตอบแล้วก้มศีรษะเดินจากไป ก่อนจะจาก นางคล้ายตั้งเหลือบมองไปที่ร่างขั้งซือซือแวบหนึ่งด้วยประกายตาที่พิสดารกว่าเดิม

หรือนางมีความลับใดจะบอกกับขั้งซือซือ?

ขั้งซือซือมิได้คิดถึงความนี้เลย นางเห็นเสื้อผ้าที่เปียกน้ำชาบนร่างก็กระวนกระวายแทบตายอยู่แล้ว ไหนเลยยังมีเวลาไปนึกถึงเรื่องอื่นใดอีก

อย่าว่าแต่ หากแม้นเอียเท้านางนี้มีวาจาจะบอกกล่าวจริง เมื่อครู่ตอนส่งเสื้อผ้าไปก็สมควรบอกออกมา

ได้ ไม่มีเหตุผลจะต้องรอถึงตอนนี้จึงบอกเลย

ชั่งซือซือขบริมผีปากแล้วพลันกล่าว

“ข้าพเจ้า....คิดจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน”

ฉินกอรีบกล่าวสวนคำ

“เชิญโกวเนี่ย”

มันผลุดลุกขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้มลับไป

“ข้าพเจ้าก็ควรอำลาแล้ว โกวเนี่ยตรากตรำตลอดทาง ยังคงพักผ่อนเสียแต่หัวค่ำประเสริฐกว่า”

มันถึงกับไปในลักษณะนี้เอง

รอจนมันออกจากประตู เตียเฮ่ายักกระวนกระวายจนขยี้เท้าร้องขึ้น

“เราจัดการปูทางให้พวกท่านมีโอกาสพบกันด้วยความยากลำบาก ท่านไฉนปล่อยให้เบ็ดที่ตัมสุกแล้วบินไปต่อหน้าต่อตาได้ ?”

ชั่งซือซือหน้าแดงฉาน ตะกุกตะกักขึ้น

"ข้าพเจ้า....ก็มิทราบเพราะเหตุใด พอเห็นท่าน ข้าพเจ้าก็กล่าววาจาไม่ออก"

"เยี่ยงนี้ท่านยังคิดจะจับมันอยู่? ผู้อื่นเมื่อเห็นทีท่าโง่เขลาเบาปัญญาของท่าน คงเกิดท้อแท้เสียแต่แรกแล้ว มิเช่นนั้นไหนเลยจะยอมไป?"

"ครั้งหน้า....ครั้งหน้าข้าพเจ้าต้องดีกว่านี้บ้าง"

"เฮอะ ครั้งหน้า? โอกาสของครั้งหน้าน่ากลัวมีไม่มากแล้ว"

ชั้งชือชือคว้ามือนางขึ้นวิงวอน

"วิญญูชนส่งเสริมความสุขสมของผู้อื่น ท่านเป็นคนดีก็จงเป็นให้ถึงที่สุดเถิด"

เตียเฮ่ยชายตามองนางแวบหนึ่ง พลันหัวร่อคิกคักกล่าว

ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านมีความรู้สึกต่อมันเช่นไร จงบอกมาตามความสัตย์จริง"

ใบหน้าชั้งซือซือแดงฉานอีกครา ตะกุกตะกักว่า

"ความรู้สึกที่ข้าพเจ้ามีต่อท่าน....ย่อมประเสริฐยิ่ง"

"ประเสริฐเยี่ยงไร ?"

"ท่านแม้มีชื่อกระเดื่องดัง แต่มิได้หยิ่งผยองสักน้อยนิด มิได้หยาบคายสักน้อยนิด และยังมีมารยาทต่อข้าพเจ้าอย่างยิ่ง"

ตาของนางลอยซึมเซา คล้ายตั้งตกอยู่ในความฝันอีกแล้ว

เตียเฮ่ยเพ่งตามองนางแน่วนิ่งพลางถาม

"ยังมีเล่า ?"

ชั้งซือซือถอนใจเบา ๆ กล่าว

"อื่น ๆ ข้าพเจ้าก็บอกไม่ถูกแล้ว โดยสรุปท่านเป็นคนประเสริฐอย่างยิ่ง ข้าพเจ้ามิได้ดูท่านผิดจริง ๆ"

"ท่านยินดีแต่งกับมัน ?"

ชั้งซือซือเม้มริมผีปากแน่นมิตอบแล้ว

เตียเฮ่าถามอีก

"นี่มิใช่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า หากท่านไม่ยอมบอกตามความจริงใจมา ข้าพเจ้าจะไม่เกี่ยวข้องด้วย"

ชั้งซือซือกระวนกระวายแล้ว นางกล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

"หรือท่านมิเข้าใจ ความหมายของการไม่ส่งเสียง ?"

เตียเฮ่าหัวร่อคิกคักอีกครา สั่นศีรษะกล่าว

"พวกโกวเนี่ยน้อยเยี่ยงท่านนี้ นับวันจะมีลวดลายร้ายกาจขึ้นเสมอ

นางหยุดเล็กน้อยแล้วเน้นเสียงด้วยสีหน้าขึงขัง

"ในเมื่อท่านต้องการแต่งกับมัน ก็ควรคว้าโอกาสไว้ให้ดี"

ในที่สุด ชั้งซือซือผงกศีรษะแล้ว

เตียเฮ่ายักล่าวอีก

"บัดนี้มีโอกาสไม่มาก ข้าพเจ้าเพียงสามารถรั้งมันอยู่ได้อีกวันสองวันเท่านั้น"

"วันสองวัน... มีเวลาเพียงวันสองวัน ไหนเลยจะพอ?"

"สองวันมีเวลายี่สิบสี่ชั่วยามแล้ว เวลายี่สิบสี่ชั่วยาม พอจะกระทำเรื่องราวได้มากหลาย หากแม้นเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า สองชั่วยามก็เกินพอ"

"แต่ข้าพเจ้ามิทราบสมควรทำกระไรเลยจริงๆ"

เตียเฮ่ายิกแก้มนางเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เอียเท้าโง่เขลา มีเรื่องบางประการไม่ต้องให้ผู้อื่นสอนท่านก็ควรทราบเอง หรือท่านยังต้องให้ข้าพเจ้าส่งพวกท่านเข้าห้องหอ?"

นางหัวร่อเสียงใสพลางเดินออกไป เสียงหัวร่อยิ่งนานยิ่งไกล

ประตูยังเปิดอยู่ ลมเย็นโชยพัดใส่เสื้อผ้าที่เปียกชื้น รู้สึกเย็นยะเยียบไม่น้อย

ชั่วขณะขบคิดจนเคลิบเคลิ้ม ยกมือขึ้นรวบอกเสื้อเบา ๆ พลันมีกระดาษแดงก้อนหนึ่งร่วงลงมา แต่ทว่า นางมิได้ไปสนใจเลย

"มีเรื่องบางประการไม่ต้องให้ผู้อื่นสอน"

ชั่วขณะรู้สึก ใบหน้าร้อนผะผ่าวอีกแล้ว นางต้องขบริมฝีปากแนบแน่น เดินขึ้นบันไดไปอย่างเชื่องช้า

สนับสนุนเรื่องมงคล

ชั้นล่างของหอเงียบอย่างยิ่ง ไม่มีผู้คนแม้แต่เงา

เอียเท้ารูปงามนามเซี่ยวลั่งเดินก้มหน้าเข้ามาอีกครา คงเตรียมจะเก็บกวาดห้อง

ยามนางเห็นก้อนกระดาษบนพื้น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป รีบปราดเข้าเก็บขึ้นไว้ทันที

ก้อนกระดาษยังคงม้วนเรียบร้อย แสดงว่าไม่มีผู้ใดคลี่ออกอ่าน

นางเขิดปากสูงขัน ขยี้เท้าเบา ๆ คล้ายตั้งเตรียมโถมขึ้นไปชั้นบน

ขณะเวลานั้นเอง ชั้นบนพลันมีเสียงกรีดร้องด้วยความตระหนกดังขึ้น

.....

กั๊วะซิงแซที่ใต้เตียงพลันหายไปแล้ว

ความจริงชั้งซือซือแทบจะลืมคนผู้นั้นแล้ว พอพบฉี่นกอ นางนับว่ากระทั่งตัวเองเป็นผู้ใดยังลืมไปด้วย

รอจนนางนั่งลงบนเตียงจึงนึกขึ้นได้ ใต้เตียงยังมีบีศาจอยู่ตัวหนึ่ง

บีศาจย่อมเป็นบีศาจ ท่านจะไม่มีวันทราบว่ามันมาเมื่อใด ยิ่งไม่ทราบมันไปเมื่อใด หากมันพัวพันท่าน ท่านจะไม่มีวันสุขสงบไปตลอดกาลนาน

เสียงกรีดร้องของชั้งชือชือคล้ายดั่งพบเห็นภูตผีปีศาจจริง ๆ ก็ปาน

คนเช่นกั๊วะซิงแซ นับว่าน่ากลัวกว่าปีศาจจริง ๆ

จวบจนเมื่อเตียเฮ่ายี่วิ่งมาถึง นางยังตัวสั่นสะท้าน พลันโอบรัดเตียเฮ่ายี่ไว้แนบแน่นร่ำไห้ร่ำพัน

"คนผู้นั้นหนีไปแล้ว!"

เตียเฮ่ายี่ตบหลังนางเบา ๆ พลางส่งเสียงนุ่มนวล

"ไปแล้วก็ไป ท่านมิต้องกลัว มีข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ท่านไม่ต้องกลัวเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น"

"แต่ข้าพเจ้าทราบ มันจะต้องมาอีก ในเมื่อมันทราบข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ มันต้องไม่ยอมปล่อยข้าพเจ้าโดยง่ายดาย"

"มันเป็นผู้ใดกันแน่? ไฉนพัวพันท่านถึงปานนี้?"

ชั่งซื่อซือหลั่งน้ำตากล่าว

"ข้าพเจ้าก็มิทราบ มันไฉนจึงพัวพันข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทั้งไม่ติดค้างมัน และมิได้ก้าวร้าวล่วงเกินมัน ข้าพเจ้า ....ความจริงไม่มีพันธะเกี่ยวข้องกับมันสักน้อยนิดเลย"

"แต่ท่านกลับกลัวมันอย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้ากลัวมันจริง ๆ มันมิใช่มนุษย์เลย...."

ได้ยินคนผู้หนึ่งสอดคำขึ้น

"มิว่ามันเป็นมนุษย์หรือภูตผี ท่านต่างไม่ต้องกลัวมัน หากมันกล้ามาอีก ข้าพเจ้าจะให้มันกลับไม่ได้!"

ฉิ่นกอก็มาด้วยแล้ว!

เสียงของมันนุ่มนวลและหนักแน่น ไม่เพียงเปี่ยมความเชื่อมั่นตัวเองเท่านั้น ยังพอให้ความเชื่อมั่นแก่ผู้อื่นอีกด้วย

เตียเฮ่ายกลับแค่นหัวร่อกล่าว

"ความจริงมันครั้งนี้สมควรกลับไปไม่ได้อยู่หากเป็นข้าพเจ้าจุดมัน มันกระทั่งเคลื่อนไหวก็ยังไม่ได้แล้ว"

ฉินกอ้ยมพลางกล่าว

"นี่ต้องตำหนิข้าพเจ้าลงมือเบาเกินไปจริง ๆ เนื่องเพราะตอนนั้นข้าพเจ้ายังมิทราบมันเป็นผู้ใด"

เตียเฮ่ายกล่าวอีกครั้ง

"ลอบเร้นเข้าในห้องของผู้อื่น เจาะรูบนระบายเตียงลอบดูผู้อื่นอาบน้ำ หรือยังจะเป็นคนดีไปได้?"

"แต่ข้าพเจ้า...."

เตียเฮ่ายไม่ยอมให้มันแก้ตัวอย่างไร ส่งเสียงขึ้นอีกครั้ง

"มิว่าท่านกล่าวกระไร? เรื่องนี้ท่านต้องรับผิดชอบอยู่นั่นเอง หากวันหน้าเซียวม่วยม่วยของข้าพเจ้าเกิดเรื่องราวใด ข้าพเจ้าขอถามท่านเพียงผู้เดียวเท่านั้น"

ฉิ่นกอถอนหายใจเฮือกใหญ่ ผืนยิ้มรำพึงกับตัวเอง

"ดูท่าเราภายหน้ายังคงอย่าได้เกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระจะประเสริฐกว่า"

เตียเฮ่ายิ้มโพล่งขึ้น

"แต่ตอนนี้ท่านเกี่ยวข้องแล้ว ดังนั้น ต้องเกี่ยวข้องให้ถึงที่สุด"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าเกี่ยวเยี่ยงไร ?"

"ท่านย่อมสมควรทราบเอง"

ฉิ่นกอครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าอยู่พิทักษ์ชั้งโกวเนี่ยในที่นี้ ?"

เตียเฮ่ายิ้มจึงได้แย้มยิ้มพลางกล่าว

"ยังนับว่าท่านกลับกลายเป็นฉลาดกว่าเดิมบ้างแล้ว"

ชั่วชีวิตจะขุดตัวอยู่ในอ้อมอกเตียเฮ่ยไม่ตอนนี้ก็ตอนหน้าอดหัวร่อมิได้เช่นกัน

นางความจริงยังรู้สึกเตียเฮ่ยออกจะไม่ถือเหตุผลเกินไป บัดนี้นางจึงทราบความหมายของเตียเฮ่ยแล้วที่นางทำดังนี้ เพราะต้องการถางทางหาโอกาสให้ทั้งสองได้อยู่ใกล้ชิดกันกว่าเดิม

เตียเฮ่ยกล่าวอีกครั้ง

"ข้าพเจ้ามิเพียงต้องการให้ท่านพิทักษ์นาง ยังต้องการให้ท่านพิทักษ์นางทุกวันคืน ชั่วชีวิตจนจับตัวคนผู้นั้นได้จึงเลิกยุติ"

"หากคนผู้นั้นไม่ปรากฏหน้ามาตลอดกาลนาน?"

เตียเฮ่ยกะพริบตากล่าว

"อย่างนั้น ท่านก็พิทักษ์นางไปตลอดชาติ"

เป็นคำพูดที่เปิดเผยจนเกินไปจริง ๆ แม้นับว่าคนปัญญาอ่อนก็ต้องฟังความหมายของนางออก

ไม่เพียงชั่วขณะหน้าแดงฉานเท่านั้น ใบหน้าฉิ่นกอก็คล้ายแดงกว่าเดิมบ้าง

แต่มันมิได้ปฏิเสธ กระทั่งทีท่าจะปฏิเสธสักน้อยนิดก็ไม่มี

ชั่วขณะทั้งบีบยิ้มดี ทั้งเอียงอาย พาล่ซุกหน้าอยู่ในอ้อมอกเตียเฮ่ายิ้มยอมเงยขึ้น

เตียเฮ่ายกลับพาลฉุดนางออกมา ซับน้ำตาให้นางแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้ท่านย่อมวางใจได้แล้วกระมัง? มีมันพิทักษ์ท่าน ท่านยังกลัวกระไร? ท่านยังไม่ยอมแย้มยิ้มสักครั้ง"

ชั่วขณะคิดจะยิ้ม แต่ยังกระดากอาย มาตรว่ากระดากอาย แต่อดต้องยิ้มออกมามิได้

เตียเฮ่ายปรบมือกล่าว

"ยิ้มแล้วยิ้มแล้ว ยิ้มแล้วจริง ๆ"

ชังซือซือลอบหยิกนางเบา ๆ กระซิบขึ้น

"น่าชัง"

เตียเฮ่ายิ้มพลันหันกายไปกล่าว

"พวกท่านอยู่สนทนากันก่อน ข้าพเจ้าขอปลีกตัวไป"

ปากนางว่ากล่าวเท้าได้ก้าวออกไปจากห้อง

ชังซือซือรีบปราดเข้ารั้งนางไว้พลางละล่ำละลัก

"ท่านจะไปจริง ๆ ?"

เตียเฮ่ายิ้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อมีคนชังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังอยู่ไปไย?"

ชังซือซือกระวนกระวายจนหน้าแดงฉาน ร้องขึ้นว่า

"ท่าน....ไปไม่ได้"

"ไฉนไปไม่ได้ ? มันพิทักษ์ท่านทั้งชาติแล้ว แต่

ข้าพเจ้าไม่อาจ เพราะข้าพเจ้ายังต้องไปหาคนพิทักษ์ข้าพเจ้าอีกผู้หนึ่งดอก"

นางพลันสลัดหลุดจากมือชั้งซือซือ วิ่งปราดออกจากห้องไป

ชั้งซือซือตะลึงลานแล้ว

นางพลันรู้สึกยืนก็ไม่ใช่ นั่งก็ไม่ใช่ มือทั้งสองมิทราบควรไว้ในที่ใด รู้สึกแต่หัวใจเต้นถี่เร็วจนแทบพังทรวงอกออกมาแล้ว

ฉิ่นกอคล้ายดั่งจ้องมองนางอย่างยิ้มแย้ม

แต่นางกลับมิกล้าชายตามองไป แต่จะหลับตาก็ไม่ได้ ลืมตาก็มิทราบควรมองที่ใด มีแต่กัมศีรษะมองดูน้ำที่เรียวปานลำเทียนของนาง

ฉิ่นกอคล้ายดั่งมองดูมือนางเช่นกัน

นางคิดจะซ่อนมือไว้อีก แต่ซ่อนที่นั้นก็ไม่ถูกต้อง ซ่อนด้านนี้ก็ไม่ถูกต้องนับว่าแค้นจนใคร่ตัดมือทั้งสองออก

ห่อเก็บไว้จริง ๆ

แต่เสียดายที่ตอนนี้คิดจะตัดออกจริง ๆ ก็ไม่ทันแล้ว

มือของฉิ่นกอได้ยื่นเข้ามากุมมือนางเบา ๆ

หัวใจข้างซ้ายของนางเต้นถี่เร็วกว่าเดิม คล้ายดังจะกระดอนออกจากปาก โลหิตทั้งร่างพุ่งขึ้นสู่ศีรษะจนรู้สึกเคลิบเคลิ้ม ฉิ่นกอคล้ายส่งเสียงที่ข้างหูนาง เป็นเสียงที่นุ่มนวลน่าฟังอย่างยิ่ง

แต่กล่าววาจาใดกันแน่ ? นางไม่ได้ยินเลยแม้สักคำ

ฉิ่นกอคล้ายดังมิใช่กล่าววาจา แต่ร้องเพลง

เสียงเพลงนี้คล้ายดังอยู่ห่างไกลอย่างยิ่ง คล้ายดังเป็นเพลงที่ทารกได้ยินในยามหลับนอน

นางฟังจนเคลิบเคลิ้ม คล้ายลืมตัวไปแล้ว

มิทราบอีกนานปานใด นางจึงรู้สึก ฉิ่นกอได้โอบเอวนางไว้เบา ๆ

ร่างนางคล้ายดั่งอยู่ในอ้อมอกฉิ่นกอ ไดรู้สึกสมหายใจอันร้อนแรงของฉิ่นกอแล้ว

ลมหายใจของมันคล้ายดั่งแปรเปลี่ยนเป็นถี่เร็ว ปากยังส่งเสียงอ้อมแอ้มกระไรอยู่

ขั้งซือซือยิ่งไม่ได้ยินมันกล่าวกระไร? เพียงรู้สึกมือมันยิ่งนานยิ่งรัดแนบแน่น....

มันคล้ายดั่งพลันกลายเป็นคนมีสามมือ!

ร่างขั้งซือซือเริ่มสั่นระริก คิดจะผลักมันออกแต่พาลไม่มีเรี่ยวแรงสักน้อยนิด เพียงรู้สึก ตลอดร่างเบาหวิวคล้ายลอยอยู่บนท้องฟ้าก็ปาน

จากนั้น นางพลันรู้สึกถูกฉิ่นกอโอบรัดตลอดร่าง และยังประคองไปที่เตียง

นางแม้นับว่าไม่เข้าใจในเรื่องราวเท่าใด แต่ตอนนี้นางทราบ เหตุการณ์มิใคร่ถูกต้องแล้ว

แต่นี่ไยมิใช่เป็นเรื่องที่นางเพ้อฝันตลอดมา? ไม่!

ไม่ใช่เช่นนี้ เช่นนี้ไม่ถูกต้อง

แต่เป็นไม่ถูกต้องในที่ใดกันแน่ นางมิใคร่ขัดเจนนัก นางเพียงรู้สึก ตอนนี้ต้องผลักมันออกไป ต้องปฏิเสธมันให้ได้

แต่จะปฏิเสธก็คล้ายไม่ทันการแล้ว

ในความรู้สึกเคลิบเคลิ้มของนาง เวลาคล้ายดังหยุดลง ฉิ่นกอสมควรยังยืนอยู่ในที่เดิม

แต่มิทราบเป็นเรื่องราวใด นางพลันรู้สึกว่างนางได้ขึ้นมาบนเตียงแล้ว

เตียงนุ่มอย่างยิ่ง

อบอุ่นและนุ่มนิ่ม ร่างนอนอยู่บนเตียง คล้ายดังนอนอยู่บนปุยเมฆ

นางมิเพียงไม่มีเรี่ยวแรงดันรนขัดขืนเท่านั้น ยังไม่มีเวลาขัดขืนอีกด้วย

เรื่องของบุรุษสตรี บางครั้งพิสดารอย่างยิ่งจริงๆ

หากท่านไม่มีเวลาปฏิเสธที่เหมาะสม วันหน้าจะพลันรู้สึก ไม่มีโอกาสปฏิเสธเหลืออยู่ให้ท่านเลย

เนื่องเพราะท่านได้เพราะความกล้าและมั่นใจให้กับฝ่ายตรงข้ามจนก่อเกิดขึ้นแล้ว

แม้นับว่าท่านปฏิเสธ ก็ไม่มีประโยชน์

เสียงของฉันกอยิ่งนุ่มนวล ยิ่งดีมต่ำ

เสียงของบุรุษเพศ มีแต่ในเวลานี้เท่านั้นจึงจะนุ่มนวลและดีมต่ำปานนี้

มีแต่เวลานี้เท่านั้น มันจึงได้รู้สึกฝ่ายตรงข้ามเริ่มไม่มีเวลามาต่อต้านปฏิเสธ

นี่จึงนับเป็นเวลาที่บุรุษเบิกบานใจที่สุด สตรีตื่นเต้นที่สุด

ชั้งซือซือตื่นเต้นจนตัวแข็งไปทั้งร่าง

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีคนมาเคาะประตู!

ได้ยินเสียงเซี่ยวฉังร้องที่ด้านนอก

"ชั้งโกวเน้ย ฉิ่นเซียวเอ๋ย พวกท่านต้องการรับทานอาหารว่างหรือไม่? ข้าพเจ้าเพิ่งตุ๋นข้าวต้มรังนกนางแอ่น...."

ฉิ่นกอกระโดดขึ้นจากเตียง โถมปราดไปกระชากประตูแล้วส่งเสียงดัง ๆ

"ผู้ใดจะรับทานอาหารว่างอุบาทว์ของเจ้า ไป! รีบไปให้ไกล ๆ"

เสียงของมันดุร้ายอย่างยิ่ง ไม่นุ่มนวลแม้สักน้อยนิด

เซียวลั่งเขิดปากสูงขัน เดินลงจากหอไปด้วยความขุ่นเคือง

ฉิ่นกอคิดจะปิดประตู มิคาด กลับถูกคนผลักถลาออกจากห้องไป

มิทราบชั้งชือชือลงจากเตียงเมื่อใด ใช้กำลังเท่าที่มี ผลักมันออกจากประตูไปได้

"โครม" ประตูปิดลงแล้ว

ชั้งซือซือล้มตัวพิงบานประตู หอบหายใจถี่เร็ว เสื้อผ้าทั้งร่างเปียกชุ่มโชกด้วยเหงื่อ

ฉิ่นกอย่อมตระหนกอย่างยิ่ง ทุบประตูสุดแรง พลางร้อง

"นี่ท่านทำอะไร? ไฉนผลักข้าพเจ้าออกมา? รีบเปิดประตู"

ชั้งซือซือขบกรามแนบแน่น ไม่แยแสมัน

ฉิ่นกอเคาะประตูเป็นครึ่งวัน จนรู้สึกรำคาญ ไม่สนุกแล้ว พึมพำเบา ๆ

"ประหลาดแท้ หรือคนผู้นี้มีโรคใด?"

ชั้งซือซือก็เริ่มสงสัยขึ้นบ้าง

"เรามีโรคจริงหรือไร?"

นี่ความจริงเป็นเรื่องที่นางใฝ่ฝันเสมอมา เป็นคนที่นางเพ้อฝันถึง แต่รอจนเมื่อเรื่องราวปรากฏเป็น

จริง ได้มาอยู่ที่ข้างกายมันจริง ๆ นางกลับผลักมันออกไป

ได้ยินเสียงฉิ่นกอเดินลงบันไดไปแล้ว นางแม้ระบายลมจากปากอย่างโล่งอก แต่จิตใจกลับอ้างว้างว้าเหว่ คล้ายกับสูญเสียของใดไปก็ปาน

"มันไปในคราวนี้ วันหน้าน่ากลัวจะไม่มาอีกแล้วก็ได้"

ใบหน้าขั้งซือซือแมกลายเป็นซีดขาว แต่ขอบตากลับแดงระเรื่อ นับว่าแค้นจนใคร่ร่ำไห้จนสุดเสียงสักพักใหญ่

แต่ขณะเวลานั้น มีเสียงขึ้นบันไดมาอีกครา

"หรือมันกลับมาอีก ?"

หัวใจขั้งซือซือเริ่มเต้นแรงกว่าเดิมอีกแล้ว มาตรแม้นพยายามดันประตูไว้สุดแรง แต่กลับหวังให้มันสามารถเตะประตูทลายออกมาในเท้าเดียว

นางคิดเรื่องราวใดแน่นั้น ? กระทั่งนางเองก็ไม่ทราบ

"รีบเปิดประตู ข้าพเจ้าเอง"

เป็นเสียงของเตียเฮ่าย้

ซังซือซือแม้ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ แต่คล้ายดั่งรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

ประตูเปิดแล้ว

เตียเฮ่าย้เดินอาด ๆ เข้ามาด้วยความขุ่นเคือง กระแทกกายลงบนเก้าอี้ ถลึงจ้องมองนางด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ พลันส่งเสียงดัง ๆ

"นี่เป็นเรื่องราวใดของท่านกันแน่ ? หรือเกิดโรคบ้าจุบันขึ้น ?"

ซังซือซือสั่นศีรษะแล้วผงกศีรษะ ทรุดกายนั่งแล้วผลุดลุกขึ้นยืนอีกครา

เมื่อเห็นท่าทีที่คล้ายสูญเสียวิญญาณของนาง

เพลิงโทสะเตียเย่ายิ่งโทรมลงมากหลาย ถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าจัดการสร้างโอกาสให้ท่านด้วยความยากลำบากถึงปานนี้ ท่านไฉนกลับขับไล่มันไปเสียได้"

ใบหน้าซังซือซือแดงอีกแล้ว กัมศรษะกล่าว

"ข้าพเจ้า....กลัว"

"กลัว? มีที่ใดน่ากลัว? มันทั้งไม่อาจกินท่านไปได้"

กล่าวถึงตอนนี้ นางเองก็อดหัวร่อคิกคักมิได้ ส่งเสียงนุ่มนวลกล่าวต่อไป

"ท่านตอนนี้มิใช่เด็กทารกแล้ว ยังกลัวไปไย? เรื่องนี้ความจริงเป็นเรื่องที่ทุกผู้คนต้องผ่าน นอกเสียจากท่านไม่แต่งงานไปทั้งชีวิต"

ซังซือซือขบริมผีปากแล้วกล่าว

"แต่ทว่า.....ที่ท่าที่กระวนกระวายจนดุร้ายของ

มัน ผู้คนไหนเลยไม่รู้สึกกลัวได้”

เตียเฮ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“อ้อ....ที่แท้ท่านมิใช่กลัวจริง ๆ เพียงแต่รู้สึกมันกระวนกระวายเกินไปบ้าง”

นางเดินเข้ามาลูบศีรษะชั้งซือซือกล่าวเสียงนุ่มนวลต่อไป

“นี่ก็ยากจะตำหนิ ท่านอย่างไรยังคงเป็นโกวเน้ยใหญ่ แต่รอเมื่อท่านมีวัยเท่าข้าพเจ้าท่านก็จะทราบบุรุษยิ่งรุ่มร้อน ยิ่งแสดงว่ามันชมชอบท่าน”

“แต่หากมันชอบข้าพเจ้าจริง ก็ควรให้เกียรติข้าพเจ้าบ้าง”

เตียเฮ่ายหัวร่อคิกคักอีกคราจึงกล่าว

“เอียเท้าโง่เขลา เรื่องเยี่ยงนี้ไหนเลยตำหนิมันไม่ให้เกียรติท่านได้ หากพวกท่านอยู่ต่อหน้าผู้คนมากหลายในที่เปิดเผย มันทำเยี่ยงนี้ก็นับว่าไม่ถูกต้อง แต่

หากพวกท่านทั้งสองอยู่ในห้องเพียงลำพัง ท่านก็ควรคล้อยตามมันบ้าง”

นางกะพริบตาหัวร่อแล้วส่งเสียงเบา ๆ

“วันหน้าท่านก็จะทราบ ท่านเพียงคล้อยตามมันในเรื่องนี้เท่านั้น เรื่องอื่น ๆ มันย่อมจะอยู่ในโอวาสท่านโดยฉันเชิง สตรีคิดต้องการให้บุรุษเชื่อฟังวาจากล่าวไปกล่าวมาก็มีไม้นี้เท่านั้น”

ใบหน้าขังซือขือแดงฉาน วาจาเหล่านี้นางเมื่อก่อนมิเพียงไม่เคยได้ยินเท่านั้น กระทั่งคิดก็มิกล้า

เตียเฮ่ายกล่าวต่อไป

“ตอนนี้ข้าพเจ้าถามท่านเพียงคำเดียว ท่านมีความมุ่งหวังต่อมันจริงหรือไม่?”

ขังซือขืออ้อมแอ้มขึน

“มันเล่า?”

“ท่านไม่ต้องเกี่ยวข้องกับมัน ข้าพเจ้าเพียง

ถามท่าน ยินยอมหรือไม่ ?"

ขั้งซือซือปลุกใจจนมีความกล้าแล้ว กล่าวด้วยสีหน้าแดงฉาน

"หากข้าพเจ้ายินยอม จะอย่างไรต่อไป ?"

"เพียงท่านผงกศีรษะ ข้าพเจ้าจะเป็นผู้จัดการให้พวกท่านทั้งสองวิวาห์กันในค่ำคืนนี้เสียเลย"

ขั้งซือซือสะดุ้งเฮือกใหญ่ ร้องสุดเสียง

"เร็วปานนี้ ?"

"มันอีกวันสองวันก็ต้องกลับกังหนำแล้ว หากท่านคิดจะตามมันกลับไป มีแต่รีบแต่งกับมันโดยด่วน ทั้งสองมีชื่อตามประเพณีแล้ว ร่วมเดินทางกันก็สะดวกกว่าเดิมบ้าง"

"แต่ทว่า.....ข้าพเจ้ายังต้องค่อย ๆ ขบคิดให้ละเอียด"

"ยังขบคิดกระไร ? มันเป็นวีรบุรุษ ท่านเป็น

วีรสตรี กระทำเรื่องราวใดสมควรรวบรัดตัดความ หากคิดสืบไป เบื็ดที่ต้มสุกแล้วน่ากลัวจะบินหนีได้"

นางกล่าวต่อด้วยสีหน้าขึงขัง

"นี่เป็นโอกาสที่ท่านยากจะพบพานในพัน ๆ ปี หากท่านไม่คว้าไว้ให้มั่นเหมาะ วันหน้าคิดจะหาบุรุษเช่นนี้อีกสักคน ต่อให้ตีม้าล่อเที่ยวหาทั้งเมืองก็ไม่มีทางพบพาน"

"แต่ทว่า....ท่านไม่อาจบังคับข้าพเจ้าเช่นนี้"

เตียเฮ่ยถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วกล่าว

"ตอนนี้ท่านว่าข้าพเจ้าบังคับท่าน วันหน้ารอมีผู้อื่นเรียกท่านเป็น "ฉินฮูหยิน" เมื่อใด ท่านก็จะขอบคุณข้าพเจ้าแล้ว ควรทราบว่า ตำแหน่งฉินฮูหยินนี้มิใช่จะได้มาโดยง่ายดายอย่างไร และมิทราบดรุณีในโลกอีกมากเพียงใด ที่ต่างจะชิงตำแหน่งนี้กันเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว"

ขับขี่ขี่พร้อมตาลง

นางคล้ายดั่งแลเห็นนางกับฉิ่นกอดควบ ม้าเคียงคู่กลับไปสู่ดินแดนกังหน้า คล้ายดั่งมีคนจำนวนมากหลายเป็นกลุ่มใหญ่ๆ โบกมือโห่ร้องต้อนรับที่หน้าม้าพวกนาง

"ฉิ่นฮูหยินสวยสะคราญจริงๆ นับเป็นคู่ที่เหมาะสมกับฉิ่นไต้เฮียบราวฟ้าจงใจสร้างสรร และมีแต่โฉมสะคราญเยี่ยงนี้เท่านั้น จึงคู่ควรกับวีรบุรุษยิ่งใหญ่เช่นฉิ่นไต้เฮียบ"

ในหมู่ผู้คนจำนวนมากหลาย ย่อมมีคนศีรษะใหญ่ผิดปกติผู้หนึ่ง ซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มผู้คนลอบมองดูนาง ประกายตามีทั้งเลื่อมใสมีทั้งอิจฉาและริษยา

ตอนนั้น นางก็จะบอกกับมันอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านมิใช่ว่าข้าพเจ้าต้องไม่มีทางได้แต่งงาน ตอนนี้ท่านสมควรทราบท่านผิดแล้วกระมัง?"

นางกระทั่งคล้ายดังได้เห็นบีศาจหัวโตผู้นั้น สำนึกเสียใจจนแทบร่ำไห้ออกมา

ได้ยินเตียเฮ่ายี่ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านยังคงรีบตกลงใจโดยด่วนมิเช่นนั้น ตำแหน่งฉิ่นฮูหยินน่ากลัวต้องถูกผู้อื่นชิงไปแล้ว"

ชั้งซือซือพลันส่งเสียงดัง ๆ

"มีแต่ข้าพเจ้าจึงคู่ควรเป็นฉิ่นฮูหยิน ผู้ใดอย่าหมายชิงไปได้"

เสื้อวิวาห์เป็นสีแดง

ใบหน้าชั้งซือซือยิ่งแดงกว่า

นางแลเห็นหน้าตัวเองในกระจก ยังอดชมเชยตัวเองหลายคำมิได้

เตียเฮ่ายี่อยู่ที่ข้างกายนาง ดูหญิงนำเจ้าสาวแต่งตัวให้นาง

ชั่งตัวเสียวเจียะที่ล้างหน้าเกล้ามวยแล้ว รู้สึกยิ่งสวยสะคราญกว่าเดิมจริง ๆ

เตียเฮ่ายั่นถอนหายใจพึมพำ

"นับเป็นโฉมสะคราญที่พ้าบรรจงสร้างสรรจริง ๆ ฉิ่นกอมิทราบสะสมบุญกุศลมาแต่ปางใดจริงๆ"

นางแย้มยิ้มแล้วกล่าวต่อไป

"แต่มันยังนับว่าคู่ควรกับท่านได้ หากชั่งตัวเอียทราบได้บุตรเขยอันประเสริฐเยี่ยงนี้ จะต้องบีติยินดีอย่างยิ่งแน่นอน"

หัวใจชั่งซือซือหวานดื่มดำจนวาบหวาม

นี่เป็นเรื่องที่นางเพ้อฝันมานานวัน ตอนนี้นับว่าสมดั่งปรารถนาที่เพ้อฝัน ท่านจะให้นางไม่เบิกบานใจได้อย่างไรกัน?

เสียดายที่ชั่งซิมไม่อยู่ มิเช่นนั้น นางต้องลิงโลดยินดีจนเชิดปากไม่ขึ้นเป็นแน่แท้

เมื่อนึกถึงชั่งซิม อดมิได้ต้องนึกถึงเซี่ยวลั่งด้วย

ชั่งซือซืออดมิได้ต้องถาม

"เซี่ยวลั่งเอียเท้าของท่านเล่า?"

เตียเอ่ยตอบ

"ครึ่งวันนี้ยังไม่เห็นนางเลย มิทราบคลุ้มคลั่งไปที่ใดแล้ว"

"เมื่อก่อนข้าพเจ้าก็มีเอียเท้านางหนึ่งนามชั่งซิม มีรูปลักษณะคล้ายนางเป็นที่สุด"

"อ้อ คล้ายคลึงกันจริง ๆ"

ชั่งซือซือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บอกแล้วท่านไม่อาจไม่เชื่อ สองคนนี้นับว่าคล้ายหล่อออกมาจากพิมพ์เดียวกัน"

"ฮาฮา เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าพาลยกนางเป็น "แก้จึง" ของท่านเสียเลย"

ชั่งซือซือถอนใจกล่าว

"แต่เสียดายที่ขังซิมเอียเท้าข้าพเจ้ามิอยู่ที่นี่"

"นางไปที่ใด ?"

ขังซือซือกล่าวด้วยสีหน้าหม่นหมอง

"ผู้ใดทราบ ? นับแต่พลัดกันที่บ้านเฮ้งตั๋วเนี่ยในวันนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็มิได้พบนางอีกเลย เพียงหวังว่า นางอย่าได้มีเภทภัยใดเกิดขึ้นจึงประเสริฐ"

เตียเฮ่ายกะพริบตากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อขังซิมไม่อยู่ ข้าพเจ้าไปหาเซียวลั่งมาเป็นเพื่อนท่านก็เช่นเดียวกัน"

นางพลันหันกายเดินลงจากหอไป

พอออกพ้นประตู ใบหน้านางพลันเคร่งเครียดเย็นชา เดินอย่างเร่งร้อนไปที่พุ่มไม้ดอกทางเบื้องหน้า

ในพุ่มไม้ถึงกับมีคนอยู่ผู้หนึ่ง คล้ายดังซ่อนตัวอยู่ที่นั้นตลอดเวลา มิได้เคลื่อนไหวสักน้อยนิด

เตียเฮ่ายเมื่อเดินเข้าถึง พลันถามขึ้น

"เชียวลังเล่า ?"

คนผู้นั้นตอบ

"ข้าพเจ้าใช้คนไปคุมนางไว้แล้ว"

เตียเฮ่ายิ้นเสียงหนัก ๆ

"ควรเป็นท่านจัดการกับนางเองจึงประเสริฐสุด ไม่อาจปล่อยนางได้พบกับชั้งซือซือเป็นอันขาด ยิ่งไม่อาจให้พวกนางได้พูดจากัน"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากท่านไม่พอใจได้ยินนางกล่าววาจา ข้าพเจ้าจะให้นางนับแต่นี้ไม่อาจส่งเสียงได้ตลอดกาลนาน"

ฮีเนี่ย (หญิงนำเจ้าสาว) แม้มีวัยไม่สูงนัก แต่มีที่ท่าเจนจัดอย่างยิ่ง

(ตามประเพณีจีน เจ้าสาวต้องมีหญิงชราที่เจนจัดในพิธีคอยแนะนำจนกระทั่งถึงตอนส่งตัวเข้าหอ หญิงชรานั้นถูกเรียกเป็นฮีเนี่ย หมายถึงสตรีในพิธีมงคล)

พวกนางแต่งตัวให้ชั้งซือซือได้รวดเร็วยิ่ง และ

เปลี่ยนเสื้อวิวาห์ใหม่แก่นางด้วย

เครื่องประทินผิวแม้พอจะบันดาลให้อิสตรีมีวัยเยาว์กว่าบ้าง สวยงามกว่าเดิมบ้าง แต่มิว่าเป็นเครื่องประทินผิวล้ำค่าเพียงใด ต่างไม่อาจเปรียบกับสีหน้าที่เอียงอายจนแดงระเรื่อ รอยยิ้มที่หวานหยาดเยิ้มของตัวนางเองได้

ดังนั้น ในโลกจะไม่มีเจ้าสาวที่ขัดตาเด็ดขาด อย่าว่าแต่ชั้วชือชือความจริงก็สวยสะคราญยิ่งอยู่แล้ว

ที่ห้องโถงหน้า มีเสียงหัวร่อต่อกระซิกแว่วมาเบา ๆ ในจำนวนนั้น ย่อมยังผสานกับเสียงโห่ร้อง เสียงเร่งรัดให้ดื่มสุรา เสียงจอกกระทบกัน ในเสียงเหล่านี้คล้ายดังมีแวบบีติ้นดีอยู่เองก็ปาน

งานมงคลนี้แม้จะจัดขึ้นโดยกะทันหัน แต่บรรดาผู้มาดื่มสุรามงคล กลับมีอยู่ไม่น้อย

ดูท่า เตียเฮ่ายี้เป็นคนมีการคบหากว้างขวางจริง ๆ

ในห้องมีทุกสรรพสิ่ง แต่ขาดเพียงไม่มีน้ำชาเท่านั้น

เนื่องเพราะก่อนพิธีวิวาห์ เจ้าสาวไม่อาจดื่มน้ำชา หากแม้นเจ้าสาวที่แต่งเครื่องแบบเต็มยศเกิดปวดจนต้องรีบร้อนเข้าห้องน้ำ นั่นจึงเป็นเรื่องขบขันน่าหัวร่อยิ่ง

เตียเฮ่ายี่ย่อมไม่ปรารถนาให้เรื่องมงคลกลายเป็นเรื่องขบขัน

ดังนั้น นางไม่เพียงจัดการทุกเรื่องราวเรียบร้อยยิ่งเท่านั้น ยังขบคิดได้รอบคอบยิ่งอีกด้วย

ดังนั้น เรื่องราวทุกประการจึงดำเนินโดยราบรื่นอย่างยิ่ง ไม่ผิดพลาดแม้สักน้อยนิด

แต่มิทราบเป็นเพราะเหตุใด ในใจชั้งซือซือกลับมักรู้สึกมิใคร่ถูกต้องอยู่เสมอ

เป็นที่ใดไม่ถูกต้อง ? นางมิทราบ

นางคิดจะแต่งให้ฉิ่นกออยู่เสมอมา ตอนนี้นับว่าสมปรารถนาแล้ว

ฉิ่นกอไม่เพียงสวยสง่าเท่านั้น ยังนุ่มนวลเอาใจยิ่งกว่านางเคยเพ้อฝันไว้เสียอีก

ดรุณีนางใดหากได้บุรุษเช่นนี้ ยังจะมีที่ใดไม่พอแก่ใจ ?

รอจนเมื่อพวกนางกลับถึงกังหน่ำ มิทราบมีเรื่องปลาบปลื้มปีติรอคอยพวกนางอยู่อีกมากมายเพียงใด

พวกนางยังมีวัยเยาว์ พึงรีบเร่งหาความสำราญให้แก่ชีวิต เสพย์สุขของชีวิตให้สาสมใจ

ทุกประการต่างงามพร้อมสมบูรณ์ยิ่ง สมปรารถนายิ่ง ยังจะมีที่ใดไม่ถูกต้อง ?

อาจบางที ก่อนหน้าที่ดรุณีนางใดจะกลายเป็นภรรยาผู้อื่น จะต้องมีความรู้สึกมิใคร่สบายใจนักก็ได้

ขังขือขือถอนใจเบา ๆ นางตกลงใจ ไม่ไปครุ่นคิดถึงเรื่องที่หงุดหงิดรำคาญเด็ดขาด

" หากเตียเตียทราบเรื่องต่งกับฉิ่นกอ จะต้อง

เบิกบานใจอย่างยิ่ง จะต้องไม่ตำหนิเราแน่"

อย่างน้อย ฉันก็อย่อมประเสริฐกว่าบีศาจหัวโตมากนัก

เมื่อนึกถึงบีศาจหัวโต ในใจชั้งซือซือคล้ายดังมีรสชาติที่ประหลาดจนพิกลเกิดขึ้น

"มิว่าอย่างไร เราอย่างน้อยควรเชิญมันมาร่วมดื่มสุรามงคลสักจอก หากมันทราบว่าเราเข้าพิธีวิวาห์ในวันนี้ สีหน้าของมันจะต้องน่าดูอย่างยิ่งทีเดียว"

แต่ชั้งซือซือก็ทราบ ภายหน้าน่ากลัวยากจะพบเห็นมันไปตลอดกาลนาน

นางพลันรู้สึกอาลัยต่อบีศาจหัวโตขึ้นเล็กน้อย....

.....

ความรู้สึกของดรุณีน้อยก่อนจะวิวาห์เป็นเช่นไร?

สำหรับบุรุษเพศ น่ากลัวเป็นความลับตลอด

กาล ไม่มีผู้ใดสามารถหยั่งเดาได้ถูกต้องโดยสิ้นเชิง

เสียงประทัดแม้ไม่เสนาะหู แต่เป็นสัญญลักษณ์บ่งบอกถึงบรรยากาศอันมีดิบดีที่เหนือธรรมดา

เมื่อเสียงประทัดผ่านไปแล้ว คู่บ่าวสาวก็จะเริ่มเข้าพิธีกราบไหว้

"หนึ่งไหว้พ้าดิน ....."

เสียงของฮีกัว (ผู้ดำเนินพิธี) มักต้องก้องกังวานเช่นนี้เสมอ

ฮีเนียสองคนที่ประคองขังขือขือ ใช้ศอกสะกิดนางเบา ๆ เป็นทีให้คุกเข่ากราบลง

ขังขือขือทราบ คุกเข่ากราบครานี้ นางก็มิใช่เป็นขังตัวเสียวเจียะอีกแล้ว

กราบครานี้ ขังตัวเสียวเจียะก็กลายเป็นฉินฮูหยินแล้ว

ยังเนียทั้งสองคลายดั่งรอจนรุ่มร้อน อดมิได้ต้องกระซิบเบา ๆ

"รีบกราบลง"

ขังซือซือได้ยินเสียงพวกนาง แต่ไม่อาจเห็นตัวพวกนาง

ศีรษะนางมีผ้าแดงคลุมไว้ ไม่เห็นสิ่งไรทั้งสิ้น

วิวาห์ความจริงเป็นเรื่องเปิดเผยถูกต้อง เจ้าสาวไฉนไม่อาจพบเห็นผู้คนโดยเปิดเผยได้ ?

ขังซือซือพลันบังเกิดความรู้สึกหวาดกลัวอย่างพิสดารบอกมิถูก

นางพลันนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในบ้านชนบทเมื่อคราก่อน พลันนึกถึงเจ้าบ่าวที่สวมเสื้อจอหงวนสีแดงฉาน สวมหมวกบ่านบีกนก แต่งตัวในเครื่องแบบเจ้าบ่าว .... กั๊วะซิงแซ !

"เจ้าสาวก็คือท่าน !"

วันนั้น นางยังมีโอกาสเห็นเท้าทั้งสองของเจ้าบ่าว แต่วันนี้กลับไม่เห็นใด ๆ

"เจ้าสาวก็คือท่าน"

แต่เจ้าบ่าวเป็นผู้ใด กลายเป็นกระซิงแซอีกได้หรือไม่?

ขั้งซือซือรู้สึกคันที่ปลายจมูก มีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาแล้ว

"เจ้าสาวไฉนยังไม่คุกเข่ากราบ?"

ในหมู่ผู้มาอวยพร เริ่มมีเสียงซุบซิบขึ้นมา แสดงว่ากระวนกระวายเช่นกัน

พวกฮีเนียยิ่งกระวนกระวาย อดมิได้ต้องผลักขั้งซือซือให้คุกเข่าลง

แต่ร่างขั้งซือซือกลับแข็งราวท่อนไม้ พลันส่งเสียงดัง ๆ

"รอก่อน!"

เจ้าสาวถึงกับเอ่ยปาก !

บรรดาผู้มาอวยพรทั้งตื่นเต้นทั้งขบขัน พวกยายเนย ยิ่งตระหนกจนหน้าเผือดขาว

พวกนางเบ็นยายเนยมายี่สิบสามสิบปี ยังไม่เคยได้ยินเจ้าสาวนางใดส่งเสียงให้รอเลย

โชคดีที่เตียเอ่ยได้ปราดเข้ามา กระซิบขัน

"ถึงเวลานี้แล้ว ยังรอกระไรกัน ?"

ชั้งชือชือขบริมผีปากแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าต้องการดูมัน"

"ดูผู้ใด ?"

"มัน"

ในที่สุดเตียเอ่ยก็เข้าใจ "มัน" คือผู้ใดแล้ว ? นางทั้งกระวนกระวายทั้งขุ่นเคือง ทั้งอดหัวร่อมิได้ ต้องกล่าวขัน

"ท่านตอนนี้รุ่มร้อนไปไย ? รอเข้าห้องหอแล้ว

ท่านจะดูมันนานปานใดก็ได้"

"ไม่! ข้าพเจ้าต้องการดูมันในตอนนี้"

เตียเฮ่ายกระวนกระวายจนขยี้เท้าร้องขึ้น

"ไฉนจึงต้องดูตอนนี้ให้ได้?"

"หากข้าพเจ้าไม่ดูให้ชัดตาว่าวิวาห์กับผู้ใด ไหนเลยวางใจเข้าพิธีกับมันได้?"

วาจาที่นางกล่าว คล้ายดั่งมิใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิง

เตียเฮ่าทั้งขบขันทั้งขุ่นเคือง ต้องหัวร่อกล่าว

"หรือท่านกลัวจะวิวาห์ผิดคน?"

"อืมม์"

ในที่สุด เตียเฮ่าต้องถอนหายใจกล่าว

"ในเมื่อเจ้าสาวต้องการดูเจ้าบ่าว ผู้อื่นยังจะมีวิธีใดห้ามมิให้นางดูได้"

มิใช่เรื่องมงคล

เจ้าสาวต้องการดูเจ้าบ่าว ความจริงคล้ายดั่งเป็นเรื่องถูกทำนองครองธรรมที่สุด

คนทั้งปวงต่างหัวร่อแล้ว

ผู้ที่ได้ยินเรื่องเยี่ยงนี้แล้วยังไม่หัวร่อ นั่นจึงเป็นเรื่องประหลาดยิ่ง

ขังซือซือพลันรู้สึกกระจ่างสายตา ที่แท้ผ้าคลุม

ศีรษะของนางถูกเลิกขึ้น

เจ้าบ่าวย่อมยืนอยู่ตรงหน้านาง ตาสุกใสทั้งคู่ แม้มีแววตื่นเต้นสงสัย แต่ใบหน้าที่หล่อเหลา ยังมีรอยยิ้มนุ่มนวลเอาใจอยู่

ไม่ผิด! เจ้าบ่าวยังเป็นฉิ่นกอ

ชั้งซือซือระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ใบหน้ากลายเป็นสีแดงฉานอีกครั้ง นางก็รู้สึก โรคระแวงของนางออกจะรุนแรงเกินไปบ้าง

เตียเฮ่ายะม้ายตามองนาง กล่าวด้วยสีหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

"ดูพอแล้วหรือไม่?"

ชั้งซือซือก้มศีรษะลงซ่อนหน้าที่แดงฉานของนางไว้

เตียเฮ่ายกล่าวต่อไป

"ตอนนี้พอจะกราบไหว้ได้แล้วกระมัง?"

ใบหน้าชั้งซือซือแดงกว่าเดิม ศีรษะก้มต่ำกว่าเดิม

ผ้าแดงถูกคลุมลงอีกครา บีดบังใบหน้านางไว้

ที่นอกห้องมีเสียงประทัดดังขึ้นอีกดับหนึ่ง

ฮีกัวกระแอมให้ลำคอโปร่งแล้ว ตวาดเสียงก้องกังวานอีกครั้ง

"หนึ่งไหว้พ้าดิน....."

ในที่สุด ชั้งซือซือองอเข่าจะกราบลง

หากครานี้นางกราบลงไปจริง ก็เป็นความผิดที่อุกฤษฏ์ยิ่งแล้ว

แต่เสียดายที่นางพาลมิทราบผิดในที่ใด

ผู้ใดทราบว่าผิดในที่ใด?"

.....

บุรุษเติบใหญ่พึงมีภรรยา ตรุณีเติบใหญ่พึงมีสามี

บุรุษสตรีวิวาห์กัน ไม่เพียงเป็นเรื่องมงคลเท่านั้น ยังเป็นเรื่องดีงามด้วย

แล้วไฉนเรื่องมงคลครานี้จึงมิใช่เป็นเรื่องดีงาม?

.....

ผนังห้องโถงทางด้านตรงมีม่านแดงปิดอักษรซังฮี้สีทอง เทียนหงส์มังกรคู่ใหญ่กำลังลุกไหม้สว่างไสว

แสงเทียนลูบไล้ใบหน้าเตียเฮ่ย

ใบหน้าของนางเป็นสีแดงฉาน สวยสะคราญจนคล้ายเจ้าสาวเช่นกัน

เมื่อเห็นคู่บ่าวสาวนับว่าจะกราบไหว้ฟ้าดินกันแล้ว นางจึงระบายลมจากปากยาว ๆ

ขณะเวลานั้นเอง ที่ประตูเล็กทางมุมห้องพลันมีคนผู้หนึ่งถลันเข้ามาอย่างรวดเร็ว ปราดเข้าระหว่างกลางเจ้าบ่าวเจ้าสาวราวเป็นบ้ากษา ในมือถึงกับยังยก

ถาดน้ำชาอยู่ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เสี่ยวเจี่ยะ โปรดรับน้ำชา"

ในเวลาเช่นนี้ ถึงกับยังมีคนส่งน้ำชาให้เจ้าสาวดื่ม นับเป็นเรื่องที่ผู้คนทั้งหลายหัวร่อไม่ออกร้องไห้ไม่ได้จริง ๆ!

แต่ทว่า เสียงนกลับคุ้นหูที่สุด ชั่งซือซือออดมิได้ ต้องเลิกมุมผ้าแดงคลุมหน้าขึ้น นางก็ได้เห็นโกวเนี่ยน้อยนางหนึ่งกำลังแย้มยิ้มให้นาง ดวงตากลมใหญ่ ปากน้อย ๆ

กระทั่งชั่งซือซือก็แยกแยะไม่ออก โกวเนี่ยน้อยนางนี้เป็นชั่งซิมหรือเป็นเซี่ยวลั่ง?

สีหน้าเตียเฮ่ายิ่งแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวทันที ดวงตาที่หยาดเยิ้มที่เปี่ยมเสน่ห์จนผู้คนใหลหลง กลับกลายเป็นคมวาวราวกระบี่ ถลึงจ้องโกวเนี่ยน้อยแน่วนิ่งคล้ายดั่งแค้นจนใคร่เตะตายคาเท้า

แต่ในวันมหามงคลเช่นนั้น อยู่ต่อหน้าผู้มาอวยพรจำนวนมากหลายปานนั้น ย่อมไม่อาจเตะคนได้

ดังนั้น เตียเฮ่ายังจึงได้แต่ขบกรามเค้นเสียง

“ผู้ใดเรียกเจ้าเข้ามาในตอนนี้? ยังไม่รีบไสหัวออกไป?”

แต่โกวเนี่ยน้อยนางนั้นกลับสั่นศีรษะอย่างยิ้มแย้มแล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าไม่อาจออกไป”

เตียเฮ่ายตวาด

“เพราะเหตุใด?”

“โกวเนี่ยน้อยตอบอย่างยิ้มแย้ม”

“เนื่องเพราะมีฉิ่นกงจือท่านหนึ่งสั่งให้ข้าพเจ้าต้องอยู่ในที่นี้”

เตียเฮ่ายโพล่งขึ้น

“ฉิ่นกงจือ? ฉิ่นกงจือใด?”

"ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักท่าน เพียงทราบว่าท่านแซ่ฉิ่นนามฉิ่นกอ"

เตียเฮ่ายิ้หน้าเปลี่ยนสีอีกครั้ง ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าคลุ้มคลั่งหรือไร? ฉิ่นกออยู่ที่นี่ชัดๆ"

"ข้าพเจ้ามิได้คลุ้มคลั่ง มีฉิ่นกงจออีกท่านหนึ่งจริงๆ แต่มิใช่ท่านนี้"

สีหน้าเจ้าบ่าวแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน จึงกล่าวขึ้น

"ผู้นั้นอยู่ที่ใด?"

โกวเนี่ยน้อยมิทันส่งเสียง ก็ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อแล้วกล่าวขึ้น

"อยู่ที่นี่"

ในเสียงหัวร่อ เปลวเทียนหงส์มังกรพลันถูกพลังลับดึงจนยืดยาว คล้ายดั่งจะดับไปก็ปาน

ตอนแสงเทียนสว่างขึ้นอีกครา ที่หน้าเทียนมีคน

ปรากฏขึ้นมาอีกผู้หนึ่ง

ผู้นี้ศีรษะโตอย่างยิ่ง แต่นัยน์ตาทั้งสองกลับเรียวและยาว.....

"เอียฮ้วม!"

ชั้งซือซือแทบต้องร้องออกไป

นางนึกไม่ถึงเด็ดขาด บีศาจหัวโตไฉนมาถึงที่นี่ยิ่งนึกไม่ถึง มันจะมาก่อกวนพิธีของนาง

แต่เตียเฮ่ายเมื่อเห็นเอียฮ้วม กลับคลายยังกริ่งเกรงอยู่บ้าง ทีท่าไม่ดุร้ายดุจดังเมื่อครู่แล้ว ถึงกับยังผินหน้ามกล่าว

"ที่แท้ท่านเอง ท่านเหตุใดต้องมาทำลายเรื่องดีงามของผู้อื่น?"

เอียฮ้วมแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะนี่มิใช่เป็นเรื่องดีงาม"

ฉินกอที่เป็นเจ้าบ่าวหน้าแดงฉาน ชิงกล่าวขึ้น

"ผู้ใดว่ามิใช่เรื่องดีงาม ?"

"ข้าพเจ้าว่าเอง"

"ท่านเป็นตัวอะไร ?"

"ข้าพเจ้าเป็นเช่นดั่งท่าน มิใช่ตัวอะไร"

ความจริงชั้งซือซือยังคิดจะส่งเสียงกล่าว แต่ตอนนี้กลับพูดไม่ออก เนื่องเพราะ นางนึกไม่ถึง บีศาจหัวโตถึงกับกล้าก้าวร้าวต่อฉิ่นกอปานนี้

ประหลาดที่ว่า นางมิเพียงไม่มีโทสะเท่านั้น กลับรู้สึกสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง

แต่ฉิ่นกอกลับขุ่นเคืองถึงขีดสุด ตวาดสุดเสียงขึ้น

"มันรู้จักข้าพเจ้าคือผู้ใด ?"

"ไม่รู้จัก"

ฉิ่นกอแผดสุดเสียง

"ข้าพเจ้าคือฉิ่นกอ"

"นั่นก็ประหลาดแล้ว"

"มีที่ใดน่าประหลาด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็คือฉิ่นกอ"

เตียเอ่ยผินยิ้มกล่าวขัน

"ท่านล้อเล่นในเรื่องอันใด? ยังคงรีบไปดื่มสุรามงคลเถิด ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนดื่มกับท่าน"

เอ้ยอ้วมบั้นหน้ากล่าว

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าล้อเล่น ? ในเมื่อมันมีนามฉิ่นกอได้ ข้าพเจ้าไฉนไม่อาจมีนามฉิ่นกอเช่นกัน ?"

พลันหันไปถามโกวเนี้ยน้อย

"ท่านมีนามใด ?"

โกวเนี้ยน้อยยิ้มพลางตอบ

"ฉิ่นกอ"

เอ้ยอ้วมผงกศีรษะกล่าว

"ถูกต้อง หากคนผู้นี้มีนามฉิ่นกอได้ ทุกผู้คนต่างเป็นฉิ่นกอได้เช่นกัน"

ใบหน้าฉิ่นกอแดงฉาน แต่ใบหน้าเตียเฮ่ายี่ซีดขาว ทั้งสองลอบสบตากันแวบหนึ่ง

ทันใดนั้น มีควันพุ่งจากแขนเสื้อฉิ่นกอมาสายหนึ่ง เข้าใส่ใบหน้าเอี้ยฮ่วมอย่างไม่คาดหมาย

โกวเนี้ยน้อยบีบจมูกแนบแน่น ถลาถอยไปเจ็ดแปดก้าวทันที

แต่เอี้ยฮ่วมมิได้เคลื่อนไหว คล้ายไม่รู้สึกสักน้อยนิด เพียงเบ่าไปเบา ๆ เท่านั้น

ควันสายนั้นพลันเปลี่ยนทิศทาง ย้อนพุ่งเข้าใส่ใบหน้าฉิ่นกอ

ฉิ่นกอพลันเริ่มจามติด ๆ ห้าหกครั้ง น้ำมูกน้ำตาหลั่งไหลจนนองหน้า

จากนั้น ร่างของมันอ่อนระทวยลงกองกับพื้นคล้ายดั่งแปรเปลี่ยนเป็นดินเหนียวกองหนึ่ง

เอี้ยฮ่วมถามโกวเนี้ยน้อยอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านทราบว่านี่เป็นของใดหรือไม่?"

"ควันสลบ"

"ท่านทราบว่าคนประเภทใดจึงใช้ควันสลบ?"

โกวเน้ยน้อยกล่าวอย่างชิงชัง

"มีแต่พวกลักเล็กขโมยน้อยที่ต่ำช้าเท่านั้นจึงใช้ยาสลบเยี่ยงนี้"

"ฮา นึกมิถึงว่าท่านยังรู้ความอย่างยิ่ง"

"แต่ทว่า ฉิ่นกอไม่อาจนับเป็นพวกลักเล็กขโมยน้อยที่ต่ำช้าเยี่ยงนี้?"

"มันมิใช่จริง ๆ"

โกวเน้ยน้อยกะพริบตากล่าว

"อย่างนั้น ผู้นี้ต้องมิใช่ฉิ่นกอแน่?"

"ผู้ใดว่ามันเป็นฉิ่นกอ ผู้นั้นก็เป็นสุนัขเถื่อน"

"หากมันมิใช่ฉิ่นกอ จะเป็นผู้ใด?"

"โจรเล็กโจรน้อยอันต่ำช้า"

"โจรเล็กโจรน้อยที่ต่ำช้ามีมากยิ่ง"

"มันคือโจรน้อยที่ต่ำช้าที่สุดในกลุ่ม กระทั่งยาสลบที่มันใช้ก็เป็นยาระดับเก้าซึ่งต่ำสุด นอกจากตัวมันเองแล้ว ไม่มีผู้ใดถูกมอมสลบได้"

"มิว่าคนที่ต่ำจนสามานย์ปานใด อย่างน้อยย่อมมีนามของมันอยู่?"

"นามของคนสามานย์ก็ต่ำช้ายิ่ง"

"มันเรียกว่ากระไร?"

"ชื่อของมันสักอยู่ที่ทรวงอก ท่านต้องการดูหรือไม่?"

"จะแปดเปื้อนนัยน์ตาข้าพเจ้าหรือไม่?"

"เพียงท่านอย่าดูให้หลายครั้งก็มิเป็น"

เอ้ยอ้วมกล่าวถึงตอนนี้ พลันกระชากอกเสื้อที่สวยงามของเจ้าบ่าวขาดเป็นทาง เผยเห็นทรวงอกมันออกมา

ทรวงอกคนผู้นั้นบักผีเสื้อลายพร้อยอยู่ตัวหนึ่ง

โกวเนียน้อยร้องขึ้น

"หรือคนผู้นั้นนามฮวยฮู่เตียบ (ผีเสื้อลาย) !....

(ภาษาจีนหมายถึงโจรราคะ)

เอียอ้วมถอนหายใจกล่าว

"ใช่แล้ว แต่โบราณกาลจวบบัจจุบัน คนที่มีนามฮวยฮู่เตียบต่างมิใช่ตัวดีแม้สักผู้เดียว"

"นึกไม่ถึง เรื่องราวที่ท่านรู้จัก ถึงกับยังมากกว่าข้าพเจ้าเสียอีก"

เอียอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เนื่องเพราะศีรษะข้าพเจ้าโตกว่าท่าน ย่อมบรรจุข้าวของมากกว่าท่านบ้าง"

เตียเฮ่ายืนพิงอยู่ด้านข้างตลอดเวลา สีหน้ายิ่งพิงยิ่งเผือดขาวกว่าเดิม

ขังซือซือก็นิ่งพิงตลอดเวลาเช่นกัน แต่สีหน้ายิ่ง

พ้งยิ่งแดง พลันโถมเข้าไปเตะใส่เอวฮวยฮู่เตียบอย่างหนักหน่วงไปฉาดหนึ่ง

นางแค้นถึงขีดสุด แค้นจนแทบคลุ้มคลั่งแล้ว นึกมิถึงว่า ชั่งตัวเสียวเจียะถึงกับแทบกลายเป็นภรรยาของโจรราคะที่ต่ำช้าสามานย์ปานนั้น

ชั่งซือซือขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถลึงจ้องเตียเฮ่ายแล้วกล่าว

"ท่าน....มีความแค้นใดกับข้าพเจ้า? ถึงกับทำร้ายข้าพเจ้าเยี่ยงนี้?"

นางขุ่นแค้นจนน้ำตาแทบหลั่งไหลแล้ว เตียเฮ่ายผืนยิ้มกล่าว

"ต้องขอโทษท่านอย่างมาก แต่ข้าพเจ้าก็หลงกลคนผู้นี้เช่นกัน"

นางถึงกับเดินเข้าไปเตะมันฉาดหนึ่งแล้วกระชากเสียง

"เจ้าเตียรัจฉาน ทำร้ายเราจนย่ำแย่"

นางคล้ายดังยังขุ่นเคืองยิ่งกว่าชั้งชือชือ เตะหนักหน่วงยิ่งกว่าชั้งชือชือ

ชั้งชือชือกล่าวขึ้น

"ท่าน....มิทราบจริง ๆ ?"

เตียเฮ่ายถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องทำร้ายท่าน? ข้าพเจ้าไม่มีความอาฆาตแค้นกับท่าน"

เอียอ้วมก็พลันถอนใจยาวแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้านับถือท่านจริง ๆ"

เตียเฮ่ายุนงงงุบจึงโพล่งขึ้น

"นับถือข้าพเจ้าเรื่องอันใด ?"

"ท่านรู้จักแสดงละครได้สมบทบาท"

"โกวเนียน้อยกะพริบตากล่าว"

"หรือนางยังเข้าใจว่า สามารถหลอกลวงท่านหลงเชื่อได้ ?"

เอียงอ่วมหัวร่ออีกคราจึงส่งเสียงราบเรียบ

"นางสมควรทราบ นางหลอกลวงข้าพเจ้าไม่ได้ดอก"

โกวเนียนน้อยกล่าวอีกครั้ง

"หรือในโลกไม่มีผู้ใดสามารถหลอกลวงท่านได้?"

"อาจบางทีมีเพียงคนเดียวที่สามารถหลอกข้าพเจ้าได้"

"ผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าเอง"

.....

ในห้องโถงย่อมยังมีผู้อื่นอยู่ ทุกผู้คนต่างคล้ายตะลึงลานไปสิ้น

พวกนี้ความจริงมาเพื่อดื่มสุรามงคล แต่ดูท่าที ตอนนี้ไม่อาจได้ดื่มสุรามงคลแล้ว แต่ยังได้

เห็นละครที่สนุกสนานฉากหนึ่ง

ชั้งชือชือพลันตบใส่ใบหน้าเตียเฮ่ยฉาดใหญ่

เตียเฮ่ยถึงกับไม่เคลื่อนไหว ใบหน้าที่ซีดขาวถูกตบจนแดงฉานทันที

โกวเนี่ยน้อยปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตบได้ประเสริฐ ตบให้หนักกว่านี้บ้าง"

เอี๋ยอ้วมยิ้มพลางกล่าว

"หนังหน้าของคนประเภทนี้ยังหนากว่ากำแพงต่อให้ท่านตบหนักกว่านี้ นางก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดดอก"

โกวเนี่ยน้อยกล่าวขึ้น

"อย่างนั้น พวกเราสมควรจัดการกับนางเยี่ยงไร?"

"ไม่จัดการเยี่ยงไร"

โกวเนี่ยน้อยขมวดคิ้วกล่าว

"หรือจะปล่อยนาง?"

"อืมม์"

"นั่นไยมิใช่ปรานีนางเกินไป?"

"บุคคลเช่นนาง ความจริงเกิดมาเพื่อหลอกลวงคนเท่านั้น ไม่หลอกลวงคนจึงเป็นเรื่องประหลาด ดังนั้น....."

"ดังนั้นเป็นเช่นไร?"

"ดังนั้น เมื่อท่านพบคนเช่นนี้ ท่านยิ่งต้องเพิ่มความระมัดระวังกว่าเดิม ให้ประเสริฐสุดแล้ว ควรปลีกตัวห่างจากนางมาก ๆ ไว้ มิเช่นนั้น แม้นับว่าท่านหลงกลนางก็เป็นที่สมควรอยู่"

ชั้งชือชือกระโดดโลดเต้นพลางร้อง

"ท่านหมายความว่าข้าพเจ้าสมควร?"

"ใช่"

ชั้งชือชือถลึงจ้องเอียอ้วมแน่วนิ่ง นับว่าชุ่นเคือง

จนแทบคลุ้มคลั่งแล้ว

เอี้ยฮ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"นางขู่เข็ญท่านหรือไม่? นางบังคับท่านหรือไม่? หรือเป็นท่านยินยอมติดตามมาโดยสมัครใจเอง?"

ชั้งซือซือขุ่นเคืองจนส่งเสียงไม่ได้ นับว่าไม่มีวาจาโต้เถียงจริง ๆ

เตียเฮ่าย้มิได้ขู่เข็ญ มิได้บังคับนางสักน้อยนิดจริง ๆ

เอี้ยฮ้วมส่งเสียงราบเรียบกล่าวต่อ

"ศนเราหากดำเนินโดยไม่ระวังตัว ให้ประเสริฐสุดแล้ว อย่าได้ตำหนิผู้อื่น ตัดพ้อผู้อื่น"

เสียงของมันราบเรียบแต่หนักแน่น กล่าวช้า ๆ สืบไป

"มิว่าผู้ใดต่างสมควรตำหนิตัวเองให้สำเร็จก่อนจึงตำหนิผู้อื่นได้ มิเช่นนั้น แสดงว่ามันอย่างมากเป็น

เพียงทารกใหญ่ที่ยังไม่รู้ความเท่านั้น”

ชั้งซือซือพลันสะบัดหน้าโถมออกไป

เอียอ้วมเหลือบมองโกวเนี่ยนอ้ยแวบหนึ่ง โกวเนี่ยนอ้ยหัวร่อแล้วติดตามออกไปบ้าง

แต่เตียเฮ่ายกลับจ้องมองเอียอ้วมแน่วนิ่ง ในที่สุด ถอนใจเบา ๆ กล่าว

“ที่แท้ท่านล่วงรู้เรื่องราวนี้แต่แรกแล้ว?”

“เพียงทราบเล็กน้อยเท่านั้น มิใคร่ชัดเจนนัก”

“แต่ก็พอเพียงแล้ว”

“เกินพอจริง ๆ”

“ท่านเตรียมจัดการข้าพเจ้าสถานใด?”

“ท่านว่าข้าพเจ้าสมควรทำเยี่ยงไร?”

เตียเฮ่ายกมือคารวะกล่าว

“ข้าพเจ้ามิใช่เป็นตัวการสำคัญ”

“ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมิใช่”

"ก๊ะซิงแซเล่า?"

"ท่านควรสนใจเรื่องของท่านก่อนจึงประเสริฐ จากนั้น ค่อยไปสนใจเรื่องผู้อื่น"

เตียเฮ่ายิ้มขบพันกล่าว

"หากข้าพเจ้ารับปากท่าน วันหน้าต้องไม่หลอกลวงผู้คนเป็นอันขาด ท่านเชื่อหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าเชื่อ"

เตียเฮ่ายิ้มอดมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านนับเป็นคนดีจริงๆ และก็เป็นคนประหลาดจริงๆ"

.....

ความจริงเอี้ยฮ้วมไม่ประหลาด ไม่ประหลาดเลยสักน้อยนิด

เอี้ยฮ้วมเป็นคนธรรมดาที่สามัญอย่างยิ่งเท่านั้น

หนึ่งเดียวที่ผิดกว่าผู้คนอื่น ๆ คือมิเพียงเชื่อถือผู้อื่นเท่านั้น ยังเชื่อถือตัวเองอีกด้วย

เอียฮ้วมกระทำเรื่องราวใดมักพอใจใช้วิธีของตัวเอง แต่เป็นวิธีที่ธรรมดาอย่างยิ่ง

ยุติธรรม! แต่ไม่กวาดเกรียวดุดัน

มิว่าจัดการกับผู้คนใด ต่างไม่เกินเลยไปเด็ดขาด แต่ก็ไม่ปล่อยจนผ่อนคลายเกินไปด้วย

เอียฮ้วมพอใจหลักมัชฌิมาและอโหสิกรรมของพวกสงฆ์ พอใจใช้จิตใจอันเปี่ยมการุณย์ธรรมให้แก่ผู้คนทั้งหลาย

วิกาลเย็นยะเยียบ

ชั้งซือซือโถมเข้ามาในลานตึก โถมไปที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ น้ำตาพลันหลั่งไหลดุจทำนบทลาย

น้ำตาของนาง ถูกกระตุ้นโทสะจนหลั่งไหลออกมา

"ตือโป๊ยก่าย บีศาจหัวโต .... เรานับว่าได้พบบีศาจกับตาจริง ๆ"

แต่หากไม่พบบีศาจหัวโตตัวนั้น นางตอนนั้นไยมิใช่กลายเป็นภรรยาของโจรสามานย์อันต่ำช้า?

"คนเราควรฝึกตำหนิตัวเองให้สำเร็จก่อน จึงค่อยไปตำหนิผู้อื่น"

รอจนเมื่อชั้งซือซือเยือกเย็นลงกว่าเดิมได้บ้าง นางก็มิอาจไม่ยอมรับ วาจาของเอี้ยฮ้วมมีเหตุผลอยู่บ้างจริง ๆ

พลันมีมือข้างหนึ่งยื่นเข้ามา ในมือยังถือถ้วยชาอยู่

"เสียวเจี๊ยะ ดื่มน้ำชาระบายโทสะสักอึดเถิด"

โกวเนี่ยน้อยนางนั้นมาอีกแล้ว รอยยิ้มยังคงหวานอย่างยิ่ง ซุกซนอย่างยิ่ง

ชั้งซือซือออดกลั้นไม่ได้อีกแล้ว ต้องถามขึ้น

"เจ้าเป็นเชียวลังหรือชั้งชิมกันแน่?"

โกวเนี้ยน้อยกะพริบตา กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คล้ายดังข้าพเจ้าแม้ถูกเผาเป็นเถ้าถ่าน เสียวเจียะก็สามารถจำข้าพเจ้าได้"

ชั้งซือซือตาสุกใสทันที โพล่งขึ้น

"เจ้าคือชั้งชิม?"

ชั้งชิมแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกว่าเดิม

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ชั้งชิม ผู้นั้นก็เป็นสุ.... สุ...."

คำ "สุนัขเถื่อน" ของนางไม่กล้ากล่าวออกมา ชั้งซือซือก็ได้หยิกแก้มนางแล้วด่าอย่างยิ้มแย้ม

"บีศาจน้อย เพิ่งรู้จักบีศาจหัวโต ก็เลียนกระทั่งน้ำเสียงและคำพูดมันสำเร็จ วันหน้ายังจะใช้ได้อย่างไร?"

ชั้งชิมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใช้ไม่ได้เยี่ยงไร? อย่างมากก็ติดตามเสียว-

เจียะไปช่วยพับผ้าห่มที่นอนแทนท่านเท่านั้น"

ขังซือขอกลับหน้าเครียดเย็นชา กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"เจ้าวางใจ ต่อให้บุรุษทั้งแผ่นดินตายหมดตายสิ้น เราก็ไม่ยอมแต่งให้มัน"

นางมิยอมให้ขังซิมกล่าวอีก รีบถามขึ้น

"เจ้าทราบฉิ่นกอผู้นั้นเป็นตัวปลอมตั้งแต่แรกแล้ว?"

ขังซิมผงกศีรษะรับ

"ขังซือซือขบกรามกล่าว"

"เอียเท้าอุบาทว์ ในเมื่อเจ้าทราบ ไฉนไม่บอกกับเราเสียแต่แรก?"

ขังซิมถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสบอก"

ขังซือซือกระชากเสียง

"ไฉนไม่บอก ตอนเจ้าส่งเสื้อผ้าให้เราในครั้งแรก?"

"ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้ว่ากวะซิงแซอยู่ในห้อง ดังนั้น เสียวเจียะถามข้าพเจ้าเป็นชั้งซิมหรือไม่? ข้าพเจ้าจึงมิกล้ารับ"

พอเอ่ยถึงกวะซิงแซ ชั้งซือซือคล้ายดั้งหวาดหวั่นจนต้องสยิวกายขึ้นเฮือกใหญ่

ชั้งซิมกล่าวต่อไป

"ภายหลัง ข้าพเจ้าแสร้งทำน้ำชาหกใส่ตัวเสียวเจียะ ก็เพื่อต้องการใช้โอกาสนั้นยัดก้อนกระดาษเข้าไปในอกเสื้อเสียวเจียะ มิคาด ท่านกลับทิ้งมันอยู่บนพื้น"

ชั้งซือซือถอนหายใจกล่าว

"ตอนนั้นเราไหนเลยจะคิดได้"

นางผินหมแล้วกล่าวต่อไป

"จวบจนบัดนี้เรายังคิดไม่ถึง พวกมันไฉนต้อง

ทำร้ายเราเช่นนี้ ?"

ชั้งซิมเม้มริมผีปากกลั้นหัวร่อกล่าว

"ความจริงผู้อื่นมิได้ทำร้ายท่านเลย เป็นเพียงต้องการได้ท่านเป็นภรรยาเท่านั้น"

ชั้งซือซือขมวดคิ้วกล่าว

"พวกมันไฉนต้องทุ่มเทความคิดมากมายปานนี้ ? เป็นผู้ใดคือตัวการวางแผนกันแน่ ?"

"ก๊ะซิงแซ !"

ชั้งซือซือต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บอีกเฮือกหนึ่งจึงกล่าว

"มันคบคิดกับเตียเฮ่ายี้อยู่ก่อนแล้ว"

"จนบัดนี้ท่านยังไม่เข้าใจ ?"

"มันความจริงมิได้ถูกฉี่นกอตัวปลอมจี้จุดไว้เลย ?"

"นั่นย่อมเป็นการแสดงตบตาของมันที่จงใจให้

เสียวเจียะเห็น เพื่อจะได้ให้ท่านยิ่งเชื่อถือว่าฉินกงผู้นั้นเป็นตัวจริง"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวต่อไป

"ความจริง แม้นับว่ามีฮวยฮู่เตียบอีกสิบคนก็จะชิงแซเพียงใช้สองนิ้วก็สามารถบีบพวกมันตายหมดสิ้นอย่างง่ายดาย"

ชังซือซือก็ถอนใจกล่าว

"คนผู้นั้นน่ากลัวอย่างยิ่งจริง ๆ"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา พลังฝีมือของมันยังน่ากลัวกว่าทุกผู้คนที่พวกเราเคยพบเห็นอีกมากนัก"

นางพลันหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"แต่มันพอพบเห็นเอี๋ยกงจื่อ ก็คล้ายพบมุสิกพบเห็นแมว"

ชังซือซือบันหน้าเครียดอีกครั้ง กล่าวเสียงเย็นชา

"เจ้าทราบได้อย่างไร?"

"หากมิใช่เอ็ยกงจือช่วยข้าพเจ้าทันเวลา ข้าพเจ้าตอนนี้น่ากลัวไม่อาจพบเสียวเจียะอีกแล้ว"

ชั้งซือซือโพล่งขึ้น

"คนผู้นั้นจะฆ่าเจ้า?"

ชั้งซิมผงกศีรษะกล่าว

"พวกมันจะต้องพบเห็นข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์กับเสียวเจียะเป็นแน่"

"แต่ทว่า เจ้าไฉนมาในที่นี้ได้?"

"เป็นเฮ้งตั้วเนี่ยส่งข้าพเจ้ามา นางขายข้าพเจ้าแก่เตียเฮ่ย"

"วันนั้นเจ้ามิได้หนี?"

ชั้งซิมสั่นศีรษะถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าไหนเลยหนีออกจากเงื้อมมือนางมาได้"

ชั้งซือซือหัวร่อคิกคักแล้วกล่าว

"เฮ้งตั้วเนี๊ยก็มิใช่ยูไลฮุด เจ้าไฉนไม่สามารถหนีออกจากอุ้งมือนางมาได้ เจ้าที่เบ็นเห้งเจีย มิใช่มีความสามารถยิ่งใหญ่เสมอมาหรือไร?"

คำพูดนี้พอกล่าวจบ นางยังคงหัวร่อไม่หยุดยั้ง ซังซิมเชิดปากกล่าว

"มีที่ใดน่าหัวร่อถึงปานนี้?"

ซังซือซือพยายามกลั้นหัวร่อไว้แล้วกล่าว

"เจ้าดูไม่ออก บีศาจหัวโตผู้นั้นคล้ายคนผู้หนึ่งอย่างยิ่ง"

ซังซิมงุนงงงวยจึงถาม

"คล้ายผู้ใด? เบ็นคนที่พวกเราเคยรู้จักกันมา?"

"ตามเหตุผล เจ้าสมควรจำได้จึงถูกต้อง เนื่องเพราะพวกเจ้าต่างเบ็นดาวบนท้องฟ้าถูกขับไล่ให้มาจุติคนหนึ่งคือดาวเทียนพังง่วนส่วย (ตือโป๊ยก่าย) อีกคนหนึ่งคือซีเทียนไต้เสี่ย (เห้งเจีย)"

ชั้งซิมนับว่าเข้าใจแล้ว นางต้องหัวร่อกล่าว

"ท่านว่าเอียกงจือคล้ายตือโป๊ยก่าย ?"

ชั้งซือซือปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าดูมันคล้ายหรือไม่.....ไม่คล้ายจึงประหลาดยิ่ง"

แต่ชั้งซิมกลับสั่นศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้ากลับดูท่านไม่มีส่วนใดคล้ายคลึงเลย"

"มันทั้งสามารถกิน สามารถนอน พอเห็นสตรีที่สวยงาม นัยน์ตาหยีจนเหลือเส้นเดียวทันที สารรูปหื่นกระหายเยี่ยงนั้น ไม่ผิดกับตือโป๊ยก่ายสักน้อยนิด"

ชั้งซิมถอนหายใจกล่าว

"แต่หากท่านไม่มีตือโป๊ยก่ายตัวนี้ ทั้งเจ็งกับเห้งเจียคราวนี้จะต้องผูกคอตายกันแน่แล้ว"

ชั้งซือซือบึ้งหน้ากล่าว

"เจ้าไฉนมักช่วยมันแก้ตัว ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้านับถือท่าน"

"ขั้งซือซือกะพริบตาชั่วขณะ พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้มอีกครั้ง

"ในเมื่อเช่นนี้ เรายกเจ้าให้มันเป็นไร ?"

"ตกลง"

นางตอบอย่างรวบรัดชัดเจนยิ่ง กระทั่งคิดก็ยังไม่ต้องคิด

ขั้งซือซือกลับเป็นฝ่ายงุนงงจนโพล่งขึ้น

"เจ้าว่าตกลง ?"

"มีที่ใดไม่ประเสริฐ ?"

"แต่ศีรษะของมันยังโตกว่าบีศาจหัวโตอีกสามเท่า หรือเจ้าดูไม่ออก ?"

"ศีรษะโตจะมีที่ใดไม่ประเสริฐ คนศีรษะโตจะต้องฉลาดปราดเปรื่องกว่าผู้อื่น"

"เอวของมันยังใหญ่กว่าถังน้ำ"

"แต่หัวใจของท่านกลับเล็กละเอียดกว่าเข็มบัก

6

紅樓夢

หนังสือเรื่องจีน ของ ว. ณ เมืองลุง

ที่ลดราคาพิเศษ

องชัยในบู๊ลิ้ม	22	เล่มจบ	ขายพิเศษ	22.00 บาท
ฤทธิมดสั้น	28	„	„	28.00 „
วีระบุรุษหุ้น	19	„	„	19.00 „
ใต้เงามังกรราช	19	„	„	19.00 „
ดาบพญายม	20	„	„	20.00 „
เพชฌฆาตสายฟ้า	24	„	„	24.00 „
วีรกรรมอมตะ	27	„	„	27.00 „
จอมมารมือโลหิต	23	„	„	23.00 „
ขุมทองแดนทมิฬ	25	„	„	25.00 „

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเขษม พระนคร ก.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น
230 นครเขษม พระนคร โทร. 21725 9

ยอดของเรื่องบู๊สยดสยองที่คืนเส้นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่าน จะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๖ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๗ ออกวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเหี้ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "เซียวฮื้อ" "ฤทธิ์มีดสั้น" [illegible] ในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

มิว่าเรื่องราวใดท่านต่างขบคิดได้รอบคอบสุขุมยิ่ง"

"เจ้าไม่รู้สึกมันเป็นตัวอัปลักษณ์?"

"บุรุษเพศขอเพียงฉลาดปราดเปรื่อง มีความสามารถสูงส่ง แม้นับว่าอัปลักษณ์ไปบ้างจะเป็นไร? อย่าว่าแต่ ท่านความจริงไม่อัปลักษณ์เลย"

ชั้งชือชือร้องสุดเสียงแล้วกล่าว

"มันยังไม่อัปลักษณ์? ต้องคนเยี่ยงไรจึงนับว่าอัปลักษณ์?"

"ในความเห็นของข้าพเจ้า ฮวยอู่เตียบผู้นั้นยังอัปลักษณ์กว่าท่านมากนัก ไม่มีบุคลิกภาพของบุรุษเพศสักน้อยนิด"

นางพร้มคาส่งเสียงอ้อยอิ่งราวกับเพ้อฝันต่อไป

"หากท่านพิจารณาโดยละเอียด ก็จะรู้สึกตลอดตัวท่านน่าดูอยู่ทุกส่วนสัด โดยเฉพาะตอนท่านหัวร่อ ยิ่ง

มีเสน่ห์รุนแรงเหลือหลาย"

ชังชีชีถึงจ้องชังชิมแน่วนิ่ว กล่าวอย่างขุ่นเคือง

"ก็ได้ ในเมื่อเจ้าพอใจมันถึงปานนั้น เราจะยกเจ้าให้เป็นภรรยามันจริง ๆ"

ชังชิมถอนใจกล่าว

"เสียดายที่ท่านต้องไม่ชอบข้าพเจ้าแน่นอน คนที่ท่านชอบคือ...."

วาจานี้ยังมิทันจบความ พลันมีคนผู้หนึ่งสอดขึ้น

"คนที่ข้าพเจ้าชอบคือตัวข้าพเจ้าเอง"

เอ้ยอ้วมพลันเดินยิ้มแย้มแจ่มใส มายืนที่เบื้องหน้านางแล้วกล่าวสืบต่อไป

"ผู้ที่แต่ละคนชอบที่สุด จะต้องเป็นตัวมันเอง นี่เรียกว่า" คนไม่เห็นแก่ตัว ฟ้าสังหารดินทำลาย"

ขังขือขือหน้าแดงฉาน กัมศีรษะโดยมิกล้าต่อปากคำอีก

เอียยอ้วมอ้าปากหาวเสียงดังแล้วกล่าว

"พวกเราไปกันเถิด"

ขังขือขือถลึงตากล่าว

"ไป? ไปเยี่ยงนั้น?"

"ไม่ไปเยี่ยงนั้น จะไปเยี่ยงไร?"

"เตียเฮ่าเล่า?"

"อยู่ในห้อง"

"หรือท่านยอมปล่อยนางอย่างง่ายดายเยี่ยงนั้น?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าทำอย่างไร? ฆ่านางเสีย หรือตีกันนางสามร้อยไม้?"

ขังขือขือขบเขี้ยวเคี้ยวพันกล่าว

"ท่าน..... ท่าน..... อย่างน้อยสมควรระบาย

โทสะแทนข้าพเจ้า"

"ท่านมีโทสะใดน่าระบาย? นางเคยตบตีท่าน?"

"ไม่เคย"

"เคยด่าท่าน?"

"ก็ไม่เคย"

"หลังจากท่านติดตามนางมาถึงที่นี้ นางเคยบังคับให้ท่านทำเรื่องราวใดหรือไม่?"

"นางให้ข้าพเจ้าอาบน้ำ ให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้น....จากนั้น...."

"จากนั้น เชิญท่านรับทานอาหารมื้อหนึ่ง แนะนำบุรุษที่ไม่ขัดนัยน์ตาให้ท่านรู้จักผู้หนึ่ง ใช่หรือไม่?"

"ใช่นั้นใช่อยู่ แต่ทว่า...."

"แต่ทว่ากระไร? ยังจะระบายโทสะ?"

"แน่นอน"

"ท่านจะระบายโทสะเยี่ยงไร? เป็นต้องการให้นางอาบน้ำบ้าง เปลี่ยนเสื้อผ้านาง จากนั้น ค่อยเชิญนางรับทานอาหารมื้อหนึ่ง แนะนำบุรุษหนุ่มที่สวยงามส่งให้นางสักคน?"

ชั้งซือซือกระโดดตัวลอย ร้องเสียงแหลมเล็ก

"ท่าน.....เป็นช่วยเหลือข้าพเจ้า? หรือช่วยเหลือนางกันแน่?"

เอ๋ยส่ายหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ช่วยเหลือผู้ใดทั้งสิ้น เพียงช่วยผู้ที่ถือเหตุผล"

"ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าไม่ถือเหตุผล? นางเล่า? นางเหตุไฉนต้องหลอกลวงข้าพเจ้า? เหตุไฉนต้องให้ข้าพเจ้าแต่งกับคนผู้นั้น?"

เอ๋ยส่ายส่งเสียงราบเรียบ

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะท่านสวยงามเกินไป

ดังนั้น จึงมีคนตั้งฉายาตั้งใจได้ท่านเป็นภรรยา หากท่านมีรูปร่างเช่นข้าพเจ้า ต่อให้คุกเข่าวิงวอนผู้อื่นแต่งกับท่าน ผู้อื่นก็ไม่ต้องการ"

ชั้งซือซือยุ่นเคืองถึงขีดสุด กรีดเสียงแหลมเล็ก

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าสวยงาม? ข้าพเจ้าไม่สวยงามสักน้อยนิด หรือท่านดูไม่ออก? พวกมันจะต้องมีแผนการร้ายอยู่"

"ฮา ฮา ท่านกลายเป็นคนรู้จักถ่อมตัวตั้งแต่เมื่อใด? ยากยิ่งยากยิ่ง...."

อ้าปากหาวอีกครั้ง เอ้ยอ้วมจึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าจะไปแล้ว ท่านจะตามข้าพเจ้าไปหรือไม่ก็แล้วแต่ท่าน"

ชั้งซือซือส่งเสียงดัง

"ย่อมแล้วแต่ข้าพเจ้า! ท่านถือดีอย่างไรมาบังคับข้าพเจ้า"

เอี้ยฮ้วมได้เดินทอดน่องออกไปแล้ว ยังส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"หากท่านพบก๊วะชิงแซ ความจริงไม่ต้องกลัวเกินไป มันอย่างมากก็เพียงต้องการได้ท่านเป็นภรรยาเท่านั้น ต้องไม่กินท่านไปแน่"

วาจาของเอี้ยฮ้วมยังมิทันจบคำ ขงซือซือก็วิ่งตามเข้าไปแล้ว หอบหายใจกล่าว

"ท่านว่ากระไร? ก๊วะชิงแซยังอยู่ที่นี่?"

เอี้ยฮ้วมส่งเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าไฉนไปทราบว่ามันยังอยู่หรือไม่? มันอยู่ที่ใด จะเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

"ท่านเมื่อครู่ยังพบมัน?"

"ใช่"

"ท่านไฉนไม่จับตัวมันไว้?"

"ท่านก็พบมันมาหลายครั้ง ท่านไฉนไม่จับตัว

มันไว้บ้าง ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจับมันไม่อยู่"

"ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นกัน"

"ท่านก็เป็นเช่นกัน ? หรือว่าฝีมือท่านยังด้อยกว่ามัน ?"

เอี้ยอ้วมถอนหายใจกล่าว

"ที่จริงความสามารถของข้าพเจ้ามิได้ยิ่งใหญ่ดังที่ท่านคิดหมายไว้ ท่านไยต้องประเมินข้าพเจ้าจนสูงปานนี้ ?"

"อย่างนั้น มันไฉนพอเห็นท่านก็หนีทันที ?"

เอี้ยอ้วมครุ่นคิดแล้วตอบ

"อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นวิญญูชนดีงาม ธรรมไม่อาจมีชัยเหนืออธรรมะ ซึ่งท่านย่อมควรรู้จักคำพูดว่านี้"

ตรอกเงียบอย่างยิ่ง

แสงดาวเลือนรางลูบไล้บนทางที่ปูด้วยแผ่นหินเขียว ในสายลมหอบกลิ่นบุปผารวยริน

เอ้ยข้ามเดินนำหน้า ข้งขือขือจำต้องเดินตามหลัง

บีศาจหัวโตตัวนี้แม้น่าขังยิ่ง แต่อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าก๊ะชิงแชมากอยู่

ข้งขิมเดินอยู่ด้านข้างของทั้งสอง ตากลมใหญ่กลอกอยู่บนร่างของทั้งสองไม่หยุดยั้ง

ข้งขือขือพลันกล่าวขึ้น

"เจ้าถามมันดู จะไปที่ใดกันแน่?"

ข้งขิมกะพริบตากล่าว

"เสียวเจี๊ยะไฉนไม่ไปถามเอง?"

ข้งขือขือถลึงจ้องนางอย่างดุร้ายแวบหนึ่ง ยังคงไม่เอ่ยปาก

ข้งขิมพลันกล่าวอีกครั้ง

"เตียเฮ่ายี้แม้โบ๊ปดมดเท็จทุกถ้อยคำ แต่มีเรื่อง

หนึ่งกลับมิได้หลอกลวงท่าน"

"เรื่องอันใด?"

"ฉันกอมาถึงที่นี่แล้ว เมื่อหลายวันก่อนข้าพเจ้าก็เคยได้ยินพวกมันกล่าวขวัญถึง"

ดวงตาข้างซ้ายของสุกใสขึ้นทันที รีบถาม

"เจ้าเคยได้ยินว่าท่านอยู่ที่ใดหรือไม่?"

ข้างขึมส่ายศีรษะปฏิเสธ เอ่ยอ้วมพลันหันมาแย้มยิ้มให้แล้วกล่าว

"หากมันถึงที่นี่จริง ข้าพเจ้าทราบว่ามันต้องไปสถานที่แห่งหนึ่ง พวกเราต้องหามันพบแน่?"

ข้างซ้ายของผีนยิ้มถาม

"สถานที่ใด?"

"บุรุษหนุ่มโดดเดี่ยวชมชอบไปในสถานที่ใดนั้น ท่านก็สมควรรู้จักอยู่"

ที่ซึ่งบุรุษพอใจ

บุรุษพอใจไปสถานที่แห่งใดบ้าง ?

สถานที่สนุกสนาน ?

สถานที่นั้น ไม่แน่ว่าต้องมีทิวทัศน์สวยงามอย่างยิ่ง มีตึกรามโอ่อ่าโอพาร ขอเพียงมีสุราดี อาหารดี สตรีที่งามตา การพนันที่ยุติธรรม ในบุรุษสิบคน อย่างน้อยมีเก้าคนพอใจไปในสถานที่นั้น

มิว่าเป็นบุรุษโดดเดี่ยวลำพังคนใดต่างเป็นเช่นเดียวกันทั้งสิ้น

.....

สถานที่นี้ทิวทัศน์ไม่สวยงาม ยังนับว่าไม่มีทิวทัศน์เลยสักน้อยนิดด้วย

สถานที่นี้เป็นเพียงตรอกตันทางมุมกำแพงเมืองเท่านั้น

ตัวบ้านก็ไม่โอพ่างสักน้อยนิด

ความจริงแล้ว บ้านหลังนี้ควรรื้อทิ้งตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน ดูไปคล้ายดั่งเป็นลมหอบใดก็สามารถกรรโชกมันพังทลายลงได้ทุกเวลา

ประตูใหญ่ที่ลอกจนกระดำกระด่างทั้งสองบานปิดไว้สนิทแน่น ปากประตูยังมีขยะกองอยู่กองใหญ่

ขั้งซือซือยังไม่ถึงปากประตูใหญ่ ก็ได้กลิ่นเหม็นของขยะนั้นแล้ว นางต้องขมวดคิ้วกล่าว

"ท่านพาข้าพเจ้ามาสถานที่เยี่ยงนี้ด้วยเจตเหตุใด?"

เอียงอ้วมตอบ

"ท่านมิใช่ต้องการหาฉันกอ ?"

"หรือมันจะมาสถานที่อุบาทว์เช่นนี้ ?"

เอียงอ้วมยิ้มพลางกล่าว

"มันมิเพียงมาแน่นอนเท่านั้น ยังมาแล้วมิยอมไปอีกด้วย"

"เพราะเหตุใด ?"

"ท่านจะค่อยๆ เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใดแล้ว"

ยังขือขือพลันชะงักเท้ากล่าว

"สถานที่นี้....มีนักบุญเช่นเดียเฮ่ายอยู่มากมายกระมัง ?"

เอียงอ้วมส่ายศีรษะตอบ

"คนที่มาสถานที่นี้มิใช่มาหานักบุญดอก"

"มาด้วยสาเหตุใด ?"

"คนที่มาสถานที่นี้ ต่างพอใจบำเพ็ญตนเป็นนักบุญ"

ขงจื๊อขมวดคิ้วมุ่นด้วยความไม่เข้าใจ

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของท่าน"

"ความหมายของข้าพเจ้าคือ มีคนบางจำพวกพอใจขนเงินทองตัวเองออกไปช่วยเหลือผู้อื่น และยังเสือกใส่ได้รวดเร็วยิ่งด้วย"

ขงจื๊อพลันถามขึ้น

"เร็วปานใด?"

เย่ยอ้วมกล่าวตอบ

"หากท่านคิดจะผลักไสเงินทองของตัวออกไปหาสถานที่ใดใช้เงินรวดเร็วเท่าที่นี่มิได้"

ขงจื๊อร้องขึ้นด้วยความเข้าใจ

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ที่นี่ต้องเป็นบ่อนการพนันใหญ่ที่สุด"

เย่ยอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใช่ อย่างไรยังต้องนับว่าท่านฉลาดปราดเปรื่องกว่า"

ชั้งชือชือพลันเชิดปากแค่นเสียงเย็นชา

"ดูตัวบ้านที่ซอมซ่อแทบพังทลายนี้ ผู้เข้าไปด้านในก็ต้องมิใช่คนมือใหญ่ใจเติบแน่นอน"

เอ้ยอ้วมกล่าว

"นี่ท่านก็ไม่เข้าใจอีกแล้ว คนที่พอใจการพนันจริง ๆ ขอเพียงมีการพนันเล่น เรื่องอื่น ๆ ต่างไม่ไปพิถีพิถัน แม้นับว่าให้พวกมันนั่งแช่น้ำครำพนันกันในท้องร่องก็มิเป็นไร"

ชั้งชือชือกล่าว

"ในเมื่อสถานที่ใดต่างพนันกันได้ พวกมันไฉนต้องตะกายมาที่นี่?"

"เนื่องเพราะที่นี่เร้นลับ"

"ไฉนจะต้องเร้นลับปานนี้?"

"สาเหตุมากอย่างยิ่ง"

"ท่านลองบอกมาพิ้ง"

"มีบ้างกลัวภรรยาไม่กล้าเล่นการพนัน มีบ้างศักดิ์ศรีพิเศษไม่อาจเล่นการพนัน ยังมีบ้างได้เงินมาด้วยวิธีการณ์ไม่อาจเปิดเผย หากพนันดุเดือดเกินไป กลัวจะสร้างความสงสัยแก่ผู้อื่น"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"แต่อยู่ในที่นี้ ท่านจะเล่นการพนันเยี่ยงไรต่างมิเป็นไร ทั้งไม่มีผู้ใดกล้ามาจับท่านในที่นี้ ยิ่งไม่มีผู้ใดถามเงินทองของท่านได้มาจากที่ใดด้วย"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะเจ้าของสถานที่นี้คือกิมตั้วยู้จ๋อ (เศรษฐกิจ)"

"กิมตั้วยู้จ๋อเป็นผู้ใดอีก ?"

"เป็นคนที่ไม่มีผู้ใดตอแยได้"

"ในเมื่อฉันก็ไม่มีภรรยาสำหรับกลัว และไม่

มีสาเหตุที่ไม่อาจพบเห็นผู้คน เหตุไฉนจึงต้องมาเล่นการพนันในที่นี้ด้วย ?"

"เนื่องเพราะที่นี่เป็นบ่อนใหญ่ที่สุด พนันได้สมใจสมอยาก มิใช่คนมือเติบมีทุนทรัพย์หนา ภระทั้งประตูก็ยังไม่อาจเข้าไปได้"

ชั้งจือจือชะม้ายตามองแล้วกล่าว

"ท่านเล่า ?....เข้าไปได้หรือไม่ ?"

เอ้ยฮ้วมหัวร่อพลางตอบ

"หากเข้าไปไม่ได้ ไฉนจะพาพวกท่านมา ?"

"นึกมิถึง ท่านไม่เพียงเป็นบีศาจสุราเท่านั้น ยังเป็นบีศาจพนันอีกด้วย"

เอ้ยฮ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ความจริงท่านสมควรทราบแต่แรกแล้ว"

.....

บนบานประตูใหญ่ยังมีบานประตูเล็ก ๆ อยู่

เอียอ้วมเคาะห่วงทองเหลืองที่ประตูสองครั้ง ประตูช่องเล็ก ๆ นั้นถูกเบิดออก

ช่องสี่เหลี่ยมพอดีให้ใบหน้าคนผู้หนึ่งโผล่ออกมา เป็นใบหน้าดุร้ายอย่างยิ่ง ตอนดูผู้คน ดวงตายังมีประกายอำมหิตน่าหวาดกลัว

คนผู้นี้ไม่เพียงมีสารรูปดุร้ายเท่านั้น เสียงก็ดุร้ายอย่างยิ่ง ถึงจองเอียอ้วมพลางตวาด

"มาด้วยสาเหตุใด?"

"เจ้าไม่รู้จักเรา?"

"ผู้ใดไปรู้จักท่าน"

เอียอ้วมแย้มยิ้มกล่าว

"กิมต้าฮู้จอรู้จักเรา"

พลันล้วงของสิ่งหนึ่งยัดเข้าไปในช่องประตูกล่าวสืบต่อ

"เจ้านำของนี้ให้มันดู มันก็รู้จักเราเป็นผู้ใดแล้ว"

คนผู้นั้นถลึงจ้องอีกครั้ง จึงบีดช่องประตูดังโครมใหญ่

ขันธ์ขอขออภัยได้ต้องถาม

"กิมตั้วผู้จือรู้จักท่านจริง ๆ ?"

เอี่ยงม้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ามิใช่นักบุญ ข้าพเจ้าไม่รู้จักหลอกลวงผู้คน"

"ท่านไฉนรู้จักคนเช่นนี้ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นบิศาจการพนัน ยังเป็นบิศาจสุราอีกด้วย"

ขันธ์ขอถลึงจ้องมันอย่างขุ่นเคืองแวบหนึ่ง พลางถามอีกครั้ง

"ก๊วะชิงแซจะมาสถานีนี้หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าทราบได้อย่างไร ?"

"ท่านต้องทราบแน่ ข้าพเจ้ามักรู้สึกท่านรู้จัก

มันก่อนแล้ว และมันก็รู้จักท่านอยู่ก่อนด้วย"

เอี๊ยฮ้วมถอนหายใจพึมพำ

"สตรีไฉนมักมีความคิดที่ประหลาดพิกลอยู่มากหลายปานนี้"

ประตูพลันเบิดออกแล้ว

ที่เปิดครานี้มิใช่ประตูเล็ก แต่เป็นประตูใหญ่

คนที่มีท่าดุร้ายอย่างยิ่ง พลันกลับกลายเป็นคนนอบน้อมเกรงใจอย่างยิ่ง แย้มยิ้มพลางน้อมกายกล่าว

"เชิญ โปรดเชิญ"

ข้างกายมันยังมีชายฉกรรจ์สูงใหญ่ใส่เสื้อผ้าสวยงาม ใบหน้าเต็มไปด้วยเนื้อด้านจนดุร้าย คิ้วหนาตาโตใหญ่ หนวดเคราถูกโกนเกลี้ยงเกลา เมื่อเห็นเอี๊ยฮ้วมรีบตาเข้ามาต้อนรับ หัวร่อเสียก้องพลางกล่าว

"วันนี้เป็นลมใดพัดพาท่านมา ?"

"เป็นลมอาถรรพณ์"

ชายฉกรรจ์เสื้อผ้าสวยงามงุนงงงวยจึงย้อน

"ลมอาถรรพณ์ ?"

"หากมิใช่ลมอาถรรพณ์ ไหนเลยจะโชยพัดข้าพเจ้ามาที่นี้ได้"

ชายฉกรรจ์เสื้อผ้าสวยงามหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านมิได้มาล่องเสียในที่นี้หลายเดือนแล้ว ไม่กลัวเงินทองของท่านจะขึ้นราหรือไร ?"

พบฉันกอจนได้

ห้องแม้กว้างใหญ่อย่างยิ่ง แต่ยังมีควันยาอบอวลไปทั่ว ทุกแห่งหนมีผู้คนอออยู่แออัด

คนทุกชั้นทุกประเภท ส่วนมากต่างดื่นเต้นอย่างยิ่ง มีไม่กี่คนที่มิได้ดื่นเต้น แต่นั้นเพียงมารยาออกมาให้ผู้อื่นดูเท่านั้น ความจริง กระทั่งเลือดในยังถูกเหงื่อซึมจนเปียกชุ่มแล้ว

ผู้ที่ไม่ตื่นเต้นอย่างแท้จริงมีเพียงคนเดียว คือชาย ฉกรรจ์เสื้อผ้าสวยงามที่นำทางเอียยอ้วมเข้ามา

เนื่องเพราะมีแต่มันเท่านั้นจึงทราบ ผู้ใดในห้องนี้เป็นคนใด้

ตัวมันเอง !

มันตบบ่าเอียยอ้วมเบา ๆ กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเลือกเล่นตามความพอใจ รอวุ่นวายสมอยากแล้ว ข้าพเจ้าค่อยมาเป็นเพื่อนตื่มกับท่าน"

รอเมื่อมันไปไกลแล้ว ชั้งซือซือพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ดูท่าท่านก็ไม่มีไมตรีใดกับกิมตั้วยู้จือ"

"อ้อ ?"

"หากท่านเป็นสหายมีไมตรีต่อกัน มันต้องออกมาต้อนรับท่านด้วยตนเอง"

"เอียยอ้วมหัวร่อพลางกล่าว

"ท่านเข้าใจคนที่พาพวกเราเมื่อครู่เป็นผู้ใด?"

"มันย่อมมิใช่กิมตั้วฮู้จือ"

"มันมิใช่กิมตั้วฮู้จือเป็นผู้ใด?"

ชั้งซือซือโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ว่ากระไร? มันก็คือกิมตั้วฮู้จือ? มันไม่มีหนวดเคราแม้สักเส้นเดียว?"

"หนวดเคราโกนทิ้งกันได้"

"ในเมื่อมันมีนามกิมตั้วฮู้จือ ไฉนจะโกนหนวดเคราทิ้ง?"

"เนื่องเพราะเมื่อเร็ว ๆ นี้มันได้ภรรยามาคนหนึ่ง"

"ได้ภรรยากับโกนหนวดจะเกี่ยวข้องใดกัน?"

"มิเพียงเกี่ยวข้องเท่านั้น ยังเกี่ยวข้องสำคัญอย่างยิ่งด้วย"

ชั้งซือซือกะพริบตาถามด้วยความสงสัย

"หรือเป็นภรรยามันสั่งมันโกนหนวดเคราทั้ง ?"

"ครั้งนี้ นับว่าท่านกลายเป็นคนฉลาดขึ้นบ้างแล้ว"

ขุ้งขือขือสั่นหัวร่อมิได้ กล่าวต่อไป

"คิดมิถึง คนเช่นตั้งมันก็กลัวภรรยา"

"มิว่าคนประเภทใดต่างกลัวภรรยา เรื่องการกลัวภรรยามิได้แบ่งชั้นวรรณะและเผ่าพันธุ์ดอก"

ขุ้งขือขือหัวร่อพลางกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า เรื่องการกลัวภรรยาอย่างน้อยเป็นเรื่องยุติธรรมที่สุด ?"

เอี่ยอ้วมถอนหายใจเฮือกจึงกล่าว

"เรื่องยุติธรรมเยี่ยงนั้นนับว่ามีไม่มากจริง ๆ ..... โชคดีที่มีไม่มาก"

ในเมื่อห้องกว้างใหญ่มีคนทุกชั้นทุกประเภท ก็มีการพนันทุกประเภท....ลูกเต๋า ไพ่เก้า ตู่ตี่ ใหญ่เล็ก....

ที่พึงมีต่างมีครบครัน

บนผนังยังมีประกาศบีดไว้

"การแทงมีจำกัดจำนวน"

"ไม่เกินหนึ่งพันตำลึง ไม่ต่ำกว่าสิบตำลึง"

ชั่งซือซือเหลียวซ้ายแลขวาอยู่เป็นครึ่งวัน จึงถอนใจกล่าว

"ฉินกงไม่อยู่ที่นี่?"

เอียร์ม้วมตอบว่า

"ข้าพเจ้าประกันมันต้องมาแน่"

"ท่านไม่หลอกลวงข้าพเจ้า?"

"ข้าพเจ้าไยต้องหลอกลวงท่าน?"

ชั่งซือซือครุ่นคิดดู รู้สึกเอียร์ม้วมไม่มีเหตุผลใดต้องหลอกลวงนางจริง ๆ จึงถามอีกครั้ง

"มันจะมาในเวลาใด?"

"นี่ก็ยากจะกล่าวแล้ว แต่พวกเราอย่างไรก็ต้อง

รอจนมันมาจึงยอมกลับ"

"หากสถานที่นี้ปิดบ่อน"

"ที่นี่ไม่เคยมีการปิดบ่อนพักผ่อน"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะผู้ใดก็ไม่ทราบ โรคมือคันอยากเล่นการพนันของตัวเองจะกำเริบเมื่อใด ดังนั้น สถานที่นี้จึงมีผู้คนมาในทุกเวลาทั้งวันทั้งคืน"

ชั่งซือซือเหลือบมองมันแวบหนึ่ง กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้ท่านเกิดคันมือต้องการพนันแล้วหรือไม่?"

เอียอ้วมผินยิ้มกล่าว

"ในเมื่อถึงที่นี่ คิดจะไม่พนันบ้างก็มิได้แล้ว"

พลันได้ยินชั่งซิมกล่าว

"พวกท่านดู ดูสตรีที่นั่น"

ในบ่อนการพนันมีสตรีอยู่ มิใช่เป็นเรื่องพิกลอย่างไร แต่สตรีนางนั้นกลับเยาว์วัยเกินไป สวยงามเกินไป

นางกำลังเล่นไพ่เก้าอยู่ และกำลังเป็นเจ้ามือด้วย

อาภรณ์ที่นางสวมใส่ ความจริงสวยงามอย่างยิ่ง มีค่าอย่างยิ่ง แต่ตอนนี้กลับแบะอกเสื้อกว้าง แขนเสื้อยังถูกถลกขึ้นสูง เผยเห็นทรวงอกที่ขาวผ่องเป็นยองใยกับลำแขนที่กลมกลึงเป็นประกาย

นางกำลังใช้แก่ผู้แทงอยู่

แต้มของนางคราวนี้ค่อนข้อด ใช้รอบวง

ตั๋วแลกเงินตั้งใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้านาง ขั้วพริบตาก็ถูกใช้ไปจนไม่เหลือหรอ

ชายฉกรรจ์หน้าลายที่ยืนอยู่ข้างนาง กำลังชะม้ายตามองนางแย้มยิ้มอย่างประสงค์ร้าย แล้วกล่าว

"เชี่ยวไหนไน่ (ภรรยาเชี่ยวเอ๊ย.....บุตรคนนี

เงินหรือภรรยาน้อยของเศรษฐีมีทรัพย์) ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยังคงให้คนอื่นเป็นเจ้ามือสักขั้วคราวเถิด"

เขียวไหนไม่ผู้นั้นเสียจนหน้าแดงฉาน นางส่งเสียงดัง ๆ

"ไม่ได้! เรายังต้องฟันทุน"

คนหน้าลายกล่าว

"จะฟันทุนน่ากลัวต้องรอวันพรุ่งนี้ วันนี้กระทั่งเครื่องประดับของท่านต่างแลกเป็นเงินหมดสิ้น กฎที่นี่ของพวกเรา ไม่มีการเล่นเงินเชื่อ"

เขียวไหนไม่ขบริมฝีปาก อึ้งอยู่เป็นครึ่งวันพลันกล่าวว่า

"เรายังมีของอีกสิ่งหนึ่งจำนำได้"

"ของใดกัน?"

เขียวไหนไม่ยืดอกเชิดหน้ากล่าว

"ตัวของเรา"

จุดลายบนใบหน้าของชายฉกรรจ์เป็นประกายขึ้นทันที กวาดมองนางด้วยสีหน้าครึ้มยิ้มครึ้มบึ้งพลางกล่าว

"คิดจะจำนำเท่าใด ?"

เขียวไหนไม่พลันขะม้ายตามองมันพลางกล่าว

"ท่านดูเราจำนำได้เท่าใด ?"

ชายฉกรรจ์หน้าลายจับมองอกเสื้อที่เบิดกว้างของนางแน่วนิ่งพลางกล่าว

"สามพันตำลึงได้หรือไม่ ?"

เขียวไหนไม่ตบโต๊ะฉาด

"ตกลง ! นำเงินออกมา เราจำนำให้ท่านแล้ว"

ชั่งชื่อชื่อจ้องมองจนตาเหลือกค้าง ถอนหายใจกล่าว

"มิทราบเป็นเขียวไหนไม่ของตระกูลใด เสียจนเอ็นจอนาถปานนี้"

พลันมีคนทางด้านข้างแค่นหัวร่อกล่าว

"มันเป็นเขี้ยวไหนไม่อุบาทว์ใด ? เขี้ยวไหนไม่ที่เรียบร้อยอยู่ในในกฎประเพณี ไหนเลยจะมาสถานที่นี้เพียงลำพัง"

คนผู้นี้หน้ายาวราวกับม้า สวมอาภรณ์สีดำ แต่งกายไม่ผิดกับคนเผ้าประตูสักน้อยนิด คิดว่าคงเป็นบริวารคนหนึ่งของกิมตั้วฮู้จอ

ข้าจึงขอถามไปว่า

"พวกที่มาสถานที่นี้ ล้วนเป็นบุคคลเช่นไร ?"

คนผู้นั้นตอบ

"สตรีที่มาเล่นการพนันในสถานที่นี้ มิใช่ขายตัวก็เป็นอีไท้ไท่ (ภรรยาน้อย) ของผู้อื่น"

มันเขี้ยวไหนไม่แล้วกล่าวต่อไป

"นางคืออีไท้ไท่คนที่สิบสามของเฮ้งแป๊ะบ้านเมืองได้ทั้งฮู้ ปกติยังมีความเรียบร้อยอยู่บ้าง แต่ยาม

ใดเล่นการพนัน จะเผยเห็นสภาพเดิมของนางทันที"

ขังขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"บุรุษเพศยามเล่นการพนัน ใยมิใช่คงเผยเห็นสันดานเดิมเช่นเดียวกัน"

คนผู้นั้นหัวร่อกล่าว

"แต่เสียดายที่บุรุษแม้นับว่าจะขาย ก็ขายไม่ออก"

มันหัวร่อคิกคักพลางเดินออกไป ยามจะไปยังขายตามองขังขือขือออกสองแวบ

ขังขือขือขุ่นเคืองจนหน้าซีดขาว เค้นเสียงขึ้น

"ไฉนสตรีมักจะโชคร้ายกว่าบุรุษเสมอมา ไฉนบุรุษเล่นการพนันได้ สตรีกลับเล่นการพนันไม่ได้"

เอียอ้วนกล่าวเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะสตรีมิใช่บุรุษมาแต่กำเนิด"

ขังขือขือถลึงตาคำราม

"นี่เป็นวาจาใด?"

เอ้ยฮ้วมกล่าวอย่างขมขัน

"วาจาที่รวบรัดตัดเจนปานนี้ เสียดายที่ในโลกยังมีสตรีบางคนไม่เข้าใจได้"

.....

เอ้ยฮ้วมเริ่มเล่นการพนันแล้ว

ที่มันเล่นคือไพ่เก้า

จำนวนแทงต่ำที่สุดของที่นี่จากัดสิบตำลึง เอ้ยฮ้วมก็แทงสิบตำลึง มิว่าได้หรือเสียต่างแทงสิบตำลึงทุกครั้ง ไม่ยอมเพิ่มอีกเลยแม้สักตำลึงเดียว

ผู้ที่ยืนดูอยู่ด้านข้าง มาตรว่ามิได้กล่าวกระไร แต่ประกายตามีแววเหยียดหยามจนเห็นชัด

มิว่าผู้ใดใช้ประกายตานี้ไปมอง เอ้ยฮ้วมยังคงไม่แยแสสักน้อยนิด

แต่ขังตัวเสียวเจียะกลับทนทานไม่ได้

ในเมื่อนางนั่งอยู่ข้างเอ้ยฮ้วม เอ้ยฮ้วมอัปยศ

ใยมิใช่เท่ากับนางอัปยศด้วย?"

นางอดมิได้ต้องส่งเสียงเบา ๆ

"ท่านจะแทงให้มากกว่านี้อีกเล็กน้อยได้หรือไม่?"

"ไม่ได้"

"ไฉนไม่ได้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทั้งไม่ต้องการเสียเร็วเกินไป และไม่ต้องการได้ของผู้อื่นด้วย"

ชั้งซือซือคำรามด้วยความโกรธ

"เยี่ยงนี้ของท่านนับเป็นผีพนันเช่นไร?"

"ข้าพเจ้ามิใช่ว่าข้าพเจ้าเป็นผีพนัน เป็นท่านบอกเอง"

ชั้งซือซือถลึงจ้องมันแวบหนึ่ง ตัวเองก็อดหัวร่อมิได้แย้มยิ้มกล่าว

"แม้นับว่าท่านเป็นผีพนัน ก็เพียงสามารถอยู่ในอันดับแปดเท่านั้น"

เอียงอ้วมมิได้ตอบโต้ วางเงินลงแทงไพ่เก้าอีกครา

ครั้นยังคงเป็นสิบต่ำลึง ไม่มากและไม่น้อย

ขังขือขือถอนใจกล่าว

"ดูท่า หากบ่อนพนันที่จำกัดเพียงหนึ่งเบี้ย คิดว่าท่านต้องไม่ยอมแทงสองเบี้ยแน่"

เอียงอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านกล่าวถูกต้องอีกครั้งแล้ว"

ทันใดนั้น ในห้องมีเสียงโห่ร้องดังสนั่นหวั่นไหว

"ฉิ่นได้เอียบมาแล้ว.....ฉิ่นได้เอียบพอมา ก็ต้องครึกครื้นอีกมากเป็นแน่...."

"มิว่าจะเรียกเป็นฉิ่นได้เอียบเท่านั้น ขังขือขือก็ทราบ ที่พวกนั้นหมายถึงคือฉิ่นกอ

ฉิ่นกอมาจริง ๆ แล้ว!

ขังขือขือรู้สึกปากแห้งผาก มือเท้าเย็นเฉียบ

ตื่นเต้นจนลมหายใจแทบขาดห้วงไป

นางมาตรแม้นเบิ่งตากลมกว้าง แต่ยังคงไม่เห็นฉิ่นกอถนัดชัดเจน

นางนับว่าตื่นเต้นเกินไป ตื่นเต้นจนตาลายพร่างพราย

โชคดีที่นางยังนับว่าเห็นแพรแดงผืนหนึ่ง

แดงจนคล้ายอรุโณทัยที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า

....

ฉิ่นกอนับเป็นผู้ยิ่งใหญ่จริง ๆ มิว่าไปสถานที่ใด ต่างมีเกียรติเกริกไกรที่เดียว

พอฉิ่นกอมา ผู้คนภายในห้องแทบจะล้อมเข้าไปจนหมดสิ้น

ขั้งซือซือจึงไม่เห็นกระทั่งแพรแดงผืนนั้นแล้ว นางกระวนกระวายจนขยี้เท้าไปมา

แต่เอ๊ยอ้วมกลับยังคงนั่งมั่นคงดั่งขุนเขาในที่เดิม

จดจ่ออยู่กับการพนันของตัวเอง โดยไม่สนใจเรื่องราวใดทั้งสิ้น

สิบตำลึง ไม่มากและไม่น้อย!

ชั้งฮือฮือนับว่าแค้นจนใกล้คว้าสิบตำลึงนี้ยัดเข้าไปในปากมันจริง ๆ

บุคคลยิ่งใหญ่เช่นฉินกอมาแล้ว ตือโป๋ยก่าย ตัวนี้ถึงกับมิได้เหลือบแลแม้แต่หางตา ในสายตาของมันฉินกอคล้ายยังไม่มีคุณค่าเทียบเท่าเงินสิบตำลึงนี้เลย

ชั้งฮือฮือขุ่นเคืองจนต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน จำใจหันไปบอกกับชั้งซิม

"เจ้าแลเห็นท่านหรือไม่?"

ชั้งซิมกะพริบตากล่าว

"ข้าพเจ้าไหนเลยทราบว่า "ท่าน" ที่เสียวเอียะกล่าวคือผู้ใด?"

ชั้งฮือฮือเค้นเสียงจากไรฟัน

"ย่อมเป็นฉิ่นกอ นอกจากฉิ่นกอยังมีผู้ใด?"

"เห็นนั้นเห็นอยู่ แต่ทว่า...."

ขงจื๊อซื่อรีบสอดคำถามไป

"รูปลักษณะของท่านเป็นเช่นไรแน่?"

ขงจื๊อกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เป็นเช่นไร? ยังคงมิใช่เป็นเช่นคนทั่ว ๆ ไป คล้ายดังไม่มีนัยน์ตามากกว่าผู้อื่นสักคู่ ยิ่งไม่มีเท้างอกมากกว่าผู้อื่นสักข้างด้วย"

ขงจื๊อซื่อทั้งขุ่นเคืองทั้งกระวนกระวาย แค้นจนใคร่คว้าสิบตำลึงอันต่ำต้อยยัดเข้าไปในปากเขิดน้อยๆ นั้นทันที

โชคดีที่นางตอนนั้นนับว่าได้ยินเสียงของฉิ่นกอแล้ว

เป็นเสียงทั้งห้าวหาญทั้งก้องกังวาน พึงแล้วควรนับเป็นเสียงชายชาตรีที่แท้จริง

"จะพนันต้องพนันให้สนุกสนานสมใจ มิเช่นนั้นไม่สู้กลับไปกอดภรรยาที่บ้านประเสริฐกว่า"

คนทั้งปวงพากันหัวร่อเสียงเซ็งแซ่

"ถูกต้อง! ฉันได้เฮียบนับเป็นคนเบิดเผยอาจหาญจริงๆ"

"แทงคู่ครวบรัดตัดความที่สุด ฉันได้เฮียบ ท่านมาเป็นเจ้ามือได้หรือไม่?"

เสียงของฉันกอยังคงห้าวหาญกังวาน

"ตกลง เป็นเจ้ามือก็เป็นเจ้ามือ แต่ข้าพเจ้ายังมีเงื่อนไข"

ฉันได้เฮียบบอกได้เต็มที่

"ข้าพเจ้าไม่สนใจกฎข้อร้ายของกิมตัวยู้จือใดๆ จะแทงข้าพเจ้าอย่างน้อยต้องหนึ่งร้อยตำลึง อย่างมากไม่จำกัด ยิ่งมากยิ่งประเสริฐสมใจ ข้าพเจ้าเล่นการพนันคราใด ยิ่งแทงมากยิ่งเป็นที่พอใจเสมอมา"

กลุ่มคนที่แออัดยัดเยียด จึงนับว่ากระจายออกไปได้บ้าง

แสดงว่าพวกนั้นไม่มีทุนทรัพย์พอจะแทงครั้งละหนึ่งร้อยตำลึง

ในที่สุด นับว่าข้งซือซือได้เห็นฉินกอแล้ว ได้เห็น "ผู้ยิ่งใหญ่" ในความรู้สึกนึกคิดของนาง

ที่นางแลเห็นก่อนสุด ย่อมเป็นแพรแดงฉานจนบาดตาผืนนั้น

แดงจนคล้ายสีหน้านางในตอนนี้!

.....

แพรแดงผูกหลวม ๆ อยู่ที่ลำคอ

ลำคออวบใหญ่อย่างยิ่ง แต่เมื่ออยู่บนร่างฉินกอ ดูแล้วคล้ายดั่งไม่รู้สึกอวบใหญ่เกินไปสักน้อยนิด

ผู้ยิ่งใหญ่มิได้งามหล่อเหลาเท่าใด แต่มีบุคลิกที่องอาจห้าวหาญ เหนือธรรมดาจนบอกมิถูก

บุคลิกของฉันกอนับว่ายิ่งใหญ่จริง ๆ สะบัดมือโยนไปก็มีตั๋วแลกเงินบึกใหญ่ ทิ้งไปบนโต๊ะอย่างไม่แยแสสนใจ

"แทง! เชิญแทงเต็มที่"

ดังนั้นเอง คนทั้งปวงจึงพากันแทง หลายร้อยตำลึงก็มี หลายพันตำลึงก็มี

เงินทองของพวกที่มาในสถานที่นี้ คล้ายดังมิใช่ขโมยมาก็เบียนข่วงชิงมา

มีเสียงโห่ร้องดังขึ้นอีกครั้ง

เจ้ามือใช้มาก กินเข้าน้อย

ใช้แต่ละครั้งเป็นต้องหลายพันตำลึง ขั้วพริบตาตั๋วแลกเงินจำนวนหมื่นตำลึงก็มิใช่เป็นของฉันกออีกแล้ว

แต่ฉันกอกลับเฉื่อยเฉยหน้าไม่เปลี่ยนสี ดวงตายังคงมีประกายแวววาว รูปลักษณะของท่านไม่อาจนับว่างามหล่อเหลาเท่าใด แต่บุคลิกนี้พอเพียงจะให้

อิสตรีเบ็นฝูง ๆ มาสยบอยู่ขอบขากางเกงด่วนดำของท่านแล้ว

ชั้งชีอชีอนับว่าจับมองจนเคลิบเคลิ้มจริง ๆ อดมิได้ต้องถอนหายใจกล่าว

"นับเบ็นชายชาตรีจริง ๆ เบ็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่จริง ๆ"

ชั้งชิมพลันหัวร่อแล้วกล่าว

"เตียวเจี๊ยะดูออกจากในที่ใด ?"

"เพียงเห็นการเล่นของท่านก็เกินพอแล้ว"

"คนใดเล่นการพนันดุร้ายปานนี้ ไม่อาจยืนยันว่ามันเบ็นชายชาตรี เบ็นวีรบุรุษได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อไป

"อาจบางที เพียงสามารถยืนยันได้เรื่องเดียว"

"เรื่องอันใด ?"

ชั้งชิมส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"สามารถยืนยันว่ามันเป็นผีพนัน ผีพนันอันดับหนึ่ง!"

ขงจื๊อขมวดคิ้วเคืองจนไม่ไปแยแสนางอีกแล้ว

เอ้ยฮ้วมเล่า? ยังคงจดจ่อกับการแทงไพ่เก้าอยู่ดังเดิม

ยังคงสิบตำลึง

ขงจื๊อขมวดใจมิได้ ต้องผลักเอ้ยฮ้วมเบา ๆ แล้วกล่าว

"ท่านรู้จักฉินกอหรือไม่?"

"ไม่รู้จัก"

ขงจื๊อส่ายหัวร่อกล่าว

"เสียทีที่ท่านยังนับว่าคลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลง กระทั่งผู้ยิ่งใหญ่เยี่ยงฉินกอก็ยังไม่รู้จัก"

เอ้ยฮ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามิใช่ผู้ยิ่งใหญ่มาแต่กำเนิด

และพอเห็นผู้ยิ่งใหญ่เมื่อใดเป็นต้องตื่นเต้นอย่างยิ่งด้วย"

ขังขือขือกล่าวด้วยความโกรธแค้น

"ไฉนไม่คิดหาวิธีไปรู้จักท่านไว้?"

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องคิดหาวิธีไปรู้จักมัน?"

"เนื่องเพราะ....เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการรู้จักท่าน"

"นั่นเป็นเรื่องของท่าน ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้วเพียงยอมพาท่านมาหามันจนพบ เรื่องอื่นๆ นั้นข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องด้วย"

"แต่ทว่า....แต่ทว่า ท่านอย่างน้อยควรสร้างโอกาสให้ข้าพเจ้าสักครั้ง"

"โอกาสใดกัน?"

"หากท่านก็ไปเล่นที่โต๊ะนั้น ไม่แน่ว่าจะได้รู้จักกับท่าน"

"ข้าพเจ้าไม่อาจไป"

"ไฉนไม่อาจไป?"

"ที่นั้นแทงกันด้วยจำนวนสูงเกินไป"

ขังขือขืออดมิได้ต้องชี้เท้าคำราม

"ท่านไฉนไม่รู้จักกลับไปกอดภรรยาที่บ้าน?"

เอ๊ยฮ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังไม่มีภรรยา"

คำตอบของเอ๊ยฮ้วมรวบรัดชัดเจนเยี่ยงนี้เสมอมา มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจกล่าวหามันไม่มีเหตุผล แต่กลับพอกระตุ้นโทสะผู้คนให้คลั่งใจตายได้จริงๆ

ขังขือขือกลั้นโทสะจนอกแทบระเบิดอยู่เป็นครึ่งวัน จึงได้เงยหน้าขึ้น พอดีประจันกับขายฉกรรจ์หน้าลายผู้นั้น

นางกลอกตาไปมาแล้วพลันถามขึ้น

"ท่านรู้จักหน้าลายผู้นั้นหรือไม่?"

เอ๊ยฮ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ผู้นี้ข้าพเจ้ากลับพอรู้จัก เนื่องเพราะมันก็มิใช่เป็นผู้ยิ่งใหญ่เยี่ยงไร"

"มันมีอาชีพใด ?"

"พึ่งว่ามันเป็นหนอนดูดเลือดในบ่อนการพนันนี้"

"หนอนดูดเลือด ?"

"มันมาเพื่อให้คนที่เล่นพนันเสียหมดตัวจำนำของแก่มันโดยเฉพาะ ดอกเบี้ยวันละสามหุน ความจริงของที่มีราคาสามร้อยตำลึง มันอย่างมากรับจำนำเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบตำลึงเท่านั้น"

ชั้งซือซือกลอกตาไปมาแล้วพลันแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อท่านเป็นคนดีแล้วก็เป็นให้ถึงที่สุด ช่วยเหลือข้าพเจ้าสักครั้งได้หรือไม่ ?"

"ช่วยเหลือเยี่ยงไร ?"

"จำนำข้าพเจ้ากับคนหน้าลาย"

เอียอวี่มกวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วกล่าว

"ท่านมีโรค?"

"ไม่มี คิกคิก ไม่มีแม้แต่น้อยนิด"

"ท่านก็คิดจะจำนำไปเล่นการพนัน?"

"มิได้ ข้าพเจ้ามิใช่เป็นผีพนัน"

"ท่านว่าท่านไม่มีโรค และไม่ใช่ผีพนัน แต่ต้องการให้ข้าพเจ้าจำนำท่านแก่ชายฉกรรจ์หน้าลายผู้นั้น?"

หยุดถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วจึงผินยิ้มกล่าวต่อไป

"สตรีเหตุไฉนมักกระทำเรื่องพิกลพิสดารเยี่ยงนี้อยู่เสมอ"

ยังซือซือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไม่ต้องเกี่ยวข้องข้าพเจ้าว่าเพราะสาเหตุใด ขอเพียงท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าในครั้งนี้ วันหน้า

ข้าพเจ้าต้องไม่รบกวนท่านอีกแล้ว"

เอี้ยฮ้วมครุ่นคิดพลางกล่าว

"นี่เป็นครั้งสุดท้ายจริง ๆ ?"

"ครั้งสุดท้ายจริงที่สุด"

เอี้ยฮ้วมถอนหายใจกล่าว

"เอาเถิด เจ็บนานมิสู้เจ็บบัดเดี๋ยวเดียว ข้าพเจ้าจะยอมรับชะตากรรมแล้ว"

ในที่สุด หันไปกวักมือให้ชายหน้าลายพลางส่งเสียงดัง ๆ

"เตี่ยกัง เข้ามาสักคราได้หรือไม่ ?"

ชายฉกรรจ์หน้าลายนามเตี่ยกังเหลือบมองดูเอี้ยฮ้วมแล้ว ย่ำเดินมาที่ขังขื่อทางข้างกายอีกแวบหนึ่ง ในที่สุด เดินลากเท้าอย่างเชื่องช้าเข้ามา กล่าวเสียงอ่อยอี่ด้วยสีหน้าครึ้มยมครึ้มบึ้ง

"เป็นไร ? แทงครั้งละสิบตำลึงก็ยังเสียจนหมดตัวได้ ?"

"เอยข้ามตอบ"

"แทงครั้งละเบี้ย จะเร็วจะช้าก็ต้องเสียหมดตัวได้เช่นกัน"

"ท่านคิดจะจำนำของใด?"

เอยข้ามขยิบตาพลางกล่าว

"ท่านดูนางพอจะมีราคาสักเท่าใด?"

เตี่ยกังกวาดตามองขยิบตาขึ้นๆ ลงๆ หลายครั้ง จุดลายบนใบหน้าเบ้นประกายขึ้นอีกคราว ร้องโพล่งว่า

"ท่านต้องการจำนำเท่าใด?"

"โกวเนี่ยน้อยที่ทั้งสวยงาม ทั้งเยาว์วัยเช่นดังนาง อย่างน้อยก็ต้องมีค่ากว่าสามพันตำลึง?"

เตี่ยกังกวาดตามองขยิบตาอีกหลายครั้งจึงพึมพำ

"ดูท่ากลับคล้ายยังเบ้นของดั้งเดิมมิถูกแก้ห่อ....

เอาเถิด เรายอมให้ท่านสามพันตำลึง แต่ท่านต้องประกันไม่ให้นางหนีจากเรา ?"

"หรือท่านยังกลัวผู้อื่นโกงบัญชีท่าน ?"

เตี้ยกังที่หน้าลายหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ผู้ใดกล้าโกงบัญชีเรา เรากลับรู้สึกนับถือมันจริง ๆ"

ในที่สุด มันล้วงตั๋วแลกเงินจำนวนสามพันตำลึงออกมา ยังมิได้มอบถึงมือเอี้ยอ้วม

ชั้งซือซือพลันร้องสุดเสียง

"ช่วยด้วย ! ช่วยชีวิตด้วย"

เสียงของนางคร่ำครวญ ยังน่ากลัวยิ่งกว่าไก่ที่ถูกเหยียบคอเสียอีก

แต่เอี้ยอ้วมกระทั่งตายยังไม่กะพริบ คล้ายดังคำนวณได้ก่อนแล้วว่า จะต้องมีเรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้น

มีแต่เตี้ยกังเท่านั้นที่สะดุ้งจนตัวลอย นอกจาก

มันแล้ว ผู้อื่นต่างคลายไม่ได้ยิน

ที่น่าคลั่งใจยิ่งคือ ฉิ่นกอก็มิได้ยิน!

ตอนบุรุษเล่นการพนัน คลายดังนอกจากเสียงลูกเต๋าแล้ว ยากยิ่งที่จะยังไปได้ยินเสียงอื่น ๆ อีก

ขังขือขือขบกรามแนบแน่น พลันโถมไปที่ข้างฉิ่นกอ ส่งเสียงดังก้อง

"ช่วยด้วย! ช่วยชีวิตด้วย"

นางนับว่าจงใจกรอกเสียงเข้าใส่ใบหูของฉิ่นกอจริง ๆ

ครานี้ฉิ่นกอได้ยินแล้ว แต่คลายดังยังได้ยินไม่ชัดเจนก็ปาน เหลียวมองนางแวบหนึ่ง พลางขมวดคิ้วถาม

"เรื่องอันใด?"

ขังขือขือขเอยอ้ำอึ้งพลางร้อง

"มัน.....มันจะขายข้าพเจ้าให้ผู้อื่น"

ฉิ่นกอกวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ ไปหลาย

ครั้งเช่นกัน ขมวดคิ้วกล่าว

"มันเป็นผู้ใดของท่าน ?"

ชั้นชอบกัมศรษะต่ำ มีท่าคล้ายดังว่าให้ออกมาได้ทุกเวลา กล่าวเสียงเครือ

"มันความจริงมิได้เป็นผู้ใดของข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าเพียงแต่ติดตามมันมาเที่ยวในที่นี้ มิคาดมัน.... มัน...."

ฉิ่นกอพลันตบโต๊ะฉาดใหญ่ ตวาดด้วยโทสะ

"นี่เป็นวาจาใดกัน ? หรือในแผ่นดินไม่มีกฎหมายแล้ว ?"

มันก้าวอาด ๆ มาที่เบื้องหน้าเอียยัวมถลึงตากล่าว

"ท่านถือดีอย่างไร ? จึงขายโกวเนียนน้อยนางนี้แก่ผู้อื่น"

เอียยัวมถอนหายใจกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นผีพนัน และยังเสียจนรุ่มร้อนยิ่ง"

เหตุผลนี้ นับว่าควรตีกันสามร้อยไม้จริง ๆ

มิคาด ฉิ่นกอกลับคล้ายเห็นใจเบ็นอย่างยิ่ง กล่าวว่า

"นี่กลับยากจะตำหนิท่าน ท่านต้องการเงินพันทุนเท่าใด?"

เอ้ยอ้วมพลันแย้มยิ้มกล่าว

"ในเมื่อฉิ่นได้เอ็ยบเสนอตัวออกมา ข้าพเจ้าไม่ต้องการแม้สักตำลึงเดียว"

จบคำผลุดลุกขึ้น ตบเสื้อผ้าเบา ๆ แล้วก้าวออกไปโดยไม่เหลียวหลังอีกเลย

ขังขือขือเห็นเอ้ยอ้วมไปในลักษณะนั้น กลับรู้สึกเสียใจขึ้นเล็กน้อย

"มิว่าอย่างไร บีศาจหัวโตตัวนี้ไม่อาจนับเบ็น

คนเลวทราม เราวันหน้าจะต้องหาโอกาสทดแทนมันสักครั้งจึงถูกต้อง"

นางพลันนึกถึงชั้งชิมมาได้

"ในเมื่อมันไม่มีภรรยา ชั้งชิมก็พอใจมันอย่างยิ่ง เราไฉนไม่พาลยกชั้งชิมให้มันจริง ๆ เสียเลย"

แต่เสียดายที่ชั้งชิมตอนนี้ก็มีอยู่ในห้องแล้ว

ชั้งชิมไปตั้งแต่เมื่อใด ? ไปแห่งหนใด ? ชั้งชือชือถึงกับไม่ทราบเลย

พริบตาเมื่อครู่ ในดวงตานางคล้ายดังมีเอ๋ยอ้วมคนเดียว ในใจก็มีแต่เอ๋ยอ้วมคนเดียว เรื่องอื่น ๆ และคนอื่น ๆ นางต่างไม่ไปสนใจสักน้อยนิด

นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ?

ชั้งตัวเสียวเจียะเองก็มิทราบ แม้นับว่าทราบต้องไม่ยอมรับเด็ดขาด

นางถอนใจเบา ๆ เหลียวหน้ากลับไป ตอนนี้จึง

พบเห็นฉิ่นกอยังยืนอยู่ที่ข้างกายนาง จ้องนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายบึ้ง

นางลำบากมาตั้งมากหลาย วุ่นวายกับเรื่องราวมามากหลาย จึงนับว่าได้พบผู้ยิ่งใหญ่ที่ใหญ่ยิ่งด้วยความลำบากยากเข็ญ แต่เมื่อครู่ นางถึงกับลืมมันไปจนหมดสิ้น!

หรือน้ำหนักของผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ ยังไม่สำคัญเท่ากับตือโป๋ยก่ายตัวนั้น?

ฉิ่นกอยังคงจ้องมองนาง คล้ายดั่งรอให้นางกล่าวมา ตาทั้งสองย่อมลุกใสอย่างยิ่ง มีอำนาจข่มขู่ผู้คนอย่างยิ่ง เพียงแต่มีเส้นเลือดอยู่บ้างเท่านั้น

"บุคคลที่มีวิถีชีวิตดื่นเต้นเร้าใจเช่นท่าน ย่อมมิใคร่มีเวลานอนพักผ่อน"

ในที่สุด ขิ้งขือขือแย้มยิ้มแล้วกล่าว

"ขอบคุณฉิ่นได้เฮียบที่ช่วยข้าพเจ้า มิเช่นนั้น

.... ข้าพเจ้ามิทราบควรกระทำอย่างไรเลยจริง ๆ"

ฉื่นกอยอ้นถาม

"ท่านรู้จักข้าพเจ้า ?"

ชังซือซือชะม้ายตามองแพรแดงที่คอมันแวบหนึ่ง แล้ว เม้มริมผีปากกลั้นหัวร่อกล่าว

"ผู้คนในวงพวกนักเลง มีผู้ใดไม่รู้จักฉื่นไต้เฮียบ ?"

"ท่านทราบแน่ว่าข้าพเจ้าต้องช่วยท่าน ?"

"ฉื่นไต้เฮียบพยุงคุณธรรมความดีให้จรรโลงอยู่ก็เป็นเรื่องที่ชนชาวนักเลงต่างรู้กระจ่าง"

ฉื่นกอกล่าวช้า ๆ

"เนื่องเพราะท่านทราบว่าข้าพเจ้าต้องช่วยท่านแน่ ดังนั้น เมื่อครู่จึงต้องการให้คนผู้นั้นขายท่านแก่เตียกัง ใช่หรือไม่ ?"

ชังซือซือตะลึงงานไปแล้ว

นางนึกไม่ถึงเด็ดขาด ฉิ่นกอถึงกับสังเกตความในใจของนางออก ยิ่งนึกไม่ถึง มันจะเปิดเผยมาต่อหน้า

"ท่าน .... ท่านทราบได้อย่างไร ?"

เมื่อนางถามคำนั้นไป นางก็สำนึกเสียใจอย่างยิ่ง เนื่องเพราะวาจานั้นเท่ากับได้บอกแก่ฉิ่นกอ เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ล้วนเป็นละครแสดงขึ้นตบตาเท่านั้น

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนไม่ทราบได้ ? ท่านเข้าใจวิธีของท่านแนบเนียนอย่างยิ่ง ? สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ไม่ประหลาดแม้สักน้อยนิด เนื่องเพราะอย่างน้อยมีสตรีไม่ต่ำกว่าเจ็ดแปดคนที่ใช้วิธีนี้ต่อข้าพเจ้ามา"

ใบหน้าขึ้งขื่อขื่อแดงฉานไปแล้ว นางแค้นจนใคร่ขุดหลุมแทรกตัวเองเข้าไปหลบหน้าในทันที

ฉิ่นกอพลันกล่าวอีกครั้ง

"แต่ท่านกลับมีประการหนึ่งที่ผิดกว่าสตรีอื่น ๆ"

ชั้งชือชือขบริมผีปากแนบแน่น ปลุกใจจนเข้มแข็งแล้วถาม

"ที่....ที่ใด ?"

ฉันกอยมพลางกล่าว

"ท่านมีรูปร่างหน้าตาสวยสะคราญกว่าสตรีเหล่านั้น ยามยิ้มยังหวานกว่าพวกนาง สตรีที่ยิ้มหวาน ฉันหน้าต้องมีบุญวาสนาไม่น้อย ดังนั้น...."

พลันคว้าแขนชั้งชือชือขึ้นแล้วกล่าว

"ไป! ไปร่วมเป็นเจ้ามือกับข้าพเจ้า ดูว่าบุญวาสนาของท่านจะส่งเสริมให้ข้าพเจ้ามีโชคดีขึ้นบ้างหรือไม่ ?"

บุคลิกผู้ยิ่งใหญ่

ดังนั้นเอง ชั้งตั้วเสียวเจี๊ยะจึงนับว่ารู้จักฉิ่นกอแล้ว อย่างน้อยมีความเข้าใจคนผู้นี้ขึ้นกว่าเดิม

นางได้พบเห็นแล้ว ฉิ่นกอเป็นคนกล้ากล่าวกล้ากระทำ หากมันต้องการฉุดมือท่าน มิว่ามีนัยน์ตาจ้องมองอยู่มากน้อยเพียงใด มันยังคงฉุดมือท่านอยู่นั่นเอง

หากมันจะกล่าววาจาใด มิว่ามีหูคอยเงี่ยฟังอยู่มากน้อยเท่าใด มันยังคงกล่าวไปไม่อ้อมค้อม สำหรับวาจาประโยคนั้น จะให้ผู้อื่นหน้าแดงหรือไม่ มันต่างมิแยแสสนใจ

"หากแม้นเบ็นบีศาจหัวโต อาจบางทีจะไม่เบิดเผยความลับของเราต่อหน้าผู้คนมากหลายปานนี้ มันอย่างน้อยยังรักษาหน้าแก่เราอยู่บ้าง"

ขังตัวเสียวเจี๊ยะความจริงตกลงใจ วันหน้าต้องไม่ไปนึกถึงบีศาจหัวโตอีกแล้ว แต่มิทราบเบ็นเพราะสาเหตุใด นางมิว่าพบเห็นผู้ใด ต่างอดมิได้จะต้องยกขึ้นเปรียบกับบีศาจหัวโตดู

"มิว่าอย่างไร ฉิ่นกอยังน้อยยังเบิดเผยกว่ามันมากมาย"

ในที่สุด ขังตัวเสียวเจี๊ยะหาคำสรุปให้แก่ตัวเองจนได้

แต่คำสรุปนี้ ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือไม่?

กระทั่งนางก็ยังมิทราบ... แม้นับว่าทราบ ก็ต้องไม่ยอมรับเด็ดขาด

รอจนเมื่อยังตัวเสียวเสียยอมรับว่าตัวเองผิดนั่นอาทิตย์จะต้องขึ้นทางตะวันตกเป็นแน่

สหายที่สนิท มิแน่จะต้องเป็นสหายรัก

สมมุติเช่น สุรากับการพนัน นั่นเป็นสหายที่สนิทอย่างยิ่งคู่หนึ่ง สนิทจนน้อยครั้งนักสามารถพรากมันจากกันได้ แต่สหายคู่นี้นับว่าเลวร้ายจนสิ้นดี

ดังนั้น ผีพนันส่วนมากจึงเป็นผีสุราด้วย

มีบ้างพอเริ่มดื่มสุรา ก็ปรารถนาเล่นการพนัน มีบ้างเมื่อเริ่มเล่นการพนัน ก็ต้องการดื่มสุรา

ผลที่สุดเล่า?

ผลที่สุดคือ ยิ่งเสียยิ่งดื่ม ยิ่งดื่มยิ่งเสีย ไม่เมา

ไม่เลิก เสียจนเกลี้ยงเกลาจึงยุติ

ดังนั้น ในบ่อนการพนันต้องมีสุรา และส่วนมากมักเป็นสุราไม่ต้องเสียเงินซื้อหา แล้วแต่ท่านจะดื่มมากน้อยเท่าใดก็ได้

"ท่านพอจะดื่มให้เต็มที่" ด้วยความหมายคือท่านก็เสียให้เต็มที่เช่นกัน

ฉิ่นกอกำลังดื่มสุราจนเต็มที่อยู่

หากท่านยังไม่ยอมรับว่าฉิ่นกอเป็นคนมีความห้าวหาญทะยานฟ้า เมื่อท่านเห็นฉิ่นกอดื่มสุราแล้ว มิอาจไม่ยอมรับได้

ยามฉิ่นกอดื่มสุรา คล้ายเป็นคู่อาฆาตกันมาตั้งแต่ปางก่อน เพียงเห็นในจอกยังมีสุรา ก็ต้องกรอกมันลงท้องภายในอึกเดียวเท่านั้น ทั้งไม่สนใจมีสุราเท่าใด ยิ่งไม่ถามไถ่จอกโตใหญ่เท่าใด

"บุรุษต้องดื่มสุราเยี่ยงนี้ จึงเป็นบุคลิกของผู้กล้าหาญ"

แต่หากขั้งชิมอยู่ด้วย นางจะต้องบอก

"นี่ก็ไม่อาจยืนยันว่ามันเป็นวีรบุรุษ เพียงแต่ยืนยันว่ามันเป็นผีสุราคนหนึ่งเท่านั้น"

วาจาที่เปล่งออกจากปากเชิดน้อย นับว่าเป็นคำดีไม่มากเลยจริง ๆ

"เอียเท้าข้วร้ายไปที่ใดแล้ว? หรือติดตามบีศาจหัวโตไป?"

ขั้งขืดขืดขบริมผีปากแน่น ตกลงใจกระทั่งขั้งชิมก็ไม่ไปคิดถึง ตกลงใจทุ่มเทจิตใจอยู่กับฉิ่นกอผู้เดียว

จากนั้นนางพลันรู้สึก ฉิ่นกอเสียจนเกลี้ยงเกลาแล้ว

ผู้ที่เล่นเสียจนเกลี้ยงเกลา ต่างมีท่าทีที่น่าดูนัก แต่ฉิ่นกอถึงกับหน้ายังไม่เปลี่ยนสี

กิมตั้วยู้จอที่โกนหนวดเคราจนเกลี้ยงเกลา มิทราบมาปรากฏตัวที่ข้างกายฉิ่นกอตั้งแต่เมื่อใด ใบหน้ามีแววเห็นใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"วันนี้ฉิ่นได้เฮียบมือมิใครขึ้นนัก เสียไม่น้อยไปแล้ว?"

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงก้องพลางกล่าว

"ความจริงที่ข้าพเจ้ามาเล่นการพนันก็เพื่อเตรียมจะเสีย ขอเพียงได้เล่นให้สมใจสมอยาก เสียสักหมื่นสองหมื่นตำลึงจะเป็นไร?"

กิมตั้วยู้จอยกหัวแม่มือขึ้นกล่าวเสียงก้อง

"ประเสริฐมาก นี่จึงเป็นบุรุษอันเข้มแข็งแกร่งกล้าว ไม่เพียงเล่นด้วยความภาคภูมิเท่านั้น ยังเสียอย่างภาคภูมิอีกด้วย"

โบกมือไปมาแล้วกล่าวต่อ

"ไปนำเงินมาอีกห้าหมื่นตำลึง ให้ฉิ่นตั้วเอียถอนทุนคืน"

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงดังพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่า ท่านก็เป็นคนเบ็ดเผยองอาจ ไม่ต้องรอให้ข้าพเจ้าเอ่ยปากเอง"

กิมตั้วฮู้จือพลันมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวอย่างครุ่นคิด

"แต่คิดว่า ฉิ่นไต้เฮียบก็ทราบกฎของที่นี่อยู่"

"ท่านต้องการของประกัน?"

"สหายเป็นสหาย กฎเป็นกฎ....ฉิ่นไต้เฮียบมีความห้าวหาญทะยานฟ้า ย่อมไม่ยอมให้สหายต้องลำบากใจเป็นแน่"

ฉิ่นกอหัวร่ออีกครั้งจึงกล่าว

"ท่านไม่ต้องใช้วาจามาหว่านล้อมข้าพเจ้า แม้นับว่าท่านขนเงินทองมากองไว้เบื้องหน้าข้าพเจ้าสูงสักเท่าใด ข้าพเจ้าผู้แซ่ฉิ่นก็ต้องไม่หยิบท่านไปเปล่าแม้สักแท่งเดียว"

ตบอกเบา ๆ แล้วกล่าวต่อไป

"ท่านดู ตลอดตัวข้าพเจ้ายังมีข้าวของใดควรค่าแก่เงินห้าหมื่นตำลึง บอกมาได้เต็มที่มิต้องเกรงใจ"

กิมตั๊วกู้จอแย้มยิ้มกล่าว

"เป็นความจริง?"

ฉินกอหน้าเศร้าตทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"จริงเท็จใดกัน? ขอเพียงท่านเอ่ยปากได้ ข้าพเจ้าต้องให้ท่านสมปรารถนาได้เช่นกัน"

ประกายตากิมตั๊วกู้จอแวววาวทันที พลันลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"ฉินได้เฮียบเคยสังเกตสามคนที่นั่งอยู่ทางมุมห้องหรือไม่?"

มิต้องให้กิมตั๊วกู้จอบ่งชี้ ผู้อื่นก็ทราบว่ามันหมายถึงผู้ใด?

เนื่องเพราะสามคนนั้นออกจะพิเศษเหนือธรรมดาจริง ๆ

สามคนนั้น หนึ่งเป็นนักพรต หนึ่งเป็นหลวงจีน ยังมีบัณฑิตที่ยากไร้อีกผู้หนึ่ง

ความจริงบ่อนการพนันมิว่าบุคคลชั้นใดต่างมีอยู่ครบถ้วน มีหลวงจีนนักพรตมาในที่นี้ ไม่อาจนับเป็นพิสดารได้

ที่พิสดารคือ ทั้งสามมิใช่มาเล่นการพนัน ไม่เคยแทงเลยแม้สักครั้ง

ในมือหลวงจีนยังมีลูกประคำพวงหนึ่ง ปากส่งเสียงพึมพำตลอดเวลา คล้ายกำลังสวดมนต์อยู่

ส่วนนักพรตนั้นหรี่ตา ประนมมือเสมออก ถึงกับนั่งบำเพ็ญภาวนาในที่นั้น

บัณฑิตยากไร้มือซ้ายถือจอกสุรา มือขวาประคองม้วนหนังสือ กำลังดวงศีรษะอ่านอย่างออกรสออกชาติอยู่

หลวงจีนสวดมนต์ นักพรตบำเพ็ญภาวนา

บัณฑิตอ่านหนังสือ ความจริงเป็นเรื่องถูกทำนองครองธรรมที่สุดแล้ว แต่ใช้บ่อนการพนันมากระทำเรื่องเหล่านั้น นั่นมิเพียงพิสดาร ยังนับว่าพิสดารจนพิกลผิดกฎเกณฑ์อีกด้วย

สามคนนั้นยึดโต๊ะพนันไว้ตัวหนึ่ง ผู้อื่นแม้คิดจะไปเล่นการพนันก็ไม่มีบัญญานั่งลงได้

กระทั่งขอซื้อก็ยังดูออก สามคนนั้นจงใจมาหาเรื่องกับบ่อนการพนันชัด ๆ

นางรู้สึก ผีมือที่นั่งสามใช้ ไม่เพียงพิเศษเท่านั้น ยังสนุกสนานน่าสนใจด้วย

ฉันกอขมวดคิ้วถาม

"ท่านคงต้องการให้ข้าพเจ้าอัปเปหิพวกมันออกไป?"

กิมตั้วผู้จัดรับกล่าว

"มีความต้องใจเช่นนั้นจริง ๆ"

"ท่านไฉนไม่เข้าไปลงมือเอง ?"

กิมตัวผู้จ้อถอนหายใจเฮือกใหญ่ ผืนยิ้มกล่าว "เนื่องเพราะพวกมันมิได้ละเมิดกฎของที่นี้"

ผืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"ที่นี้ไม่มีกฎบังคับว่า ผู้ใดพอเข้ามาเบื้นต้องเล่นการพนัน ท่านจะสามารถห้ามมิให้บัณฑิตอ่านหนังสือ นักพรตนั่งบำเพ็ญภาวนา หลวงจีนสวดมนต์ได้?"

ขงจื๊อขอแทบกลั้นหัวร่อมิอยู่แล้ว

มาตรแม้นทุกคนต่างทราบ ทั้งสามจงใจมาหาเรื่อง แต่กลับพาลไม่มีผู้ใดระบุว่าทั้งสามกระทำผิดพลาด

ฉิ่นถอกล่าว

"พวกมันมาตั้งแต่เมื่อใด ?"

"มาเบื้นเวลาหลายวันแล้ว แต่บางครั้งมาบางครั้งไป มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ พวกมันจะมาในเวลาใดแน่ ?"

"ท่านไฉนปล่อยให้พวกมันเข้ามา ?"

กิมตั้วยู้จอถอนใจอีกครั้งจึงกล่าว

"บัญหาอยู่ที่นี่เอง มิว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ พวกมันเข้ามาได้อย่างไรกัน ?"

ดวงตาฉิ่นกอคล้ายตั้งสุกใสขึ้นทันที กล่าวเสียงหนัก ๆ

"เช่นนี้เป็นว่า สามคนนี้กลับพอมีฝีมืออยู่บ้าง?"

"ดูท่ามีฝีมือไม่น้อยจริง ๆ ดังนั้น หากฉิ่นได้เฮียบไม่ต้องการตอแยเรื่องยุ่งยากรายนี้ ข้าพเจ้าย่อมไม่เกี่ยวเข็ญบังคับ"

ฉิ่นกอแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้ามีสันดาน ชมชอบตอแยเรื่องยุ่งยากมาแต่กำเนิดแล้ว"

กิมตั้วยู้จอแย้มยิ้มกล่าว

"ดังนั้น เงินห้าหมื่นตำลึงนี้ได้รอให้ฉิ่นได้เฮียบมานำไปพินทุนแล้ว

ฉันกอหัวร่อเสียงก้อง ยกสุราเบ้องหน้าขึ้นดื่มแห้งในอึกเดียวแล้ว ก้าวอาด ๆ เข้าไป

.....

ฉันกอมีความรวบรัดชัดเจนเสมอมา บอกทำเป็นทำ ต้องไม่อ้อยอิ่งมารยา

แต่เพราะเงินห้าหมื่นตำลึง ถึงกับยอมเป็นคนคุ้มกันบ่อนการพนัน ไยมิใช่เสื่อมศักดิ์ศรีของผู้ยิ่งใหญ่ ?

ขังขือขือจับตาดูอยู่ตลอดเวลา อดเกิดความรู้สึกผิดหวังขึ้นเล็กน้อยมิได้

แต่ได้เอียบสมควรกระทำเรื่องราวใด ?

ผดุงคุณธรรมความดี ? ช่วยเหลืออ่อนแอขัดบำเหน็จ ? ไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทบาดหมาง ? ....เรื่องเหล่านี้มิเพียงไม่ได้เงินแม้แต่อีแปะเดียวเท่านั้น บางครั้งยังจะต้องแถมเงินอีกด้วย

ไต้เฮียบก็เป็นมนุษย์ปุถุชน ต้องกินข้าว ต้องใช้เงินเช่นกัน และยังใช้เงินมากกว่าคนธรรมดาเสียอีก หากก่นแต่กระทำเรื่องต้องแถมเงินทอง ไยมิใช่ต้องอดตายไปทุกผู้คน ?

ในเมื่อไต้เฮียบมิใช่ท่านที่ไข่ออกมาเป็นทองคำ และบนฟ้าก็ไม่มีทองคำร่วงหล่นลงมาให้แก่พวกไต้เฮียบ หรือท่านจะบังคับให้พวกไต้เฮียบไปเป็นสารถีขับรถ นั้นไยมิใช่อัปยศเช่นกัน ?

คิดไปคิดมา ข้างข้อข้อรู้สึก ฉันกอกระทำดังนี้คล้ายไม่มีที่ใดต้องตำหนิอีกแล้ว

ขอเพียงเป็นเรื่องที่ข้างตัวเสียวเจียะคิดว่าถูก นางย่อมมีวิธีอธิบายให้กับตัวเองจนได้

ขอเพียงเป็นคนที่ข้างตัวเสียวเจียะพอใจ ก็ต้องเป็นคนดี

นังพวตยังนั่งบำเพ็ญภาวนา หลวงจีนยังคงสวด

มนต์ บัณฑิตยังคงประคองหนังสือ ควงหน้าอ่านจนเคลิบเคลิ้ม

ฉิ่นกอเดินช้า ๆ เข้าไป

ฉิ่นกอจงใจเดินช้าอย่างยิ่ง เยือกเย็นอย่างยิ่ง นี่กลับมิใช่เนื่องเพราะมันกรอกสุราลงไปห้าหกชั้นแล้วกลัวเท้าตัวเองจะไม่มั่นคงพอ

แต่เป็นเพราะมิว่าฉิ่นกอตอนกระทำเรื่องราวใดต่างหวังสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้อื่นเกิดขึ้น

ฉิ่นกอพอใจได้เห็นประกายตาที่ผู้อื่นจ้องมองมันด้วยความเคารพยำเกรง เลื่อมใสนับถือเป็นอย่างยิ่ง

ประการนี้ ฉิ่นกอนับว่ากระทำได้สำเร็จงดงามสวยงาม

แต่ละคนต่างจับตาสนใจดูฉิ่นกอ ในห้องกว้างใหญ่พลันแปรเปลี่ยนเป็นวังเวง กระทั่งเสียงโยนลูกเต๋าก็เงียบหายไปแล้ว

รอยยิ้มบนใบหน้าฉีนกอยิ่งงามสง่า เดินช้า ๆ มาจนถึงเบื้องหน้าบัณฑิต ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"บัณฑิตท่านดูตำราใด ?"

บัณฑิตมิได้ยิน

ในความรู้สึกนึกคิดของชนชาวนักเลง ความหมายของบัณฑิตคือหนอนตำราอนยากไร้ บัณฑิตผู้นี้มิได้นอกเหนือจากกฎเกณฑ์ เสื้อสีครามที่สวมซักจนซีดไปแล้ว ใบหน้าทั้งซูบทั้งเหลือง แสดงว่าหล่อเลี้ยงไม่สมบูรณ์....เป็นโรคขาดอาหาร !

ตอนนี้ บัณฑิตดูหนังสือจนหน้าตาระรื่นแจ่มใส พลันตบโต๊ะหนัก ๆ ฉาดใหญ่ แหงนหน้าหัวร่อแล้วกล่าว

"เตียวจู้ฝางอันยอดเยี่ยม จูไฮ่อันยอดเยี่ยม มาตรว่าตะลุมพุกนี้ไม่ถูกเบ้า แต่เพียงพอชู่ชวัญจนภูตผีปีศาจคร่ำครวญ พ้าดินแตกดื่นแล้ว....สมใจนัก สมใจจริง ๆ ควรคว่ำให้จอกใหญ่"

ไม่ทันจบคำ ควาจอกสุราที่เบื่องหน้ากรอกแห้งทันที

ฉันกอดมิได้ต้องถาม

"เดียวจู้ฝางเป็นผู้ใด? จูไยเป็นผู้ใดอีก? หรือทั้งสองเป็นยอดผีมือบู้ลิมที่ใช้ตะลุมพุก?"

บัณฑิตยากไร้จึงได้ขยับตามองแวบหนึ่ง ประกายตานั้นคล้ายดังเห็นมีอสูรพลันเดินมาที่เบื่องก็ปาน ไม่มีแววเคารพยำเกรงสักน้อยนิด

บัณฑิตยากไร้กวาดตาพิจารณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้ง จึงชมว่าดีกล่าว

"เดียวจู้ฝางคือเดียวเลียง หรือกระทั่งนามที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรของท่านผู้นี้ก็ยังมิเคยได้ยิน?"

(เดียวเลียง หนึ่งในสามขุนพลคู่บารมีของเล่าปึง ปฐมกษัตริย์แผ่นดินฮั่น ทรงพระนามอั๋นไกโจ)

ฉันกอดกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่เคยได้ยิน ข้าพเจ้าเพียงทราบ ในบู๊ลิ้มยุคนี้ ผู้เป็นยอดฝีมือของตะลุมพุกคือน่ำไต๋ชิงแซ ท่านก็เป็นสหายรักของข้าพเจ้าด้วย"

ฉินกอถึงกับยังแย้มยิ้มอย่างสง่าแล้วกล่าวต่อไป

"เตียวเลี่ยงที่ท่านว่า หากก็เป็นผู้กล้าหาญเข้มแข็ง คราหน้าเมื่อข้าพเจ้ามีโอกาสได้พบ กลับจะขอให้ท่านสอนสักกระบวนท่า"

บัณฑิตยากไร้พ่งวาจานี้จบแล้ว คล้ายดั่งถูกคนตบเข้าฉาดใหญ่ กระทั่งจมูกยังเบี้ยวไปอยู่ที่ด้านข้าง รีบกรอกสุราลงอีกจอกหนึ่งแล้วจึงถอนใจยาวพึมพำขึ้น

"ทารกไม่อาจสอน ไม้ผุไม่อาจสลัก ท่านควรออกไปให้ไกลกว่านี้ อย่าได้เข้าใกล้จนเราต้องถูกกลืนอายธรรมดาของท่านแปดเปื้อนเลย"

ฉินกอหน้าเครียดทันที กล่าวเสียงกระด้าง

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไป?"

"ตั้งใจเช่นนั้นจริง ๆ"

"ท่านทราบว่าข้าพเจ้ามาด้วยความประสงค์ใดหรือไม่?"

"หัวใจคนมีเนื้อหนังก้นอยู่ รู้จักคนรู้จักหน้าไม่รู้จักใจ ในใจท่านคิดเรื่องอันใด เราไหนเลยจะทราบได้?"

"ก็ได้ ข้าพเจ้าบอกกับท่าน ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านออกไป"

บัณฑิตคล้ายดังกับตระหนกไม่น้อย โพล่งขึ้นว่า

"ต้องการให้เราไป? เพราะเหตุใดจึงต้องให้เราไป?"

"ท่านทราบที่นี่เป็นสถานที่ใดหรือไม่?"

"เป็นบ่อนการพนัน"

"ในเมื่อท่านทราบ ท่านก็ไม่ควรมา"

"สถานที่เยี่ยงนี้ กระทั่งนางคณิกายังมาได้

บัณฑิตไฉนมาไม่ได้ ?"

"ท่านมาด้วยจุดประสงค์ใด ?"

"ย่อมมาอ่านหนังสือ บัณฑิตไม่อ่านหนังสือวันใด รู้สึกมีกลิ่นอายสามัญชนเกาะติดตัว"

ถลึงจ้องฉินกอแล้วกล่าวอีกครั้ง

"บัณฑิตไหนเลยไม่อ่านหนังสือได้ ?"

"อ่านได้"

"ในเมื่อบัณฑิตมาได้ บัณฑิตก็อ่านหนังสือได้ ท่านเหตุไฉนต้องมาไล่บัณฑิตไป นี่เป็นท่านมีเหตุผล ? หรือเรามีเหตุผล ?"

"เป็นท่าน"

"ในเมื่อเรามีเหตุผล ท่านก็ควรไปให้ห่าง ๆ ไว้"

"ข้าพเจ้าไม่ไป ท่านไป!"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่เคยถือเหตุผลกับบัณฑิตมาเลย"

บัณฑิตพลันกระโดดจากเก้าอี้ ร้องสุดเสียง

"ท่านไม่ถือเหตุผลจริง ๆ"

"ใช่! ไม่ถือเหตุผล"

บัณฑิตลดแขนเสื้อกล่าว

"ท่านคิดจะต่อยตี ?"

ฉิ่นกอหัวร่อพลางกล่าว

"ดูท่านนับว่าท่านกล่าวถูกแล้ว"

บัณฑิตถลึงตาขวับขณะ จึงส่งเสียง

"ท่านไม่ถือเหตุผลกับบัณฑิต บัณฑิตเหตุไฉนต้องต่อยตีกับท่าน ?"

บัณฑิตยากไร้ลูบแขนเสื้อลงช้า ๆ พลางกล่าวต่อไป

"เราเห็นว่าท่านยังคงรีบไปเถิด หากท่านไม่ไปเราก็...."

"ก็จะเป็นไร ?"

"ก็จะไป! ท่านไปเราก็ไป....ท่านไม่ไปจริงๆ ?"

"ใช่จริงๆ"

"ก็ได้ ท่านไม่ไปจริง เราไปจริงๆ เอง"

บัณฑิตยากไร้กลับเป็นคนบอกไปก็ไปทันที มิได้โอ้ปดสักน้อยนิด

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงก้อง ควักบ้านสุราของบัณฑิตขึ้นดื่มจนแห้งแล้วจึงเดินมาเบื้องหน้านักพรต กล่าวขึ้นว่า

"บัณฑิตผู้นั้นเป็นสหายของนักพรตท่าน ?"

นักพรมประนมมือกล่าว

"ดอกแดงใบเขียวก้านหยั่งถึงราก (หมายถึงบัว) ลามนิกายความจริงเป็นครอบครัวเดียว ในมวลหมู่มนุษย์สุดคณานับ ผู้ใดมิใช่สหายของอาตมา ?"

ฉิ่นกอผงกศีรษะกล่าว

"ในเมื่อบัณฑิตมาที่นี้ได้ นักพรตก็มาได้เช่นกัน"

"เป็นเช่นนั้นจริง ๆ"

"ในเมื่อบัณฑิตอ่านหนังสือในที่นั้นได้ นักพรตก็ย่อมบำเพ็ญภาวนาในที่นั้นได้ ?"

"ประสกเป็นคนเปรื่องปราดแจ่มใสจริง ๆ"

"ข้าพเจ้ายังแจ่มใสอีกเรื่องหนึ่ง"

"ขอเรียนถาม"

"ในเมื่อบัณฑิตไปแล้ว นักพรตก็ควรติดตามไปด้วย"

นักพรตครุ่นคิดแล้วกล่าว

"หจกนักพรตไปหลวงจีนก็ควรติดตามไป"

ฉิ่นกอแย้มยิ้มกล่าว

"นักพรตก็เป็นคนเปรื่องปราดแจ่มใส"

"แต่มิทราบ หลวงจีนเป็นคนแจ่มใสหรือไม่ ?"

หลวงจีนพลันกล่าวขึ้น

"ไม่ใช่"

นักพรตกล่าว

"หรือท่านเป็นหลวงจีนเหลวไหล ?"

"อาตมาไม่เข้าอเวจี ผู้ใดเข้าอเวจี ? หลวงจีนไม่เหลวไหล ผู้ใดเหลวไหล ?"

"หากหลวงจีนต้องการเข้าอเวจีจริง นั่นกลับง่ายดายยิ่ง ที่นี่ห่างจากอเวจีไม่ไกลนัก"

หลวงจีนยิ้มพลางกล่าว

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ เชิญเต้าเฮีย(พี่ในทางธรรม) นำทาง"

นักพรตกล่าวอย่างยิ้มแย้มเช่นกัน

"อยู่ต่อหน้าได้ขอ อาตมาไหนเลยกล้าขึงก่อน"

"เต้าเฮีย เชิญ"

"ได้ขอ เชิญ"

หลวงจีนเหลือบมองฉิ่นกอแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ประสกท่านนี้เล่า ? มีเจตนาไปกับอาตมาหรือไม่ ?"

นักพรตประนมมือกล่าว

"ได้ขอกับอาตมาล่วงหน้าไปก่อน คิดว่าประสกท่านนี้คงต้องไปในเวลารวดเร็วยิ่ง"

หลวงจีนกล่าว

"เมื่อเป็นเช่นนี้ อาตมามีแต่ไปรอในอเวจีแล้ว .... โอม มณีตัสสะ"

ทั้งสองบรรพชิตต่างประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วคารวะให้กับฉินกอ เดินแย้มยิ้มออกจากห้องไป

เมื่อถึงปากประตู หลวงจีนพลันเหลียวมองให้ฉินกอแวบหนึ่งแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"หวังว่าประสกอย่าได้ลืมการันดีของวันนี้"

นักพรตกล่าวบ้าง

"ประสกท่านไม่ลืมตอก"

หลวงจีนกล่าว

"เต้าเจี๋ยงรู้ใจของประสกได้อย่างไร ?"

นักพรตกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ทางไปสู่อเวจีย่อมเดินได้ง่ายดายกว่าบ้าง"

"ใช่แล้ว ลงไม่ย่อมประเสริฐกว่าขึ้นมามาก มายนัก"

"และก็เร็วกว่ามากด้วย"

ทั้งสองบรรพชิตต่างแหงนหน้าหัวร่อสามเสียง เดินออกไปโดยไม่เหลียวมาอีกเลย

ฉิ่นกอก็คิดจะหัวร่อ แต่มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด ถึงกับคล้ายมีที่ท่าหัวร่อไม่ออกได้

ผู้อื่นก็หัวร่ออย่างผืนจนเห็นชัด เนื่องเพราะแต่ละคนต่างรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง

ทุกคนต่างมีความเห็น หลวงจีนนักพรตกับบัณฑิต ต้องมิใช่ตะเกียงขาดน้ำมัน แต่ละคนต่างรอคอยเรื่องสนุกสนานของทั้งสามกับฉิ่นกอที่จะประทุขึ้น มิคาด ทั้ง

สามถึงกับพากันไปอย่างว่าง่าย และยังบอกไปเบื่นไปไม่พร่ำพิไรเด็ดขาด

มีบางคนซุบซิบกันขึ้น

"สามคนนั้นมาด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่?"

ทั้งมวลย่อมแน่ใจ ทั้งสามมิได้มาเพื่อสวดมนต์บำเพ็ญภาวนาหรืออ่านตำราอย่างจริงใจ

"หากมาหาเรื่องในที่นี้ ไฉนยอมไปอย่างง่ายดายปานนี้?"

"แน่นอน ย่อมเบื่นเพราะพวกท่านเห็นแพรแดงที่ผูกบนคอฉิ่นกอ"

"หากมิใช่เกียรติคุณของฉิ่นได้เอียบข่มขู่พวกมันอยู่ พวกมันไหนเลยจะเรียบร้อยปานนี้"

"ฉิ่นกอยอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ถือเหตุผลกับบัณฑิตจึงเบื่นคนโง่เขลา หาเรื่องต่อยตีกับฉิ่นได้เอียบ หากมิใช่โง่เขลา ก็เบื่นบัญญาอ่อน"

ความจริงในใจขั้งซือซือยังกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง แต่เมื่อได้ยินคำวิจารณ์เหล่านั้นแล้ว พลันเบิกบานอีกครา ผู้อื่นยกย่องฉินกอ นางนับว่ายังเบิกบานยิ่งกว่าตัวฉินกอเสียอีก

ขณะที่นางรู้สึกประหลาดใจ ฉินกอไฉนมีทีท่าไม่เบิกบานอยู่นั้น ฉินกอพลันระเบิดเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว คล้ายดังจวบจนบัดนี้จึงพบเห็น เป็นเรื่องขบขันน่าหัวร่อยิ่ง และก็คล้ายสุราในท้องถึงตอนนี้จึงแผลงฤทธิ์ขึ้น

ฉินกอหัวร่อไม่หยุดยั้ง หัวร่อจนเริ่มไม่คล้ายได้เอียงบ้างแล้ว ขั้งซือซือจึงมิได้ต้องเดินเข้าไปกระตุกแขนเสื้อมันเบา ๆ พลางกระซิบ

"นี่! ผู้อื่นต่างกำลังจ้องมองท่าน"

ฉินกอหัวร่อพลางผงกศีรษะ ผงกศีรษะไม่หยุดยั้งพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ผู้อื่นกำลังจ้องมองข้าพเจ้า"

"ท่านพอจะหัวร่อให้เบากว่านี้ได้หรือไม่?"

"ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้สึกน่าหัวร่อที่สุด ดังนั้นจึงต้องหัวร่อ"

"มีเรื่องอันใดน่าหัวร่อปานนี้?"

"หลวงจีน...."

"หลวงจีนเป็นไร?"

"มันว่ากำลังรอข้าพเจ้าในอเวจี"

"คำพูดนี้มีที่ใดน่าหัวร่อ?"

"มีอยู่ที่หนึ่ง"

"ที่ใด?"

"มันถึงกับมิทราบ ข้าพเจ้าหนีออกมาจากอเวจี"

แสร้งลดเสียงแผ่วเบา และยังบั้นทีท่าอย่างลึกลับยิ่งนัก กล่าวกระซิบ

"ท่านทราบหรือไม่ ? ข้าพเจ้าไฉนจึงหนีออกจากที่นั้น ?"

ข้อข้อมีแต่ต้องสั่นศีรษะ ฉินกอจึงกล่าว

"เนื่องเพราะที่นั้นมีหลวงจีน"

วาจานั้นยังมิทันจบคำ ฉินกอก็หัวร่อเสียงก้องโดยไม่หยุดยั้งอีกครา

ข้อข้อจับตามอง พลันบังเกิดความสงสัยขึ้นอีกครั้ง

"คนผู้นี้เป็นฉินกอตัวจริงหรือไม่ ?"

นางก่อกวนผิดมาครั้งหนึ่ง คราวนี้ต้องไม่ให้ผิดได้อีกเป็นเด็ดขาด"

แต่เสียดาย นางมิทราบฉินกอตัวจริงมีรูปลักษณะใด ?"

โชคดีที่กิมตั้วฮู้จือเดินเข้ามาแล้ว ในมือยังประคองตั๋วแลกเงินตั้งใหญ่

กิมตั้วฮู้จือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นี่เป็นน้ำใจอันน้อยนิด ฉิ่นได้เฮียบโปรดรับไว้"

"ได้"

ฉิ่นกอรับคำอย่างรวบรัด นับเป็นคนเบิดเผยอย่างยิ่ง ไม่เกรงใจแม้สักน้อยนิด

กิมตั้วฮู้จือกล่าว

"นอกจากนี้แล้ว พวกเรายังมีน้ำใจคารวะต่อฉิ่นได้เฮียบอีกเล็กน้อย"

"ท่านยังจะกำนัลสิ่งใดแก่ข้าพเจ้า?"

"โอกาสครั้งหนึ่ง"

"โอกาสใด?"

"โอกาสให้ฉิ่นไดเฮียบได้พันทุนอีกครั้ง"

"ฮา ฮา ประเสริฐมาก นี่จึงจบรัดสมใจ"

กิมตั้วยู้จือก็หัวร่อ หัวร่อจนคล้ายนกฮูกที่ถูกคนถอนขนจนเกลี้ยงเกลา หัวร่อพลางกล่าว

"มิทราบฉิ่นไต้เฮียบคิดจะพนันประเภทใด?"

"แล้วแต่ประเภทใดก็เป็นเช่นกัน?"

กิมตั้วยู้จือปรบมือกล่าว

"ถูกต้อง พนันประเภทใดก็ได้ ที่ควรได้ก็ต้องได้แน่"

หัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"ที่ควรเสีย มิว่าพนันใดก็ไม่อาจได้ไป"

ดังนั้นเอง ฉิ่นกอจึงเสียเพราะมันสมควรเสีย!

เนื่องเพราะพึงว่า เทพเจ้าการพนันชิงชังผู้สุราที่สุด ดังนั้น มิว่าผู้ใดเพ้องดื่มสุราเมามาย ที่ควรจะได้ก็เปลี่ยนเป็นควรเสีย และเสียจน

เกลี้ยงเกลา เสียรวดเร็วอย่างยิ่ง

"โอกาสพันทุนสักครั้ง" เป็นวาจาที่มีความหมาย...." โอกาสเสียจนเกลี้ยงเกลาอีกครั้ง"

ขอเพียงท่านไปในบ่อนการพนัน ท่านก็ต้องมีโอกาสเช่นนี้อยู่ทุกเวลา

คนทั้งมวลล้อมดูอยู่ด้านข้าง คนทั้งมวลถอนใจเสียดายแทนฉันกอ....มิว่าเป็นจริงหรือมารยา ถอนใจย่อมเป็นถอนใจ

โอกาส "ที่สี่ห้าหก" จะพบกับตองนั้น อย่างไรก็มีไม่มาก

มีคนชุบชิบขึ้นอีกครั้ง

"เรื่องเช่นนี้ น่ากลัวมีแต่ฉันได้เฮียบจึงพบพาน"

นี่เป็นวาจาใดกัน ?

"ใช่แล้ว นี่ก็ต้องมีโชคด้วย"

เสียจนสิ้นเนื้อประดาตัว ถึงกับยังนับว่าเป็น

โชค? นี่นับว่าไม่คล้ายภาษาคนแล้ว

"มาตรว่าครั้งนี้ฉันได้เปรียบจะเสีย แต่สำหรับในเรื่องอื่น ๆ จะต้องมีโชคดีเป็นอย่างยิ่ง ความจริง โชคในทางพนันมิใช่โชคในชีวิตที่แท้จริง คนที่ไร้โชคทางพนัน โชคทางอื่นย่อมต้องดียิ่งเป็นพิเศษ"

อืมม์ คำพูดนี้คล้ายดังพลันแปรเปลี่ยนเป็นมีเหตุผลอยู่บ้าง อย่างน้อยที่สุด ฉันก็เองก็รู้สึกมีเหตุผลเนื่องเพราะมันได้กรอกสุราลงไปอีกห้าหกชั้งแล้ว

หากท้องคนใดมีสุราบรรจุอยู่สิบกว่าชั้ง ในโลกก็ไม่มีเรื่องราวใดที่ไร้เหตุผลอยู่แล้ว

โดยนัยเดียวกัน หากท้องผู้ใดมีสุราบรรจุจนเต็มกระเป๋าก็ต้องกลายเป็นว่างเปล่าแน่นอน

คนทั้งมวลยังล้อมรอบโต๊ะ ดูเต๋าสามลูกในชาม

หกสามหน้า กิมต้วยู้จือถึงกับโยนอย่างธรรมดา

ก็เป็นหกทั้งสามลูก บุคคลเยี่ยงนี้ ท่านคิดจะไม่นับถือมันก็ไม่ได้แล้ว

ฉิ่นกอพลันรู้สึก กิมตั้วฮู้จือถึงกับเป็น "ไต้เฮียบ" ยิ่งกว่าตนแล้ว

ในบ่อนการพนันมีแต่ผู้เล่นได้จึงเป็นวีรบุรุษ

ดังนั้น ฉิ่นกอจึงแหวกหมู่ผู้คนออกไป

ฉิ่นกอเดินส่ายโซเซ พลันชนใส่ร่างคนผู้หนึ่ง

หลวงจีนรูปหนึ่ง

ฉิ่นกอขมวดคิ้วพึมพำ

"วันนี้เราไฉนมักพบกบหลวงจีน..... มิน่าเล่าเราจึงเสียจนเกลี้ยงเกลา"

หลวงจีนรูปนั้นกลับแย้มยิ้มกล่าว

"ประสกวันนี้พบหลวงจีนมากี่รูป?"

"รวมท่านเป็นสองรูป"

"กระทั่งอาตมาก็เพียงรูปเดียวเท่านั้น"

ฉิ่นกอจึงขยันตาพิจารณาดูหลวงจีนโดยละเอียด พลันพบเห็น หลวงจีนรูปนั้นก็คือรูปเมื่อครู่ ใบหน้ากลม ๆ บ้อม ๆ ยามยิ้มแล้วคล้ายดังพระสังฆจาย

มิเพียงหลวงจีนอยู่ที่นั้น นักพรตกับบัณฑิตทั้งสองก็กลับมาเช่นกัน

ฉิ่นกอกะพริบตากล่าว

"ข้าพเจ้าไฉนมาอยู่ที่นี่ได้?"

หลวงจีนกล่าว

"ท่านความจริงอยู่ที่นี่ก่อนแล้ว"

ฉิ่นกอเหลียวมองรอบข้าง ศีรษะก็หมุนไปรอบข้าง

นัยน์ตาของฉิ่นกอกรอกไม่ได้แล้ว ตอนสายตาจะมองไปทางซ้าย ศีรษะก็ต้องหมุนไปทางซ้ายตาม

ที่นี่ยังมิใช่อเวจี เพียงแต่ห่างจากอเวจีไม่ไกลแล้ว

西门庆

หนังสือเรื่องจีน ของ ว. ณ เมืองลุง

ที่ลดราคาพิเศษ

ยงขันในบู๊ลิ้ม	22 เล่มจบ	ราย	พิเศษ	22.00 บาท
ฤทธิ์มีดสั้น	28 „	„		28.00 „
กระบี่บุรุษหุ่น	19 „	„		19.00 „
โค้เงามัจจุราช	19 „	„		19.00 „
ดาบพญายม	20 „	„		20.00 „
เพชฌฆาตสายฟ้า	24 „	„		24.00 „
วีรกรรมอมตะ	27 „	„		27.00 „
จอมมารมือโลหิต	23 „	„		23.00 „
จุมทองแดนทมิฬ	25 „	„		25.00 „

ผู้สั่งขอถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเขษม พระนคร ศ.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น
230 นครเชษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องผู้สยดสยองที่คันเต้นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๗ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๘ ออกวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "เซียวฮื้อ" "ฤทธิ์มีดสั้น" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

บ่อนการพนันกับอเวจี บางครั้งก็ห่างไกลกันไม่มากจริง ๆ

ฉันกอชย้ตากล่าว

"พวกมันเมื่อครู่มิใช่ไปแล้ว ?"

หลวงจีนผงกศีรษะตอบ

"ในเมื่อมาได้ ก็ไปได้"

"แล้วพวกท่านไฉนย้อนกลับมาอีก ?"

"ในเมื่อไปได้ ก็มาได้"

ฉันกอครุ่นคิดแล้วพึมพำ

"มีเหตุผล วาจาที่หลวงจีนกล่าว ไฉนคล้ายมีเหตุผลอย่างยิ่งเสมอ"

"เนื่องเพราะหลวงจีนคือหลวงจีน"

ฉันกอครุ่นคิดอีกครั้ง พลันหัวร่อเสียงก้อง

"มีเหตุผล ครั้งนี้ยังเป็นพวกท่านมีเหตุผลอีก"

"ท่านทราบหรือไม่? พวกเราเมื่อครู่ไฉนจึงยอมออกมา?"

ฉินกงสันศีรษะ หลวงจีนจึงกล่าว

"เพื่อให้ท่านได้เงินห้าหมื่นตำลึงนั้น"

"อาฮา ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว ท่านเป็นคนเปรื่องปราดแจ่มใส"

"แล้วท่านทราบหรือไม่? พวกเราไฉนจึงย้อนกลับมาอีก?"

"เพื่อให้ข้าพเจ้ามีโอกาสได้เงินห้าหมื่นตำลึงอีกครั้ง?"

"ไม่ใช่"

"พอพวกท่านไป ข้าพเจ้าก็ได้เงินห้าหมื่นตำลึง เมื่อข้าพเจ้าเสียหมดสิ้น พวกท่านย้อนกลับมาอีกครั้ง นั่นจะมีที่ใดไม่ประเสริฐ"

"ไม่ประเสริฐอยู่เพียงหนึ่งเดียว"

"ไม่ประเสริฐที่ใด ?"

"ท่านเสียเร็วเกินไป"

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงก้องอีกคราจึงกล่าว

"ดังนั้น ครั้งนี้พวกท่านไม่ยอมไปแล้ว ?"

"ไม่ยอม"

ฉิ่นกอพลันเบิ่งตากลมกว้างแล้วร้อง

"พวกท่านไม่ไปจริง ๆ ?"

"หลวงจีนไม่มีมุสาวาจา"

"ก็ได้ พวกท่านไม่ไปจริง ข้าพเจ้าไปจริง ๆ เอง"

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงก้องพลางเดินโซเซออกไป เมื่อถึงปากประตูพลันเหลียวไปกล่าว

"ข้าพเจ้าขอล่วงหน้าไปสักก้าว ไปรอท่านในที่ใด ?"

หลวงจีนทวนคำ

"ไปรอในที่ใด?"

ฉินกอชี้ไปเบื้องบนพลางกล่าวอย่างขมขื่น

"ท่านดูข้าพเจ้าตอนนี้ยังขึ้นไปได้หรือไม่?"

หลวงจีนหัวร่อแล้ว

"คนทางเบื้องล่าง นับว่ายากจะขึ้นไปเบื้องบนจริงๆ"

"แม้นับว่าท่านขึ้นไปได้ หากไม่ระวังตัวยังคงต้องตกลงมาอีก"

ตอนตกลงมาจะเร็วกว่ากันมากมายนัก

ร่างของฉินกอถ่วงต่ำลงตลอดเวลา คล้ายดั่งตกเข้าไปในเหวที่ไม่มีก้น

โชคดีที่มีขั้วมือประคองอยู่ด้านข้าง

บุคคลเช่นดั่งฉินกอ ตอนเดินออกจากบ่อนการพนัน ถึงกับไม่มีผู้ใดมาส่งเลยแม้สักคนเดียว

ขั้วมือรู้สึกขุ่นเคืองแทนเป็นอย่างยิ่ง และต้อง

การประหวังแทนเป็นอย่างยิ่ง

แม้นับว่าฉิ่นกอไม่มีความดีวิเศษใด แต่อย่างน้อยย่อมเป็นลูกค้าใหญ่ของพวกมัน และยังเสียมากมายปานนี้ กิมตั้วฮู้จึงย่อมควรดูแลมันบ้างจึงถูกต้อง

ตามความเป็นจริง นางเมื่อครู่เคยกระหึดกระหอบเข้าตำหนิถามกิมตั้วฮู้จือมา

"หรือท่านดูไม่ออกว่ามันดื้อมานเมาแล้ว?"

กิมตั้วฮู้จือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"สุราในที่นี้ไม่ต้องเสียเงินทองซื้อหา"

ขิงซือซือกระชากเสียง

"ในเมื่อท่านทราบว่ามันเมามายแล้ว ไฉนยังปล่อยให้มันไปเพียงลำพัง?"

"ที่นี่มิใช่คุกตะราง มิว่าผู้ใดต้องการไป พวกเราต่างไม่มีบัญญาขัดขวางได"

"แต่ท่านอย่างน้อยสมควรดูแลมันบ้าง"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าดูแลมันเยี่ยงไร ?"

"อย่างน้อย สมควรหาสถานที่ให้มันนอนพัก ย่อมไม่อาจปล่อยให้มันเมาจนล้มอยู่ริมทาง"

กิมต้วยู้จ้อส่งเสียงเย็นชา

"ที่นี่มิใช่โรงเตี๊ยม"

แต่ท่านกลับเบิ่นสหายของมัน

"คนที่เบิดบ่อนการพนันไม่มีสหาย"

"หรือท่านไม่คิดจะให้มันมาอีก ?"

"ขอเพียงมันมีเงินเมื่อใด คราหน้ายังต้องมาดังเดิม ครานี้แม้นับว่ามันคลานออกไป คราหน้ายังคงต้องมาเบิ่นปกติ"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"มันมาที่นี่มิใช่เพื่อต้องการคบมิตรสหาย"

"ท่านไม่อาจพิเศษต่อมันบ้าง ?"

"เหตุใดต้องพิเศษ ?"

"มันย่อมนับเป็นวีรบุรุษที่มีชื่อเกรียงไกร"

กิมตั้วฮู้จอส่งเสียงเย็นชา

"ที่นั่งไม่มีมิตรสหาย และไม่มีวีรบุรุษด้วย"

นั่นคือคำตอบสุดท้ายของกิมตั้วฮู้จอ

ในสายตาของพวกมัน ในโลกมีคนเพียงสองประเภทเท่านั้น หนึ่งคือผู้ได้ หนึ่งคือผู้เสีย

ผู้เสียย่อมไม่มีคุณค่าให้เห็นใจตลอดกาลนาน

ในโลก อาจบางทีมีคนเสียประเภทเดียวที่มีสภาพยิ่งย่ำแย่....นั่นคือผู้เสียที่ตีมจนเมามายไม่ได้สติ

.....

ฉันก็อยังมิได้เมามายจนสิ้นสติ อย่างน้อยตอนนี้ยังไม่เป็น

มันย่อมนับว่ายังรู้สึกมีคนประคองมันอยู่อีกผู้หนึ่ง แต่ยังคงอีกเนิ่นนานให้หลังจึงสามารถเห็นเป็นผู้ใดประคองมันอยู่

มันหยีตามองเบื่นเวลาเนิ่นนานจึงจำได้ พลันกล่าวอย่างขึ้มแย้ม

"ที่แท้ท่านก็เมาแล้ว ?"

ข้าพเจ้ามิได้ดื่มแม้สักอึกเดียว ไหนเลยเมาได้"

"หากท่านมิได้เมา ไฉนให้ข้าพเจ้าประคองท่านไว้ ?"

ขังซือขือถอนใจกล่าว

"มิใช่ท่านประคองข้าพเจ้า เบื่นข้าพเจ้าประคองท่าน"

ฉื่นกอหัวร่อคิกคิกอีกครา ขี้จมูกขังซือขือพลางกล่าว

"ท่านยังว่ามิได้เมามาย จมูกของท่านถูกฤทธิ์สุราทะลุ้นจนบิดเบี้ยวไปที่ใบหูแล้ว จมูกก็กลายเบื่นสองอีกด้วย"

ขังซือขือนับว่าขุ่นเคืองจนแทบจะเหวี่ยงมันลงไป

ในคูน้ำคร่ำข้างทางเสียเลย ขบเขี้ยวเคี้ยวพันกล่าว

"ท่านจะยืนให้ตรงกว่านี้ได้หรือไม่?"

"ไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

ฉันกอขเบองล่างพลางกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจะลงไป"

มันลดเสียงแผ่วเบา ทำทีทำเป็นลึกลับอย่างยิ่งอีกครั้ง

"ท่านทราบหรือไม่? ข้าพเจ้าเหตุใดต้องลงไป?"

ขังขือขือกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"เนื่องเพราะในที่นั้นไม่มีหลวงจีน ใช่หรือไม่?"

"ฮา ฮา ไม่ผิดแม้แต่น้อย หลวงจีนไปสวดมนต์ในบ่อนการพนันแล้ว"

มันหัวร่อจนตัวงอ หัวร่อจนลมหายใจขาดเป็นห้วง ๆ

ขังขือขือจับตามองดู ทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน จน

มิทราบควรจะส่งมันไปที่ใดจึงถูกต้อง

ฉันกอพลันโถมออกไป โถมถึงมุมกำแพง อาเจียนโดยไม่หยุดยั้ง

ฉันกออาเจียนไม่น้อยจริง ๆ แต่ขังขือขือกลับหวังให้มันอาเจียนมากกว่านั้น

"คนเมาสุราเมื่ออาเจียนออกมาแล้ว อาจบางทีจะสร่างขึ้นสักเล็กน้อย"

นางคิดดังนั้น เนื่องเพราะนางไม่เคยเมาจริงๆ มาเลย

คนที่ดื่มสุราเมาจริง ๆ มิว่าอย่างไรก็ไม่อาจสร่างจนแจ่มใสได้ เมื่ออาเจียนออกแล้ว ฤทธิ์สุราจะประดังขึ้น กลับเมาร้ายกาจกว่าเดิมเสียอีก

เมื่อฉันกออาเจียนเสร็จสิ้นแล้ว ล้มตัวลงนอนทันที ไม่ถึงพริบตา ส่งเสียงกรนดังสนั่นปานฟ้าร้อง

ขังขือขือกระวนกระวายขึ้นแล้วจริง ๆ ส่งเสียงดังก้อง

"นี่! รีบลุกขึ้น ท่านไฉนนอนที่นี่ได้?"

ฉิ่นกอไม่ได้ยิน

ขังขือขือมีแต่โยกมันสุดแรง โยกเบื่นครึ่งวัน ฉิ่นกอจึงนับว่าปรือตาขึ้นมาได้

ตาของมันลืมไม่ถึงหนึ่งในสามยามปกติ แต่ลิ้นกลับโตกว่าปกติอีกสามเท่า

ขังขือขือละล่ำละลักขึ้น

"ท่านนอนในที่นี้ ถูกผู้อื่นเห็นแล้วจะเป็นสารรูปใด? ท่านอย่าลืมว่าท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เป็นวีรบุรุษ"

ฉิ่นกอหัวร่อคิกคักกล่าว

"'วีรบุรุษ....วีรบุรุษขังละเท่าใด? นำไปขายในบ่อนการพนันได้หรือไม่?"

มันลดเสียงแผ่วเบากระซิบอีกครั้ง

"ข้าพเจ้าบอกความลับแก่ท่านเรื่องหนึ่งเป็นไร?"

ขังขือขือมีแต่ต้องผินหัวมกล่าว

"บอกมา"

"ข้าพเจ้าต้องการเป็นทุกประเภท เพียงไม่ต้องการเป็นวีรบุรุษเท่านั้น รสชาตินั้นนับว่ายากจะทนทานจริง ๆ"

วาจานี้เพิ่งจบคำ เสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นทันที

ข้งซือซือจบจนบัญญาแล้วจริง ๆ

คนผู้นี้ โยกเท่าใดก็ไม่ได้สติ อุ้มก็อุ้มไม่ขึ้น

คนเมื่อเมาสุราแล้ว คล้ายตัวมีน้ำหนักเพิ่มกว่ายามปกติอีกมากหลาย

ข้งซือซือคิดจะทอดทิ้งมันไว้ที่นี่โดยไม่เกี่ยวข้องเสียจริง แต่เสียดาย นางมิใช่เป็นคนใจกระด้างปานนั้น อย่าว่าแต่ ฉินกวยยังเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกนึกคิดของนางอีกด้วย

มีตรุณมากหลายที่เพียงได้ยินนามฉินกวย ก็คิง

โลดยินดีจนคล้ายดังจะสลบไสลได้ทุกเวลา

หากพวกนางได้เห็นสารรูปฉันกอในตอนนั้น พวกนางจะมีความรู้สึกเช่นไรกันแน่?

พวกนางย่อมไม่เห็น ดังนั้น พวกนางจึงมีโชคกว่าข้างมากนัก

ข้างมากถอนหายใจเฮือกใหญ่ เหลือบตาไปมองแพรแดงที่กอฉันกออีกครั้ง

แพรแดง เป็นสัญญลักษณ์ของวีรบุรุษเปี่ยมคุณธรรม แกร่งกร้าวห้าวหาญ และน้ำใจระอุคุกรุ่น

แพรแดง แดงจนคล้ายอรุโณทัยที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า

แต่แพรแดงตอนนี้ได้กลายเป็นสภาพใด

ผ้าเช็ดโต๊ะ!"

ผ้าที่เพิ่งเช็ดโต๊ะมาเช็ดแปดตัว บนผ้ามีทั้งเหงื่อมีทั้งสุรา และมีทั้งเศษอาหารที่อาเจียนออกมาเมื่อครู่

บุรุษหนุ่มมากรักในวงพวกนักเลงเหล่านั้น เห็นแพรแดงของฉิ่นกอในตอนนี้จะมีความรู้สึกเช่นไรบ้าง?

ขังขือขือกระทั่งชบคิดยังมิกล้า

"มิว่าอย่างไร? มันเป็นเพียงเมาสุราเท่านั้น แต่ละคนต่างอาจมีเวลาดื่มจนเมามายได้ นั่นมิใช่เป็นโทษทัณฑ์ที่ไม่อาจอโหสิอย่างไรเลย"

ขังขือขือถอนหายใจเบา ๆ อีกครา นั่งยอง ๆ ลงไป ใช้ผ้าเช็ดหน้าของนางเช็ดหน้าให้ฉิ่นกอ

ผ้าเช็ดหน้าของนางก็ย่อมเป็นสีแดง แดงจนคล้ายโลหิตของคนรัก

แต่เสียดายที่โลหิตของนาง ได้เริ่มไม่ร้อนระอุดุจดังก่อนเที่ยงวันนี้อีกแล้ว

นี่มิใช่ว่านางผิดหวังต่อตัวฉิ่นกอ แต่เนื่องเพราะท้องของนาง

นางแน่ใจได้จริง ๆ แม้นางตอนนี้อาเจียนได้ ก็

ต้องไม่มีเศษอาหารใด ๆ อาเจียนออกมา

คนที่ท้องว่างเปล่า มาอยู่ในวิกาลที่ลมกรรโชกรุนแรง อยู่ในตรอกแคบ ๆ มืดสนิท อยู่กับผีสุราที่ส่งเสียงกรนราวพ้าร้อง

แล้วท่านจะเรียกให้โลหิตของนางระอุได้อย่างไรกัน ?

สว่างแล้ว

พ้าคล้ายดั่งพลันสว่างขึ้น ชั่งชือชือพอเหลือบเห็นแสงอุทัยบนกำแพงทางเบื้องหน้า จึงได้รู้ตัว นางเมื่อครู่ถึงกับหลับไปตื่นหนึ่ง

นางเองก็มิทราบ นางไฉนหลับไปได้ ?

ฉิ่นกอยังคงนอนอยู่ข้างร่องน้ำคร่ำ เสียงกรนนับว่าเบาลงกว่าเดิมบ้าง

ชั่งชือชือเพิ่งลุกขึ้นจากมุมผนัง จึงรู้สึกลำคอทั้ง

ปวดทั้งเมื่อย นางผืนใจบิดคอไปมาสองครั้ง จึงพลันพบเห็นเรื่องประหลาดอีกประการ

ในตัวนางถึงกับมีผ้าห่มอีกผืนหนึ่ง!

"เมื่อค่ำวาน ในตัวนางไม่มีผ้าห่มเด็ดขาด เนื่องเพราะตอนนั้นนางรู้สึกหนาวอย่างยิ่ง หิวอย่างยิ่ง กำลังนั่งจิตกอยู่ที่มุมกำแพง มิทราบจะผ่านค่ำคืนนั้นได้อย่างไรกัน

นางนึกถึงบีศาจหัวโตอีกครั้ง ตอนนั้นคงกินจนอิ่มหนำ นอนอยู่บนเตียงหนานุ่ม ข้างกายยังมีแน่มีสตรีที่คล้ายเตียเอ๋ยอยู่อีกนางหนึ่ง

นั่นคือเรื่องสุดท้ายที่นางครุ่นคิด

จากนั้น นางพลันหลับไหลไป

ผ้าห่มผืนนี้มาจากที่ใด?

ผ้าห่มก็คล้ายขนมเปียะ ย่อมไม่มีการร่วงหล่นลงจากท้องฟ้ามาเองเด็ดขาด

หรือฉันกอพลันตื่นขึ้นในยามดึก หาผ้าห่มมาคลุมให้แก่นางผืนหนึ่ง ?

ฉันกอยังคงนอนอยู่ในที่ซึ่งมันล้มลงเมื่อคืน กระทั่งท่านอนก็มิได้เปลี่ยนแปรจากเดิมด้วย

ขี้ฉี้ขี้ขอบริมผีปากแนบแน่น นั่งตะลึงลานเบิ่งเนิ่นนาน

คิดไปคิดมา ผู้ที่อาจจะห่มผ้าให้แก่นางมีเพียงคนเดียวเท่านั้น

แต่ทว่า นางมิเชื่อคนผู้นั้นจะทำดังนี้

นางยินยอมไม่เชื่อ!

ตอนฉันกอลุกขึ้นได้ ยืนตัวตรงอย่างยิ่ง สง่าอย่างยิ่ง แต่สารรูปตอนนอนหลับกลับไม่ยอดเยี่ยมนัก

ตอนมันนอนอยู่นั้น ไม่ผิดกับกุ้งแห้งตัวหนึ่ง!

โชคดีที่เบื้องตรอกตัน มีแต่ประตูหลังบ้านไม่กี่ครอบครัวที่อยู่ในตรอกนี้

เมื่อค่ำวาน นางเดินเข้ามาในตรอกนี้ด้วยความเหลวไหลมิทราบสาเหตุ บัดนี้ นางจึงเริ่มรู้สึกเป็นโชคอย่างยิ่ง

หากมีคนเห็นข้างตัวเสียวเจียะนอนอยู่ในตรอก นั่นจึงเป็นเรื่องอัปยศสูดสุดถึงที่สุดจริง ๆ

แต่ตอนนี้ฟ้าสว่างเต็มที่แล้ว ในประตูหลังของหลายบ้าน อาจจะมีคนเดินออกมาทุกเวลาก็ได้

ขังขือขือตกลงใจ ดังนั้นมิว่าอย่างไรก็ต้องโยกให้ฉิ่นกอตื่นจนได้

นางโยกอย่างรุนแรงจริง ๆ

ฉิ่นกอพลันร้องสุดเสียงแล้วจึงลืมตา สลัดศีรษะร้องเสียงประหลาด

"ท่านทำอะไร ? ศีรษะข้าพเจ้าถูกท่านเขย่าจนแทบแยะออกไปแล้ว"

ขังขือขือขบริมฝีปากกล่าว

"แบะได้ประเสริฐสุด พอดีถือโอกาสล้างสมองของท่านสักครั้ง"

จนบัดนี้ฉันกอจึงเห็นชัดว่านางเป็นผู้ใด พลันกล่าวอย่างขัมแย้ม

"ที่แท้ท่านเอง ท่านไฉนมาสถานที่นี้ได้ ?"

ขังขือขือกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพบผีสุราตัวหนึ่ง"

นางความจริงตกลงใจจะพยายามหุ่มนวลเอาใจฉันกอใหม่มากกว่าเดิม มิเพียงให้ฉันกอรู้สึก นางตอนนี้เป็นสตรีที่สวยงามอย่างยิ่งเท่านั้น วันหน้าจะต้องเป็นภรรยาที่ดีอย่างยิ่งอีกด้วย

แต่พออารมณ์เสียวเจียะของนางระเบิด นางก็ลืมเรื่องเหล่านี้ไปหมดสิ้นเสียนานแล้ว

ฉันกอประคองศีรษะโยกไปมา ยังคงหอบหายใจอยู่ไม่หยุดยั้ง

ชั้งชือชือเห็นใบหน้าที่น่วดร้าวขมวดของมันแล้ว อดมิได้ต้องถาม

"ท่านปวดศีรษะอย่างยิ่ง ?"

ฉินกอกล่าวด้วยสีหน้าคล้ายจะร่ำไห้

"ปวดอย่างยิ่ง นับว่าคล้ายเพิ่งฟื้นจากป่วยหนัก"

"ท่านไฉนรู้สึกปวดปานนั้น ?"

"ขอเพียงเมื่อคืนตีมสุราเมาเกินไป วันรุ่งขึ้นต้องเป็นเช่นนี้เสมอ"

"ในเมื่อท่านทราบแล้ว ไฉนยังดื่มอย่างไม่คิดชีวิตอีก ?"

ฉินกอกล่าวด้วยสีหน้าชิงชัง

"บุรุษดื่มสุรา ก็ต้องมีความอาจหาญของบุรุษ"

ชั้งชือชือถอนหายใจกล่าว

"ดื่มสุราอาจหาญเยี่ยงนั้น สามารถแสดงให้

เห็นท่านเป็นวีรบุรุษ? นั่นเป็นเพียงแสดงว่าท่านคือผีสุราเท่านั้น"

"วีรบุรุษก็ดี ผีสุราก็ดี สรุปแล้ว เป็นบุรุษเพศย่อมประเสริฐกว่าอ่อนแอเยี่ยงอิสตรีมากนัก"

"อ่อนแอเยี่ยงอิสตรี อย่างน้อยต้องไม่รู้สึกปวดศีรษะเช่นท่านในตอนนี้"

ฉันกอดลัดศีรษะแรง ๆ หลายครั้งจึงกล่าว

"เรื่องของพวกเราเหล่าบุรุษ พวกอิสตรีท่านควรอย่าได้ถามไถ่ให้มากนักจึงประเสริฐ"

ในที่สุด มันผลุดลุกขึ้นได้แล้ว ตบบ่าชั้งซือซือเบา ๆ พลางกล่าว

"ไป! ข้าพเจ้าเชิญท่านดื่มสุรา"

ชั้งซือซือเบิ่งตาจนกลมกว้าง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านยังจะดื่มสุรา?"

"ย่อมต้องดื่มอีก"

"ท่านไม่กลัวปวดศีรษะ ?"

"ปวดศีรษะหรือไม่เป็นเรื่องหนึ่ง ดื่มสุราหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง พวกสตรีท่านไม่เข้าใจเหตุผลนี้ดอก"

"หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"อย่าว่าแต่ สุราที่ข้าพเจ้าดื่มตอนนี้มีนามอย่างฮุ้นจิ้ว (สุราคืนวิญญาณ) พอดื่มลงไปก็ไม่รู้สึกคลื่นเหียนหรือปวดศีรษะอีกแล้ว"

ขิ้งอีอีถอนหายใจเฮือกใหญ่ พึมพำเบา ๆ

"ข้าพเจ้าตอนนี้จึงทราบ บีศาจสุรามาได้อย่างไร"

ฉินกองมิได้พึ่งนางกล่าวกระไรเลย ลูบคราบเหงื่อไคลบนร่าง ผูกปมแพรแดงที่คอเบา ๆ แล้วลุกขึ้นยืนยืดอกเชิดหน้า เดินออกจากตรอกแคบไป

คนเราเมื่อนอนอยู่ที่ริมร่องน้ำคร่ำเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ยามเดินออกไปภายนอกก็ต้องยืดอกเชิดหน้าไว้

แม้นับว่าปวดศีรษะและคลื่นเหียนแทบตาย ใบหน้าก็ต้องข่มไว้ไม่ให้มีแววปรากฏขึ้นเป็นเด็ดขาด

ตอนนี้ฉันกอดแล้วแม้ไม่รู้สึกเป็นประกาย แต่อย่างน้อย มีบุคลิกของวีรบุรุษอยู่หลายส่วน แพรแดงฉานผืนนั้นก็ถูกดึงจนเรียบอย่างยิ่ง เริ่มพลิ้วไสวอยู่ในสายลมอีกด้วย

ขังขือขือก็มิอาจไม่ยอมรับ เนื้อผ้าของแพรแดงนี้ดีอย่างยิ่ง

ฉันกอดนางอยู่ปากตรอก จนเมื่อนางเดินไปถึงจึงกล่าวอย่างขัมแย้ม

"ท่านดูลักษณะของข้าพเจ้าตอนนี้เป็นอย่างไร?"

ขังขือขือกมิได้ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"อย่างน้อยที่สุด ไม่คล้ายแมวอดโซดังเมื่อคืนแล้ว"

นางอดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

"ท่านคิดจะไปดื่มสุราในที่ใด?"

"ย่อมเป็นร้านน้ำชาใหญ่ที่สุดของเมืองนี้"

"ร้านน้ำชา?"

"ใช่ เวลาตอนนี้ มีแต่ร้านน้ำชาเปิดเท่านั้น"

"ร้านน้ำชาก็มีสุราขาย?"

"ร้านน้ำชานอกจากมีชาแล้ว แทบจะมีครบครันทุกประการ"

ชังซือซือต้องแย้มยิ้มอีกครา แต่พลันขมวดคิ้วกล่าว

"ในตัวท่านยังมีเงินหรือไม่?"

"ไม่มี"

มันกลับตอบได้ราบรื่นชัดเจนยิ่ง

แต่คิ้วชังซือซือกลับขมวดแน่นกว่าเดิม

"ไม่มีเงิน จะใช้ของใดไปซื้อสุรา?"

ฉินกอแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าดื่มสุรายังต้องใช้เงินไปซื้อ?"

"ไม่ใช้เงินซื้อใช้ของใด?"

ฉันกอยืดอกเชิดหน้ากล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงเข้าไป ก็มีคนมากหลายชิงกันมาเชิญข้าพเจ้าดื่มสุรา"

"ท่านยอมฉกหน้าให้ผู้อื่นเชิญ?"

"มีที่ใดต้องละอายด้วย? พวกมันเชิญข้าพเจ้าดื่มสุราของพวกมันได้ นั่นเป็นเกียรติของพวกมัน ข้าพเจ้ายอมดื่มสุราพวกมัน เป็นการให้เกียรติแก่พวกมัน"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"วีรบุรุษที่มีเกียรติภูมิเกรียงไกร ก็มิใช่ไร้คุณประโยชน์โดยสิ้นเชิง"

ยิ้งยิ้มยิ้มหัวร่อบ้างแล้ว

นางพลันรู้สึก คนผู้นี้แม้ไม่ยิ่งใหญ่ดังที่นางเคยคาดฝันไว้ แต่เปิดเผยยิ่งกว่านางคิดหมายไว้มากมายนัก

มันอย่างไรยังคงมีวัยเยาว์

มันมีข้อบกพร่องมากหลายก็จริง แต่ยังมีด้านที่น่ารักอยู่เช่นกัน

มันเป็นวีรบุรุษ และก็เป็นคน

เป็นคนมีชีวิตจิตใจ เป็นบุรุษที่มีเลือดเนื้อ

ข้าขอขอกล่าวอย่างหนักแน่น

"หากพวกเหล่านั้นพบเห็นสารรูปการเมาของท่านเมื่อคืน จะต้องไม่ยอมเชิญท่านดื่มสุราอีกแล้ว"

"ฮา ฮา สารรูปเยี่ยงนั้น ผู้อื่นไม่มีโอกาสเห็นดอก ข้าพเจ้าเพียงยอมให้พวกมันได้เห็นความห้าวหาญตอนเล่นการพนัน ความห้าวหาญตอนดื่มสุราเท่านั้น รอจนข้าพเจ้าเมาเมื่อใด เสียเกลี้ยงเกลาเมื่อใด สารรูปที่ทุเรศน่าอนาถนั้น ข้าพเจ้าต้องไม่ยอมให้ผู้ใดได้เห็นเด็ดขาด"

หยุดหัวร่ออีกครั้งจึงกล่าวต่อ

"ท่านเคยได้พังเรื่องที่ข้าพเจ้าถูกตาบไปหลายร้อยแผลนั้นด้วยกระมัง?"

ชั้งชือชือผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าอย่างน้อยได้ยินหลายร้อยครั้งแล้ว"

"แล้วท่านเคยได้ยินหรือไม่? หลังจากข้าพเจ้าถูกตาบแล้วคลานออกจากที่ไป ยามดึนในเวลาค่อนคืนเจ็บปวดจนเกือกกลิ้งทั่วพื้น ร่ำไห้ขอร้องผู้ช่วยชีวิต"

"ไม่เคย"

"อา นั่นก็ถูกแล้ว ท่านตอนนี้ย่อมสมควรเข้าใจความหมายในวาจาข้าพเจ้า?"

ชั้งชือชือเข้าใจแล้วจริง ๆ

ที่พวกชนชาวนักเลงได้เห็นฉินกอ ได้ยินเรื่องของฉินกอ เป็นเพียงด้านรุ่งโรจน์โชติช่วงของมัน

แต่กลับลืมด้านหลังของรุ่งโรจน์โชติช่วง จะต้องเป็นความมืดมัวสลัว

มิเพียงฉันกอเป็นเช่นนี้เท่านั้น นับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน เหล่าวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ น่ากลัวน้อยคนนักที่จะนอกเหนือกฎเกณฑ์นี้

เฉกเช่นกับมนุษย์เรา เพียงแลเห็นเกียรติภูมิและอำนาจของขุนพลยิ่งใหญ่ โดยลืมไปถึงซากกระดูกที่ฝุมทับเป็นหมื่น ๆ พัน ๆ ในสนามรบ

ชั้งชือชือถอนหายใจกล่าว

"นึกมิถึง เรื่องราวที่ท่านรู้ซึ่งกลับมีอยู่ไม่น้อย"

"คนใดที่คลุกคลีในวงพวกนักเลงมานานปีปานนี้ ย่อมเรียนรู้อยู่บ้างไม่มากก็น้อย"

ชั้งชือชือกะพริบตากล่าว

"ท่านทราบหรือไม่? เมื่อค่ำวานข้าพเจ้าเห็นท่านเป็นคนเช่นไร?"

ฉินกอสั่นศีรษะปฏิเสธ

ชั้งชือชือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเห็นท่านเป็นนักสู้ที่หยาบกร้าน เป็นคนชนบทที่ไม่รู้ความ"

ฉินกอหวนคำด้วยความสงสัย

"คนชนบทที่ไม่รู้ความ?"

"เนื่องเพราะท่านถึงกับกระทั่งไม่รู้จักเตียวจู้ฝางเป็นผู้ใด"

ฉินกอพลันกระพริบตาบ้าง ย้อนถามว่า

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าไม่รู้จักจริง ๆ?"

"ท่านรู้จัก?"

"ใช่ เตียวจู้ฝางก็คือเตียวเลี้ยง เป็นหนึ่งในสามขุนพลคู่บารมีของฮั่นโกโจ ในประวัติศาสตร์แม้เขียนท่านมีความนุ่มนวลดุจดังกุลสตรี แต่มีจิตใจห้าวหาญทะยานฟ้า เพียงตะลุมพุกที่ท่านฟาดสู้คลื่นใหญ่ก็เป็นวีรกรรมจารึกข้ามกาลนานแล้ว"

ชั้งซือซือเบิ่งตาด้วยความตื่นเต้น ร้องโพล่งขึ้น

"ท่านรู้จักจริง ๆ ?"

"ไม่มีเท่าแม้แต่น้อย"

"แล้วไฉนเมื่อคำวานท่านจึงต้องกล่าวเยียงนั้น ?"

"ข้าพเจ้าจงใจกล่าว"

"จงใจกล่าว ? เหตุใดต้องจงใจเบื่นโง่เขลา ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ผู้คนทั้งหลายเคารพข้าพเจ้า เนื่องเพราะข้าพเจ้าเบื่นบุคคลเช่นนั้น ไม่เข้าใจเรื่องราวใดทั้งสิ้น เพียงรู้จักต่อยตีโดยไม่คิดชีวิต เล่นการพนันไม่คิดชีวิต ดื่มสุราไม่คิดชีวิต"

"ผู้คนเหตุใดต้องเกิดทนบุคคลเช่นนี้ ?"

"เนื่องเพราะพวกมันกระทำไม่ได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วฉันกอกล่าวต่อไป

"มิว่ากระทำเรื่องราวใด ต่างสามารถเสี่ยงชีวิตได้นั้นไม่ง่ายเลย"

ยังซ้อซ้อถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจ เนื่องเพราะข้าพเจ้าเห็นสภาพการเจ็บปวดทรมานของท่านแล้ว"

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย จะเสี่ยงชีวิตก็ต้องเตรียมทนทุกข์ทรมานไว้ก่อน"

"แต่ท่านเหตุใดจึงไม่ปฏิบัติตนเป็นวีรบุรุษที่ทั้งเสี่ยงชีวิตได้ ทั้งฉลาดปราดเปรื่อง เยี่ยงนั้นไยมิใช่ยิ่งน่าเคารพเทิดทูนกว่า?"

"สภาพเยี่ยงนั้น ผู้อื่นก็ไม่เคารพเทิดทูนแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะบุคคลเช่นนั้นมีมากอย่างยิ่ง อย่างน้อยไม่เพียงข้าพเจ้าผู้เดียว"

"หากท่านเป็นบุคคลเช่นนั้น ผู้อื่นก็ไม่รู้สึกหายากแล้ว ใช่หรือไม่?"

"ฮายา ไม่ผิดแม้แต่น้อย เนื่องเพราะหายาก ดังนั้น ข้าพเจ้าวันนี้จึงได้มีชื่อยิ่งใหญ่ปานนี้ จึงได้กลายเป็นเทพเจ้าในความรู้สึกนึกคิดของบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์เหล่านั้น"

ตัวมันเองคล้ายตั้งสะทกสะท้อนไม่น้อย ดังนั้น อดมิได้ต้องถอนหายใจอีกเฮือกหนึ่ง จึงกล่าว

"หากข้าพเจ้าเปลี่ยนเป็นอีกผู้หนึ่ง ผู้อื่นจะต้องรู้สึกผิดหวังในตัวข้าพเจ้าอย่างยิ่ง"

"ดังนั้น เมื่อท่านดื่มสุราจนเมามายแล้วจึงยอมรับ รสชาติของการเป็นวีรบุรุษมิใช่น่าลิ้มนัก?"

"ใช่แล้ว"

"แต่วีรบุรุษก็มีหลายประเภท ท่านไฉนพาลเลือกประเภทนี้?"

"เนื่องเพราะผู้อื่นได้เห็นข้าพเจ้าเป็นบุคคลประเภทนี้มานานแล้ว ตอนนี้ไม่มีบัญญากลับกลายได้"

"ตัวท่านเองคิดจะกลับกลายหรือไม่ ?"

"ไม่คิด"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเริ่มคุ้นเคยแล้ว มีบางครั้งกระทั่งข้าพเจ้าเองก็มีความเห็นการกระทำเยี่ยงนั้นถูกต้อง"

"แต่ความจริงเล่า ?"

"ความจริงเป็นจริงหรือเท็จ กระทั่งข้าพเจ้าเองก็ออกจะแยกแยะไม่ถูก"

ชั้งซือซือครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน พลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

"ท่านไม่ต้องเข้าใจ เนื่องเพราะนี่คือชีวิต !"

ชั้งซือซือองอีกเนิ่นนาน จึงผงกศีรษะช้า ๆ ถอนใจกล่าว

"ตอนข้าพเจ้ายังมิได้พบท่าน คาดผันไม่ถึงว่าท่านถึงกับเป็นบุคคลเช่นนี้"

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าเป็นคนเช่นไร ?"

ชั้งซือซือกลอกตาไปมาแล้วถาม

"ท่านคิดเล่า ?"

ฉินกงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าคิดว่า ท่านต้องคาดผันข้าพเจ้าเป็นบุคคลยิ่งใหญ่ที่ใหญ่ยิ่ง ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องเชิญท่านดื่มสุรา"

จำทนเพื่อเกียรติภูมิ

ฉันกออาจบางทีมิใช่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริง มิใช่เทพเจ้า แต่ในความรู้สึกนึกคิดของชนชาวบัลลังยุคนี้ มันกลับเป็นวีรบุรุษที่ได้รับความเคารพเทิดทูนอย่างยิ่งจริง ๆ

มิว่าฉันกอไปถึงที่ใด ต่างมีคนต้อนรับมันด้วยความยินดี ยกย่องสรรเสริญด้วยความจริงใจ โห่ร้อง

ขมเขยแก่มัน

บัดนี้ ขงจื๊อจึงได้มีสุราด้วยแล้ว

ตอนนี้ ทั้งสองกำลังเดินอยู่บนทางเล็ก ๆ ที่สงบเงียบสายหนึ่ง สองฟากข้างเป็นกำแพงสูงชัน กิ่งไม้ยื่นยาวออกมาจากบนกำแพง บดบังแสงอาทิตย์อันร้อนแรงให้แก่ทั้งสอง

ขงจื๊อจึงพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นึกไม่ถึง มีคนตั้งมากหลายชิงกันเชื้อเชิญท่านดื่มสุราจริง ๆ"

ดวงตาฉื่นกอกลับกลายเป็นสุกใสอย่างยิ่ง เนื่องเพราะตอนนี้มีฤทธิ์สุราอยู่ในตัวไม่น้อยแล้ว แต่ยังมิถึงกับเมามาย

ฉื่นกอจับตามองกิ่งไม้บนยอดกำแพงสูงพลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านทราบหรือไม่ พวกมันไฉนจึงต้อนรับข้าพเจ้าถึงปานนี้ ?"

"เนื่องเพราะท่านเป็นวีรบุรุษ"

ฉินกอหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"นั่นย่อมเป็นสาเหตุประการหนึ่ง แต่ยังมิใช่สำคัญ"

"ที่สำคัญคือกระไร ?"

"ที่สำคัญคือ พวกมันทราบว่าข้าพเจ้าไม่มีพิษมีภัยต่อพวกมัน เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นเพียงนักสู้ที่หยาบกร้าน พลุ่งพล่านดาลเดือด แต่มิใคร่รู้ความ ไม่เกี่ยวข้องถึงผลดีผลร้ายของพวกมันแม้สักน้อยนิด"

รอยยิ้มของฉินกอคราวนี้มีแววหดหู่อยู่บ้าง กล่าวช้า ๆ ลึกไป

"พวกมันชมชอบข้าพเจ้า ต้อนรับข้าพเจ้า มีบางครั้ง คล้ายดังนิยมชมชอบตัวละครที่พวกมันหลงไหลใฝ่ฝัน แต่ต้องไม่เกี่ยวข้องกับผลดีผลร้ายของตัวพวกมัน ไม่ขัดผลประโยชน์ของพวกมันด้วย"

ชั้งชือชือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านออกจะประเมินตัวเองต่ำเกินไปบ้าง"

"ข้าพเจ้ามิได้ประเมินตัวเองต่ำ ข้าพเจ้าก็มีจุดประสบความสำเร็จอยู่ เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ นับแต่โบราณกาลจวบจนบัดจุบัน เหล่าวีรบุรุษขึ้นชื่อในวงพวกนักเลง ผู้ที่ได้รับการต้อนรับอย่างจริงใจดุจข้าพเจ้ากลับมีอยู่ไม่มากจริง ๆ"

ชั้งชือชือถาม

"หรือท่านแน่ใจ ไม่มีคนเคารพเทิดทูนท่านโดยบริสุทธิ์ใจเหลืออยู่"

ฉิ่นกอผีนยิ้มกล่าว

"ย่อมมีบ้าง แต่นั่นเป็นเพียงทารกใหญ่ที่ยังมิได้เติบใหญ่สมบูรณ์ สมมุติเช่น...."

"สมมุติเช่นข้าพเจ้า?"

ฉิ่นกอหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าหมายถึงเมื่อกาลก่อน ท่านตอนนี้ย่อมผิดกันแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะท่านได้เห็นเรื่องราวของข้าพเจ้าที่ผู้อื่นไม่อาจเห็นมากหลาย"

ข้งขือขือครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ

"ใช่ ข้าพเจ้าได้เห็นปมด้อยของท่านที่ผู้อื่นไม่อาจเห็นอยู่บ้าง แต่ข้าพเจ้าก็ได้เห็นปมเด่นของท่านที่ผู้อื่นไม่อาจเห็นเช่นกัน"

"อ้อ ?"

"ท่านมีจุดอ่อนมากมายก็จริง แต่ยังมีจุดเด่นที่น่ารักอยู่มากหลาย"

"ฮา ข้าพเจ้ามีจริง ๆ"

"เป็นความจริง ท่านกระทั่งยังน่ารักกว่าผู้คนอีกจำนวนมากหลาย"

หยุดหัวร่อแล้วนางกล่าวต่อไป

"บุรุษเช่นดั่งท่านนี้ เพียงเป็นสหายที่ดีได้ ไม่อาจเป็นสามีที่ดีเด็ดขาด"

"หรือท่านเมื่อก่อนมีความคิดจะแต่งให้ข้าพเจ้า?"

ชั้งชือชือกมหน้าที่แดงฉานลงแล้วกล่าวอย่างอ้อมแอ้ม

"เคยมีความคิดเช่นนั้นจริง ๆ"

"ตอนนี้เล่า? ท่านรู้สึกผิดหวังในตัวข้าพเจ้าอย่างยิ่ง?"

"มิใช่เด็ดขาด เพียงแต่ว่า...."

"เพียงแต่ว่ารู้สึกไม่พึงพอใจ?"

"ก็มิใช่"

"แล้วเพราะเหตุใด?"

ชั้งชือชือถอนหายใจเบา ๆ กล่าว

"อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าเมื่อกาลก่อนได้

ยกท่านสูงเกินไป ตอนนี้กลับมีความเข้าใจท่านขึ้งกระจ่างอย่างยิ่ง"

"เนื่องเพราะท่านเข้าใจข้าพเจ้ากระจ่าง ดังนั้นจึงไม่ยอมแต่งให้ข้าพเจ้า อิสตรีโฉนมักพอใจแต่งให้กับพวกบุรุษที่พวกนางไม่เข้าใจเสมอมา?"

ขุ้งซือซือมิได้ตอบ นางมิทราบควรตอบอย่างไร?

นางมิได้ผิดหวังต่อฉินกอ เนื่องเพราะฉินกอเป็นวีรบุรุษยิ่งใหญ่จริง ๆ

เป็นวีรบุรุษที่นางไม่มีบัญญาเข้าใจ

แต่มิว่าเป็นวีรบุรุษประเภทใดล้วนเป็นมนุษย์มิใช่เทพเจ้า.....กระทั่งเทพเจ้ายังมิใช่งามพร้อมไร้บกพร่องได้ อย่าว่าแต่มนุษย์

บัดนี้นางเพียงแต่รู้สึก นางไม่มีทางจะแต่งให้กับฉินกอได้อีกแล้ว เนื่องเพราะฉินกอที่นางเห็น มิใช่ฉินกอที่นางเคยวาดไว้ในมโนภาพ มิใช่ฉินกอที่นางเคยเพ้อฝัน

นางมิใช่ผิดหวัง เพียงแต่รู้สึกหดหู่เล็กน้อยเท่านั้น

เป็นความหดหู่ของผู้ที่เติบใหญ่สมบูรณ์แล้ว

นางพลันรู้สึกเติบใหญ่กว่าเมื่อกาลก่อนอีกมากหลาย

ฉินกอยังคงเพ่งมองนาง

นางกุมมือฉินกอเบา ๆ ผืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าแม้ไม่อาจแต่งกับท่าน แต่กลับพอเป็นสหายรักของท่านตลอดกาลนาน"

ฉินกอมิได้ส่งเสียง....คิดจะพูด แต่ไม่มีวาจาเปล่งออกมา

ขยับขอขอบริมผีปากแล้วกล่าวเบา ๆ

"ท่าน....ผิดหวังอย่างยิ่งกระมัง?"

ฉินกอเพ่งมองนางแน่วนิ่ง พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าผิดหวังได้อย่างไร ? สตรีในแผ่นดินต่างสู่ขอมาเป็นภรรยาได้ แต่สหายที่เข้าใจข้าพเจ้าดุจดั่งท่าน ในโลกกลับมีสักกี่คน ?"

ชั้งขือขือกลอกตาไปมา พลันถอนหายใจกล่าว

"แต่ท่านเหตุไฉนต้องให้ข้าพเจ้าเข้าใจท่านถึงปานนี้ ?"

ประกายตาฉิ่นกอก็วูบวาบเช่นกัน ยิ้มพลางกล่าว

"อาจบางทีเนื่องเพราะข้าพเจ้าโชคไม่ดี"

ชั้งขือขือกะพริบตาแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"อาจบางทีเนื่องเพราะโชคท่านไม่เลวก็ได้"

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงก้องอีกครั้ง กล่าวขำๆ

"บุรุษที่สามารถได้ท่านเป็นภรรยาในภายภาคหน้า จึงมีโชคไม่เลวจริงๆ"

ชั้งขือขือกัมศีรษะต่ำ พลันไม่ส่งเสียงแล้ว

มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด นางถึงกับนึกถึงศีรษะที่โตใหญ่นั้นอีก

มันอยู่ที่ใด ?

อยู่กับชั้งชมจริงหรือไม่ ?

อีกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงเงยหน้ากล่าว

" ข้าพเจ้าคล้ายเคยเดินผ่านทางสายนี้ "

ฉินกอผงกศีรษะ

ชั้งชือชือกล่าวต่อไป

" เดินต่อไปเบื้องหน้า คล้ายเป็นบ่อนการพนันของกิมตั๋วยู้จือแล้ว ? "

ฉินกอผงกศีรษะอีกครั้ง

ชั้งชือชือชมวดคิ้วกล่าว

" หรือท่านยังคิดจะไปที่นั่นอีก ? "

ฉินกอหัวร่อพลางกล่าวว่า

" ข้าพเจ้าคิดจะไปดูหลวงจีนรูปนั้น หรือท่านไม่

รู้สึกมันออกจะประหลาดเกินไป ?"

"ประหลาดนั้นออกจะประหลาดอยู่บ้าง แต่ทว่าท่านน่ากลัวมิใช่ต้องการไปดูหลวงจีนจริง ๆ"

"อัย ?"

ชั้งชื่อชื่อเม้มริมผีปากกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"น่ากลัวท่านเพียงรู้สึกมือคันอีกเท่านั้น"

ฉิ่นกอกะพริบตากล่าว

"แม้นับว่าข้าพเจ้าคิดจะไปเล่นการพนัน แต่จะใช้ของใดไปพนัน ? ใช้น้ำของข้าพเจ้าได้หรือไร ?"

"แม้นับว่าไม่มีเงินเล่น ไปดูผู้อื่นเล่นก็ยังดีอยู่"

"ครั้งนี้ท่านผิดแล้ว"

"อย่างนั้น ท่านคิดไปทำอะไร ? คิดจะไปดูหลวงจีนรูปนั้นจริง ๆ ?"

ฉิ่นกอแย้มยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวช้า ๆ

"ใช่แล้ว เนื่องเพราะข้าพเจ้าพบเห็น หลวง

จีนรูปนี้น่าสนใจกว่าหลวงจีนอื่น ๆ มากนัก"

"หลวงจีนไม่สมควรน่าสนใจ หากหลวงจีนน่าสนใจ ผู้อื่นก็ไม่น่าสนใจแล้ว"

"หลวงจีนสวดมนต์อยู่ในวัด ผีพนันเล่นการพนันอยู่ในบ่อน"

"เรื่องนี้จะว่าจะมีคุณค่าหรือไม่ แต่อย่างน้อยย่อมถูกต้องเป็นธรรมดา"

"แต่หากหลวงจีนมาสวดมนต์ในบ่อนการพนัน ผีพนันไปเล่นการพนันในวัด นั่นมิเพียงผิดธรรมดาอย่างยิ่งเท่านั้น ยังเป็นเหลวไหลที่สุด พิกลที่สุดด้วย"

"เรื่องที่พิกลย่อมมีสาเหตุที่พิกลอยู่บ้าง"

"และเรื่องที่พิกล ย่อมกระตุ้นให้มีเรื่องพิสดารติดตามหลังมาบ้าง"

"ท่านโฉนมักว่า บ่อนการพนันอยู่ใกล้ชิดกับอเวจีอย่างยิ่ง"

"เนื่องเพราะผู้ที่ชมชอบไปบ่อนการพนัน ก็จะตกลงสู่อเวจีได้ง่ายดายยิ่ง"

"บ่อนการพนันน่าสะพรึงกลัวถึงปานนั้นจริง ๆ"

"น่ากลัวอย่างยิ่งจริง ๆ หากในบ้านท่านมีผีพนันสักตัวหนึ่ง ท่านก็จะทราบว่าน่าสะพรึงกลัวปานใดแล้ว"

"อ้อ?"

"หากหัวหน้าครอบครัวเป็นผีพนัน ครอบครัวนั้นก็ต้องมีวันเวลาที่คล้ายอยู่ในห้วงอเวจีไม่ผิดเพี้ยน"

"ข้าพเจ้าเคยฟังว่า หากผู้ใดงมงายอยู่ในการพนัน มีบางครั้งกระทั่งบุตรภรรยาก็ยังเสียออกไปได้"

"มีบางครั้ง กระทั่งตัวของมันเองก็ยอมเสียไปด้วย"

"โอ นั่นนับว่าน่ากลัวจริง ๆ"

"หากแม้นว่าในโลกมีบ่อนการพนันเป็นสถานที่ใกล้กับขุมอเวจีที่สุด อย่างนั้น ดินแดนที่ใกล้กับสวรรค์ที่สุด ควรเป็นสถานที่ใด?"

"วัด"

"ใช่แล้ว แต่ท่านเคยได้คิดหรือไม่? บ่อนการพนันกับวัดก็มีส่วนคล้ายคลึงกันอยู่ประการหนึ่ง"

"ไม่มี สถานที่ทั้งสองแห่งไม่มีส่วนใดจะเกี่ยวข้องกันเลยแม้สักน้อยนิด"

"ท่านเคยสนใจสังเกตหรือไม่? บ่อนการพนันกับวัด มักจะไปสร้างในสถานที่เปลี่ยวเร้นลับ"

"ข้าพเจ้าตอนนี้จึงคิดได้ แต่ยังคงคิดไม่ออก"

"มีที่ใดคิดไม่ออก?"

"ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า ไฉนบ่อนการพนันจึงต้องสร้างในสถานที่เปลี่ยวลับ แต่วัดเหตุใดต้องเป็นเช่นเดียวกัน? คนที่ไปนมัสการพระในวัดทั้งไม่อัปยศอดสู

และไม่ผิดกฎหมายด้วย"

"เนื่องเพราะวัดยิ่งไปสร้างหนทางไกล ในที่เปลี่ยวลี้ลับ ยิ่งมีความรู้สึกลี้ลับเกิดขึ้น"

"ความรู้สึกลี้ลับ ?"

"ความรู้สึกลี้ลับ ปกติมักจะเป็นสาเหตุที่กระตุ้นให้ผู้คนเกิดความสนใจ และเคารพศรัทธาได้ง่ายดายยิ่ง"

"ใช่แล้ว คนเรามักจะมีความหวาดหวั่นยำเกรงต่อเรื่องราวที่ไม่อาจเข้าใจได้ง่ายดาย"

"เนื่องเพราะหวาดหวั่นยำเกรง จึงมิอาจไม่เคารพศรัทธา"

"และคนเราปกติก็มักพอใจไปกราบไหว้บูชาในสถานที่ไกลกว่าปกติ เนื่องเพราะเยี่ยงนั้น จึงสามารถแสดงให้เห็นความศรัทธาของพวกมัน"

"ท่านกล่าวแทบถูกต้องแล้ว เพียงขาดไปประการหนึ่ง"

"ยังขาดประการใด ?"

"คนที่ไปกราบไหว้บูชาในสถานที่ไกลมาก จะต้องรู้สึกหิวโหยอย่างยิ่ง ยามหิวโหยได้กินอาหารใด ย่อมรู้สึกเป็นรสชาติที่โอชะเป็นพิเศษ"

"ดังนั้น คนเรามักจะเข้าใจ อาหารเจในวัดโอชะเป็นพิเศษ"

"นับว่าท่านเข้าใจได้แล้ว อาหารเจก็เป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่ง ที่สามารถกระตุ้นผู้คนให้ไปนมัสการพระในวัด"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ มีผู้คนมากหลายที่ไปกราบไหว้บูชาพระในวัด เป็นความรู้สึกเดียวกับได้ออกท่องเที่ยวตามนอกเมือง"

"ดังนั้น หลวงจีนที่ชาญฉลาด จะต้องสร้างวัดอยู่ในสถานที่ห่างไกลจากชุมชนอย่างยิ่ง"

"ข้าพเจ้าตอนนี้ก็รู้สึก วาจาของท่านมีเหตุผล

สมจริงยิ่ง แต่หากหลวงจีนได้ยิน จะต้องโกรธเคืองจนอกแตกตายแน่"

"หลวงจีนโกรธไม่ตายดอก"

"เพราะเหตุใด?"

"บรรพชิตตัดกิเลสหมดสิ้นแล้ว หรือท่านพลอยลืมคำพูดนี้ไป?"

"ใช่ ในเมื่อโมหะเป็นการละเมิดศีล หลวงจีนย่อมไม่มีโมหะจนคลั่งใจตายได้"

"ที่โกรธจนตายก็ต้องมิใช่หลวงจีนแท้จริง"

"ดังนั้น โกรธตายไปก็มิเป็นไร"

"มิเป็นไรแม้แต่น้อยจริง ๆ"

เป็นตรอกที่เปลี่ยววังเวง

ก้นตรอกแคบ คือบ่อนการพนันของกิมตั้วฮู้จ๊อ

ฉิ่นกอกับชั้งซือซือเดินเข้ามาในตรอกแล้ว

ตอนนี้ เมฆดำพลันลอยบดบังแสงอาทิตย์ไว้เบื้องหลังเมฆดำคล้ายมีฟ้าแลบอยู่แปลบปลาบ และร้องอยู่ครืนครั่น

พายุกรรโชกมา ดินฟ้าอากาศมืดครึ้ม

ขงจื๊อชี้แหงนมองท้องฟ้าแล้วกล่าว

"คล้ายดังจะมีพายุฝนมาในบัดดลนี้แล้ว"

ฉื่นกงกล่าวบ้าง

"อากาศที่มีฝนตก เป็นอากาศเหมาะต่อการเล่นพนันอย่างยิ่ง"

"ในเมื่อท่านทราบว่าการพนันน่ากลัวปานนี้ ไฉนยังพาลาะเล่นการพนัน"

ฉื่นกงหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทั้งมิใช่คนดีงาม และไม่ฉลาดปราดเปรื่อง

ขงจื๊อแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านเป็นเพียงผู้กล้าหาญเท่านั้น"

"คนขาญฉลาด ปกติมักไม่ยอมเป็นผู้กล้าหาญ"

ฉิ่นกอพลันหุบปากไว้ เนื่องเพราะพลันพบเห็นในลานหน้าบ่อนการพนันมีหมอกสีดำพวยพุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน เป็นเส้นสาย กระจัดกระจายอยู่ในอากาศตามลมแรงที่กรรโชกพัด

บอกว่าเหล่านั้นเป็นเมฆหมอก ก็มิคล้ายเมฆหมอก ในดินฟ้าอากาศที่มืดเลือนราง ดูแล้วรู้สึกลึกลับน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก

ขั้งขือขือพลันโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"นั่นเป็นของใด ?"

ฉิ่นกอสั่นศีรษะ แต่เร่งฝีเท้าเข้าไปเร็วกว่าเดิม

ประตูคร่ำคร่าของบ่อนการพนันสั่นไหวอยู่ในสายลมแรง ส่งเสียงโครมครามไม่หยุดยั้ง

ประตูถึงกับเปิดอยู่ และไม่มีคนเฝ้าอีกด้วย

บ่อนการพนันที่มียามระวังเข้มงวดกวดขัน ไฉนพลันเปิดประตูจนกว้างได้ ?

หมอกดำยังคงคละคลุ้งอยู่ภายในลานตึก

ฉันกอโถมเข้าไป คว้ามาได้กำหนึ่ง

พอดีขังขือขือติดตามมาถึง นางถามทันที

"เป็นของใดกันแน่ ?"

ฉันกอมิได้ตอบ แต่ยื่นของในมือให้กับขังขือขือดู

ของนั้นอ่อนนุ่มนิ่ม เบาอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นไหมนุ่มแต่มิใช่

ขังขือขือโพล่งสุดเสียง

"เป็นเส้นผม !"

ฉันกอหน้าเครียดเย็นชา

"เส้นผมจริง ๆ"

ขังขือขือรีบถาม

"ไปมีเส้นผมจากที่ใดมากมายปานนี้ ?"

เส้นผมทั่วทั้งลานตึก คละคลุ้งอยู่ในลมอันรุนแรง ดูไปแล้วนับเป็นความลึกลับน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

ฉันกอดรุ่นคิดพลางกล่าวช้า ๆ

"มิทราบหลวงจีนรูปนั้นยังอยู่ภายในหรือไม่?"

"ท่านไฉนจึงต้องหาหลวงจีนรูปนั้นให้ได้?"

"เนื่องเพราะปัญหาที่ท่านถามนั้น อาจบางทีมีเพียงหลวงจีนรูปนั้นพอจะอธิบายให้ท่านทราบได้"

ฉันกอดผลักประตูเดินเข้าไป

ฉันกอดตะลึงลานทันที!

ยังยืนยืนก้าวติดตามเข้าไปบ้าง

ยังยืนยืนก็ตะลึงลานกับที่!

มิว่าผู้ใดเดินเข้ามาเห็น ต่างต้องตะลึงลานกันทุกคน

หลวงจีนยังอยู่ในห้อง

มิใช่หลวงจีนรูปเดียว แต่เป็นหลวงจีนทั้งห้อง!

.....

หากเป็นอยู่ในวัด มิว่าท่านพบเห็นหลวงจีนมากเพียงใด ต่างมิเป็นเรื่องประหลาด ยิ่งไม่ยืนงงงันกับที่

แต่ที่นี่เป็นบ่อนการพนัน

โต๊ะพนันไม่มีแล้ว อุปกรณ์การเล่นก็ไม่มี ผีพนันก็ไม่มี

ในบ่อนการพนันตอนนี้มีแต่หลวงจีน!

หลวงจีนใหญ่ๆ เล็กๆ แก่ชราและฉกรรจ์จำนวนหลายสิบรูป ต่างนั่งขัดสมาธิประนมมือพร้อมตาสำรวมเคร่งเครียด มองปราดไป นอกจากศีรษะล้านเลี่ยนจำนวนมากหลายแล้วไม่มีอื่นใดทั้งสิ้น

ศีรษะแต่ละคนโกนเกลี้ยงอย่างยิ่ง เกลี้ยงจนเป็นประกาย

ข้าข้องข้องพลันเข้าใจ เส้นผมในลานตีกเหล่านั้นมาจากที่ใด

แต่นางยังไม่เข้าใจ พวกประดานี้ไฉนพลันโกนศีรษะเป็นหลวงจีนโดยกะทันหัน ?

ห้องเงียบอย่างยิ่ง

ไม่มีเสียงลูกเต๋า ไม่มีเสียงล้างไพ่เก้า ไม่มีเสียงจู๊ตะคอก ยิ่งไม่มีเสียงสวดมนต์

หลวงจีนแม้เป็นหลวงจีน แต่ไม่สวดมนต์

หรือเนื่องเพราะเหล่านี้ยังมิได้เรียนสวดมนต์ ?

ฉิ่นกอกำลังสอดส่ายสายตาหาหลวงจีนที่รู้จักสวดมนต์รูปนั้น

ฉิ่นกอเดินช้า ๆ เข้าไป หาทีละคน พลันหยุดเท้าอยู่ที่หน้าหลวงจีนรูปหนึ่ง

เมื่อยังขอขอได้เห็นสีหน้าตื่นเต้นของฉิ่นกอแล้ว นางรีบติดตามเข้าไปทันที....ยามนางแลเห็นหลวงจีนรูปนั้น มีสีหน้าคล้ายพลันพบภูตผีโดยกะทันหันก็ปาน

หลวงจีนรูปนี้ยังคงนั่งขัดสมาธิพร้อมตาตวัดตรงกับ

ที่ มิเพียงศีรษะโกนเกลี้ยงเป็นประกายเท่านั้น หนวดเคราก็โกนเกลี้ยงเช่นกัน

หน้าของหลวงจีนรูปนี้คุ้นตายิ่ง

ข้าขอข้องดูเป็นครั้งคราว พลันร้องด้วยความตระหนก

"กิมตั้วยู้จือ!"

หลวงจีนรูปนี้ ถึงกับเป็นกิมตั้วยู้จือจริง ๆ!

ข้างกายของท่านยังมีหลวงจีนอีกรูปหนึ่ง ใบหน้าเป็นจุดลายพร้อยคล้ายดั่งทรายแห้งที่ถูกฝนสาดชัด

เตียกังที่หน้าลาย!

หนอนดูดโลหิตชั่วร้ายผู้นี้ ไฉนยอมเป็นหลวงจีนเช่นกัน?"

ฉินกอเบิ่งตาจ้องกิมตั้วยู้จือแน่วนิ่ง กวาดมองขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่เนิ่นนาน จึงตบช่ามันแล้วกล่าว

"ท่านมีโรคใดกำเริบกระมัง?"

ตอนนี้ กิมตั้วยู้จือจึงเงยหน้าเหลือบมองแวบหนึ่งประนมมือกล่าว

"ประสกกล่าวกับผู้ใด ?"

"กับท่าน กิมตั้วยู้จือ"

"โอม มณีศัสสะ กิมตั้วยู้จือตายไปแล้ว ประสกไหนเลยกล่าววาจากับมันได้ ?"

"ท่านมิใช่กิมตั้วยู้จือ ?"

"อาตมาเมังกวง"

ฉินกอต้องเบิ่งตาจ้องมันอีกครั้งค่อนวันจึงกล่าว

"กิมตั้วยู้จือไฉนพลันตายไปได้ ?"

"ที่สมควรตายย่อมต้องตาย"

"ที่ไม่สมควรตายเล่า ?"

"ที่ไม่สมควรตาย จะเร็วจะช้าก็ต้องตาย"

กิมตั้วยู้จือนั่งขัดสมาธิตัวตรงอยู่ตลอดมา ใบหน้าไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด มิว่าผู้ใดมาเห็นท่าน

ในตอนนี้ จะต้องไม่ยอมเชื่อว่า เป็นเจ้าของบ่อนการพนันใหญ่ที่เมืองวานยังมีที่ทำโอ่อ่าภาคภูมิ

ที่เห็นในตอนนี้ ท่านนับว่าเป็นหลวงจีนอาวุโสสูงที่เคร่งในปริยัติธรรม

ชังซือซือกลอกตาไปมาแล้วพลันกล่าวขึ้น

"ในเมื่อกิมตัวยู้จือตายแล้ว ฮูหยินที่เพิ่งวิวาห์ของท่านเล่า?"

คนที่เพิ่งวิวาห์ก็กลัวภรรยา และยังกลัวจนกระทั่งยอมโกนหนวดเคราที่รักยิ่งทิ้ง มักจะมีสาเหตุอยู่เพียงประการเดียว

เนื่องเพราะมันรักภรรยาอย่างยิ่ง รักกว่าชีวิต ยามรักกว่าชีวิต มักจะกลัวจนแทบตายเช่นกัน

ไม้นี้ของชังซือซือ นับว่าตีเข้าใส่จุดอ่อนสำคัญที่สุดของกิมตัวยู้จืออย่างแม่นยำ

กิมตัวยู้จือแม้พยายามบังคับตัวเองเต็มที่ แต่

เหงื่อได้ซึมออกจากศีรษะมาแล้ว

ขันธ์ขอซื้อขายตาบอกใบ้ให้ฉันกอแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ท่านคิดว่า ฮูหยินเพิ่งวิวาห์ของกิมตั้วฮู้จะไปสถานที่ใด ?"

ฉันกอแย้มยิ้มกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ในเมื่อมันตายไปแล้ว ภรรยาย่อมมีสามีใหม่เอง"

"มีสามีใหม่ ? เร็วถึงปานนั้น ?"

"ที่สมควรวิวาห์ใหม่ จะเร็วจะช้าย่อมต้องวิวาห์ ?"

"วิวาห์ให้ผู้ใด ?"

"อาจบางทีเป็นนักพรต อาจบางทีเป็นบัณฑิตดอกแดงใบเขียวก้านหยั่งรั้งราก ความจริงเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่"

คำพูดของฉันกอมิทันจบ กิมตั้วฮู้จือพลันคำรามสุดเสียง โถมเข้าใส่ทันที

ผู้ที่เป็นเจ้าของบ่อนการพนันได้ ย่อมพอมีฝีมืออยู่บ้าง

น้ำทิ้งสิบของมันกางอ้าราวกรงเล็บเหยี่ยว คล้ายดั่งแค้นจนใคร่หักคอฉันกอในคราเดียวเท่านั้น

ฉันกอเพิ่งหดคอไปด้านหลัง ในอากาศพลันมีไม้เคาะบักฮื้อพุ่งเข้ามาอันหนึ่ง กระแทกเข้าใส่ศีรษะด้านเลียนของกิมตั้วฮู้จือดังโป๊ก

เป็นการกระแทกที่หนักหน่วงไม่น้อยจริง ๆ

มาตรว่าศีรษะของกิมตั้วฮู้จือไม่ถูกกระแทกแตก แต่ยังคงถูกกระแทกจนหน้ามืดตาลาย ไม่อาจยืนหยัดทรงกายได้อีกแล้ว ถลาถอยไปหลายก้าวจึงกระแทกนั่งลงบนอาสนะอีกครั้ง

"โอม มณีศัสสะ เป็นกุศลแล้ว"

เสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณของหลวงจีนพอดัง ร่างได้ปรากฏช้า ๆ ออกมา มือถือบักซือ (ไม้เคาะจังหวะตอนสวดมนต์) ตัวหนึ่ง แต่ไม่มีไม้เคาะ

ในที่สุด หลวงจีนที่สวดมนต์ก็ได้ปรากฏตัวออกมาแล้ว

ท่านเดินช้า ๆ มาที่เบื้องหน้ากิมตัวยู้จือ ถอนใจกล่าว

"ตัณหาคือว่างเปล่า ว่างเปล่าคือตัณหา กระทั่งด่านนี้ยังปลงไม่ตก ไหนเลยจะเป็นหลวงจีนได้"

กิมตัวยู้จือตัวสั่นงันงก ร้องเสียงแหบแห้ง

"ความจริงข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นหลวงจีน เป็นท่านบังคับข้าพเจ้า...."

ไม่ทันจบคำ เสียงปักดังขึ้นอีกครั้ง ปรากฏศีรษะถูกเคาะอย่างหนักหน่วงอีกครา

น้ำมือของหลวงจีนรูปนี้ คล้ายยังแข็งกว่าไม้บักฮื้อเสียอีก

กิมต้วยู้จือถึงกับถูกเคาะจนฟุบคลานลงไป บนศีรษะล้านเลี่ยนนูนขึ้นก้อนใหญ่

หลวงจีนกล่าวว่า

"ผู้ใดบังคับให้ท่านเป็นหลวงจีน?"

"ไม่....ไม่มีผู้ใด?"

"ท่านต้องการเป็นหลวงจีนหรือไม่?"

"ต้องการ....ต้องการ...."

หลวงจีนประนมมือกล่าว

"โอม มณีศัสละ ทะเลทุกข์ไร้ขอบเขต กลับใจคือฝากฝั่ง วางศาสตราอาวุธเป็นอรหันต์ทันที....โอม มณีศัสละ เป็นกุศลเถิด"

หลวงจีนถึงกับเริ่มสวดมนต์ขึ้นแล้ว

กิมต้วยู้จือกับฟุบร่ำไห้กลับพื้นจนดังสนั่นหวั่นไหว

ขังขือขือจ้องมองจนตะลึงลาน เป็นเวลาครึ่งวัน จึงหันมาผินยิ้มกล่าวกับฉันกอ

"หลวงจีนรูปนี้สวดมนต์ได้เก่งกาจทีเดียว"

ฉันกอผงกศีรษะตอบ

"มิเพียงสวดมนต์เป็นเท่านั้น ยังเคาะศีรษะคนเป็นอีกด้วย"

"ยังเคาะได้เยี่ยมกว่าสวดมนต์เสียอีก"

"ครั้งนี้แม้ท่านเลือกสถานที่สวดมนต์ไม่ผิด แต่กลับเคาะศีรษะผิดไป"

"ท่านสมควรเคาะศีรษะผู้ใด ?"

"ของท่านเอง"

หลวงจีนพลันไม่สวดมนต์แล้ว เหลียวมองฉันกอแวบหนึ่งสั้นศีรษะกล่าว

"ที่แท้เป็นท่านอีก"

"เป็นข้าพเจ้าอีก"

"ท่านไฉนมาอีก ?"

"ในเมื่อไปได้ ไฉนมาไม่ได้ ?"

"ในเมื่อไปแล้ว ก็ไม่ควรมา"

"ผู้ใดว่า ?"

"หลวงจีนว่า"

"หลวงจีนอาศัยเค้ามูลใดมาว่า ?"

"หลวงจีนรู้จักเจ็กจี๊เซี้ยง (ตรรชนีมหาญาณ) เคาะศีรษะคนได้"

ฉิ่นกอถอนหายใจกล่าว

"ดูท่า หลวงจีนรูปนี้คล้ายจะอัปเปหิข้าพเจ้าก็ปาน"

"เมื่อค่ำวานท่านขับไล่หลวงจีน วันนี้หลวงจีนขับไล่ท่าน ไยมิใช่ยุติธรรมอย่างยิ่ง ?"

"หากข้าพเจ้าไป จะมีผู้ใดให้เงินหลวงจีนท่านห้าหมื่นตำลึง ?"

"ไม่มี"

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่ไป"

หลวงจีนหน้าเครียดเย็นชา กล่าวช้า ๆ

"ท่านทราบหรือไม่เป็นสถานที่ใด?"

"คล้ายเป็นบ่อนการพนัน และก็คล้ายเป็นวัด"

"เมื่อวานเป็นบ่อนการพนัน วันนี้เป็นวัด"

ฉินกอหัวร่อพลางกล่าว

"กระทั่งนางคณิกาไปนมัสการในวัดได้ ข้าพเจ้าไฉนมาไม่ได้?"

หลงเข้าห้องบี่ศาจ

หลวงจีนถูกย้อนจนอึ้งไปชั่วครู่จึงได้ถาม

"ท่านมาด้วยจุดประสงค์ใด ?"

"ย่อมมาเล่นการพนัน ผีพนันไม่เล่นการพนัน

สักวัน จะรู้สึกคันไปทั้งตัวทีเดียว"

"วัดมิใช่เป็นสถานที่เล่นการพนัน"

"ในเมื่อหลวงจีนมาสวดมนต์ในบ่อนการพนัน

ได้ ผีพนันไฉนไม่อาจมาเล่นการพนันในวัดได้"

หลวงจีนถลึงจ้องข้าวขณะ พลันหัวร่อกล่าว

"ที่นี่เป็นหลวงจีนทั้งสิ้น ท่านจะเล่นการพนันกับผู้ใด?"

"กับหลวงจีน"

"หลวงจีนไม่เล่นการพนัน"

"องค์ยูไลฮุดยังเล่นการพนัน หลวงจีนไฉนไม่ได้?"

หลวงจีนขมวดคิ้วกล่าว

"องค์ยูไลฮุดก็พนัน? พนันกับผู้ใด?"

"ขี้เทียนได้เสียขุนง่อคง (เห้งเจีย)"

(ในไซอิ๋ว มีตอนยูไลฮุดพนันกับเห้งเจีย ว่าไม่อาจดีลังกาออกจากฝ่ามือท่านได้ เห้งเจียย่อมไม่ยอมเชื่อ จึงเกิดพนันกันขึ้น องค์ยูไลฮุดจึงเนรมิตมือท่านใหญ่มหึมาปานท้องฟ้า แต่ละนิ้วคุขดังขุนเขาใหญ่ เห้งเจียดีลังกาหลายครั้งเข้าใจว่าออกจากอุ้งมือได้ แต่ความจริงยังคงดีลังกาอยู่ในอุ้งมือท่านเอง จึงเป็นฝ่ายแพ้)

หลวงจีนหัวร่ออีกครางึงกล่าว

"แม้นับว่าท่านมีเหตุผล หลวงจีนก็ไม่มีเงินพนัน"

"หลวงจีนรู้จักบิณฑบาตร ไฉนไม่มีเงินได้?"

"ไปบิณฑบาตรที่ใด?"

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ หลวงจีนเหล่านี้เมื่อค่ำวานต่างยังเป็นประสก"

"อัอ?"

"โดยเฉพาะกิมต้วยู้จือ ในเมื่อมันเป็นหลวงจีนแล้ว ทรัพย์สมบัติก็คือความว่างเปล่า ทรัพย์สมบัติมหาศาลของมัน ย่อมต้องบริจาคให้กับหลวงจีนแน่นอน"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"พังว่า การบิณฑบาตรของหลวงจีน บางครั้งยังดุร้ายยิ่งกว่าโจรปล้นคนเสียอีก"

หลวงจีนถลึงตาจ้องแน่วนิ่ง ใบหน้ากลมเกลี้ยง

พลันแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดเย็นชาส่งเสียงกระด้าง

"ท่านรู้จักปลันเงินทอง?"

"ไม่รู้จัก"

"รู้จักบิณฑบาตร?"

"ก็ไม่รู้จัก"

"แล้วท่านใช้ของใดมาพนัน?"

"ใช้ตัวข้าพเจ้า"

"ตัวพนันได้อย่างไร?"

"หากข้าพเจ้าแพ้ จะยอมเป็นหลวงจีนกับท่าน หากท่านแพ้ วัดนี้ก็เป็นของข้าพเจ้า หลวงจีนก็เป็นของข้าพเจ้า"

"ท่านคิดจะพนันเยี่ยงไร?"

"ในเมื่อท่านรู้จักเกาะศรีษะ พวกเรามิสู้มาพนันเกาะศรีษะกัน"

"เกาะศรีษะผู้ใด?"

"ท่านเคาะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเคาะของท่าน ผู้ใดถูกเคาะก่อนผู้นั้นเป็นฝ่ายแพ้"

"ศีรษะไม่ใช่บักฮื้อ เคาะแตกได้"

"ท่านทราบหรือไม่? ศีรษะประเภทใดเคาะแตกง่ายที่สุด"

หลวงจีนหัวร่อเสียงกังกังวาน

"ในเสียงหัวร่อ ร่างของท่านพลันหายวับไป"

.....

พื้นห้องปูด้วยแผ่นศิลาสี่เหลี่ยม แผ่นศิลาพลันแยกออกจากกัน หลวงจีนร่วงหล่นลงไปในโพรงนั้นเอง

จากนั้น แผ่นศิลาพลิกกลับมาในสภาพเดิมทันที

ที่นี่ความจริงเป็นบ่อนการพนันเร้นลับ ในบ่อนการพนันมีพันกระดก ความจริงมิใช่เป็นเรื่องพิสดารอย่างไร

มีแต่ข้องือข้อเท้านั้นที่รู้สึกตระหนกจนงุนงงไป

ครู่ใหญ่ พลันแย้มยิ้มกล่าว

"ดูท่าหลวงจีนไม่ต้องการพนันกับท่าน"

ฉินกอแย้มยิ้มกล่าวเช่นกัน

"ท่านก็ทราบศีรษะคนประเภทใดเคาะแตกง่ายที่สุด....คือศีรษะล้านเลี่ยน"

"ท่านคิดจะเคาะศีรษะหลวงจีนให้แตกจริง ๆ?"

"เพียงคิดจะให้แตกเล็กน้อยเท่านั้น"

"เพราะเหตุใด? ดูแล้วท่านไม่คล้ายเป็นคนเลว"

"แต่ท่านไม่บังควรบีบบังคับผู้อื่นเป็นหลวงจีน"

"หากเจ้าของบ่อนการพนันทั้งแผ่นดินต่างเป็นหลวงจีนหมดสิ้น โลกใยมิใช่สุขสงบกว่าเดิมอีกมากหลาย?"

"หรือหลวงจีนเหล่านี้ล้วนเป็นเจ้าของบ่อนการพนันทั้งสิ้น"

"ไม่แน่ว่าพวกมันยินยอมเองก็ได้ ...."

มิทันจบคำ หลวงจีนทั้งห้องต่างพลันส่งเสียงร้องจนสับสน

"พวกเราไม่ยินดีเป็นหลวงจีน"

"เป็นธรรมดาที่มีความสุข ผู้ใดยินยอมเป็นหลวงจีน"

"ที่บ้านเรามีทั้งข้าทั้งทาส ทั้งครอบครัวผ่านวันเวลาด้วยความสุข เหตุไฉนจะเป็นหลวงจีน"

กิมต้วยู้จอส่งเสียงร้องดังกว่าทุกคน ถึงกับคุกเข่าลงกล่าว

"พวกเราต่างถูกบีบบังคับ ขอวิงวอนฉิ่นได้เฮียบโปรดพิทักษ์ความยุติธรรมให้พวกเราด้วย"

ฉิ่นกอถอนหายใจกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงยังเข้าใจท่านเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็ง ไฉนพอถูกบังคับก็ยอมเป็นหลวงจีนอย่างง่ายดาย"

กิมตั้วยู้จึงร้องเสียงก้อง

"เนื่องเพราะหากพวกเราไม่เบื่นหลวงจีน มันก็จะปลิดชีวิตพวกเรา"

"หรือพวกท่านยี่สิบสามสิบคนยังกลัวหลวงจีนเพียงรูปเดียว?"

กิมตั้วยู้จึงร้องเสียงเครือ

"เนื่องเพราะหลวงจีนรูปนั้นดุดันจริงๆ ร้ายกาจจริงๆ อย่าว่าแต่ยังมีบัณฑิตกับนักพรตช่วยมันอีก"

"พวกท่านรวมกันแล้วยังไม่อาจรับมือพวกมันได้?"

กิมตั้วยู้จึงถอนใจกล่าว

"หากมิใช่เช่นนี้ พวกเราไหนเลยกลายเบื่นหลวงจีนหมดสิ้น"

ชังอีอีจึงมิได้ต้องถาม

"พวกท่านเบื่นหลวงจีนแล้วมีคุณประโยชน์ใด

ต่อหลวงจีนรูปนั้น ?"

กิมตั้วยู้จ้อกล่าว

"ย่อมมีคุณประโยชน์"

"คุณประโยชน์ใด ?"

กิมตั้วยู้จ้อแน่วนิ่งปานจะร่ำไห้ กล่าวเสียงเครือ

"มันว่า เป็นหลวงจีนต้องตัดกิเลสตัณหา ดังนั้น เมื่อพวกเราเป็นหลวงจีน ทรัพย์สมบัติทั้งมวลย่อมกลายเป็นของมันไป"

ชั้งซือซือถอนใจกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า กระทั่งข้าพเจ้าก็ต้องการเคาะศีรษะมันให้แตกบ้างแล้ว"

ฉินกอกล่าวขึ้น

"มิใช่เคาะแตกเล็กน้อย ควรเคาะให้เป็นโพรงใหญ่"

กิมตั้วยู้จ้อลูบคลำศีรษะพลางกล่าว

"แต่พวกมันทั้งสามต่างมีวิชาผีมือไม่เลว โดยเฉพาะหลวงจีนรูปนั้น ร้ายกาจที่สุดจริง ๆ"

ฉินกอแค่นหัวร่อกล่าว

"คนที่ร้ายกาจกว่ามัน ข้าพเจ้าก็เคยเผชิญมาไม่น้อย"

กิมต้วยู้จือหน้าแจ่มใสทันที รีบสวนคำ

"น้ำย่อมแน่นอน ขอเพียงฉินโต้เอ๊ยบยินยอมเป็นผู้ว่ากล่าวแทนพวกเรา พวกเราก็มีทางรอดกันแล้ว"

ฉินกอยักไหล่เบา ๆ พลางกล่าว

"เบื้องล่างเป็นสถานที่ใด ?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ชัดเจนนัก"

"ท่านเป็นเจ้าของบ่อนการพนันนี้ ไฉนกระทั่งท่านยังไม่ชัดเจน ?"

กิมต้วยู้จือผินหน้ามากล่าว

"ความจริงบ้านหลังนี้มิใช่เป็นของข้าพเจ้า"

"เป็นของผู้ใด ?"

"ไม่ทราบ"

"ท่านไม่ทราบ ? แล้วท่านทราบเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ เจ้าของบ้านนี้ตายไปเมื่อหลายปีก่อน ผู้คนทั้งบ้านต่างตายหมดตายสิ้นไม่เหลือ"

"ภายหลังไม่มีคนโยกย้ายเข้ามาอยู่"

"มีนั่นมี แต่มิว่าผู้ใดย้ายเข้ามา มิเกินสามวันก็ต้องย้ายหนีออกไปอีก"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะบ้านหลังนี้มีผี"

ขังขือขือร้องโพล่งขึ้น

"ภูตผีอาละวาด ?"

กิมตัวยู้จอผงกศีรษะกล่าว

"ความจริงบ้านหลังนี้มีผีดุจนขึ้นขื่อลือชา มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้ามาอยู่อาศัย ดังนั้น พวกเราจึงซื้อมันไว้ด้วย

ราคาถูกอย่างยิ่ง"

ขังขือขือถามอีกครั้ง

"แล้วที่นี่มีผีจริงหรือไม่?"

กิมต้วยู้จือตอบ

"มีบางครั้งพวกเรารู้สึก ที่นี่มีไม่ถูกต้องอยู่หลายประการจริง ๆ แต่อาศัยมีคนมากขวัญกล้าแข็ง ดังนั้นจึงมิใคร่สนใจไยดีนัก"

"เป็นที่ใดไม่ถูกต้อง?"

กิมต้วยู้จือกล่าวอย่างครุ่นคิด

"บางครั้ง ที่ใต้ดินพลันมีเสียงประหลาดพิกลดังขึ้นมา มีบางครั้ง ของที่ไว้กับโต๊ะขัด ๆ พลันหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ"

ขังขือขือเหลือบมองฉิ่นกอแวบหนึ่ง

ฉิ่นกอกล่าวขึ้น

"ท่านตอนนี้คิดจะทำอย่างไรต่อไป"

กิมตัวยู้จอตอบ

"ขอเพียงไม่ต้องเป็นหลวงจีน เรียกให้พวกเราทำอย่างไรต่างยินยอมทั้งสิ้น"

ฉิ่นกอครุ่นคิดแล้วกล่าว

"เอาเถิด พวกท่านล่วงหน้าไปก่อน รอข้าพเจ้าสะสางเรื่องราวในที่นี้เสร็จสิ้นค่อยว่ากล่าวกัน"

สีหน้ากิมตัวยู้จอมีแววหวาดหวั่นและลำบากใจอยู่มิแม้น้อย

"หลวงจีนรูปนั้นไม่ยอมปล่อยพวกเราไปตอก"

ฉิ่นกอแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไม่ต้องหวาดกลัว หากมันทราบ มีข้าพเจ้าต้านมันเอง"

กิมตัวยู้จอแย้มยิ้มกล่าว

"แม้นับเป็นเรื่องใหญ่เยี่ยมเทียมฟ้า เมื่อมีฉิ่น-

ได้เฮียบเสนอหน้าว่ากล่าว พวกเราก็วางใจได้แล้ว"

ว่าฉานั้นมิทันจบคำ หลวงจีนทั้งห้องพลันลุกขึ้น แย่งกันออกจากประตูเบ็นโกลาหล บ้างที่วิ่งช้า กระโดดออกไปทางหน้าต่าง ขัวพริบตา หนีหายจนไม่เหลือแม้สักผู้เดียว

ไม่มีผู้ใดออกไปขับไล่

หลวงจีน นักพรต กับบัณฑิตทั้งสาม ต่างไม่ได้ปรากฏหน้า

ข้งฮือขึ้นกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ดูท่าท่านภาคภูมิไม่น้อยจริง ๆ ขู่ขวัญจนพวกมันไม่กล้าโผล่หน้าออกมาเลย"

ฉิ่นกอมิได้หัวร่อ

ข้งฮือขึ้นกล่าวอีก

"ท่านคิดว่า หลวงจีนรูปนั้นเตลิดไปที่ใดแล้ว"

ฉิ่นกอตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงหวัง มันอย่าได้ถูกภูตผีจับไปจริง ๆ จะประเสริฐยิ่ง"

ครุ่นคิดแล้วกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านก็ควรรีบหนีไปจะประเสริฐยิ่ง"

ชังชือชือเบิ่งตากลมกว้างกล่าว

"เหตุใดต้องให้ข้าพเจ้าไป?"

ฉิ่นกอผีนย้มตอบ

"สถานที่นี้ไม่แน่ว่ามีภูตผีจริง ๆ"

สีหน้าชังชือชือแม้แปรเปลี่ยนไปบ้าง แต่ยังคงสั่นศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

"เพราะเหตุใด?"

"อย่าลืมว่าข้าพเจ้าเป็นสหายของท่าน"

"แต่ทว่า...."

ชั้งชือชือชิงสอดคำอีกครา

"ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นสหายของท่าน ก็ไม่อาจทิ้งให้ท่านอยู่รับมือกับพวกมันทั้งสามเพียงลำพังตัว แม้นับว่าท่านลงหัวงอเวจีจริง ข้าพเจ้าก็มีแต่ต้องติดตามไป"

วาจานั้นของนางยังกล่าวไม่จบคำ ร่างฉีนกอพลันร่วงหล่นลงไปแล้ว

"โครม" พื้นศิลาพลิกกลับขึ้นมาอีกครั้ง

ครานั้น ชั้งชือชือจึงตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ไปจริง ๆ ใช้กำลังกระทืบแผ่นศิลาสุดแรง

มิว่านางกระทืบรุนแรงเพียงใด พื้นศิลายังคงไม่เบิดเบี้นช่องให้นาง

ศิลาของพื้นหนาอย่างยิ่ง แต่ละแผ่นประกบกันสนิทแนบแน่น มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ออกว่ากลไกอยู่แห่งหนใด ?

ฝนห่าใหญ่ยังมิได้โหมลงมา แต่ลมยังคงกรรโชกใส่ประตูหน้าต่าง

หน้าต่างส่งเสียงดัง ประตูก็ส่งเสียงดัง

ขั้งขือขือออมิได้ต้องการร้องด้วยความตระหนก

"ฉิ่นกอท่านอยู่ที่ใด ? ได้ยินเสียงข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

ไม่มีเสียงขาน !

ขั้งขือขือขบริมผีปากแนบแน่น ก้าวถอยไปอย่างเชื่องช้า พลันหันกายโถมออกไปทางด้านนอก

ด้านนอกมีลมกรรโชกรุนแรงยิ่ง

ขั้งขือขือเพิ่งโถมออกจากประตู มีลมรุนแรงหอบหนึ่งกรรโชกมา ม้วนเส้นผมปลิวกระจายทั่วท้องฟ้า

ผมหมื่น ๆ พัน ๆ พลันม้วนเข้าใส่นาง ม้วนใส่ใบหน้านาง ม้วนใส่ลำคอนาง

แผ่วเบา นุ่มนิ่ม ยะเยียบ คล้ายดังเป็นมือภูตผี

จำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ กำลังลูบใบหน้านาง เค้นคอนาง!

ลมหายใจของนางแทบขาดห้วง ตีลังกากลางอากาศ ถอยกลับเข้ามาในประตูอีกครั้ง บีดสุดแรงเสียงดังโครมใหญ่แล้ว ยังใช้ร่างดันเอาไว้อีก

เนิ่นนานให้หลัง นางจึงสามารถระบายลมจากปากมาได้

ลมยังคงกรรโชกอยู่ทางด้านนอก

ในห้องกว้างขวางเวิ้งว้าง มีแต่นางผู้เดียวเท่านั้น

นางพลันรู้สึก ห้องนี้กว้างใหญ่อย่างยิ่ง

ห้องนี้กว้างใหญ่ ยิ่งบันดาลให้นางรู้สึกตัวเองเล็กเดียวดาย

ผ่ามือของนางมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมาแล้ว พยายามกระชากเส้นผมบนร่างใบหน้าและลำคอออกมาอย่างแรง

เส้นผมกลับติดอยู่บนมือนาง พันอยู่บนมือนาง....แผ่วเบา นุ่มนิ่ม เย็นเฉียบ.....

นางคล้ายดังจะอาเจียน แต่อาเจียนไม่ออก

"โครม" หน้าต่างบานหนึ่งถูกลมกรรโชกเปิดออก จากนั้น อสนีบาตฟาดเปรี้ยง เม็ดฝนที่โตเทียบเท่าถั่วเหลือง กระหน่ำตามติดเข้ามา

นางต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บโดยไม่อาจข่มกลั้น ปลอบขวัญให้กล้าแข็ง แล้วส่งเสียงดัง ๆ

"ในห้องนี้ยังมีคนหรือไม่?.....หรือคนในที่นี้ต่างตายหมดสิ้นแล้ว?"

ยังไม่มีผู้ใดขาน

นางต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บขึ้นอีกครั้ง

ความจริงครอบครัวของบ้านนี้ตายหมดสิ้นไปนานแล้ว หรือต่างกลายเป็นภูตผีจริง ๆ?

แต่ทว่า นักพรตกับบัณฑิตเล่า?

ที่เบื้องหน้ายังมีประตู ประตูปิดสนิทแน่น พวกมันจะซ่อนอยู่ด้านหลังประตูนี้หรือไม่ ?

ข้าขอขอบคุณความแนบแน่น ใช้ความเร็วที่สุดของนางโถมเข้าไป คล้ายดังกลัวมีภูตผีขับไล่นางทางด้านหลังก็ปาน

โชคดีที่ประตูบานนั้นมิได้ลงกลอนภายใน

ข้าขอขอโถมเข้าไป

ภายในประตู เป็นห้องโถงเล็ก ๆ ที่ประดับไว้สวยงามยิ่ง เพียงเห็นก็รู้สึกอบอุ่นและสุขสบาย

ข้าขอขอเพิ่งระบายลมจากปากยาว ๆ พลันมีเสียงโครมดังมาจากทางด้านหลังของนาง ประตูปิดเข้าหากันเองแล้ว !

ข้าขอขอตระหนกจนใจหายวาบ รีบหันไปผลักประตู แต่ผลักไม่ออก !

ประตูนี้ถึงกับใส่กลอนทางภายนอก !

เป็นผู้ใดใส่กลอนประตู ?

นอกประตู ไม่มีคนอยู่เลยขัด ๆ ? "

ขงจื๊อรู้สึกขนลุกเกรียวทั้งร่าง เหงื่อเย็นยะเยียบซึมจนชุ่มโชกกาย

นางถอยไปทีละก้าว ถอยถึงข้างโต๊ะจึงได้พบเห็น บนโต๊ะมีชาสามถ้วย หนังสือเล่มหนึ่ง ลูกประคำพวงหนึ่ง แส้บัดอันหนึ่ง

หนังสือเป็นประวัติศาสตร์ที่บันทึกโดยไท้ซือกง ซึ่งก็เป็นหนังสือเล่มที่บัณฑิตอ่านเมื่อวานนี้

ชายังคงอุ่นอยู่

ก่อนหน้าขงจื๊อจิบฉินกอยังไม่มาที่นี่ หลวงจีน นักพรต กับบัณฑิตยังดื่มน้ำชาอยู่ในห้องนี้แน่ชัด

บัดนี้ พวกมันทั้งสามเล่า ?

ขงจื๊อถามแก่นหัวร่อกล่าว

" ข้าพเจ้าทราบว่าพวกท่านอยู่ที่ใด พวกท่าน

อย่าหมายชู้ขวัญข้าพเจ้าได้"

ความจริงนางไม่ทราบเรื่องราวใดทั้งสิ้น เพียงแต่กล่าวขึ้นปลุกปลอบขวัญตัวเองเท่านั้น.

นางกล่าววาจานี้ไป แสดงว่านางถูกชู้ขวัญจนหวาดหวั่นแล้ว

อากาศมืดครึ้ม ในห้องยิ่งมืดกว่า กระทั่งอักษรบนหนังสือก็ยังเลอะเลือนไม่ชัดตาแล้ว

ชั้งชื่อชื่อยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้นเป็นครึ่งวัน จึงกวาดตาพิจารณาห้องสวยงาม

ห้องนั้นนับว่าตบแต่งสวยงามประณีตจริง ๆ นอกจากนี้ยังมีประตูอีกบานหนึ่ง บนประตูมีม่านไม้ไผ่

ม่านไม้ไผ่ถูกปล่อยห้อยคลุมอยู่

ผนังที่อยู่ตรงข้ามประต มีภาพทิวทัศน์ใหญ่มหึมาแขวนอยู่ เป็นภาพของจิตรกรผีมือเยี่ยม

ชั้งชื่อชื่อยังมิทันดูภาพให้ชัดตา ด้านหลังพลัน

มีเสียงพิกลดังขึ้น คล้ายดังเป็นเสียงแหวกม่านไม้ไผ่

นางหันขวับไปด้วยความตื่นตกใจ ต้องกรีดร้องสุดเสียงขึ้นอีกครา

ม่านไม้ไผ่ที่ความจริงห้อยนิ่ง ตอนนี้ถึงกับถูกม้วนขึ้นอย่างเชื่องช้า!

ประตูหลังม่านไม้ไผ่บีตแง้มไว้!

ในประตูนอกประตูต่างไม่มีคน จึงคล้ายเป็นมือบีศาจที่มองไม่เห็นยื่นเข้ามาม้วนม่านไม้ไผ่อย่างเชื่องช้าอยู่

แม้นับว่าขวัญของนางจะกล้าแข็งกว่าผู้ใด ยังต้องตระหนกจนขนลุกเกรียว รวมพละกำลังทั้งมวลเป็นครู่หนึ่ง จึงสามารถส่งเสียงตะเบ็งไป

"ผู้ใด? ออกมา!"

"ไม่มีผู้ใดออกมา!"

ไม่มีกระทั่งเงาร่างของผู้ใดทั้งสิ้น

ขังของนางกำหมัดแน่นแน่น ขบกรามแน่นแน่น

ก้าวเข้าไปอย่างเชื่องช้า

นางเดินพลางเหงื่อกาฬแตกพลางจนใบหน้าเป็นมันระยับ

นางยิ่งเดินยิ่งช้า เนื่องเพราะขาทั้งสองอ่อนแล้วแต่ยังนับว่าเดินช้า ๆ จนเข้าประตูบานนั้นได้

หลังประตูเป็นห้องลับ กระทั่งประตูหน้าต่างก็ยังไม่มี ดังนั้น แสงสว่างจึงยิ่งมืดเลือนราง

ในห้องที่มืดเลือนราง ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น มีแต่คนนั่งขัดสมาธิกับพื้นอยู่ผู้หนึ่ง

หลวงจีนรูปหนึ่ง!

.....

ใบหน้าหลวงจีนรูปนี้กลม ๆ บ้อม ๆ คิ้วหรุบตาพริ้ม เบื้องหน้ายังมีบักฮื้อวางอยู่ตัวหนึ่ง นั่นคือหลวงจีนที่เมื่อครู่สวดมนต์แล้วร่วงหล่นลงจากพื้นกลไกไปชัด ๆ

ขันธ์ห้าของระบายลมจากปากยาว ๆ มิว่าอย่างไร นางยังได้เห็นคนเบื่น ๆ ผู้หนึ่งแล้ว

แต่เมื่อหลวงจีนมาถึงที่นี้ได้ ฉันกอเล่า?

ขันธ์ห้าของนางมิได้ต้องส่งเสียง

"นี่! ท่านไฉนมาที่นี่? ฉันกอเล่า?"

หลวงจีนไม่ส่งเสียง ไม่เคลื่อนไหวด้วย

ขันธ์ห้าของนางร้องเสียงดังก้อง

"นี่! ท่านไฉนไม่กล่าววาจา?"

หลวงจีนยังคงไม่ส่งเสียงไม่เคลื่อนไหว กระทั่งดวงตายังไม่ยอมลืมขึ้น ตุจตั้งพลันกลายเบื่นหนวกใบ้แล้วก็ปาน

ขันธ์ห้าของนางแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านไม่ต้องมารยาเบื่นหนวกใบ้ หากยังไม่เอ่ยปาก ข้าพเจ้าจะเคาะศีรษะท่านให้แตกแล้ว"

หลวงจีนพาลยังมารยาเบื่นหนวกเบื่นใบ้อยู่นั้น

เอง

ขังขือขือตวาดด้วยโทสะ

" ท่านเข้าใจข้าพเจ้าไม่กล้า ? "

พอโลหะของขังตัวเสียงเจี๊ยะระเบิด ในโลกยังมีเรื่องราวใดที่นางไม่กล้ากระทำ ?

นางถลันปราดเข้าไป เคาะใส่ศีรษะล้านเลี่ยนของหลวงจีนรูปนั้นจริง ๆ

ร่างหลวงจีนล่ายโงนเงนแล้วคว่ำลงข้า ๆ

ขังขือขือตะปบคว้าอกจีวรของท่านไว้โดยไม่รู้ตัวพลางตวาด

" ท่านทำอะไร ? คิดมายาเบื่นตาย ? "

หลวงจีนมิได้มายาเบื่นตาย

เบื่นหลวงจีนตายแล้วจริง ๆ !

.....

ความจริงใบหน้าหลวงจีนนั้นทั้งเปล่งปลั่งทั้งมีประกาย แต่ตอนนี้กลายเบื่นสีเทาซีด

บนใบหน้าสีเทาซีด กำลังมีโลหิตไหลอย่างเชื่องช้ามาสายหนึ่ง จากหน้าผากไหลลงมาถึงคิ้วตา ไหลตามร่องจมูกจนถึงมุมปาก

ขังขือขือสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ มือเท้าเย็นเฉียบไปในทันที ต้องถอยหลังออกก้าวใหญ่โดยไม่รู้ตัว

พอนางถอย หลวงจีนก็คว่ำหน้าลงกับพื้น

คอนนั้งขังขือขือจึงได้เห็น กลางขมับของหลวงจีนมีโพรงเล็ก ๆ อยู่ โลหิตสด ๆ กำลังไหลออกจากโพรงนั้นมา

"หรือโพรงนั้นเป็นเราเคาะแตก?"

"ไม่ใช่เด็ดขาด!"

นางลงมือไม่หนักหน่วงอย่างไร อย่าว่าแต่ ร่างของหลวงจีนชาแข็ง แสดงว่าตายมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว

"เป็นผู้ใดฆ่าหลวงจีนรูปนี้?"

จ.หมื่องลุง
8
ผู้ชนะ

หนังสือเรื่องจีน ของ ว. ณ เมืองลุง

ที่ลดราคาพิเศษ

จงอ้ยในบู๊ลิ้ม	22	เล่มจบ	ขายพิเศษ	22.00 บาท
ฤทธิ์มีดสั้น	28	,,	,,	28.00 ,,
กระบี่บุรุษหุ่น	19	,,	,,	19.00 ,,
ใต้เงามัจจุราช	19	,,	,,	19.00 ,,
ตาบพญายม	20	,,	,,	20.00 ,,
เพชฌฆาตสายฟ้า	24	,,	,,	24.00 ,,
วีรกรรมอินทะ	27	,,	,,	27.00 ,,
จอมมารมือโลหิต	23	,,	,,	23.00 ,,
จุมทองแดนทมิฬ	25	,,	,,	25.00 ,,

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร ก.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร โทร. 21725

ยอดของเรื่องบู๊สยดสยองที่ดีที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๘ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๙ ออกวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "เซียวฮื้อ" "ฤทธิมีดสั้น" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

"หรือเป็นฉันกอ? แล้วฉันกอเล่า?"

ขังขือขือยืนแน่วนิ่งในที่นั้น แทบไม่อาจเคลื่อนไหวได้อีกแล้ว

นางพอเข้าประตูใหญ่ของบ่อนการพนันนั้น ก็คล้ายตกอยู่ในความผันร้าย

นับแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา ทุกเรื่องราวที่นางเผชิญล้วนประหลาดพิกลจนไม่มีบัญญาอธิบาย ลี้ลับพิสดารจนไม่อาจคำนวณ

นอกจากในผันร้ายแล้ว ยังมีสถานที่ใดเกิดเรื่องเช่นนี้มาได้?

ผันร้ายนี้จะตื่นหรือไม่?

ขังขือขือขบกรามแนบแน่น ตัดสินใจทอดทิ้งเรื่องราวทั้งหลาย โถมออกจากบ้านผีสิงนี้ก่อนค่อยว่ากล่าว

แต่นางไม่มีบัญญาโถมออกไปแล้ว

ประตูเพียงบานเดียวของห้องนี้ มิทราบถูกผู้ใดใส่กลอนไว้ทางภายนอกตั้งแต่เมื่อใดอีก

แล้วแต่นางจะผลักจะกระชากด้วยกำลังรุนแรงสักเพียงใด ประตูยังคงไม่เบิด เตะถีบจนกระทั่งเท้าแทบหัก ประตูยังคงเบิดไม่ออกอยู่นั่นเอง

ประตูนี้มิใช่ประตูเหล็ก แต่ไม้ประตูอุบาทว์กลับคล้ายยังแข็งแกร่งยิ่งกว่าเหล็กเสียอีก แม้นับว่านางมีดาบอยู่กับมือ ก็มิแน่สามารถฟันมันแตกทลายไปได้

ผนังรอบข้างยิ่งหนากว่า

นางพลันรู้สึก นางคล้ายเป็นสัตว์บ้าที่ตกลงไปในหลุมดักของนายพราน ไม่เพียงเดือดดาลขุ่นแค้นหวาดหวั่นขวัญเสียเท่านั้น ยังมีความรู้สึกโศกเศร้าอย่างบอกไม่ถูกอีกด้วย

ที่โศกเศร้าสุดคือ นายพรานซึ่งขุดหลุมดักนี้เป็น

ผู้ใดก็ยังไม่เห็น !

ผืนร้ายนี้คล้ายดั่งไม่มีวันตื่นเลยตลอดกาลนาน

ขังขื่อขื่อแค้นจนใครร่ำไห้จนสาใจสักพัก แต่เสียดาย กระทั่งร่ำไห้ก็ยังไม่ได้

ในห้องลับยิ่งมืด ยิ่งอึดอัด จนกระทั่งนางคล้ายรู้สึกระบายลมหายใจไม่ออก

โลหิตบนขม่อมหลวงจีนเริ่มแข็งตัวแล้ว

อาจบางทีมีแต่มันจึงทราบความลับทั้งมวล อาจบางทีกระทั่งมันก็ยังไม่ทราบ !

ผู้ใดทราบ ?

ขังขื่อขื่อขบกรามสุดแรง ขอเพียงสามารถทราบเรื่องราวนี้ นางยินดีตายโดยไม่ตัดพ้อ

ไม่ได้ยินเสียงลม และไม่ได้ยินเสียงฝน

ที่นี่คล้ายดั่งเป็นฮวงซุ้ย ฮวงซุ้ยที่สร้างขึ้นเตรียมฝังนาง

หรือสร้างขึ้นเพื่อผังหลวงจีน ?

มิว่าอย่างไร ตอนนี้นางกับหลวงจีนต่างอยู่ในฐานะชู้รักแล้ว

นางไม่เคยคาดคิดเลยว่า ถึงกับจะมาอยู่ในฐานะชู้รักกับหลวงจีนได้

นางตอนนี้กระทั่งภูตผีก็ไม่กลัว แม้นับว่ามีภูตผีมาจริง นางยังยินดีต้อนรับอย่างยิ่ง

พอนึกถึงภูตผี นางอดมิได้ต้องนึกถึงบีศาจหัวโตตัวนั้น

"มันอยู่ที่ใด ยังคงลอบสะกดรอยตามเราอยู่หรือไม่ ?"

"ผ้าห่มผืนนั้น เป็นมันห่มให้เราหรือไม่ ?"

"มันทราบหรือไม่ว่า มันจะไม่มีทางพบเห็นเราอีกแล้วตลอดกาลนาน"

"หากมันทราบ จะเศร้าเสียใจอย่างยิ่งหรือไม่?"

หัวใจดรุณีน้อย

นึกถึงตอนนี้ นางอดรู้สึกตัวนางออกจะเหลวไหลอย่างยิ่งมิได้

เพราะมีคนพอจะนึกถึงเป็นจำนวนหมื่น ๆ พัน ๆ ไฉนพาลไปนึกถึงมัน?

เรานึกถึงมันอยู่ที่นี้ มิทราบมันอยู่ที่ใด นึกถึงผู้ใด?

ดังนั้นเอง นางเริ่มนึกถึงบิดานาง นึกถึงขั้งขิม เหล่านี้ความจริงเป็นคนสนิทที่สุดของนาง แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด ยามนึกถึงพวกเหล่านี้ กลับดังยังมีสู้นึกถึงมัน นึกถึงมันในเรื่องมากหลาย นึกถึงจนลืกขั้งครึงใจ

"นี่อาจบางทีเนื่องเพราะระหว่างนี้เรามักอยู่ใกล้ชิดกับมัน"

กระทั่งนางเองก็มิอาจยอมรับ มันนับเป็นคนที่ยากจะลืมได้จริง ๆ

หรืออาจบางทีตัวประหลาดใด ๆ ในโลกต่างเป็นเช่นนี้ทั้งสิ้น ?

ขั้งขือขือถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้สึกจิตใจของนางว้าวุ่นจนสับสนยิ่ง

ในช่วงเวลานี้ นางนับว่าได้นึกถึงเรื่องราวมากหลายจริง ๆ นึกถึงปัญหาประหลาดพิกลมากมายก่ายกองอย่างยิ่ง •

นางคิดซ้ายคิดขวา คิดถึงเรื่องราวต่าง ๆ มีแต่มิได้คิดเรื่องประการเดียว.....ทำอย่างไรจึงออกจากห้องนี้ได้?"

หัวใจของตรุณีน้อย นับว่าพิสดารอย่างยิ่งจริงๆ พวกนางบางครั้งโศกเศร้าเสียใจ บางครั้งปีติยินดี บางครั้งเจ็บแค้นขมขื่น บางครั้งขุ่นเคืองเดือดดาล แต่กลับน้อยครั้งนักที่จะรู้สึก "กลัว" โดยจริงใจ

ความจริง หวาดกลัวเป็นความรู้สึกแรกเริ่มที่สุด ลึกซึ้งที่สุดของมนุษย์เรา

แต่ในความรู้สึกนึกคิดของเหล่าตรุณีน้อย หวาดกลัวคล้ายดังมิใช่เป็นความรู้สึกที่แท้จริงเลย

เนื่องเพราะพวกนางไม่เคยใช้ความคิดไปนึกถึงเรื่องเหล่านี้โดยจริงจังมาเลย

ไม่จำเป็นต้องไปถามตรุณีน้อย ยามนางเผชิญกับศัตรูนั้นนึกถึงเรื่องอันใด คำตอบของนาง จะต้องเป็น

ที่ท่านนึกไม่ถึงตลอดกาลนาน

.....

มีคนฉลาดปราดเปรื่องอย่างยิ่งผู้หนึ่ง เคยถามตรุณีน้อยมากหลายถึงปัญหาที่ไม่ชาญฉลาดอย่างไร

"ท่านรู้สึก ในโลกมีเรื่องใดน่ากลัวที่สุด?"

คนฉลาดผู้นั้นได้รับคำตอบที่ผิดแปลกแตกต่าง

"ถูกคนรักทอดทิ้งจึงเป็นเรื่องน่ากลัวที่สุด"

"ถูกคนแอบดูในตอนอาบน้ำจึงน่ากลัวที่สุด"

"มุสิกน่ากลัวที่สุด....โดยเฉพาะมุสิกมุดเข้าไปในผ้าห่มนอนยิ่งน่ากลัว"

"ร่วมรับทานอาหารกับตัวน่ารังเกียจชิงชังจึงน่ากลัวที่สุด"

"เดินคนเดียวในวิกาลอันมืดมิดจึงน่ากลัวที่สุด"

"มันหมูน่ากลัวที่สุด (เพราะทำให้อ้วน)"

มีคำตอบบางประการ ที่คนฉลาดผู้นั้นกระทั่งนึกก็ยังนึกไม่ถึง นับว่ากระตุ้นผู้คนจนหัวร่อไม่ออกร่ำไห้มิได้จริง ๆ

แต่ไม่เคยมีตรุณีนางใดจะตอบ

"ตายจึงน่ากลัวที่สุด"

.....

ห้องยิ่งนานยิ่งร้อน ยิ่งนานยิ่งอึดอัด

ชั้งซอซอพลันนึกถึงน้ำลูกบัวที่แช่น้ำแข็งจนเย็นเฉียบ

พอนึกถึงเรื่องนี้ นางยิ่งไม่มีปัญญาอดกลั้นได้ต่อไปอีก

นางนับว่าแทบจะคลุ้มคลั่งแล้ว

โชคดีที่ในตอนนั้น นางพลันได้ยินเสียงประหลาดพิกลอีกครา

เสียงนี้ถึงกับดังมาจากใต้พื้น

นางยังมิทันแยกแยะออกว่าเป็นเสียงใด ? พลันเห็นแผ่นหินของพื้นพลิกขึ้นเบื้องบน

นางกระโดดปราดถอยไปที่มุมห้องทันที

พื้นแตกออกเป็นโพรงใหญ่ มีคนผู้หนึ่งโผล่ศีรษะออกมาจากโพรงอย่างเชื่องช้า....

ฉิ่นกอ!

ขังซือซือทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ยอมิได้ต้องการร้องสุดเสียง

เมื่อฉิ่นกอเห็นนางก็ตระหนกขึ้นเฮือกใหญ่ เห็นหลวงจีนที่ฟุบกับพื้นยิ่งตระหนกว่าเดิม แต่ยังยอมิได้ต้องร้องโพล่ง

"ท่านไฉนเคาะศีรษะมันแตกจริง ๆ ได้ ?"

ขังซือซือก็ร้องขึ้น

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการถามท่าน ท่านแม้นับว่าต้องการให้ข้าพเจ้าเคาะศีรษะมันแตก ก็ไม่ต้องปลิดชีวิตของมัน"

ฉิ่นถอกล่าว

"ผู้ใดเคาะศีรษะมันแตก ? ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ เลยว่ามันอยู่แห่งหนใด"

"ท่านก็ไม่ทราบ ? ผู้ใดทราบ ?"

"ท่าน ! ท่านไยมิใช่อยู่กับมันมาตลอดเวลา ?"

ขั้งฮือฮือร้องสุดเสียงอีกครั้งจึงกล่าว

"ผู้ใดบอกว่าข้าพเจ้าอยู่กับมันตลอดเวลา หลังจากมันร่วงลงไปแล้ว ท่านไยมิใช่ร่วงตามลงไปด้วย?"

"แต่เมื่อข้าพเจ้าร่วงลงไปแล้ว กระทั่งเงาร่างของมันอยู่ที่ใดก็ยังไม่เคยเห็น"

ขั้งฮือฮือจุนงงงวยจึงกล่าว

"แล้วท่านเห็นกระไร ?"

"ไม่เห็นเรื่องราวใดทั้งสิ้น ด้านล่างไม่มีข้าวของใดทั้งสิ้น แม้นับว่ามี ข้าพเจ้าก็ไม่เห็น"

"เพราะเหตุใด ?"

"ด้านล่างไม่มีโคมแม้สักดวงเดียว มืดมิดจนสนิท ข้าพเจ้ามิใช่ค้างคาว ไฉนแลเห็นภาพใด ๆ ได้"

"แล้วท่านไฉนหามาถึงที่นี้ได้?"

"เนื่องเพราะขั้นล่างยังมีบันไดศิลา ข้าพเจ้าลูบคลำอยู่เป็นครึ่งวัน จึงคลำมาถึงที่นี่ พอเดินขึ้นบันไดพ้นเบื้องบนก็เบิดออกมา ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าท่านเป็นผู้ช่วยข้าพเจ้าทางเบื้องบนเสียอีก"

ชั่งขือขือผีนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าหามีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนั้นไม่"

"แล้วท่านไฉนมาถึงที่นี้ได้? หลวงจีนนั้น....."

ชั่งขือขือสอดคำทันที

"ท่านไม่ต้องสงสัยให้เหลวไหล ตอนข้าพเจ้ามา มันเป็นสภาพนั้นอยู่แล้ว"

"ผู้ใดฆ่ามัน?"

"บีศาจจึงทราบ"

พอได้ยินคำ "บีศาจ" สีหน้าฉี่นกอพลันแปรเปลี่ยนไปวูบหนึ่ง ผีน้ำมกล่าว

"ดูท่าสถานที่นี้คล้ายมีภูตผีจริง ๆ ข้าพเจ้าเพียงแต่ประหลาดใจ ท่านไฉนจึงจับเจ่าอยู่ที่นี่ตลอดเวลาได้?"

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าไม่ต้องการไป?"

"ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านรอข้าพเจ้า"

ใบหน้าขั้งขือขือคล้ายดังแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไฉนทราบว่าท่านจะมุดออกมาในสถานที่นี้"

"ในเมื่อท่านไม่รอข้าพเจ้า ไฉนยังไม่หนีไป?"

ขั้งขือขือถอนหายใจกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าหนีไม่ออก"

"เพราะเหตุใด?"

"พอข้าพเจ้าเข้ามาในห้อง ประตูก็ถูกบีดแล้วลงกลอนภายนอก"

"ผู้ใดบีดประตู ?"

"บีศาจจึงทราบ"

เอ่ยถึง "บีศาจ" อีกในคราวนี้ ใบหน้าของนางต้องแปรเปลี่ยนไปวูบหนึ่ง.....ความตายแม้คล้ายดังมิใคร่น่ากลัวนัก แต่บีศาจย่อมน่ากลัวเสมอ

ฉื่นกอกล่าวขึ้น

"ท่าน....ผลักประตูไม่ออก ?"

"ประตูใส่กลอนทางด้านนอก ข้าพเจ้าผลักออกได้อย่างไร ?"

"อาจบางทีท่านมิได้ใช้กำลัง ?"

ขังซือซือเชิดปากกล่าว

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าไร้ประโยชน์ถึงปานนั้นจริงๆ ท่านไฉนไม่ไปทดลองดูเอง ?"

ฉิ่นกอย่อมต้องไปทดลอง

มือเพิ่งผลักเบา ๆ ประตูก็เปิดออกทันที

ขังขืนขืนแทบไม่ยอมเชื่อสายตาตัวเอง งุนงงครู่หนึ่งจนมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"ประตูบานนี้เมื่อครู่ใส่กลอนทางด้านนอกชัด ๆ ไม่ผิดแม้สักน้อยนิด"

"ในเมื่อประตูเปิดแล้ว นางออกไปได้แล้ว นี่ความจริงเป็นเรื่องเบิกบานใจอย่างยิ่งอยู่"

แต่นางกลับมีโทสะเดือดดาลอย่างยิ่ง

ถูกคนกักขังตายอยู่ในที่นี้เป็นเรื่องหนึ่ง ถูกคนปรักปรำนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งจริง ๆ

ขังตัวเสียวเจียะยอมตายก็ไม่ยอมถูกคนปรักปรำ

ฉิ่นกอถอนหายใจกล่าว

"แม้นับว่าประตูบานนี้เมื่อครู่ถูกใส่กลอนทาง

ภายนอก ตอนนี้พวกเราย่อมออกไปกันได้แล้ว"

ขังตัวเสียวเจี๊ยะสะบัดเสียง

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

ฉินกองงุนงงงวยจึงถาม

"ไฉนไม่ไป?"

ขังซือซือกล่าวด้วยความโกรธแค้น

"ท่านปรักปรำข้าพเจ้า ท่านเข้าใจข้าพเจ้าหลอกลวงท่าน?"

ฉินกอกะพริบตากล่าว

"ผู้ใดว่าท่านหลอกลวงข้าพเจ้า? ท่านเหตุไฉนต้องหลอกลวงข้าพเจ้า?"

"ปากท่านแม้กล่าวดังนี้ แต่ในใจจะต้องยังคิดว่าข้าพเจ้าหลอกท่าน"

ฉินกอหัวร่อเบา ๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าท่านหลอกลวงข้าพเจ้าเลย

วาจาของท่าน ข้าพเจ้ามิเคยไม่เชื่อถือมาเลยสักครั้ง"

"แต่ประตูบานนั้น....."

"ประตูบานนั้น เมื่อครู่ย่อมใส่กลอนทางด้านนอกแน่นอน ในเมื่อคนผู้นั้นลอบเร้นมาใส่กลอนประตูได้ ก็ลอบเร้นมาถอดกลอนได้เช่นกัน"

ข้อนี้ก็จริงแม้ยมยิ่งนัก แต่พลันชมวดคิวกล่าว

"แต่คนผู้นั้นเป็นใคร ? ไฉนต้องลับ ๆ ล่อ ๆ มากระทำเรื่องเยี่ยงนี้ ?"

"พวกเราเพียงออกไปหาคนผู้นั้นพบ ก็ต้องถามเหตุผลได้แน่"

"ถูกต้อง ! พวกเราต้องหาคนผู้นั้นให้พบ ต้องถามให้กระจ่าง"

ครั้นนางไม่รอให้ฉินกอเร่งรัด นางโถมออกไปก่อนทันที

ห้องทางด้านนอกเย็นสบายกว่ากันมาก หลาย

ชาทั้งสามถ้วยบนโต๊ะยังคงวางอยู่ในสภาพเดิม

ชาย่อมเย็นไปแล้ว

ขังขือขือตอนนี้ต้องการชาที่มีความเย็นชุ่มฉ่ำสักถ้วยหนึ่ง

หากเย็นเมื่อหลายวันก่อน นางต้องดื่มชาทั้งสามถ้วยนี้ลงไปก่อนค่อยว่ากล่าว แต่ตอนนี้ นับว่านางผึกฝนจนฉลาดขึ้นบ้างแล้ว ใครจะรู้ว่าชานี้มีพิษอยู่หรือไม่?

นางดูไม่ออกในชามียาพิษหรือไม่? แต่นักเลงเก่าย่อมสมควรดูออกได้

ฉิ่นกอเป็นนักเลงเก่าที่โชกโชน

ขณะนางคิดจะเรียกฉิ่นกอไปดู จึงได้พบเห็น

ฉินกอยังยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

ขังขือขือกล่าว

"นี่! ท่านงุนงงไปไย? คิดถึงเรื่องใดอยู่?"

ฉินกอเงยหน้ามองนางแวบหนึ่งแล้วพลันหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้ากำลังคิด หากประตูบานนี้เปิดไม่ออกจริง กลับเป็นเรื่องสนุกสนานน่าสนใจยิ่ง"

"สนุกสนาน? มีที่ใดน่าสนุกสนาน?"

ฉินกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากประตูเปิดไม่ออกจริง พวกเราไยมิใช่ถูกกักขังอยู่ในนั้น ขังไปชั่วชีวิต?"

ใบหน้าขังขือขือแดงอีกครา กล่าวอย่างเอียงอาย

"ที่แท้ท่านก็มิใช่ตัวดี"

ฉินกอหัวร่อพลางกล่าว

"บุรุษเพศมีสักกี่คนที่เป็นตัวตีจริง ๆ ?"

ชั้งชือชือพลันเงยหน้าขึ้นกล่าว

"ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าความจริงตั้งใจวิวาห์กับท่าน"

"ทราบ"

ชั้งชือชือขบริมฝีปากกล่าว

"แต่บัดนี้ แม้นับว่าพวกเราถูกกักขังอยู่ในห้องเดียวกัน กักขังไปตลอดชีวิต ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมวิวาห์กับท่าน"

"เพราะเหตุใด ?"

ชั้งชือชือถอนหายใจกล่าว

"เนื่องเพราะท่านแม้ประเสริฐอย่างยิ่ง แต่มิใช่บุคคลประเภทที่ข้าพเจ้าคิดหมายจะวิวาห์ด้วย"

ฉินกอกะพริบตาถาม

"ท่านคิดหมายจะวิวาห์กับบุคคลประเภทใด ?"

ชั้งชือชื่องุนงงไปวูบหนึ่งจึงเชิดปากกล่าว

"รอข้าพเจ้าหาพบ ข้าพเจ้าต้องบอกกับท่านเป็นคนแรก"

ฉิ่นกอดอนหายใจกล่าวบ้าง

"วาจาเหล่านั้นของท่าน ไม่กลับบีบคั้นข้าพเจ้าให้ลำบากยากใจ ?"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านต้องไม่ลำบากยากใจแน่ เนื่องเพราะสตรีที่ท่านคิดหมายจะวิวาห์ ก็ต้องมิใช่สตรีประเภทข้าพเจ้า"

ฉิ่นลอหัวร่อเสียงดัง ๆ กล่าว

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ดูท่าเราสองเพียงสามารถเป็นสหายรักเท่านั้น"

ชั้งชือชือแย้มยิ้มตอบ

"สหายรักตลอดกาลนาน"

นางพลันรู้สึกปลอดโปร่งอย่างยิ่ง เนื่องเพราะ

นางได้บอกความในใจออกไปแล้ว

ฉิ่นกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่คิดจะอยู่ในห้องเดียวกับท่านอีกแล้ว ยังคงเชิญออกไปเถิด"

"ถูกต้อง ออกไปหาคนผู้นั้น"

นางพลันนึกถึงเรื่องถูกคนขังอยู่ในห้องแล้วใส่กลอนทางด้านนอกมาอีกครา และห้องนี้เมื่อครู่นางก็ผลักไม่ออก

แต่คราวนี้ นางไม่กล้าเรียกฉิ่นกอไปทดลองแล้ว นางไปทดลองเอง

ประตูมิได้ใส่กลอนจริง ๆ นางเพียงผลักเบา ๆ ก็เปิดออก

ในเมื่อคนผู้นั้นสามารถใส่กลอน ก็สามารถถอดกลอน

นี่กลับไม่ทำให้ชั้งซือซือรู้สึกดีขึ้นเต้นรู้สึกผิดคาดหมายอย่างไร

ที่สร้างความตื่นเต้นแก่นางคือ ประตูพอเปิดออก ด้านนอกคล้ายมีเสียงประหลาดพิกลแว่วมาไม่ขาดหู

เป็นเสียงใดกัน?

เป็นเสียงที่นางคาดผิ้นไม่ถึงจะมาได้ยินในสถานที่นี้

ประตูพอผลักแง้มออกเล็กน้อย ด้านนอกก็มีเสียงทุก ๆ ชนิด เสียงสับสนอลหม่านแว่วเข้ามา มีบ้างเป็นเสียงลูกเต๋า เสียงล้างไพ่ เสียงขู่ตะคอกร้องตะโกน เสียงหัวร่อของคนได้ เสียงถอนใจของคนเสีย

ที่นี่ความจริงเป็นบ่อนพนัน การมีเสียงเยี่ยงนี้ถูกต้องตามทำนองครองธรรมแล้ว

แต่บ่อนการพนันนี้ เมื่อครู่ไยมิใช่ไม่มี? ที่นี่เมื่อครู่ไยมิใช่กลายเป็นวัดหลวงจีนแล้ว? อย่าว่าแต่

หลวงจีนเหล่านั้นต่างพากันหนีหายจนหมดสิ้น

ที่นี่ความจริงเป็นบ้านร้าง ไหนเลยมามีเสียงเช่นนี้ได้ ?

ชั้งขอขอแทบต้องร้องสุดเสียงด้วยความตื่นตกใจผลักประตูอย่างแรงออกไป

ประตูพอถูกผลัก นางก็อดมิได้ต้องร้องสุดเสียงขึ้นจริง ๆ

ผู้ใดว่าด้านนอกเป็นวัดหลวงจีน ? ผู้ใดว่าด้านนอกเป็นบ้านร้างไม่มีคน ?

ด้านนอกเป็นบ่อนการพนันขัด ๆ โคมไฟยังสว่างไสว บุคคลประเภทต่าง ๆ กำลังเล่นการพนันอย่างคึกคัก

บุคคลประเภทใด ๆ ต่างมีอยู่ครบครัน เพียงไม่มีหลวงจีนเท่านั้น

ไม่มีหลวงจีนแม้แต่รูปเดียว !

.....

บ่อนการพนันที่เมื่อครู่สาบสูญดั่งปาฏิหาริย์
ตอนนี้ปรากฏขึ้นดั่งปาฏิหาริย์อีกครา

ท่านว่านี่เป็นเรื่องราวใด ?!

เรื่องเช่นนี้ผู้ใดอธิบายได้

คล้ายจริงคล้ายมายา

ในบ่อนการพนัน แสงไฟสว่างไสว บนโต๊ะการพนันมีผู้คนเบียดเสียดกันคับคั่ง

ตอนใต้เข้าไฟ ความจริงเป็นเวลาที่บ่อนการพนันคึกคักที่สุด

บ่อนการพนันใด ๆ ในแดนดินต่างเป็นเช่นนี้ทั้งสิ้น

แต่ขังขือขือเมื่อเห็นสภาพนั้น กลับแตกตื่นตกใจยิ่งกว่าตอนเห็นหลวงจีนทั้งห้องของเมื่อครู่หลายเท่านัก

นางยืนตะลึงลานเบิ่นเวลาเนิ่นนาน จึงเหลียวหน้ามองไป

ฉิ่นกอยืนอยู่ด้านหลังของนาง ปากอ้ากว้างตาเหลือกค้าง สีหน้าคล้ายดังเพิ่งถูกคนเตะใส่ท้องมาฉาดหนึ่งก็ปาน

ขังขือขือเลียริมผีปากที่แห้งผากแล้วตะกุกตะกักขึ้น

"ท่านเห็นกระไร?"

ฉิ่นกอตะกุกตะกักตอบ

"บ่อน....การพนัน"

"ท่านเห็นจริง ๆ?"

ฉิ่นกอผีนยิ้มตอบ

"ผู้ใดทราบว่ามันจริงหรือไม่?...บีศาจึงทราบ"

ขังซือซือยังคิดจะกล่าวกระไร พลันเห็นคนผู้หนึ่งเดินยิ้มแย้มเข้ามาหาทั้งสอง

เป็นคนที่สวมใส่ด้วยความพิถีพิถัน ในมือยังถือขวดยานัตถุ์ รูปร่างสูงใหญ่อย่างยิ่ง หนวดเคราครึ้มเต็มหน้า ดูท่าทางการเดินของมันก็แน่ใจ คนผู้นี้มีวิชาทางเท้าไม่ต่ำทราม

ขังซือซือไม่รอให้มันเดินข้ามา นางตาหน้าออกรับก่อนแล้วกล่าว

"บ่อนการพนันนี้เปิดมานานเท่าใดแล้ว ?"

คนผู้นั้นคล้ายดังรู้สึกบัญหาของนางถามพิสดารเกินไป กวาดตามองนางขึ้น ๆ ลง ๆ หลายครั้ง จึงตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ในวันที่บ่อนการพนันนี้เปิด โกวเนี้ยน่ากลัวยังเป็นทารกน้อยอยู่"

ขังซือซือพยายามข่มกลั้นความแตกตื่นขวัญเสีย

ของนางไว้ กล่าวต่อไป

"ท่านอยู่ที่นี่ตั้งแต่บ่อนการพนันเริ่มเปิด?"

คนผู้นั้นหัวร่อออกดรา จึงกล่าว

"อาคันตุกะท่านแรกของบ่อนการพนันนี้ เป็นข้าพเจ้าเชิญเข้ามาเอง"

"ท่านอยู่ที่นี่ตลอดมา?"

"นอกจากเวลานอนแล้วอยู่ทั้งสิ้น"

"บ่ายวันนี้เล่า?"

"ปกติข้าพเจ้าต้องนอนตอนบ่ายสักพักหนึ่งเสมอ แต่วันนี้บังเอิญมีลูกหายเก่ามาเยี่ยมหลายท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงต้องอยู่เป็นเพื่อนตลอดมา"

ชั้งชือชือกำมือทั้งสองสุดแรง พลันหันไปกล่าว

"ท่าน....ท่าน....ได้ยินคำพูดของมันหรือไม่?"

ใบหน้าฉินกอก็ซีดขาว ปรายเข้าใส่กล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านควรกล่าววาจาสัตย์จริงจึงประเสริฐ"

ใบหน้าคนผู้นั้นมีแววตระหนกวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไฉนไม่กล่าววาจาสัตย์จริง?"

ฮังฮือฮือโพล่งขึ้น

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

คนผู้นั้นตอบ

"ข้าพเจ้าแซ่กิม...."

ฮังฮือฮือโพล่งขึ้น

"แซ่กิม กิมตัวยู้จือเป็นผู้ใดของท่าน?"

คนผู้นั้นลูบคลำเคราที่เต็มหน้าพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าก็คือกิมตัวยู้จือ"

ฮังฮือฮือยิ่งดังขึ้นกว่าแล้ว นางร้องสุดเสียง

"ท่านมิใช่กิมตัวยู้จือ มิใช่เด็ดขาด"

คนผู้นั้นมีท่าทียิ่งตระหนกกว่าเดิม ร้องโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้ามิใช่กิมตั้วฮู้จือ เป็นผู้ใด?"

ขงจื๊อขอดวาด

"มิว่าท่านเป็นผู้ใดก็ตาม แต่ท่านต้องไม่ใช่กิมตั้วฮู้จือเด็ดขาด"

ตอนนั้น มีคนล้อมเข้ามาบ้างแล้ว

ขงจื๊อขอมิได้ไปดูพวกที่ล้อมมาเป็นเหล่าใดกัน ก็เห็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของคนผู้นั้น เป็นรอยยิ้มที่ทั้งขัดตาทั้งพิกลยิ่ง

คนผู้นั้นแย้มยิ้มแล้วจึงกล่าว

"โกฺเนยไฉนทราบข้าพเจ้ามิใช่กิมตั้วฮู้จือ"

ขงจื๊อขอเค้นเสียง

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ารู้จักกิมตั้วฮู้จือ มันไม่มีหนวดเครา ไม่มีแม้สักเส้นเดียว"

คนผู้นั้นพลันตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง ชี้หน้า

ชั้วชือชือพลางหัวร่อกล่าว

"โกวเนี่ยนบอกกิมตั้วยู้จือไม่มีหนวดเครา?"

บรรดาผู้คนที่ล้อมอยู่ ต่างส่งเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว คล้ายดังได้ยินเรื่องตลกขบขันที่สุดก็ปาน

"กิมตั้วยู้จือไฉนไม่มีหนวดเครา?"

"หากมันไม่มีหนวดเครา ไฉนจึงเรียกว่ากิมตั้วยู้จือ?"

เสียงหัวร่อนั้นชั้วชัดหู ทั้งปวดประสาท

ชั้วชือชือนับว่ากระวนกระวายจนแทบคลุ้มคลั่ง รุ่นเดืองจนคลุ้มคลั่ง พยายามใช้เรี่ยวแรงทั้งมวลส่งเสียงดังก้อง

"กิมตั้วยู้จือไม่เพียงไม่มีหนวดเคราเท่านั้น ยังเป็นหลวงจีนแล้วด้วย"

พอคำพูดนั้นเปล่งไป เสียงหัวร่อของทุกผู้คนยิ่งดังกึกก้องกว่าเดิม หัวร่อจนตัวงอไปมา ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว

"หากกิมตั้วยู้จือเป็นหลวงจีนได้ คนทั้งแผ่นดินน่ากลัวต่างไปเป็นหลวงจีนหมดสิ้นแล้ว"

"โกวเน้ยท่านนี้หากมิใช่จำคนผิด ก็ต้องเป็นโรคบ้าจนสมองเลอะเลือนเหลวไหล"

ซังจือจือกระโดดขึ้นร้อง

"เราไม่งุนงงสักน้อยนิด และจำคนไม่ผิด เราเห็นกับตาชัด ๆ"

คนหนวดเคราครึ่มผู้นั้นกลั้นหัวร่อกล่าว

"ท่านเห็นกระไร ?"

ซังจือจือกระชากเสียง

"เห็นกิมตั้วยู้จือเป็นหลวงจีน"

มีคนชิงกล่าวขึ้น

"มันไฉนอยู่ดี ๆ ยอมไปเป็นหลวงจีน ?"

ซังจือจือตอบ

"เนื่องเพราะมีคนบังคับมัน"

กิมต้วยู้จึงถามบ้าง

"ผู้ใดบังคับมัน ?"

"หลวง .... หลวงจีนรูปหนึ่ง"

เสียงหัวร่อยิ่งนานยิ่งดัง, ยิ่งนานยิ่งเสียดหูระคายใจ จนชั่วขณะรู้สึกศีรษะของนางมึนงงแล้วจริง ๆ

ในวันนั้น นางพบกับเรื่องพิกลจนพิสดารมากมายหลากหลาย แต่เป็นเรื่องจริง ? หรือภาพมายา ? กระทั่งนางเองก็แยกแยะไม่ถูกแล้ว

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวขึ้น

"ท่านว่าเป็นหลวงจีนรูปหนึ่ง ?"

เสียงนั้นแผ่วทุ้มเยือกเย็น มิได้ตะโกนก้องสุดเสียง แต่ในเสียงหัวร่อที่สนั่นหวั่นไหว แต่ละคนกลับสามารถได้ยินถนัดชัดเจน คล้ายดังมากล่าวอยู่ที่ข้างหูก็ปาน

แม้นับว่าเป็นคนมิใคร่รู้จักวิชาบู๊ ย่อมยังทราบว่าผู้ส่งเสียงต้องมีกำลังภายในกล้าแข็งอย่างยิ่ง

บรรดาผู้คนที่ความจริงล้อมอยู่รอบข้าง ต่างกระจายออกไปทันที เหลียวมองไปที่ต้นเสียงราวนัดกันไว้ ตอนนี้จึงได้พบเห็น ผู้ส่งเสียงถึงกับเบิ่นหลวงจีนรูปหนึ่ง

หลวงจีนรูปนี้ผอมแห้งเตี้ยเล็ก ใบหน้าเหลืองซีด ดูไปคล้ายดั่งเพิ่งทุเลาจากป่วยหนัก นั่งอยู่ในที่นั้น ยังต่ำกว่าผู้อื่นศีรษะหนึ่ง

แต่มิว่าผู้ใดเพียงแลเห็น ต้องไม่มีความรู้สึกเหยียดหยามดูแคลนแม้สักน้อยนิด

นี่มิใช่เนื่องเพราะท่านมีดวงตาเป็นประกาย คมกล้าอย่างยิ่ง, และมิใช่เนื่องเพราะมีหลวงจีนวัยกลางคนหน้าตาเหี้ยมหาญ ที่ท่าหนักแน่นเยือกเย็นคุ้มกันทางด้านหลังอีกสองรูป ทั้งมิใช่จีวรที่หลวงจีนทั้งสามจะทอขึ้นมาจากวัสดุล้ำค่า ยิ่งมิใช่เพราะในมือมีลูกประคำเบ็นทองคำเหลืองอร่ามอยู่อีกสายหนึ่ง

แต่เบิ่นเพราะสาเหตุใดกันแน่? ไม่มีผู้ใดสะสาง

กระจ่าง เพียงแต่ว่า หากผู้ใดได้เห็นท่านปรากฏแรกในใจต้องบังเกิดความเคารพนับถือขึ้นเองโดยไม่อาจข่มบังคับ

กระทั่งขั้วขือขือก็มิอกเหนือกว่านั้น

นางมาตรแม้นไม่เคยพบหลวงจีนรูปนั้น และมิทราบหลวงจีนรูปนี้เป็นผู้ใด แต่กลับรู้สึกท่านต้องเป็นหลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่ง

หลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่งก็เช่นดังผู้มีชื่อเสียงมิว่าจะไปแห่งหนใด ต่างเป็นเบ้าให้ผู้คนสนใจเสมอมา

ประหลาดที่ว่า เมื่อครู่ผู้ใดต่างไม่เห็นพวกท่านในห้องนั้นไม่เคยมีหลวงจีนแม้สักรูปเดียวจริง ๆ

มิว่าผู้ใดก็ไม่เห็น หลวงจีนทั้งสามรูปมาจากที่ใดกัน ?

ขั้วขือขือกะพริบตากล่าว

"ท่านเมื่อครู่ถามข้าพเจ้า ?"

หลวงจีนชราผงกศีรษะตอบ

"ประสกหญิงเมื่อครู่กล่าวถึงหลวงจีนรูปหนึ่งใช่หรือไม่?"

"ใช่แล้ว"

"เป็นหลวงจีนรูปลักษณะใด?"

ชั้งซือซือกล่าวอย่างครุ่นคิด

"หลวงจีนรูปนั้นหน้ากลม ๆ บ้อม ๆ ดูแล้วคล้ายยังมีลักษัม"

"มีขัณษาสูงต่ำเท่าใด?"

"ขัณษาไม่สูงนัก แต่ยามกล่าววาจากลับโอ่อ่าภาคภูมิดุจผู้ชรา"

"ยังมีเต้าหยินติดตามท่านอยู่อีกผู้หนึ่งหรือไม่?"

"มิเพียงมีเต้าหยิน (นักพรต) เท่านั้น ยังมีบัณฑิตด้วย"

"พวกท่านตอนนี้อยู่ที่ใด?"

"บัณฑิตกับนักพรตข้าพเจ้าไม่เห็น เพียงทราบว่าหลวงจีนนั้น...."

นางระบายลมจากปากยาว ๆ แล้วกล่าวต่อไป

"หลวงจีนรูปนั้นตายไปแล้ว"

ในหน้าซีดเหลืองเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกของหลวงจีนขรานั้นไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด แต่ทันใดเสียงโครมดังสนั่น เก้าอี้ไม้แดงที่ท่านนั่งอยู่ ถึงกับกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

แต่หลวงจีนขรากลับยังมั่นคงดุจบรรพตใหญ่ นั่งลอยตัวอยู่กลางอากาศ แน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว!

ทุกผู้คนต่างต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ ไม่มีผู้ใดสามารถหัวร่อออกมาได้อีกแล้ว

เนิ่นนานให้หลัง จึงได้ยินหลวงจีนขราเน้นทีละคำ

"มันตายอยู่ในที่ใด?"

ขั้งขือขือขึ้นไปยังประตูที่อยู่ด้านหลัง

มือนางเพิ่งชี้ หลวงจีนกลางคนสองรูปที่อยู่หลังหลวงจีนขรา ได้พุ่งผ่าอากาศเข้ามา

เสียงชายจีวรปะทะลมดังขวับเคี้ยว ชายเสื้อของหลายสิบคนพลอยถูกพลังลมรุนแรงกระชากจนพลิวไสว

มีบ้างบางคน กระทั่งหมวกยังถูกกรรโชกปลิวออกไป

ขั้งขือขือตกเหลือบมองฉิ่นกอแวบหนึ่งมิได้

สีหน้าฉิ่นกอเคร่งเครียดอย่างยิ่ง แพรแดงที่ลำคอคล้ายดังเบียกขุ่มไปแล้ว

ข้าวบูก็เห็นหลวงจีนกลางคนทั้งสองเดินออกจากประตูมา หามซากศพหลวงจีนผู้นั้นด้วย

ทั้งสองแม้พยายามข่มอารมณ์ตนเองไว้ แต่ดวงตากลับมีประกายเคียดแค้นจนเห็นชัด

หลวงจีนขราเพียงมองแวบเดียวก็พร้อมตาประนม

มือ ร้องสรรเสริญพระพุทธคุณเบา ๆ

รอจนหลวงจีนขรารื่มตาอีกครั้ง ขั้งขือขือพลันรู้สึกคล้ายมีสายฟ้าแลบเบื้องหน้านาง

หลวงจีนขรามาถึงเบื้องหน้านางในพริบตา เน้นทีละคำ

"ประสกหญิงแซ่ไร ?"

ขั้งขือขือกระแอมเบา ๆ สองครั้งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่ขั้งนามขือขือ"

หลวงจีนขราจับมองนางอย่างเยือกเย็นอีกขั้วครู่พลันเบือนมาที่ฉันกอแล้วกล่าว

"ประสกท่านนี้เล่า ?"

"ข้าพเจ้าฉันกอ"

หลวงจีนขราผงกศีรษะเบา ๆ ใบหน้าที่อมโรคพลันมีเส้นเลือดสีเขียวปูนโปนราวกับงูขดอยู่

แต่เสียงของท่านยังคงหนักแน่นเยือกเย็นอย่างยิ่งเน้นทีละคำ

"ประเสริฐ วิชาผีมีจริงประเสริฐ นับว่าสมกิตติศัพท์ที่ร่ำลือจริง ๆ"

ขุนนางอีกคนมิได้ต้องร้องขึ้นอีกครั้ง จึงกล่าว

"หลวงจีนนี้มิใช่มันซ่า ท่านอย่าได้เข้าใจคนผิดไป"

หลวงจีนขรากล่าว

"มิใช่มันซ่า เบ็นท่าน?"

"ไฉนเบ็นข้าพเจ้าได้ ตอนข้าพเจ้าเข้าไป ท่านขาดใจตายอยู่นานแล้ว"

"เข้าไปที่ใด?"

ในห้องนั้น

"ตอนนั้นประสกแช่ฉิ่นอยู่ในห้องแล้ว"

"ไม่อยู่ มันไปในตอนหลัง และเพิ่งเข้าไปไม่นานด้วย"

คนหนวดเคราครึมพลันส่งเสียงขึ้นบ้าง

"ห้องนั้นเป็นห้องส่วนตัวของข้าพเจ้า ไม่มีทางเข้าอื่นใดอีก หากฉันได้เอียบเพิ่งเข้าไป พวกข้าพเจ้าไฉนไม่มีผู้ใดเห็น ?"

ชั้งขือขือกล่าว

"มันมิใช่เดินเข้าไปจากที่นั้น"

หลวงจีนขรากล่าว

"ประสกท่านนี้เมื่อครู่ได้บอกกระจ่างแล้ว ห้องนั้นไม่มีทางอื่นอยู่"

ชั้งขือขือกล่าว

"มัน....มุดขึ้นมาจากใต้ดิน"

นางเองก็รู้สึกเป็นวาจาที่ผู้อื่นยากจะเชื่อถือ ดังนั้น จึงอธิบายต่อไป

"ตอนบ่ายวันนี้ที่พวกเรามา หลวงจีนรูปนี้ยังไม่ตาย ขณะยังสนทนากับพวกเราพลันร่วงหล่นลงไปในอุโมงค์ใต้ดิน"

หลวงจีนชราถาม

"จากนั้นเล่า?"

ข้องือขอตอบ

"จากนั้นฉันกอดีร่วงลงไปบ้าง ตอนนั้น ในห้องไม่มีผู้คนอยู่อีก หลวงจีนทั้งห้องต่างหนีหมดสิ้น ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเข้าไปหาพวกมัน จึงพบเห็นหลวงจีนนี้ตายอยู่ในนั้นแล้ว ตอนข้าพเจ้าคิดจะถอยออกมา ประตูถูกคนใส่กลอนทางด้านนอกไว้"

นางเล่าจวดเดียวถึงตอนนี้จึงได้พบเห็น แต่ละคนต่างเบิ่งตาจ้องมองนางจนกลมกว้าง

ต่างคล้ายจะหัวร่อ แต่หัวร่อไม่ออก

มีเพียงในดวงตาของหลวงจีนชราเท่านั้นที่ไม่มีประกายแย้มยิ้มด้วย ส่งเสียงหนัก ๆ

"โกวเนี้ยมาเมื่อบ่ายวันนี้?"

"ตอนนั้นเพิ่งผ่านเที่ยงไม่นาน ห่างจากตอนนี้

อย่างมากขว้ายามครึ่ง (ประมาณสี่ขั่วโมง) เท่านั้น"

"ตอนนั้นในห้องนั้มีคนหรือไม่?"

"มี"

"เป็นพวกเหล่าใด? เหล่านี้หรือไม่?"

"มิใช่ เป็นหลวงจีนทั้งห้อง กิมตั้วฮู้จอก็อยู่ในจำนวนนั้น"

กิมตั้วฮู้จอผู้นี้ยอดมิได้ต้องหัวร่อแล้วสอดขึ้น

"ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นหลวงจีนมาเลย ทุกคนยืนยันได้"

หลวงจีนขรากล่าว

"มีผู้ใดยินยอมยืนยันให้โกวเนี้ยนางนี้ แล้วหลวงจีนทั้งห้องเล่า?"

"ต่าง....ต่างไปหมดสิ้นแล้ว"

"ไปที่ใด?"

"มิทราบได้"

"เมื่อพวกมันไปแล้ว ในที่นี้ยังมีผู้อื่นหรือไม่?"

"ไม่มี ไม่มีแม้สักผู้เดียว"

วาจานี้กล่าวมิทันจบ นางก็ได้พบเห็นมีบางคนอดมิได้ต้องลอบหัวร่ออยู่

ครั้นเมื่อวาจานี้กล่าวจบคำ มีหลายคนต้องหัวร่อออกมาแล้ว

ดวงตาหลวงจีนชราเบื่นประกายแวววาว กวาดมองรอบข้างแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"บ่ายวันนี้ท่านทั้งหลายต่างอยู่ที่นี่?"

ยี่สิบกว่าคนขึงกันตอบ

"อยู่ที่นี่จริง ๆ"

หลวงจีนชรากล่าว

"ท่านทั้งหลายมาตั้งแต่เมื่อใด?"

"มาเมื่อตอนบ่าย"

"มาตั้งแต่เมื่อค่ำวาน"

หลวงจีนชราถามต่อ

"ท่านทั้งหลายออกไปบ้างหรือไม่?"

คนทั้งปวงชิงกันตอบ

"ไม่มี ไม่มีเด็ดขาด"

ตอนนักการพนันกำลังเล่นจนหน้ามืดนั้น แม้นับว่าไข่แล้มาขับไล่ พวกมันก็มิยอมไปดอก

ขังขืนขืนขุ่นเคืองจนแทบคลุ้มคลั่ง ส่งเสียงดัง ๆ

"พวกมันกล่าวเหลวไหล ตอนบ่ายวันนี้ในห้องไม่มีคนขัด ๆ....พวกเหล่านี้มิได้อยู่ที่นี่แม้สักผู้เดียว"

หลวงจีนชราจับตามองนางพลางส่งเสียงเย็นชา

"ประสกเจ็ดแปดสิบท่านในที่นี้ต่างกล่าวเหลวไหล มีแต่โกวเนี้ยมิได้กล่าวเหลวไหล?"

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องกล่าวเหลวไหล?"

"ท่านทราบหรือไม่ว่าหลวงจีนที่ตายคือผู้ใด?"

"ไม่ทราบ"

นัยน์ตาหลวงจีนขราเป็นประกายขุ่นแค้นรันทด กล่าวช้า ๆ

"ท่านมีฉายาบ้อเม้ย เป็นชื่อตี่ของอาตมา"

คนหนวดเคราคร้ามพลันโพล่งสุดเสียง

"หรือเป็นหลวงจีนวีรบุรุษอันดับหนึ่งของสถาบันสงฆ์ บ้อเม้ยได้ชื่อแห่งเสียวลิ้มที่ผู้คนตั้งฉายาตอสื่อย่อเสียง (หลวงจีนเรืองมาก)"

หลวงจีนขราผงกศีรษะกล่าว

"ในเมื่อเป็นหลวงจีน ไหนเลยยังต้องเป็นวีรบุรุษ ในเมื่อบ้อเม้ย (นิรนาม) ไยต้องมากเรื่อง มันไม่สู่อเวจี ผู้ใดเข้าอเวจี"

คนหนวดเคราคร้ามร้องโพล่งขึ้น

"อย่างนั้นได้ชื่อท่าน...."

"อาตมาบ้อเล็ก (ไร้ตัณหา) มาจากเสียวลิ้ม"

พอฉายานักล่าวไป พลันไม่มีคนส่งเสียง และไม่มีคนหัวร่ออีกแล้ว

"มิว่าเป็นชนชาวบูลัมหรือไม่? ต่างย่อมรู้จักฉายาสองของครักษ์อันดับสูงของวัดเสียวลัมยี่กระจ่างใจ

ขังขือขือที่ขุ่นเคืองตลอดเวลา เดือดดาลตลอดเวลา กระโดดโลดเต้นตลอดเวลา

ตอนนี้สงบเยือกเย็นลงแล้วเช่นกัน

เนื่องเพราะนางพลันรู้สึก มีความหนาวเหน็บแทรกซึมเข้าสู่ไขกระดูก คล้ายดั่งถูกคนจับเหวี่ยงลงไปในหล่มน้ำแข็งยามวิกาล

ที่นี่เป็นบ่อนการพนันก็ดี เป็นวัดก็ดี กิมตัวยู้จือก็ดี ไม่มีหนวดเคราก็ดี นั่นต่างไม่เป็นปัญหาสำคัญเท่าใดนัก

แต่หากฆ่าศิษย์วัดเสียวลัมยี่ ฆ่าหลวงจีนวีรบุรุษที่มีผู้เคารพนับถือที่สุดในวงพวกนักเลง กลับเป็นอีกเรื่อง

หนึ่งโดยฉันเชิง

ขั้งชื่อชื่อจวบจนบัดนี้จึงพบเห็น เรื่องประหลาดพิกลที่เกิดขึ้นไม่สร่างซา ล้วนเป็นแผนการร้ายที่ได้คำเนนโดยรอบคอบสุขุมมาตั้งแต่แรก

แผนการร้ายนี้ไม่เพียงน่ากลัวเท่านั้น ยังสามารถปลิดชีวิตได้จริง ๆ อีก

แสดงว่านางกับฉันกอดกอยู่ในแผนการร้ายที่หมายชีวิตนี้แล้ว คิดจะสลัดหลุดออกไปน่ากลัวยากเย็นเป็นอย่างยิ่ง

เป็นครั้งแรกที่นางเข้าใจ ถูกคนปรักปรำเป็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวเพียงใด

แต่ละคนต่างจ้องนางแน่วนิ่ง ประกายตากลับผิดกว่าเมื่อครู่โดยฉันเชิง

เมื่อครู่ทุกคนอย่างมากเพียงถือนางเป็นครุณีที่คลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ กล่าวแต่เรื่องมดเท็จที่คลุ้ม ๆ คลั่ง ๆ และ

ยังรู้สึกนางน่าหัวร่อยิ่ง

แต่บัดนี้ ตอนผู้คนทั้งหลายจ้องมองนาง คล้ายดังกำลังมองคนที่ตายไปแล้วก็ปาน

"ข้าพเจ้าไยต้องโบ้ปด ?"

"ท่านย่อมต้องโบ้ปด มิว่าผู้ใดฆ่าบ้อเมี๊ยได้ชื่อต่างต้องไม่ยอมรับเด็ดขาด"

ขงจื๊อขยะแขยงเสียงแหบแห้ง

"ข้าพเจ้าไม่มีความอาฆาตแค้นใดกับพวกท่าน พวกท่านไฉนต้องทำร้ายข้าพเจ้า ?"

คนหนวดเคราครึ้มจับตามองนางอย่างเย็นชา ก้าวถอยไปทีละก้าว

คนอื่น ๆ ก็ก้าวถอยตามไปบ้าง คล้ายดังว่าในตัวนางมีเชื้อโรคระบาด กลัวจะถูกเชื้อโรคจากนางก็ปาน

ขงจื๊อขยับโถมเข้าไปคว้าอกเสื้อคนผู้หนึ่งไว้แล้วตวาด

"เราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อ ท่านไฉนไม่บอกกับพวกมัน บ่ายวันนี้ท่านมิได้อยู่ที่นี่เลย ที่นี่ไม่มีผู้คนแม้สักผู้เดียวเลย"

ข้าวชีวิตนางไม่เคยวิงวอนผู้อื่น แต่ตอนนี้ ในดวงตากลับปรากฏแววววิงวอนจนเห็นชัด

คนผู้นั้นแม้หน้าซีดขาว แต่ยังคงยืนกรานด้วยเสียงเย็นชา

"หากบ่ายวันนี้เรามิได้อยู่ที่นี่ ไหนเลยจะเสียเงินไปห้าร้อยตำลึง?"

ข้งซือซือตาแดงฉาน ฮดมิได้ต้องสะบัดมือตบฉาดไป

คนผู้นั้นลูบคลำแก้มที่ถูกตบ ทั้งไม่ขุ่นเคือง ทั้งไม่เอาเรื่อง

มิว่าผู้ใดก็ไม่เอาเรื่องกับคนตาย

หลวงจีนขรารูปนั้นมีความหนักแน่นจนเยือกเย็น

ยิ่ง จวบจนบัดนี้ถึงกับยังพร้อมตาลงนับลูกประคำในมือ ถึงกับคล้ายสวดมนต์ส่งวิญญาณให้กับหลวงจีนบ้อเม็ยแล้ว

"ท่านย่อมไม่ต้องรุ่มร้อนใจ"

"สองคนนี้ไม่มีทางหนีไปได้แน่"

ชั้งซือซือโถมมาอีกครา ส่งเสียงดัง ๆ ว่า

"ก็ได้ ถามท่านอีกคำ ข้าพเจ้าไม่มีความอาฆาตแค้นกับมัน กระทั่งฉายานามของมันก็ยังมิทราบ มีเหตุผลใดไปฆ่ามัน?"

บ้อเด็กได้ซืออึ้งเบิ่นเวลาเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

"พังว่า มันเข้าสู่ชั้วลิ้วแล้ว"

ชั้วลิ้ว (ธารภูเขา)....หมายถึงไหลไปแล้วไม่ย้อนกลับ คือเข้าสู่ขบวนการนี้แล้วไม่มีการรักอาลัยชีวิต)

ชั้งซือซือโพล่งขึ้น

"มันเข้าสู่ขั้วหัวใจแล้ว ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงต้องฆ่ามัน?"

บัณเฑาะก์ได้ขัดถอนใจกล่าว

"ผู้ที่จะฆ่ามัน น่ากลัวยังไม่เพียงพวกท่านเท่านั้น พอเข้าสู่ขั้วหัวใจแล้ว ไม่ผิดกับสละสังขารเข้าอเวจี"

ขันทีอีกคนกระโดดขึ้นอีกครา ตะเบ็งเสียงดังก้อง

"นี่จึงเห็นบีหาจของท่าน กระทั่งขั้วหัวใจเป็นของเล่นเช่นไรข้าพเจ้าก็ยังมิทราบ"

บัณเฑาะก์ได้ขัดหน้าเครียดทันที

"อยู่ต่อหน้าอาตมา ผู้ใดก็ไม่กล้าก้าวร้าวถึงปานนี้"

"เป็นท่านไร้เหตุผล? หรือข้าพเจ้าไร้เหตุผล? แม้นับว่าข้าพเจ้าคิดจะฆ่ามัน ก็น่ากลัวไม่มีความสามารถสู่ส่งปานนั้น"

ฉินกอทียนแน่วนิ่งตลอดเวลา คล้ายดังตะลึง

ตามไปแล้วนั้น ตอนนี้พลันถอนใจกล่าวขึ้น

"ไม่มีประโยชน์ดอก"

ชั้งฮือฮือหันควับไปถาม

"ไม่มีประโยชน์เยี่ยงไร?"

"มิว่าท่านกล่าวกระไรต่างไม่มีประโยชน์"

"แต่ข้าพเจ้า...."

"ท่านแม้ไม่มีความสามารถฆ่ามัน ข้าพเจ้ากลับมี"

"แต่ท่านมิได้ฆ่ามันเลย"

"นอกจากท่านแล้ว ผู้ใดสามารถยืนยันว่าข้าพเจ้ามิได้ฆ่ามัน?"

ชั้งฮือฮือตะลึงตามทันที

ฉิ่นกอพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ในตัวฉิ่นกอมีรอยแผลเป็นใหญ่ๆเล็กๆไม่ต่ำกว่าห้าร้อยแห่ง ไยกังวลกับถูกเกาทัณฑ์ลับ (ลอบประ

ทุษร้าย) อีกสักครั้ง"

บ้อเส็กได้ยินกล่าวเสียงหนัก ๆ

"อาตมาก็รับฟังมานาน ประสกแข่ฉิ่นท่านเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็ง...."

ฉิ่นกอหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ใช่ ชายชาตรีกล้าทำกล้ารับ หากท่านยืนกรานว่าข้าพเจ้าเป็นฆาตกรฆ่ามัน นับว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ฆ่ามันก็จะเป็นไร ?"

บ้อเส็กได้ยินกล่าว

"ประเสริฐมาก เมื่อเป็นเช่นนี้ เชิญประสกติดตามอาตมาไปที่เสียวลั้มยี่สักครั้ง"

"ไปก็ไป อย่าว่าแต่วัดเสียวลั้มยี่ แม้เป็นภูเขาศาสตราอาวุธกระทะน้ำมัน ผู้แข่ฉิ่นยังคงติดตามท่านไปเช่นกัน"

ขิ้งขือขือพลันคว้าแขนเสื้อฉิ่นกอแล้วร้อง

"ท่าน.....คิดตามมันไปวัดเสียวลิ้มยี่ด้วยเรื่องอันใด?"

ฉินกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แล้วแต่พวกมันคิดจะทำอย่างไรก็ได้?"

ชังซือซือขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

"พวกมันคิดจะปลิดชีวิตท่าน"

"ชีวิตของข้าพเจ้านี้ ความจริงเก็บกลับมาอย่างโชคช่วยอยู่"

"ที่ท่านเก็บชีวิตกลับมานี้ใช่เป็นเรื่องง่ายดายไหนเลยจะถูกผู้คนพาไปโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุจนเหลวไหลงมงายเยี่ยงนี้ได้"

หลวงจีนกลางคนที่มีหน้าตาเหี้ยมหาญเปี่ยมอำนาจรูปนั้นพลันเอ่ยปากขึ้น

"โกวเนี้ยอย่าลืมเสีย ผู้ฆ่าคนต้องตาย นี่มิเพียงเป็นกฎของพ้าเท่านั้น ยังเป็นกฎของประเทศด้วย"

ขั้งขือขือโพล่งขึ้น

"อย่าลืมว่าท่านเป็นบรรพชิต ไฉนย้ำแต่คำจะเป็นจะตายตลอดเวลา ศิษย์สถาบันสงฆ์ไม่อาจละเมิดศีลปาณาฆ่ากัน หรือขือแม่ท่านมิได้สอนศีลข้อนี้แก่ท่าน?"

หลวงจีนกลางคนส่งเสียงเย็นชา

"โกวเน้ยน้อยมีปากร้ายกาจยิ่ง"

ขั้งขือขือสวนคำ

"นี่ต้องตำหนิหลวงจีนใหญ่มีสายตามืดมัวเกินไป กระทั่งคนดีคนเลวก็ยังไม่มีปัญญาแยกแยะชัดเจน

หลวงจีนกลางคนหน้าเคร่งเย็นชา ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ปากบรรพชิตแม้ไม่คมกล้า แต่ทว่า...."

บัดเด็กได้ขือพลันตวาดเบา ๆ

"หยุด! ท่านบำเพ็ญภาวนามานานปี ไฉน

ยังไม่อาจตัดโมหะจากใจ"

หลวงจีนกลางคนรูปนั้นประนมมือน้อมกายถอยออกไปกล่าว

"ศิษย์รู้สำนึกผิด"

จบจนบัดนี้ แต่ละคนต่างมีผลสรุปขึ้นสองประการ

วัดเสียวลิ้วยี่มีกฎที่เข้มงวดกวดขันจริง ๆ และก็ไม่ยอมให้ผู้ใดก้าวร้าวล่วงเกินเด็ดขาด

ฉิ่นกอเป็นชายชาตรีอันเข้มแข็งจริง ๆ

แต่ผลสรุปทั้งสองประการคืออะไร ? จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดทราบได้

บัวเล็กได้ขอส่งเสียงหนัก ๆ

"เนื่องเพราะอาตมาไม่ปรารถนาละเมิดศีลปาณา ดังนั้น ครั้นี้จึงต้องพาประสกแซ่ฉิ่นกลับไป"

ขังขือขือโพล่งขึ้น

"พากลับไปด้วยสาเหตุใด ?"

บ้อเส็กได้ขอกล่าว

"ลงโทษตามกฎของสำนัก"

ขั้งขือขือโพล่งขึ้น

"มันมิใช่ศิษย์วัดเสียวลั้มยี่ ท่านไฉนใช้กฎของสำนักลงโทษมันได้ ?"

"ผู้ที่มันฆ่าเป็นศิษย์เสียวลั้มยี่ เสียวลั้มยี่ก็มีสิทธิ์ใช้กฎของสำนักลงโทษมัน"

"ผู้ใดเห็นมันฆ่าหลวงจีนวัดเสียวลั้มยี่ ?"

"หลักฐานยืนยันอยู่แน่ชัด ไยต้องมีคนเห็น ?"

ขั้งขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"อันใดเรียกว่าหลักฐานแน่ชัด มีผู้ใดเห็นมันฆ่าตอสือย่อเสียง ? ผู้ใดสามารถยืนยันว่ามันเป็นคนลงมือ ?"

"ตอนนั้น มีแต่พวกท่านจึงมีโอกาสลงมือ"

"เพราะเหตุใด?"

"ตอนนั้น มีแต่พวกท่านอยู่ร่วมกับมัน"

"ตอนนั้นท่านอยู่ที่ใด?"

"ยังอยู่ในระหว่างทาง

"ในเมื่อท่านยังอยู่ในระหว่างทาง ไฉนทราบเรื่องราวในที่นี้? ไฉนทราบว่าไม่มีผู้ใดเข้าไปในห้องนั้นมาเลย?"

สีหน้าบัณฑิตหนุ่มมีแววขุ่นเคืองขึ้นโดยไม่อาจข่มกลั้น กล่าวช้า ๆ

"โกวเนี่ยไฉนโต้เถียงโดยหลอกด้านปานนี้?"

ชั่งซือซือแค่นเสียงเย็นชา

"เป็นหลวงจีนเฒ่าหลอกด้านไร้เหตุผล มิใช่โกวเนี่ยน้อย"

บัณฑิตหนุ่มขวาด

"นางสตรีที่เชยวแหลมปากคม ลืนอาตมาแม้

ไม่คม แต่ผีมือพิฆาตมารยังคงมีอยู่"

หลวงจีนขราดคล้ายตั้งลืมวาจาที่ตวาดห้ามศิษย์ของท่านเมื่อครู่ไปแล้ว

หลวงจีนกลางคนรูปนั้นรวมตะบะสมาธิแน่วแน่กระทั่งมองก็ยังมิกล้ามองมาในทางนี้

ฉิ่นกอและหลวงจีน

ชั้งซือซือแค่นหัวร่อกล่าวขึ้น

"ที่แท้เพียงอนุญาตให้หลวงจีนชรามีโมหะ หลวงจีนน้อยไม่อาจ....

บ้อเส็กไต้ซือตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หยุด! หากมีคนกล้าก้าวร้าวสามหาวอีก จง อย่าตำหนิอาตมาจะลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี"

ขันธ์ขอขอโพล่งขึ้น

"ท่านคิดจะใช้กำลัง ? ตกลง ! "

หันควันกลับไปตบบ่าฉิ่นกอแล้วกล่าว

"หลวงจีนเฒ่าคิดจะลงมือใช้กำลัง ท่านได้ยินหรือไม่ ? "

ฉิ่นกอตอบ

"ได้ยินแล้ว"

"ท่านกลัวหรือไม่? "

ฉิ่นกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าความจริงรู้จักแต่ลงมือ ไม่รู้จักใช้ความ"

ขันธ์ขอขอปรบมือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เยี่ยงนี้ก็ถูกแล้ว ชายชาตรีอันเข้มแข็ง ยินยอมถูกคนตีศีรษะแตก ก็ไม่ยอมถูกคนใส่ไคล้ปรักปรำ

มิเช่นนั้น ไม่อาจนับเป็นผู้เข้มแข็ง เพียงนับเป็นเต้าหู้เท่านั้น"

ฉินกองกล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อฟังท่าน"

วาจาไม่จบคำ ฉินกองพุ่งปราดออกไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ต่อยเข้าใส่หลวงจีนกลางคนที่อยู่ใกล้ที่สุดหมัดหนึ่ง

ฉินกองลงมือได้รวดเร็วอย่างยิ่งจริง ๆ

หลวงจีนกลางคนรูปนั้นก็มิใช่มือชั้นต่ำ แยกเท้าย่อกาย มือซ้ายยกขึ้นกัน หมัดขวาต่อยสวนออกไปในในบัดดล

เสียวลั้มยี่มีเพลงหมัดที่กระเดื่องกระเฉื่องแผ่นดินการกันและต่อยโต้ไปในคราเดียวเป็นกระบวนท่าพิสดารของยกโย้วล้อยั้นคู้ (หมัดเทวราชพิชิตพยัคฆ์) อันเรื่องชื่อของเสียวลั้ม

มิคาด ฉิ่นกอถึงถึงกับไม่หลบหลีก ยอมปะทะกับหมัดน้ำของหลวงจีนกลางคนโดยตรง

เสียงโครมดังสนั่น หมัดของหลวงจีนกลางคนต่อยใส่ท้องฉิ่นกอถนัดถนี่

ผู้ยืนดูต่างร้องขึ้นด้วยความตื่นตระหนก มิว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึง ฉิ่นกอที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม จะถูกคนต่อยใส่ที่สำคัญอย่างง่ายดายปานนั้น

ที่ยิ่งสร้างความผิดคาดแก่ผู้คนคือ มาตรว่าผู้เห็นจะส่งเสียงร้องด้วยความตื่นตระหนก ผู้ถูกต่อยกลับไม่มีอันตรายแม้สักน้อยนิด

หมัดหลวงจีนกลางคนที่ต่อยใส่ท้องมัน คล้ายตั้งต่อยใส่หินมหึมา เพิ่งงุนงงไปวูบหนึ่ง

บ้อเล็กได้ยินตวาดสุดเสียง

"ระวัง"

เสียงตวาดเพิ่งดัง หมัดหลวงจีนกลางคนรูปนั้น

ถูกฉีนกอดว้าไว้แล้ว

จากนั้น หมัดของฉีนกอต่อยใส่ท้องหลวงจีนกลางคนบ้าง

แต่หลวงจีนกลางคนกลับไม่อาจทนทาน เซถลาถอยไปหลายก้าว สองมือกุมท้องแนบแน่น เหงื่อกาฬแตกโทรมตุจฝนสาดซัด ไม่อาจยืนตัวตรงได้อีกแล้ว

ชั่วขณะนั้นเอง ผู้ยิ่งใหญ่ก็ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ หัวร่อเสียงใสพลางกล่าว

"นี่เป็นวิชาใดของท่าน ?"

ฉีนกอตอบ

"นี่เรียกว่าวิชาทนถูกต่อย"

"ไฮ้ ถูกต่อยก็นับเป็นวิชา ?"

"นี่ท่านก็ไม่เข้าใจแล้ว ยังมิทันเรียนการต่อยตีคน ก็ต้องเรียนทนการถูกต่อยตีก่อน วิชานี้ของข้าพเจ้าอยู่ในเคล็ด "ถูก" ไม่เพียงสามารถทนทานหมัดฝ่ามือ

เท่านั้น ยังทนทานตาบกระบี่อีกด้วย

ฉิ่นกอทนตาบกระบี่ได้จริง ๆ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจปฏิเสธความนี้ได้

ในตัวฉิ่นกอย่างน้อยเคยถูกตาบมาแล้วสี่ร้อยเจ็ดสิบสองแผล

ชั้งชือชือหัวร่อพลางกล่าว

"ถูกต้อง ท่านให้มันต่อยหมัดหนึ่ง ท่านก็ต่อยมันหมัดหนึ่ง ความจริงไม่มีการแพ้ชนะ แต่เสียดายมันไม่ทนทานการถูกต่อยได้เทียบเท่าท่าน"

ฉิ่นกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นับว่าท่านเข้าใจเหตุผลนี้แล้ว"

บ้อเล็กได้ชือหน้าเขียวคล้ำ เดินช้า ๆ เข้ามาแค่นหัวร่อกล่าว

"ประเสริฐมาก อาตมากลับต้องการดู ท่านทนทานได้มากเท่าใด?"

ฉิ่นกอกล่าว

"ท่านก็ต้องการทดลอง?"

"เชิญ"

"ประเสริฐ"

หมัดของฉิ่นกอตวัดออกไปพร้อมกับคำพูด ยังคงเป็นกระบวนท่าเมื่อครู่ไม่เปลี่ยนแปร

บ้อเล็กไต๋ขือแยกเท้าย่อกาย มือซ้ายกันขึ้นเบื้องสูง หมัดขวาต่อยโต้ออกไปในบัดดล

กระบวนท่านี้ก็เป็นเช่นหลวงจีนกลางคนเมื่อครู่ไม่ผิดเพี้ยน

แต่ทว่า ผู้เชี่ยวชาญพอยื่นมือก็รู้มือยู่เท่าใด.... ไม่กลัวมิรู้จักของ กลัวแต่ของเปรียบของเท่านั้น"

รูปกายและหมัดของบ้อเล็กไต๋ขือต่างเล็กกว่าหลวงจีนกลางคนเมื่อครู่มากนัก แต่กระบวนท่านี้กลับมีพลังเข้มแข็งสมบูรณ์ แม้นับเป็นท่อนไม้ใหญ่ ก็ต้อง

ถูกต่อยจนกระจายออกไป

มิคาด ฉิ่นกอคราน้ถึงกับไม่ยอมถูกต่อยอีกแล้ว ร่างพลันกระโดดปราด ตีลังกากลางอากาศข้าม ศีรษะบ้อเล็กได้ขือไปแล้ว ประกบน้วดั้งกระบี่ จ้ใส่จุดเจ็กจ้มขวกที่ท้ายทอยบ้อเล็กได้ขืออย่างว่องไว

กระบวนท่าน้ไม่เพียงหวาดเสียวที่สุด พิสดารที่สุดเท่าน้ัน ยังลงมือได้แม่นย่าและรวดเร็วอย่างยิ่ง ผิดกับการปะทะหักโหมตรง ๆ ของเมือครู่โดยสิ้นเชิง

บ้อเล็กได้ขือตวาดเบา ๆ

"ปะเสริฐมาก"

"เสียงตวาดดังพร้อมกับหงายร่างคุาแผ่นเหล็กเสียงติงตังดังถี่ยิบ ปรากฏลูกปะค่าตวัดขึ้นคล้องข้อมือฉิ่นกอ

ฉิ่นกอเตะกลับหลังทั้งสองเท้า ร่างพลันเคลื่อนไปสามเชียะ ปลายเท้าสะกิดบนบ่าคนผู้หนึ่งแล้ว ทะยาน

กายขึ้นอากาศดุจบักษา

มิคาด ลูกประคำของบ้อเล็กได้ขือพุ่งหลุดมือติดตามไป พลังลมดังกราดเกรี้ยวแหลมคมดุจเบ็นดาบผ่าอากาศ

ฉิ่นกอจะถอยเร็วสักปานใด ย่อมไม่อาจเร็วกว่าการพุ่งของพวงลูกประคำได้

แม้นับว่าฉิ่นกอทนทานได้ แต่ถูกลูกประคำแข็งแกร่งซัดเข้าใส่ร่าง .... มิว่าใส่ส่วนสัดใดต่างยากที่จะทนทานเช่นกัน

ขั้งขือขืออดมิได้ต้องกรีดร้องขึ้นแล้ว มิคาด ขณะเวลานั้นพลันมีเสียงโครมดัง สนั่นหลังคาพลันแตกออกเบ็นโพรงใหญ่

มีมือข้างหนึ่งยื่นออกมาจากโพรง คว้าลูกประคำพวงนั้นไว้แล้วผละไปทันที

บ้อเล็กได้ขือตวาดด้วยโทสะ

"ผู้ใด?"

บนหลังคามีเสียงหัวร่อกังวานแล้วกล่าว

"คนที่ต้องการเคาะศีรษะหลวงจีน โดยเฉพาะหลวงจีนตอสือที่มากเรื่อง"

ขั้งซือซือร้องสุดเสียง

"อย่าปล่อยมันหนี มันอาจบางทีเห็นคนฆ่าบ้อเมียย่อเสียงก็ได้"

ไม่ต้องให้นางร้องบอก บ้อเล็กได้ยินรวบจีวรแล้วทะยานปราดขึ้นดุจบักษาถลาออกจากโพรงหลังคาไปในชั่วพริบตาเท่านั้น

และในพริบตานั้นเอง บนหลังหลังคามีประกายวับแวมสิบกว่าจุดพุ่งออกมา เสียงดิงดังดังถี่ยิบ บรรดาโคมไฟภายในห้องต่างถูกขัดดับหมดสิ้น

ผู้คนในความมืดจึงบันบ่วนจนวุ่นวาย

โชคดีที่ขั้งซือซือเล็งที่ฉิ่นกอจะพลาดลงมาได้แม่น

ย่าอยู่ก่อน นางจึงโถมปราดเข้าไปส่งเสียงเบา ๆ

"ท่านอยู่ที่ใด ?"

มีมือข้างหนึ่งยื่นเข้ามาคว้าข้อมือนางไว้

ชั้งชือชือกล่าว

"พวกเราไม่จำเป็นต้องสู้คดีเหลวไหลรายนี้กับพวกมัน ไปกันเถิด"

เสียงฉิ่นกอกล่าว

"ไปในตอนนี้ ไยมิใช่ต้องถูกคนระบุเป็นฆาตกร ?"

ชั้งชือชือกล่าว

"ท่านไม่ไป ผู้อื่นต้องระบุท่านเป็นฆาตกร"

ฉิ่นกอถอนหายใจกล่าว

"เอาเถิด ไปก็ไป"

ประตูเปิดกว้างอยู่

นอกประตูมีแสงดาวเลือนราง

ชิ้งชือชือลากฉิ่นกอโถมออกไป พลันมีคนผู้หนึ่งถลาเข้ามาขวางปากประตูไว้ ในมือยังมีดาบคมกริบอยู่เล่มหนึ่ง แสงดาวสาดส่องเห็นเคราครึ้มเต็มหน้า ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"สองคนนี้คิดจะหนี รีบมาสกัดไว้"

เสียงตวาดดังพร้อมกับตวัดดาบพันใส่ฉิ่นกออย่างดุร้าย

ฉิ่นกอแค่นหัวร่อ พลันโถมเข้าไป พุ่งใส่ประกายดาบโดยไม่หลบเลี่ยง

ฉิ่นกอกลัวทุกสรรพสิ่ง มีแต่ไม่กลัวตาย

ดาบคมสักเท่าใดก็ไม่กลัว

คนหนวดเคราครึ้มกลับเบนฝ่ายลนลานไปแล้ว ดาบยังมิทันลงสู่เบ้า ดาบก็ถูกฉิ่นกอชิงเอาไปอย่างง่ายดาย

เห็นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ประกายดาบวูบขึ้นที่ใบหน้าของคนหนวดเครา ครึ่มดังสายฟ้า

คนหนวดเคราครึ่มรู้สึกเย็นวูบวาบที่ใบหน้า สร้างความกระหนกแก่มันจนขวัญหนีดีฝ่อ ยกมือวูบไปโดยไม่รู้ตัว ปรากฏหนวดเคราถูกโกนจนเกลี้ยงเกลาไปแล้ว

เมื่อเห็นใยสีดำพลิ้วไสวที่เบื้องหน้า ที่แท้เป็นหนวดเคราของมัน

เคราครึ่มบนใบหน้า ถูกผู้อื่นใช้ดาบโกนจนเกลี้ยงเกลาไปแล้ว

ดาบที่เร็วอย่างยิ่ง! ดาบที่พิสดารอย่างยิ่ง!

ขาของคนหนวดเคราครึ่มอ่อนระทวย กระทั้งนั่งลงกับพื้นไป

ได้ยินชั้งชือชื่อที่นอกประตูหัวร่อคิกคิกกล่าว

"เราบอกแต่แรกแล้ว กิมตั้วยู้จือไม่มีหนวดเครา"

ฉันกอหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ไม่มีแม้แต่เส้นเดียว"

บัดนี้ นับว่าหนวดเคราไม่มีปัญหาแล้ว

แต่หลวงจีนเล่า ?

หลวงจีนเป็นผู้ใดฆ่ากันแน่ ?

เป็นคนที่ยื่นมือจากหลังคาเมื่อคู่หรือไม่ ?

มันเหตุไฉนต้องฆ่าหลวงจีน ? เหตุไฉนต้องช่วยฉันกอ ?

มันเป็นผู้ใดอีก ?

ดูท่า ปัญหาเหล่านี้มิใช่คลี่คลายได้ในเวลารวดเร็ว จะคลี่คลายมันก็มิใช่ง่ายดายด้วย

ดวงดาวแพรวพราวเต็มท้องฟ้า

ชั้งซือซือหยุดเท้าลง หอบหายใจถี่เร็ว

ที่นี่ย่อมนับว่าไม่เห็นหลวงจีนอีก ไม่เห็นหนวดเคราอีกแล้ว

ชั้งชือชือมองหน้าฉิ่นกอ พลันหัวร่อกล่าว

"โชคดีที่ท่านมิได้ไว้หนวดเครา โชคของท่านยังไม่เลว"

ฉิ่นกอผืนยิ้มกล่าว

"โชคของข้าพเจ้ายังไม่เลว?"

ชั้งชือชือตอบ

"หากท่านไว้หนวดเครา ข้าพเจ้าจะต้องกระชากมันออกมาทีละเส้น"

นางพลันขมวดคิ้วอีกครั้งแล้วกล่าว

"ท่านรู้จักคนหนวดเคราคนนั้นหรือไม่?"

"มิเพียงไม่รู้จักเท่านั้น กระทั่งยังไม่เคยเห็นด้วย"

"ข้าพเจ้าก็ไม่เคยเห็น บรรดาที่เคยเห็นผู้มีหนวดเคราหนาที่สุด ยังไม่ถึงครึ่งของมันเลย"

ฉิ่นกอมองดูดาบในมือแล้ว อดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว

"โชคดีที่ตาบเล่มนี้คมอย่างนี้ ไม่เช่นนั้น ยังยากจะโกนหนวดเคราพันออกมาได้

ชั้งชือชือก็หัวร่อแล้วกล่าว

"นึกไม่ถึง ท่านนอกจากมีความสามารถทนการทุบตีแล้ว เพลงดาบยังไม่เลว"

"คนที่ถูกดาบมาแล้วสี่ร้อยเจ็ดสิบสองดาบ เพลงดาบจะอย่างไรก็เลวไปไม่ได้แน่"

ชั้งชือชือถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"แต่หลวงจีนเฒ่ารูปนั้นก็ร้ายกาจอย่างยิ่งทีเดียว ดูสารรูปของท่านคล้ายเบื่อวานรผอมแห้ง นึกไม่ถึงจะรับมือยากเย็นปานนี้ได้"

ฉิ่นกอกล่าว

"หลวงจีนทั้งสูง ๆ ต่ำ ๆ ของเสียวลิ้มยี่จำนวนหลายพันรูป ไม่มีรูปใดจะรับมือได้ง่ายดายเลย อย่าว่าแต่ ท่านยังเป็นผู้ที่รับมือยากที่สุดในจำนวนหลวงจีน

หลายพันรูปนั้น"

"ท่านเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของเสียวลั้มจริงๆ หรือไร?"

"แม้นับว่าไม่ใช่อันดับหนึ่ง แต่ก็ใกล้เคียงมาก"

ชั้งชือชือถอนใจ

"เยี่ยงนี้น่าเล่า กระทั่งท่านยังไม่อาจรับมือ"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าไม่อาจรับมือมัน?"

ชั้งชือชือแบะปากกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ หากไม่มีคนช่วยท่าน ท่านก็ต้อง....."

ฉินกองรีบสอดคำ

"นั้นไม่อาจนับ"

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะมันใช้อาวุธ แต่ข้าพเจ้ามือเปล่า เป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่ก่อนแล้ว"

"ที่มันใช้เป็นเพียงลูกประคำพวงหนึ่งเท่านั้น"

"ลูกประคำก็คืออาวุธของมัน บรรพชิตที่ออกเกลือกกลั้วทางภายนอก ย่อมไม่อาจแบกตาบกระบี่ติดตัว โดยเฉพาะหลวงจีนที่มีศักดิ์ฐานะเช่นดังมัน ดังนั้นจึงมีแต่ต้องใช้อาวุธที่ไม่คล้ายอาวุธเช่นนี้"

ชั้งชือชือกระพริบตากล่าว

"หากมันก็มือเปล่า ท่านสามารถพิชิตมันพ่ายแพ้?"

ฉิ่นกอหัวร่อตอบ

"อย่างน้อยย่อมใกล้เคียง"

"เสียวลิ้มเป็นสำนักมาตรฐานของบู๊ลิ้ม หลายร้อยปีที่ผ่านไม่มีค่ายสำนักใดจะมีเกียรติภูมิเหนือเสียวลิ้มได้ เมื่อวิชาผีมือของท่านใกล้เคียงกับยอดผีมืออันดับหนึ่งของเสียวลิ้ม ใยมิใช่ไร้ผู้ต่อต้านทั้งแดนดินแล้ว?"

"แฮะเฮอะ ฮาฮา"

"เฮอะเฮอะฮาฮาหมายความอย่างไร?"

"หมายความข้าพเจ้ามิใช่ไร้ผู้ต่อต้านในแดนดิน"

ชั้งซือซือก็หัวร่อกล่าว

"ยังนับว่าท่านสัตย์ซื่อไม่อวดโอ่"

ฉิ่นกอถอนใจกล่าว

"ใต้เบี้ยบมิอาจไม่สัตย์ซื่อ"

"ในความเห็นของท่าน ทั้งแผ่นดินมีผู้มีวิชาบู๊เหนือกว่าท่านสักกี่คน?"

ฉิ่นกอครุ่นคิดแล้วตอบ

"ไม่มากนัก"

"ไม่มากนัก? หมายความว่ากระไร?"

"หมายความไม่มาก และก็ไม่น้อย"

"มีกี่คนกันแน่?"

ฉิ่นกอครุ่นคิดแล้วตอบ

"พังว่า เจ้าครองนครฮุยซุยเซี้ย(เมืองมรกต) บนเกาะเอ็กลัดเต้า(หยกมรกต) ในทะเลตังไฮ้ มีเพลงกระบี่รวดเร็วที่สุด ไร้ผู้ทัดเทียมทั้งแผ่นดิน"

"มันนับเป็นอันดับหนึ่งของแผ่นดินหรือไม่?"

"ไม่นับ"

"ผู้ใดสามารถนับเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดิน?"

"เซี้ยวลี้ปวยตอ (มีตบินของลี้น้อย)"

ตอนกล่าวสี่คำออกมา กระทั่งสีหน้าของมันยังมีประกายเคารพเลื่อมใสจนจริงใจ

มิว่าผู้ใดพอเอ่ยถึงเซี้ยวลี้ปวยตอ (ลี้คิมฮวง.... ในเรื่องฤทธิ์มีดสั้น) ต่างมิอาจไม่เคารพนับถือได้

คนที่ไม่เคารพนับถือ ต่าง"ลาก่อน"ไปเสียนานแล้ว

ชังชือชือก็อดตื่นเต้นจนตากลมกว้างมิได้ โพล่งขึ้นว่า

"ที่ท่านกล่าว คือลัทธิมฮวงที่เรียกกันว่าลัทธิฮวย ใช่หรือไม่ ?"

ฉิ่นกอถอนใจตอบ

"นอกจากท่านยังมีผู้ใด ?"

"พ้งว่า ท่านปลีกตัวซ่อนกายมานานปี หรือตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ ?"

"ย่อมยังมีชีวิตอยู่ บุคคลเช่นนี้ยืนยงอยู่ตลอดกาลนาน"

ฉิ่นกอกล่าวไม่ผิด

มีคนบางจำพวกคล้ายดั่งไม่ตายตลอดกาลนาน เนื่องเพราะพวกท่านยืนยงอยู่ในหัวใจผู้คน ข้านิจนิรันดร์ขังขือขือกล่าว

"พวกเราไม่นับบรรดาคนที่ปลีกตัวออกซ่อนกาย เพียงนับที่คลุกคลีอยู่ในวงพวกนักเลงยุทธ์"

"นั่นก็ไม่มากนักแล้ว"

ครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าวต่อไป

"บัดนี้เจ้าสำนักเสียวลี้มย์ มีกำลังภายในที่กล้าแข็งไม่อาจหยั่งคำนวณ"

"ท่านเคยประมือกับมันมาหรือไม่?"

"ไม่เคย ข้าพเจ้าไม่กล้า"

ชั้งชือชอแย้มยิ้มกล่าว

"ประเสริฐมาก นับมันเป็นคนหนึ่ง"

"ยังมีฮวยเต้าหยินเจ้าของสำนักบู๊ตึง กู้เต้าหยิน ฉายามือกระบี่ปาชัว ตัวเมาะซิ่งเล้ง (มังกรเทพยดาทะเลทราย)...พวกเหล่านี้ ข้าพเจ้าควรอย่าได้ประมือกับพวกท่านจะประเสริฐสุด"

ชั้งชือชอหัวร่อพลางกล่าว

"มีเพียงไม่กี่คนนี้"

"นอกจากนี้แล้ว อย่างน้อยยังมีอีกผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"คนที่ช่วยข้าพเจ้าเมื่อครู่"

"คนผู้นั้น ? ท่านกระทั่งเห็นก็ยังไม่เห็น ไฉนทราบว่ามันมีวิชาผีมือสูงต่ำเพียงใด ?"

"มันอยู่บนหลังคา เพียงยื่นมือก็ทะลุหลงคาลงมา และพอดีคว้าลูกประคำของบ้องเล็กไว้อย่างแม่นยำ อาศัยเพียงกระบวนท่านี้ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทัดเทียมได้แล้ว"

ซังซือซือก็มิอาจไม่ยอมรับได้ นางผงกศีรษะกล่าว

"ผีมือนี้นับว่ายอดเยี่ยมอย่างยิ่งจริง ๆ"

"ยังมีอีกผีมือหนึ่ง"

"คือผีมือที่ชักโคมไฟดับใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว ผีมืออาวุธลับระดับนี้ นับว่าไม่มีผู้ใดสามารถทัดเทียมแล้วจริง ๆ"

"ท่านคิดดู เป็นมันฆ่าหลวงจีนบ้องเม็ยใช่หรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ หลวงจีนรูปนั้นมิใช่ข้าพเจ้าฆ่า"

ขันธ์ถือถือกล่าว

"พวกเหล่านั้นไม่มีความอาฆาตแค้นกับเราสองกระทั่งหน้าก็ยังไม่เคยพบเห็นมาไฉนจึงยืนกรานปรักปรำพวกเรา"

ฉินกอแก่นเสียงเย็นชา

"ที่พวกมันใช้ อาจบางทีเป็นแผนบ้ายผิด"

ขันธ์ถือถือขมวดคิ้วกล่าว

"แผนบ้ายผิด...."

"ท่านไม่เข้าใจความหมายของคำนี้?"

"ข้าพเจ้าย่อมเข้าใจ ท่านหมายความว่าพวกมันต้องการฆ่าบ้อเมยย่อเสียง แต่ยังกลัวพวกเสียวลิมยังความล้างแค้น ดังนั้น จึงคิดแผนนี้มาบ้ายผิดให้ท่าน?"

"ควรต้องเป็นเช่นนี้"

"แต่พวกมันเป็นพวกเหล่าใดกันแน่? ไฉนจึงต้องสังหารหลวงจีนบ้อเม็ย?"

"รู้จักความหมายของคำ "เสียวล้มยี่" หรือไม่?"

"ข้าพเจ้ารู้จัก"

นางสมควรรู้จัก

หลายร้อยปีที่ผ่าน "เสียวล้มยี่" สามคำนี้ ในความรู้สึกนึกคิดของชนชาวนักเลง เท่ากับเป็นความหมาย "สำนักมาตฐาน" แห่งบู๊ลิ้ม

ดังนั้น ขอเป็นเพียงคนสติสมบูรณ์ไม่วิปลาศมิว่าผู้ใดก็ไม่ปรารถนาไปก้าวร้าวรังควานพวกเสียวล้มยี่

ฉิ่นกอกล่าวต่อไป

"ท่านทราบศักดิ์ฐานะหลวงจีนบ้อเม็ยในเสียวล้มยี่หรือไม่?"

"ศักดิ์ฐานะของมันคล้ายตั้งไม่ต่ำ"

ฉิ่นกอดอนหายใจกล่าว

"ไหนเลยเพียงไม่ต่ำเท่านั้น"

"พ่งว่า ศักดิ์ฐานะสูงที่สุดในวัดเสียวลัมยี่นั้น นอกจากเจ้าตำนักแล้ว ก็เป็นองครักษ์ใหญ่ทั้งสอง?"

"กล่าวกันจริงจัง มิใช่องครักใหญ่ทั้งสอง แต่เป็นองครักษ์ทั้งสี่"

"เป็นสองใหญ่หรือสี่ใหญ่กันแน่?"

"การจำแนกที่ถูกต้องที่สุด คือสองใหญ่สองเล็ก"

ชั้งชือชือหัวร่อพลางกล่าว

"นึกไม่ถึง เป็นหลวงจีนยังคลำยศขุนนาง ยังจะแบ่งแยกเป็นลำดับชั้นมากปานนี้"

"มนุษย์เราความจริงก็ควรมีระดับชั้น"

"แต่ข้าพเจ้ามีความเห็น มนุษย์ทุกรูปทุกนาม สมควรเสมอภาคกัน มิเช่นนั้นก็ไม่ยุติธรรม"

"ตกลง ข้าพเจ้าถามท่าน หากคนผู้หนึ่งทั้งโง่เขลาทั้งเกียจคร้าน แต่ละวันนอกจากกินกับนอนแล้วไม่กระทำงานใด ๆ ทั้งสิ้น มันจะกลายเป็นคนเช่นไร ?"

"ขอทาน"

"ยังมีอีกคนหนึ่ง ทั้งอดออมมัธยัสถ์ ทั้งฉลาดปราดเปรื่อง และทั้งมานะพยายามก้าวหน้า มันจะเป็นขอทานได้หรือไม่ ?"

"ย่อมไม่เป็น"

"แล้วไฉนมีคนต้องเป็นขอทาน และมีคนอยู่ด้วยความสุขสบาย ?"

"เนื่องเพราะมีบ้างโง่เขลา มีบ้างหลักแหลม มีบ้างขยันขันแข็ง มีบ้างเกลียดคร้าน"

"เยี่ยงนี้ยุติธรรมหรือไม่ ?"

ชั้งชื่อซื่อกล่าวอย่างเข้าใจ

"ยุติธรรมยิ่ง"

"มนุษย์สมควรมีลำดับขั้นหรือไม่?"

"สมควร"

"สถานที่ซึ่งแต่ละคนยืน ความจริงเสมอภาคกันอยู่ ขอเพียงดูท่านจะยอมบินบ่ายสู่เบื้องสูงหรือไม่? หากท่านยืนตากลมเย็นอยู่ในที่นั้น เบิ่งตาดูผู้อื่นบินบ่ายจนเหงื่อแตกโทรมกาย หลังจากผู้อื่นบินขึ้นไปได้แล้วกลับกล่าวหาว่าโลกไม่ยุติธรรม ไม่เสมอภาคนั้นจึงเป็นการไม่ยุติธรรมที่แท้จริง"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวช้า ๆ ลึบไป

"หากแม้นแต่ละคนต่างเข้าใจเหตุผลนี้ โลกก็ต้องไม่มีความอาฆาตแค้นและเข็บช้ำขมขื่นเหลืออยู่ตั้งมากหลายปานนี้"

ขังขือขือจังมองแน่วนิ่ง พลันถอนหายใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้าพลันพบเห็น คำพูดของท่านยิ่งนาน

ยิ่งคล้ายคนผู้หนึ่ง"

"คล้ายผู้ใด ?"

ชั้งชือชือสันศีรษะถอนหายใจตอบ

"ท่านไม่รู้จักมันดอก มัน...."

นางขบริมผีปากแนบแน่น มิได้กล่าวสืบต่อไป แต่นางถามตัวเองในใจ

"ไฉนบิดาจึงหัวใจหายขนไม่เหลือร่องรอย เราวันหน้ายังจะมีโอกาสพบมันอีกหรือไม่ ?"

ฉินกงพลันกล่าวอีกครั้ง

"เมื่อครู่พวกเรากล่าวถึงที่ใดแล้ว ?"

ชั้งชือชือหน้าแดงระเรื่อด้วยความกระดาก ยิ้มพลางกล่าว

"พวกเรากล่าวถึงองครักษ์ของวัดเสียวลิ้มยี่ มีสองใหญ่สองเล็ก"

"ใช่ ความหมายของสององค์รักษ์ใหญ่คือบ่ง

บอก สองคนนั้นมีวัยสูงแล้ว และยังบำเพ็ญภาวนาสำเร็จสูงอย่างยิ่ง ดังนั้น ไม่ถึงวาระจำเป็นที่สุด ต้องไม่ถามไถ่เรื่องผู้คนชาวโลก"

"แล้วสององค์รักษ์เล็ก?"

"องค์รักษ์ทั้งสองนั้น ธรรมดามีวัยอยู่ในระดับกลางคน ที่สะสางเรื่องราวภายในวัดเสียวลิ้มยี่โดยแท้จริง ก็คือท่านทั้งสองนั่นเอง ดังนั้น สองท่านนี้ไม่เพียงเปรื่องปราดหลักแหลม ยุติธรรมอย่างยิ่งเท่านั้น พลังยุทธ์ก็ต้องสูงส่งอย่างยิ่งด้วย"

ขงซื่อซือกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า สององค์รักษ์เล็ก ที่แท้ก็ไม่เล็กด้อยตำแหน่ง"

ฉินกอผงกศีรษะกล่าว

"บัดเมียรูปนั้นก็คือองค์รักษ์เสียวลิ้มยี่ และเป็นซือตี่ของเจ้าสำนักในยุคนี้ด้วย"

"ดูท่า มันกลับคล้ายมีความเป็นมายิ่งใหญ่ไม่น้อย"

"หลายร้อยปีที่ผ่าน ผู้กล้าฆ่าองครักษ์เสียวล้มยี่ มีอยู่ประเภทเดียวเท่านั้น"

"ประเภทใด?"

"คนบ้า!"

ชั้งชือชือหัวร่อพลางกล่าว

"หรือท่านเห็นว่า พวกเหล่านั้นต่างวิกลจริต?"

"วิกลจริตก็มีสองประเภท"

"สองประเภทใด?"

"ประเภทหนึ่งคือต้องการวิกลจริตเอง อีกประเภทหนึ่ง ถูกผู้อื่นบีบบังคับจนวิกลจริต"

ชั้งชือชือกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"ท่านมีความเห็น พวกมันถูกหลวงจีนบัอเมียบีบคั้นจนวิกลจริต?"

"ต้องไม่ผิดพลาดแน่"

"หลวงจีนบ้อเมี่ยไฉนต้องบีบบังคับพวกมัน?"

"เนื่องเพราะหลวงจีนรูปนี้ชมชอบมากเรื่อง"

"ในเมื่อมันเป็นของครักษ์วัดเสียวลั้มยี่ ไฉนยังต้องแส่หาเรื่องให้มากความ?"

"ข้าพเจ้าเพียงว่า มันเมื่อก่อนเป็นของครักษ์ของเสียวลั้มยี่"

"เมื่อก่อนเป็น? ตอนนี้มิใช่แล้ว?"

"ไม่ใช่ตั้งแต่เมื่อหกเจ็ดปีก่อนนั้น"

"เป็นถูกคนอัปเปหิออกมา"

"ก็มิใช่ เป็นมันจะไปเอง"

ขั้งขือขือกล่าว

"บีนขึ้นบนตำแหน่งสูงปานนั้นด้วยความลำบากยากเข็ญ ไฉนต้องไปเอง?"

เนื่องเพราะเสียวลั้มยี่เย็นเกินไป แต่หัวใจมันร้อนเกินไป"

"หรือบรรพชิตไม่อาจมีหัวใจร้อนเกินไป?"

"ดังนั้น มันจึงยินยอมลงอเวจี"

ชั้งซือซือถอนหายใจเฮือกหนึ่งจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้นับว่าเข้าใจความหมายของวาจานี้แล้ว"

"อ้อ?"

"มีคนประเภทหนึ่ง ลงอเวจีโดยหาใช่ถูกคนขับไล่ไม่ แต่เป็นมันยินยอมพร้อมใจลงไปช่วยผู้อื่นเอง"

ฉินกงยิ้มพลางกล่าว

"ท่านสามารถเข้าใจคำพูดนี้ นับว่าเติบใหญ่มากแล้วจริง ๆ"

ชั้งซือซือเขิดปากกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงเป็นใหญ่อยู่แล้ว"

"ท่านความจริงเป็นตัวเสียวเจี๊ยะเท่านั้น บัดนี้จึงนับว่าเป็นคนใหญ่ได้"

ก.กระเบื้องลูก

ผู้ชำนะ

9

หนังสือเรื่องจีน ของ ว. ณ เมืองลุง

ที่ลดราคาพิเศษ

ของขวัญในบ้านลม	22 เล่มจบ	ขายพิเศษ	22.00 บาท
ฤทธิ์มีดสั้น	28 „	„	28.00 „
กระบี่บุรุษหุ่น	19 „	„	19.00 „
ใต้เงามัจจุราช	19 „	„	19.00 „
ดาบพญายม	20 „	„	20.00 „
เพชฌฆาตสายฟ้า	24 „	„	24.00 „
อรหันต์มรณะ	27 „	„	27.00 „
จอมมารมือโลหิต	23 „	„	23.00 „
ขุมทองแดนทะเลทราย	25 „	„	25.00 „

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก

อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร ก.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องบู๊สยดสยองที่ดีที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๕ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๑๐ ออกวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ

ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน

เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี

นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "เซียวฮื้อ" "ฤทธิมีดสั้น" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"ผู้ยิ่งใหญ่" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

ใครเป็นยอดฝีมือ ?

ชั้งซือซือมิได้กล่าวกระไรอีก

เนื่องเพราะนางก็ได้พบเห็น หลายวันนี้นางนับว่าเติบใหญ่อีกมากหลาย...กระทั่งยังมากกว่าวันเวลาสิบกว่าปีที่ผ่านพ้นเสียอีก

นางได้เข้าใจระดับของตัวเสียวเจี๋ยะกับคนใหญ่นั้นห่างไกลกันเพียงใดแล้ว

ความจริง ระดับที่ห่างกันนั้น ตัวเสียวเจียะคนใด ต่างยากยิ่งจะเข้าใจได้

อีกเนิ่นนานให้หลัง นางพลันถามอีกครั้ง

"เมื่อครู่หลวงจีนเฒ่ากล่าวคำพูดพิกลอย่างยิ่งมาคำหนึ่ง มิทราบท่านพึงเข้าใจหรือไม่?"

"วาจาของหลวงจีนเฒ่า ในสิบประโยคย่อมมีเจ็ดประโยคที่ประหลาดจนพิกลอยู่"

"แต่คำพูดนั้นกลับไม่เป็นเช่นกัน รู้สึกพิเศษผิดธรรมดา"

"อ้อ?"

"ความจริง นั่นไม่อาจนับเป็นประโยคหนึ่ง เป็นเพียงสองตัวเท่านั้น"

"สองตัวใด?"

"ข้าวสิ้ว"

พอได้ยินคำพูดนั้น สีหน้าฉินกอพลันแปรเปลี่ยนจากเดิมทันที

ขั้งขือขือกล่าว .

" หลวงจีนเฒ่าบอก หลวงจีนบัณเฑียรสมควรลงอเวจี เนื่องเพราะมันเข้าข้าวล้ำแล้วท่านได้ยินหรือไม่ ? "

ฉิ่นกอผงกศีรษะ

ขั้งขือขือกล่าวต่อไป

" ข้าวล้ำเป็นความหมายใด ? "

ฉิ่นกอนิ่งอึ้งเป็นเนิ่นนานจึงกล่าวช้า ๆ

" ข้าวล้ำเป็นกลุ่มคนชนวนหนึ่ง "

" กลุ่มคน ? "

" สหายกลุ่มหนึ่ง พวกมันมีอุดมการณ์เช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงรวมตัวอยู่ด้วยกันใช้อักษรข้าวล้ำสองคำมาเป็นตัวแทนพวกมัน "

" อุดมการณ์ของพวกมันคืออะไร ? "

" ลงอเวจี "

" ลงอเวจีไปช่วยคน ? "

"ใช่แล้ว"

"ในสายตาของพวกมัน บ่อนการพนันเป็นอเวจี พวกมันต้องการช่วยเหล่าที่จมอยู่ในบ่อนการพนัน ดังนั้น จึงได้ดัดแปลงบ่อนการพนันให้เป็นวัดหลวงจีน?"

"อย่างน้อย วัดหลวงจีนไม่ใช่อเวจี และไม่มีไฟพิษพอจะเผาผลาญคนให้ตายได้"

ข้งอือขือขมวดคิ้วกล่าว

"แต่มันกระทำดังนั้น พวกที่เปิดบ่อนการพนันกลับต้องแค้นมันจนเข้ากระดูก"

"ใช่แล้ว"

"ดังนั้น พวกเหล่านั้นจึงต้องการปลิดชีวิตมัน?"

"ใช่แล้ว"

เรื่องราวในวงพวกนักเลง ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินมามากหลาย ไฉนไม่เคยได้ยินผู้ใดกล่าวขวัญถึงคำข้งอือมาเลย"

"เนื่องเพราะเป็นขบวนการที่ก่อตั้งขึ้นโดยเร้นลับที่สุด"

"เรื่องราวที่พวกมันกระทำ มิใช่ไม่อาจพบเห็นผู้คนได้ เหตุใดต้องปกปิดจนเร้นลับปานนั้น?"

"หลังจากกระทำเรื่องดีงามแล้ว ยังไม่ยินยอมให้ผู้อื่นทราบ จึงเป็นเรื่องดีงามที่แท้จริง"

ข้อขื่อขื่อผงกศีรษะกล่าว

"แต่จะกระทำเรื่องดีงามจริงๆก็มิใช่ง่ายดายนัก"

"นับว่าไม่ง่ายดายจริงๆ"

"จะกระทำเรื่องดีงาม ก็ต้องผิดใจกับคนเลวทรามอีกมากหลาย"

"ใช่แล้ว"

"แต่คนเลวทรามกลับรับมือมิใคร่ง่ายดายนัก"

ฉิ่นกอหัวร่อพลางกล่าว

"ดังนั้น มิว่าพวกมันกระทำเรื่องราวใด ต่าง

ต้องเสี่ยงอันตรายยิ่งใหญ่ . ไม่ระวังเพียงขั้วบุกก็ต้องเป็นเช่นหลวงจีนบ้อเม็ย ตายอยู่กับเงื้อมมือผู้อื่นโดยไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ"

"แต่พวกมันยังคงไปกระทำ ทั้งที่รู้แน่ว่ามีอันตรายก็ไม่ยอมแยแสสนใจ"

"มิว่าลำบากยากเข็ญเพียงใด มีอันตรายร้ายแรงเพียงไหน พวกมันต่างไม่แยแสสนใจ กระทั่งความตายก็ไม่สนใจ"

ชั้งชือชือถอนหายใจยาว แต่ดวงตากลับเป็นประกายสุกใส กล่าวตอบไป

"มิทราบพวกเราวันหน้ามีโอกาสได้รู้จักพวกมันหรือไม่?"

"น่ากลัวมีโอกาสน้อยยิ่ง"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะพวกมันทั้งไม่ต้องการชื่อเสียง ทั้ง

ไม่ต้องการลาภยศ กระทั่งพวกมันเป็นเหล่าใดก็ยังมิทราบ ไหนเลยไม่รู้จักพวกมันได้"

"ท่านก็ไม่ทราบว่าพวกมันเป็นเหล่าใดกัน?

"จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้าเพียงรู้จักบ้อเม็ยคนเดียวเท่านั้น หากมิใช่มันตายแล้ว น่ากลัวบ้อเส็งยังไม่ยอมแพ้รบพรายศักดิ์ศรีของมันเป็นแน่"

ขั้งขือขือกล่าว

"นอกจากมันแล้ว อย่างน้อยต้องมีบัณฑิตคนหนึ่ง นักพรตคนหนึ่ง"

ฉิ่นกอผงกศีรษะกล่าว

"พวกมันย่อมอาจเป็นคนในขัวล้ำ แต่ทว่าอาจมิใช่ก็ได้ นอกเสียจากพวกมันบอกมาเอง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจแน่ใจ"

ขั้งขือขือครุ่นคิดพลางกล่าว

"ในกลุ่มคนขบวนการนั้น ในเมื่อมีหลวงจีน มี

นักพรต มีบัณฑิต จึงอาจจะมีคนประหลาดพิกลทุก ๆ ประเภทก็ได้"

"ใช่แล้ว พ่งว่าในขบวนการชั่วล้ว มีศักดิ์ศรีที่สับสนปนกันจนยุ่งเหยิง ไม่มีค่ายสำนักใดในแดนดินจะสามารถทัดเทียมได้"

"พวกประดานี้ ไฉนจึงรวมตัวเป็นขบวนการกันได้"

"เนื่องเพราะมีอุดมการณ์ มีศรัทธา"

"นอกจากนี้แล้วไม่มีอื่น ๆ?"

"นอกจากนี้ ย่อมยังมีอีกผู้หนึ่งที่สามารถรวบรวมพวกมันให้เป็นขบวนการได้"

"คนผู้นั้นจะต้องยอดเยี่ยมอย่างยิ่ง"

"แน่นอน"

ดวงตาขั้งฮือฮือเป็นประกายสุกใสอีกครา กล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าวันหน้าจะต้องคิดหาวิธีไปรู้จักมัน"

"ท่านไม่มีวิธี!"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะไม่เคยมีผู้ใดทราบว่ามันคือใครมาเลย"

ขั้งขือขือกลอกตาไปมากล่าว

"ดังนั้น ทุกผู้คนก็อาจเป็นตัวมันได้"

"ใช่แล้ว"

ขั้งขือขือเพ่งมองฉิ่นกอแน่วนิ่งพลางกล่าวช้า ๆ

"ท่านก็อาจเป็นมันได้"

ฉิ่นกอหัวร่อพลางกล่าว

"หากข้าพเจ้าเป็นมัน ต้องบอกกับท่านแน่"

"เป็นความจริง?"

"อย่าลืมว่าเราสองเป็นสหายรักกัน"

ขั้งขือขือถอนหายใจกล่าว

"แต่เสียดายที่ท่านไม่ใช่"

ฉินกอตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็มิใช่คนในขบวนการข้วล้ว เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ"

"ไฉนไม่มีคุณสมบัติเพียงพอ ?"

"จะเข้าขบวนการข้วล้ว ต้องเสียสละตัวเองจนสิ้นเชิง ต้องมีปณิธานลงอเวจีช่วยคน บุกน้ำลุยไฟจนตายเป็นหมื่น ๆ ครั้งก็ไม่ย่อท้อ"

"ท่านเล่า ?"

"ข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าพอใจเสพย์สุขเกินไป"

ชั้งชือชือแย้มยิ้มกล่าว

"และท่านยังมีข้อกระเดื่องดังเกินไป มิว่าถึงแห่งหนไหนต่างมีคนสนใจท่าน ...."

ฉินกอผินยิ้มสอดคำ

"นี่คือจุดอ่อนที่สุดของข้าพเจ้า"

ขุนขอขอถอนใจกล่าว

" พวกมันเลือกท่านเป็นตัวตายแทน คิดว่าก็เพื่องเพราะท่านมีชื่อ ในเมื่อมิว่าไปที่ใดต่างมีคนรู้จักท่าน แม้ท่านคิดจะหนีก็หนีไม่รอดดอก "

ฉิ่นกอถอนใจยาวกล่าวว่า

" คนกลัวมีชื่อสุกรกลัวอ้วน นับเป็นวาจาที่ถูกต้องจนบัดซบจริง ๆ "

" ตอนนี้ไม่เพียงคนของเสียวลิ้มหาท่านเท่านั้น คนของขัวลิ้วก็ต้องหาท่านเช่นกัน "

" คนของขัวลิ้วยังน่ากลัวกว่าเสียวลิ้มยี่เสียอีก "

" การที่ท่านสะบัดหน้ามาเยี่ยงนี้ พวกมันยิ่งแน่ใจว่าท่านคือฆาตกรแล้ว "

ฉิ่นกอมีแต่ผืนหัวร่าเบา ๆ

ขุนขอขอจับมองมันแน่วนิ่ง อดมิได้ต้องถอนหายใจยาว กัมศิรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้จึงทราบ ข้าพเจ้ากระทำความผิดมาเรื่องหนึ่ง"

"กระทำความผิดเรื่องใด ?"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าไม่สมควรเรียกให้ท่านหนี"

"นับว่าไม่สมควรจริง ๆ"

ชั้งซือซือขบริมฝีปากแล้วกล่าว

"แต่ท่านไฉนต้องติดตามข้าพเจ้ามาด้วย"

ฉินกงหัวร่อพลางตอบ

"อาจบางทีข้าพเจ้ามิใช่หนีเพราะท่าน"

"มิใช่หนีเพราะข้าพเจ้า ? เพราะผู้ใดกัน ?"

"เพราะคนที่ช่วยข้าพเจ้าเมื่อครู่"

"ท่านทราบมันเป็นผู้ใด ?"

ฉินกงผงกศีรษะตอบ

"นอกจากมันแล้ว รวมผู้คนทั้งโลกด้วยกันยังไม่แน่สามารถฉุดข้าพเจ้าหนีมาได้"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะผู้ที่ข้าพเจ้าเคารพนับถือจริงใจ มีมันคนเดียวเท่านั้น"

ขงจื๊อขมวดคิ้วตากลมกว้างพลางร้อง

"นึกไม่ถึง ท่านถึงกับยังมีคนที่เคารพนับถืออยู่"

"บุคคลเช่นดังมัน ท่านคิดจะไม่เคารพนับถือก็ไม่ได้"

"มันเป็นคนเยี่ยงไร ?"

"เป็นคนที่ท่านมิอาจไม่เคารพนับถือ"

"มันเป็นผู้ใดกันแน่ ?"

ฉื่นกอหัวร่อเบา ๆ หัวร่อดังมีเลศนัยลึกซึ้ง

ขงจื๊อขมวดคิ้วตาไปมาแล้วกล่าว

"เป็นลิ่วฮวงกุกหรือไม่ ?"

ฉื่นกอไม่เอ่ยปาก ขงจื๊อขมวดคิ้วตาจ้องเขา

"เป็นงักย้างขัว ?"

ฉันกอยังคงไม่เอ่ยปาก ชั้งชือชือเดาต่อไป

"ท่านไฉนไม่เอ่ยปาก?"

ฉันกอแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านรู้จักพวกนั้น?"

"ตอนนี้ยังไม่รู้จัก"

"ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จัก"

ชั้งชือชือคล้ายตังผิดคาดหมายยิ่ง โพล่งขึ้นว่า

"ไฉนกระทั่งพวกนั้นท่านยังไม่รู้จัก?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีโชคดีอย่างยิ่ง"

ชั้งชือชือเบิ่งตาจ้องมองเป็นเวลาครึ่งวัน พลันเบะปากแค่นหัวร่อกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าทราบแล้ว คนที่ท่านเคารพนับถือเป็นคนเช่นไร?"

"ฮือ"

"มันจะต้องเป็นคนไม่ทัดเทียมท่าน ดังนั้น ท่านจึงนับถือมัน"

นางไม่รอให้ฉันกอเอ่ยปาก รีบชิงกล่าวต่อไป

"ยามบุรุษใดยกย่องบุรุษอีกผู้หนึ่งต่อหน้าอิสตรี ผู้นั้นต้องเป็นคนที่ด้อยกว่ามัน คล้ายดั้ง....

ฉันกอชิงสอดคำขึ้นบ้าง

"คล้ายดั้งสตรีที่ชมสตรีอีกนางหนึ่งต่อหน้าบุรุษเพศ สตรีนางนั้นต้องอัปลักษ์กว่านาง ใช่หรือไม่?"

ชั้งชือชืออดมิได้ต้องตอบอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

ฉันกอยิ้มพลางกล่าว

"เยี่ยงนี้ของท่านเรียกว่า ใช้หัวใจสตรีไปประเมินหัวใจบุรุษ"

ชั้งชือชืออ้องเสียงแหลมแล้วกล่าว

"บุรุษมีที่ใดยอดเยี่ยม?"

"บุรุษก็ไม่มีที่ใดยอดเยี่ยม เพียงแต่ว่า หาก

มันยินยอมยกย่องบุรุษอีกผู้หนึ่งต่อหน้าอิสตรี บุรุษผู้นั้นจะต้องยอดเยี่ยมเหนือธรรมดาแน่นอน"

บุรุษมีเรื่องราวหลากหลายที่ผิดกับอิสตรี.... เหตุผลนี้ มิว่าบุรุษก็ดี สตรีก็ดี ขอเพียงเป็นมนุษย์ต่างต้องทราบทุกคน

ความนี้แบ่งแยกกันไม่ห่างไกลเท่าใดนัก แต่พิสดารอย่างยิ่ง

หากท่านเป็นบุรุษ ควรเข้าใจเรื่องประการหนึ่งจึงประเสริฐ

หากมีบุรุษอื่นมายกย่องชมเชยท่านต่อหน้า หากมิใช่เคารพนับถือท่านจนศิโรราบจริงใจ ก็ต้องเป็นเห็นท่านต่ำทรามจนไร้ค่า และมักยังมีจุดประสงค์ลึกแอบแฝงด้วย

แต่หากมันชมท่านหลังหลัง นั่นก็เป็นการชมโดยจริงใจ

แต่สตรีกับผิดกัน

หากท่านเป็นสตรี ควรเข้าใจเรื่องประการนี้จึงประเสริฐเช่นกัน

หากมีสตรีอื่นมาชมท่านต่อหน้าก็ดี ชมเชยท่านลับหลังก็ดี ปกติมักมีความหมายเพียงหนึ่งเดียว.....

ความหมายนั้นคือ....นางดูแคลนท่านอย่างยิ่ง

หากนางด่าท่านลับหลัง ท่านกลับสมควรรู้สึกยินดีจึงถูกต้อง

.....

ยังมีอีกประการหนึ่งที่พึงสดารอย่างยิ่ง

ยามบุรุษกับสตรีอยู่ด้วยกันเพียงลำพัง ผู้เอ่ยปากถามมักเป็นสตรี

สภาพเยี่ยงนี้บุรุษแม้มิพอใจนัก แต่สมควรรู้สึกยินดี

เนื่องเพราะหากสตรียอมเอ่ยปากถามบุรุษถึง

บัญหาประหลาดพิกลต่าง ๆ โดยมิยอมหยุดปาก มิว่านางจะถามจนโง่เขลาปานใด ต่างแสดงให้เห็น นางอย่างน้อยไม่รังเกียจท่าน

บัญหาที่นางถามยิ่งโง่เขลา ยิ่งแสดงว่านางพอใจท่าน

แต่หากนางไม่เอ่ยถามท่านเลยแม้สักคำเดียว ท่านกลับถามนางอยู่ไม่หยุดปาก

นั่นก็ย่ำแย่มากแล้ว

เนื่องเพราะนั่นเพียงแสดงว่าท่านพอใจนาง แต่นางกลับมิใคร่มีอารมณ์ต่อท่านเท่าใดนัก

อาจบางทีไม่มีความสนใจแม้สักน้อยนิด.....หากสตรีนางใดกระทั่งอารมณ์ถามไถ่ท่านสักคำก็ไม่มี แสดงว่านางยังจะสนใจในตัวท่านได้อย่างไร ?

สภาพเยี่ยงนี้ แทบไม่มีนอกเหนือกฎนี้ได้

บัดนี้ก็ไม่นอกเหนือ

ชั้งชือชื่อเป็นสตรี นางมิชิงชังรังเกียจฉันกอ

ดังนั้นนางจึงยังถาม

"คนที่ท่านเคารพนับถือเป็นผู้ใดกันแน่?"

ความจริงเป็นคำถามที่ตรงบรัดอย่างยิ่ง ตอบง่ายอย่างยิ่ง

แต่ที่พิสดารคือ ฉันกอพาลไม่ยอมบอกแก่นาง

บุรุษกับสตรีมีที่ผิดแปลกกันมากหลาย ตัวเมืองกับชนบทก็มีที่ผิดแปลกกันมากหลาย

ในสายตาของบุรุษที่นิยมท่องเที่ยวพเนจร ความดียิ่งใหญ่ของตัวเมืองก็คือ มิว่าดึกดื่นปานใด ท่านต่างพอจะหาสถานที่รับทานอาหารได้

สถานที่นั้น ย่อมมิใช่เยี่ยมอย่างยิ่ง

เฉกเช่นกับสตรีที่พอจะหาได้ในเวลาดึกดื่นค่อนคืน นางต้องมิใช่สตรีดีงามเด็ดขาด

แต่มียอมประเสริฐกว่าไม่มี....ประเสริฐกว่ามากนัก!

แม้นับว่าเป็นในตัวเมืองคริกครันที่สุด ก็ต้องมีที่ว่างมากหลาย ถูกคนทิ้งให้ว่างไว้ด้วยสาเหตุที่พิกลพิสดารจนหาสาเหตุไม่ถูก

ที่เหล่านั้น ความจริงยอมตั้งใจสร้างบ้านช่องทำการค้า มิว่าผู้ใดก็สะสางไม่เข้าใจ ภายหลังไฉนไม่สร้างตึกราม? ไฉนไม่ทำการค้า?

จนภายหลัง ผู้คนทั้งหลายกระทั่งยังลืมชื่อเจ้าของที่ผืนนั้นไปทีละน้อย

คนทั้งปวงเพียงทราบ ที่นั้นเป็นที่ว่างซึ่งไม่มีคนเกี่ยวข้องสนใจ มิว่าผู้ใดต่างพอไปเลียงวัว เลียงสุกรต่อยตี ฆ่าคนในสถานที่นั้นได้....กระทั่ง ยังไปบัดสาวะได้ด้วย

มีแต่คนสมองปราดเปรียวเป็นพิเศษเท่านั้น จึง

ใช้ความคิดใช้สถานที่ว่างนั้นเป็นประโยชน์หาเงินทองเข้าพกเข้าห่อ

ใช้ที่ว่างของผู้อื่นไปหาเงินทอง ย่อมปลอดโปร่งสบายใจกว่า แต่มิใช่เป็นเรื่องง่ายดายอย่างไรนัก

เนื่องเพราะท่านไม่ต้องมีสมองเปรื่องปราดรวดเร็วกว่าผู้อื่นเท่านั้น หมัดเท้าก็ต้องแข็งแกร่งกว่าผู้อื่นบ้าง

แผงนี้ตั้งอยู่ในบริเวณที่อ้างว้างอย่างยิ่ง

ชั้งซื้อซื้อถามฉิ่นกอมาแล้ว

"ท่านพาข้าพเจ้าไปกินอาหารในที่ใด ?"

"ไปที่ซิกไก้บั้ว (เจ็ดอันครึ่ง)"

"ซิกไก้บั้วเป็นความหมายใด ?"

"ซิกไก้บั้วก็คือเจ็ดไม้ครึ่ง เงินเจ็ดเบี้ยครึ่ง"

"สถานที่ใดนั้นเรียกว่าซิกไก้บั้ว ?"

ฉิ่นกอผงกศีรษะตอบอย่างยิ้มแย้ม

"เจ้าของสถานที่นั่นก็มีนามว่าชิกไก้บั้ว"

ข้องอขอชมวัดควักล่าว

"คนผู้นั้นไฉนตั้งนามพิกลเช่นนั้น?"

"เนื่องเพราะผู้อื่นจะตัดผมต้องสิบห้าเบี้ย แต่มันเสียเจ็ดเบี้ยครึ่งเท่านั้น"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนศีรษะล้าน"

ข้องอขอก็หัวร่อแล้ว

ฉิ่นกอกล่าวต่อไป

"ความจริงคนผู้นี้มีชื่ออยู่ในเมืองน้อยอย่างยิ่ง ภายหลังยังตั้งแผงขายน้อววัวในที่นั่น มิว่าเป็นหมี่เนื้อวัวก็ดี หมี่ขาหมูก็ดี ต่างขายขามละเจ็ดอันครึ่ง ถึงภายหลังค้าขายจนมีชื่อกระเดื่องดัง คนย่อมยิ่งมีชื่อกว่าเดิม ผู้ที่ออกคลุกคลีทางภายนอก น้อยคนนักที่จะไม่รู้จักชิกไก้บั้ว"

"แสดงว่าการค้าที่นั่นรุ่งเรืองยิ่ง ?"

"ที่สุดจริง ๆ"

.....

การค้าของแผงนั้นนับว่าดีที่สุดจริง ๆ

ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นผู้คนในยามดึกดื่นค่อนคืนมีจำนวนมากมายถึงปานนี้มาก่อนเลย และยังไม่เคยเห็นบุคคลประเภทต่าง ๆ ที่มาชุมนุนกันในสถานที่เดียวกันมากถึงปานนี้ด้วย

โต๊ะหลายสิบตัวมีคนนั่งเต็ม คนประเภทต่าง ๆ ลักษณะต่าง ๆ

มีบ้างขี่ม้ามา มีบ้างนั่งรถมา ดังนั้น ด้านข้างที่ว่างอันกว้างขวาง จึงมีทั้งรถทั้งม้าอยู่อีกมายหลาย

รถม้าลักษณะต่าง ๆ มีครบครัน บนรถม้าบางคันถึงกับมีสารถีที่แต่งตัวเรียบร้อยสวยงามอีกด้วย

ข้าพเจ้าคิดไม่ออกจริง ๆ ในเมื่อพวกประดาน้ำ

มีบัญญาเลี้ยงสารถีที่สวยงามปานนั้น ไฉนต้องมารับทานอาหารในแผงของข่อเยี่ยงนั้น รับทานหมี่เนื้อวัวชามละเจ็ดเบี้ยครึ่ง?!

ในที่ว่างอันกว้างใหญ่ มีแต่ตอนหน้าสุดเท่านั้นที่แขวนโคมอยู่ไม่กี่ดวง

กระดาษโคมถูกควันรมจนเป็นสีดำ จึงมิใคร่สว่างอยู่แล้ว แต่บริเวณกลับกว้างอย่างยิ่ง สถานที่ซึ่งแสงไฟสาดส่องไม่ถึง ยังคงมืดเลือนราง กระทั่งหน้าตาคนนั่งรับทานก็ยังแยกแยะไม่ออก

ที่ซึ่งแสงไฟสาดส่องไม่ถึง ยังกว้างขวางกว่าที่แสงไฟสาดส่งถึงมากนัก

ซิ้งฮือขอกับฉินกอรออยู่ทางด้านข้างเป็นครึ่งวัน จึงนับว่าได้โต๊ะว่างในที่ซึ่งแสงไฟส่องไม่ถึงตัวหนึ่ง

ถึงกับไม่มีคนสนใจฉินกอรออีกครึ่งวัน จึงมีคนรับใช้ที่ท่ายโสโอหังเดิน

เข้ามาวางตะเกียบบนโต๊ะ

"ต้องการสุรา?"

"ต้องการ"

"เท่าใด?"

"ห้าตำลึง"

ถามสองคำนี้จบแล้ว ผู้รับใช้สะบัดหน้าเดินออกไปทันที กระทั่งยังไม่ชำเลืองพวกทั้งสองอีกแม้สักแวบเดียว

ข้าข้อของงุนงงเป็นครู่หนึ่ง จึงต้องถามอย่างไม่อาจอดกลั้น

"คนรับใช้วางก้ามใหญ่โตยิ่ง"

ฉินกอหัวร่อพลางกล่าว

"พวกเรามารับทานอาหาร มิใช่มาดูคนกัน"

"แต่มันกลับมิได้ถามท่านต้องการรับทานอาหารใด?"

"มันไม่จำเป็นต้องถาม"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะที่นี่ของมันมีอาหารอยู่สี่อย่างเท่านั้น ผู้ที่มาที่นี่ ส่วนมากจะต้องสั่งอย่างละจานทั้งสิ้น"

"สี่อย่างใด?"

"หมี่เนื้อวัว เนื้อวัวหมัก หมี่ขาหมู กับขาหมูไฟแดง"

ชั้งขือชื่องุนงงอีกครั้งจึงขมวดคิ้วถาม

"มีเพียงสี่อย่างนี้เท่านั้น?"

ฉินกอดอบอย่างยิ้มแย้ม

"มีสี่อย่างนี้ไยมิใช่เกินพอแล้ว? คนที่ไม่กินเนื้อวัวพอจะกินขาหมู คนไม่กินขาหมูกินเนื้อวัวก็ได้"

ชั้งขือขือถอนหายใจเฮือกใหญ่ ผืนยิ้มกล่าว

"ผู้ที่สามารถคิดอาหารทั้งสี่อย่างนี้มาได้ กลับเป็นอัจฉริยะที่มีพรสวรรค์จริง ๆ"

อาจบางทีเนื่องเพราะสถานที่นั้น มีอาหารสื่อย่างนั้นเท่านั้น ดังนั้น ผู้คนทั้งปวงจึงรู้สึกแปลกใหม่น่าสนใจ

ฉิ่นกอกล่าวขึ้นอีก

"ข้าพเจ้าทราบ มันมิใช่อัจฉริยะมีพรสวรรค์เด็ดขาด"

ชั้งซือซือร้องอ้อเป็นเชิงถาม ฉิ่นกอจึงกล่าว

"เนื่องเพราะมันมิใช่อัจฉริยะ จึงร่ำรวยได้"

ชั้งซือซือหัวร่อออกครา

นางมิอาจไม่ยอมรับคำพูดนี้มีเหตุผลอยู่

แต่มีเหตุผลใดแน่? นางกลับมิใคร่ชัดเจนนัก

ในโลกนี้ ใยมิใช่มีเหตุผลที่พิกลพิสดารอยู่บ้าง ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถสะสางกระจ่างเลย

.....

ที่ซึ่งไม่มีโต๊ะเก้าอี้ยังมีด

ชั้งซือซือเงยหน้า พลันพบเห็นมีเงาดำหลาย

สายพุ่งวูบวาบไปมาอยู่ในเงามืดดุจดั่งเป็นภูตพราย ทั้งดูเสื้อผ้าของพวกมันไม่ออก ยิ่งแยกแยะเค้าหน้ามันไม่ชัด เพียงเห็นดวงตาเป็นประกายแววาวคล้ายดั่งสุนัขไล่เนื้อ ที่คอยจับจ้องตะครุบกระต่ายอยู่ก็ปาน

ประกายตานั้นมีแววประสงค์ร้ายอยู่แน่ชัด

ข้างขือขือถามมิได้ต้องถาม

"เหล่านั้นเป็นผู้ใด?"

"คนค้าขาย"

"ค้าขายสิ่งไรกัน?"

"การค้าที่ไม่อาจให้ผู้คนรู้เห็น"

ข้างขือขือครุ่นคิดเป็นครึ่งวัน จึงผงกศีรษะช้า ๆ โดยมิทราบว่าเข้าใจจริง? หรือแสร้งเข้าใจ

ในเงามืดนั้นไม่เพียงมีบุรุษ ยังมีสตรีด้วย

สตรีเหล่านั้นรอคอยการค้าใดกัน?....สำหรับประ

การนั้น อย่างนั้นนางย่อมเข้าใจแล้ว

จากนั้น นางเบือนหน้าไปมองทางด้านมีแสงสว่าง

พวกที่นางพบ มีร่ำรวยมียากจน มีสูงศักดิ์มีต่ำทราม

แทบทุกคนต่างดื่มสุรา.....นี่คือประการเดียวที่ละม้ายเหมือนของพวกเหล่านั้น นอกจากนั้นแล้ว ทั้งมวลคล้ายเป็นการมาจากโรคที่ผิดแปลกกันโดยเด็ดขาด

จากนั้น นางจึงเห็นผู้รับใช้เมื่อครู่ยกถาดผลไม้เดินเข้ามา

หมี่กับเนื้อล้วนร้อนควันกรุ่น

ขอเพียงร้อนอยู่ ก็กินมิใคร่ยากนัก

ขิงขือขื่อรับทานไปหลายคำก็วางตะเกียบ จับตามองฉิ่นกอพลางถาม

"ท่านว่าที่นี่ขื่ออย่างยิ่ง?"

"อืมม์"

"ฉันขอเพราะขายหมี่สองอย่างนี้?"

"อืมม์"

ชังขอขอกวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่ง พลันถอนใจกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าเห็นว่า พวกเหล่านี้ต้องมีโรคอยู่"

"พวกเหล่าใด?"

"พวกเหล่าที่ตั้งใจมารับทานอาหารในที่นี้"

ฉินกอกวาดเนื้อชิ้นสุดท้ายในชามหมี่จนเกลี้ยง เกลาแล้ว จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"พวกมันไม่มีโรค"

"แล้วคนนี้เล่า?"

ที่ชังขอขอหมายถึง คือคนที่นางกำลังจับตามองดูอยู่

คนผู้นี้นั่งอยู่ในที่มีแสงสว่างกระจ่างกว่าแห่งอื่น

อาภรณ์สวมใส่ เป็นเสื้อยาวด่วนสีเขียวนุ่มนิ่มสบาย ไม่เพียงเนื้อผ้ามีราคาเยี่ยมเท่านั้น การตัดเย็บยังสมตัวอย่างยิ่งด้วย

วัยของมันไม่สูงเท่าใด แต่บุคลิกมีสง่าราศรีเปี่ยมอำนาจ แม้นับว่านั่งอยู่บนม้าข้างโต๊ะจอมข่อ ก็บันดาลให้ผู้คนไม่กล้าเขม้นมองโดยตรง

ชั้งขือขือกล่าว

"คนผู้นี้จะต้องมีฐานะไม่ต่ำ"

ฉิ่นกอตอบ

"ฐานะมิเพียงไม่ต่ำ ยังสูงอย่างยิ่งด้วย"

"บุคคลเช่นมัน ในบ้านต้องมีเอียเท้าและคนรับใช้อยู่แน่?"

"ไม่เพียงมีเท่านั้น ยังไม่น้อยอีกด้วย"

"หากมันต้องการรับทานอาหารใด ต้องมีคนตระเตรียมให้มันโดยเรียบร้อย"

"ตลอดทุกเวลา"

"อย่างนั้น หากมันไม่มีโรค เหตุไฉนดึกดื่นค่อนคืนแล้วตะกายมารับทานอาหารในที่นี้เพียงลำพัง?"

ฉินกอดีมสุราช้า ๆ ไปจอกหนึ่งแล้ว จึงวางจอกช้า ๆ จับตามองดูความมืดที่อยู่ห่างไกล อึกเนิ่นนานให้หลัง จึงถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ท่านรู้จักความว้าเหว่เป็นกระไรหรือไม่?"

ซังซือซือผงกศีรษะตอบ

"ย่อมรู้จัก ข้าพเจ้าเมื่อก่อนก็มักรู้สึกว้าเหว่"

"ตอนนั้นท่านคิดเรื่องราวใดบ้าง?"

"ข้าพเจ้าคิดเหนือคิดใต้ คิดจะออกไปเตร็ดเตร่ทุกที่ทาง คิดหาคนมาสนทนาฆ่าเวลา"

ฉันกอพลันหัวร่อกล่าว

"ท่านเข้าใจว่านั่นคือว้าเหว่?"

"นั่นมิใช่ว้าเหว่จะเป็นกระไร?"

"นั่นเป็นเพียงท่านรู้สึกเงียบเหงาเท่านั้น ว้าเหว่ที่แท้จริงมิใช่เยี่ยงนั้นดอก"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แต่เป็นหัวร่อที่รันทดหดหู่ยิ่ง กล่าวช้า ๆ ลึกไป

"ว้าเหว่ที่แท้จริงเป็นเยี่ยงไรนั้น อาจบางทีไม่มีผู้ใดสามารถบอกออกมาได้ เนื่องเพราะในตอนนั้น ท่านจะไม่รู้ตัวว่าท่านคร่ำนึกคิดเรื่องอันใด"

ชั้งขือขือสงบฟังอยู่

ฉันกอกล่าวต่อไป

"หากท่านผ่านเรื่องราวมามากหลายแล้วพลันพบเห็น บรรดาเรื่องราวทั้งมวลต่างเป็นอดีตไปหมดสิ้น

หรือหากท่านได้ของมามากมาย พลันพบเห็นนั้นก็เป็นความว่างเปล่า ยามถึงวิกาลดึกสงัดผู้คนสงบ เหลือท่านเพียงลำพัง ....”

เสียงของฉิ่นกอยิ่งแผ่วเบายิ่งเยือกเย็นข้า กล่าวช้าๆ สืบไป

“ถึงยามนั้น ท่านจึงจะเข้าใจกระไรคือความว้าเหว่”

ชั้งชือชือกะพริบตาถาม

“ท่านเข้าใจ?”

ฉิ่นกอคล้ายมิได้ยินนางกล่าวกระไร เหม่อมองจนชีมเซาอีกครั้งจึงกล่าวต่อ

“ตอนนั้นท่านอาจบางทีมิได้คิดเรื่องราวใดทั้งสิ้น มีแต่นั่งเคลิบเคลิ้มอยู่เพียงผู้เดียว รู้สึกจิตใจเวิ้งว้างว่างเปล่า หาที่หยั่งวางมิได้ มีบางครั้ง กระทั่ง

ต้องการร้องให้สุดเสียง ต้องการอาละวาด...."

ชั้งชือชือสอดคำ

"ตอนนั้น ท่านก็ควรไปคิดถึงเรื่องสนุกสนานน่าสนใจไว้บ้าง"

ฉิ่นกอส่ายหน้ากล่าว

"ความลับแค้นที่สุดของมนุษย์เรา อาจบางทีคือไม่มีปัญญาข่มบังคับความรู้สึกนึกคิดของตัวเองตลอดกาลนาน หากท่านพยายามไปคิดถึงอดีตที่สนุกสนานน่าสนใจ แต่ที่ท่านคิดได้กลับพาลเป็นเรื่องเจ็บช้ำน้ำทดเสียได้ตอนนั้น ในใจท่านจะต้องรู้สึกคล้ายมีเข็มทิ่มแทงอยู่ตลอดเวลา"

ชั้งชือชือกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คล้ายมีเข็มทิ่มแทงอยู่? นั่นเป็นเพียงคำเปรียบเทียบที่พวกหนอนตำราว่าไว้เท่านั้น....

ฉันกอดรอดสุราอีกจอกหนึ่งแล้วกล่าว

"กาลก่อนข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ หัวใจคนจะเจ็บปวดได้จริง และยังเข้าใจเป็นพวกหมอนตำราเปรียบเทียบเกินความจริง แต่ภายหลังข้าพเจ้าจึงทราบ แม้จะเป็นบัณฑิตที่ความรู้แตกฉานสักเพียงใด ยังไม่มีปัญญาเปรียบเทียบความรู้สึกของท่านตอนนั้นออกมาได้

รอยยิ้มของฉันกยิ่งหดหู่กว่าเดิม กล่าวช้า ๆ ตีบไป

"หากท่านเคยมีความรู้สึกเยี่ยงนั้นท่านจึงจะเข้าใจ พวกเหล่านั้นเหตุไฉนจึงตะกายมาที่แผงค้ำคร่ำในเวลาดึกดื่นค่อนคืนเพียงลำพัง มาดื่มสุราสดและอาหารที่ไม่โอชะเยี่ยงนั้น"

ชั้งชื่อชอบรุ่นคิดครู่ใหญ่จึงกล่าว

"แม้นับว่ามันกลัวว้าเหว่ ก็ไม่ต้องมาเพียงลำพังดอก"

"ไม่ต้อง ?"

"เหตุไฉนไม่ไปหามิตรสหาย ?"

"ใช่แล้ว ตอนท่านขมขื่นรันทด พอจะไปหามิตรสหายมาเป็นเพื่อนท่าน อยู่กับท่านสิบวัน อยู่กับท่านครึ่งเดือน แต่ท่านย่อมไม่อาจรั้งมิตรสหายอยู่กับท่านตลอดชาติได้"

"เพราะเหตุใด ?"

เนื่องเพราะมิตรสหายของท่าน ย่อมมีบัญหาส่วนตัวของมันต้องคลี่คลายไกล่เกลี่ย มีบ้างยังต้องอยู่ดูแลครอบครัว ต้องไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนกับท่านไปตลอดกาลนานได้"

หยุดหัวร่อเบา ๆ อีกครั้งจึงกล่าว

"อย่าว่าแต่ ท่านก็ต้องไม่ปรารถนา ให้มิตรสหายของท่านมาแบ่งปันความกับแกันขมขื่นของท่านโดยจริงจังได้"

"แต่ท่านอย่างน้อยพอจะใช้เงินทองไปว่าจ้างผู้คนมาเป็นเพื่อนท่านบ้าง"

"คนเยี่ยงนั้นต้องมิใช่สหายของท่านเด็ดขาด หากท่านเกิดว่าเหว่จริง ก็ต้องมิใช่คนเช่นนั้นสามารถคลึคลายให้ท่านได้แน่"

ขุ้งขือขือกลอกตาไปมาแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ ยังมีคนอีกประเภทหนึ่ง"

"ประเภทใด?"

"เช่นดังเตียเฮ่าอ๋ย ที่นั่นของนางอย่างน้อยสุขสบายกว่านี้มากนัก"

นางชำเลืองไปยังคนเสือยาวสีเขียวอีกแวบหนึ่ง จึงกล่าว

"บุคคลเช่นดังมัน สมควรมีกำลังทรัพย์ไปสถานที่นั่น"

ฉันกอผงกศีรษะกล่าว

"ใช่แล้ว มันไปได้ แต่หากไปสถานที่เช่นนั้นมากครั้ง บางคราจะรู้สึกเบื่อหน่ายชิงชัง เบื่อหน่ายจนแทบตาย"

"ดังนั้น มันยินยอมตะกายมาดื่มสุราอีดอัดในที่ที่เพียงลำพัง?"

"ที่ที่มิเพียงมีมันคนเดียว"

"แต่คนที่นั่นแม้มากหลาย กลับไม่มีมิตรสหายของมัน และไม่มีผู้ใดเข้าใจความคับแค้นของมัน มันใยมิใช่เท่ากับมาเพียงลำพังเช่นกัน?"

"นั่นผิดแปลกโดยสิ้นเชิง"

"ผิดแปลกเยี่ยงไร?"

"เนื่องเพราะในสถานที่นั้น มันพอจะรู้สึกยังมีคนอื่นอยู่ พอจะรู้สึกตัวมันยังดำรงอยู่ กระทั่งยังพอจะ

เห็นคนที่คับแคบขมขื่นยิ่งกว่ามัน....."

"คนเราหากเห็นผู้อื่นมีความคับแคบขมขื่นกว่า ตนจะรู้สึกลดทอนความคับแคบขมขื่นลงบ้าง ?"

"มีบางครั้งใช่จริงๆ"

"เพราะเหตุใด ? มนุษย์เราไฉนจึงเห็นแก่ตัวถึงปานนั้น ?"

ฉิ่นกอผีนย้มกล่าว

"เนื่องเพราะมนุษย์เราความจริงเห็นแก่ตัวอยู่แล้ว"

"ข้าพเจ้าไม่เห็นแก่ตัว ข้าพเจ้าเพียงหวัง ผู้คนทั้งแผ่นดินต่างมีความสุขสมบูรณ์"

ฉิ่นกอถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"รอเมื่อท่านเติบใหญ่กว่านี้ท่านก็จะเข้าใจความคิดเยี่ยงนี้ไม่อาจเป็นความจริงขึ้นได้เด็ดขาด"

"มนุษย์เราไฉนไม่อาจสุขสำราญ ?"

"เนื่องเพราะหากท่านคิดจะได้ความสุขสำราญ มักจำต้องทุ่มเทคุณค่าของความคับแค้นไปแลกมา หากท่านคิดจะได้ของบางประการ ก็มักจะสูญเสียของอีกบางประการก่อน ..."

"มนุษย์เราไฉนจึงมีความคิดเยี่ยงนั้น ? ไฉนไม่เปลี่ยนเป็นความคิดอื่น ?"

ดวงตานางเป็นประกายแวววาว กล่าวต่อไป

"ตอนท่านขมขื่น หากท่านคิดว่าท่านก็เคยสำราญมา ตอนท่านสูญเสียข้าวของใด หากท่านได้คิดว่าท่านยังได้ของอีกประการมา ท่านไยมิใช่รู้สึกสุขสำราญขึ้นอีกมากหลาย ?"

ฉินกอเพ่งมองนางแน่วนิ่ง หัวร่อแล้วยกจอกสุรากรอกแห้งจึงกล่าว

"เนื่องเพราะในโลกยังมีคนที่มีความคิดเช่นท่าน ดังนั้น โลกนี้จึงยังน่ารักอยู่"

.....

คนที่มาสถานนี้ ย่อมมิใช่ต่างเนื่องเพราะหว้าเหว่โดยสิ้นเชิง

ฉินกอกล่าว

"ยังมีพวกบางคนเนื่องเพราะกลางวันไม่อาจพบเห็นผู้คน ดังนั้น กลางคืนจึงมายืดเส้นสายในที่นี้ และมีบางจำพวกเนื่องเพราะรู้สึก สถานที่นี้ไม่เลวจึงได้มา"

"มีคนรู้สึกสถานที่นี้ไม่เลวอยู่จริง ๆ ?"

"ย่อมต้องมี ข้าพเจ้าก็รู้สึกสถานที่นี้ไม่เลว"

"ไฮ้ ท่านรู้สึกสถานที่นี้มีความดีในที่ใด ?"

"สถานที่ไม่ดีนัก เนื้อวัวกับขาหมูก็มิน่ารับทานนัก แต่กลับมีบรรยากาศพิเศษอยู่"

ขังขือขือแย้มยิ้มกล่าว

"บรรยากาศใด ? กลิ่นเหม็นหรือไร ?"

"หากท่านไปเหลาสุราโอพาร ร้านอาหารใหญ่โตทุกวัน ท่านจะรู้สึกว่าไม่มีความหมาย บางครั้งมาที่นี่สักครา จะรู้สึกแปลกใหม่น่าสนใจ"

"เนื่องเพราะสถานที่นี่เหมาะสมต่อคนจิตใจหงุดหงิด อารมณ์กลัดกลุ้มเป็นพิเศษหรือไร ?"

"ก็มิใช่ นั่นคล้ายดัง...."

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

คล้ายดังหากท่านเผ้าภรรยาอยู่ทุกวันเวลา บางครั้งไปหาสตรีอื่น ๆ บ้างแม้นับว่าสตรีนางนั้นยังอัปลักษณ์กว่าภรรยาท่านมากหลาย ท่านก็จะรู้สึกแปลกใหม่และเร้าใจ

ขังขือขือแสร้งบึ้นหน้ากล่าว

"ท่านไฉนมากล่าววาจาเยี่ยงนี้ต่อหน้าอิสตรี โดยไม่ละอายปาก ?"

ฉินกอหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ท่านไม่แต่งให้ข้าพเจ้าแน่ หากบุรุษคนใดถืออิสตรีนางนั้นเป็นมิตรสหาย มักจะลืมว่านางเป็นอิสตรีไปแล้ว"

ซังซือซือหัวร่อออกครา

นางหัวร่อจนหยาดเยิ้ม หัวร่อจนเบิกบานอย่างยิ่ง

แต่มิทราบเป็นเพราะเหตุใด ? ในใจนางพลันบังเกิดความหดหู่อย่างบอกมิถูก เวิ้งว้างอย่างบอกมิถูก คล้ายดั่งมิทราบจะหยั่งวางในที่ใดก็ปาน

ความจริงฉินกอเป็นบุรุษในจิตใจของนางมาก่อน แต่บัดนี้ นางคล้ายดั่งเริ่มลืมว่ามันเป็นบุรุษไปทีละน้อยแล้ว

เนื่องเพราะมันเป็นสหายของนางแล้ว

ที่นางต้องการโดยจริงใจมิใช่เป็นสหาย แต่เป็นเพื่อนใจที่ปลอบประโลมนางอยู่เป็นเพื่อนนางไปตลอดกาล ....บุรุษที่นางขบอยู่ในอ้อมกอดได้

วันหน้า นางจะหาบุรุษเช่นนี้ได้หรือไม่?

นางมิทราบ

บุรุษเช่นนั้น สมควรเป็นรูปลักษณะใดแน่?

นางก็มิทราบ

อาจบางทีนางมีแต่ต้องไปหาโดยไม่หยุดยั้ง อาจบางทีนางจะหาไม่พบตลอดกาล

หรืออาจบางทีแม้หาพบแล้ว แต่ปล่อยไปอย่างง่ายดาย

มนุษย์เราไยมิใช่มักปล่อยของที่ต้องการที่สุดไปโดยง่ายดาย จวบจนเมื่อรู้ตัวว่าสูญเสียแล้ว จึงรู้สึก

ของนั้นมีความสำคัญต่อท่านเพียงใด

"มิว่าอย่างไร บี่ศาจหัวโตย่อมมิใช่คนที่เราต้องการหา"

ขั้งขือขือขบกรามแนบแน่น

"นับว่ามันไม่มาหาเราตลอดกาล เราก็ไม่รู้สึกอย่างไร แม้นับว่ามันตายไป เราก็มิแยแสสนใจ"

นางพร่ำบอกกับตัวเองในใจอยู่หลายครั้งหลายคราคล้ายดั้งจะข่มบังคับตัวเองให้ยอมรับเรื่องนั้น

แต่นางมิอาจไม่ยอมรับ มีแต่ตอนอยู่ร่วมกับเอี้ยฮ้วม หัวใจนางจึงไม่มีความรู้สึกเว้งว้างหงาดหวั่นเกิดขึ้น

นางอาจบางทีจะขุ่นเคืองจนแทบขาดใจ อาจบางทีเคียดแค้นจนแทบตาย แต่กลับไม่รู้สึกว้าเหว่เดียดขาด

ฉินกอกำลังจับตามองดูนางอยู่ พลันกล่าวขึ้น

"ท่านคิดเรื่องอันใด?"

ข้างขือข้อพลันยกจอกสุรากรอกลงไปในอึกเดียว แล้ว ผีนั้นมกล่าว

"ข้าพเจ้ากำลังคิด มิทราบคนผู้นั้นมาหรือไม่?"

"ผู้ใด?"

"คนที่ท่านเคารพนับถือที่สุด"

ฉันกอยมเล็กน้อย ย้มอย่างมิเลศนัยลึกลับพลางกล่าว

"คนผู้นั้นตอนนี้มาแล้ว"

"อยู่ที่ใด?"

"ท่านเหลียวไปมองดู"

ชุมนุมคนพิสดาร

ชั้งชอชอรับเหลียวไปมองทันที

การเหลียวครานั้นางได้เห็นเอียฮ้วม!

เอียฮ้วมยังคงเป็นสารูปเดิม ศีรษะโต ใหญ่ใบหน้ากลมบ๊อม คล้ายดั่งอ้วนอย่างยิ่ง อุ้ยอ้ายอย่างยิ่ง

แต่ชั้งชอชอตอนนี้ถึงกับไม่รู้สึกว่ามันทุเรศจนขัด

ตาแม้สักน้อยนิด"

นางเพียงรู้สึก จิตใจเกิดความอบอุ่นขึ้นวูบใหญ่ มิเพียงอบอุ่นเท่านั้น ยังเบิกบานอย่างยิ่งอีกด้วย

ความรู้สึกเยียงนี้ คล้ายดังพลันเก็บของรักที่สุดที่สูญหายไปกลับคืนมาได้ก็ปาน

นางแทบอดมิได้ต้องร้องขึ้น กระโดดขึ้น

แต่นางกลับเบือนหน้ามา และยังนั่งจนเคร่งเครียดอีกด้วย

เนื่องเพราะเอี้ยฮ้วมคล้ายมิได้มองนาง และไม่สนใจนางด้วย

เอี้ยฮ้วมกำลังสนทนากับผู้อื่นอยู่

ในหัวใจของมัน มิว่าผู้ใดในโลกต่างคล้ายมีความสำคัญกว่านางมากนัก

ยังขืออีกพลันไม่รู้สึกเวิ้งว้างแม้สักน้อยนิด

เนื่องเพราะนางอัตโทสะไว้เต็มอก.....ขุ่นเคืองจนแทบตาย!

ฉิ่นกอแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านตอนนี้ย่อมควรทราบว่ามันคือผู้ใดแล้ว?"

ชิ้งฉ้องฉือแค่นหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบท่านเห็นบีศาจหัวโต"

นางอดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

"คนที่ท่านเคารพนับถือที่สุดคือมันจริง ๆ?"

ฉิ่นกอผงกศีรษะรับ

ชิ้งฉ้องฉือโพล่งขึ้น

"คนที่ช่วยท่านเมื่อครู่ก็เป็นมัน?"

ฉิ่นกอแย้มยิ้มตอบ

"และคนที่เมื่อคำวานกลับท่านจะหนาวก็เป็นมัน"

ชั้งซือซือหน้าแดงฉาน โพล่งขึ้นว่า

"ที่แท้ท่านเห็นแล้ว"

"ข้าพเจ้ามีแต่แสร้งเป็นไม่เห็น"

ชั้งซือซือถลึงจ้องพลางคำรามด้วยความโกรธ

"พวกท่านรู้จักกันมาแต่ก่อนแล้ว?"

"หากข้าพเจ้าไม่รู้จักมัน ก็ไม่เคารพนับถือมันแล้ว"

หยุดยั้มเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"คุณที่มีคุณค่าให้ท่านเคารพนับถือโดยจริงใจย่อมจะต้องรอให้ท่านรู้จักมันมาเนิ่นนานยิ่ง จึงให้ท่านได้ทราบว่ามันเป็นคนเช่นไร"

.....

เอ๊ยฮ้วมเป็นคนเช่นไรกันแน่?

ความจริงชั้งซือซือทราบกระจ่างอย่างยิ่ง

มันเป็นทายาทของตระกูลใหญ่ และเป็นทายาทที่จะช่วงชิงทรัพย์สมบัติมหาศาลของเอ้ยซาเอ้ยเพียงผู้เดียว ชะตาชีวิตของมันได้ลิขิตให้เสพย์สุขกับทรัพย์สมบัติมหาศาลไปทั้งชาตินี้

แต่มันพาลไม่พอใจเสพย์สุขบนกองเงินกองทอง ตั้งแต่ยังเยาว์วัย มันก็ออกระเหเร่ร่อนไปบุกเบิกแผ่นดินของตัวเอง

มันไปกราบไหว้ผีกวิซาบูจากอาจารย์ขี้ตังจำนวนมากหลาย ผู้ที่ความจริงเป็นอาจารย์ของมัน ภายหลังกลับมาเป็นสหายของมันเสียส่วนมาก

มันพอจะนับเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องสุราหารีกาพาบัตร พังว่า มีครั้งหนึ่งมันเมาอยู่ในซ่องคณิกาถึงสิบเจ็ดวัน สุราที่ดื่ม พอจะท่วมคนให้จมตายจำนวนหลายคน

แต่มีบางครั้ง มันจะขังตัวเองอยู่ในวัดหลวงจีน โดยมิทราบว่ามันเพราะต้องการพันผ่อน หรือสำนึกผิดในบาปกรรมของมันแน่

ศีรษะมันโตอย่างยิ่ง หนังหน้าก็ไม่บาง

นอกจากสุวานารีกีฬาบัตรแล้ว ตลอดวันมันคล้ายไม่เคยกระทำเรื่องเบ็นกิจจะลักษณะเลย

นกคอเอียยฮ้วม....เอียยฮ้วมที่ข้งขือขือรู้จัก

นางนับว่ารู้จักไม่น้อยจริง ๆ

แต่บัดนี้นางพลันพบเห็น นางยิ่งรู้จักเอียยฮ้วมนาน กลับยิ่งไม่เข้าใจมัน

หรือเนื่องเพราะนางยังดูมันไม่ชัดเจนพอ ?

.....

ชั้งซือซือเบิ่งตากลมกว้าง จับมองเอียยฮ้วมแน่วนิ่ง

มันยังยืนสนทนากับผู้อื่นในที่นั้น เสียงที่กล่าวเบาอย่างยิ่ง คล้ายดั่งเป็นเรื่องลึกลับอย่างยิ่งก็ปาน

เรื่องที่มันกระทำ คล้ายมักมีกลิ่นอายของความลึกลับอยู่เสมอมา

ผู้ที่สนทนากับมัน ความจริงมีอยู่ห้าหกคน แต่มิทราบพากันไปตั้งแต่เมื่อใดเหลือผู้นั่งอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น และยังกินหมี่เหนียวอยู่ด้วย

ท้องของมันไม่เล็กเลย ที่เบื้องหน้ามีชามเปล่ากองอยู่หกเจ็ดใบ

ตอนเอ้ยอ้วมเดินเข้ามา มันยังกำลังแทะขาหมู เมื่อเห็นเอ้ยอ้วมรีบผลุดลุกขึ้นทันทีที่ท่ากล่าวว่าจากี่คล้ายดั่งนอบน้อมยำเกรงยิ่ง

นอกจากชั้งซือซือแล้ว แต่ละคนคล้ายดั่งมีความ

นอบน้อมยำเกรงเอียงอ้วมอย่างยิ่ง

แต่พวกมันสนทนาเรื่องราวใดกันแน่ ? ไฉนพร่ำพิไรเนิ่นนานยังไม่จบสิ้นเสียที ?

ข้งขือขือพลันร้องเสียงแหลมเล็ก

" เอียอ้วม ! ท่านจะเข้ามาสักครู่ได้หรือไม่ ? "

ดอนนั้น เอียอ้วมจึงเหลียวมองนางแวบหนึ่ง และกล้ายดังขมวดคิ้วอีกด้วย

ผู้ที่สนทนากับเอียอ้วม กลับผงกศีรษะอย่างยิ้มแย้ม กล่าวเบา ๆ อีกสองคำแล้วเดินกระเผลก ๆ ออกไป

ข้งขือขือดอนนี้จึงพบเห็นมันเป็นคนขาเป๋,....คนขาเป๋ที่ทั้งผอมทั้งยากจน

คนผู้นี้จะต้องมิได้กินข้าวมาหลายวัน ดังนั้น เมื่อได้โอกาสจึงอัดหมี่เนื้อลงไปในท้องอย่างไม่คิดชีวิต

ข้งขือขือเบะปากแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจจริง ๆ มันมีเรื่องราวใดมาสนทนากับคนเช่นนี้ตั้งมากหลาย

วาจานางไม่ทันจบคำ เอ้ยฮ้วมก็ได้เดินเข้ามาแล้ว ส่งเสียงราบเรียบกล่าว

"ท่านรู้จักคนผู้นั้น"

ชั้งซือซือเบะปากสวนคำ

"ผู้ใดไปรู้จักมัน?"

เอ้ยฮ้วมกล่าวเสียงราบเรียบดังเดิม

"ในเมื่อท่านไม่รู้จักมัน ไหนเลยทราบว่ามันเป็นคนเช่นไร?"

"มันเป็นคนเช่นไร มีที่ใดพิเศษเหนือมนุษย์"

"มันก็ไม่มีที่ใดพิเศษ เพียงแต่ว่า หากมันต้องการสนทนากับข้าพเจ้า แม้นับว่ากล่าวสามวันสามคืน ข้าพเจ้าก็ต้องอยู่เป็นเพื่อนสนทนากับมันด้วยความยินดี"

ขังขือขือเดือดดาลขึ้นกว่าเดิมทันที โพล่งสุดเสียง

"วาจาของมันน่าฟังปานนี้จริง ๆ ?"

"ไม่น่าฟัง แต่มีคุณค่าควรฟัง"

หยุดเล็กน้อยแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่งกล่าว

"วาจาที่มีคุณค่าควรฟัง ปกติต่างมิใคร่น่าฟังนัก"

ขังขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"มีที่ใดมีคุณค่าควรฟัง ใช่หรือไม่ว่ามัน บอกกับท่าน สถานที่ใดจึงจะหาอิสตรีได้ ?"

ฉิ่นกอพลันหัวร่อขึ้นมา

ขังขือขือหันควับไปถลึงตากล่าว

"ท่านหัวร่อเรื่องอันใด ?"

ฉิ่นกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าห่วงพวกท่าน"

"ห่วงพวกเรา? พวกเราคือผู้ใด?"

"คือท่านกับมัน"

หยุดยิ้มแล้วจึงกล่าวต่อ

"ตอนพวกท่านไม่พบหน้ากัน ต่างฝ่ายคลั่งคิดถึงกันอย่างยิ่ง แต่พอพบหน้า กลับทุ่มเถียงกันไม่ยอมหยุดปาก....."

ชิงชือขึบนหน้าเคร่งเครียดส่งเสียงดัง ๆ

"บอกกับท่าน ข้าพเจ้าคือข้าพเจ้า มันเป็นมัน กระบองแปดอันก็กวาดเข้ารวมกันไม่ได้"

นางแม้บึ้นหน้าจนเคร่งเครียด แต่สีหน้ากลับแดงฉาน

เอียงอวมพลันห่วงแล้วกล่าว

"หากกระบองแปดอันกวาดอยู่ด้วยกันไม่ได้ กระ

บองอันที่เก้าเล่า?"

ขังขืนขืนคำรามอย่างดุร้าย

"กระบองอันที่เก้าก็ฟาดท่านตาย ฟาดบีศาจหัวโตท่านให้ตาย"

วาจาไม่ทันจบคำ นางก็อดหัวร่อคิกคิกขึ้นมิได ใบหน้ายิ่งแดงฉานกว่าเดิม

หากท่านฉุดดรุณีไปอยู่กับบุรุษที่กระบองแปดอันก็กวาดให้รวมกันไม่ได้ ใบหน้านางต้องไม่แดงเด็ดขาด มีแต่จะขาวซีดเท่านั้น

นางยิ่งต้องไม่หัวร่อ

เป็นครั้งแรกที่ขังขืนเสียวเจียะรู้สึก สถานที่นี้มีคุณความดีอยู่บ้าง อย่างน้อย แสงสว่างไม่เลวนัก

นางไม่ปรารถนาให้บีศาจหัวโตได้เห็นใบหน้าแดงฉานของนางเลยจริง ๆ

ผู้รับใช้ที่หยิ่งยโสคนนั้นพาลเดินเข้ามาในเวลานั้นเสียได้

เมื่อมันเห็นเอยฮ้วม ถึงกับคลายเปลี่ยนเป็นคนละคนทันที ในหน้าถึงกับยังมีรอยยิ้มสนิทสนมอย่างยิ่ง และยังถึงกับงอเอวด้วยความเคารพนบน้อม แย้มยิ้มกล่าว

"วันนี้ต้องการรับทานของใด?"

เอยฮ้วมตอบ

"ท่านจัดการตามความเห็นเถิด"

"ยังคงเช่นเดิมดีหรือไม่?"

"ประเสริฐ"

"เพิ่มสุราอีกเล็กน้อยหรือไม่?"

"ท่านเรายังมีเรืองอีกเล็กน้อย"

"อย่างนั้นก็ดีให้น้อย สุราเพียงตำลึงเดียวคงไม่เสียเรื่องเด็ดขาด"

มันน้อมกายคารวะอีกครั้ง จึงเดินหน้าระรื่นแจ่มใสออกไป

ชั้งขือขือพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ที่นี่มีอาหารเพียงสองอย่างเท่านั้น กินไปกินมาก็เป็นสองอย่าง มีที่ใดต้องถามด้วย ?"

เอ้ยอ้วมกระพริบตากล่าว

"อาจบางทีมันเพียงต้องการได้ยินเสียงพูดของข้าพเจ้า"

ชั้งขือขือเบะปากสวนคำ

"ต้องการฟังเสียงพูดของท่าน ? เสียงท่านมีที่ใดน่าฟัง ?"

เอ้ยอ้วมกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

มีคนมากหลายต่างว่าเสียงของข้าพเจ้าน่าฟังยิ่งหรือท่านมิได้สนใจ ?"

ขงจื๊อขอพลันงอเอวลงไปประคองท้องนางไว้ด้วยที่ท่าคล้ายจะอาเจียนออกมา

ฉินกอพลันหัวร่อขึ้นอีก

ขงจื๊อขอถลึงตากล่าว

"ท่านหัวร่อเรื่องอันใดอีก?"

ฉินกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าพลันนึกถึงคำพูดประโยคหนึ่ง เป็นคำพูดมิเพียงน่าสนใจเท่านั้น ยังมีเหตุผลสมจริงยิ่ง"

"คำพูดใด?"

"หากสตรีนางใดเสแสร้งทำทีท่าต่อหน้าท่าน แสดงว่านางพอใจท่านอย่างยิ่ง"

ขงจื๊อขอร้องสุดเสียงอีกครั้งจึงกล่าว

"ผายลม! วาจาที่คล้ายผายลมสุนัขนี้เป็นผู้ใดกล่าว?"

"เอยฮ้วม!"

หยุดหัวร่อแล้วฉิ่นกอจึงกล่าวต่อ

"ย่อมเป็นเอยฮ้วม นอกจากเอยฮ้วมแล้ว มีผู้ใดกล่าววาจาเยี่ยงนี้มาได?"

ขันขอขอกะพริบตาถี่เร็ว บันหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"ยังมีอีกผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"ตือโป๋ยก่าย!"

ครั้นอาหารส่งมารวดเร็วกว่าเดิม นอกจากหมี่เนื้อวัว ขาหมูแล้วถึงกับยังมีผักดองนานาชนิด ขอเพียงผักดองที่ท่านนึกขอได้ ก็แทบมีอยู่ครบครัน

ขังขือขือถลึงจ้องผู้รับใช้พลางกล่าว

"ที่นี่ใยมิใช่มีเพียงเนื้อวัวกับขาหมูเท่านั้น"

ผู้รับใช้ตอบ

"ยังมีหมี่"

"ไม่มีของอื่นอีก?"

"ไม่มี"

ขังขือขือแทบจะกรีดร้องอีกครา ส่งเสียงดังๆว่า

"แล้วของเหล่านี้มาจากที่ใด?"

ผู้รับใช้ตอบ

"ขอนขืนมาจากหมัอ"

ขังขือขือชบเขียวเคียวพันกล่าว

"แล้วเมื่อครู่เจ้าไฉนไม่ยกมา?"

"เนื่องเพราะท่านมิใช่เอ๋ยตัวกอ"

"มันไม่รอให้ขังขือขือถามอีก สะบัดหน้าได้ก็เดินไปทันที

หากคนผู้นั้นเป็นสตรี และหากในตัวไม่มีน้ำมันมากปานนั้น ขงตัวเสียวเจียะจะต้องคว้ามันไว้เสียนานแล้ว และยังจะต้องสั่งสอนมันให้เต็มมือเต็มเท้าอีกพักหนึ่งเป็นแน่แท้

แต่เสียดายที่มันเป็นบุรุษตัวใหญ่ เสื้อผ้ายังคงมีคราบน้ำมันที่หากบิดออกมาแล้ว พอจะผลัดอาหารได้เจ็ดแปดสิบจานทีเดียว

ดังนั้น ขงตัวเสียวเจียะจึงมีแต่นั่งคอแข็งอยู่ในที่เดิม จุ่นเคืองจนหน้าเขียวคล้ำปากสั่นระริก

บีศาจหัวโตตัวนี้มีความดีเยี่ยงไรกันแน่ ผู้คนจึงได้ดีต่อมันถึงปานนี้ นางไม่เข้าใจจริง ๆ?"

ขงซือซือจุ่นเคืองจนอึ้งไปพักใหญ่ อดมิได้ต้องกล่าวอีกครั้ง

"เมื่อครู่คนผู้นั้นเรียกท่านว่ากระไร? เอ้ยตัวกอ?"

เอ้ยย้วมตอบ

"คล้ายดั่งใจ่"

"มันไฉนเรียกท่านเป็นเอ้ยตั้วกอ ?"

"มันไฉนไม่อาจเรียกข้าพเจ้าเป็นเอ้ยตั้วกอ ?"

"หรือมันเป็นพี่น้องของท่าน ?"

"ได้หรือไม่ ?"

"ย่อมได้ เฮอะเฮอะ ดูท่าขอเพียงเป็นมนุษย์ก็เป็นสหายของท่านได้ เป็นพี่เป็นน้องกับท่านได้"

ฉิ่นกอกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แต่กลับต้องเป็นมนุษย์ นี่จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เนื่องเพราะมีบางบางคนความจริงไม่อาจนับเป็นมนุษย์ได้เลย"

ซ้งซือซือถลึงจ้องพลางคำราม

"ท่านก็เป็นพี่น้องของมัน ?"

"ได้หรือไม่?"

ชั้งขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"ย่อมได้ กระทั่งสำเนียงเสียงกล่าวของท่านยังเปลี่ยนแปรเป็นคล้ายมันไม่ผิดเพี้ยน หากมิใช่ศีรษะโตเกินไปบ้าง เป็นบุตรของมันก็ยังได้อยู่"

ฉิ่นกอกล่าวขึ้นบ้าง

"ยังมีอีกผู้หนึ่ง สำเนียงเสียงกล่าวใกล้จะคล้ายกับมันบ้างแล้ว"

"ผู้ใด?"

"ท่าน!"

.....

ในโลกมีคนอยู่ประเภทหนึ่งจริงๆ อากัปกิริยาที่ท่าต่างคล้ายดั่งมีความพิเศษพิสดารอย่างบอกไม่ถูก คล้ายดั่งเป็นโรคหวัดที่ระบาดต่อผู้อื่น

ได้ง่ายดายอย่างยิ่ง

ขอเพียงได้อยู่กับมันบ่อยครั้ง คิดจะไม่ถูกมันระบาดก็ไม่ได้แล้ว

ชั่วขณะนั้นพลันรู้สึก นางเปลี่ยนแปรกว่าเดิมบ้างแล้วจริงๆ ก่อนๆ นี้นางมิได้กล่าววาจาในลักษณะนี้จริงๆ

ตรุณีน้อยสมควรกล่าววาจาเยี่ยงนี้หรือไม่?

นางยังมิได้ครุ่นคิดต่อไป พลันพบเห็นในความมืดที่เบื้องหน้า มีเงาร่างคนเดินเข้ามาห้าหกสาย

ผู้เดินหน้าสุดกระเผลกๆ เป็นคนขาเป๋อีกแล้ว

ชั่วขณะนั้นมิได้ต้องถาม

"คนขาเป๋นี้เป็นพี่น้องของท่าน?"

เอ๋ยอ้วมตอบ

"มันมิใช่ขื่อขาเป๋ และไม่เคยมีผู้ใดเรียกมันเป็นขาเป๋ด้วย"

ขังขือขือเบะปากกล่าว

"ผู้อื่นเรือกมันว่ากระไร ?"

"โง้วบั๊วเซีย (ครึ่งเมืองแซ่โง้ว)"

"มันมีนามโง้วบั๊วเซีย ?"

ความจริงมันมีนามโง้วบุ๊กคัย (ไม่ได้) แต่ผู้อื่นกลับเรียกมันโง้วบั๊วเซีย"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะที่ดินในเมืองนี้ เป็นของตระกูลมันแทบครึ่งเมือง"

"ตอนนี้เล่า ?"

"ตอนนี้เหลือเพียงบริเวณนี้เท่านั้น"

ขังขือขือจุนงงวูบจึงกล่าว

"ที่ดินนี้เป็นของมัน ?"

"ใช่"

"มันยากจนจนเป็นสภาพนั้นแล้ว ไฉนยังไม่ทิ้งที่ดินผืนนั้นกลับไปค้าขายเอง?"

"เนื่องเพราะมันกลัว หากทิ้งที่ดินผืนนั้นกลับไปแล้ว พอถึงยามค่ำคืน ผู้อื่นจะไม่มีทางไป"

ดังนั้น มันยินยอมยากจนตาย ยินยอมเห็นผู้อื่นมารุมรวยบนแผ่นดินของมัน"

"มันไม่ยากจน"

"ยังไม่ยากจน ต้องเยี่ยงไรจึงนับว่ายากจน?"

"มันแม้จะขายที่ดินครึ่งเมืองไปหมดสิ้น แต่กลับแลกได้สหายมาครึ่งเมือง ดังนั้น มันยังคงเรียกว่าโง่งั่งเขลา"

ฉินกงกล่าวขึ้นบ้าง

"ดังนั้น มันจึงรุ่มรวยกว่าผู้อื่นมากนัก"

"ในความเห็นของคนบางจำพวก มีมิตรสหาย

นับว่าเบิกบานใจกว่า รุ่มรวยกว่ามีเงินจริง ๆ"

ชั้งชือชือถอนหายใจกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า มันกลับเป็นคนพิกลอย่างยิ่ง"

"เนื่องเพราะมันเป็นคนพิกล ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงมักทราบข่าวพิกลพิสดารจากปากคำมันอยู่บ่อยครั้ง"

ดวงตาชั้งชือชือเป็นประกายทันที รีบกล่าวขึ้น

"คืนนี้ได้ข่าวพิกลพิสดาร ใดจากปากคำมันอีกกระมัง?"

"คนที่มีมิตรสหายมาก ข่าวคราวย่อมมากเช่นกัน"

"ท่านได้ทราบข่าวใดจากมัน?"

"มันบอกกับข้าพเจ้า ที่นอกเมืองมีวัดอยู่วัดหนึ่ง"

"ท่านรู้สึกเป็นข่าวพิกล? มีแต่คนที่ไม่เคยเห็น

วัดมาตลอดชาติ จึงรู้สึกว่าข่าวนี้พิกล แต่ทว่า กระทั่งสุกรอย่างน้อยก็ต้องเคยเห็นวัดมา"

เอี้ยงม่วมไม่สนใจนาง กล่าวสืบต่อไป

"มันยังบอกกับข้าพเจ้า ในวัดมีหลวงจีนสามรูป"

ซังซือซือยิ่งผิดหวังกว่าเดิม โพล่งขึ้นว่า

"ที่แท้สุกรตัวนี้มิเพียงไม่เคยเห็นวัดเท่านั้น กระทั่งหลวงจีนก็ยังไม่เคยเห็น"

เอี้ยงม่วมยังคงไม่สนใจนาง กล่าวต่อไป

"มันยังบอกกับข้าพเจ้า วัดนั้นวันนี้พลันมีหลวงจีนมาอีกหลายสิบคน และมิใช่หลวงจีนแก่พรรษาเป็นหลวงจีนใหม่"

ดวงตาซังซือซือเป็นประกายขึ้นแล้ว นางแทบกระโดดจากเก้าอี้ ร้องเสียงแหลม

"วัดนี้อยู่ที่ใด ?"

เอ๋ยอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ในเมื่อข่าวนี้ไม่พิสดาร ท่านไยต้องถาม ?"

ยังขอขอแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้มกล่าว

"ผู้ใดว่าข่าวนี้ไม่พิสดาร ผู้นั้นคือสุกร"

นางพลันรู้สึกลิงโลดจนถึงขีดสุดแล้ว

"ในวัดพลันมีหลวงจีนใหม่มาอีกหลายสิบรูป ย่อมเป็นหลวงจีนที่นางพบเห็นในบ่อนการพนันเมื่อตอนกลางวันนี้แน่

ในจำนวนนั้นต้องมีกิมตั้วยู่จออยู่ผู้หนึ่ง

ขอเพียงหาหลวงจีนเหล่านั้นพบ พวกนี้ก็พอจะยืนยันเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบ่ายวันนี้มิใช่ความฝัน และมิใช่กล่าวเหลวไหลไร้มูลความจริง

ขอเพียงยืนยันเรื่องนี้ได้ ก็พอจะยืนยันต่อสื่อย่อ

เสียงมิใช่ถูกฉิ่นกอซ่า

ปมสำคัญที่จะเปิดเผยแผนการร้ายนั้น อยู่ที่วัดนั้นเอง

กระทั่งฉิ่นกอก็อดมิได้ต้องถาม

"วัดนั้นอยู่ที่ใด ?"

เอียช้วมตอบ

"นอกประตูเมืองด้านเหนือ"

"ที่นั้นใยมิใช่ใกล้ประตูเมืองทิศเหนือยิ่ง ?

"ใกล้อย่างยิ่ง"

ขันซือซือกระโดดขึ้นแล้วชิงกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกท่านไฉนไม่รีบไป ? ยังรอเรื่องอันใด ?"

"รอคนผู้หนึ่ง"

"รอผู้ใด ?"

"คนที่มีคุณค่าให้รอ"

"พวกท่านไม่รีบไปตอนนี้ หากหลวงจีนเหล่านั้นเกิดเตลิดหนีไปอีก?"

เอ้ยย้วมตอบ

"หากพวกมันต้องการหนี ข้าพเจ้าก็ไม่มีบัญญา"

"พวกเราไฉนไม่รีบไปด่วน? ไฉนจะต้องรอคนผู้นั้น?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจำเป็นต้องรอให้ได้"

"มันมีความสำคัญถึงปานนี้?"

"อืมม์"

ชั้งซือซือทรุดกายนั่งอีกครา เขิดปากด้วยความขุ่นเคืองเป็นครั้งก่อนวัน อดมิได้ต้องถามอีกครั้ง

"หรือมันมีข่าวสำคัญใดจะรายงานกับท่านอีก?"

"มืมม์"

"เป็นข่าวใดกันแน่?"

ครานั้น กระทั่งคำ "อืมม์" เอยยังมีคล้ายที่จะ "อืมม์" แล้ว ดื่มสุราช้า ๆ คีบผักดองขึ้นเคี้ยวเบา ๆ

ฉินกองพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเห็นว่า คอสุราของท่านในระหว่างนี้คงใช้ไม่ได้แล้ว"

เอยยังมีแย้มยิ้มกล่าว

"นับว่าลดน้อยลงบ้างจริง ๆ แต่ยังสามารถกรอกจนท่านคลานไปรอบ ๆ พื้น กล่าวเหลวไหลเลอะเทอะได้"

ฉินกองหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ไม่ต้องโหมประโคม มีโอกาสเมื่อใด ข้าพเจ้าจะต้องสู้กับท่านให้เต็มที่สักครั้ง"

"ท่านยังจำครั้งก่อนได้หรือไม่ ? ตอนพวกเราอยู่ที่เหลาเยี่ยงหัว ตกลงดื่มสุราเด็กเยี่ยะแซคนละไห...."

ในเวลาเย็นนั้น ทั้งสองถึงกับสนทนาเปะปะไปยังเรื่องเก่าก่อนเสียได้

ขิงข่าข่าทั้งกระวานกระวายทั้งขุ่นเคือง เพลิงโทสะเดือดดาลจนอัดอก พลันตบโต๊ะฉาดใหญ่แล้วร้องเสียงแหลม

"ในเมื่อพวกท่านรู้จักกันอยู่ก่อน ไฉนไม่ยอมบอกกับข้าพเจ้า ?"

เย่ยอ้วมกล่าว

"เหตุใดต้องบอกกับท่านด้วย ?"

ฉิ่นกอหัวร่อกล่าว

"คนที่พวกเรารู้จักมีมากเหลือเกิน หากแม้นต่างต้องบอกกับท่านทุก ๆ คน ต่อให้เป็นสามวันสามคืน

ก็บอกไม่หมดสิ้น"

บุรุษนับว่ามิใช่ตัวตึงจริง ๆ เมื่อคำวานทั้งสองยังมารยาเบื้นไม่รู้จักกัน ตอนนี้ถึงกับร่วมมือกันมาต่อต้านนางแล้ว

ที่น่าแค้นเคืองสุดคือ วาจาที่ทั้งสองกล่าวมักจะเบื้นเรื่องที่นางโต้แย้งไม่ได้ ตอบไม่ออก

ชั้งชือชือพลันนึกถึงชั้งชิม

"เอียเท้านางนี้มีคารมกลอกกลิ้งคมคายเสมอมา หากมีนางคอยช่วยสนับสนุนอยู่ด้านข้าง อาจบางทีต้องไม่ถูกคนรังแกถึงปานนี้"

แต่ทว่า เอียเท้าชั่วร้ายพาลหายไปจนไม่เหลือแม้แต่เงา

ชั้งชือชือพลันตบโต๊ะอีกฉาดใหญ่ ร้องเสียงดัง ๆ

"คนของข้าพเจ้าเล่า ? ท่านรีบคืนให้ข้าพเจ้า"

เอี่ยอ้วมเลิกคิ้วกล่าว

"ท่านว่าเรื่องอันใด ?"

ชั้วขี้อ้อขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"ท่านหลอกลวงเอียเท้าของข้าพเจ้าไปนางหนึ่ง ยังกล้ามามารยาเบื้นโง่เขลาต่อหน้าข้าพเจ้าอีก ?"

เอี่ยอ้วมขมวดคิ้วกล่าว

"ข้าพเจ้าหลอกลวงนางไปตั้งแต่เมื่อใด ?"

"เมื่อวาน! ตอนท่านออกจากบอนการพนัน นางไยมิใช่ติดตามท่านไป ?"

"ท่านยินยอมปล่อยนางไปเพียงลำพังอย่างง่ายดายเยี่ยงนั้น ?"

"ข้าพเจ้าคิดว่าความจริงคงควบคุมบังคับนางไม่อยู่"

เอี่ยอ้วมมิได้กล่าวกระไร แต่สีหน้าคล้ายตั้งแปร

เปลี่ยนเป็นบึ้นยากยิ่ง

ข้งขอขอกพบเห็น สีหน้าของมันมิคล้ายกำลังล้อเล่นแล้ว จึงรีบถามด้วยความรุ่มร้อน

" หรือท่านมิได้เห็นนาง ? "

เอียข้วมสั้นศีรษะ

ข้งขอขอร้องโพล่งขึ้น

" ท่าน....ท่านก็มิทราบนางไปที่ใด ? "

เอียข้วมสั้นศีรษะอีกครั้ง

ข้งขอขอพลันรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบทันที ร้องเสียงแหบแห้ง

" หรือว่านางถูก.....ถูกพวกเหล่านั้นคราตัวไปอีก ? "

คิดถึงก็วะซิงแซ มือเท้าของนางยิ่งเย็นกว่าเดิม นึกถึงข้งขมอาจบางทีตกอยู่ในเงื้อมมือสูรร้าย

ที่ไม่คล้ายมนุษย์ผู้นั้น กระทั่งหัวใจนางยังเย็นเฉียบไปแล้ว

อึกเนื่นนานให้หลัง นางจึงตะเกียกตะกายลุกขึ้น เอ่ยอ้วมถาม

"ท่านจะไป?"

ชั่งชิมผงกศีรษะ

เอ่ยอ้วมถาม

"ไปที่ใด?"

ชั่งขื่อขื่อขบริมผีปากแล้วกล่าว

"ไปหาเอียเท้าขัวร้ายตัวนั้น"

"ไปหาที่ใด?"

"ข้าพเจ้า.....ไปหาเตียเฮ่าก่อน ค่อยไปหาเฮ้งตัวเนีย"

"แม้นับว่านางอยู่ที่นั้นจริง ท่านจะทำอย่างไรได้?"

ขุนนางผู้นั้นตะลึงงันไปแล้ว หากขุนนางผู้นั้นก็ยังคงอยู่ที่นั่นเช่นกัน

นางพอเห็นก็ยิ่งแช่ กระทั่งเท้ายังอ่อนระทวยไหนเลยยังทำอย่างไรได้ ?

เฉียวอวี้มกล่าว

" ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านยังควรนั่งรอไปก่อนประเสริฐกว่า .... "

ขุนนางผู้นั้นส่งเสียงดัง ๆ

" ท่านคิดจะรอถึงเมื่อใดกันแน่ ? "

" รอจนถึงคนผู้นั้นมา "

" หากมันไม่มา ? "

" ก็รอกันต่อไป "

ขุนนางผู้นั้นคำรามด้วยความโกรธ

" หรือคนผู้นั้นเป็นบิดาของท่าน ท่านจึงนับถือมันปานนั้น ? "

พลันมีเสียงราบเรียบของคนผู้หนึ่งดังขึ้นด้านหลัง

"ข้าพเจ้ามิใช่บิดามัน อย่างมากเพียงเป็นมารดามันได้เท่านั้น"

.....

เสียงนี้แหบพร่าแผ่วทุ้ม แต่มีพลานุภาพดึงดูดใจอย่างบอกไม่ถูก กระทั่งสตรีฟังเสียงของนางแล้ว ยังรู้สึกน่าฟังอย่างยิ่ง

ขุ้งขือขือหันกลับกลับไป ก็เห็นสตรีนางหนึ่ง

นางไม่เคยเห็นสตรีเช่นนี้มาก่อนเลย

แสงโคมไฟที่สาดส่องถึงที่นี้ ได้เลือนรางจนคล้ายแสงดาวแล้ว

นางยืนอย่างเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน อยู่ในแสงโคมไฟที่คล้ายแสงดาวนี้

ใบหน้านางไม่มีความรู้สึกใดๆ ไม่มีแม้สักน้อยนิด ทั้งมิได้ส่งเสียง มิได้เคลื่อนไหว กระทั่งปลายนิ้วยังมิได้เคลื่อนไหว

แต่มิทราบเป็นเพราะเหตุใด ข้าจึงมองไปในปราดแรก รู้สึกว่าทุกส่วนสัดของนางคล้ายกำลังเคลื่อนไหว ทุกส่วนสัดคล้ายดังกำลังกล่าววาจา

โดยเฉพาะดวงตาของนาง เคลิบเคลิ้มเลื่อนลอย ครึ่งพร่ามครึ่งลืม ดุจดังมิเคยหลับนอนมาเลยก็ปาน

แต่ยามเมื่อท่านได้เห็นดวงตาของนาง ท่านจะพลันรู้สึก นางคล้ายดังกำลังพร่ำรำพันกับท่าน ถึงชีวิตว้าเหว่และลำเค็ญ พร่ำรำพันถึงความรักที่ข้องตรึงใจให้ท่านฟัง

มิว่าท่านเป็นผู้ใด ? เป็นคนประเภทใด ? ต่างไม่มีปัญญามิไปเห็นใจนางได้

แต่รอจนเมื่อท่านต้องการไปใกล้ชิดกับนาง นางจะพลันแปรเปลี่ยนเป็นห่างไกลอย่างยิ่ง ห่างสุดแสนไกล .....

คล้ายดังอยู่ที่ขอบฟ้า

.....

ชั้งชื่อไม่เคยเห็นสตรีเยี่ยงนี้มาก่อนเลย

แต่นางกลับทราบ สตรีเยี่ยงนี้ เป็นสตรีที่เหล่าบุรุษเพศเพ้อฝันใคร่จะได้ แต่ไม่มีทางได้

บุคลิกของเตียเอ๋ยก็สวยงามอย่างยิ่ง

แต่เมื่อเปรียบกับสตรีนางนี้ เตียเอ๋ยก็คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นโกวเนี่ยชนบทที่มีท่าโง่เขลาขึ้นมาไปทันที

ที่แท้ผู้ที่เอยอ้างมรดกอยู่คือนางนี่เอง!

สุราและความเมา

ชั้งชื้อชื้อขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่กลับมิอาจไม่ยอมรับ นางนับเป็นสตรีที่มีคุณค่าให้รอคอยจริงๆ

และก็มีคุณค่าควรดูด้วย

เอียงอ้วมกับฉิ่นกอคล้ายดังจับตามองดูนางอยู่ตลอดเวลา

นางทรุดกายลงนั่งอย่างเหนื่อยหน่าย ยื่นมือหยิบจอกสุราของเขยขึ้นมา

ฉันกอรีบชิงรินสุราให้นาง

นางยกจอกสุราขึ้นดื่มแห้งในอึดเดียว ยังดื่มได้รวดเร็วกว่าฉันกอเสียอีก

ความจริงสตรีไม่ควรดื่มสุราในลักษณะนี้เลย

แต่ทว่า นางดื่มลักษณะนี้ ผู้อื่นมิเพียงไม่รู้สึกนางหยาบคาย กลับรู้สึกเป็นท่วงท่ามีเสน่ห์น่าลุ่มหลงจนบอกไม่ถูก บันดาลให้ผู้คนเมามายโดยไม่ต้องดื่ม

นางดื่มติดต่อถึงหกจอกข้อน ๆ จึงเงยหน้าแย้มยิ้มให้กับขุนนางทั้งสี่

กระทั่งรอยยิ้มของนางก็ยังเป็นเหนื่อยหน่ายเกียจคร้าน มีแต่คนที่เหนื่อยหน่ายต่อชีวิตมานานปี จึงสามารถแย้มยิ้มจนเหนื่อยหน่ายปานนี้ เย็นชาแต่สวยงามปานนี้

ขังขือขือเงยหน้า มองดวงดาวบนท้องฟ้า

มองดวงตานางแล้วจึงไปมองดวงดาว ดวงดาวสลัวลันแสงทันที

นางเริ่มจากที่เจ็ด

ขังขือขือขบริมผีปากแนบแน่น อดมิได้ต้องส่งเสียง

"ที่นี่มีคนผู้หนึ่งรอท่านอยู่ตลอดเวลา"

คำตอบของนางเป็นวลียิ่งมีอันเหนือยหน่ายอีกครั้ง

ขังขือขือแสร้งไม่มองนาง ส่งเสียงเย็นชา

"พวกท่านมีวาจาสำคัญใดจะว่ากล่าว ควรรีบกล่าวโดยด่วน พวกเรามีเรื่องสำคัญอย่างยิ่งจะไปกระทำ"

เอียอ้วมพลันแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนเย้งชาเน้ยยังดื่มสุราไม่พอแก่ใจ ครานี้จะกล่าววาจาเสมอมา"

ดูทีท่า เอ้ยอ้วมกลับเข้าใจนางกระจ่างยิ่ง

ยังยื่อยื่อขบริมผีปากจนรู้สึกเจ็บ ขึ้นหน้าเคร่งเครียดกล่าว

"นางต้องรอถึงเวลาใดจึงดื่มพอแก่ใจ?"

เย้งชาเน้ยพลันแย้มยิ้มกล่าวบ้าง

"ถึงเมาจึงพอ"

"ยังยื่อยื่อกล่าว

"เมาแล้วยังกล่าววาจาได้?"

เย้งชาเน้ยกุมจอกสุราแนบแน่น นัยน์ตาเหม่อมองในขอบฟ้าสุดไกล ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"วาจาที่ข้าพเจ้ากล่าว ความจริงเป็นวาจาเมา"

"นึกมิถึง วาจาเมาจะมีคนต้องการฟัง?"

เอียอวมหัวร่ออีกครั้งจึงกล่าว

"ในมวลมนุษย์สุดคณานับ มีวาจาของผู้ใดมิใช่วาจาเมา?"

เย้งชาเนียพลันหัวร่ออีกครา ตบบ่าเอียอวมเบา ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"ท่านประเสริฐมาก ระหว่างนี้ข้าพเจ้ามิใคร่ได้พบเห็นบุรุษเช่นดั่งท่านนานมาแล้ว มิน่าเล่า จึงมีคนหึงหวงท่าน"

ขั้งขือขือแม้พยามข่มกลั้นไว้ แต่ยังคงไม่อาจกลั้นได้ต้องส่งเสียง

"ผู้ใดหึง?"

เย้งชาเนียมิได้ตอบ แต่เบือนหน้าไปหาแสงสว่างแล้วถาม

"ท่านเห็นรอยย่นบนใบหน้าเราหรือไม่?"

แสงไฟสลัวเลือนราง

ชั้งซือซือแม้ไม่เห็นรอยย่นบนใบหน้านาง ชัดตา แต่พลันพบเห็นนางมีสีหน้าร่วงโรยอย่างยิ่ง เหนื่อยหน่ายอย่างยิ่งจริง ๆ

เยังซาเน้ย (นางที่สามแซ่เยั่ง) กล่าวต่อไป

" แสงไฟให้กำเนิดนางงาม สตรีที่อยู่ใต้แสงโคมไฟ ย่อมจะรู้สึกเยาว์วัยกว่าความจริงบ้าง "

ขังขือขือร้องออเบ็นเชิงถาม เย้งขาเนียมพลางกล่าวเสียงราบเรียบ

"สตรีที่มีวัยดังเรา บางครั้งยังอดเกิดอารมณ์หึงหวงมิได้ อย่าว่าแต่ท่านที่เป็นโกวเนียนน้อย"

ขังขือขือบึ้นหน้าเคร่งเครียดอีกครา กล่าวเสียงหนัก ๆ

"ท่านกล่าววาจาเมา!"

เย้งขาเนียถอนหายใจเบา ๆ กล่าว

"วาจาเมามักจะเป็นวาจาจริง แต่เสียดาย ชาวโลกพาลไม่พอใจฟังวาจาเมา"

เอียยวมพลันกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าพอใจฟัง"

ดวงตาเย้งขาเนียมีประกายขึ้นวูบหนึ่ง เหลือบมองหน้าเอียยวมแล้วกล่าว

"วาจาที่ท่านได้ยินมิใช่มดเท็จ!"

สีหน้าเอียอ้วมคล้ายดังแปรเปลี่ยนไปวูบจึงโพล่งขึ้น

"ท่านทราบว่าไม่มดเท็จ? ไม่หลอกลวงจริงๆ?"

เย้งชาเนียผงกศีรษะช้า ๆ ไม่กล่าวอีกแล้ว

เอียอ้วมก็มิกล่าวอีก มีแต่เหม่อมองเบื้องหน้าจนชีมเขา อีกเนิ่นนานให้หลัง จึงระบายลมจากปากยาว ๆ

"ขอบคุณยิ่ง"

เย้งชาเนียกล่าว

"วันหน้าท่านย่อมมีโอกาสขอบคุณข้าพเจ้า ตอนนี้...."

นางพลันเงยหน้าแย้มยิ้มให้ชั่วขณะอีกครั้ง จึงกล่าวต่อไป

"พวกท่านยังคงรีบไปเถิด อย่าให้โกวเนี้ยน้อยท่านนี้รอคอยจนกระวนกระวาย ...บุรุษหากให้อิสตรีรอคอย ก็มิใช่เป็นบุรุษที่ดี"

ชั้งซือซือโพล่งขึ้น

"หากสตรีให้บุรุษรอคอย"

เฮ้งซาเนี้ยตอบ

"นั่นมิเป็นไร แต่ทว่า...."

"แต่ทว่ากระไร ?"

สายตาเฮ้งซาเนี้ยเหม่อมองไปที่สุดไกลอีกครั้ง กล่าวเสียงอ่อยอี่

"แต่ทว่า ท่านควรจำไว้ให้สลักใจ บุรุษไม่มีความอดทนเท่าใด มิว่าท่านมีคุณค่าปานใดก็ตาม มันย่อมไม่รอนานเท่าใดนัก ?"

ชั้งซือซือนิ่งอึ้งไปแล้ว

10

ฟ้าดิน

หนังสือเรื่องจีน ปัง ว. ณ เมืองลุง

ที่ลดราคาพิเศษ

องชัยในบู๊ลิ้ม	22 เล่มจบ	ขายพิเศษ	22.00 บาท
ฤทธิ์มีดสั้น	28 „	„	28.00 „
วีระบุรุษหุ่น	19 „	„	19.00 „
ใต้เงามัจจุราช	19 „	„	19.00 „
ดาบพญายม	20 „	„	20.00 „
เพชฌฆาตสายฟ้า	24 „	„	24.00 „
วีรกรรมอมตะ	27 „	„	27.00 „
จอมมารมือโลหิต	23 „	„	23.00 „
ขุมทองแดนหิมพ	25 „	„	25.00 „

ผู้สั่งซื้อถ้าให้ส่งจะต้องเพิ่มค่าส่ง ปณ. ลงทะเบียนต่างหาก อีกชุดละ 6.00 บาท

สั่งซื้อได้ที่

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร ก.ท. 1

โทร. 217259

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น

230 นครเชษม พระนคร โทร. 21725

ยอดของเรื่องบุ๋สยดสยองที่ดีเด่นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑ บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๑๐ จำหน่ายใน ราคา ๓.๐๐ บาท

เล่ม ๑๑ ออกวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "ผู้ถึงใหญ่" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "เซียวฮื้อ" "ฤทธมดส้น" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"ผู้ถึงใหญ่" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

นางคล้ายดังรู้สึก คำพูดของเฮ้งซาเน้ยมีความหมายที่ปวดแปลบรันทดจนบอกไม่ถูกอยู่

เฮ้ยอ้วมกล่าวขึ้น

" พวกเราไปแล้ว ท่านเล่า ? "

เฮ้งซาเน้ยกล่าว

" ข้าพเจ้ายังอยู่ที่นี่ ยังต้องการคิมอีกหลายจอก "

ฉิ่นกอรีบชิงกล่าว

" ข้าพเจ้าอยู่เป็นเพื่อนท่าน "

เฮ้งซาเน้ยตอบ

" ไฉนต้องอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า ? "

ฉิ่นกอก็ถอนใจกล่าว

" เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบวิสัยชาติการนั่งดื่มสุราเพียงลำพัง

เป็นรสชาติที่ไม่น่าลิ้ม ไม่น่าทนทานจริง ๆ

เย้งชาเหยียกลับแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"มิว่าเป็นรสชาติใด เมื่อเคยชินก็มิเป็นไร ท่านไม่จำเป็นต้องอยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า ท่านไป"

นางยกจอกสุราขึ้นอีกครั้ง

ในทันใด นางคล้ายดังแปรเปลี่ยนเป็นโดดเดี่ยวเดียวดาย

มิว่ามีผู้คนอยู่ข้างกายนางมากน้อยเท่าใด นางต่างโดดเดี่ยวเดียวดาย

.....

เอ้ยฮั่วก็มิกล่าวอย่างไรอีก ลุกขึ้นช้า ๆ โบกมือให้ทางเบื้องหน้าเบา ๆ

ในความมืด มีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดออกมาทันที

มิว่าผู้ใดก็ดูไม่ชัดตาว่ามันมาจากที่ใด มันความจริงคล้ายเป็นวิญญาณในความมืดขัด ๆ

.....

เงาร่างสายนั้นคล้ายยังยืนอยู่ที่นั้น แต่ก็คล้ายละลายหายไปในความมืด

เมื่อมันน้อมกายคารวะเอี้ยฮ้วมแล้วยืนอยู่ในที่นั้น

เอี้ยฮ้วมเหลียวมองเฮ้งซาเนี้ยแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ซาเนี้ย ข้าพเจ้าคารวะท่านอีกจอกเดียวก็ต้องไปก่อน"

เฮ้งซาเนี้ยกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"เพียงหวังว่ามิใช่เป็นจอกสุดท้าย"

"ย่อมไม่ใช่"

เฮ้งซาเนี้ยยกจอกกรอกแห้ง ชั้งฮือฮือดมิได้ต้องกล่าว

"พวกเราไปกันในตอนนี้ ?"

เอี้ยอ้วมผงกศีรษะ

ขงจื๊อถามต่อ

"ไม่รอให้พวกท่านสนทนากันก่อน ?"

"วาจาได้ว่ากล่าวเสร็จสิ้นแล้ว"

"มีเพียงประโยคเดียวเท่านั้น ?"

เอี้ยอ้วมคล้ายตั้งครุ่นคิด อึกเนินนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ

"มีบางครั้ง วาจาเพียงประโยคเดียวก็มีคุณค่าเหนือกว่าถ้อยคำหมื่น ๆ พัน ๆ"

เอี้ยอ้วมเดินช้า ๆ เข้าไปในความมืด

ผู้นั้นในความมืดพลันตีลังกาขึ้นอากาศ สาบสูญไปดุจเป็นวิญญาณร้าย

เอี้ยอ้วมติดตามไป

ฉันกอดกับชั้วชีวิตมีแต่ต้องรีบไล่ตามทันที

ไล่เป็นระยะไกลอย่างยิ่ง ชั้วชีวิตยังอดมิได้ต้องเหลียวมองไปแวบหนึ่ง

เย้งชาเนียกลับมิได้เหลียวมา

ชั้วชีวิตเพียงเห็นเงาหลังที่อ้อนแอ้นของนาง หลังของนางคล้ายค้องอเล็กน้อย คล้ายค้องมีหาบหนักอึ้งทับอยู่บนบ่าของนางก็ปาน

เป็นหาบของชีวิต!

เงาหลังของนางดูแล้วถึงกับเดียวตายอย่างยิ่ง เหนื่อยหน่ายอย่างยิ่ง ว้าเหว่อย่างยิ่ง.....

เอยฮ่วมกอยู่ทเบองหน้า

ในความมืดทึ่งหน้าออกไป คล้ายยังมีเงาร่างคนรอคอยอยู่อีกผู้หนึ่ง

ในที่สุด ชั้วชีวิตไล่ตามมาจนทัน หอบ

หายใจเบา ๆ กล่าว

"ท่านไล่คนผู้นั้นจนไม่คิดชีวิตด้วยเรื่องอันใด ?"

เอียอั้วมตอบ

"เนื่องเพราะมันเป็นผู้นำทาง"

ขงจื๊อถือกล่าว

"เป็นคนชาเบ่ผู้นั้นสั่งให้มันนำทางพวกเราไปที่วัด ?"

"มิใช่ชาเบ่ เป็นโจรบัวเซ่ย"

ขงจื๊อถือกล่าว

"ดูท่าท่านมีการคบหากว้างขวางจริง ๆ ถึงกับรู้จักคนเช่นนี้ได้"

"ท่านทราบว่ามันเป็นคนประเภทใด ?"

ขงจื๊อถือสันศรษะตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงทราบมันมีวิชาตัวเบาไม่เลวอย่างยิ่ง"

"ยังมีเล่า ?"

"ยังมีกระไร ? ไม่มีแล้ว"

เอียอ้วมหัวร่อเบา ๆ พลันหันไปกวักมือให้กับเงาร่างทางเบื้องหน้า

เงาร่างนั้นพลันพุ่งเข้าหาด้วยความเร็วราวหมอกควัน

เอียอ้วมเริ่มพุ่งขึ้น ทั้งสองคนเฉียดผ่านกันกลางอากาศ เอียอ้วมคล้ายดังกล่าวคำพูดประโยคหนึ่ง

กล่าวด้วยเสียงเบาอย่างยิ่ง ข้างข้อข้อจึงไม่ได้ยิน เอียอ้วมกล่าวเรื่องอันใด

ขณะเวลานั้นเอง เงาร่างนั้นพุ่งผ่านข้างกายนางไปด้วยความเร็วดุจเป็นสายลม

เอียอ้วมก็กลับมาแล้ว ยืนยิ้มแย้มอยู่ที่เบื้องหน้านาง

ยังขยี้ขยมวดหัวแกนบแน่น ลดมิได้ต้องถาม

"พวกท่านก่อกวนลวดลายใดกันแน่?"

เอ้ยย้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการให้ท่านได้เห็น มันเป็นบุคคลเช่นไรกันแน่"

"อย่างนั้น ท่านควรเรียกให้มันมายืนที่เบื้องหน้าข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าพิจารณาโดยละเอียด ตอนนี้กระทั่งใบหน้ามันเป็นดำหรือขาวข้าพเจ้ายังเห็นไม่ชัดตา"

"ใบหน้ามันไม่มีที่ใดน่าดูดอก ท่านสมควรดูส่วนอื่น ๆ ของมัน"

"ส่วนใด"

"สมมุติเช่น มือของมัน"

"ฮา มือของมันมีที่ใดน่าดู? หรือมือของมัน

ทั้งมีน้ำวงอกมากกว่าผู้อื่นหลายน้ำ"

"น้ำมือกลับมีไม่มาก เพียงแต่มีมือมากกว่าอีกหลายข้างเท่านั้น"

จับตามองขั้วขอขอแล้วพลันหัวร่ออีกคราจึงกล่าว

"ข้าวของในตัวท่านมีสูญหายไปบ้างหรือไม่?"

ขั้วขอขอก้มมองตัวเองแล้วกล่าว

"ไม่มี"

"ไม่มีจริง ๆ?"

ขั้วขอขอถอนหายใจเฮือกใหญ่ ผินหน้ามกล่าว

"ในตัวข้าพเจ้าไม่มีของใดพอจะสูญหายอีกแล้ว"

"บนศีรษะเล่า?"

"ศีรษะยิ่งไม่...."

วาจานางมิทันจบคำก็ตะลึงลาน เนื่องเพราะนาง พลันรู้สึก ผมที่นางเกล้าไว้ได้ลุ่ยสยายลงมาแล้ว

ไหมถักที่นางรัดมวยผม ถึงกับหายไปได้!

หรือตอนคนผู้นั้นพุ่งผ่านข้างกายนางเมื่อครู่ ก็ได้แก้ไหมถักบนมวยผมนางออก?!

นางมิใช่คนตาย ไฉนไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิด?

เอ้ยอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"บัดนี้ท่านย่อมสมควรเข้าใจ มันเป็นคนเช่นไรแล้ว?"

ชั้งชือชือเบิดปากกล่าว

"ข้าพเจ้านึกไม่ถึง ในหมู่มิตรสหายของท่านถึงกับยังมีคนสามมือ"

เอ้ยอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ไหนเลยเพียงสามมือ มันมีสิบสามมือ"

ขุ้งขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"แม้นับว่ามีสิบสามมือ ก็เป็นเพียงหัวขโมยเท่านั้น"

"หัวขโมยเยี่ยงนี้ท่านเคยเห็นมาเท่าใด?"

"ไม่เคยแม้แต่ผู้เดียว....โชคดีที่ไม่เคยพบ"

เงาร่างสายนั้นได้ไปรอพวกนางที่เบื้องหน้าอีกแล้ว ยังคงยืนสงบอยู่ในที่นั้น คล้ายดังมิเคยเคลื่อนไหวมาเลยก็ปาน

ขุ้งขือขือกะพริบตาถี่เร็ว ดูมิได้ต้องถามอีก

"ท่านยอมเรียกมันให้มาอีกสักครั้งหรือไม่? ข้าพเจ้าต้องการดูมันให้ชัดตา"

เอี้ยอ้วมกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ในเมื่อเป็นเพียงหัวขโมย ยังจะมีที่ใดน่าดู?"

"ข้าพเจ้า....ข้าพเจ้าต้องการดูมันมีกี่มือกันแน่?"

"ท่านไม่มีทางเห็นมือของมันเลยแม้สักข้างเดียว"

ชั้งซือซือเบิดปากขึ้นอีกครั้งกล่าว

"อย่างนั้น ข้าพเจ้าดูหน้ามันได้หรือไม่?"

"ไม่ได"

"ไฉนไม่ได้"

"ไม่เคยมีผู้ใดเห็นหน้ามัน"

"ท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าเคยเห็นมา"

"ไฉนท่านเห็นได้? ผู้อื่นไม่อาจเห็น?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นสหายของมัน"

ชั้งซือซือถลึงจ้องแน่วนิ่ง กล่าวด้วยความขุ่นแค้น

"นอกจากชโมยกับชาเบ่แล้ว ท่านยังมีสหาย

ที่คล้ายผู้คนอยู่สักน้อยนิดหรือไม่ ?"

"ไม่มีแล้ว"

ขุ้งขือขืออดมิได้ต้องหัวร่อกล่าว

"มังกรคบมังกร หงส์คบหงส์ สหายที่มุสิก คบรู้จักชุดโพรง เป็นวาจาที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินผู้คนกล่าว มานาน แต่กลับนึกไม่ถึง ท่านถึงกับไม่มีสหายที่มีคุณ ค่าพอสมควรสักผู้เดียว"

เอ้ยอ้วมกล่าว

"ข้าพเจ้ายังมีสหายที่ยิ่งพิเศษกว่านี้ หากผู้อื่น ทราบ ไม่แน่ต้องหัวร่อจนพุงแตก"

"ผู้นั้นพิเศษในที่ใด ?"

มิว่าที่ใดของนางต่างพิเศษสุด แต่ที่สุดพิเศษคือ นอกจากหาเรื่องตอแยเภทภัยแล้ว เรื่องอื่น ๆ นางต่าง กระทำไม่เป็นเลย"

ซึ่งข้อข้องใจมิได้ต้องถามอย่างยั่วแย้ม

"คนผู้นี้เป็นใครกัน ?"

"ท่าน !"

.....

ชั่งตั้วเสียวเจียะนับว่าขุ่นเคืองจนอกแทบระเบิดจริง ๆ แล้ว

ตอนยังไม่รู้จักเอี๊ยฮ้วม นางมิเคยเข้าใจเลยว่า คนเราไฉนถูกผู้อื่นกระตุ้นโทสะจนคลั่งใจตายทั้งเป็นได้

บัดนี้ นับว่านางเข้าใจแล้ว

บีศาจหัวโตตัวนี้คล้ายดั่งสวรรค์จงใจให้กำเนิดมากระตุ้นโทสะนางจนคลั่งใจตายก็ปาน

ที่คลั่งใจสุดคือ นอกจากนางแล้ว กับผู้อื่นใดมันคล้ายดั่งมีความนุ่มนวลเกรงใจ ปรารถนาดีอย่างยิ่งเสมอ

ที่ยิ่งคลั่งใจสุดคือ มิว่านางกล่าวกระไร มันไม่มีโทสะเลยแม้สักน้อยนิด

ท่านว่านางยังจะมีบัญญาอย่างไรเหลือ ?

....

บุรุษใดหากสามารถกระตุ้นโทสะตรุณีจนขุ่นแค้นปางตาย แม้นับว่ามันไม่ฉลาดเท่าใด แต่ก็ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งแล้ว

แต่เสียดายที่เรื่องเยี่ยงนี้มีไม่มาก

บุรุษส่วนมากต่างมักถูกตรุณีกระตุ้นจนขุ่นเคืองปางตาย

ดังนั้น ตรุณีส่วนมากจึงเข้าใจ บุรุษจึงเบิ่นท่อระบายโทสะ ตามธรรมชาติของนาง

เล่ห์ร้ายในวัดร้าง

เชิงเขา ป่าทึบ

วัดนี้สร้างอยู่ในป่าทึบที่เชิงเขานี่เอง

ฮ่วมอิมยี่ (วัดเสี่ยงพระสวด)

วิกาลเลือนรางสลัว แต่ยังพอแลเห็นอักษรใหญ่สามตัวที่ทอ้งหลุดลอกจนกระด้ากระด่างอยู่รางๆ

คน "สิบสามมือ" เมื่อถึงที่นี่ ถลันกายวูบก็หาย

วับไป

แม้วิกาลตีกสงัด แต่โคมกระจกบนหลังคาโบสถ์ย่อมยังคงสว่างอยู่

แสงเลือนรางของโคมไฟกลับไม่อาจส่องออกมานอกกำแพงสูงใหญ่ มองไปแต่ไกลเพียงเห็นสีเหลืองเลือนราง โดยมิทราบเป็นควัน? เป็นเมฆ? หรือเป็นหมอก!

ชั่วขณะลอบถอนหายใจ ทุกครั้งที่มาสถานที่เยี่ยงนี้ นางมักมิรู้สึกมิใคร่สบายใจเสมอมา

นางเพียงรู้สึก วัตถุล้ายคลึงต้องเกี่ยวพันกับคนตาย โลงศพ สาปแช่ง วิญญาณ....ที่ล้วนเป็นเรื่องไม่เบิกบานแจ่มใสอยู่

ในวัด ท่านต้องไม่ได้ยินเสียงหัวร่อด้วยความสุข สำราญเป็นอันขาด เพียงแต่สามารถได้ยินเสียงไม้บักอื้อ

ที่โคตเดียว เสียงสวดมนต์ที่ขึ้นเขา และเสียงอธิษฐานที่คล้ายสตรีครวญคร่ำรำพัน กับเสียงร่ำไห้ที่คล้ายสวดมนต์ คล้ายรำพัน

นางพอใจได้ยินเสียงคนหัวร่อ ไม่พอใจได้ยินเสียงคนร่ำไห้

โชคดีที่ตอนนี้ไม่มีเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น

ที่โชคร้ายคือ ไม่มีเสียง มักจะเป็นเสียงที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดเสมอมา

สีหน้าเอี้ยฮ้วมก็เคร่งเครียดเป็นอย่างยิ่ง

ความจริงข้อนี้ขอเข้าใจ เอี้ยฮ้วมจะต้องให้นางกับฉินกองอยู่ที่ด้านนอกสักครู่ให้มันเข้าไปดูลาดเลาก่อน

ซึ่งนางจะต้องคัดค้านแน่นอน

ตอนนี้ไม่ว่าเอี้ยฮ้วมกล่าวกระไร นางเป็นต้องคัด

ค้นให้ได้

มิคาด เอ๊ยอ้วมมิกล่าวกระไรทั้งสิ้น เดินตรงเข้าไปอย่างอาจหาญไม่หวั่นไหว

ชั้งขือขือกลับเบ็นผ่ายไม่อาจข่มกลั้น นางต้องร้องไป

"วัดนี้มิใช่เบ็นสถานที่เร้นลับอย่างไร"

เอ๊ยอ้วมเหลียวมองนางแวบหนึ่ง รอให้นางกล่าวต่อไป

ชั้งขือขือกล่าวต่อไปจริง ๆ

"แต่ความสำคัญของคนเหล่านั้นกลับใหญ่ยิ่ง"

"เหล่าใดกัน ?"

ชั้งขือขือถลึงจ้องมันแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"ย่อมเบ็นพวกกิมตั้วฮู้จือเหล่านั้น เหล่าที่ได้กลายเบ็นหลวงจีนไปแล้ว

"อ้อ ?"

"ในเมื่อพวกมันกล้าส่งพวกประดานั้นมาที่วัดนี้ ย่อมต้องมีการระแวดระวัง บังกันไม่ให้พวกเราหามาถึงที่นี่"

"อืมม์"

"พวกมันย่อมไม่ยอมปล่อยให้พวกเราหาคนเหล่านั้นพบ ดังนั้น...."

"ดังนั้นเป็นไร ?"

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความเห็น ในวัดต้องไม่รวบรัด ต้องมีอันตรายซุ่มซ่อนอยู่"

"มีอันตรายซุ่มซ่อนแล้วเป็นไร ?"

"ในเมื่อมีอันตรายซุ่มซ่อน พวกเราก็ไม่อาจบุกเข้าไปเยี่ยงนั้น"

"อย่างนั้น พวกเรามิสู้กลับไป ?"

"ในเมื่อมาถึงแล้ว ไหนเลยกลับไปได้"

"ทั้งไม่อาจเข้าไป ทั้งไม่อาจกลับ ท่านว่าควรทำอย่างไร?"

"พวกเราจะต้องให้คนผู้หนึ่งเข้าไปดูลาดเล่าทางด้านในก่อน อีกสองคนคอยช่วยเหลืออยู่ทางด้านนอก"

ความจริงนางตกลงใจจะคัดค้านวิธีนี้อยู่เด็ดเดี่ยว แต่ตอนนั้นนางกลับเป็นฝ่ายเสนอออกไปเอง

เอ้ยอ้วมถึงกลับไม่มีทีท่าคัดค้านสักน้อยนิด เพียงถามเสียงราบเรียบ

"ความหมายของท่าน ต้องการให้ผู้ใดเข้าไปดู?"

มันถึงกับกล่าววาจาเยี่ยงนี้มาโดยไม่ละอาย!

หากเปลี่ยนเป็นบุรุษอื่น เมื่ออยู่ต่อหน้าสตรี ย่อมต้องอาสาด้วยความกล้าหาญ ขอชิงเข้าไปก่อน

ขั้งขือขือขบริมผีปาก เหลียวมองดูฉิ่นกอแวบหนึ่ง

ฉิ่นกอถึงกับไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด

มันความจริงคล้ายชายชาตรีอย่างยิ่ง แต่พอมากับบีศาจหัวโต กระทั่งมันก็กลายเป็นมิคล้ายคนไปแล้ว

ขั้งขือขือกล่าวด้วยความขุ่นเคือง

"ท่านว่าเล่า? ท่านมีความมุ่งหมายให้ผู้ใดเข้าไปดูก่อน?"

เอ้ยข้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ในเมื่อท่านเป็นผู้เสนอความเห็นนี้ ย่อมควรเป็นท่านเข้าไป"

ตือโป๋ยก่ายตัวนี้ ถึงกับเรียกให้ลตรีเป็นกองหน้า เรียกให้ลตรีไปเสี่ยงอันตรายโดยไม่ละอายได้!

ขั้งขือขือนับว่าขุ่นเคืองจนแทบคลุ้มคลั่ง ขยี้เท้าคำราม

"ก็ได้! ข้าพเจ้าไปก็ไป"

เอ้ยย้วมกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

เมื่อท่านเข้าไป แม้นับว่ามีเภทภัยใดคุกคาม พวกเรายังพอคิดหาวิธีไปช่วยท่าน แต่หากพวกเราประสบอันตราย ท่านก็ไม่มีปัญญาช่วยพวกเราแล้ว"

มันกระทำเรื่องที่ไม่อาจว่ากล่าวกับญาติสนิทมิตรสหายเยี่ยงนี้แล้ว ถึงกับสามารถยกเหตุผลมากล่าวอย่างโอ่อ่า!

ขั้งขือขือคล้านที่จะพ่งอีกแล้ว นางสะบัดหน้าผละไปทันที

บุรุษทั้งสองตัวนี้ไม่มีความดีเลยจริงๆ ไม่อาจนับเป็นคนได้เลยจริงๆ ขั้งตัวเสียวเจียะคร้านที่จะเหลือบแลพวกมันอีกสักแวบหนึ่ง

นางสะบัดหน้าเดินโดยไม่เหลียวหลัง ผ่านทาง

คิลาไปจนถึงหน้าซุ้มประตูใหญ่ เดินขึ้นบันไดคิลา

นางพลันหยุดเท้าลง

ประตูใหญ่ปิดอยู่ แต่ปิดไม่สนิท

หมอกควันสีเหลืองจาง ๆ สายหนึ่ง กำลังพลิ้วออกมาจากช่องประตู

ในเมื่อวัดยังมีควันธูปเทียน ก็ควรยังมีคน

ในเมื่อยังมีคน ไฉนไม่มีเสียงใด ๆ สักน้อยนิด?

หรือพวกมันเห็นข้างือข้อเดินเข้ามาแล้ว ดังนั้นต่างสงบรอคอยอย่างเยือกเย็น?

หรือพวกมันต่างถูกคนฆ่าปิดปากหมดสิ้น กลายเป็นซากศพแล้ว?

ความจริงข้างในเงียบเชียบมีโทสะเดือดดาลอัดอกตอนนี้กลับไม่มีหลงเหลืออีกแล้ว เพียงรู้สึกมือเท้าเย็นเฉียบ ใคร่จะกุมมือบุรุษสักผู้หนึ่งจริง ๆ

โดยเฉพาะมือของเอ็ยย้วม

มือของมันคล้ายดังอบอุ่นอย่างยิ่ง มั่นคงอย่างยิ่ง และสะอาดอย่างยิ่งตลอดกาล นับเป็นมือประเภทที่ควรณีน้อยพอใจไปฉุดไปกุมที่สุดจริง ๆ

แต่เสียดาย บีศาจหัวโตตอนนี้สาบสูญไม่มีเหลือวี่แววสักน้อยนิด

ฉิ่นกอก็หายไปแล้ว

ขังขือขือเหลียวหน้ามองหาอยู่เป็นครึ่งวัน ยังคงไม่เห็นเงาบีศาจของพวกมัน

มือนางยิ่งเย็น ผ่ามือเบียกชุ่มขึ้น คล้ายดังมีเหงื่อซึมออกมา จนแทบอดมิได้ต้องกรีดร้องให้สุดเสียง

แต่ขังขือเหลียวเจียะย่อมไม่ยอมกระทำเรื่องเช่นนั้น นางยอมตายก็ไม่ยอมอัปยศต่อหน้าตือโปยก่าย

ยืนบนบันไดศิลาเป็นครึ่งวัน ขังขือเหลียวเจียะจึง

นับว่าปลอบขวัญจนกล้าแข็งขึ้นได้ ยื่นมือผลักประตู....

ประตูปิดอยู่ แต่มิได้ลงกลอน

ข้าขอขอผลักเบา ๆ ประตูก็เปิดออก ส่งเสียงแอดเบา ๆ

เป็นเสียงที่ขัดหูระคายใจยิ่ง ผู้ได้ยินต้องรู้สึกเข็ดฟันไม่น้อย

ข้าขอขอบกรามแนบแน่น เดินขึ้นบันไดศิลาขั้นสุดท้าย จะโงกหน้าเข้าไปก่อนนางไม่เห็นสิ่งใดทั้งสิ้น

ในลานวัดยังคงมีควันสีเหลืองจาง ๆ อบอวลแต่มิทราบเป็นควัน หรือเป็นหมอก

ดีที่ในโบสถ์พระประธานยังมีแสงโคมไฟอยู่เลือนราง มาตรว่าไม่สว่าง แต่อย่างน้อยยังประเสริฐกว่าไม่มีแสงมากนัก

ข้าขอขอสูดลมหายใจลึก ๆ แล้ว สืบเท้าช้า ๆ ไปทีละก้าว

นางเพียงหวัง อย่าได้เหยียบไปบนซากศพคนตาย

ลานวัดไม่มีซากศพ

และไม่มีคนเป็น ๆ

ผ่านลานวัดไปแล้ว แสงโคมไฟในโบสถ์คล้ายสว่างกว่าเดิมบ้าง

ในโบสถ์ก็ไม่มีคน มิว่าคนเป็นหรือคนตายต่างไม่มี มีแต่กระถางใหญ่หน้าโบสถ์กำลังมีควันสีเหลืองจาง ๆ กระจายขึ้นมา

พวกกิมตั๊วยู้จือเล่า?

หรือพวกมันต่างคำนวณได้แต่แรกว่า ขังตั๊วเสียวเจียะต้องหามาถึงที่นี้ ดังนั้น พากันหลบหนีไปก่อน?

ขังจือขือขบกรามแนบแน่น สืบเท้าทีละก้าว เดินช้ากว่าเดิมอีกมากหลาย

นางกลัวจะพบเห็นคนเป็น ? หรือกลัวพบเห็นซากศพคนตาย ?

นางเองก็ไม่แน่ใจ

พระพุทธรูปในโบสถ์มักจะมีอำนาจดลใจอย่างพิลึกพิลั่น โดยเฉพาะในคืนเหลืองเลือนรางนี้ ดูแล้วยิ่งรู้สึกน่าสะพรึงกลัว

ขั้งขือขือพลันนึกถึงกะชิงแซ

กะชิงแซพอดีมีสารรูปครึ่งเป็นครึ่งตายเยี่ยงนี้

ในบรรดาพระพุทธรูปที่เรียงราย จะมีองค์ใดเป็นมันปลอมปะปนหรือไม่ ? รอจนเมื่อขั้งขือขือเดินผ่านไป มันพลันฟื้นคืนชีวิตมา พลันกระโดดขึ้นเกาะคอนางไว้ บังคับให้นางวิวาห์กับมัน

เมื่อคิดถึงความนี้ ขาทั้งสองของขั้งขือขือก็อ่อนไปทันที คล้ายดังกระทั่งยืนก็ยังไม่มีปัญญา

มองเห็นที่ด้านข้างคล้ายตั้งมีม้ายาวอยู่ตัวหนึ่ง นางจึงทรุดกายนั่ง

ในเวลาเยี่ยงนั้น นางความจริงต้องไม่ยอมนั่งลงเด็ดขาด แม้นับว่าจะนั่งก็นั่งไม่อยู่แน่

มิว่าจะกล่าวเยี่ยงไร ที่นี่ต้องมิใช่เป็นสถานที่ให้ผู้คนนั่งโดยปลอดโปร่งสบายใจได้เด็ดขาด

แต่เท้าของนางคล้ายตั้งอ่อนระทวยแล้ว จริง ๆ อ่อนจนคล้ายปั้นขึ้นจากก้อนหมี่ คิดจะไม่นั่งก็ไม่ได้แล้ว

ลมกรรโชกมาทางด้านนอกหอบหนึ่ง กรรโชกจนควันเหลืองที่หน้าพระพุทธรูปกระจัดกระจาย พระพุทธรูปที่มีเค้าคล้ายเป็นคล้ายตาย เมื่อถูกควันกระจายเคลื่อนไหว จึงคล้ายตั้งพลันกลายเป็นฟื้นคืนชีวิตกำลังแยกเขี้ยวกางเล็บหมายจะจับคนกิน

ข้างขอขอรู้สึก เหงื่อซึมออกจากหน้าผากเป็น

เส้นสาย ไหลลงสู่ใบหน้าจนเย็นยะเยียบ

"เจ้าหัวโตตัวร้าย ถึงกับปล่อยให้เรานอนเพียงลำพังจริง ๆ ตัวมันถึงกับจนบัดนี้ยังไม่มีเงาให้เห็น"

ยิ่งขยี้ยิ่งคิดยิ่งขุ่นเคือง ยิ่งคิดยิ่งเคียดแค้น

ขณะเวลานั้น นางพลันพบเห็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวประการหนึ่ง

ม้าที่นางนั่งอยู่ ถึงกับคล้ายกำลังเคลื่อนไหว เคลื่อนขึ้นสู่เบื้องบน คล้ายดั่งมีคนยกม้านั้นขึ้นก็ปาน!

นางอดมิได้ต้องกัมมองแวบหนึ่ง

ไม่มองยังพอทำเนา การมองครานี้ ยิ่งตัวเสียว เจียะต้องขนลุกเกรียวทั้งร่างทันที

ที่นางนั่งมิใช่ม้า เป็นโลงศพ!

โลงศพหากไม่ใคร่น่ากลัวเท่าใด ที่น่ากลัวยิ่งคือ ฝาโลงกำลังเปิดขึ้นทีละน้อย!

ทันใดนั้น มีมือยื่นออกจากในโลงมาข้างหนึ่ง คว้าข้อมือข้างซ้ายไว้

มือที่เย็นเฉียบราวน้ำแข็ง!

ข้างซ้ายข้อมือก็อ่อนระทวยทั้งร่าง

นางควาบจริงคิดจะโถมออกไป แต่พอร่างโถมไปก็ล้มลงแล้ว ตระหนกจนแทบสิ้นสติ

หากสามารถสิ้นสติไปในตอนนั้นจริง อาจบางทียังประเสริฐกว่าบ้าง

แต่เสียดายที่นางพาลแจ่มใสอย่างยิ่ง ไม่เพียงแลเห็นเท่านั้น ยังได้ยินจนชัดเจนด้วย

ในโลงไม่เพียงมีมือยื่นออกมาข้างหนึ่งเท่านั้น ยังมีเสียงหัวร่อแว่วออกมาด้วย

เป็นเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบ พ้องแล้วคล้าย

เป็นเสียงบีศาจร่ำไห้ไม่ผิดเพี้ยน !

ข้างขือขือพลันใช้กำลังทั้งตัว ตะโกนสุดเสียง

"ผู้ใดซ่อนอยู่ในโลง ? เราทราบว่าท่านเป็นคนปลอมเป็นผีก็ไม่มีประโยชน์ !"

นางแน่ใจว่า มือข้างนี้เป็นของคนมีชีวิตจริง ๆ มือคนเป็น ๆ ไฉนเย็นเยียบนี้ ? !

เสียงแค่นหัวร่อในโลงพลันไม่มีแล้ว มีแต่เสียงกรีดร้องของนางยังคงก้องกังวานอยู่ในอากาศหน้าโบสถ์ใหญ่

เป็นเสียงที่พังแล้วคล้ายบีศาจคร่ำครวญเช่นกัน

ข้างขือขือใช้กำลังทั้งตัวเท่าที่มี คิดจะสลัดหลุดจากการเกาะกุมของมือนี้

แต่มือนี้กลับคล้ายแนบสนิทกับมือนาง มิว่าใช้กำลังสลัดปานใดยังไม่อาจหลุดได้

นางหอบหายใจถี่เร็ว เสื้อผ้าทั้งตัวถูกเหงื่อเย็นยะเยียบทะลักออกมาจนเปียกชุ่มโชก

มือข้างนี้เป็นมือผู้ใดกันแน่ ?

ในเมื่อมันยื่นมือออกมา ไฉนยังไม่ยอมโผล่หน้า ?

หรือมันความจริงไม่มีศีรษะ ไม่มีร่าง มีแต่มือมีศาจที่เย็นเฉียบอยู่เพียงข้างเดียว ?!

ขณะนั้นนางคิดจะทดลองอีกครั้ง ดูว่าสามารถฉุดมือข้างนั้นออกจากโลงได้หรือไม่นั้น

มิคาด นางยังมิทันใช้กำลังออกไป มือข้างนั้นก็ได้ใช้กำลังมาก่อน

กำลังที่น่าสะพรึงกลัวชุมหนึ่งฉุดมือนาง จนนางไม่มีปัญญาต้านรนขัดขืนแม้สักน้อยนิด ทันใดนั้น ร่างของนางถูกมือข้างนั้นฉุดเข้าไปในโลง

ครานั้น มิว่าผู้ใดก็ต้องตระหนกจนสั่นสติแน่

แต่เสียดายที่ขังตัวเสียวเจียะของเราพาลแจ่มใส อย่างยิ่ง แจ่มใสจนน่ากลัวยิ่ง

ในโลงมีเพียงมือข้างเดียว ยังมีศีรษะและมีร่างกาย

ร่างของมันแข็งกระด้าง นอกจากผีตายซากแล้ว กระทั่งผีผูกคอตายยังอาจไม่แข็งปานนี้

ขังขือขือพอถูกฉุดเข้าในโลงศพ ร่างก็ฟุบทับอยู่บนตัวที่แข็งราวท่อนไม้

จากนั้น ฝาโลงบีดลงดังโครมใหญ่

ไม่มีแสงโคมไฟแล้ว ไม่มีควันสีเหลืองอีกด้วย เหลือแต่เพียงความมืดมิด มืดมิดจนสิ้นหวัง

มาตรว่าสติของขังขือขือยังคงแจ่มใส แต่ร่างกลับไม่อาจเคลื่อนไหวได้สักน้อยนิด

ตลอดร่างนางขาแข็ง กระทั่งยังยิ่งเย็นยิ่งแข็ง กว่าผีตายซากนี้เสียอีก

ผีตายซากพลันอ้าแขนโอบกอดนาง โอบจนแนบแน่น รัดจนนางแทบหายใจไม่ออก

นางคิดจะร้อง แต่ที่คอหอยคล้ายถูกอัดไว้

นางตระหนกจนแทบคลุ้มคลั่ง แค้นจนใคร่ตายเสียในบัดดล

แต่เสียดายที่บางครั้งแม้จะตายก็ยังยากเย็น

น้ำตาเย็นยะเยียบสายยาว หลั่งไหลลงจากใบหน้านางแล้ว

ยังมีผู้ใดผ่านเหตุการณ์เศร้ารันทดปานนี้? น่าสะพรึงกลัวปานนี้? เหตุไฉนพาลดลบันดาลให้นางต้องมาเผชิญกับเหตุการณ์เยี่ยงนี้ด้วย!

เรื่องเยี่ยงนี้มีแต่ในฝันร้ายเท่านั้น.....ฝันร้ายที่ไม่มีวันตื่นตลอดกาล

หากสามารถตะเบ็งเสียงร่ำไห้ อาจบางทียังพอทำเนา แต่จนใจนางตอนนี้กระทั่งร่ำไห้ก็ยังร่ำไห้ไม่ออก มีแต่ปล่อยน้ำตาหลั่งไหลโดยไม่มีเสียงเท่านั้น

ผีตายซากกลับแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบขึ้นอีก

ไอร้อนพลุ่งขึ้นมาพร้อมกับเสียงหัวร่อของมันสัมผัสกับใบหูข้างซ้ายขวา

ผีตายซากถึงกับยังมีไอร้อน!

ลำคอที่แข็งกระด้างของข้างซ้ายขวาพลันคลายออก นางรีบรวมพละกำลังทั้งตัวร้องสุดเสียงทันที

จวบจนนางร้องจนสุดเสียงอันแรง ผีตายซากจึงได้แค่นหัวร่อกล่าว

"ร้องต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ดอก ในที่นี้ต้องไม่มีผู้ใดได้ยิน กระทั่งปีศาจก็ไม่ได้ยิน"

เสียงนี้ทั้งแผ่วทุ้ม ทั้งเลื่อนลอย น้อยคนนักที่

จะเคยได้ยินเสียงน่าสะพรึงกลัวปานนั้น

แต่ชั้งขือขือกลับเคยได้ยิน

ลมหายใจของนางชาดหวังทันที

มันผู้นั้นมิใช่ผีตายซาก เป็นคน!

แต่ต่อให้รวมผีตายซากทั้งโลกด้วยกัน ยังไม่น่ากลัวเท่าคนผู้นั้น

กั๊วะชิงแช!!

นางความจริงคิดจะเปล่งสามคำนั้นไป แต่เสียงที่ดังออกจากลำคอ เป็นเพียงเสียง "กัก กัก กัก" เท่านั้น

กั๊วะชิงแชหัวร่อเสียงดังแล้วกล่าว

"ตอนนี้ท่านย่อมควรเดาออกแล้วว่าเราเป็นผู้ใด ท่านยังกลัวไปไย?"

ชั้งขือขือมิใช่กลัว

ความรู้สึกของนาง มิใช่คำว่ากลัวจะเปรียบเทียบได้

มือของกีวะขิงแขกคล้ายเคลื่อนไหวอยู่บนร่างนาง กล่าวช้า ๆ ลึบไป

" อย่าลืมว่าท่านรับปากจะแต่งกับเรา เราคือตัวผู้ของท่าน ท่านหลับนอนกับตัวผู้ของท่าน ยังจะมีเรื่องที่ใดน่ากลัว ? "

มือของมันคล้ายอสรพิษ เลื้อยไปเลื้อยมาไม่หยุดยั้ง

ร่างที่เย็นแข็งราวท่อนหินของมัน คล้ายดั้งเคลื่อนไหวบ้างแล้ว

ยังขืนขืนพลันร้องสุดเสียงอีก

" ปล่อยเรา....ปล่อยเรา.... "

กีวะขิงแขกล่าว

"ปล่อยท่าน? ท่านคิดว่าเรายอมปล่อยท่าน?"

ขังขือขือกรีดร้อง

"ท่านต้องการอย่างไร?"

เสียงของนางพลันกลับกลายเป็นแจ่มใสอย่างยิ่ง คนเราเมื่อหวาดกลัวถึงขีดสุด ตลอดร่างกลับพลันคลายความเคร่งเครียดไปอย่างพิสดาร

นี่เป็นเพราะสาเหตุใด? มิว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจเนื่องเพราะประสบการณ์เยี่ยงนี้ น้อยคนนักจะเคยผ่าน

ก๊ะจิงแซ่ส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"เราต้องการอย่างไร? เราเพียงต้องการนอนอยู่กับท่าน ในเมื่อตอนมีชีวิตไม่อาจนอนร่วมเตียงกับท่าน ก็มีแต่รอตายแล้วมานอนอยู่ในโลงเดียวกัน"

ขังขือขือตะเบ็งเสียง

"อย่างนั้น ท่านไฉนยังไม่รีบฆ่าเรา?"

"ท่านคิดจะตายจริง ๆ ?"

ชั้งชือชือขบกรามเค้นเสียง

"ขอเพียงเราตาย แล้วแต่ท่านจะทำอย่างไรกับเราต่างมิเบื่นไร ?"

"แต่เสียดายที่เราตอนนี้ยังไม่ต้องการให้ท่านตาย"

"ท่าน....ต้องรอถึงเมื่อใด ?"

"ท่านเดาดู"

มือของมันได้เลื้อยเข้าไปในเสื้อชั้งชือชือคุว่าอสรพิษตัวหนึ่ง

ทั้งสองคนเบียดอยู่ในโลง แม้นับว่าชั้งชือชือยังมีกำลังตะเกียกตะกายหลบหลีก ก็ไม่มีที่พอจะหลบหลีกเหลืออยู่เลย

นางขบริมฝีปากสุดแรง ขบจนโลหิตซึมออกมา

ความเจ็บปวดกระตุ้นให้นางยิ่งแจ่มใสกว่าเดิม นางพลันถอนใจยาวกล่าวขึ้น

"ท่านต้องการเราจริง ๆ ?"

"เราได้ทุ่มเทความคิดต่อท่านมากมายเหลือเกิน ซึ่งท่านก็ย่อมเข้าใจอยู่"

"หากท่านต้องการได้เราจริง ๆ ก็ไม่ควรใช้วิธีนี้"

"เราสมควรใช้วิธีใด ?"

"คำสั่งบิดามารดา วาจาของสื่อ ท่านย่อมควรเข้าใจคำพูดนี้"

"ความหมายของท่านคือ ต้องการให้เราไปสู่ขอท่านจากชั้งยี่เอี้ย ?"

"ใช่แล้ว"

"หากมันรับปาก ท่านจะยอมแต่งกับเราทันทีหรือไม่ ?"

"แน่นอน"

ก๊ะขิงแขพลันหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้นก็ง่ายยิ่ง"

"ง่ายยิ่ง?"

"ย่อมง่ายอย่างยิ่ง เราไปสู่ขอในบัดนี้เลย"

มันถึงกับรับปากอย่างรวบรัดง่ายดาย สร้างความงุนงงแก่ขิงขือขือจนตะลึงลานไป

นางนึกไม่ออกจริง ๆ มันอาศัยเค้ามูลใดมารู้สึกว่าเรื่องนี้ง่ายดายอย่างยิ่ง? ถือดีอย่างไรจึงมั่นใจปานนั้น?"

ขณะเวลานั้นเอง นางพลันรู้สึกโลงศพได้เลื่อนต่ำลงไปอย่างเชื่องช้า

นางอดมิได้ต้องถาม

"ท่านคิดจะพาเราไปที่ใด นรกขั้นที่สิบแปด?"

ก๊ะขิงแขหัวร่อคักคักกล่าว

"สถานที่นั้นมีที่ใดไม่ประเสริฐ? อย่างน้อยย่อมอบอุ่นกว่าบนท้องฟ้า ไม่ถูกลมกรรโชกและไม่ถูกฝนสาดซัดด้วย"

ชั้งซือซือกล่าว

"แต่เตียเตียเราต้องไม่อยู่ในที่นั้นเด็ดขาด มิว่าเป็นหรือตาย ต่างต้องไม่อยู่ในที่นั้น"

กั๊วะชิงแซแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านยังมิเคยลงไป ไหนเลยทราบว่าชั้งยี่เอ๊ยไม่อยู่ในที่นั้น?"

โลงศพยังคงต่ำลงไปทุกเวลา หัวใจของชั้งซือซือกี๋วาบหวิวตามลงไป

"หรือเตียเตียเราก็ตกอยู่ในอุ้งมือปีศาจร้ายตัวนั้นดังนั้น มันจึงมั่นใจปานนั้น?"

"เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!"

นางมีแต่พยายามคิดหาวิธีมาปลอบใจตัวเอง

"เตียเตียเราต้องไม่ใช่คนจัดการง่ายปานนั้น ไม่ใช่เด็ดขาด!"

นึกถึงกิจกรรมที่เกรียงไกรมาข้าชีวิตของชั้นยี่เอียแล้ว ชั้นตัวเสียวเจียะจังค่อยอุ่นใจได้บ้าง

ขณะเวลานั้น โลงได้หยุดลงแล้ว

จากนั้น ฝาโลงพลันถูกเบิดออกอีกครา แสงสว่างเลือนรางของโคมไฟสาดส่องเข้ามาในโลงทันที

ดังนั้นเอง ชั้นตัวเสียวเจียะจึงได้เห็นหน้ากะซิงแขอีกครั้ง

ใบหน้ามันยังคงตายด้าน กระด้างชืมเขาไม่มีความรู้สึกแม้สักน้อยนิดดังเดิม

แม้นับว่าเป็นหน้าคนตายก็ต้องไม่ขัดตาปานนี้ น่าสะพรึงกลัวปานนี้

พอแลเห็นหน้านั้น ชั้งซือซือต้องหลับตาโดยไม่รู้ตัว

ก็ระซิงแซกล่าว

"ท่านไฉนไม่ลืมตามาดู"

"ดู....ดูกระไร?"

"ดูว่าชั้งยเอยอยู่นั่นหรือไม่?"

มือของมันถึงกับคลายออก

ชั้งซือซือใช้กำลังทั้งตัวกระโดดขึ้น ต้องตะลึงลานไปทันที ดุจดั่งกระโดดลงไปในหล่มน้ำแข็งที่เย็นยะเหยียบจนพอจะแช่คนให้ตายได้

นางพอกระโดดขึ้น ก็เห็นชั้งยเอย

หากมิใช่เห็นกับตา นางแม้ตายก็ไม่ยอมเชื่อ ชั้งยเอยอยู่นั่นจริง ๆ....

นั่นเป็นห้องสี่เหลี่ยม ไม่มีประตู ไม่มีหน้าต่าง

คล้ายดั่งเป็นโลงศพใหญ่มหึมา

แสงไฟมิทราบส่องมาจากที่ใด ? เป็นแสงสีเขียว เรือง เฉกเช่นกับไฟบีศาจในเวลีไม่ผิดเพี้ยน

เบื้องหน้าถึงกับยังมีเก้าอี้หลายตัว

ชายชราร่างชูบหน้าสดใสผู้หนึ่ง นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวกลาง มือประคองถุงยาและกล้องสีเขียวมรกต

ด้านหลังยังมีสตรียืนอยู่นางหนึ่ง กำลังทุบหลังให้เบา ๆ

ยังมีสตรีนางหนึ่ง ถึงกับนั่งบนตักท่าน กำลังเบ่ากระดาษเชื้อไฟเพื่อจุดยาให้

ข้างขื่อขื่อเย็นเฉียบทั้งตัว นางย่อมจำได้ ผู้นี้คือข้งยี่เอ้ย และจำถุงยาสีเขียวกล้องยามรกตอันนี้ได้

ตอนนางเยาว์วัยก็เคยนั่งบนตักข้งยี่เอ้ย จุดยาให้ท่าน

มิว่าผู้ใดอยู่ในสภาพนั้น เมื่อเห็นบิดาผู้ให้กำเนิดตัวเอง จะต้องโถมเข้าไปหาทันที

แต่ขงจื๊อถอยกลับยืนตัวสั่นอยู่ข้างโลงศพเท่านั้น

เนื่องเพราะนางจำสตรีลองนางนั้นได้

นางที่ยืนทุบหลังให้กับขงจื๊อเอย ถึงกับเบือนเซ้งตัวเนีย ส่วนที่นั่งบนตักกอเตียเฮ่ย!

สตรีที่ไร้ยางอายนางนั้น คล้ายดั่งมักพอใจนั่งบนตักบุรุษเสมอมา

ขงจื๊อไม่เพียงตัวสั่นสะท้านเท่านั้น กระทั่งน้ำตายังหลั่งไหลนองหน้าด้วยความโกรธเคือง

เมื่อขงจื๊อเห็นนาง มีท่าเบิกบานใจอย่างยิ่ง ยิ้มพลางกล่าว

"ในที่สุดเจ้าก็มาแล้ว"

นี่เป็นวาจาที่คนซึ่งเป็นบิดาเมื่อเห็นอิดาที่ให้กำเนิดแล้วต้องกล่าว

ขังขือขือน้าตานองหน้าร้องเสียงสั่นสะท้าน

" ท่าน....ทราบว่าข้าพเจ้าต้องมา ? "

ขังยิเอยผงกศีรษะ

เย้งตัวเนยหัวร่อคักคักกล่าว

" ท่านมาได้พอดีทีเดียว พวกเราเมื่อครู่ยังกล่าวถึงท่าน "

ขังขือขือขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

" กล่าวถึงข้าพเจ้าเรื่องใด ? "

เย้งตัวเนยยิ้มพลางกล่าว

" ข้าพเจ้าเมื่อครู่ ผู้ขอท่านให้กับกะขิงแขต่อขังยิเอยแล้ว "

ขังขือขือโพล่งขึ้น

"ท่าน....ท่านว่ากระไร ?"

เย้งต้วเนียกล่าว

"บุรุษเติบใหญ่พึงมีภรรยา สตรีเติบใหญ่พึงวิวาห์ ท่านทั้งสองเป็นคู่ที่เหมาะสมอย่างยิ่ง ดุจดังพ้าจงใจสร้างสรร ท่านคิดว่าบิดาท่านจะกล่าวอย่างไร ?"

เตียเฮ่าเหลียวมาแย้มยิ้มให้พลางกล่าว

"ขงยี่เอ๋ยย่อมรับปาก พวกท่านสองสามีภรรยารีบเข้ามาขอบคุณสองเราที่เป็นสื่อเถิด"

ขงจื๊อชื่อถลึงจ้องมองนางแล้ว เหลียวมองบิดานางโดยไม่กล่าววาจา และไม่เคลื่อนไหวด้วย

นางคลายตังพลันขาด้านทั้งตัวก็ปาน

มิทราบก๊ะจิงแซมายืนที่ข้างกายนางตั้งแต่เมื่อใด และยังโอบเอวนางไว้ด้วย

ขงจื๊อชื่อตาเหลือกค้าง ใบหน้าพลันแปรเปลี่ยน

เป็นไร้ความรู้สึก ส่งเสียงเย็นชา

"รีบยกมือสกปรกของท่านออกไป"

กีวะชิงแข็งขืนพลางกล่าว

"ตอนนี้มีคำสั่งของบิดามารดา และวาจาของศึกแล้ว ท่านยังอายไปไย?"

ชิงชือขือไม่สนใจมัน ตายังคงถลึงจ้องชิงยเอ๋ยแน่วนิ่ง พลันส่งเสียงดังก้อง

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่?"

เย่งตวนเยี่ยหัวร่อเสียงใสพลางกล่าว

"ท่านดูท่าน ไฉนกระทั่งบิดาผู้ให้กำเนิดก็ยังจำไม่ได้"

ชิงชือขือพลันโถมเข้าไปกรีดร้องสุดเสียง

"ท่านเป็นผู้ใดกันแน่? ไฉนต้องปลอมเป็นรูปลักษณะเดียเดียเรา เดียเดียเราเล่า?"

ร่างนางเพิ่งโถมเข้าไป ก็ถูกกีวะชิงแขวนลอยอุ้มขึ้น

เย้งตัวเน้ยกลอกตาไปมากล่าว

"ท่านทราบว่ามันมิใช่ขงยเอย? ท่านดูออกได้อย่างไร?"

ขงยือขือต้นรนไม่คิดชีวิต พลางร้องสุดเสียง

"เตียเตียเราอยู่ที่ใดกันแน่? พาเราไปพบท่าน"

เย้งตัวเน้ยหน้าเครียดเย็นชา กล่าวช้า ๆ

"บอกกับท่าน นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ผู้นี้คือขงยีเอย เป็นเตียเตียของท่าน ในโลกนี้มีแต่ขงยีเอยคนนี้เท่านั้น ไม่มีคนที่สองเด็ดขาด"

ร่างขงยือขือพลันอ่อนระทวย ในที่สุด อดมิได้ต้องเปล่งเสียงร่ำไห้ด้วยความเจ็บช้ำ

เย้งตัวเน้ยความจริงกำลังทุบหลังให้กับขงยีเอย ตอนนี้พลันตบฉาดใส่หน้ามันพร้อมกับแค่นเสียง

"เราสอนเจ้ามากี่ครั้งแล้ว เจ้าไฉนยังถูกนางสังเกตุออกได้?"

คนผู้นั้นหน้านิ่วปานจะร่ำไห้

"ข้าพเจ้า....ข้าพเจ้าก็มิทราบ"

เย้งตัวเนียตวัดมือตบอีกฉาดหนึ่ง ตวาดขึ้นว่า

"สั่งให้เจ้าอย่าเอ่ยปาก เจ้าพาลจะปากมากอีก"

คนผู้นั้นลูบคลำแก้มไปมาพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่เพียงกล่าวประโยคเดียว ข้าพเจ้าไหนเลยจะทราบ....."

มันพลันไถลลงจากเก้าอี้ คุกเข่ากับพื้นด้วยทีท่าหวาดกลัวยิ่ง

เย้งตัวเนียแค่นหัวร่อพลางย้อมมาจากหลังเก้าอี้ ดวงตามีประกายอำมหิตแวววาวราวสัตว์ร้าย

ก็ระชิงแซพลันกล่าวขึ้น

"ปล่อยมันไว้ คนผู้นี้ยังพอมีประโยชน์"

เย้งตัวเนียแค่นหัวร่อ พลันเตะเข้าใส่มันจนกลิ้ง

กระเด็นออกไปแล้วตวาด

"ตัวอุบาทว์ที่ไม่รักดี ยังมิรีบไสหัวไปทางด้านหลัง....รีบไป"

เตียเฮ่ายถอนใจเบา ๆ กล่าว

"ข้าพเจ้ารู้แต่แรกแล้วว่ามันปลอมแปลงไม่-คล้ายคลึง แม้นับว่าหน้ามันจะคล้ายซังยเอยอยู่บ้าง แต่บุคลิกท่าของซังยเอยนั้น มันไหนเลยจะเลียนได้"

เย้งตัวเนียชายตามองนาง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งด้วยสีหน้าครึ้มครึมบึ้ง

"มันย่อมไม่อาจตบตาท่าน แต่ผู้อื่นไม่คล้ายท่านที่เคยมีการเกี่ยวข้องกับซังยเอยมา"

เตียเฮ่ายก็จ้องมองนางด้วยสีหน้าครึ้มครึมบึ้งเช่นกัน

"ท่านกำลังหึงหวง?"

เย้งตัวเนียหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าหึงหวงด้วยเรื่องอันใด ? หรือตอนนี้ท่านยังกล้าหลับนอนกับมันอีก ?"

ชังซือซือพลันกระโดดขึ้นจากพื้น ชบเขียวเคียวพื้นกล่าว

"เตียเตียเราตอนนี้อยู่ที่ใดกันแน่ ? แม้นับว่าพวกท่านไม่กล้าพาเราไป อย่างน้อยก็ควรบอกกับเราเตียเตียอยู่ที่ใด ?"

เย้งตัวเนียถอนใจเบา ๆ กล่าว

"พวกเราออกจะไม่กล้าพาท่านไปพบมันจริงๆ"

สีหน้าชังซือซือยิ่งเผือดขาวกว่าเดิม

"เพราะเหตุใด ?"

เย้งตัวเนียกล่าวเสียงราบเรียบ

"ที่เราถามท่าน ท่านยังมิได้ตอบ เราเหตุใด

ต้องบอกกับท่านก่อน ?"

"ท่านถามเราเรื่องอันใด ?"

"ท่านดูออกได้อย่างไรว่าคนผู้นั้นไม่ใช่ชังยเอย?"

ชังชือชือแค่นหัวร่อกล่าว

"หรือท่านดูไม่ออก ?"

เอังตัวเนียตอบ

"มันย่อมไม่มีบุคลิกอันโอ่อ่าภาคภูมิของชังยเอย ท่วงท่าอากัปกิริยาก็ไม่มีบัญญาเลียนคล้ายคลึงกับชังยเอย แต่ทว่า มันนั่งบนเก้าอี้โดยไม่เคยเคลื่อนไหว แสงไฟในที่นี้กยังเลือนราง ท่านไฉนมองปราดแรกก็ดูออกว่ามันไม่ใช่ ?"

ชังชือชือลังเลเล็กน้อย ในที่สุดจึงตอบเสียงดัง

"บอกกับท่าน เตียเตียเรามิได้สูบยามาเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว ระหว่างนี้สุขภาพของท่านมิใคร่ดี

ไม่อาจสูบยาได้เลย"

เย้งตัวเนยเหลือบตาสบกับก๊ะชิงแขแวบหนึ่ง ทั้งสองต่างผงกศีรษะพร้อมกัน

ขั้งขือขือกล่าวสืบไป

"แล้วที่เราถามท่าน ?"

ก๊ะชิงแขกล่าวแทน

"ท่านถามเรื่องอันใด ?"

"เตียเตียข้าพเจ้า...."

ก๊ะชิงแขสอดคำขึ้นกลางคัน

"หากท่านต้องการพบเตียเตียท่าน นั่นก็ง่ายดายยิ่ง เพียงท่านยอมวิวาห์กับเรา เราย่อมพาท่านกลับบ้านไปกราบเล่าเต้ยนึ่ง (พ่อตา) แน่นอน"

ขั้งขือขือขบเขี้ยวเคี้ยวพันด้วยความแค้น

"เราขอเตือนท่าน ยังคงรีบเด็ดสิ้นความคิดนั่นเสียเถิด"

ก๊ะชิงแซ่งเสียงอ้อยอิ่ง

"เราเป็นคนที่ไม่ยอมเลิกล้มความตั้งใจ"

ชั้งชือชือพลันร้องสุดเสียงอีกครา

"มิว่าท่านจะเลิกล้มความตั้งใจหรือไม่? อย่างไรเราก็ไม่แต่งกับท่านเด็ดขาด แม้นับว่าเตียเตียเรารับปากจริง เรายอมตายเสียก็มิยอมแต่ง"

"เพราะเหตุใด?"

เย้งชั้วเนยกล่าวบ้าง

"ใช่แล้ว นี่ท่านเป็นเพราะเหตุใด? วัยมันยังไม่สูง ทั้งยังไม่มีภรรยา บุคลิกก็ไม่เลว วิชาผีมือยิ่งเป็นอันดับหนึ่งของชั้นหนึ่ง มีที่ใดไม่คู่ควรกับท่าน?"

ชั้งชือชือร้องสุดเสียง

"มันอาศัยส่วนสัดใดมาคู่ควรกับเรา? มันความจริงมิใช่คน!"

เตียเฮ่ายักกะพริบตาไปมา พลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านจะต้องตำหนิมันอัปลักษณ์เกินไป?"

ชั้งซือซือแค่นเสียงดังเฮอะ ถือว่าเป็นคำตอบ

เย้งตัวเนยจึงเดินเข้าไป ตบบ่าก๊วะซิงแซเบา ๆ แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หากท่านเปลี่ยนเป็นงามกว่านี้บ้าง นางอาจบางทีแต่งกับท่านก็ได้"

เตียเฮ่ายักกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ใช่แล้ว โกวเนยวัยสิบเจ็ดสิบแปด ใหนเลยจะไม่รักสวยรักงาม"

ก๊วะซิงแซกล่าว

"พวกท่านต้องการให้เราเปลี่ยนเป็นงามกว่านี้บ้าง?"

"ยิ่งงามยิ่งประเสริฐ"

ก๊ะขิงแซพลันหัวร่อกล่าว

"นั่นก็ง่ายดาย"

มันพลันหันขวับไป จนครึ่งวันจึงหันช้า ๆ กลับมาอีกครั้ง

เตียเฮ่ายี้ปรบมือหัวร่อกล่าว

"เปลี่ยนเป็นงามอีกมากมายจริง ๆ บุรุษเช่นนี้กระทั่งข้าพเจ้ายังพอใจยิ่ง"

เย้งตัวเน้ยหัวร่อคิกคิกกล่าว

"ดูท่าหากขิงโกวเน้ยยังไม่ยอมแต่ง นางก็จะขิงแต่งก่อนแล้ว"

เตียเฮ่ายี้โพล่งขึ้น

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย"

ความจริง ขิงขือขือแม้จะตายก็มิยอมเหลือบแล

คนผู้นั้นสักแวบหนึ่ง ตอนนี้กลับอดมิได้ต้องเงยหน้ามองไป

นางเพียงเห็นในวูบแรก ต้องตะลึงลานทันที

ก๊วะชิงแซได้แปรเปลี่ยนเป็นอีกผู้หนึ่งโดยสิ้นเชิงจริง ๆ

เปลี่ยนเป็นชายกลางคนที่หล่อเหลาองอาจ ท่วงท่าเจนโลก และยังมีเสน่ห์อย่างรุนแรงด้วย

เป็นเสน่ห์ที่สามารถสั่นไหวหัวใจดรุณีให้เคลิบเคลิ้มได้

ชั้งอีอีแทบไม่ยอมเชื่อสายตาตัวเอง

เธอหันมองหน้านางพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หรือท่านไม่เคยได้ยินเรื่องการปลอมแปลงโฉม?"

ชั้งอีอีเคยได้ยิน

แต่ใบหน้าก๊วะชิงแซแม้ไม่มีความรู้สึก ดแล้ว

กลับไม่ใช่เคยผ่านการปลอมแปลงโฉมมา

อาจบางที เนื่องเพราะชั้งชื่อชื่อไม่เคยพิจารณาใบหน้ามันก่อนเลยก็ได้

นางความจริงไม่กล้าเหลือบมองคนผู้นี้ให้มากกว่าสักแวบเดียวเลย

แต่เมื่อมันเป็นคนมีรูปลักษณะประเสริฐเช่นนี้อยู่ โฉมพาลจะปลอมแปลงเป็นสภาพที่ไม่คล้ายคนเช่นนี้ ?

หรือเนื่องเพราะมันไม่กล้าเปิดเผยโฉมหน้าและศักดิ์ศรีแท้จริงของมัน ดังนั้น ไม่กล้าใช้โฉมหน้าแท้จริงพบกับผู้คน ?

ศักดิ์ศรีแท้จริงของมันเป็นผู้ใดกันแน่ ?

ชั้งชื่อชื่อยิ่งคลางแคลงสงสัย แต่ไม่มีความหวาดหวั่นขวัญเสียดุจดังก่อน ๆ แล้ว

สภาพของกวะชิงแซในตอนนี้ มิว่าผู้ใดได้เห็น

ต้องไม่มีความหวาดหวั่นขวัญเสียแน่ มันไม่เพียงหล่อเหลาสง่าเท่านั้น รอยยิ้มยิ่งนุ่มนวลน่าสนิทสนม

มันจ้องมองชั้งซือซือพลางกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เราตอนนี้ย่อมควรมีคุณสมบัติคู่กับท่านได้แล้ว?"

เตียเซ่ายักล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"รูปลักษณะดั่งท่าน แม้นับเป็นเทพอิตาจุติมาจริง ท่านก็คู่ควรได้"

จิตใจชั้งซือซือคล้ายดั่งอ่อนไหวไปบ้าง แต่พลันหันศีรษะอย่างแรงแล้วร้องเสียงก้อง

"ไม่ได้"

เตียเซ่ายถาม

"ไฉนยังไม่ได้?"

ชั้งซือซือตอบ

"กระทั่งมันเป็นผู้ใดเรายังมิทราบ ไหนเลยแต่งกับมันได้?"

เตียเฮ่ายกล่าว

"นี่มิมีเหตุผล คนมีศักดิ์เช่นดังข้าวเสียวเจียะย่อมแต่งกับคนมีหน้ามีตา"

เฮ้งตวนยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"โชคดีที่ว่าชิงแซ่ท่านนี้ของพวกเรา ก็มิใช่คนไร้ความเป็นมายิ่งใหญ่ ท่านทั้งสองไม่เพียงคู่ควรในเรื่องรูปกายเท่านั้น ยังมีศักดิ์ฐานะคู่ควรกันด้วย"

ซังซือซือร้องออเป็นที่สงสัย เฮ้งตวนยกล่าวต่อไป

"หากท่านรู้จักซือแซ่แท้จริงของมัน ไม่แน่ว่าต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ชั้วชือชือร้องออเบ็นเชิงสงสัยอีกครั้ง เยังตัวเนีย กล่าวเสียงอ่อยอิ่ง

"ท่านเคยได้ยินนามลี่วฮวงกุกมาหรือไม่?"

ลี่วฮวงกุก!

คนผู้นี้ถึงกับเบ็นวีรบุรุษอันดับหนึ่งของดินแดน กังหน่านามลี่วฮวงกุกได้!

ชั้วชือชือตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่จริง ๆ

ลี่วฮวงกุกก็เบ็นผู้ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกนึกคิดของนาง นางคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด คนที่ต่ำข้าจนไร้ยางอายผู้นี้ ถึงกับเบ็นผู้ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกนึกคิดของนางได้!

เอ๊ยฮ้วมกับลื่วฮวงกุก

หาๆกเปลี่ยนเบี่นเมื่อก่อน ชั้งตั้วเสียวเจียะมิแน่จะร้องขั้น กระโดดขึ้นอีก

แต่ชั้งเสียวเจียะในตอนนี้ผิดกว่าเมื่อกาลก่อนมากแล้ว

คราน้นางถึงกับยังข่มกลั้นใจไว้ได้ ถลึงจ้องมันผู้นั้นพลางกล่าว

"ท่านคือลิ่วฮวงกุกจริง ๆ ?"

ลิ่วฮวงกุกยิ้มพลางตอบ

"ไม่แปลกปลอมแม้แต่น้อยนิด"

ชังซือซือโพล่งขึ้น

"ท่านคือลิ่วฮวงกุกที่มีวิชาผีมือเป็นยอดของกังหน่ำ มีภูมิปัญญาที่ไม่มีใครในแดนดินทัดเทียมจริง ๆ?"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ลิ่วฮวงกุกมีเพียงร้านเดียว มันไม่มีสาขาอื่นๆ"

มันไม่เพียงมีรูปลักษณะเปลี่ยนแปรเท่านั้น กระทั่งเสียงก็เปลี่ยนแปรด้วย เปลี่ยนเป็นนุ่มนวลรื่นหู และมีมารยาทอย่างยิ่ง ถึงกับยังมีอารมณ์ขันอีกด้วย....อย่างน้อย ตัวมันเองรู้สึกขบขันอยู่

ชังซือซือกล่าว

"ท่านว่าท่านเป็นลิ่วฮวงกุก แต่ข้าพเจ้าไหน

เลยจะทราบว่าท่านเป็นตัวจริงหรือตัวปลอม ?"

ลิ่วยวงกุกยิ้มเล็กน้อยพลันทะยานกายขึ้นอากาศ

เห็นศีรษะมันใกล้จะกระแทกใต้เพดานห้องแล้ว พลันกางแขนทั้งสองออก ร่างแฉลบไปทางด้านข้างดุจดั่งเป็นนกนางแอ่น

บินขนานไปกับเพดานห้อง !

เตียเซ่ายิ้มหัวร่อพลางปรบมือชมเชย

เฮ้งตั้วเนี่ยร้องโพล่งขึ้น

"นี่คือเจ็ดกระบวนท่านางแอ่นบินอันเป็นสุดยอดวิชาตัวเบาที่ผึกยากที่สุด และก็เป็นวิชาเฉพาะตัวของลิ่วยวงกุกด้วย"

เตียเซ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ไม่ต้องให้ท่านบอก ซังตั้วเสียวเจี๊ยะมิใช่คนไม่รู้จักของ"

ชั้งซือซือย่อมรู้จักของ

นางย่อมทราบ วิชาตัวเบาที่เปลี่ยนกระบวนท่ากลางอากาศเยี่ยงนี้ คือสุดยอดวิชาตัวเบาที่ผีกยากที่สุด

นางอดมิได้ต้องลอบถอนใจ ดูท่าคนที่สามานย์ไร้ยางอายผู้นี้ เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกนึกคิดของนางจริง ๆ

ลิ่วฮวงกุกได้พลิ้วลงมาเบื้องหน้านางดุจปุยนุ่นร่อยย้มบนใบหน้ายังคงนุ่มนวลน่าสนิทสนมดังเดิม กล่าวช้า ๆ

"ตอนนี้ท่านเชื่อแล้วกระมัง?"

ชั้งซือซืองุนงงครู่หนึ่ง พลันถอนหายใจยาวกล่าว

"ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว แต่กลับยิ่งไม่เข้าใจ"

"ไม่เข้าใจ? ไม่เข้าใจในเรื่องอันใด?"

"บุคคลเช่นดั้งท่าน หากมาสู่ขอข้าพเจ้าโดยเปิดเผยตรง ๆ ไม่แน่ว่าข้าพเจ้าแต่งให้ท่านเสียนานแล้ว ไฉนพาลต้องตีวงกว้างปานนี้ด้วย ?"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวอย่างขัมแย้ม

"ท่านแต่งให้ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ยังไม่สาย"

"ตอนนี้สายเกินไปแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

"เนื่องเพราะ...เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีคนรักแล้ว"

ลิ่วฮวงกุกหน้าเศร้าลงทันที แต่นเสียงเย็นชา

"แต่เสียดายที่คนรักผู้นั้นของท่าน เป็นฆาตกรที่ไม่อาจเห็นเดือนเห็นตะวันตลอดกาลนาน"

ชั้งซือซือกะพริบตากล่าว

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าหมายถึงฉินกอ ?"

"หรือไม่ใช่ ?"

ดวงตาขั้งขือขือคล้ายดั่งเป็นประกายอีกครา พลันแค่นหัวร่อกล่าว

"หากท่านเข้าใจคนรักข้าพเจ้าคือฉินกอ จึงได แสร้งวางอุบายบ้ายผิดกล่าวหามันฆ่าหลวงจีนตอสือ เป็นฆาตกรร้ายที่น่าตาย ท่านก็ผิดมากแล้ว"

ลิ่วฮวงกุกบึ้นหน้ากล่าว

"หากมิใช่ฉินกอเป็นผู้ใด?"

ขั้งขือขือขบริมผีปากแล้วตอบ

"รูปลักษณะมันแม้ไม่น่าดูเท่าท่าน แต่กลับเป็นคนที่ฉลาดอย่างยิ่ง น่ารักอย่างยิ่ง"

ลิ่วฮวงกุกเค้นเสียงหนัก ๆ

"ที่ท่านว่าเป็นผู้ใดแน่?"

"มันแซ่เอียนามอ้วม!"

นางแสร้งชายตาไปลอบสังเกตสีหน้าลิ่วฮวงกุก

มิคาด ลี่ฮวงกุกไม่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนจากเดิมแม้แต่น้อยนิด

ชั้งซือซือกล่าวต่อไป

"มันไม่เพียงเป็นคนที่ข้าพเจ้าพอใจอย่างยิ่งเท่านั้น ยังเป็นบุตรเขยที่เตียเตียข้าพเจ้าหมายไว้ด้วย ดังนั้นข้าพเจ้าแม้นับว่าไม่ต้องการแต่งกับมันก็ไม่ได้แล้ว นอกจาก...."

"นอกจากกระไร?"

ชั้งซือซือส่งเสียงราบเรียบ

"นอกจากมันยอมยกข้าพเจ้าให้ท่านเอง"

ลี่ฮวงกุกครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ขอเพียงมันยอมยกท่านให้เรา ท่านก็ยอมแต่งกับเรา?"

"ถูกต้อง"

"ครั้งนี้ท่านไม่อาจกลับคำเด็ดขาด ?"

"ไม่กลับคำเด็ดขาด"

ตอนนางกล่าวคำนี้ไป ต้องลอบหัวร่อในใจจนไม่อาจข่มกลั้น

"บีศาจหัวโตตัวนั้น แม้มีหน้าที่จัจอยู่มากหลาย แต่ต้องไม่ใช่เป็นคนชายมิตรสหายเด็ดขาด"

อย่าว่าแต่ เปลือกนอกมันแม้จะแสร้งบึ้นเบ้นดุร้ายอย่างยิ่ง ความจริงจิตใจมันไม่แน่ว่าลอบหลงรักนางมานานแล้วก็ได้

"หากมันทราบว่าอยู่ที่นี่ จะต้องโถมมาช่วยเราโดยไม่คำนึงถึงเภทภัยใด ๆ เป็นแน่"

มันไยมิใช่เคยช่วยนางมามากมายหลายครั้งแล้ว นึกถึงตอนนี้ ในใจยิ่งอ่อนออดเกิดความอบอุ่นจนตีมค่ำขึ้นมิได้

ทันใดนั้น เรื่องที่นางคิดล้วนเป็นคุณความดีของเอยฮ้วมทงสิ้น

มาตรแม้นนางเมื่อครู่ยังแค้นมัน ยังขุ่นเคืองมัน แต่ตอนนี้กลับลืมเลือนจนหมดสิ้นมิหลงเหลือ

ลิ่วยวงกุกถึงกับเงียบงันไปแล้ว

มันคล้ายดั่งได้พบเห็นเป็นเรื่องที่ไม่อาจเป็นไปได้เด็ดขาด

ขั้งขือขือชายตามองมันแล้วกล่าวเสียงอ่อยอิ่ง

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว ครั้งนี้ต้องไม่คืนคำเด็ดขาด ท่านไฉนไม่ไปหามันมาสนทนา ไม่แน่ว่ามันยอมรับปากก็ได้"

ลิ่วยวงกุกครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน พลันแย้มยิ้มกล่าว

"เราไม่ต้องไปหามัน"

ขั้งขือขือกะพริบตาถาม

"เพราะเหตุใด? หรือท่านไม่ต้องการข้าพเจ้าแล้ว?"

"เราต้องการ แต่มิต้องไปหามัน เนื่องเพราะ...."

ชั้งชือชือตกลั้นไม่ได้แล้ว รีบถามขึ้น

"เนื่องเพราะกระไร"

รอยยิ้มของลิ่วฮวงกุกมีเลศนัยลึกลับ เน้นทีละคำ

"เนื่องเพราะมันความจริงใกล้จะมาแล้ว"

ชั้งชือชืองุนงงงุบงิงโพล่งขึ้น

"ท่าน....ทราบได้อย่างไร?"

ลิ่วฮวงกุกหัวร่อด้วยเลศนัยลึกกว่าเดิม

"หรือบีศาจหัวโตก็คงอยู่ในหลุมพรางของพวกมันด้วย?"

เบ็นไปไม่ได้เด็ดขาด!

"ศิวะมันโตปานนั้น ไหนเลยจะหลงกลผู้อื่นได้โดยเหลวไหลง่ายดาย อย่าว่าแต่ ยังมีฉินกออยู่ข้างมันอีกผู้หนึ่ง"

ด้วยวิชาบู๊กับภูมิปัญญาของทั้งสองคนนี้ ต่อให้ลิ่วฮวงกุกอีกสิบคนก็มิแน่รับมือได้

ชั้งชือชืองุนงงครู่หนึ่ง อดมิได้ต้องหัวร่อขึ้นบ้าง

นางตอนนี้เพียงหวังว่า ลิ่วฮวงกุกมิได้หลอกลวงนาง เพียงหวังว่าเอียฮ้วมมาในเวลารวดเร็วยิ่ง

ขณะเวลานั้นเอง นางได้เห็นคนผู้หนึ่งเดินทอดน่องเข้าด้วยทีท่าโปรดโปร่ง

เอียฮ้วม

เอียฮ้วมมาแล้วจริงๆ

หากท่านพิจารณาโดยละเอียด จะต้องพบเห็นผู้คนส่วนมากในโลกนี้มีทีท่าที่เปลี่ยนแปรได้ในทุกเวลาทุกโอกาส

ขัวพริบตาก่อน มันอาจบางทียังเป็นวิญญูชน แต่อีกพริบตาให้หลัง มันพลันแปรเปลี่ยนเป็นอันธพาลร้าย เมื่อพริบตาก่อน มันยังยกน้ำชารินสุราให้ท่าน กระทั่งยังแค้นที่ไม่อาจคุกเข่าไปเลียเท้าของท่าน แต่อีกพริบตาให้หลัง มันอาจบางทีจะบั้นหน้าเตะท่านกระเด็นออกไปก็ได้

คนเช่นนี้แม้มีไม่มาก แต่ก็มีไม่น้อย

โชคดีที่ในโลกยังมีคนประเภทหนึ่ง ตอนท่านพบมันในยามมีโชค มันก็สภาพเช่นนั้น ตอนท่านพบมันในยามอับโชค มันยังคงเป็นเช่นนั้นอีก

เอียงอ้วนคือคนประเภทนี้

มิว่าท่านพบมันในเวลาใด พบมันในสถานที่ใด? มันมักมีสารรูปที่เฮ ๆ ฮา ๆ ไม่แยแสสนใจอยู่เสมอมา

ศีรษะของมันดูแล้วโตใหญ่กว่าผู้อื่นตลอดกาล ยามเดินเชื่องช้าไม่ลนลานตลอดกาล คล้ายดังว่า ต่อให้ฟ้าถล่มลงมามันก็ไม่กระวนกระวาย

บุคลิกลักษณะเยี่ยงนี้ ไม่อาจนับเป็นสง่าภาคภูมิได้ ยิ่งไม่อาจนับว่าน่ารักได้

แต่ในสายตาและจิตใจของข้าขอตอนนี้ ไม่มีผู้ใดในโลกจะน่ารักยิ่งกว่ามันแล้ว

"มันจะต้องเสี่ยงชีวิตมาช่วยเราเป็นแน่"

ขอเพียงเอ้ยอ้วมมา ในโลกยังจะมีเรื่องใดที่คลี่คลายไม่ได้อีก?

ขั้งขือขือบีบียินดีจนแทบกระโดดโลดเต้น

ประหลาดที่ว่า ลิงยักษ์วงกุกเมื่อเห็นเอ้ยอ้วม ถึงกับไม่มีทีท่าตื่นตระหนกตกน้อยนิด กลับมีสีหน้าชื่นชมยินดีจนเห็นชัด

มันถึงกับกวักมือให้เอ้ยอ้วมแล้วกล่าว

"ท่านเข้ามา"

เอ้ยอ้วมเดินเข้าไปจริง ๆ

ความจริงขั้งขือขือเข้าใจ พอมันลงมาได้ ฉิ่นก็ต้องติดตามหลังมาในบัดดล

มิคาด เอ้ยอ้วมได้แต่ยืนสงบอยู่ในที่นั้น ใบหน้าถึงกับยังมีรอยยิ้มอยู่

ซังซือซือเริ่มร่ำพึงร่ำพันในใจ

"อาจบางทีมันเพียงแต่รอคอยโอกาส บีศาจหัวโตผู้นี้หนักแน่นเยือกเย็นเสมอมา"

นางจับตามองมือของมัน หวังอย่างยิ่งว่า มือคู่นี้พลันตวัดขึ้นเค้นคอลิ่วฮวงกุกไว้

แต่เอ้ยฮ้วมกลับไม่เคยเหลือบมองนางแม้สักแวบเดียวเสมอมา คล้ายดั่งว่า ไม่เคยพบเห็นนางอยู่ในห้องนี้เลยก็ปาน

ลิ่วฮวงกุกยิ้มพลางกล่าว

"ท่านมาข้าไปแล้ว"

เอ้ยฮ้วมยิ้มพลางตอบ

"เสียใจ"

ลิ่วฮวงกุกกล่าว

"ท่านไม่ต้องแสดงความเสียใจกับข้าพเจ้า ซังซั

ตั้วโกวเนี่ยรอท่านตลอดเวลา รอจนกระวนกระวายยิ่งแล้ว"

"อ้อ?"

เอี่ยอ้วมมีท่าคล้ายดังจนบัดนี้จึงได้พบเห็นชั้งซือซือก็อยู่ด้วย หันมามองนางแล้วแย้มยิ้มกล่าวเสียงราบเรียบ

"เสียใจ ข้าพเจ้าไม่ทราบท่านมารอข้าพเจ้าในที่นี้"

ชั้งซือซือเบิ่งตากลมกว้างพลางร้อง

"ท่านไม่ทราบ?"

เอี่ยอ้วมส่ายหน้า

ชั้งซือซือแทบอดมิได้ต้องกรีดร้องให้สุดเสียง พยายามข่มกลั้นไว้แล้วกล่าว

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้าไปอยู่สถานที่ใด ?"

เอียฮ้วมยิ้มพลางตอบ

"มิว่าท่านอยู่สถานที่ใด คล้ายดังมิได้เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าเลย"

"ท่าน....ท่านลืมว่าท่านเป็นผู้เรียกให้ข้าพเจ้า.... เข้ามาเอง ?"

"เท้างอกอยู่ในตัวท่าน ย่อมเป็นท่านต้องการมาเอง"

ขั้งซือซือตะลึงงานกับที่ ไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

นางพลันพบเห็น เอียฮ้วมคล้ายดังเปลี่ยนจากครั้งก่อนเป็นคนละคนแล้ว

คนแปลกหน้าที่นางมิเคยพบเห็นมาก่อนเลย !

หรือเอียฮ้วมผู้นี้เป็นคนอื่นปลอมตัวมาแอบอ้าง ?

เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด !

ศีรษะผู้อื่นต้องไม่โตปานนั้น ยามยิ้มก็ต้องไม่สนิทสนมนุ่มนวลปานนั้น

ลิ่วฮวงกุกยืนมือไพล่หลังดูอยู่ด้านข้าง แสดงว่าทั้งเบิกบานแจ่มใส บีติภาคภูมิ จวบจนบัดนี้จึงแย้มยิ้มกล่าว

"ขงโกวเนี้ยต้องการให้ข้าพเจ้าหาท่านมาสนทนา"

เอี้ยฮ้วมถาม

"สนทนาเรื่องใด ?"

"สนทนาถึงนาง"

"นางมีที่ใดน่าสนทนา ?"

"ข้าพเจ้าต้องการให้นางแต่งกับข้าพเจ้า แต่นางกลับว่าต้องให้ท่านเห็นพ้องด้วย"

"ต้องให้ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย?"

เอย อ้วมคล้ายดังรู้สึกเป็นเรื่องขบขันอย่างยิ่ง พลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่บิดานาง เหตุใดต้องให้ข้าพเจ้าเห็นพ้องก่อน?"

"เนื่องเพราะนางความจริงต้องการแต่งกับท่าน"

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว ต่อให้สตรีในแผ่นดินตายหมดตายสิ้น ก็ไม่กล้าให้นางแต่งกับข้าพเจ้า"

"นางว่ากระไร?"

"นางว่า บุรุษในแผ่นดินตายหมดตายสิ้น ก็ไม่แต่งให้ข้าพเจ้าเด็ดขาด"

พลันหันไปยิ้มให้ชิงชือชือแล้วกล่าวต่อ

"วาจานี้เป็นท่านกล่าวมาเอง ใช่หรือไม่?"

ชิงชือชือขบกรามแน่นแน่น ตัวสั่นระริกไม่หยุด

นางขุ่นเคืองจนไม่อาจส่งเสียง และไม่มีวาจาตอบโต้

นางรู้สึกแค้นจนใคร่เด็ดศีรษะโตใหญ่ของบีศาจหัวโต มาทุ่มให้กระจายดุจดั่งเบ็นแตงโม

ลิ่วฮวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อท่านบอกเยี่ยงนี้ ดูท่าพิธีวิวาห์ของเราสองไม่เป็นปัญหาอีกแล้ว"

เอ๋ยฮ้วมกล่าวตอบ

"ความจริงก็ไม่มีปัญหาแม้สักน้อยนิดอยู่แล้ว"

ลิ่วฮวงกุกหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ประเสริฐ ประเสริฐที่สุด เมื่อถึงเวลา ข้าพเจ้าต้องเชิญท่านมาดื่มสุรามงคลให้ได้"

เอ๋ยฮ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านไม่เชิญข้าพเจ้าก็ไม่ได้"

ลี่ยวงกุกหัวร่อเสียงก้องพลางโอบไหล่มันไว้จวบจนบัดนี้ ชั้งซือซือแม้เป็นคนบัญญาอ่อน ก็ดูออกว่าทั้งสองมีความสัมพันธ์ฉันท์ใดกันแล้ว

แต่นางยังอดมิได้ต้องถามไปคำหนึ่ง

"พวกท่านเป็นสหายกันมาก่อน?"

เอี๋ยอ้วมตอบ

"ไม่ใช่ พวกเรามิใช่สหาย...."

ลี่ยวงกุกยิ้มพลางกล่าวต่อให้

"พวกเราเป็นเพียงเอี๋ยตี๋ และเป็นเอี๋ยตี๋ที่ดีที่สุดด้วย"

ชั้งซือซือปากขาวซีดสั่นระริก โพล่งขึ้นว่า

"เรื่องราวตั้งแต่ต้นจนยุติ ล้วนเป็นพวกท่านวางแผนกันไว้ก่อนแล้ว?"

เอี๋ยอ้วมกล่าวเสียงอ่อยอิ่ง

"มันเมื่อครู่บอกแล้ว พวกเราเป็นเอียดีดีดี"

ขี้ขอขอถลึงจ้องมันแน่วนิ่ง พลันรวมกำลังทั้งตัวร้องสุดเสียง

"ผู้แซ่เอ้ย เอียอ้วม ท่านยังเป็นคนหรือไม่? ท่านเป็นตัวอะไรกันแน่?"

เอียอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เอียอ้วมความจริงก็มิใช่ตัวอะไร"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้มเช่นกัน

"ท่านเข้าใจว่ามันแซ่เอียจริง ๆ เป็นเอียอ้วมจริง ๆ?"

ขี้ขอขอคล้ายดังถูกแส้เข้าถนัดถนี่ นางกระทั่งยืนก็ไม่มีบัญญาทรงกาย เซถลาไปสองก้าวแล้วกระแทกนั่งลงบนโลงศพดังโครมใหญ่

นางคล้ายกับคนที่ใกล้จะจมน้ำตาย ตะเกียก

ตะกายด้วยความยากเข็ญจึงคว้าไม้ได้ท่อนหนึ่ง แต่พลันพบเห็น ที่คว้าไว้มิใช่ท่อนไม้ เป็นจระเข้....จระเข้ที่กินคน!

นางบัณฑิคล้ายดังจมดิ่งลงไปในใต้น้ำแล้ว ลึกเนิ่นนานให้หลัง นางจึงสามารถเค้นเสียงแหบแห้งขึ้นได้

"ท่านมิใช่เอียยัวม?"

เอียยัวมตอบ

"โชคดีที่ข้าพเจ้ามิใช่"

"แล้วเอียยัวมตัวจริงเล่า?"

"อยู่ที่วัดเสียวลิมยี"

"อยู่ทำอะไรในเสียวลิมยี?"

"สวดมนต์ เคาะไม้บักฮื้อ"

"มัน....เป็นหลวงจีนแล้ว?"

"มันตอนนี้พอจะนับเป็นหลวงจีนแก่พรรษาได้แล้ว"

ขยับขยับผงกศีรษะช้า ๆ พึมพำเบา ๆ

"เราเข้าใจแล้ว นับว่าเราเข้าใจ...."

นางเข้าใจจริงหรือไร ?

อาจบางทีนางแน่ใจว่าเข้าใจกระจ่าง แต่ยังมีเรื่องนอกเหนือจากนี้อีกบางประการ ที่นางแม้คาดผันก็ยังไม่ถึง

อับจนสิ้นหนทาง

ชั้งซือซือที่นั่งบนโลงศพ รู้สึกแค้นใจขอให้ได้นอนลงไปในโลงนี้เสียโดยเร็ว

นางความจริงเข้าใจ นางจะต้องร่ำไห้เป็นการใหญ่สักพัก แต่ตอนนี้ กระทั่งน้ำตากลับไม่มีหลั่งไหลออกมา นางไม่มีน้ำตาพอจะไหลได้

ไม่มีหวัง ก็ไม่มีน้ำตา มีแต่คนอับจนสิ้นหนทาง

จริง ๆ จึงรู้สึก ไม่มีน้ำตาหลั่งไหลเป็นความเจ็บปวดเพียงใด เป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวเพียงไหน ?

แต่ดูเปลือกนอกของนางแล้วกลับคล้ายสงบอย่างยิ่ง เยือกเย็นอย่างยิ่ง สงบเยือกเย็นเป็นพิเศษ

ลิ่วฮวงกุกจับตามองนางตลอดเวลา กล่าวอย่างขึงขัง

"ท่านบอกแล้ว ครั้งนี้ท่านต้องไม่กลับคำเด็ดขาด"

ชั้งซือซือผงกศีรษะอย่างเคลิบเคลิ้ม

"ข้าพเจ้าบอก"

"ท่านรับปากแต่งให้ข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้ารับปากท่านได้ แต่ทว่า....ข้าพเจ้ายังต้องถามท่านอีกคำหนึ่งก่อน"

"ขอเพียงท่านพอใจ ถามอีกพันคำก็ได้"

"ข้าพเจ้าเพียงต้องการถามท่าน ท่านไฉนจึงต้องให้ข้าพเจ้าแต่งกับท่านให้ได้ สตรีในโลกมิใช่มีข้าพเจ้าเพียงผู้เดียว ?"

ลี่ฮวงกุกกล่าวอย่างนุ่มนวล

"สตรีแม้มีมากหลาย แต่ชั่วชีวิตกลับมีเพียงนางเดียว"

"ข้าพเจ้าต้องการฟังความสัตย์จริง ท่านตอนนี้ยังกลัวกระไร ไฉนยังไม่ยอมบอกความจริงมา ?"

"เนื่องเพราะวาจาจริงต่างมิใคร่น่าฟัง"

"ข้าพเจ้าต้องการฟัง"

ลี่ฮวงกุกครุ่นคิดแล้วพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านทราบหรือไม่ ? ผู้รุ่มรวยที่สุดในแผ่นดินคือใคร ?"

"ท่านว่าเป็นผู้ใด ?"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คือท่าน ! ผู้รุ่มรวยที่สุดในแผ่นดินยุคนี้ก็คือท่าน"

ชิ้งซือซือนุนงงอยู่หนึ่งจึงกล่าวช้า ๆ

"ที่แท้ที่ท่านต้องการแต่งงานมิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่เป็นเงินของข้าพเจ้า"

ลิ่วฮวงกุกถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกก่อนแล้ว วาจาสัตย์จริงย่อมไม่น่าฟังเทียบเท่าคำโป้ปดมดเท็จ"

"ท่านไฉนไม่พาลฆ่าข้าพเจ้าแล้วจึงช่วงชิงทรัพย์สมบัติไป นั่นใยมิใช่ยิ่งรวบรัด ยิ่งสะดวกกว่ามากนัก"

"เยี่ยงนั้นกลับยุ่งยากมากความ"

"ยุ่งยากเยี่ยงไร ?"

"ท่านทราบว่าตระกูลชิ้งมีสมบัติอยู่เท่าใด ?"

"ไม่ทราบ!"

"แต่เรากลับสืบเสาะละเอียด ทุกเมืองใหญ่ทุกอำเภอของหกมณฑลภาคเหนือ ต่างมีกิจการค้าของตระกูลชั้งอยู่ หากเราไปแย่งชิงทีละแห่ง ต่อให้ชิงจนหนวดเคราขาวก็ไม่แน่จะชิงได้หมดสิ้น"

หยุดหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าวต่อ

"แต่หากข้าพเจ้าเป็นสามีของชั้งตัวเสียวเจี๋ยะ ไยมิใช่กลายเป็นเจ้าของกิจการค้าของตระกูลชั้งไปโดยถูกทำนองครองธรรม หากท่านเกิดโชคร้ายตายไป การค้าทั้งหลายของตระกูลชั้งก็กลายเป็นของผู้แซ่ลิ่วโดยชอบธรรม"

ชั้งซือซือผงกศีรษะช้า ๆ อีกครั้ง

"วิธีนี้นับว่าสะดวกกว่ากันมากนักจริง ๆ"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้ท่านยอมเข้าใจได้แล้ว ?"

"ความจริงข้าพเจ้าสมควรเข้าใจแต่แรก"

"แต่ท่านกลับคิดเหตุผลนี้ไม่ออกเสมอมา เนื่องเพราะเหตุผลนี้รวบรัดที่สุด แต่ที่พิสดารคือ มนุษย์เรามักกลับยิ่งยากจะเข้าใจ"

"ข้าพเจ้ายังมีเรื่องที่คิดไม่ออกอยู่อีกประการ"

"ท่านว่ามา"

"ในเมื่อท่านจะบังคับให้ข้าพเจ้าแต่งกับท่าน ไฉนยังให้ผู้นั้นปลอมเป็นเอียอ้วมมาช่วยข้าพเจ้า ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าความจริงต้องการให้ท่านแต่งกับมัน"

ชั้งขือขือแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านเข้าใจข้าพเจ้ายอมแต่งกับมัน ?"

"มีสตรีมากหลายที่เพราะต้องการทดแทนบุญ-

คุณที่ช่วยชีวิต ต่างยินยอมวิวาห์กับบุรุษที่ช่วยนาง"

"ดังนั้น ท่านจึงแสร้งสร้างโอกาสให้มันช่วยข้าพเจ้า?"

ลิ่วฮวงกุกหัวร่อกล่าว

"วิธีนี้แม้ถูกผู้อื่นใช้มาหลายครั้ง แต่ยังคงมีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง

"ท่านไฉนไม่เลือกผู้อื่น พาลมาเลือกตือโป๋ยก่ายตัวนี้ได้?"

"เนื่องเพราะมันเป็นเยี่ยดีของข้าพเจ้า หากมันมีเงินทอง ก็เท่ากับเป็นข้าพเจ้ามี"

"ท่านไฉนไม่คิดหาวิธีให้ข้าพเจ้าขอบคุณท่านด้นดันบุญคุณท่าน แต่งให้กับท่าน นั่นใยมิใช่รวบรัดกว่า?"

"บุคคลเช่นดั่งข้าพเจ้า มิว่ากระทำเรื่องราวใด

ว. ทศวิธ-ภาพ
พิชิตมาร
เล่มจบ
4.

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาส์น
230 นครเชษม พระนคร โทร. 217259

ยอดของเรื่องบู๊สยดสยองที่คันเค้นที่สุด สนุกสนานอย่างที่ท่านจะหาอ่านได้แห่งเดียวในเรื่อง

ผู้ยิ่งใหญ่

โดย ว. ณ เมืองลุง

เล่ม ๑ หนาเป็นพิเศษจำหน่ายในราคา

เล่มละ ๑บาท ๕๐ สตางค์

เล่ม ๑๑ จบ ราคา ๙.๐๐ บาท

โปรดบอกร้านที่ท่านซื้อประจำ
ให้เก็บไว้โดยเฉพาะ ช้าอาจหมดเสียก่อน
เพราะพิมพ์จำนวนจำกัด

พิมพ์ที่ โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ ธนบุรี
นายเที่ยง เพียรประกิจ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2514 โทร. 65460

เรื่อง "**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ ประพันธ์โดย "โก้วเล้ง" เจ้าของผลงานเรื่อง "**เซียวฮื้อ**" "**ฤทธิมีดสั้น**" ที่เขียนในลีลาแปลกและใหม่ แหวกออกจากวงจำกัดของเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" โดยสิ้นเชิง โดยท่านจะไม่มีทางเดาเรื่องได้ถูกต้องเด็ดขาด!

"**ผู้ยิ่งใหญ่**" นี้ เป็นเรื่องขบขันครึกครื้นมีความยาวเพียงสิบกว่าเล่มเท่านั้น หวังว่าท่านควรติดตามจนถึงตอนจบที่ผิดคาดหมายอย่างนึกไม่ถึงนี้ด้วย

ควรอย่าได้เปิดเผยโฉมหน้าเองจะประเสริฐสุด ท่านตอบนี้อาจบางทียังไม่เข้าใจเหตุผลของความนี้ แต่วันหน้าจะต้องค่อย ๆ เข้าใจได้เอง"

ขงจื๊อขานแค่นเสียงเย็นชา

"อาจบางทีข้าพเจ้าตอบนี้เข้าใจแล้ว"

"อ้อ?"

"ท่านไม่เสนอหน้าออกไปเอง หากเรื่องที่กระทำล้มเหลว ก็ไม่พัวพันมาถึงศีรษะท่าน ดังนั้น ท่านจึงยังคงเบ็น "กังหน้าได้เฮียบ" ไปตลอดกาล มิว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาหาจุดอ่อนของท่านออกมาได้"

นางพลันแค่นหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"แต่ข้าพเจ้ากลับหาจุดอ่อนของท่านออกมาได้ จุดอ่อนของท่านคือฉลาดเกินไป!"

ลี่ยวงกุกแย้มยิ้มกล่าว

"ท่านก็คล้ายไม่ไว้เวลาเกินไป"

"บัดนี้ ท่านยังคงเปิดเผยตัวออกมาแล้ว?"

"ถูกต้อง"

"ท่านไฉนพลันเกิดความคิด...."

"ประการแรก เนื่องเพราะข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านชิงชังเฮียตี้ผู้นี้ของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง ต้องไม่ยอมแต่งให้มันเด็ดขาด ประการสอง เนื่องเพราะข้าพเจ้าตอนนี้ร้อนเงินต้องการใช้โดยด่วน ไม่มีเวลาจะมาเล่นกลกับท่านอีกต่อไปแล้ว"

"ดังนั้น ท่านจึงยอมบอกความจริงกับข้าพเจ้า?"

"ตอนนี้มิว่าท่านจะกล่าวกระไร ต่างไม่เป็นปัญหาสำคัญเท่าใดแล้ว"

"ตอนนี้ท่านคิดจะทำอย่างไรกันแน่?"

"พวกเราย่อมต้องกลับไปวิวาห์กันที่ชั้งแกจึงก่อน และยังต้องให้ชั้งยี่เอ๊ยเป็นผู้ประกอบพิธีมงคลนี้เองด้วย"

"ชั้งยี่เอ๊ยคนใด?"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ย่อมเป็นคนที่ท่านเห็นเมื่อครู่นั้น"

"จากนั้นเล่า?"

"รอจนผู้คนในวงพวกนักเลงต่างยอมรับ ข้าพเจ้าเป็นโกวเอ๊ย (เขย) ของตระกูลชั้งยี่เอ๊ยผู้นี้ก็จะบ่วยตายโดยสงบ"

"รอจนตอนนั้น ข้าพเจ้าก็ย่อมพลันโชคร้ายเป็นโรคบ้าจนบันตายไปบ้าง!"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวเสียงราบเรียบ

"โฉมสะคราญมักอาภัพ สตรีสวยงามแสะชาญ

ฉลาด มักจะไม่มีอายุยืนยาว"

"จากนั้น สมบัติของตระกูลชั้ง ย่อมตกเป็นของผู้แซ่ลิ่วโดยชอบธรรม"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวเสียงอ่อยอิ่ง

"แต่คุณความดีที่ตระกูลชั้งมีต่อเรานั้น เรายังไม่ลืมเลือนตลอดกาลนาน ทุกตรุษทุกสารทของทุกปี เราจะต้องไปหลั่งน้ำตาในสุสานตระกูลชั้งสักหลายหยดแน่นอน"

ชั้งซือซือถอนใจกล่าว

"ที่ท่านคิดนับว่าแนบเนียนอย่างยิ่งจริง ๆ แต่เสียดายท่านยังลืมไปเรื่องหนึ่ง"

"อ้อ?"

"ในเมื่อท่านบอกความจริงมาแล้ว หรือข้าพเจ้ายังจะยอมแต่งงานกับท่าน?"

"ท่านไยมิใช่รับปากเราแล้ว? และยังบอกไม่กลับคำเด็ดขาดด้วย?"

"คำรับปากของสตรีที่มีแก่ผู้อื่น พร้อมที่จะถือเป็นผายลมสุนัขได้ทุกเวลา"

ลิ่วฮวงกุกพลันหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ท่านเข้าใจว่าเรามิได้นึกถึงไม้นั่นจริง ๆ? ลิ่วฮวงกุกมีภูมิปัญญาเป็นเลิศของแผ่นดิน แผนที่วางไม่เคยล้มเหลวมาสักครั้ง ไหนเลยจะเป็นชื่อเสียงที่ได้มาโดยง่ายดาย"

"ท่าน....แม้นับว่าท่านสามารถบังคับให้ข้าพเจ้าแต่งกับท่าน แต่ต้องไม่มีบัญญาให้ข้าพเจ้าเข้าพิธีวิวาห์กับท่านต่อหน้าผู้คนมากหลาย ท่านอย่าได้เพ้อฝันไป"

"เราไม่เคยชมชอบเรื่องเพ้อฝัน"

"หรือท่านมีบัญญาให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนความคิดเห็นได้?"

"เราไม่ต้องการให้ท่านเปลี่ยนความคิดเห็น เพียงให้ท่านไม่มีบัญญาส่งเสียงว่ากล่าวก็ใช้ได้แล้ว

"แต่เท้ายังคงอยู่ในตัวข้าพเจ้า ท่านมีวิธีใดสามารถให้ข้าพเจ้ากราบไหว้พ้าดินกับท่าน ?"

"แต่เราพอจะอาศัยเท้าผู้อื่นมาแทนเท้าของท่านตอนเจ้าสาวเดินอยู่ในพิธี ไยมิใช่มักต้องให้ผู้อื่นประคองเสมอมา ?"

ขั้งขือขือดื้นเต้นอย่างยิ่งตลอดมา แต่ข่มไว้ได้ตลอดมา

คนเราหากถึงตอน ที่ไม่มีหนทางใดพอจะพึ่งพาอาศัย มักจะกลับกลายเป็นเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวขึ้นได้

แต่บัดนี้ น้ำตานางกลับต้องหลั่งไหลมาโดยไม่อาจข่มกลั้นแล้ว

นางขบริมผีปากแนบแน่น จนเนิ่นนาน ให้หลัง

จึงระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบ มาตรว่าท่านกล่าวเยี่ยงนี้ แต่ความจริงต้องไม่ทำดังนี้เด็ดขาด"

"ท่านไม่เชื่อว่าเราเป็นคนลั่นปากได้ ก็กระทำตามได้?"

"ท่านตัวเองก็ย่อมเข้าใจกระจ่าง การทำดังนี้ต้องกระตุ้นผู้อื่นให้คลางแคลงสงสัย มิเช่นนั้น ท่านทำดังนี้เสียนานแล้ว ไหนเลยจะวกวนเรื่องราวให้ยุ่งยากปานนี้ ไหนเลยจะยอมรอจนถึงบัดนี้?"

"ก็ใช่ สหายของข้ายี่เอียมีมากอย่างยิ่ง ด้วยศักดิ์ศรีของเรา ย่อมไม่อาจให้ผู้ใดคลางแคลงสงสัยเราได้ ดังนั้น ข้าพเจ้าจะต้องหาคนที่ว่ากล่าวแทนท่านมาก่อนสักคน"

"ไม่มีผู้ใดสามารถว่ากล่าวแทนข้าพเจ้าได้"

"มีแน่ ข้าพเจ้าประกัน วาจาที่นางกล่าวแทนท่าน มิว่าผู้ใดก็ต้องเชื่อสนิทใจ"

"หรือท่านสามารถหาคนเช่นนั้นได้แล้ว?"

"ท่านไม่เชื่อ?"

"ท่าน....ท่านหาผู้ใด?"

ความจริง นางไม่ต้องถามวาจานั้นไปเลย เนื่องเพราะตอนนั้น นางได้เห็นเตียเฮ่ายู้งมือคนผู้หนึ่งเดินเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

นางคิดไม่ถึงตลอดกาล ว่าคนผู้นี้จะขายนางได้!

นางยอมตายก็ไม่ยอมเชื่อ แต่มิอาจไม่เชื่อได้!!

.....

ชั้งชิม

ในที่สุด นางก็ได้พบชั้งชิมแล้ว!

ชั้งชิมแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม กุมมือเตียเฮ่ายู้ไว้

คล้ายดังที่ทุมมือชั้งชือชือเมื่อกาลกระโน้นไม่ผิดเพี้ยน

นางดูแล้วยังคงปราดเปรื่องแจ่มใส ยังคงไว้เดียงสาดุจดังเดิม

ใบหน้านาง กระทั่งแววเอียงอายเสียใจสักน้อยนิดก็ไม่มี

ชั้งชือชือความจริงพอใจเห็นนางยิ้มอย่างยิ่ง ชมชอบปากน้อย ๆ ยามแย้มยิ้มของนางเป็นที่สุด มีบางครั้งนางคล้ายดังรู้ความอย่างยิ่ง เจนโลกอย่างยิ่ง มีแต่ตอนนางหัวร่อหรือแย้มยิ้ม นางก็กลายเป็นทารกไป

ทารกย่อมน่ารักเสมอมา

รอยยิ้มของชั้งชิมในตอนนั้น คล้ายดังทารกจริง ๆ!

แต่ตอนนี้ชั้งชือชือกลับมิได้เห็นรอยยิ้มนั้น โชคดีที่มิได้เห็น มิเช่นนั้น นางอาจบางทีจะขุ่นเคืองจนกลั้งใจตายไปทันทีก็ได้

มาตรว่าดวงตาของนางเบิ่งกลมใหญ่ แต่กลับไม่เห็นกระไรทั้งสิ้น

กระทั่งเสียงที่ลิ่วฮวงกุกกล่าว นางพึงแล้วยังคล้ายรู้สึกแว่วมาจากสุดแสนไกล

ลิ่วฮวงกุกกำลังถามชั้งชิม

"เรื่องนี้สมควรทำอย่างไร ? ตอนนี้เจ้าเข้าใจกระจ่างแล้วกระมัง ?"

ชั้งชิมแย้มยิ้มกล่าว

"เมื่อครู่เตียเจ้เจ้ได้บอกมาครั้งหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าไม่ลืมเลยแม้สักคำเดียว"

ลิ่วฮวงกุกถาม

"นางว่ากระไร ?"

ชั้งชิมตอบ

"เมื่อคาวาน ข้าพเจ้าติดตามเล่าเอียกับเสียว-

เจ๊ะกลับบ้าน ตอนนั้น ผู้คนในบ้านต่างหลับหมดสิ้นแล้ว ดังนั้น พวกเราจึงลอบเข้าไปทางประตูหลังโดยไม่มีผู้ใดพบเห็น"

"ไฉนต้องลอบเข้าไปทางประตูหลัง?"

"เนื่องเพราะตอนนั้นตัวเสียวเจ๊ะพูดไม่ได้ และเดินไม่ได้แล้ว ย่อมไม่อาจให้ผู้อื่นได้เห็นสภาพเช่นนั้นของนาง"

ลิ่วฮวงกุกผงกศีรษะถามอีกครั้ง

"หากในวันรุ่งขึ้นมีคนถามถึงนาง ไฉนไม่ออกไปเดินเล่นในอุทยานดูดังครั้งก่อน ๆ?"

ชั้งชิมตอบ

"ข้าพเจ้าก็จะบอก เสียวเจ๊ะรู้สึกละอายจึงไม่แต่งตัวออกไปพบเห็นผู้คน"

"นางอายในเรื่องอันใด?"

"เนื่องเพราะอีกสองวันก็เป็นวันมหามงคลของเสียวเจี๊ยะ ต้องเป็นเจ้าสาวแล้ว ย่อมมีความละอายอยู่"

"เหตุไฉนจึงประกอบพิธีวิวาห์โดยฉุกละหุกปานนั้น?"

"เนื่องเพราะขงยี่เอียบ่วยแล้ว ต้องการพิธีมงคลมาลบล้างอาถรรพณ์โดยด่วน"

ลี่ฮวงกุกผงกศีรษะช้า ๆ กล่าวถามอีก

"ขงยี่เอียไฉนพลันบ่วยไปได้?"

"ผิดอากาศในระหว่างทางจนโรคเก่ากำเริบ ดังนั้น จึงบ่วยหนักอย่างยิ่ง"

"เนื่องเพราะขงยี่เอียบ่วยหนัก จึงรีบเร่งต้องการประกอบพิธีวิวาห์ให้ตัวเสียวเจี๊ยะ ท่านผู้เฒ่าคงจริงมีจิตเจตนาเยี่ยงนั้นอยู่?"

ขงจิมตอบ

"เนื่องเพราะท่านบ่วยหนักยิ่ง ดังนั้น ไม่อาจ ออกมาต้อนรับอาคันตุกะทางห้องพิธี แม้นับว่าเป็นสหาย ที่สนิทอย่างยิ่ง ก็มีแต่ต้องเชิญไปนั่งในห้องของท่านเท่า นั้น"

"ยังมีเล่า ?"

"คนบ่วยย่อมไม่อาจถูกลม ดังนั้น ในห้องของ ท่านจะต้องบีดหน้าต่างทุกบาน และยังมีม่านหนาอีกชั้น หนึ่งด้วย"

"ไฉนต้องใช้ม่านหนาอย่างยิ่ง ?"

"ในเมื่อคนบ่วยไม่อาจลุกขึ้นนั่ง ไม่อาจถูกลม และไม่อาจกล่าววาจา อย่างมากเพียงนอนทักทายกับ มิตรสหายอยู่บนเตียงเท่านั้น อย่าว่าแต่ ในเมื่องาน มงคลประกอบขึ้นโดยฉุกละหุก มิตรสหายที่พอจะส่งข่าว ให้ทราบก็จะมีไม่มากเลย"

ลิ่วยวงกุกผงกศีรษะกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยิ่งน้อยยิ่งประเสริฐ ขอเพียงมีผู้สามารถกล่าวว่าเขาได้ไม่กี่คนก็พอ"

ชังชิมกล่าวต่อ

"รายนามของผู้ได้รับเชิญ ข้าพเจ้าเขียนไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อครู่ได้มอบให้แก่เตียเจ้เจ๋แล้วด้วย"

สีหน้าลิ่วยวงกุกมีแววอิ่มเอิบยินดี กล่าวว่า

"จากนั้นเล่า?"

"จากนั้น เมื่อวันมงคลถึง เตียเจ้เจ๋กับเฮ้งอาอีกี่เบ้ฮี้เน้ย รับหน้าที่แต่งตัวให้เจ้าสาว แล้วประคองเจ้าสาวไปเข้าพิธี โดยมีข้าพเจ้าติดตามด้วยอีกคนหนึ่ง"

"จากนั้นเล่า?"

ชังชิมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จากนั้น เจ้าสาวเข้าห้องหอ ก็ไม่มีเรื่องของพวกเราแล้ว"

ลิ่วยวงกุกหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"จากนั้น เรื่องนักมันก็ว่าเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์ เราก็พอจะเตรียมประกอบพิธีมงคลให้เจ้ากับเอียดี่ของเราผู้นี้ นั่นจึงเป็นพิธีมงคลที่แท้จริง"

ขิ้งขิมก้มหน้าที่แดงฉานลงไป แต่ยังอดใช้หางตาลอบชำเลืองมองเอียอ้วมแวบหนึ่งมิได้ ประกายตาของนางเปี่ยมความรักที่ซาบซึ้งลุ่มหลง

หรือนางเกิดรักบีศาจหัวโตนี้จริง ๆ ได้ ?

หรือนางเพราะเห็นกับมัน จึงยอมขายขิ้งขือขือ?

"ในโลกความจริงมีเรื่องเหลวไหลที่สุด พิกลที่สุดอยู่มากหลายจริง ๆ ทั้งเหลวไหลพิกลจนผู้คนไม่มีปัญญาขบคิดคำนวณ ไม่อาจเชื่อถือได้"

.....

แต่ละคนต่างหัวร่ออยู่

พวกมันตอนนี้นับว่าเป็นเวลาควรแก่การหัวร่อจริง ๆ มิว่าหัวร่อดังเท่าใดต่างมิเป็นไรแล้ว

แต่ชั้งขือ ขือกลับอย่างไรก็ไม่ได้ยินเสียงหัวร่อของพวกมัน

หากนางเมื่อครู่คล้ายจมดิ่งลงไปในกันแม่น้ำ ตอนนี้น้ำนั้นนับว่าได้ผนึกจนเป็นน้ำแข็งไปแล้ว

นางรู้สึก กระทั่งกระดูกยังเย็นเฉียบไปทุกส่วนสัด

"เอ้ยอ้วม เจ้าประเสริฐ! ชั้งชิม เจ้าประเสริฐ! เจ้าทั้งสองต่างประเสริฐมาก"

นางใคร่จะหัวร่อให้สุดเสียงจริง ๆ หัวร่อที่นางถึงกับได้ถือสองคนนี้เป็นสหายของนางเสมอมา

ยังมิเพียงสหายเท่านั้น สองคนนี้ นับว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของนางทีเดียว

บัดนี้เล่า ?

บัดนี้หมดสิ้นทุกสิ่งอัน โลกยังดำรงอยู่หรือไม่ ? นับว่าไม่มีความสำคัญต่อนางโดยสิ้นเชิงแล้ว

นางพลันรู้สึก นางมีชีวิตอยู่ในโลกโดยไม่มีญาติสนิทมิตรสหายแม้สักผู้เดียว....

อาจบางทีมีอยู่ผู้หนึ่ง

ฉิ่นกอ !

ฉิ่นกอต้องไม่ยอมลดตัวลงเกลือกกลั้วกับพวกต่ำช้าจนสาระเลวปานนี้เป็นแน่ มิเช่นนั้น พวกมันไยต้องเค้นสมองวางแผนไปประทุษร้ายฉิ่นกอให้ยุ่งยากมากความปานนี้

แต่ตัวฉิ่นกอเล่า ? ไปที่ใดแล้ว ? เป็นกำลังคิดหาวิธีช่วยนางหรือไม่ ?

นี่อาจเป็นความหวังใยสุดท้ายของชั้งชีชี

เพียงสามารถทราบข่าวฉิ่นกอ นางยินยอมเสียสละคุณค่าทุก ๆ ประการแล้ว

ขณะเวลานั้น นางพลันได้ยินลิ่วฮวงกุกถามเอี๊ยฮ้วม

"ฉิ่นกอเล่า? ท่านมิได้พามันมา?"

เอี๊ยฮ้วมหัวร่อตอบ

"หากมิใช่เพราะต้องการพามันมา ข้าพเจ้าไหนเลยจะมาช้า?"

ลิ่วฮวงกุกก็กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มันเป็นไร? หรือรับมือยากอย่างยิ่งจริง ๆ?"

เอี๊ยฮ้วมกล่าวช้า ๆ

"คนเราหากถูกตาบไปห้าหกร้อยแผล ย่อมมิใช่ถูกมาเปล่าแน่"

"ท่านโฉนไม่ทิ้งมันไว้ให้หลวงจีนเสียวลิ้มยี่ ไย

ต้องเปลืองเรี่ยวแรงตัวเองถึงปานนี้ ?"

"คนผู้นี้ชมชอบเกี่ยวข้องกับเรื่องไร้สาระเกินไป ทิ้งมันไว้ทางภายนอก ข้าพเจ้าย่อมรู้สึกมิวางใจนัก"

ลิ่วอวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ดูแล้วท่านยังมีความสุขุมรอบคอบกว่าข้าพเจ้าเสียอีก มิน่าเล่า ผู้อื่นต่างว่า คนศีรษะโตใหญ่ย่อมมีความคิดรอบคอบสุขุมกว่า"

เอี้ยยั่วหัวร่ออีกครางจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าได้มอบมันให้กับน้องพี่ที่อยู่เวรทางด้านนอกแล้ว จะพามันเข้ามาในตอนนี้หรือไม่ ?"

"ได้! พามันเข้ามา"

ในที่สุด ชั้งซือซือได้พบฉิ่นกอแล้ว

นางตอนนี้ยินยอมเสียสละทุกสรรพสิ่ง ก็ไม่ปรารถนาได้เห็นฉิ่นกอถูกผู้อื่นหามเข้ามาในลักษณะนี้

ฉันกอดถูกสองคนหามเข้ามา คนหนึ่งหามหัว คนหนึ่งหามเท้า คล้ายดังกับหามคนตายก็ปาน

คนตายอย่างน้อยตัวต้องแข็ง อย่างน้อยยังมีกระดูก

แต่ฉันกอดกลับคล้ายอ่อยระทวยไปสิ้น อ่อนจนคล้ายเป็นดินกองหนึ่งเท่านั้น

ผู้อื่นเพิ่งประคองมันขึ้น แต่ทันใด ร่างได้ทรุดฮวบลงกับพื้นดุจเป็นดินร่วนกองหนึ่ง

ตอนมันดื่มสุราเมามาย ก็มีสภาพคล้ายดังน้ำอยู่บ้าง

แต่ตอนนี้มันกลับแจ่มใสอย่างยิ่ง ดวงตาไม่มีประกายสุราแม้สักน้อยนิด มีแต่ประกายเคียดแค้นและอาฆาต

ลิ่วฮวงกุกถอนหายใจกล่าว

"ท่านใช้ผีมือใดจัดการกับมันแน่ ไฉนก่อกวนจนมันเป็นสภาพเช่นนี้?"

เอี้ยอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ก็มิได้ใช้ผีมือพิเศษใด? เพียงแต่ใช้ปลายนิ้วจิ้มใส่มันไม่กี่ครั้งเท่านั้น"

ลิ่วฮวงกุกขมวดคิ้วกล่าว

"มันเมื่อก่อนเคยถูกผู้อื่นพันถึงห้าหกร้อยตาบ ตอนนี้ไฉนเพียงปลายนิ้วของท่านก็จิ้มจนมันไม่อาจทนทาน?"

เอี้ยอ้วมตอบ

"เมื่อก่อนมันยังเป็นเด็กยากไร้ คนยากจนย่อมมีกระดูกที่แข็งเป็นพิเศษเสมอ"

"บัดนี้เล่า?"

"คนพอมีขี้อย่อมผิดแปลกกว่าเดิม มิว่าผู้ใดหากทุ่มเทเวลาอยู่แต่ในตุรานารีทั้งปี แม้นับว่าเป็นร่าง

หลอมหล่อจากเหล็กไหล ก็ต้องถูกควักล้วงจนว่างเปล่าไปได้"

ลิ่วยวงกุกถอนหายใจอีกครั้งกล่าว

"รีนยกเก้าอี้เข้ามา ประคองฉิ่นได้เอียบขึ้นนั่ง พันทังขันทังเย็น หากฉิ่นได้เอียบเกิดเย็นจัดจนบ่วยไข้ มีผู้ใดรับผิดชอบได้"

สองคนตอบโต้กันไปมา เข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ย ด้วยสีหน้าที่มารยาเป็นเปี่ยมมุทิตาการุณย์

ขึ้งขือขือขบกรามแนบแน่น แค้นจนใคร่โถมเข้าไปตบใส่พวกมันคนละหลาย ๆ ฉาดจึงสาแก่ใจ

เก้าอี้แม้ใหญ่อย่างยิ่ง แต่ฉิ่นกอกลับนั่งไม่มั่นคง คล้ายดั่งพร้อมที่จะลื่นไถลลงมาได้ทุกเวลา

ลิ่วยวงกุกเดินเข้าไปหา ย้มพลางกล่าว

"ฉิ่นเยีย เราสองมิได้พบกันนานบี ข้าพเจ้า

ใกล้จะเดือนฉิ่นเฮียอยู่นานแล้ว ให้ถนอมสุขภาพของตัวเองให้มากไว้ สุรานารีแม้มอมคนมัวเมาได้ แต่ไม่อาจจะเสพย์ต่างข้าวทุกวัน"

ฉิ่นกอจับตามองมัน พลันรวมกำลังถ่มเสลดเข้าใส่หน้ามันพรวดใหญ่

ลิ่วฮวงกุกมิเคลื่อนไหวแม้สักน้อยนิด .และมิยกมือขึ้นเช็ดด้วย กระทั่งใบหน้ายังมีรอยยิ้มน้อย ๆ ดังเดิม

ขนขาวโลกมีสักกี่คนที่สามารถทนให้น้ำลายบนหน้าแห้งไปเอง ?

ฉิ่นกอพลันใช้กำลังทั้งตัวหัวร่อเสียงก้องแล้วกล่าว

"ข้าพเจ้านับถือท่านจริง ๆ นับว่าสำรวมได้อุบาทว์ที่สุด เป็นมนุษย์ที่อุบาทว์ที่สุดจริง ๆ ข้าพเจ้าเพียงประหลาดใจ มารดาท่านไฉนเบ่งคนเช่นท่านออกมาได้ ?"

ลี่ฮวงกุกก็จ้องมองฉินกองานครึ่งวันให้หลัง จึงหันกล่าวกับเอ้ยฮ้วมอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านเข้าใจความหมายของมันหรือไม่?"

เอ้ยฮ้วมผงกศีรษะตอบ

"มันคิดจะให้ท่านรับฆ่ามันเสีย"

ลี่ฮวงกุกกล่าวเสียงราบเรียบ

"ตอนนี้เสียวลี้มยี่ได้แน่ใจว่ามันคือฆาตกรที่สังหารตอสื่อย่อเสียง มันมิว่าตายหรือเป็น ล้วนไม่มีความหมายผิดแปลกกันแล้ว"

เอ้ยฮ้วมกล่าว

"แต่ท่านยังคงมิยอมรับฆ่ามันทิ้ง?"

ลี่ฮวงกุกผงกศีรษะตอบ

"ย่อมไม่เป็นเช่นนั้น ก่อนนางมาแล้ว ข้าพเจ้าต้องการทราบความเรื่องหนึ่ง นอกจากมัน ไม่มีผู้ใด

สามารถบอกกับข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าไหนเลยจะยอมให้มันตายเร็วเกินไป"

"ท่านต้องการทราบเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้าต้องการทราบเสมอมา มันทนดาบได้มากน้อยเท่าใดกันแน่ ?"

"ท่านทายดู ?"

"อย่างน้อยหนึ่งร้อยยี่สิบดาบ"

"ไม่มีผู้ใดสามารถทนหนึ่งร้อยยี่สิบดาบได้" ลิ่วยวงถูกพลันหัวร่ออีกครากล่าว

"ท่านพนันหรือไม่ ?"

"พนันเยี่ยงไร ?"

"หากแม้นมันพอถูกดาบที่ร้อยสิบเก้าก็ตายไป นับเป็นข้าพเจ้าแพ้"

"นั่นก็ดูดาบของท่านหนักหน่วงปานใด ?"

"หนักเท่านี้เอง"

ลี่ฮวงกุกกล่าวแล้วพลันลงมือ เลือกดาบคมกริบในมือเข้าใส่ขาอ่อนฉินกอ

ฉินกอกระทั้งคิ้วยังไม่ขมวด กลับแค่นหัวร่อกล่าว

"ดาบน้อยเช่นนี้จะเบาเกินไป บิดาแม้นับว่าถูกสามสี่ร้อยดาบก็ไม่แยแสสนใจ"

ลี่ฮวงกุกส่งเสียงอย่างยิ่ง

"หากฉินเยียต้องการถูกดาบมากปานนั้น ข้าพเจ้าย่อมไม่ให้ฉินเยียต้องผิดหวังแน่"

ขันทีขี้ขลาดพลันร้องสุดเสียง

"ข้าพเจ้าพนันกับท่าน"

ลี่ฮวงกุกถามครั้งจึงกล่าว

"ท่านต้องการพนันกับข้าพเจ้า? พนันสิ่งใด?"

ขันทีขี้ขลาดเขยิบเข้ามาเล็กน้อยกล่าว

"ข้าพเจ้าพนันท่านไม่กล้าฆ่ามันในดาบเดียว"

"อ้อ?"

"หากข้าพเจ้าแพ้ ข้าพเจ้า....ยอมแต่งกับท่านโดยไม่บิดพริ้ว ท่านก็ไม่ต้องเปลืองเรื่องราวให้มากความอีก"

ลิ่วยวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เดิมพันนี้กลับไม่น้อยจริงๆ กลับพอมีคุณค่าให้ใคร่ครวญ"

ขันติมพลันเดินขดขยับเข้ามา ยิ้มพลางกล่าว

"จิตใจเสียวเจ๊ยะพวกเราดีอย่างยิ่ง กลัวจะเห็นฉินเซียวเอ๋อยทนทรมานมากเกินไป ดังนั้น จึงจงใจคิดวิธีนี้ออกมา ในเมื่อจะเร็วจะช้าก็ต้องตาย มีโอกาสถูกดาบให้น้อยลงไปบ้างย่อมประเสริฐอยู่"

นางหัวร่อด้วยความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา กล่าวสืบต่อไป

"จิตเจตนาของเสียวเจี๋ยะ ไม่มีผู้ใดเข้าใจกระจ่างยิ่งกว่าข้าพเจ้า"

ลิ่วฮวงกุกกล่าว

"เจ้ายังทราบเรื่องราวใดอีก"

ชังชิมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้ายังทราบ หัวใจเสียวเจี๋ยะแม้ประเสริฐยิ่ง แต่ยามเปลี่ยนแปรแล้วกลับรวดเร็วที่สุด มีบางครั้งนางต้องการกินลูกบ๊วยต้มน้ำตาลกรวดต้องการจนแทบตาย แต่รอจนข้าพเจ้ายกชามลูกบ๊วยน้ำตาลกรวดเข้ามา นางกลับไม่แตะต้องแม้สักน้อยนิด เนื่องเพราะนางพลันคิดจะรับทานบ๊วยเค็มอีกแล้ว

นางกะพริบตาแย้มยิ้มกล่าวต่อไป

"ดังนั้น มิว่าเสียวเจี๋ยะกล่าวกระไร ท่านควรเพียงพึงไว้จะประเสริฐยิ่ง พึงแล้วก็แล้วกันไป ไม่

อาจถือเป็นจริงจังเป็นอันขาด โดยเฉพาะไม่อาจพนันกับนาง เนื่องเพราะหากนางแพ้พนัน นางไม่เคยคิดคดโกงเลยแม้สักครั้ง"

ขุนขืออืดถลึงจ้องนางแน่วนิ่ง ในดวงตาคล้ายดังจะมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมาก็ปาน

ขุนขิมพลันหันไปแย้มยิ้มให้นางแล้วกล่าวต่อ

"ที่ข้าพเจ้ากล่าวล้วนเป็นความสัตย์จริง เสียวเจียะไม่อาจมีโทสะได้"

ขุนขืออืดแค่นหัวร่อกล่าว

"เจ้าวางใจ เราแม้นับว่าไม่มีโทสะต่อเตียรจ-ฉาน ก็ต้องไม่มีโทสะกับเจ้าแน่"

ขุนขิมก้มศีรษะต่ำ กล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ข้าพเจ้าทราบ ในใจเสียวเจียะต้องแค้นข้าพเจ้าอย่างยิ่ง ความจริงแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความคับแค้นอยู่"

"อ้อ ?"

"ข้าพเจ้าเกิดมาก็เป็นเอียเท้า ท่านเกิดมาก็เป็นเสียวเจี๊ยะ ความคับแค้นของข้าพเจ้าท่านย่อมไม่เข้าใจ คนเราหากเป็นเอียเท้า ก็คล้ายดังกลายเป็นท่อนไม้ ทั้งไม่อาจมีความว่าเร็ง และไม่อาจเจ็บช้ำขมขื่น"

นางถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

"ความจริงเสียวเจี๊ยะเป็นมนุษย์ เอียเท้าก็เป็นมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดยินยอมเป็นเอียเท้าไปตลอดชาติดอก"

ชั้งซือซือตัวสั่นระริกร้องโพล่งขึ้น

"เรา.....เราเคยถือเจ้าเป็นเอียเท้าตั้งแต่เมื่อใด ? เจ้าว่ามา"

"มิว่าเสียวเจี๊ยะจะเห็นข้าพเจ้าเช่นไร ข้าพเจ้าย่อมเป็นเอียเท้าอยู่นั่นเอง"

"ดังนั้น เจ้าจึงสมควรทำร้ายเรา?"

ยังขิมกัมศีรษะอีกครา กล่าวว่า

"หากเสียวเจี๋ยะอยู่ในสภาพเช่นข้าพเจ้า ไม่แน่ว่าจะต้องกระทำดั่งข้าพเจ้าเช่นกัน"

ยังซือซือพลันถอนหายใจกล่าว

"เอาเถิด เราไม่ตำหนิเจ้า แต่เรายังมีคำพูดกล่าวกับเจ้า"

"ข้าพเจ้ากำลังฟังอยู่"

"เจ้าเข้ามา คำพูดนี้ไม่อาจให้ผู้อื่นได้ยิน"

ยังขิมกัมศีรษะต่ำเดินช้า ๆ เข้าไป

ยังซือซือกล่าว

"เข้ามาให้ใกล้กว่านี้ ได้แล้ว...."

นางพลันรวบรวมพละกำลังทั้งมวล ตบใส่หน้ายังขิมไปสุดแรง

จากนั้น ตัวนางล้มลงกับพื้น เปล่งเสียงร่ำไห้ดังสนั่นหวั่นไหว

นางนับว่าอดกลั้นมานานเกินไป นางความจริงยังจะอดกลั้นต่อไป ทนทานต่อไปแต่ความเข้มแข็งของนางพังทลายไปหมดสิ้นแล้ว

ไม่มีความหวัง กระทั่งความหวังใยสุดท้ายก็ได้สะบั้นไปแล้ว

หากคนเราสิ้นหวังเด็ดขาด แม้นับว่ายังสามารถกัดฟันอดกลั้นต่อไปได้ แต่อดกลั้นเพื่อสิ่งใด? หากชีวิตคนเราเป็นทางสายหนึ่ง ทางของนางนับว่าได้เดินจนสุดแล้ว

นางถูกบังคับเดินจนสุดสิ้นหนทางของชีวิตแล้ว

เชิญท่านเข้าโลงศพ

ในโลกมีทางอับจนอยู่จริง ๆ ?

ทางไยมิใช่เป็นมนุษย์เดินมันขึ้นมา ! ?

คนเรา ขอเพียงยังมิได้นอนลงในโลงศพ ย่อมยังมีทางให้เดินอยู่....แม้นับว่าไม่มีทาง ท่านก็พอจะเดินมันให้เป็นทางขึ้นมาได้....

ขั้งอือขือลัมอยู่ที่ข้างโลงศพ

นางนับว่าห่างจากโลงใกล้เหลือเกินแล้ว

ในห้องลับพลันเงียบงันไป นี่กลับมิใช่เนื่องเพราะพวกมันจงใจขืนขมการร่ำไห้ของชั้วชือชือ แต่เนื่องเพราะพวกมันพลันได้เย็นเสียงผีเท้าประหลาดพิกลขึ้น

เสียงผีเท้านั้นแว่วลงจากเบื้องบน เบื้องบนคือวัดอ่วมอิมยี่

อ่วมอิมยี่เป็นวัด มีคนเดินอยู่ในวัด ไม่อาจนับเป็นเรื่องประหลาดพิกลเท่าใด

ประหลาดที่ว่า เสียงผีเท้านั้นออกจะหนักหน่วงเกินธรรมดา

แม้นับเป็นมนุษย์มหึมาที่สูงยี่สิบวาเดินอยู่ เสียงผีเท้าก็ต้องไม่หนักหน่วงปานนั้น

แต่ละคนต่างตั้งใจฟัง ได้ยินเสียงผีเท้านั้นเดินช้าๆ เข้ามา และเดินช้าๆ ออกไปอีก

ลิ่วฮวงกุกพลันกล่าว

"บ้อเส็กมาแล้ว!"

สีหน้าเย้งตัวเนยเผือดขาวกว่าเดิมเล็กน้อย โพล่งขึ้น

"ท่านทราบอย่างไรว่าเบื่นมันมา?"

ลื่อฮวงกุยส่งเสียงเย็นชา

"นอกจากหลวงจีนเฒ่ารูปนั้นแล้ว, เท้าของผู้ใดสามารถมีกำลังภายในที่กล้าแข็งปานนั้น?"

เอี้ยอ้วมกล่าวบ้าง

"ที่มามีสามคน"

เย้งตัวเนยโพล่งขึ้น

"มีสามคน?"

ลื่อฮวงกุยผงกศีรษะกล่าว

"ยังมีอีกสองคนผีเท้าเบาอย่างยิ่ง พวกท่านฟังไม่ออก?"

เตียเฮ่ยกล่าว

"หลวงจีนเฒ่าเดินวนเวียนอยู่แต่ในบริเวณนี้ด้วยสาเหตุใด ?"

ลิ่วฮวงกุกแค่นหัวร่อกล่าว

"มันกำลังแสดงอำนาจข่มขวัญพวกเรา"

เตียเฮ่าย้ไพล่งด้วยความตื่นเต้น

"เช่นนี้เป็นว่า หรือมันทราบมีคนอยู่ทางเบื้องล่างแล้ว ?"

เอี้ยอ้วมผงกศีรษะกล่าว

"แต่มันกลับยังหาทางลงมาเบื้องล่างไม่พบ"

เตียเฮ่าย้กล่าว

"แต่มันจะเร็วจะช้าก็ต้องหาพบ ใช่หรือไม่ ?"

เฮ้งตัวเนยกล่าวบ้าง

"ในเมื่อมันทราบมีคนอยู่ทางเบื้องล่าง ตราบใดยังหาพวกเราไม่พบ ไหนเลยจะยอมจากไป"

เตียเฮ่าย้ผืนหัวร่อกล่าว

"โชคดีที่พวกกิมตั๋วยู้จือไม่มีปัญญาเอ่ยปากอีก

แล้ว คดีรายนี้นับว่าพยานตายไม่อาจยืนยันได้อีก"

เย้งตัวเนียกล่าว

"แต่หากมันพบเห็นพวกเราอยู่เบื้องล่าง ยังคงต้องเกิดความสงสัยอีกจนได้"

เตียเฮ่ายกล่าว

"อย่างนั้น พวกเรามิสู้ไปกันเถิด"

เอียอ้วมพลันกล่าว

"พวกเราไม่อาจไป"

เตียเฮ่ายหันไปถาม

"เพราะเหตุใด?"

เอียอ้วมหน้าเครียดเย็นชา กล่าวช้า ๆ

"ไม่อาจไปก็เป็นไม่อาจไป"

เตียเฮ่ยโพล่งขึ้น

"หรือพวกเราจะอยู่ที่นี่ในสภาพนี้ รอให้มันหาลงมาจนพบ?"

"พวกเราก็ไม่ต้องรอ"

"ในเมื่อไม่อาจไป และยังไม่ต้องรอ ท่านว่าควรกระทำอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าขึ้นไปหามัน"

เย้งตัวเนยร้องโพล่งขึ้น

"ท่านขึ้นไปหามัน? ท่านวิกลจริตแล้วหรือไร?"

เอ้ยอ้วมเน้นเสียงหนัก ๆ

"ในเมื่อมันหามาถึงที่นี้ได้ ไม่แน่ว่า เกิดสงสัยต่อเรื่องราวนี้แล้ว ไม่สืบสาวจนได้ความจริงประจักษ์มันต้องไม่ยอมเลิกราวางมือเด็ดขาด ดังนั้น...."

เตียเฮ่าชิงสอดคำ

"ดังนั้นเป็นอย่างไร?"

"ดังนั้น พวกเราก็มิสู้พาลขุดรากถอนโคน กระทั่งมันก็...."

เย้งตัวเนยชิงถามขึ้น

"หรือท่านมีความคิด พาลฆ่ามันบีดปากไปเสียด้วยอีกผู้หนึ่ง?"

เอียอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"พวกเราฆ่าหลวงจีนไปรูปหนึ่งแล้ว หลวงจีนมิใช่ฆ่าไม่ได้!"

เตียเฮ่ายกล่าว

"ปัญหาอยู่ที่ว่า ผู้ใดไปฆ่ามัน?"

"ข้าพเจ้า!"

เตียเฮ่าเบิ่งตากลมกว้าง ร้องโพล่งขึ้น

"ท่าน....ท่านไม่กลัวลอยันยกโย้วคุ้ง (มวยอรหันต์พิชิตพยัคฆ์) ของมัน?"

เอียอ้วมแย้มยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่เป็นพยัคฆ์ เหตุใดต้องกลัวยกโย้วคุ้งของมัน?"

เตียเฮ่าถอนใจเฮือกใหญ่ หันไปถามลิ่วฮวงฤก

"ท่านว่ามันวิกลจริตแล้วหรือไม่?"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวเสียงราบเรียบ

"มันมิได้วิกลจริต แม้นับว่าผู้คนทั้งแผ่นดินต่างวิกลจริต มันก็ไม่วิกลจริตเด็ดขาด"

เสียงผีเท้าทางเบื้องบนยังดังอยู่ เอ้ยฮ้วมก็ได้ก้าวอาด ๆ ออกไปแล้ว

เตียเฮ่าย้ถอนหายใจพึมพำ

"เราเพียงหวัง การไปของมันคราน้อย่าได้กลายเป็นเสือตายไปเลย"

ลิ่วฮวงกุกพลันหัวร่อแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"แม้นับว่ามันตาย เราก็มิได้ใช้ให้ท่านตายเป็นเพื่อนมัน ท่านกระวนกระวายไปไย?"

.....

เสียงผีเท้าพลันหยุดลง

เตียเฮ่าย้ระบายลมจากปากเบา ๆ กล่าว

"มันตอนนี้ได้ขึ้นไปแล้ว หลวงจีนเฒ่าผู้นั้นเห็นมันแล้ว"

เย้งตัวเนียกล่าวบ้าง

"ในเมื่อหลวงจีนเฒ่าผู้นั้นไม่รู้จักมัน ย่อมไม่ทราบว่ามันไปด้วยจุดประสงค์ใด"

เตียเฮ่ายังกวีษะกล่าวต่อ

"ดังนั้น หลวงจีนเฒ่าตอนนี้จะต้องกำลังถามมัน ท่านเป็นผู้ใด? มาด้วยจุดประสงค์ใด?"

เย้งตัวเนียกล่าวต่อ

"มันจะบอกหรือไม่ว่า เรามาฆ่าท่าน?"

เตียเฮ่ายังกล่าว

"ต้องไม่เด็ดขาด มันทั้งมิใช่สุกร ไหนเลยจะให้หลวงจีนเฒ่าระวังตัวขึ้นก่อนได้"

เย้งตัวเนียยังกวีษะกล่าว

"ใช่แล้ว มันจะต้องลงมือในยามหลวงจีนเฒ่ามิทันระวังตัว ซึ่งย่อมมีโอกาสประสบผลสำเร็จมากกว่า"

"แม้นับว่าไม่สามารถจู่โจมได้ผลในครั้งเดียว

อย่างน้อยก็ต้องเป็นฝ่ายชิงเอาเปรียบรุกไล่ได้"

"ดังนั้น มันตอนนี้จะต้องกล่าวเหลวไหลกับหลวงจีนเฒ่าอยู่"

เตียเย่าหัวร่อพลางกล่าว

"อาศัยปากปล้นปล้อนของมัน จะต้องสามารถหลอกลวงหลวงจีนเฒ่าจนวุ่นวายเป็นแน่แท้"

เย้งตัวเนยกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านก็ถูกมันหลอกลวงจนบ้นบ่วนไปเช่นกันใช่หรือไม่?"

"ท่านกำลังเกิดอารมณ์หึงหวง?"

นางหันไปค้วมือชั้งชิมแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ตอนนี้แม้นับว่ามีคนจะหึงหวง ก็ไม่ถึงเวรท่านดอก"

ชั้งชิมเบิ่งตากลมกว้าง เงี่ยหูฟังตลอดเวลา.... มิใช่ฟังคำสนทนาของพวกนาง แต่ฟังความเคลื่อนไหวของทางเบื้องบน

กับเอียอ้วม นางมีท่าทางวิตกยิ่งกว่าทุกผู้คนทั้งสิ้น ซ้ำซือซือเล่า ?

นางก็มีความมุ่งหวัง ให้ศีรษะโตใหญ่ของเอียอ้วมถูกบ้องเล็กไต้ซือฟาดแหลกเละจนคล้ายแตงโมเช่นกันหรือไม่ ?

ซ้ำจิมพลันกล่าว

"พวกท่านฟัง ทั้งสองคล้ายดั่งต่อสู้กันแล้ว"

ความจริงไม่ต้องให้นางบอก ผู้อื่นก็ต่างได้ยินชัดเจน"

ตอนนี้ เบื้องบนมีเสียงผีเท้าหนักหน่วงดังขึ้นอีกครา ยังรู้สึกหนักหน่วงกว่าเมื่อครู่เสียอีก

เสียงผีเท้าเร็วอย่างยิ่ง แต่กลับเหยียบย่ำอยู่ในจุดที่แน่นอนเพียงไม่กี่จุด

พึงว่า หลวงจีนอาวุโสสูงของเสียวลิ้มที่มีปัญญาผีกล้อยันยกโย้วคุ้งจนลึกซึ้งแตกฉานต่อยเพลงมวยนี้ครบกระบวนท่าบนพื้นหิมะ อย่างมากก็ทิ้งรอยเท้าอยู่บนพื้น

หิมะเจ็ดรอยเท่านั้น

เย้งตัวเนยกล่าว

"ดูท่าหลวงจีนเฒ่าผู้นี้ใช้ลิ้นฮกโย้วคุ้งรับมือมันจริง"

เตียเซ่ยี้ถอนใจกล่าว

"ดังนั้น มันมิอาจจู่โจมได้ผลในครั้งเดียว"

เย้งตัวเนยถอนใจกล่าว

"ดูท่า หลวงจีนเฒ่าผู้นี้พอมีฝีมืออยู่บ้างจริง ๆ จะรับมือกับมันยังมิใช่ง่ายดายจริง ๆ

เสียงฝีเท้าทางเบื้องบนยิ่งถี่เร็วยิ่งหนักหน่วง คล้ายดั่งทุ่มเทกำลังสุดตัวแล้ว

เตียเซ่ยี้พลันหัวร่อกล่าวอีกครา

"แต่ทว่า มันก็มิใช่รับมือง่ายดาย มิเช่นนั้น หลวงจีนเฒ่าไหนเลยทุ่มเทกำลังรุนแรงปานนั้น

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าดังติดต่อกันเจ็ดครั้งอย่างรวดเร็ว คล้ายดั่งเป็นก้อนมหึมากระหน่ำใส่กลองใหญ่

สีหน้าลิวฮวงกุกเคร่งเครียดอย่างยิ่ง ส่งเสียงหนัก ๆ

"กระบวนท่านี้ต้องเป็นฮวงลุ้ยเป็งจัก (ลมฝนพร้อมประดัง) แน่นอน"

"ฮวงลุ้ยเป็งจัก" คือกระบวนท่าดุดันที่สุดของเพลงมวยฮกโฮ้วคุ้ง และในกระบวนท่ายังมีกระบวนท่าพลิกแพลงเปลี่ยนแปรดังลูกโซ่ พิสดารจนไม่อาจหยั่งคำนวณ

ด้วยพลังการผึกปรือของบ้อเล็กใต้ขือ เมื่อใช้กระบวนท่านี้ไป ขนาดนักเลงที่สามารถหลบหลีกพ้นมีอยู่ไม่มากเลยจริง ๆ

แต่แสดงว่าเอี้ยฮ้วมหลบหลีกพ้นอยู่แน่นัด

เบื้องบนไม่มีเสียงแผดร้องของมัน และไม่มีเสียงคนล้มลง

มิทราบเป็นเพราะสาเหตุใด ? ซั้งขือขือถึงกับลอบระบายลมจากปากอย่างโล่งอก.... นางมิใช่มุ่งหวัง

ให้เอ๋ยอ้วมตายเสียโดยเร็วดอกหรือ ?

ความรู้สึกของตรุณีน้อย นับว่ายากจะหยั่งคำนวณจริง ๆ

แต่ความรู้สึกของบุรุษ หรือมิใช่เป็นเช่นเดียวกัน ?

ในโลกไม่มีผู้ใดสามารถข่มความรู้สึกของตัวเองได้อยู่แน่ชัด เฉกเช่นกับไม่มีผู้คนสามารถบังคับดินฟ้าอากาศ

เตียเฮ่ายี่กระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"ดูท่า ฮวงลุยเบิ้งจักของหลวงจีนเฒ่ามิได้สยบมันพ่ายแพ้ไปจริง ๆ"

ลี่ฮวงกุกหน้าเครียดเย็นชา กล่าวว่า

"มันหลบพ้นไปจริง ๆ"

เตียเฮ่ายี่เอ่ยขึ้นบ้าง

"ข้าพเจ้าปรารถนาขึ้นไปเห็นเบื้องขวัญตาจริง ๆ ว่ามันใช้วิชาใดจึงรับมือหลวงจีนเฒ่าได้

ลิ่วยางกุกกล่าว

"จบจนบัดนี้ มันยังมิได้ตีโต้แม้สักกระบวนท่าเดียว!"

"ใช้ หรือมันมีแต่ยอมถูกจู่โจม ไม่รับมือ?"

"เป็นเช่นนั้นจริง ๆ"

"นับเป็นการต่อสู้ประเภทใดกัน?"

"นี่คือการต่อสู้ที่ร้ายกาจที่สุด มันมีแต่ใช้วิธีนี้เท่านั้น จึงสามารถรับมือบัอเส็กได้"

"ท่านทราบว่ามันใช้วิธีใด?"

ลิ่วยางกุกผงกศีรษะตอบ

"ตอนนี้มันกำลังใช้เพลงผ่ามือประเภทโบ้วก่วยอ้วชิงเจ้ย (เคลื่อนไหวร่างแปดทิศ) ซึ่งเป็นวิชาตัวเบายอดเยี่ยมไม่น้อย หลอกล่อให้บัอเส็กระดมกำลังจู่โจมสุดแรง รอจนกำลังของบัอเส็กร่อยหรอใกล้หมดสิ้น มันจึงจะลงมือตีโต้"

เตียเฮ่ายิ้มกะพริบตากล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว มิว่าบ้องเล็กจะเข้มแข็งสักปานใด อย่างไรก็เป็นเด่าสูงวัยพละกำลังย่อมไม่อาจทัดเทียมกับบุรุษวัยฉกรรจ์ได้"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวต่อไป

"อย่าว่าแต่ ลิ้นฮกโก้วคุ้งมีเคล็ดสำคัญอยู่ที่ใช้เข้มแข็งสยบอ่อนแอ ใช้กระบี่แข็งสยบอ่อนหยุ่น ดังนั้นจึงเสียพละกำลังมากอย่างยิ่ง ผู้ที่สามารถต่อยฮกโก้วคุ้งครบหนึ่งร้อยแปดกระบวนท่าแล้ว ยังเอ่ยปากกล่าววาจาได้ นับเป็นยอดฝีมือที่มิใคร่เคยพบเห็น"

เตียเฮ่ายิ้มกล่าว

"แต่มันมิใช่เป็นศิษย์สำนักโบ้ยก้วย ไฉนจึงรู้จักท่าร่างและเพลงฝ่ามือประเภทนี้ด้วย"

"คนผู้นี้มีวิชาบู๊สับสนยิ่ง...."

ดวงตามีประกายครุ่นคิดอยู่วูบหนึ่ง อึกเนื่นนานให้หลังจึงกล่าวช้า ๆ สืบไป

"มันเป็นผู้ช่วยเหลือที่ดีเยี่ยม มีประโยชน์ยิ่งในเมื่อเราต้องการบุคคลเช่นนี้อย่างยิ่ง ไยต้องไปสืบสาวความเป็นมาของมันด้วย"

เตียเฮ่ายักคอกตาไปมากล่าว

"วาจานี้ของท่านกล่าวให้ผู้ใดฟัง?"

ลิ่วฮวงกุกส่งเสียงราบเรียบ

"ให้ตัวเราฟังเอง"

เฮ้งตั๊วเนี่ยพลันกล่าว

"ความจริงข้าพเจ้าคิดไม่ออกเสมอมา ท่านไฉนจึงมีไมตรีกับมันลึกซึ้งถึงปานนี้.."

ลิ่วฮวงกุกกล่าวเสียงเย็นชา

"เราบอกแล้ว เราต้องการมันอย่างยิ่ง มันก็ต้องการเราอย่างยิ่ง"

"มันเหตุใดต้องการท่าน?"

"ฟังว่า มันสร้างคดีใหญ่อยู่ที่นอกกำแพงหลาย

คดี ล่วงเกินยอดฝีมือในดินแดนแถบนั้นมากหลาย ดังนั้น จึงหนีมาที่กังหนำ"

"ท่านสืบมาแล้ว ?"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวเสียงเย็นชา

"ท่านเข้าใจ เราจะยินยอมเชื่อถือคนผู้หนึ่งอย่างง่ายดายปานนั้น ?"

เย้งตัวเนียกล่าว

"แต่ท่านยังมิได้เชื่อถือมันสนิทใจ มีเรื่องอีกมากหลายที่ท่านมิยอมให้มันล่วงรู้ด้วย ?"

ลิ่วฮวงกุกแค่นหัวร่อออกครางจึงกล่าว

"ท่านเข้าใจว่า ท่านต่างล่วงรู้ทุกเรื่องราว ?"

มันยิ้มอย่างสนิทสนมอย่างยิ่ง และงามสง่าอย่างยิ่ง

แต่สีหน้าเย้งตัวเนียพลันคล้ายซีดขาว กระทั่งวาจาก็ไม่อาจเปล่งออกมาได้แล้ว

เตียเฮ่ายกลับกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ข้าพเจ้าก็มีเรื่องหนึ่งที่คิดไม่ออก"

ลิ่วฮวงกุกร้องถาม

"เตียเฮ่าย้ำหัวร่อคิกคิกกล่าว

"ศีรษะมันโตปานนั้น ท้องก็ไม่เล็ก ไฉนสามารถใช้วิชาตัวเบา หรือเนื่องเพราะกระดูกของมันเบาเกินไป....."

เสียงหัวร่อของนางพลันชะงักลงกลางคัน ลิ่วฮวงกุกพลันโพล่งขึ้น

"กระบวนท่านี้เป็นยกโอ้วเอี๊ยงอุย (แสดงอำนาจพิชิตเสือ)"

ขณะเวลานั้น มีคนผู้หนึ่งร่วงหล่นลงมา พอดีหล่นลงไปในโลงศพนั้น!

โลงศพมิใช่ไม่มีฝา!

ฝาโลงแม้ถูกเบิดออก แต่ยังปิดอยู่บนโลงมากกว่าครึ่ง

คนผู้นี้ถึงกับยังตกลงไปในโลงได้ เนื่องเพราะ

ร่างของมันผ่ายผอมเกินไป เล็กเกินไป

แม้นับว่าโลงจะบีบให้เหลือของเล็กกว่านี้ มันยังคงสามารถร่วงหล่นลงไปได้เช่นกัน

หลังจากมันร่วงหล่นลงไปในโลงแล้ว ก็คล้ายดั่งเป็นคนตายไปจริง ๆ กระทั่งยังไม่มีเสียงเคลื่อนไหวใด ๆ

คนผู้นี้ย่อมมิใช่เอ้ยฮ่วม !

ศีรษะมันโตเกินไป ท้องก็ไม่เล็ก ต่อให้เป็นโลงใหญ่กว่านี้ มันก็ยากจะร่วงลงไปได้

ที่ร่วงลงไปคือบ้อเล็ก !

ฮกโย้วเอียงอุยน์ เป็นกระบวนท่าสุดท้ายในหนึ่งร้อยแปดกระบวนท่าของเพลงมวยล้อยั้นฮกโย้วคุ้ง

กระบวนท่านี้เพิ่งใช้ออกไป บ้อเล็กก็ร่วงหล่นลงมา

ท่านไม่อาจเอ่ยปากส่งเสียงได้อีกแล้ว !

จากนั้น เอ้ยฮ่วมจึงพลิกลงมา

เพียงศีรษะของมัน อย่างน้อยก็ต้องหนักกว่าสิบชั่ง แต่ยามพลิ้วลงสัมผัสพื้น กลับเบาราวเป็นนุ่นสำลีเท่านั้น

"หรือกระดูกของมันเบาจริง ๆ ?" (คำด่าภาษาจีน หมายถึงเสเพลงมงายในสตรี)

แม้นับว่ากระดูกของมันเบาจริง ๆ แต่ย่อมนับว่าสามารถกลับมาโดยปกติ มิได้ขาดหายไปแม้สักท่อนหนึ่ง

ข้างขื่อขื่อพร้อมตาลง นางไม่ต้องการเห็นผู้นอกตลอดกาล ไม่ต้องการคิดไปตลอดกาล

แต่ทว่า เมื่อครู่ตอนมันยังไม่กลับมา นางไฉนคล้ายดั่งกังวลใจแทนมัน ?

มันเป็นคนสามานย์จนไร้ยางอายชัด ๆ หลอกลวงนางชัด ๆ ประทุษร้ายนางชัด ๆ

บ้อเล็กได้ขื่อเป็นหลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่ง ที่มีคุณธรรมดีงามอยู่แน่ชัด

แต่ทว่า ในใจนางไฉนพาลไปหวังให้ผู้อื่นมีชัยในการต่อสู้ครั้งนี้เป็นมั่นเสียได้ ?

ขังขือขือพร้อมตาลง หยาดน้ำใสหลั่งไหลลงมาอีกแล้ว

นางนับว่าไม่เข้าใจตัวเองเลยจริง ๆ

นางแค้นตัวเอง แค้นตัวเองที่ใฉนมีความคิดกลับจากขาวเป็นดำ พิกลจนพิสดารปานนี้

นางแม้หลับตาลง แต่ยังพอได้เห็นที่ท่าของบีศาจหัวโตตอนนี้จากมโนภาพ

ตอนนี้มันต้องกระหยิ่มภาคภูมิอย่างยิ่ง โอ่อ่าอย่างยิ่ง

ตอนนี้มันไม่ภาคภูมิ ผู้ใดภาคภูมิ ?

กระทั่งบ้องเสกใต้ขือยังพ่ายแพ้กับผีมือมัน

แผนการร้ายทั้งมวลของพวกมัน ตอนนี้นับว่าสำเร็จโดยสิ้นเชิงแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถมาขัดขวางพวกมันอีกแล้ว

ข้งซือซือเมื่อก่อนก็เคยได้ยินนิทานเกี่ยวกับแผนการร้ายมาหลายเรื่อง มิว่าเป็นแผนที่ซับซ้อนแนบเนียนสักปานใด ถึงตอนหลังมักต้องถูกคนเปิดเผย มักต้องล้มเหลวเสมอ

ทางฝ่ายคุณธรรมดีงาม จะเร็วจะช้าก็ต้องมีวันกำชัยชนะขั้นเด็ดขาด

แต่บัดนี้ สถานการณ์ที่นางเผชิญมากับตัว ถึงกับผิดกว่านิทานที่นางเคยได้ยินเป็นตรงกันข้าม

บัดนี้ พวกเหล่าร้ายเป็นฝ่ายมีชัย แผนการชั่วช้าของพวกมันประสบความสำเร็จ แต่คนดีงามกลับถูกเลือกไสลงในเวจีที่มืดมิด....เอนจอนาถน่าสะทกสะท้อน

ข้งซือซือแค้น ไม่เพียงแค้นตัวเอง แค้นพวกเหล่าร้ายที่ลามานย์จนไร้ยางอายเท่านั้น พลอยแค้นโลกไปด้วย

หรือในโลกไม่มีเทวธรรม ไม่มีหลักธรรมหลงเหลืออยู่จริง ๆ ?

.....

เอี้ยฮ้วมมีสีหน้ากระหยิ่มภาคภูมิจนระรื่นแจ่มใสจริง ๆ

มันมีเหตุผลภาคภูมิ

ลิ่วฮวงกุกได้เดินเข้าไป ตบบ่ามันหนัก ๆ ฉาดใหญ่แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เยียตี้อันประเสริฐ ท่านมีฝีมืออยู่จริง ๆ การต่อสู้ครั้งนี้ได้ชัยสวยงามยิ่ง"

เอี้ยฮ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"ความจริงก็ไม่มีใด"

เตียเฮ่ายิ้มกล่าวขัน

"ผู้ใดว่านั้นไม่มีใด ? ขนาดนักเลงที่สามารถพิทักษ์รักษ์ของเสียวลิ้มมีอยู่ตั้งกี่คน ?"

เอี้ยฮ้วมยิ้มพลางกล่าว

"อย่างน้อย พลังฝีมือของมันกล้าแข็งกว่าข้าพเจ้ามากนัก ข้าพเจ้าเพียงแต่อาศัยโชคช่วยจึงได้ชัย"

ลิ่วฮวงกุกยิ้มพลางกล่าว

"นั่นต้องมิใช่โชคเด็ดขาด เป็นท่านใช้ยุทธวิธีได้ถูกต้อง จึงประสบความสำเร็จ"

เตียเฮ่ายิ้งกล่าวอีกคราว

"ท่านพิชิตมันด้วยวิธีใดกันแน่? บอกให้พวกเราฟังได้หรือไม่?"

เอี้ยฮ้วมกล่าว

"ล้อยันฮกโอ้วคุ้งของเตียวลิ้ม ผ่านการดัดแปลงแก้ไขจากเจ้าสำนักสิบกว่ารุ่นมาจนถึงบัดนี้ แทบจะไร้จุดอ่อนช่องว่างพอจะจู่โจมตำหนิ ข้าพเจ้าก็ทราบ เมื่อมันใช้เพลงมวยนี้ออกมาจู่โจม ข้าพเจ้าต้องไม่มีโอกาสพิชิตมันพ่ายแพ้เหลืออยู่เด็ดขาด ดังนั้น....."

เอ้งตัวเนี้ยอดมิได้ต้องถามขึ้นบ้าง

"ดังนั้นท่านทำอย่างไร?"

เอี้ยฮ้วมกล่าวต่อ

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีแต่รอ รอจนมันใช้เพลง

มวยนั้นจนหมดสิ้นหนึ่งร้อยกระบวนท่า ฉวยโอกาสขัว พริบตาที่มันเปลี่ยนกระบวนท่าคลายลมปราณ ทุ่มเท เรี่ยวแรงเท่าที่มีให้แก่มันไปกระบวนท่าหนึ่ง"

เตียเฮ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"กระบวนท่าเดียวของท่าน ก็สามารถพิชิตมัน ล้มลงได้จริง ๆ?"

ลี่ฮวงกุกกล่าว

"กระบวนท่านี้กล่าวแล้วง่ายดาย แต่ความ จริงไม่ราบรื่นอย่างยิ่ง นั่นมิเพียงต้องคิดหาวิธีหลบหลีก กระบวนท่าหนึ่งร้อยแปดของฮกโฮ้วคุ้งให้พ้นเท่านั้น ยัง ต้องคำนวณเวลามันเปลี่ยนลมปราณให้แม่นยำ จับจ้อง ช่องว่างของมันอยู่ที่ใดให้แม่นยำ ด้านเวลาและส่วน สัด ต่างต้องไม่อาจผิดพลาดแม้สักน้อยนิดเป็นอันขาด เนื่องเพราะหากผ่านโอกาสนี้ไป จะไม่มีย้อนกลับมาอีก ตลอดกาลนาน"

เย้งตัวเนยพลันถามอีกครั้ง

"แล้วหลวงจีนน้อยทั้งสองเล่า?"

เอี้ยฮ้วมยิ้มพลางกล่าว

"สองคนนั้นก็มิใช่หลวงจีนน้อย เป็นมือเข้มแข็งฝีมือของเสียวลิ้มยี่เช่นกัน"

"ท่านย่อมจัดการกับพวกมันไปด้วยแล้ว?"

"มิได้"

"มิได้? หรือท่าน...."

"พวกมันหนีไปแล้ว"

เฮ้งตั๋วเนี้ยโพล่งด้วยความสงสัย

"ท่านไฉนปล่อยมันหนีไปได้?"

"ข้าพเจ้าจงใจแสร้งปล่อยพวกมันไป"

"เพราะเหตุใด?"

เอี้ยฮ้วมหัวร่อกล่าว

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าต้องการปล่อยพวกมันกลับไป บอกแก่ศิษย์เสียวลิ้มยี่ว่าหลวงจีนตอสื่อตายกับมือผู้ใด"

เย้งตัวเนยครุ่นคิดแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"คนศีรษะโตใหญ่ มีความคิดที่รอบคอบสุขุมกว่าผู้อื่นจริง ๆ"

ฉินกอที่นั่งตัวอ่อนอยู่บนเก้าอี้ ลมหายใจรวยรินปานจะตายในทุกเวลานั้น ตอนนี้พลันส่งเสียง

"ที่พวกท่านประทุษร้ายข้าพเจ้าถึงปานนี้ หรือเพียงเพราะกลัวข้าจะขอตัวจะวิวาห์กับข้าพเจ้า?"

ลิวฮวงกุกกล่าว

"พวกเราก็มิใช่เพราะสาเหตุนี้โดยสิ้นเชิง"

"ยังมีสาเหตุใด?"

"ตอสือย่อเสียงนับว่าเรื่องมากเกินไปจริง ๆ ข้าพเจ้าต้องการกำจัดมันทิ้งอยู่นานแล้ว"

"แต่ท่านยังกลัวศิษย์เสียวลิ้มยี่มารังควานล้างแค้น?"

ลิวฮวงกุกยิ้มพลางกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนนี้ไม่ปรารถนาปะทะกับเสียวลิ้มยี่

โดยตรงจริง ๆ แต่อีกไม่กี่ปี สถานการณ์อาจบางที จะผิดแปลกไปแล้ว"

"ดังนั้น ท่านตอนนี้จึงต้องหาคนตายแทน ?"

ลี่ฮวงกุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ความจริงข้าพเจ้ากับท่านไม่มีผลประโยชน์ขัดกันแต่อย่างไร เพียงแต่ว่า ตอนนี้หาตัวตายแทนที่ดีกว่านี้มิได้ จึงจำต้องหาถึงตัวท่าน"

ฉินกอแค่นหัวร่อกล่าว

"ความจริงท่านขัดกับข้าพเจ้ามานานอย่างยิ่งแล้ว"

"อ้อ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าพลันทะยานขึ้น ในสองปีนี้ ชื่อเสียงของข้าพเจ้าเริ่มเกรียงไกรกว่าท่าน ท่านได้เห็นข้าพเจ้าเป็นผงในดวงตาอยู่นานแล้ว คิดหาวิธีมาจัดการกับข้าพเจ้าในไม่ช้าก็เร็ว นี่เรียกว่าแผนหินก้อน

เดียวได้นกสองตัว ครั้งนั้นบัว่าเขียผงในดวงตาทั้งสองข้าง!"

ลิ่วฮวงกุกส่งเสียงอ้อยอิ่ง

"ในเมื่อท่านจะต้องคิดอย่างนั้นให้ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่จำเป็นปฏิเสธ"

"บัดนี้ ข้าพเจ้าเพียงขอถามท่าน หลวงจีนตอสื่อย่อเสียงถูกผู้ใดฆ่ากันแน่?"

"ท่านเดาดู"

"ท่าน! ย่อมเป็นท่าน"

"ท่านเห็น?"

"ข้าพเจ้าแม้ไม่เห็น แต่กลับทราบ ตอนที่ตอสื่อย่อเสียงร่วงหล่นลงจากพื้นกล ท่านได้วออยู่ทางเบื้องล่างก่อนแล้ว ฉวยโอกาสที่ร่างหลวงจีนมิทันยืนมั่นลอบจู่โจมอย่างชั่วร้ายเข้าปลิดชีวิตมัน"

ลิ่วฮวงกุกกล่าว

"ภายหลังเล่า?"

ฉิ่นกอตอบ

"ภายหลังท่านจึงนำซากศพของมันไปตามอุโมงค์ใต้ดิน ส่งกลับเข้าในห้องลับนั้นอีกครั้ง"

"ข้าพเจ้าเหตุใดต้องทำดังนั้น?"

"เนื่องเพราะท่านต้องการช่วงชิงเวลา หลอกล่อพวกเราไปที่ห้องลับเพื่อฉกฉวยช่วงเวลานั้น จัดการตบแต่งทางภายนอกให้เรียบร้อย รอจนเมื่อพวกเราออกไป ด้านนอกก็กลายเป็นบ่อนการพนันอีกครั้ง"

ลิ่วฮวงกุกหน้าเครียดเย็นชา กล่าวเสียงกระด้าง

"กล่าวต่อไป"

ฉิ่นกอกล่าวต่อไป

"พร้อมกันนั้น ท่านแสร้งแพร่งพรายข่าวให้กับบ้อเส็กโต้ซือ ต้องการให้บ้อเส็กโต้ซือไปบ่อนการพนันในเวลานั้น"

"ข้าพเจ้าไฉนจะทราบ มันต้องไปถึงในเวลานั้น?"

"ดอสต์อย่อเสียงไม่เพียงเป็นชื่อดีของบัอเล็กโต้-ชื่อเท่านั้น ยังผูกอบรมกับชื่อเสียผู้นั้นมาตั้งแต่เยาว์วัย น้ำใจของทั้งสองเฉกเช่นบิดากับบุตร พี่กับน้อง หากบัอเล็กโต้ชื่อทราบว่าชื่อดีนั้นอยู่มีอันตราย ย่อมต้องรีบเร่งไปช่วยโดยไม่คำนึงถึงเรื่องราวใดทั้งสิ้น"

"ยังมีเล่า?"

"มันเพราะต้องการให้บัอเล็กโต้ชื่อได้เห็นเหตุการณ์ตอนนั้นกับตา ดังนั้น จะต้องคำนวณเวลาแม่นยำอย่างยิ่ง และจัดการว่าจ้างคนกลุ่มใหญ่ไว้ก่อน ให้ไปแสดงบทบาทเป็นนักการพนันในบ่อน จะได้เป็นพยานเท็จยืนยันให้กับบัอเล็กโต้ชื่อหลงเชื่อด้วย"

"จากนั้นเล่า?"

"เหล่าพวกที่ถูกดอสต์อย่อเสียงบังคับ โกนศีรษะมาตรแม้นก็เป็นบริวารคู่ใจของท่าน แต่ท่านเพราะต้อง

การดำเนินแผนนี้ให้แนบเนียนไม่มีพิรุธใด ๆ ให้พยานตายไม่อาจยืนยัน ดังนั้น ท่านจึงฆ่าพวกมันบีดปากอย่างอำมหิตชั่วร้าย"

"ข้าพเจ้าฆ่าพวกมันในที่ใด ?"

"ในที่นี้เอง"

หยุดถอนหายใจแล้วกล่าวช้า ๆ ต่อไป

"อ่วมอิมยืนความจริงเบื้องวัดโบราณ สร้างแล้วเสร็จในสมัยเมื่อบู๊เต้สังหารหลวงจีน เหล่าหลวงจีนเพราะต้องการหลบหลีกเภทภัย จึงได้สร้างอุโมงค์ใต้ดินและกลไกมากหลายอยู่ในวัด"

ลิ่วฮวงกุกแค่นเสียงเย็นชา

"เล่าต่อไป"

"ฆ่าคนในที่นี้ ไม่เพียงเร้นลับเท่านั้น ยังมีที่พอจะกลบฝังซากศพอยู่มากหลาย ซุ่มซ่อนด่านระวังเหตุและกลไกกับดักก็ง่ายดายยิ่ง ดังนั้น ท่านจึงเลือกสถานที่นี้เป็นรังสุนัขของท่าน"

หยุดหัวร่อแค่น ๆ แล้วกล่าวต่อไป

"ดังนั้น พวกท่านเหล่าสุนัขตัวผู้ตัวเมียฝูงใหญ่จึงได้นัดหมายมาพบกันในที่นี้....รอกินอุจจาระสุนัขของพวกท่านในที่นี้"

ลิ่วฮวงกุกจับตาเย็นชาจ้องมองพลางถาม

"ยังมีหรือไม่?"

ฉิ่นกอตอบ

"ไม่มีแล้ว ตอนนี้เห็นชัดว่า อุจจาระสุนัขจะต้องถูกพวกท่านกินไปในเวลารวดเร็วยิ่ง เรายังจะมีวาจาใดว่ากล่าว?"

ลิ่วฮวงกุกพลันถอยหายใจยาวกล่าวขึ้น

"นึกมิถึง ท่านก็เป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง พวกเราประเมินท่านต่ำเกินไปเสมอมาจริง ๆ"

ฉิ่นกอกล่าว

"หลวงจีนตอสื่อย่อเสียงถูกท่านฆ่าจริงหรือไม่?"

ลิ่วฮวงกุกกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าน้อยครั้งนักจะลงมือฆ่าคน หากมิใช่หลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่งเช่นตอสือย่อเสียง ยังไม่คู่ควรให้ข้าพเจ้าลงมือเองตอก"

หยุดเล็กน้อยแล้วส่งเสียงอ้อยอิ่งต่อไป

"คนที่ข้าพเจ้าฆ่า มีแต่คนชื่อเสียงเลื่องลือหลวงจีนอาวุโสสูง ผู้กล้าหาญ สตรีงามเสมอมา"

ฉิ่นกอโพล่งขึ้น

"ข้าพเจ้าเล่า?"

ลิ่วฮวงกุกแค่นหัวร่อกล่าว

"ท่านยังไม่คู่ควร"

เอี้ยอั๋วพลันกล่าวขึ้น

"แต่ท่านก็มิต้องรุ่มร้อน พวกเราย่อมหาคนที่เหมาะสมมาฆ่าท่านได้แน่"

ฉิ่นกอแค่นหัวร่อกล่าว

"เราต้องการตายแล้ว เรายินยอมตายก็ไม่ยินยอมเห็นสารรูปของสุนัขอดโซทั้งฝูงนี้"

เอียฮ้วมไม่มีโทสะ ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"อย่างน้อยศุนัขอดโซยังประเสริฐกว่าศุนัขตายมากนัก"

ลิ่วฮวงกุกพลันส่งเสียงอีก

"วิชาบู๊ที่ท่านผีกมาซับซ้อนหลากหลาย ไม่ทราบว่าเคยผีกเพลงหมัดของเสียวลิ้มมาหรือไม่?"

เอียฮ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"คนผีกวิชาบู๊ น่ากลัวน้อยคนนักที่มิได้ผีกเพลงหมัดมวยของเสียวลิ้มมา

เพลงหมัดมวยของเสียวลิ้มนับว่าตาดตื่นอย่างยิ่งจริงๆ แต่ทว่า ผู้ผีกเพลงหมัดมวยเสียวลิ้มแม้มีมากหลาย ที่สามารถผีกถึงแก่นวิชาแท้จริง รวมขั้นแล้วอาจบางทียังไม่ถึงสิบคน

ลิ่วฮวงกุกกล่าว

"ในเมื่อท่านเคยผีกเพลงหมัดเสียวลิ้ม เรื่องนี้ก็มอบให้ท่านจัดการเถิด"

"เรื่องใด ?"

"เรื่องสุดท้าย"

หยุดหัวร่อแล้วจึงกล่าวต่อ

"ท่านเพียงใช้เพลงหมัดเสี้ยวลิ้มต่อยใส่จุดเยี่ยงกีของฉันได้เยี่ยบให้หนักหน่วงหมัดหนึ่ง แล้วใช้ดาบของฉันได้เยี่ยบแทงคอหอยบ้อเล็กได้ขือ ข้าพเจ้าย่อมหาคนพาท่านทั้งสองส่งกลับไปยังขัวเอง"

เตียเฮ่ายิ้งกล่าว

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านต้องการให้คนของเสี้ยวลิ้มยี่เข้าใจว่าทั้งสองต่อสู้เสี่ยงชีวิตจนตายไปด้วยกัน"

เย้งตวเนยกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉันกอแม้ฆ่าบ้อเล็กได้ขือ แต่บ้อเล็กได้ขือย่อมนับว่าล้างแค้นแทนขือตีท่านได้แล้ว คดีรายนี้ก็ยุติลงตั้งแต่บัดนี้"

เตียเฮ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"แผนการของพวกเรา ก็เสร็จสิ้นสมบูรณ์ลงเช่นกัน มีแต่รอคอยดูผลสุรามงคลกันเท่านั้น"

ลิวฮวงกุกกล่าวเสียงอ้อยอิ่ง

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงว่า นี่เป็นเรื่องรายสุดท้ายและก็เป็นเรื่องง่ายดายที่สุดด้วย"

เอียอ้วมพลันส่ายศีรษะปฏิเสธ

"พวกท่านผิดทุกคน"

ลิวฮวงกุกขมวดคิ้วกล่าว

"ผิดเยี่ยงไร?"

"ในความเห็นของข้าพเจ้า นี่จึงเป็นเรื่องยุ่งยากที่สุดรายหนึ่ง"

เตียเฮ่ายกล่าว

"ยุ่งยากเยี่ยงไร? จะฆ่าพวกมันในตอนนี้ เพียงแต่ลำบากกับการยกมือเท่านั้น"

เอียอ้วมกล่าวเสียงราบเรียบ

"หากท่านเห็นว่าง่ายตายอย่างยิ่ง ท่านไฉนไม่ไปฆ่าพวกมัน ?"

เตียเฮ่ายักกะพริบตากล่าว

"หากท่านไม่ยอมลงมือ ข้าพเจ้าลงมือก็มิเป็นไร"

นางยกมือขาวผ่องที่เรียวงามทั้งสองขึ้นแล้ว หัวร่อคิกคิกกล่าว

"ท่านอย่าเข้าใจว่ามือทั้งสองของข้าพเจ้ารู้จักแต่ลูบคลำใบหน้าบุรุษเท่านั้น มีบางครั้ง มันยังแปรเปลี่ยนเป็นแข็งเกร็งอย่างยิ่ง แข็งแกร่งจนท่านทนทานไม่อยู่"

เอี้ยอ้วมร้องอ้อ

"เตียเฮ่ายักกล่าวต่อ"

"ท่านไม่เชื่อ ?"

นางพลันล้วงสนับมือเหล็กออกจากอกเสื้อ สวมไปบนมือขาวผ่องที่นุ่มนิ่มราวไร้กระดูกแล้วแย้มยิ้มกล่าว

"ตอนนี้ท่านเชื่อหรือไม่? ท่านยังจะทดลองหรือไม่?"

เอียอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ในเมื่อมีคนทดลองแล้ว ข้าพเจ้าไยต้องไปชิงการค้าของผู้อื่น"

เตียเฮ่ายกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ยังนับว่าท่านไม่โง่เขลา"

ลิ่วฮวงกุกพลันตวาดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"ข้าก่อน"

เตียเฮ่าหันไปถาม

"ท่านอย่าได้ดูแคลนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เคยผึกปรือเพลงหมัดของสำนักเสียวลิ้มยี่มา ไม่เชื่อท่านดูกระบวนท่าชกโย้วเอียงอุยนี่ก่อน"

นางพลันถลันไปเบื้องหน้าฉับกอ แยกเท้าย่อเอว ต่อยขวับออกไปหมัดหนึ่ง

หมัดนี้มีท่วงท่าของเพลงมวยเสียวลิ้มยี่จริง ๆ

และมีพลังสมบูรณ์ยิ่งด้วย

แต่เสียดายหมัดนั้นของนางมิได้ต่อยใส่ร่างฉิ่นกอ มือของนางพลันถูกฉิ่นกอคว้าไว้!

.....

ฉิ่นกอที่ดูแล้วตัวอ่อนระทวยราวเป็นดินกองหนึ่ง ถึงกับพลันแปรเปลี่ยนเป็นแข็งแกร่งขึ้นมาในยามกะทันหัน!

มือของฉิ่นกอนับเป็นคีมเหล็กที่แข็งแกร่งจริงๆ เตียเฮ่ยใช้พละกำลังสุดตัว ยังคงไม่อาจสะบัดจากการเกาะกุม นางพลันเตะออกไปฉาดหนึ่ง

เท้าของนางก็ถูกคว้าไว้!

ใบหน้านางแปรเปลี่ยนเป็นเผือดขาวไร้สีเลือดแล้ว

จวบจนบัดนี้ เตียฮ่วงจึงถอนหายใจกล่าวเสียงราบเรียบ

"ข้าพเจ้าบอกแล้ว นี่เป็นเรื่องยุ่งยากที่สุด พวก

ท่านตอนนี้ย่อมควรเชื่อถือได้แล้วกระมัง ?"

ลิ่วฮวงกุกจับตาเย็นชาจ้องมอง สีหน้าไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด

ชั้งซือซือก็จับตามอง ตะลึงลานจนงงงันไปแล้ว นางสะสางไม่เข้าใจ เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?

ได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ที่เจ้าฆ่าคือคนที่มีชื่อเสียง หลวงจีนปริยัติธรรมสูงส่ง ผู้กล้าหาญและนางงาม ที่เราฆ่าคือคนต่ำช้าสามานย์ไร้ยางอาย ขุนนางทรยศบุตรอกตัญญู เราจึงนี้ย่อมละคดปาณาเพราะเจ้าคนต่ำช้าไร้ยางอายแล้ว"

บ้อเส็กได้ชื่อ !

ทันใดนั้น

บ้อเส็กได้ชื่อถึงกับผลุดลุกขึ้นยืนในโลงศพ !

ร่างของท่านแพ้ผอมแห้งเด็ดเล็ก แต่บุคลิกอง

อาจเปียมวาตี ดูแล้วคล้ายดังเป็นมนุษย์มหึมาที่สูงกว่ายี่สิบวา

เย้งตัวเนยกหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ พลันหันกายคิดจะโถมออกไปจากห้อง

ฉันกอดมือหนึ่งคว้าข้อมือ มือหนึ่งคว้าข้อเท้าของเตียเฮ่าย พลันกวัดแกว่งร่างนางขึ้น

"ร่างเตียเฮ่ายหมุนเป็นวงแล้วพุ่งออกไป กระแทกใส่ร่างเย้งตัวเนยถนัดถนี่ ทั้งสองต่างล้มโครมกับพื้น เกลือกกลิ้งอีกหลายตลบจึงหยุดลง

ฉันกอดกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"เยี่ยงนกถูกแล้ว สองท่านความจริงเป็นเจ้าม่วยที่สนิทสนม มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจทอดทิ้งผู้ใดไปได้"

เย้งตัวเนยกะเกียกตะกายลุกขึ้น หันไปแล้วพลันอ้าปากงับใส่ใบหูเตียเฮ่ายอย่างดุดัน

เตียเฮ่ายกรีดร้องเสียงโหยหวน ค้ามือไปที่คอหอยนางทันที

เย้งตัวเนียขึ้นเท้าขึ้น ใช้เข่ากระแทกใส่ท้องน้อยเตียเฮ่ายสุดแรง

พวกนางเป็นคนเช่นนี้เอง

ตอนสามารถดักตวงผลประโยชน์ในกันและกันได้ พวกนางเป็นเจ้าม่วยที่สนิทสนม แต่พอตอนถึงมีอันตรายกล้ากร้าย พวกนางก็จะกลายเป็นสุนัขบ้า เจ้าไม่กัดเรา เราก็ต้องกัดเจ้า

พวกนางมีอคนประเภทที่ไม่คล้ายคนเช่นนี้เอง

ลิ่วฮวงถูกพลันเดินเข้าไป มือหนึ่งคว้าเตียเฮ่ยขึ้น ตบซ้าย ๆ ขวา ๆ ใส่หน้านางสิบกว่าฉาด จึงยื่นอีกมือหนึ่งคว้าเย้งตัวเนีย ตบใส่หน้านางไปสิบกว่าฉาดเช่นกัน

ทั้งสองถูกตบจนโลหิตเนืองนองหน้า แต่มิกล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวสักน้อยนิด

ลิ่วฮวงถูกจึงได้หันกายมาข้มพลางกล่าวว่า

"สตรีประเภทนี้ความจริงก็ไม่ทราบยางอายคือ

กระไร ข้าพเจ้าคิดว่าไม่บังควรให้พวกนางมาร่วมอยู่ในแผนการใหญ่นี้เลย กลับเป็นที่พวกท่านทั้งสามต้องหัวร่อเยาะแล้ว"

จบจนเวลาเย็นนี้ มันถึงกับยังสงบเยือกเย็นได้

ฉินกอถอนใจยาวกล่าวว่า

"ดูท่า คนที่จะเป็นได้เฮียบก็มิใช่ง่ายดายจริงๆ ไม่เพียงต้องใจดำมือดำมิดเท่านั้น หนังหน้ายังต้องหนากว่าผู้อื่นบ้างจึงจะได้"

เอี้ยอ้วมยิ้มพลางกล่าว

"แต่ได้เฮียบก็มิใช่ต้องเป็นเช่นนั้นโดยสิ้นเชิง ได้เฮียบเช่นดังมัน ในโลกมีไม่กี่คนเท่านั้น"

ลิ่วฮวงกุกกล่าว

"สหายดุจดังท่าน ในโลกก็น่ากลัวมีไม่มาก"

เอี้ยอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"มีไม่มากจริง ๆ"

ลิ่วฮวงกุกถอนหายใจยาวแล้วกล่าว

"จนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงทราบ การคบมิตรสหายมิใช่เป็นเรื่องง่ายดายจริง ๆ"

เอียยิ้มกล่าว

"มีเรื่องบางประการ ที่ท่านความจริงควรคิดได้แต่แรกจึงถูกต้อง"

ลิ่วฮวงกุกร้องอ้อ ?

เอียยิ้มกล่าวต่อไป

"หรือท่านไม่เข้าใจความหมายของข้าพเจ้า ?"

"ข้าพเจ้าปรารถนาจะเข้าใจอย่างยิ่ง"

เอียยิ้มกล่าวช้า ๆ

"การระแวดระวังในที่นี้ของท่านเข้มงวดกวดขันอย่างยิ่ง ทั้งนอก ๆ ใน ๆ อย่างน้อยมีด่านซุ่มไม่ต่ำกว่าสามสิบหกแห่ง มิว่าผู้ใดเข้ามาในรัศมีสองร้อยวา ท่านจะทราบได้ในทันที"

ลิ่วฮวงกุกผงกศีรษะกล่าว

"ท่านคำนวณผิดไปเล็กน้อย กองชุ่มที่มีรวมสี่สิบเก้าจุด"

เอี้ยฮ้วมตอบ

"ดังนั้น มิว่าผู้ใดจะมาคิดบัญชีกับท่าน ยังมิทันเข้าวัดมีสองร้อยวาของวัด ท่านก็หนีหายจนไม่มีร่องรอยเสียนานแล้ว"

ลิ่วฮวงกุกกล่าว

"จะหาข้าพเจ้าพบ นับว่าไม่ง่ายดายจริง ๆ"

เอี้ยฮ้วมกล่าวต่อไป

"อย่าว่าแต่ แม้อาจสามารถหาท่านพบ ก็ไม่แน่จะหาหลักฐานการฆ่าคนของท่านได้ ท่านย่อมปฏิเสธ ไม่ยอมรับว่าท่านฆ่าตอสี่ออ่อเสียงเด็ดขาด"

ลิ่วฮวงกุกกล่าว

"ดังนั้น ท่านมีแต่ต้องใช้วิธีนี้ จึงสามารถพาพวกมันมาถึงที่นี่ได้"

"ที่ข้าพเจ้าให้ช้างขอขอเข้ามาเพียงลำพังก่อน ก็เพื่อต้องการให้ท่านเข้าใจว่า พอจะลงมือจัดการนางเพียงลำพัง ข้าพเจ้าต้องไม่อาจปล่อยให้ท่านมีความสงสัยในเรื่องนี้แม้สักน้อยนิดได้"

"ดังนั้น ท่านจึงพาลปกบีดกระทั้งนาง?"

"เนื่องเพราะนางไม่เพียงเบ็นคนที่โป๊ปดไม่เบ็นเท่านั้น หากนางทราบความลับนี้ นางจะต้องถูกท่านสังเกตพิรุธออกแน่"

ลิ่วยวงกุกถอนใจเบา ๆ กล่าว

"แต่หากเปลี่ยนเบ็นข้าพเจ้า ต้องไม่อำมหิตไปให้ครุณีเช่นนางมีความหวาดหวั่นขวัญเสีย ดูท่านนับว่าไม่รู้จักรักถนอมบุปผาเลยสักน้อยนิดจริง ๆ"

"แต่ข้าพเจ้ากลับเข้าใจ ต้องเยี่ยงไรจึงสามารถบันดาลให้คนกล่าววาจาไม่สัตย์ซื่อ สารภาพความจริงออกมาได้"

ลี่ฮวงกุกร้องอ้อ

เอ๋ยอ้วมกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้ามีแต่ใช้วิธีนี้ จึงสามารถบันดาลให้ท่านกล่าวความสัตย์จริงต่อหน้าบ้อเส็กได้ซื่อ เนื่องเพราะเรื่องนี้พยานตายไร้คนยืนยันแล้วจริง ๆ หากท่านไม่สารภาพกับปาก ก็ไม่มีปัญญาลบล้างมลทินของฉินกงให้บริสุทธิ์ได้เลย"

ลี่ฮวงกุกผงกศีรษะช้า ๆ จึงกล่าว

"ท่านกระทำได้ประเสริฐยิ่ง นับว่าประเสริฐเหลือเกินจริง ๆ"

เอ๋ยอ้วมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านนับถือข้าพเจ้าอย่างยิ่งหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าประเมินท่านสูงส่งอยู่เสมอมา ถือท่านเป็นสหายรักของข้าพเจ้าเสมอมา นึกไม่ถึงว่าท่าน...."

หยุดถอนใจยาว สีหน้าคล้ายดั่งเจ็บปวดแทบตาย คล้ายดั่งเจ็บปวดจนไม่อาจส่งเสียงต่อไปได้

เอี๋ยอ้วมกลับหัวร่อแล้วกล่าว

"ท่านถือข้าพเจ้าเป็นสหายรักของท่านเสมอมาจริง ๆ?"

ลี่ฮวงกุกตอบ

"ท่านไม่เข้าใจ?"

"ข้าพเจ้ายอมเข้าใจ และเข้าใจจนกระจ่างอย่างยิ่งด้วย ที่ไม่เข้าใจคือท่าน"

"ฮือ?"

"ท่านทราบหรือไม่? ข้าพเจ้าเหตุใดต้องไปหาท่าน?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ นับแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้าก็คบกับท่านเป็นมิตรสหาย เป็นท่านต้องการมาประทุษร้ายข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าไม่เคยมีความคิดจะประทุษร้ายท่านมาเลย"

"ดังนั้น ท่านจึงยังไม่เข้าใจ"

"ไม่เข้าใจเรื่องอันใด?"

"เป็นท่านคิดประทุษร้ายข้าพเจ้าก่อน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปหาท่าน"

"ข้าพเจ้าเคยไปประทุษร้ายท่านตั้งแต่เมื่อใด?"

"นานอย่างยิ่งมาแล้ว"

โดยไม่รอให้ลิ่วยวงกุกเอ่ยปาก กล่าวสืบต่อไปทันที

"ข้าพเจ้าถามท่าน ท่านตั้งอกตั้งใจสุบทรัพย์สมบัติตระกูลชั้งด้วยเหตุผลใดกันแน่ ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจำเป็นต้องใช้เงิน"

"ท่านไฉนพลันต้องการใช้เงินจนรีบร้อนปานนั้น ?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าจะทำงานใหญ่เรื่องหนึ่ง ทำงานใหญ่ย่อมจำเป็นต้องใช้เงินทอง"

"งานใหญ่ของท่านคือเรื่องราวใด ?"

ดวงตาลี่ลอยวงกุกเป็นประกายแวววาว กล่าวอย่างครุ่นคิด

"หรือท่านพลอยทราบเรื่องนี้ด้วยแล้ว ?"

เอียอ้วมหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ ระหว่างนั่งพวกนักเลงมีขบวนการ "ขิกไข้" (เจ็ดทะเล เจ็ดคาบสมุทร.....

หมายถึงทั้งโลก) เกิดขึ้นอย่างเร้นลับ"

"ท่านยังทราบกระไรอีก ?"

"ข้าพเจ้าก็ทราบ ขบวนการนี้ก่อตั้งขึ้นมาเพื่อรับมือกับชัวลิ้ว เนื่องเพราะหัวหน้าใหญ่ของขบวนการการนี้เคยลอบทำการค้าที่ไม่อาจพบเห็นผู้คนมาหลายราย แต่ต่างถูกชัวลิ้วทำลายจนล้มเหลวสิ้น"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าก็ย่อมทราบ หัวหน้าใหญ่ของขบวนการนี้คือท่าน !"

สีหน้าลี่ฮวงกุกคล้ายตั้งแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย ถลึงจ้องเขียวขมอยู่เนิ่นนานจึงเน้นทีละคำ

"เรื่องนี้เกี่ยวข้องใดกับท่านอีก ?"

"ไม่เพียงเกี่ยวข้องเท่านั้น ยังเกี่ยวข้องอย่างสำคัญที่สุดอีกด้วย"

"ไฮ้! หรือ....หรือท่านก็เป็นคนในขัวล้ำ?"

ฉิ่นกอพลันหัวร่อแล้วชิงกล่าวขึ้น

"หากไม่มีเอี้ยอ้วม ไหนเลยจะมีขัวล้ำ"

ลิ่วฮวงกุกคล้ายดั่งถูกคนโบยด้วยแส้หนังอย่างหนักหน่วงไปทันที ยิ่งเป็นเช่นนานจึงสามารถเปลี่ยนเสียงมาได้

มันถอนหายใจยาว ๆ ผืนย้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคาดเดาไม่ออกเสมอมา หัวหน้าใหญ่ของขัวล้ำคือผู้ใดกันแน่? คิดจะหามันอยู่ตลอดเวลา นึกไม่ถึงคนผู้นั้นได้อยู่กับข้าพเจ้าทุกวันเวลา เห็นหน้าทุกวันเวลาได้"

เอี้ยอ้วมยิ้มพลางกล่าว

"หากท่านถือข้าพเจ้าเป็นสหายจริง ไฉนไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าร่วมขบวนการของท่าน?"

ลี่ฮวงกุกโพล่งขึ้น

"เนื่องเพราะ...."

เอี๊ยฮ้วมโบกมือขัดวาจามันแล้วกล่าว

"หากท่านไม่มีบัญญากล่าวจากปาก เจ้าพอจะพูดแทนท่านได้ นั่นเนื่องเพราะท่านเมื่อใช้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือกระทำเรื่องราวตราบวันสำเร็จแล้ว ก็จะไม่ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่อีกต่อไป"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวเสียงราบเรียบต่อ

"ขบวนการที่ลับสุดยอดดั่งชักใย ย่อมไม่ต้องการคนที่ใกล้จะตาย"

ลี่ฮวงกุกโพล่งขึ้น

"แต่อย่างน้อย เรื่องที่ข้าพเจ้าให้ท่านกระทำมิใช่เป็นเรื่องเลวร้าย ท่านมิได้เสียเปรียบ"

เอี๊ยฮ้วมร้องอ้อ

ลิ่วยางกุกกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านแสดงบทบาทวีรบุรุษช่วยนางงาม และยังต้องการให้ท่านได้นางงามเป็นภรรยา เรื่องประเสริฐเลิศดีเยี่ยงนี้ มีคนมากหลายต่างยินดีมาชิงกันกระทำ"

เอี้ยอ้วมกล่าว

"แต่ท่านกับไม่ยอมไปหาผู้อื่นเด็ดขาด"

"ใช่แล้ว เนื่องเพราะข้าพเจ้าให้เกียรติท่าน ถือท่านเป็นมิตรสหาย ดังนั้น จึงมิได้ไปหาผู้อื่น"

"มิใช่สาเหตุนี้!"

"มิใช่?"

"ที่ท่านหาข้าพเจ้า เนื่องเพราะไม่มีผู้ใดสามารถคล้ายเอี้ยอ้วมยิ่งกว่าข้าพเจ้า ท่านคิดจะหาบุคคลเช่นนี้มาเป็นเวลานานแล้ว!"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านคิดจะให้ข้าพเจ้าแอบอ้างเป็นเอ้ยอ้วมไปหลอกวิวาห์กับตระกูลซ้ง"

"หรือข้าพเจ้าไม่กลัวถูกคนเปิดเผยความลับ?"

"ไม่มีผู้ใดสามารถเปิดเผย เอ้ยซาเอ้ยตาบอดสนิทแล้ว หูก็ตึงไม่ได้ยิน เนื่องเพราะตอนในวัยฉกรรจ์ท่านเคยเพาะศัตรูอยู่ไม่น้อย กลัวศัตรูจะตามไปรังควานจนถึงบ้าน ดังนั้นขนชาวนักเลงที่รู้เรื่องนี้จึงมีน้อยกว่าน้อย"

ลี่อ้วงฤกกล่าวอย่างครุ่นคิด

"แต่เมื่อหลายวันก่อน ยังมีคนเคยพบเห็นมัน"

"นั่นเป็นตัวแทนของเอ้ยซาเอ้ยเท่านั้น"

"ตัวแทน?"

"เนื่องเพราะเอ้ยซาเอ้ยไม่ปรารถนาให้ผู้คนใน

วงพวกนักเลงทราบว่าท่านตาพิการหูพิการ จึงได้ทำตัวแทนมาไว้ผู้หนึ่ง แต่ละปีจะออกไปท่องเที่ยวในวงพวกนักเลงสักครั้งสองครั้ง"

"หรือตัวแทนผู้นั้น ก็พิสูจน์เท็จจริงของเอี้ยฮ้วมไม่ออก?"

"มันความจริงก็น้อยครั้งนักจะมีโอกาสได้พบหน้าเอี้ยฮ้วม

"ซังยี่เอี้ยเล่า?"

"ในหลายปีนี้ ซังยี่เอี้ยไม่เคยได้พบเอี้ยฮ้วมมาเลย"

"หากเอี้ยฮ้วมตัวจริงกลับมา?"

"มันสาบสูญไปสามสี่ปีแล้ว มีบางคนว่ามันไปเป็นหลวงจีน และมีบางคนว่ามันตายไปแล้ว ท่านคำนวณแน่ว่ามันต้องไม่พลันปรากฏหน้ามาเด็ดขาด"

"สหายของมันเล่า ?"

"ความจริงนิสัยของมันพิกลผิดคนธรรมดา จึงไม่ใคร่มีผู้ใดไปใกล้ชิดกับมัน คนที่ใกล้ชิดกับมัน ส่วนมากมีนิสัยประหลาดพิกลยิ่งกว่ามันเสียอีก ซึ่งท่านก็ย่อมคำนวณแน่นอน พวกเหล่านั้นต้องไม่ไปดื่มสุรามงคล"

หยุดหัวร่อแล้วเอี้ยอ้วมกล่าวต่อไป

"อย่าว่าแต่ แม้นับว่าสหายของเอี้ยอ้วมพลันไปปรากฏตัว ท่านก็ต้องมีบัญญารับมือพวกมัน เรียกให้พวกมันไม่มีบัญญาปรากฏหน้าตลอดกาลนานได้"

ลิ่วฮวงกุกนิ่งอึ้งคล้ายตังรับโดยดุษฎี

เอี้ยอ้วมกล่าวต่อไป

"เรื่องนี้ความจริงวางแผนได้แนบเนียนอย่างยิ่งมิกาด เรื่องราวพลันมีการเปลี่ยนแปร"

"เปลี่ยนแปรเยี่ยงไร ?"

"การเปลี่ยนแปรเกิดขึ้นจากตัวข้าเอง"

ลิ่วฮวงกุกขมวดคิ้วถาม

"ท่านทราบว่ามันตายไปแล้ว ?"

"เอ้ยข้ามผงกศีรษะตอบ"

"ข้าพเจ้าความจริงสงสัยอยู่บ้าง จวบจนค่ำคืนนี้จึงยืนยันได้แน่แก่ใจ"

"ยืนยันเยี่ยงไร ?"

เอ้ยข้ามกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"หรือท่านลืมไปว่า เยี่ยงตัวเนยยังมีม่วยม่วยที่เบื่อเผยห้าวหาญยิ่งกว่าบุรุษอยู่ผู้หนึ่ง"

"ไฮ้! ท่านพบนางแล้ว ?"

เอ้ยข้ามผงกศีรษะกล่าว

"ท่านอำพรางข่าวนี้ต่อข้าพเจ้าเสมอมา เนื่อง

เพราะเมื่อชั่งยี่เอ็ยตายไปแล้วท่านไม่จำเป็นต้องใช้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องมืออีก เตรียมจะเตะข้าพเจ้าออกจากวงการท่านอยู่"

ลิ่วฮวงกุกจับตามองแน่วนิ่งอีกเนิ่นนาน จึงระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"เรื่องที่ขับข้อนปานนี้ นึกไม่ถึงว่าท่านถึงกับแยกแยะจนกระจ่างปานนี้ได้"

"ข้าพเจ้าเข้าใจกระจ่างอย่างยิ่งจริง ๆ"

"มีเรื่องบางประการ ที่ท่านความจริงไม่สมควรทราบเด็ดขาด"

"ท่านคิดไม่ออกว่าข้าพเจ้าไฉนล่วงรู้?"

ลิ่วฮวงกุกผืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้านึกไม่ออกจริง" ๆ

เอียยอ้วมหัวร่อเบา ๆ แล้วกล่าว

"นั่นเนื่องเพราะท่านยังไม่เข้าใจในอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้จึงเป็นปมสำคัญที่สุด"

"เรื่องอันใด?"

เอียยอ้วมกล่าวเสียงอ่อยอิ่ง

"ความจริงข้าพเจ้าคือเอียยอ้วม ข้าพเจ้าก็คือเอียยอ้วมตัวจริง!"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อไป

"ท่านย่อมนึกไม่ถึงเด็ดขาด เอียยอ้วมตัวปลอมนี้ก็คือเอียยอ้วมตัวจริง"

จบจนบัดนี้ ลิ่วฮวงกุกจึงได้ตะลึงลานไปจริง ๆ

เอียยอ้วมกล่าวสืบต่อ

"ที่ข้าพเจ้าพลัดสาบสูญไปหลายปี ทั้งมิได้เป็นหลวงจีน และไม่ได้ตายไปด้วย ก็เนื่องเพราะในขวัล้ว

มีเรื่องสำคัญต้องสะสางอยู่มากหลาย ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่เคยปรากฏหน้าในวงพวกนักเลงตลอดมา"

ใบหน้าลื่อยวงกุกขีดขาว ไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

เอี้ยอ้วมหันไปหัวร่อให้ฉิ่นกอแล้วกล่าวต่อ

"เรื่องนั้นนับว่าซับซ้อนอย่างยิ่ง กระทั่งท่านอาจบางทีจวบจนตอนนี้จึงเข้าใจ"

ฉิ่นกอถอนหายใจยาว ผืนย้มกล่าว

"บอกตามความจริงใจ จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังมิใคร่เข้าใจอยู่นั่นเอง"

เอี้ยอ้วมกล่าว

"ข้าพเจ้าไยมิใช่บอกปลีกย่อยต่าง ๆ กระจ่างหมดสิ้นแล้ว?"

ฉิ่นกอถอนใจกล่าว

"มาตรแม้นท่านบอก แต่ข้าพเจ้าไม่มีบัญญาจดจำ"

จับตามองศีรษะเอียอ้วมแล้วพลันหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่มีศีรษะโตใหญ่เทียบเท่าท่าน ไหนเลยจดจำเรื่องที่สับสนจนยุ่งเหยิงเยี่ยงนี้ในห้วงสมองได้"

เอียอ้วมก็หัวร่อกล่าว

"ความจริงท่านเพียงครุ่นคิดโดยสุขุมสักครั้ง ก็ต้องรู้สึกเรื่องนี้มิเพียงไม่ยุ่งเหยิงจนสับสนเท่านั้น ยังสมเหตุสมผลอย่างยิ่งด้วย

"ไฮ้ สมเหตุสมผล?"

"ใช่ ปมของเรื่องนี้แม้มีมากหลาย แต่ผลสรุปกลับมีเพียงประการเดียว และก็ได้ระบุไว้แน่นอนอยู่นานแล้วด้วย"

"ระบุแน่นอนว่าต้องมีผลสรุปเยี่ยงไร ?"

เอี่ยอ้วมมิได้ตอบคำถามนั้นโดยตรง กลับหันไปจ้องหน้าลิ่วฮวงกุกอีกครั้งแล้วกล่าว

"มิว่าผู้ใดต่างต้องไม่ซื้อโลงมาโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ ใช่หรือไม่ ?"

ลิ่วฮวงกุกผงกศีรษะรับ

มันไม่อาจมิยอมรับ เนื่องเพราะหากไม่มีคนตาย ผู้ใดก็ไม่ซื้อโลงมาเตรียมไว้เป็นแน่

เอี่ยอ้วมกล่าวต่อ

"ท่านย่อมไม่ทราบ บ่อเต็กใต้ซือกับฉินกอจะมาในสถานที่นี้ ?"

ลิ่วฮวงกุกผงกศีรษะ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบจริง ๆ"

"ดังนั้น โลงศพนี้ท่านความจริงเตรียมไว้ให้ข้าพเจ้า ใช่หรือไม่ ?"

"โลงศพนั้นไม่เลวนัก"

"เมื่อมีคนตาย ย่อมมิอาจไร้โลงศพได้ เมื่อมีโลงศพ ก็มิอาจไร้คนตายได้"

ลี่ฮวงกุกจับตามองฉินกงแล้วเบือนมาที่บ้องเล็กได้ขออีกครา ในที่สุด ผงกศีรษะช้า ๆ กล่าว

"ความหมายของท่าน จนบัดนี้ข้าพเจ้าจึงนับว่าเข้าใจโดยสิ้นเชิง"

เอ้ยอ้วมกล่าว

"ดังนั้น บัดนี้ท่านก็มิต้องกล่าวกระไรอีก....อาจบางทีมีเพียงประโยคเดียว"

"ประโยคใด ?"

"เชิญท่านเข้าโลง !"

ผู้ยิ่งใหญ่

"ลิ่วฮวงกุกตายไปนานเท่าใดแล้ว ?"

"เก้าเดือน"

"เก้าเดือนไม่นับว่ายาวนานมีบางครั้งคล้ายดั่งผ่านไปในชั่วพริบตา แต่เก้าเดือนนี้กลับยาวอย่างยิ่ง"

"นั่นเนื่องเพราะท่านอดอัดกลัดกลุ้มอยู่"

"ข้าพเจ้ามักรู้สึก หากมิใช่ข้าพเจ้าเหลวไหลเกินไป เตียเตียต้องไม่ตายเร็วปานนี้"

"ตอนนี้ท่านเติบใหม่สมบูรณ์แล้ว ไฉนจึงยังมีความคิดดั้งเดิมหวนกลับมาอีก?"

"ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าคิดอย่างไร?"

"ท่านมิได้ละอายต่อผู้อื่น และมิได้ละอายต่อตัวเอง เท่านี้ก็เกินพอแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้า...."

"ท่านสมควรออกไปท่องเที่ยว ดูให้มาก ฟังให้มาก จิตใจของท่านก็จะเปลี่ยนแปรเป็นปลอดโปร่งขึ้นได้"

"ท่านจะใช้ข้าพเจ้าไปที่ใด?"

"กังหน้า!.....ท่านไยมิใช่ต้องการไปกังหน้าตั้งนานแล้ว?"

กังหน้ำ

ชุนเทียนของกังหน้ำมีแสงสีเจิดจ้ำตรึงใจ

ริมเขื่อนยาวหลิวอ่อนช้อยเรียงราย น้ำในบึงใหญ่สดใสดุจมรกต

ชั้งชีชีควงแขนเอียงอ้วมเดินช้ำๆ อยู่บนเขื่อนยาว

ฉิ่นกอกับชั้งชิมเดินอยู่เบื้องหน้า แพรแดงฉานพลิ้วไสวอยู่ในสายลมชุนเทียน

แพรแดงที่พลิ้วไสว บั่นบ่ายใบหน้าชั้งชิมอยู่แผ่วเบา

ชั้งชีชีหลันหัวร่อกล่าว

"ในที่สุด บีศาจน้อยก็เติบใหญ่จนได้ ข้าพเจ้าความจริงแทบเข้าใจ นางไม่อาจเติบใหญ่ตลอดกาลนาน"

"เอ้ยอัมกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านก็เติบใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าความจริงก็แทบเข้าใจ ท่านไม่อาจเติบใหญ่ได้ตลอดกาล"

มีแต่คนที่ผ่านประสบการณ์วิตกกังวล คับแค้นขมขื่นมา จึงเข้าใจความหมายของชีวิตได้กระจ่าง จึงนับว่าเติบใหญ่โดยสมบูรณ์

ชั้งชื่อชื่อเติบใหญ่แล้วจริง ๆ

นางมีความหนักแน่นเยือกเย็นกว่าเดิม และสวยสะคราญกว่าเดิมด้วย

เอ้ยอัมคล้ายตั้งครุ่นคิดอยู่ กล่าวช้า ๆ สืบไป

"ชั้งชิมนับเป็นลาภที่สัตย์ซื่อภักดีอย่างยิ่ง เพราะท่าน นางยินยอมกระทำทุกเรื่องราว หากมิใช่นางยอมเสี่ยงอันตราย ลิ่วยวงทุกอาจบางทีไม่หลงกลง่ายดายปานนั้น"

ยังยืดยืดกล่าว

"ในครั้งนั้น กระทั่งข้าพเจ้ายังนับว่าถูกนางหลอกลวงจนหลงเชื่อ"

"เอยยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้ารู้สึกเสมอมา พวกเราควรหาวิธีขอบคุณนางจึงถูกต้อง"

"ท่านว่ามีวิธีใด ?"

เอยยิ้มมองดูแพรแดงที่พลิ้วไสวแล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พวกเรามิสู้มอบแพรแดงแก่นางสักผืนเถิด"

ยังยืดยืดหัวร่อ หัวร่อจนหยาดเยิ้มอย่างยิ่ง

มีแต่สตรีที่อยู่ในความรักและความสุขเท่านั้นจึงหัวร่อได้หวานหยาดเยิ้มถึงปานนี้

นอกเขื่อนยาว บุรุษสตรีในสีสันนานา เดิน

เคลอเคลียกันเป็นคู่ ๆ

ความจริง ชุนเทียนเหมาะเป็นของคนรักกันเท่านั้น

ตอนนี้เป็นฤดูชุนเทียน(ใบไม้ผลิ) พอดี

ขงจื๊อชื่อมองดูผู้คนเหล่านั้น อธิษฐานในใจหวังให้แต่ละคนต่างมีความสุข มีความร่าเริงดุจดั่งนาง

ทันใดนั้น มิทราบเป็นผู้ใดส่งเสียงร้องขึ้น

"งักได้เฮียบก็มาเที่ยวบึง นั้นคืองักอ่วมขัวได้เฮียบที่มีเกียรติภูมิสะท้านแผ่นดิน"

ฝูงชนพลันยื่อไปที่วิมบึงทันที วีรบุรุษที่มีชื่อกระเดื่องเกรียงไกร มิว่าผู้ใดก็ปรารถนาได้เห็นเป็นขวัญตา

เอียอ้วมพลันกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ท่านคิดจะเข้าไปดูบ้างกระมัง?"

ขงจื๊อชื่อกะพริบตาถาม

"ดูผู้ใด ?"

เอียงอ้วมตอบอย่างยิ้มแย้ม

"งักย่วมขัว มันความจริงไยมิใช่เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในความรู้สึกนึกคิดของท่าน ?"

ขังขือขือตอบอย่างยิ้มแย้ม

"แต่ข้าพเจ้าตอนนี้กลับไม่ต้องการดูมันแล้ว"

"เพราะเหตุใด ?"

ขังขือขือเงยหน้าจับตามองเอียงอ้วมแน่วนิ่ง ประกายตานุ่มนวลดุจสายลมชุนเทียน กล่าวเบา ๆ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าได้หาผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริงพบคนหนึ่งแล้ว ในหัวใจข้าพเจ้า ไม่มีผู้ยิ่งใหญ่ใด ๆ ในแดนดินจะใหญ่ยิ่งกว่ามันอีกแล้ว"

เอียงอ้วมแสร้งกะพริบตาถาม

"คนผู้นั้นคือใคร ?"

ขังขืดขืดแย้มยิ้มจนหยาดเยิ้ม ชะโงกเข้ากระซิบที่ข้างหู

"ก็คือท่าน ท่านที่เป็นบ้าจหัวโต!?"

จบบริบูรณ์

โปรดได้รับความเคารพจากใจจริง ของ

ว. ณ เมืองลุง

๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔

ท่านผู้อ่านที่เคารพ

เป็นอย่างไรบ้างครับ สำหรับ "ผู้ยิ่งใหญ่" ที่จบลงนั้น "โก้วเล้ง" พยายามเขียนในลีลาที่ใหม่และแปลก แทรกปรัชญาชีวิตด้วยสำนวนเบา ๆ มีอารมณ์ขัน เข้าใจว่าคงเป็นที่ชื่นชอบของท่านพอสมควร

เรื่องใหม่ที่เสนอต่อจากนั้น คือเรื่อง "ธำมรงค์มรกต" ของ "อ้อเล้งเซ็ง" นักเขียนอันดับหนึ่งแห่งไต้หวัน

"ธำมรงค์มรกต" เป็นเรื่องสุดยอดของการต่อสู้ สุดยอดของความตื่นเต้นเร้าใจ สุดยอดของการวางแผนดำเนินอุบาย กล่าวได้ว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ในรอบปีนี้ของผม ว. ณ เมืองลุง ซึ่งกล้าประกันได้เต็มปากคำ!

เรื่องแรกในชีวิตการเรียบเรียงของผมคือ "กระ

บี้ล้างแค้น" ซึ่งเขียนโดย "อ้อเล้งเซ็ง" และก็ได้โดดเด่นอยู่ในเรื่องประเภท "บู๊ลิ้ม" มาเป็นเวลาร่วมเก้าปี ได้การอุปการและเชื่อถือจากท่านผู้อ่านด้วยดีเสมอมา

แต่หลังจากเรื่อง "กระบี่ล้างแค้น" แล้ว ผมไม่เคยเรียบเรียงเรื่องของ "อ้อเล้งเซ็ง" อีกเลย เก้าปีที่ท่านเขียนจบหลายสิบเรื่อง และผมก็เรียบเรียง – แปลหลายสิบเรื่อง ไม่เคยมีเรื่องของท่าน เนื่องเพราะอ่านแล้วรู้สึกไม่ดีเพียงพอจะเสนอต่อท่านที่โอบอุ้มอุปการผมมา

แต่เรื่อง "ธำมรงค์มรกต" นี้ เป็นเรื่องที่ท่านเขียนให้นิตยสารรายสัปดาห์ฉบับใหม่ จึงเค้นสมองสร้างจินตนาการได้วิเศษสุดในรอบเก้าปี ตั้งแต่กลางเรื่องจนจบ รับรองว่าท่านไม่เคยได้อ่านเรื่องที่ดีนเด้น

เข้าใจระดับนี้มาเลย จึงขอประกันด้วยความมั่นใจ ต้อง
ไม่ผิดหวังเด็ดขาด !

ด้วยความเคารพจากใจจริง

ว. ณ เมืองลุง

๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๔